

Canh Bạc

Contents

Canh Bạc	2
1. Chương 1: [chương 1]	3
2. Chương 2: [chương 2]	6
3. Chương 3: (chương 3)	9
4. Chương 4: (chương 4)	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	29
11. Chương 11	32
12. Chương 12	36
13. Chương 13	38
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	45
17. Chương 17	48
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	65
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	79
27. Chương 27	83
28. Chương 28	87
29. Chương 29	91
30. Chương 30	94
31. Chương 31	98
32. Chương 32	103
33. Chương 33	107
34. Chương 34	111
35. Chương 35	116
36. Chương 36	119
37. Chương 37	122
38. Chương 38	126
39. Chương 39	130
40. Chương 40	135
41. Chương 41	139

42. Chương 42	142
43. Chương 43	145
44. Chương 44	150
45. Chương 45	153
46. Chương 46	157
47. Chương 47	163
48. Chương 48: Chương 48	166
49. Chương 49	170
50. Chương 50	173
51. Chương 51: Chương 51	177
52. Chương 52	182
53. Chương 53	185
54. Chương 54: Chương 54	188
55. Chương 55	193
56. Chương 56	197
57. Chương 57	200
58. Chương 58: Chương 58	203
59. Chương 59: Chương 59	207
60. Chương 60	211
61. Chương 61	218
62. Chương 62	222
63. Chương 63	225
64. Chương 64	228
65. Chương 65	231
66. Chương 66	234
67. Chương 67	238
68. Chương 68	242
69. Chương 69	246
70. Chương 70	249
71. Chương 71	253
72. Chương 72	256
73. Chương 73	259
74. Chương 74	263
75. Chương 75	267
76. Chương 76	269
77. Chương 77	272
78. Chương 78	277
79. Chương 79: Địa Cd Bí Ẩn	284
80. Chương 80: Địa Cd Bí Ẩn	289
81. Chương 81	292
82. Chương 82	295

Canh Bạc

Giới thiệu

Truyện xoay quanh cuộc tình của chàng trai - Nguyễn Tông Thao ngẫu nhiên gặp được Dư Y đang mai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-bac>

1. Chương 1: [chương 1]

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh sửa: Mon

Dư Y đang ngồi đọc báo ở đằng sau quầy, cửa sòng bài bị người đẩy ra, gió lạnh thấu xương nhanh chóng tràn vào. Người khách có vận may không tốt nổi giận dùng đũa hướng ra ngoài rống lên một tiếng, ngẩng đầu thấy người đến là Khi còi, người khách ngượng ngùng nói thảm một câu, giả bộ tiếp tục sờ bài, không còn dám kêu gào.

Khi còi là ông chủ một công ty dịch vụ, chủ yếu phụ trách về ‘an toàn’, phí bảo kê biến thành phí bảo vệ. Tất cả nhìn như là hợp pháp hoá, mọi người ở khu vực Nho An Đường không ai dám đối nghịch với anh ta.

Hôm nay là giao thừa, người dân xung quanh vùng đã ăn xong bữa cơm đoàn viên, rảnh rỗi không chuyện làm, như thường lệ đã tới để giải cơn nghiện của tay. Khi còi cũng tới chơi cho đỡ ngứa tay, vào cửa liền chăm chú nhìn cô gái nhỏ đang cúi đầu đọc báo phía sau quầy, trên mặt tươi cười, nâng tay ra hiệu các anh em chớ có lên tiếng, đi hai ba bước chưa đến bên quầy mà cánh tay đã giơ ra phía trước. Khi mấy ngón tay sắp sửa chạm được hai má của đối phương, đột nhiên tờ báo trước mặt bay qua “sàn sạt” một tiếng, ngăn lại động tác của anh ta.

Lúc này Dư Y mới ngẩng đầu lên, không hề ngạc nhiên, cười: “Anh Dũng tới rồi à, mở một bàn cho anh chứ?”

Bên trong sòng bài không giống như bên ngoài tuyết rơi ngập trời, nhiệt độ từ hai bộ máy điều hoà trước sau đều giữ ở hai mươi chín độ. Chung quanh bàn bài khói thuốc lượn lờ, toả ra hai luồng màu hồng đào nhạt, vừa khéo in lên hai bên mặt của Dư Y, tóc dài đen bóng nửa che xương quai xanh, vừa biếng nhác lại tùy ý, bên dưới là áo sơ mi cổ chữ V lớn được may rộng thùng thình, không màng đến hoàn cảnh tuyết rơi ra sao.

Khi còi cảm thấy được cơn ghiền phát ra càng mạnh hơn, thu tay lại, sau đó ho nhẹ một tiếng, để tránh mắt mặt trước anh em, anh ta cà rớn nói: “Mở một bàn? Em chơi cùng nha?”

Dư Y cười khê: “Tiếc là em làm việc ở đây mấy tháng rồi mà vẫn chưa có học được mạt chược, bài tú-lơ-khơ.”

Dư Y đến Nho An Đường vào ngay cuối hè, sòng bài đang thiếu người làm, vừa dán lên thông báo muốn người, cô liền vào ứng tuyển. Ngày hôm đó, Khi còi đang thắng bài đến quên trời đất, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên trông thấy Dư Y, bỗng nhiên cảm thấy kinh ngạc như thể cô là người từ trên trời giáng xuống, sau đó thua ngay hai ván, liền đẩy mạt chược ra, thoáng một cái đã đi tới quầy. Bà chủ sòng bài cầm lấy chứng minh thư, lẩm nhẩm: “Dư Vi?”

Dư Y sửa lại: “Y, đọc là ‘y’.”

Vừa nhìn thấy đúng là một người trí thức, Khi còi trước giờ chưa gặp qua người tên này, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến cửa miệng anh ta lúc nào cũng treo ba chữ “em Y Y”.

Khỉ còi không ngồi trong phòng riêng, Dư Y liền đến vị trí gần máy điều hoà mở một bàn cho anh ta, trước mặt có một cái ti vi treo ở trên tường đang chiếu hài kịch tết cuối năm. Đây là chỗ tốt nhất, Khi còi vừa lòng, hỏi Dư Y: “Một cô gái nhỏ như em, tết cũng không về nhà, người nhà không nói em sao? À, đúng rồi, quê quán em ở đâu?”

Dư Y rót đầy nước trà vào chén, lần lượt đưa tới trước mặt bốn người, mỉm cười: “Tết đi làm, tiền thưởng nhiều, không ai lại chê tiền được.”

Khỉ còi thích tiền, những lời này anh ta thích nghe, cũng quên đi câu trả lời lạc đề của Dư Y, nhân tiện lại thuyết phục cô đến công ty dịch vụ của mình làm, tiền lương và phúc lợi hạng nhất. Khi nói nước miếng văng tứ tung, lúc đó điện thoại di động không thức thời vang lên. Khi còi hùng hăng hồ hồ tiếp điện thoại, sau khi nghe chột bặt dậy thật mạnh, ghế dựa bị đẩy ra suýt nữa là ngã xuống đất. Không biết người ở đầu bên kia điện thoại là ai, hiếm khi thấy anh ta cúi đầu khom lưng, nói vài câu liền vội vã bỏ đi. Dư Y mang trà lên, mỉm cười xoay qua thay nước trà ột bàn khác.

Khỉ còi ra ngoài gió, rùn mình mạnh một cái, mở miệng ra là có từng luồng sương khói, năm nay toàn thành phố cực kỳ lạnh không thể tưởng tượng nổi.

Anh ta hơi cúi kính một chút. “Phải làm sao đây? Không phải nói là tuần sau sao? Tại sao hôm nay lại tới đây?”

Đi được vài bước, anh ta nhớ tới phía bên kia đã dặn, chờ cho các anh em không biết chuyện gì đi xa rồi anh ta mới vội vàng chạy đến ngõ vào của Nho An Đường. Hứng gió lạnh năm phút đồng hồ, rút cuộc nhìn thấy đèn xe xa xa, anh ta vội vàng tiến đến, cười nịnh nọt, ngồi vào trong chiếc xe thứ nhất, nói với người ở trong xe: “Đại ca, ông chủ của anh ngồi trong xe đằng sau sao?”

Trong xe chỉ có một mình Trang Hữu Bách liếc anh ta một cái, nói: “Dẫn đường!” Một câu thừa cũng không có, Khi còi thâm mắng trong lòng, trên mặt vẫn ân cần, hai chiếc xe có rèm che theo sát phía sau.

Vị trí của Nho An Đường hẻo lánh, cho tới bây giờ đều không có liên quan đến quy hoạch kinh tế, dáng vẻ kiến trúc vẫn giữ như vài chục năm trước. Một loạt nhà ở ven bờ sông đã bị bỏ trống, mặt sau, cửa hàng và dân cư xen lẫn với nhau, khu nhà vừa được thành lập này cũng có một số lượng người đáng kể, đáng tiếc nhà đất vẫn rẻ như bèo, không ai hỏi đến. Đi vào trong nữa, mặt đường càng rộng lớn, nhà cửa càng thưa thớt dần, xung quanh không có đèn đường, khắp nơi yên tĩnh. Rút cuộc đã tới địa điểm, xe dừng lại bên ngoài tường rào, Khi còi nhảy xuống xe, đẩy cửa ra. Một cái sân sáng ánh đèn, một toà nhà ba tầng phong cách cổ xưa đập vào mắt. Tường trắng ngói đen, cổng vòm hình tròn, thấy rõ ràng nhất là ban công lộ thiên ở lầu ba rất to, một góc đại thụ rậm rạp ở bên trên, cũng không biết làm sao mà sống được.

Khỉ còi nghênh đón tất cả xe có rèm che tiến vào, sân nhỏ ngay lập tức chật chội không thể tả, anh ta vừa lên nhìn hai chiếc xe có rèm che vừa nói với Trang Hữu Bách: “Em không biết các anh hôm nay đến đây, nhà đã được quét dọn, đồ gia dụng đều đã đổi mới, chỉ là còn chưa kịp dọn dẹp sân.”

Đang nói, hai người đàn ông đã bước xuống từ trong xe thứ ba, một người đeo kính, khuôn mặt nhả nhặn, một người dáng thấp bé, diện mạo bình thường. Khi còi đang cân nhắc trong hai người bọn họ ai là “ông chủ” thì thấy tài xế của chiếc xe thứ hai đã xuống xe, hơi hơi khom lưng mở ra cửa sau của xe.

Một chiếc giày da đen bóng bước xuống đất, ống quần thon dài, một bên mặt lập tức thoáng hiện ra, áo bành tô màu đen chất liệu đẹp, đường nét phẳng phiu, cùng phía trên là một thân hình cường tráng, khoẻ miệng mím chặt, mũi cao như núi. Sau khi đứng thẳng, người kia khẽ kéo lại một chút vạt áo đang mở rộng, thân hình cao lớn bất ngờ, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt sắc sảo quét qua Khi còi đang ngốc nghếch ngơ ngác, không chút biểu cảm nhưng khí thế như núi. Khi còi không dám nhìn thẳng, vội tươi cười như lấy lòng, nhưng khi mở khoá cửa lại run run hồi hộp.

Trang Hữu Bách đã kiểm tra từ dưới lên trên một vòng, kiểm tra phòng ngủ chính lầu hai thật cẩn thận một lần, thấy ra trái giường, chăn đệm đều ngăn nắp ở trong tủ quần áo, không dính một chút bụi bặm

nào của trước đó, lúc này mới vừa lòng, cắt ngang Khi còi đang thao thao bất tuyệt vốn và không ngừng: “Tổng giám đốc Ngụy thích yên tĩnh, không cần phải anh em cậu lại đây, cũng đừng rêu rao khắp nơi với người ta!”

Khi còi nói: “Biết rồi biết rồi, vừa rồi em cũng không để cho anh em đi theo tới, chỗ này còn thiếu cái gì thì anh nói với em, ngày mai em sẽ đưa đến!”

Khi hai người đi xuống lầu thì người đàn ông đeo mắt kính đang chọt phá chiếc tivi, người đàn ông lùn từ trong nhà bếp đi ra, nói: “Không có đồ ăn, tôi nấu nước sôi rồi!”

Tranh Hữu Bách nhìn qua Khi còi: “Có cái gì để ăn không?”

Ba mươi tết, cửa hàng ở Nho An Đường đều đóng cửa không tiếp khách, không ai trong lúc gia đình sum họp lại đi ra tiệm ăn bánh bao cả. Chỗ này lại cách xa khu trung tâm, và lại đã qua mười một giờ rồi, chắc cũng sẽ không còn bán đồ ăn. Nhu cầu cấp bách xuất hiện, Khi còi nhớ tới chỗ cung cấp bánh bao, mì sợi cho người trong sông bài, chắc bây giờ chưa đóng cửa, vội lên tiếng, liền lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho Dư Y. Reng hai lần vẫn chưa có người bắt máy, anh ta lại gọi máy riêng của sông bài, cuối cùng xác định là sông bài đã đóng cửa. Khi còi nghĩ đến nhà trọ của Dư Y ở cách đó không xa, liền cắn răng mượn xe của Tranh Hữu Bách rời đi.

Khi còi vừa đi khỏi, Tranh Hữu Bách rót cuộc ngồi đối diện với người đàn ông ở trên sofa bằng da màu nâu, nói: “Tổng giám đốc Ngụy, cậu ta là người thân bên nội của tôi, biệt danh là Khi còi, là lưu manh của vùng này, có chút bản lĩnh nhỏ, không có vấn đề lớn.” Ngưng một chút, thấy sắc mặt của anh mỗi mết, lại nói: “Có muốn lên lầu nghỉ ngơi trước hay không?”

Ngụy Tông Thao thoáng nhìn qua đồng hồ trên cổ tay, nói: “Còn một giờ nữa, xem chương trình mừng xuân đi!” Thoải mái thành thơi, giống như là tới du lịch.

Tiếng đập cửa vang lên, Dư Y đang bưng món canh cuối cùng ra khỏi nhà bếp, lấy di động ra dự tính xem chương trình mừng xuân phát sóng trực tiếp, sau khi nghe thấy tiếng vang, cô đứng yên, chậm rãi để chén canh nóng xuống, cho đến khi cánh cửa sắp bị hư cô mới trả lời: “Đến đây đến đây!” Mở cửa ra, cô ngạc nhiên kêu: “Anh Dũng?”

Khi còi đã phát cáu. “Em làm sao vậy? Điện thoại không bắt, cửa cũng không mở!”

“Anh gọi điện thoại cho em? Em đang bận rộn ở trong nhà bếp, không nghe được tiếng!”

Khi còi nghe thấy hai chữ “nhà bếp”, lại ngửi được mùi đồ ăn, không màng đến lí do từ chối gì của cô, liền đẩy cô ra, đi vào bên trong, chỉ vào đồ ăn nóng trên bàn nói: “May quá! Hơn nửa đêm rồi mà em còn nấu cơm, nhanh nhanh gói đồ ăn này lại, anh cần dùng!”

Nửa đêm lại có người đến cướp đồ ăn, Dư Y mím môi im lặng. Khi còi không để ý đến cô, tự tay mình tìm cà mèn, sau khi đóng gói xong nhìn thấy sắc mặt của cô hơi trầm xuống, đúng là vẻ mặt chưa từng thấy, bộ dáng khác hẳn với vẻ mỉm cười lãnh đạm thường ngày, nhưng lại khiến cho anh ta phát run. Khi còi thâm chửi một tiếng mẹ, chỉ biết đồ thừa khách không mời mà đến hại anh ta đêm tết bận rộn, lấy ra năm trăm đồng nhét vào trong tay Dư Y, nói lấy lòng: “Em gái đừng nóng giận, thật sự là cần dùng gấp, hôm nào anh mời em ăn một bữa tiệc lớn!”

Vốn định trong lúc đẩy đưa còn có thể đụng tới tay của Dư Y, Khi còi miên man nghĩ. Ai ngờ mới vừa đụng tới cánh tay của cô liền thấy Dư Y nghiêng mình đi, thuận tay cầm lấy tờ năm trăm đồng, ngậm lui về phía sau vài bước, nói: “Anh Dũng khách sáo quá!”

Khi còi cảm giận mình sao lại rộng rãi như thế, buồn bực đem đồ ăn trở về căn nhà cổ, không quên giới thiệu phong thổ một phen: “Một sông bài vẫn còn mở cửa, đây là cửa cô gái nhỏ ở trong sông bài làm, cơm cuối năm của cô ta, để em mang hết tới đây!”

Tranh Hữu Bách đưa cho anh ta một ngàn đồng: “Thay tôi cảm ơn cô ta!”

Ba món ăn mặn một món canh, đồ ăn thường ngày ở nhà, nhưng thật ra hương vị không tồi, làm người ta chảy nước miếng. Tiễn Khi còi về, bốn người ngồi lại bàn ăn, người đàn ông lùn chưa lại một phần đồ ăn

cho tài xế đã vào phòng ngủ, rồi múc một chén canh nóng cho Ngụy Thông Thao: “Tổng giám đốc Ngụy, vết thương của anh còn chưa khỏi hẳn, không thể ăn nhiều dầu mỡ!”

Bên trong phòng khách, máy sưởi đã có tác dụng, Ngụy Thông Thao cởi áo bành tô đen ra, ăn một ngụm canh, bỗng nhiên ngừng lại, nhướng mày nói: “Canh gà đậu phộng, không phải là người bản xứ?”

Đúng 0h, tiếng pháo nổ ở bên ngoài nhà át cả giọng nói của người dẫn chương trình mừng xuân. Dư Y đang cầm chén canh múc ra trước đó, chậm rãi đi đến ban công, sau khi dựa vào lan can ăn một lúc lâu, tiếng pháo chưa dứt, cô ngửa đầu uống hết một ngụm cuối cùng, nhíu mày nhìn ra căn nhà cổ ba tầng xa xa, không biết lúc nào lại có ánh đèn sáng lên, tựa như là một ngôi sao.

2. Chương 2: [chương 2]

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh sửa: Mon

Ngôi nhà cổ của Nho An Đường có người vào ở, tin tức này được truyền ra ngay ngày hôm sau.

Giữa trưa, Dư Y vào đến sông bài liền nghe dì Chu, người suốt ngày đóng quân ở bàn mặt chược, nói: “Buổi sáng, lúc đi ra, thấy bên trong chạy ra một chiếc xe có rèm che, tôi chưa kịp nhìn kỹ thì cổng đã đóng lại.”

Bà chủ sông bài nói: “Vậy à! Hiếm khi có người bên ngoài vào đây ở!”

“Làm sao mà bà biết là người bên ngoài?”

“Suy nghĩ thôi, người thuê nhà ở chỗ này không phải đều là mấy người công nhân ở thành phố à? Dân bản xứ ai lại chạy tới ở chỗ này? Bà nói người đó còn lái xe có rèm che, có thể lái được xe có rèm che thì làm sao là công nhân hả?”

Bà chủ thông minh hơn người, dì Chu giống như bị tát nước vào mặt.

Nho An Đường chỉ có một sông bài này, bà chủ Ngô Tuệ Nam gần sáu mươi tuổi, làm ăn cho đến bây giờ đã hơn nửa cuộc đời, một mình nuôi lớn hai con trai, gái. Hiện giờ, con gái đã lấy chồng, ở vùng bên cạnh Nho An Đường mở một khách sạn ba sao. Vốn nên hưởng phúc con cháu, nhưng bà vẫn không phục tuổi già, nguyên nhân tận cùng cũng là vì đứa con bị chứng tự kỷ của bà, hơn ba mươi tuổi vẫn tính tình mê mê như cũ, bà muốn tích góp vốn cưới vợ cho con sau này.

Ngày hôm qua, bà chủ đến nhà con gái ăn tết, mang về một ít thịt khô và đầu sư tử, đưa cho Dư Y coi như là phúc lợi, mang về mặt buồn rầu nói: “Gần đây làm ăn không được tốt, bọn Khỉ còi thu tiền cũng nhiều, hồi trước không phải còn có một công ty dịch vụ chạy tới đây muốn thu tiền sao, dì nghĩ nếu hai nhà bọn họ đối đầu, còn chưa biết được ai thắng, qua năm này chuyện phiền lòng cũng lớn hơn!”

Dư Y nhận lấy, nói cảm ơn, không đề cập tới chữ tiền thưởng.

Người trong ngôi nhà cổ cũng không biết mình đã trở thành chủ đề câu chuyện, trong cái chốn Nho An Đường cũ kỹ đến nỗi còn đóng bụi của mấy chục năm trước này, sự xuất hiện của bọn họ quả thật đã mang đến hiệu quả giải trí không nhỏ.

Sáng sớm, tài xế đã đi đến khu kế bên mua một chút đồ ăn, trở về không bao lâu thì thấy Khỉ còi đến, trong tay xách theo bốn năm túi, đầy đủ các thứ thuốc lá, rượu và đồ ăn.

Trang Hữu Bách không hài lòng nói: “Tại sao chưa thông báo mà đã tới đây?”

Khỉ còi làm lơ sắc mặt của anh ta, cười nói: “Đại ca, ngày hôm qua còn chưa kịp chào hỏi Tổng giám đốc Ngụy, em thấy có chút vô lễ. Nếu không thì... anh giới thiệu em?”

Khi Khỉ còi nói ra lời này thì có chút chột dạ, anh ta và Trang Hữu Bách cùng trải qua vài năm mặc quần yếm với nhau, tình cảm khi còn bé không tệ, hiện giờ cũng đã gần hai mươi năm không gặp, đã từ lâu không còn đoán ra được lòng dạ của đối phương.

Mặc dù anh ta không biết lai lịch của “Tổng giám đốc Ngụy”, nhưng đã sớm nghe nói Trang Hữu Bách hôm nay hơn hẳn ngày xưa, thậm chí hai năm trước còn sống ở nước ngoài, nói không chừng đã không còn là công dân của Trung Quốc nữa, mà bây giờ cơ hội hiện ra ở trước mặt, sao anh ta lại không tranh thủ một phần?

Trang Hữu Bách ngoảnh mặt làm ngơ, để cho tài xế tiếp nhận cái túi to trong tay anh ta, nói: “Đồ ăn ngày hôm qua cậu đem đến không tệ, vất vả rồi!”

Anh ta chỉ là thuận miệng nhắc đến, muốn nhanh chóng đuổi Khỉ còi đi, Khỉ còi lại tự hiểu ngầm, liền xoay người chạy đến sông bài, kêu Dư Y làm vài món ăn sáng, bà chủ liền quyết định thay Dư Y, cho cô hai tiếng đồng hồ.

Trang Hữu Bách nhận lấy đồ ăn nóng hôi hổi, vẫn không cho Khỉ còi vào nhà như trước, đi đến bên bàn ăn hỏi: “Có ai muốn ăn không?”

Hai người khác đều lắc đầu, Ngụy Tông Thao ngồi xem báo trên sofa, không liếc nhìn nhưng giống như có con mắt đằng sau ốt. “Đồ đi”

Dư Y không biết là đồ ăn mà cô làm đã ‘hồn vào thùng rác’, cô liếc nhìn một phòng đầy khách, xoay cổ tay một chút, tiếp tục châm trà cho bọn họ.

Hôm qua, Khỉ còi chưa bồi dưỡng tình cảm với Dư Y được, nên hôm nay sau khi xong mọi công việc liền chạy qua như mọi ngày, móc hai vé xem phim ra mời Dư Y cùng đi xem: “Phim mới, hôm nay vừa mới chiếu, hôm nay nếu em không rảnh, ngày mai cũng được, dù sao mấy ngày nay rạp chiếu phim đều mở cửa!”

Anh ta cũng học khôn, nghiên cứu tất cả các lựa chọn qua một lần, chắc hẳn Dư Y không còn cách nào để viện cớ, ai ngờ Dư Y lại nói: “Phim này à? Ngô Thích luôn muốn xem, là của buổi tối hôm nay? Anh ấy có thể có thời gian.” Dư Y nhìn Khỉ còi, cười hỏi: “Anh Dũng, vé này thật sự tặng cho em sao?”

Ngô Thích chính là đứa con trai có chứng tự kỷ của bà chủ, tai to mắt lớn ngơ ngác ngây ngốc. Khỉ còi làm sao bằng lòng lãng phí vé xem phim, lại cảm thấy lời nói của Dư Y có chút vấn đề. Nhưng vé đã đưa ra không có cách nào để lấy lại. Sau đó anh ta mới tỉnh ngộ, rõ ràng là bị Dư Y xoay vòng vòng. Vé là mình tặng cho cô ấy, không phải dùng để hẹn hò, tất cả đều do cô ấy quyết định, lòng Khỉ còi ngứa ngáy không nhìn được, quyết định lần sau từng câu từng chữ đều nói rõ, sẽ không cho cô ấy nói nữa!

Ngô Thích đã hơn ba mươi tuổi, đi đường quen cúi đầu, sợ người lạ, anh ta không phải thật thích Dư Y, nhưng anh ta thích xem phim, bởi vậy Dư Y cầm vé xem phim quơ quơ trước mặt anh ta, anh ta cố gắng mở miệng: “Muốn xem...”

Bà chủ vừa lòng, đưa cho Dư Y mười đồng để đến lúc đó mua một chút bắp rang và nước uống.

Khi đêm đến, Nho An Đường lặng ngắt như tờ, lại là mừng một tết, cửa hàng vẫn chưa buôn bán, tám chín giờ còn có người đi qua trước ngôi nhà cổ, chắc là mới ăn cơm ở nhà hàng nào trở về, đang bình luận chất lượng và giá cả của món ăn.

Ngụy Tông Thao hiếm khi được nghỉ ngơi nguyên ngày, mở cửa sổ phòng ra hít thở không khí một chút. Bên ngoài cửa, Trang Hữu Bách hỏi anh có muốn dùng bữa tối hay không? Ngụy Tông Thao vịn cửa sổ, ngón tay theo thói quen gõ nhẹ, cũng không có trả lời, qua hồi lâu mới đứng đỉnh bước ra khỏi cửa phòng.

Trang Hữu Bách biết rõ thói quen của anh ta, vội hỏi: “Tổng giám đốc Ngụy, ngày mai tôi bảo người đem một bộ thiết bị tập thể hình lại đây!” Thấy anh ta lặng im, Trang Hữu Bách tiếp tục. “Bên ngoài rất lạnh, mặc áo khoác vào rồi đi nhé!”

Ngụy Tông Thao đã đi tới cửa, cũng không quay đầu lại, giọng điệu thản nhiên. “Sao mà dài dòng thế!”

Nhiệt độ mặc dù thấp, lại có thể đánh tan sự mệt mỏi, ý thức tỉnh táo trong nháy mắt. Ngụy Tông Thao chỉ mặc phong phanh một cái áo sơ mi, tay áo cuộn lên, lại cởi ra hai nút áo, phút chốc đã nhập vào trong bóng đêm.

Phim đã kết thúc, Ngô Thích lợi dụng Dư Y xong thì không để ý đến cô nữa, cúi đầu đi thẳng về phía trước, Dư Y chậm rãi theo sát ở đằng sau anh ta, đèn đường âm thầm kéo dài bóng của cô, khi thì ra trước, khi thì ra sau, giống như đang chơi trốn tìm với chính mình.

Ven bờ sông không có một bóng người, những căn nhà ở bên bờ, một số còn chút nguyên vẹn, một số đã sụp đổ phân nửa, ngay cả lan can cũng sứt mẻ hơn phân nửa, người đi đường không cẩn thận sẽ bị rơi xuống. Ngô Thích nhớ rõ mẹ dặn dò, sợ mình sẽ té xuống, lúc đi qua thì tránh ra khá xa, đi ở đầu bên kia của đường cái. Dư Y cố tình đi dọc theo lan can, hai tay thọc vào trong túi, ung dung thoải mái cất bước, khăn quàng cổ thật dày bao lấy gần nửa khuôn mặt của cô, vẻ mặt hết sức thích thú.

Ngô Thích đang muốn gọi Dư Y qua, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân dồn dập, anh ta ngoảnh đầu lại theo tiếng động, chỉ thấy bốn năm người đàn ông đang vọt tới hướng này quất tháo cái gì đó, không khỏi bị dọa nhảy dựng lên.

Ngô Thích nhìn không hiểu, Dư Y lại thấy rất rõ ràng, người đàn ông dẫn đầu chỉ vào hướng Dư Y, hô: “Chính là con nhỏ đó!”

Dư Y vừa nghe được, lui về sau một bước theo bản năng, sau đó lập tức có phản ứng, xoay người chạy về phía trước. Nhưng hai giây chần chừ trước đó đã khiến cho đối phương đoạt được thời cơ, mới được vài bước thì bả vai bị tóm chặt, một câu “con mẹ nó” gần trong gang tấc, tiếc là nói chưa xong thì đối phương đột nhiên kêu một tiếng ‘oái’, sau đó lui một bước, xoay người nâng lên cẳng chân bị đá đau.

Dư Y đá thẳng một đá mạnh mẽ dứt khoát vào mặt đối phương, đối phương không phòng bị nên cứ như vậy hét lớn một tiếng, trực tiếp ngã xuống sông.

Ba người kia không hề lường trước sẽ xảy ra tình huống như thế này, chửi ầm lên một câu, trong nháy mắt đã vọt về phía Dư Y. Ngay cả Ngô Thích cũng không may mắn thoát khỏi, sợ hãi hét lớn. Thật phí cho tướng tá to con mập mập, chưa có chút phản kháng nào thì đã bị một người chế ngự.

Dư Y nhịn không được, chửi tục một tiếng, không có thời gian lo cho người khác, liều mạng chạy về phía trước. Đèn đường mờ mờ, không soi rõ lắm, trước đó cô không để ý, sau khi chạy được hơn mười mét mới nhìn thấy có một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng bình tĩnh đứng ở phía trước, ánh mắt rõ ràng là hướng về phía này, nhưng anh ta vẫn không nhúc nhích. Dư Y không kịp nghĩ nhiều, hét lớn: “Cứu mạng!”

Ai ngờ đối phương vẫn bất động như cũ, hai tay vẫn dút vào túi quần, thật là nhàn nhã giống như đang xem náo nhiệt. Dư Y bất chấp đối phương là người hay là ma, tiếng bước chân cùng tiếng rống mắng chửi ở phía sau ngày càng gần, cô dốc hết sức chạy về phía trước, hoàn toàn không thể khống chế được tốc độ, quán tính khiến cô không thể dừng lại, trong chốc lát sẽ đụng vào đối phương. Khi nhìn thấy rõ nút áo trên áo sơ mi, người đàn ông kia lại đột nhiên bước một bước nhỏ sang bên cạnh, cũng chỉ vì một bước nhỏ này, làm hại Dư Y lao đảo một cái, nháy mắt gục trên mặt đất.

Người đuổi theo nhìn thấy có người lạ, chần chờ trong phút chốc, bỗng nhiên chợt nghe Dư Y, đang té trên mặt đất, la lớn: “Anh hai chạy mau đi, gọi người tới đây!”

Người đàn ông mặc áo sơ mi hơi khựng lại, than nhẹ một tiếng, nghênh tiếp ánh mắt hung ác của đối phương. Khi quả đấm sắp đánh về phía mặt anh, anh né sang bên cạnh một chút, nắm chặt cổ tay của anh ta, đồng thời dùng hết sức đá anh ta một cái, khi anh ta khụy xuống thì lại vịn, giữ chặt cánh tay của anh ta. Lúc này chỉ còn lại là tiếng rên đau liên tục không ngừng. Hai người ở đằng sau nhìn thấy cảnh này, cùng nhau xông đến.

Dư Y từ dưới đất bò dậy, không để ý đến tiếng đánh đấm, quay đầu chạy về hướng Ngô Thích đang ngồi khóc dưới đất, thấy anh ta không sao, thì nhìn lại đằng sau, chú ý đề phòng mấy người đang đánh nhau, vừa đỡ Ngô Thích đứng lên vừa chuẩn bị tốt tư thế chạy, tay kia thì lấy ra di động gọi điện thoại cho Khỉ còi.

Ngô Thích không đứng lên, khóc sụt sùi, nước mũi suýt một chút là vấy lên mu bàn tay của Dư Y. Dư Y nhú chặt mày, ra sức kéo anh ta lên, trầm giọng nói với đầu bên kia điện thoại: “Anh Dũng, anh tới nhanh lên, người của công ty dịch vụ kia muốn bắt em!”

Tiếng chửi rửa hõn hển trong điện thoại suýt nữa làm thủng màng nhĩ của Dư Y, thật vất vả kéo Ngô Thích lên từ trên mặt đất, đang muốn chạy đi, Dư Y vừa đứng thẳng, liền cảm thấy sau lưng có một bức tường ầm ập, có người thấp giọng nói: “Chạy đi đâu?”

3. Chương 3: (chương 3)

Chương 3

Chuyển ngữ: Pusycat

Chỉnh sửa: Mon

Không hiểu sao trống ngực Dư Y đập nhanh, cô hiếm khi cảm thấy hoảng hốt, lần có cảm giác hồi hộp gần đây nhất là đến từ cảnh sát, đồng phục oai phong thần thánh, đại diện pháp luật và công chính, người mặc nó “không giận mà tự uy” (không cần khí thế mạnh mẽ mà vẫn uy nghiêm). Mà người đàn ông trước mặt này cao hơn Dư Y chừng một cái đầu, quai hàm cứng rắn góc cạnh, da hơi ngăm, mặc áo sơ mi trắng mềm mại, ông tay xáo xấn lên để lộ cánh tay cường trăn rắn chắc, đường gân nổi lên giống như ẩn chứa sức mạnh đáng sợ. Lúc này anh ta đang nhìn xuống Dư Y, không lộ ra vui buồn, nhưng vẫn tạo ra cảm giác áp bức trong tim Dư Y, “không giận mà tự uy” thì ra là như thế này!

Nhưng mà trong nháy mắt, Dư Y lập tức phản ứng lại, nhếch môi lên, chân thành nói: “Anh à, vừa rồi thật sự rất cảm ơn anh, nếu không có anh tôi thật không biết phải làm sao bây giờ!” Giọng điệu rất chân thành, ngay cả Ngô Thích đang khóc thút thít cũng ngừng lại. Những điều dạy bảo của mẹ, một lần nữa có hiệu quả, anh ta cảm giác được ý nghĩ của Dư Y, nên cũng nói: “Cảm ơn!”

Cảm ơn trước, khiến anh từ bị động trở thành chủ động, giống như biến thành anh hùng ngay lập tức, khoe môi Ngụy Tông Thao khê cong lên, không thể nhận ra mấy. Anh chậm rãi đem tay áo bị tuột xuống khi đánh nhau với người ta cuộn lên lại. Ngón cái và ngón trỏ nắm nhẹ vải, chậm rãi đảo qua một vòng, lật lên trên, khéo léo, thanh thản, đứng trong gió lạnh với một tư thế khó có thể hình dung, kiên cường hơn cả cây cổ thụ, làm cho người khác có cảm giác rằng anh luôn luôn là thế. Dư Y lập tức quyết định, người trước mặt, nếu có thể giữ khoảng cách được thì giữ khoảng cách.

Khỉ còi đến cực kỳ nhanh, anh ta ở gần đây, hiếm khi tối nay không có đi ra ngoài chơi. Sau khi nhận được điện thoại của Dư Y, anh ta lập tức triệu tập anh em chạy tới chỗ này, nhìn thấy Dư Y không tổn hại cọng tóc nào, anh ta chưa kịp lên tiếng thì đã bị Ngụy Tông Thao ở bên cạnh làm giật mình, lắp bắp nói: “Ngụy...Ngụy...”

Này cái gì mà này*, Dư Y nhú mày không vui, nếu không phải bị người đàn ông áo trắng này chặn lại ở đây thì cô đã rời đi từ lâu.

*Chữ Ngụy tiếng Trung đọc là wèi, đồng âm với tiếng gọi này, ê nên Dư Y hiểu lầm Khỉ còi đang gọi “này, này”.

Ngụy Tông Thao hất cằm lên. “Không cần quan tâm tới tôi!”

Khỉ còi rất muốn “quan tâm” đến Ngụy Tông Thao, đáng tiếc là anh ta còn phải chủ trì đại cuộc, lại muốn biểu hiện thật tốt trước mặt Ngụy Tông Thao một lần, suy nghĩ cân nhắc, anh ta liền bắt đầu câu hỏi rõ ràng rành mạch.

Tóc Dư Y hơi rối, rõ ràng là vừa rồi rất sợ hãi, sắc mặt hơi tái nhợt, khi nói chuyện thỉnh thoảng sợ sệt liếm môi một cái. Ngay lập tức trên khuôn mặt nhỏ nhắn tăng thêm một chút màu sắc diễm lệ, mâu thuẫn nảy ra ở đây là hai má trên khuôn mặt đang ngược lên nhìn như là thuần khiết vô hại, không rành chuyện đời nhưng mang đầy tính chất lừa gạt, Ngụy Tông Thao tạm thời xem diễn kịch, quả nhiên...

“Em sợ quá! Không biết làm sao lại đá anh ta xuống sông được, anh Dũng, anh ta không sao chứ?”

Nhiệt độ không khí ban đêm lạnh đến dưới 0 độ, nước sông ở miền nam không bị đóng băng, nhưng chút khí lạnh này nhập vào thân thể cũng đủ để có thể chết người. Người kia bị Dư Y đá xuống sông dốc hết sức mới bơi lên được, sau khi lên đến được bậc thềm thì không thể nhúc nhích nữa, tay chân giống như là bị chặt đứt, hoàn toàn không thể điều khiển được, do đó khi Khỉ còi tới anh ta cũng chưa kịp bỏ chạy nên bị bọn họ bắt được, lúc này vẫn còn run cầm cập.

Ba người còn lại đã bị Ngụy Tông Thao đánh chạy từ lâu, bây giờ khó tìm được tung tích. Khi còi lại không chịu bỏ qua, lập tức suy nghĩ tới biện pháp đối phó, sai người đánh anh chàng bị rơi xuống nước một trận mới đem về, rồi gọi mấy cú điện thoại. Xử lý xong toàn bộ chuyện này sau đó mới vừa quan tâm vừa xin lỗi với Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao thường thức xong vở kịch nhưng không cảm thấy vừa lòng, sau khi trở về sắc mặt âm u, cởi áo sơ mi, thấy máu đã thấm ra trên miệng vết thương ở bụng. Trang Hữu Bách không biết là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lấy hộp thuốc ra, thay băng cho anh lần nữa. Miệng vết thương mới được có năm ngày, cần bản là chưa có khép lại, bây giờ lại bị vỡ ra, làm hai người khác cũng phải ra khỏi phòng, lo lắng một chút: “Cố lẽ là cần bác sĩ. Vốn không nên tới chỗ này sớm như vậy, dưỡng thương cho tốt rồi tới cũng không muộn!”

Ngụy Tông Thao hoàn toàn không để ý tới, nhìn miệng vết thương được băng bó tốt lại lần nữa, mặc lại áo, trầm giọng nói: “Đến đây rồi cũng đừng quá thận trọng, thỉnh thoảng thì đi ra ngoài một chút, khó có thể được nghỉ dài hạn, nghe nói nơi này có một sông bài!” Mọi người không thể hiểu được ý đồ của anh ta, không khỏi nhìn nhau. Dĩ nhiên là bọn họ không hiểu, Ngụy Tông Thao chưa bao giờ bị người còn non nớt như vậy tính kế qua!

Mùng hai tết, cửa hàng ở Nho An Đường vẫn chưa buôn bán, tất cả đều thấy như gió êm sóng lặng, nơi náo nhiệt nhất trước sau vẫn là sông bài. Bà chủ không biết được cụ thể tình huống tối hôm qua, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến bà đau lòng cho con trai, trách móc Dư Y: “Đường ngắn như vậy mà cũng có thể gặp chuyện không may, cô nói thử xem, tôi trả lương cho cô cũng không thấp, có chút chuyện nhỏ mà cô cũng làm không xong, qua tết âm lịch còn có nhiều người muốn tìm việc làm!”

Bà chủ rốt cuộc tìm được cơ không phải trả tiền thưởng đã đồng ý trước đây, thấy Dư Y không có ý kiến, bà ta mới cảm thấy hài lòng, nhưng mới hài lòng không được bao lâu thì bà ta đã không cười nổi.

Chỉ trách ở Nho An Đường có duy nhất tiệm của bà còn mở cửa làm ăn, dẫn tới hơn mười ôn thần. Khi còi và anh em đến đây đàm phán, công ty dịch vụ đối phương cũng không chịu yếu thế, tay mỗi người cầm một cây côn sắt, không vừa lòng một tiếng là có một trận hỗn chiến. Bà chủ than trời khóc đất kêu người ta dừng tay, nhìn thấy côn sắt xẹt qua gò má, bà lại sợ đến hồn vía lên mây. Tình cảnh trước mặt không đánh đấm thì chạy trốn, chỉ có Dư Y im lặng đi đến quây, mở khoá lấy ra tất cả tiền mặt và một sổ sách, lại liếc mắt xem xét phòng khách nát bét, lúc này mới đi thẳng đến cửa sau của nhà bếp, tránh đi nguy hiểm.

Cô mới rời đi được một phút đồng hồ, chiến trường đã lan đến quây, sau khi bị vài cái côn sắt đánh, trong nháy mắt quây gỗ bị chia năm xẻ bảy, tiền xu “loảng xoảng” rơi xuống đất, bà chủ rốt cuộc hoàn hồn, đau lòng đến nỗi tim run cả lên.

Một cửa sổ của phòng bao ở lầu hai mở ra, đối mặt với cảnh tượng ở dưới lầu, buổi chiều nhân nhả đánh cờ uống trà bị cắt ngang, Trang Hữu Bách tựa vào cửa sổ, không khỏi bật cười: “Thú vị thật, cô gái nhỏ kia không phải là đứa ngu ngốc, nhất định là thứ cần tiền không cần mạng!”

“Không.”

Trang Hữu Bách khó hiểu “hả” một tiếng, ngoảnh lại nhìn Ngụy Tông Thao, nhưng Ngụy Tông Thao không nói thêm lời nào nữa, uống một ngụm trà nhỏ, lập tức nhú mày, rõ ràng là không quen uống loại trà thô rẻ tiền này.

Cuộc chiến rốt cuộc chấm dứt, nhưng không ai dám báo cảnh sát, sông bài bị thiệt hại nghiêm trọng. Bà chủ hoàn toàn không hy vọng có thể được bồi thường, chỉ qua một ngày mà người đã suy sụp xuống, chóng mặt, nhức đầu... bệnh gì cũng đều đến cả, nhìn thấy Dư Y đưa ra xấp tiền mặt kia thì bà mới khỏi phục được một chút sức lực.

Tối đến, con gái và con rể của bà chủ cũng nghe thấy và đã nhanh chóng tới. Đứng giữa một đồng hỗn độn trong phòng của sông bài, Ngô Phỉ tức giận đến mặt đỏ tai hồng, ồn ào đòi báo cảnh sát: “Đây là coi trời bằng vung! Tôi không tin là không thể trừng trị được đám quây rồi kia!” Cô ta chỉ vào chồng, quát: “Không phải anh có anh em ở đồn cảnh sát sao? Ngày mai kêu anh ta tới bắt người!”

Chồng của Ngô Phỉ nhú mày nói: “Mấy chục người bắt được hết sao? Bắt những người này, ngày mốt sẽ lập tức có người lại đây trả thù, em cho là mẹ em có mấy cái mạng!”

Hai vợ chồng cãi nhau một trận, cuối cùng tất cả mọi người mệt mỏi, Ngô Phỉ khoát tay: “Ngày mai, trước tiên để cho người ta lại đây nhìn xem, đổi một loạt đồ gia dụng là được, tổn thất cũng không phải quá lớn, mẹ nó, thân thể là quan trọng nhất!” Cô ta nhìn về phía Dư Y. “Em Dư, chị cũng không thể rời khách sạn, chuyện này em để ý một chút, nếu mẹ chị có chuyện gì, em lập tức gọi điện thoại cho chị!”

Dư Y gật đầu, trao đổi vài câu với bọn họ rồi cùng nhau quét dọn, định cầm thùng nhựa đi lên phòng bao ở lầu hai. Dư Y ngăn người, cô nhớ rõ phòng đánh cờ của sông bài cũng đóng một lớp bụi, đến nay chưa từng thấy người tới chỗ này để đánh cờ, không khỏi lấy làm lạ, nhưng cũng không có nghĩ nhiều.

Khỉ còi đánh nhau xong, trên cánh tay bó một băng vải, mặt mũi hết sức bầm dập, còn không quên đi đến ngôi nhà cổ bày tỏ quan tâm cùng xin lỗi lần nữa. Anh ta nghĩ rằng mình đã giải quyết chuyện này hết sức gọn gàng, nhanh như chớp đánh đối phương một đòn nặng nhớ đời, xem ra bọn nó cũng không có can đảm trở lại gây sự nữa. Vốn định khoe khoang một phen, nhưng không nghĩ đến đột nhiên lại nghe Ngụy Tông Thao nói: “Đồ ăn cậu đưa tới lần trước mùi vị không tệ, bảo cô ta tiếp tục làm đi.”

Khỉ còi mừng rỡ như điên, vội vàng quýnh quýnh trở về tìm Dư Y. Trang Hữu Bách vô cùng ngạc nhiên, lại nghe Ngụy Tông Thao nói: “Để ý một chút đến công ty dịch vụ gây sự kia, chuyện này còn không xong đâu!”

Dư Y chẳng biết tại sao lại trở thành “đầu bếp riêng”, hai hàng lông mày nhíu chặt tạo ra dáng điệu hờn dỗi nho nhỏ, khiến cho người ta vừa thương vừa yêu. Khỉ còi tự cảm thấy hổ thẹn và đau lòng, nhớ tới hôm trước cô thiếu chút nữa là xảy ra chuyện, ngày hôm qua đoán chừng cũng đã bị khiếp sợ, anh còn chưa đền bù an ủi bao nhiêu, lại muốn cô cực nhọc làm việc ình, bất kể như thế nào cũng không phải là chuyện một người đàn ông nên làm. Khỉ còi cam đoan nói: “Anh thêm tiền lương nhiều hơn một phần, vậy mỗi ngày nấu vài món đồ ăn, sẽ không để cho bà chủ cần nhân!”

Dư Y buồn rầu nói: “Anh Dũng, không phải em không muốn giúp anh, có tiền kiếm ai mà không muốn! Nhưng anh xem, với tình trạng này của sông bài, em hoàn toàn không thể phân thân được!”

Khỉ còi vỗ ngực, thay cô trông coi những chuyện linh tinh ở chỗ này, Dư Y có thể thoát khỏi bụi bặm. Chẳng qua là chỉ nấu vài món đồ ăn sáng, vốn không tốn bao nhiêu thời gian, cô rút cuộc cười tùm tùm đồng ý. Ai ngờ đầu ngày hôm sau Khỉ còi gãi đầu xuất hiện, hiếm khi lộ ra bộ dáng cười khổ, kéo ghế ngồi ở tại nhà bếp xem Dư Y xào rau, khói dầu mỡ phả vào mặt, anh ta ho khan vài tiếng, nghe Dư Y hỏi: “Anh Dũng, anh không có chuyện gì chứ? Chỗ này khói dầu mỡ nhiều lắm, nếu không anh ra ngoài chờ đi?”

Khỉ còi cắn chặt răng, hơi cúi đầu đi ra ngoài.

Ngày hôm sau, Dư Y nấu xong bốn món đồ ăn, một món canh như cũ, nhưng trễ rồi mà không thấy Khỉ còi đến đây lấy cà mèn, hơn nửa ngày mới nhận được điện thoại của anh ta: “Em à, bây giờ anh bận việc không thể đến, em trực tiếp đem đến đi, chính là ngôi nhà cổ, nhấn chuông là được!”

Khỉ còi ngắt điện thoại, hét to một tiếng, cào rối tóc, thầm nghĩ rằng anh thế mà cũng bán vợ cầu vinh, nhưng phần “quang vinh” này là người thường không thể nào với tới, bất kể như thế nào anh cũng không thể bỏ qua. Bởi vậy lúc Trang Hữu Bách mang về mặt kỳ lạ nói với anh ta: “Lần sau để cho cô gái kia đưa cơm đến đây đi!” Khỉ còi ngơ ngác đáp ứng.

Dư Y ngẩng đầu nhìn ngôi nhà cổ, hàng rào tường rất cao, trên tường có vài nơi đã rạn nứt, rất lâu đời, có thể thấy được dấu vết loang lổ ở nhiều nơi. Cô nhẹ nhàng nhấn chuông cửa, nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng gần.

4. Chương 4: (chương 4)

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh sửa: Mon

Người mở cửa là Trang Hữu Bách, Dư Y len lén thở phào.

Sau chuyện đêm đó, Dư Y dĩ nhiên biết người đàn ông áo trắng chính là người khách mới tới ở trọ trong ngôi nhà cổ, nghe nói có vài người ở bên trong. Trước khi đến cô đã do dự, may thay người mở cửa là một người lạ, Dư Y cười, nâng cà mèn lên, không có đi vào: “Xin chào! Trang Dũng hôm nay bận, kêu tôi đem cơm tới!”

Nói xong, cô đột nhiên thấy ở cửa trên lầu ba có hai người đàn ông lộ đầu ra nhìn, một người đeo mắt kính, một người vóc dáng thấp bé. Thị lực của Dư Y rất tốt, cho dù cách rất xa cũng có thể thấy rõ ánh mắt hai người vẫn nhìn về phía bên này.

Hai người ở lầu ba này là cố ý đi ra nhìn “cô đầu bếp nhỏ”.

Nếu không có Khỉ còi mặt mũi bầm dập đến đây xin lỗi thì mấy người này cũng không biết Ngụy Tông Thao từng làm anh hùng cứu mỹ nhân, phản ứng đầu tiên của bọn họ đó là: có trò vui?

Ngụy Tông Thao cũng không phải là người hăng hái làm việc nghĩa, anh ta thích ‘nghêu cò tranh nhau ngư ông đắc lợi’, cũng thích làm ‘chim sẻ’ ở đằng sau, có đôi khi còn sắm vai ‘ngư ông’, đối với người xa lạ, anh ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện vô ích. Bởi vậy lúc chuông cửa vang lên, hai người này, một người đi ra từ nhà bếp, một người để máy tính xuống, không hẹn mà cùng đi tới cửa, liếc nhìn nhau đầy ăn ý, thần nhiên nhìn trộm, thấy Dư Y phát hiện bọn họ, người đàn ông lùn còn nói: “Rất đẹp, hơi nhỏ tuổi!”

Trong lòng Trang Hữu Bách có kết luận giống với người đàn ông lùn, cô gái nhỏ trước mặt có vóc dáng mình đây, trắng nõn, nhẹ nhàng thanh thuần, càng giống như là một học sinh trung học, nói không chừng còn chưa đến hai mươi tuổi. Ngụy Tông Thao thế mà lại phí sức với một đứa bé con này, có lẽ là mấy ngày nay quá buồn chán.

Nghĩ thế, Trang Hữu Bách nói: “Vào đi!” Không đợi Dư Y đáp lại, anh ta đã xoay người đi vào trong nhà.

Dư Y gọi anh ta hai tiếng, đi cũng không được mà ở cũng không xong, ngửa đầu liếc mắt nhìn toà nhà, cô nhú mày, nén giận đi vào theo.

Kiến trúc của toà nhà này bên ngoài có phong cách cổ xưa, bên trong lại vô cùng hiện đại, vách tường và sàn nhà thoạt nhìn đã rất lâu đời, đồ gia dụng và đồ điện thì như là mới tinh. Dư Y nhớ cách đây không lâu Khỉ còi thường xuyên lái một chiếc xe vận tải đi đi về về giữa vùng lân cận, chắc chắn là vội vàng trang hoàng nơi này. Cô không biết những người này có lai lịch gì mà có thể khiến cho Khỉ còi phục tùng, đoán chừng cũng không phải là người đứng đắn gì.

Dư Y đánh giá toàn bộ nơi này bằng tốc độ nhanh nhất, nghe Trang Hữu Bách nói: “Cô Dư phải không? Tôi họ Trang, tôi có một yêu cầu hơi quá.”

Dư Y chăm chú lắng nghe, Trang Hữu Bách nói: “Hiện giờ thời tiết lạnh, sau khi đồ ăn được đưa tới đây lúc nào cũng nguội rồi, mấy người chúng tôi có thể phải ở đây một hai tháng, bản thân cũng không biết nấu ăn, cô Dư có thể tới đây mỗi ngày nấu hai bữa cơm hay không?”

Dư Y nói: “Không thì tôi đi mua cái lồng giữ ấm nha, anh Dũng mỗi ngày đều lái xe đem tới, chắc là sẽ không bị lạnh nữa.”

“Công việc ở công ty của Trang Dũng cũng nhiều, tôi cũng không thể không biết xấu hổ làm phiền anh ta đưa cơm đến mỗi ngày.”

“Anh Dũng có rất nhiều đàn em, kêu bọn họ đem tới?”

“Chúng tôi không thích người lạ ra vào nơi này.”

Dư Y cười: “Anh Trang, tôi cũng là người lạ!” Cô tựa như nói đùa, rồi nghiêm túc nói: “Thật sự rất xin lỗi anh Trang, tôi làm việc ở sông bãi, thời gian thường rất eo hẹp, thật sự không thể phân thân. Nếu các anh cần người nấu cơm, tôi biết được một dì đã về hưu, tay nghề tốt lắm, dì ấy lại rảnh rỗi.”

Trang Hữu Bách nhấn mạnh: “Chúng tôi không thích người lạ, ngày hôm đó chúng tôi vừa đến đây đã được thử qua tay nghề của cô Dư.”

Dư Y cảm thấy như đàn gảy tai trâu, cô đã hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, không muốn ở lại lâu. Đang muốn mở miệng cáo từ, chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, để giày da giẫm lên cầu thang gỗ phát

ra tiếng ‘cộp cộp’ rất nhỏ, nhịp bước vững vàng, có chút hờ hững.

Dư Y ngẩng đầu nhìn thì thấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngày hôm đó. Hôm nay anh mặc một áo khoác ngoài màu xám đậm, quần áo được cắt may tinh tế, vừa vặn ôm thân người. Anh ta đi rất chậm. Người bình thường đi xuống lầu hay có thói quen chung là hơi hơi khom lưng, hoặc là hơi cúi đầu nhìn cầu thang một chút, mà anh ta lại đứng thẳng tắp, ánh mắt đảo qua phòng khách, nhìn xuống mọi người, mặt không chút biểu cảm, khó đoán, Dư Y nghe thấy ba người kia cùng kêu lên: “Tổng giám đốc Ngụy!”

Ngụy Tông Thao nhìn thoáng qua Dư Y, nói: “Giữa trưa sông bài mới mở cửa, sau này mười giờ cô lại đây nấu cơm!”

Thời gian eo hẹp không cho phép, Dư Y cố gắng nhấn nạt: “Anh Ngụy, tôi chỉ đồng ý với anh Dũng là nấu cơm, anh ta thì đưa cơm!”

“Được, không miễn cưỡng cô!” Ngụy Tông Thao đi đến bàn ăn, mở ra cà mèn, nhìn về phía mấy người Trang Hữu Bách. “Làm gì đứng đờ ra vậy, đồ ăn đã nguội rồi!”

Dư Y có chút mù mờ, cảm thấy không hiểu chuyện này ra sao cả. Cô đã chuẩn bị tranh luận với Ngụy Tông Thao, ai ngờ chưa nói một câu đã bị anh ta làm cho im. Dư Y cực kỳ không thích cảm giác này, bắt đầu hay kết thúc đều bị người khác nắm ở trong tay.

Sau khi Dư Y đi khỏi, Trang Hữu Bách ngập ngừng nói: “Tổng giám đốc Ngụy, không phải là nói để cô ta tới đây nấu cơm sao?”

“Cường ép người ta thì có ý nghĩa gì chứ?” Ngụy Tông Thao gắp gắp đồ ăn Dư Y làm, giống như đang quan sát đánh giá, một miếng cũng chưa đụng tới, khiến cho người đàn ông lùn đem đồ ăn ở nhà bếp đến, nói: “Vả lại, cũng không phải là do cô ấy quyết định!”

Quả thật không phải là do Dư Y quyết định. Ngày hôm sau, Khỉ còi vẫn như cũ nói bận việc, Dư Y lại mặc kệ, Khỉ còi liền ở đầu điện thoại bên kia nói: “Cả người anh đều bị thương, tay bị gãy xương, mỗi ngày đều phải đi bệnh viện, còn phải suy nghĩ biện pháp đối phó với đám người đến gây sự kia, nếu anh thật sự có thời gian làm sao để cho em cực nhọc chứ!”

Cuối cùng, ngay cả bà chủ cũng đứng ra, rất ngạc nhiên nói: “Tiểu Dư à, cháu để cho đám đàn em của Khỉ còi lo chuyện của sông bài đi, dì cũng không nói gì cháu, bây giờ Khỉ còi để cho cháu nấu cơm, sao cháu lại không chịu?” Bà chủ thở dài, trên trán dường như thêm vài nếp nhăn, sắc mặt vàng vọt tiêu tụy. “Chỗ này của dì thật sự không đắc tội nổi với anh ta, không phải dì không biết anh ta thích cháu, ba ngày hai bữa chạy tới đây, từ đó đến giờ chưa từng chịu khó như vậy, bây giờ ngay cả đàm phán cũng đến đây, báo hại...”

Bà chủ nhìn xung quanh sông bài nát bét, mắt đầy tơ máu, ngân ngấn nước: “Dì cũng không trách cháu, cháu xinh đẹp khiến người yêu thích, đó là chuyện tốt. Hồi đó lúc chưa quen, cháu chạy đến đây ứng tuyển, dì không nói nhiều liền muốn cháu, bỏ mặc tử tiển cho cháu trông coi, dì rất là tin tưởng cháu, cháu giúp dì đi mà? Đứng để xảy ra chuyện nữa, dì đã sáu mươi tuổi rồi, bị giầy vò sẽ không thể nào trở dậy nổi!”

Bà chủ không phải là không hối hận đã thu nhận một người đẹp như vậy vào sông bài. Dư Y làm việc ở đây cũng có điều lợi, cái lợi rõ ràng nhất là Khỉ còi khách sáo với bà rất nhiều, thu “phí dịch vụ” cũng không tham lam vô vấp như trước nữa. Nhưng chuyện phiền toái cũng không ít, bộ dáng xinh đẹp dễ dàng bị trêu hoa ghẹo nguyệt, lúc ban đầu, ngay cả con rể của bà cứ ba ngày hai bữa chạy tới đây, nếu không phải Khỉ còi tỏ rõ thái độ, làm sao còn có bình yên. Mà bây giờ bà cũng không dám đuổi việc Dư Y, ngộ nhỡ khiến cho Khỉ còi không vui thì sông bài của bà làm sao còn có thể làm ăn được.

Bà chủ nói hết tình hết lý, rốt cuộc thuyết phục được Dư Y mang cơm đến trong lúc Khỉ còi không rảnh, mỗi ngày chạy hai chuyến, chuyện của sông bài cũng không cần cô lo, nhận hai phần tiền lương, nhưng Dư Y lại không thấy thoải mái.

Cô chú ý nếm thử đồ ăn mình làm, nhưng không cảm thấy được tài nấu nướng của mình có gì đặc biệt. Sau đó cô còn làm những món đặc sản của Lư Xuyên mà mình không quen làm, bọn họ cũng không có ý kiến, xem ra không phải là vì yêu thích món ăn của quê hương cô.

Cô quan sát mỗi ngày, thấy được nơi này quả thật theo như lời Trang Hữu Bách, không hoan nghênh người xa lạ. Mấy ngày liên tục đều không có người lạ ra vào. Có một lần gặp đàn em của Khỉ còi, vâng lệnh đến

tặng quà. Người đó đã bị ngăn ở ngoài cửa, còn vì cùng cảnh ngộ mà thông cảm nói với Dư Y: “Bọn họ cũng không cho cô đi vào sao? Chắc, kiên cường thật, ghê gớm thật!”

Dư Y không biết làm sao, chỉ có thể mỗi ngày làm xong đồ ăn thì nhắm thời gian đưa tới, may là bọn họ cũng không nhắc lại yêu cầu kia, cũng không cần cô đi vào, toàn bộ giao dịch đều hoàn tất ngay tại cửa.

Ngay từ đầu, Dư Y theo thói quen mà ngẩng đầu liếc nhìn tầng ba một cái, đúng lúc đụng phải ánh mắt của Ngụy Tông Thao. Vào buổi trưa mùa đông, mặt trời đã lên cao, một cây cổ thụ lớn đứng lặng dưới ánh mặt trời, Ngụy Tông Thao dựa vào lan can của ban công lộ thiên, ánh nắng vàng rực rỡ trên đỉnh đầu làm cho người ta loá mắt, cách xa như vậy mà anh ta vẫn có vẻ vô cùng cao lớn như trước, toàn thân toả ra khí thế bức người, một bên mặt sáng chói ánh mặt trời, một bên mặt tàn nhẫn lạnh lùng.

Dư Y thu hồi ánh mắt, trước mắt có điểm đen mờ mờ. Sau khi cơn lóa mắt dần nguôi qua đi, cô mới hít sâu một hơi. Từ đó về sau, cô không còn nhìn về hướng đó nữa, cũng không biết có phải là ảo giác hay không, mỗi lần đem cơm đến cô đều cảm thấy phía trên đầu có ánh mắt nhìn cô chằm chằm.

Và không chỉ có một đôi mắt.

Người đàn ông đeo kính nói: “Cô đầu bếp nhỏ đi rồi.”

Người đàn ông lùn liếc nhìn cửa sổ phía trên: “Tổng giám đốc Ngụy còn đang nhìn!”

Dư Y trở lại sòng bài, dì Chu và vợ chồng Ngô Phỉ đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Bên trong sòng bài đã thay đổi một đồng bàn ghế mới, vết sâu trên vách tường cũng đã được sửa chữa lại. Bà chủ bớt đau lòng, phần chần trở lại, muốn mở cửa làm ăn, ngày khai trương được quyết định một lần nữa là cuối tuần.

Bà chủ xốc lại tinh thần, đi pha trà, thấy Dư Y đã trở lại liền kêu cô vào bếp hấp mấy cái bánh bao, Ngô Phỉ còn chưa có ăn cơm trưa.

Dư Y bưng bánh bao nóng hôi hổi đi ra, nghe dì Chu đang nói: “Có phải cháu đưa ít quá hay không, cho nên bọn họ không cần?”

Ngô Phỉ nói: “Cái này mà còn ít hả? Một đồng rượu, thuốc lá, còn phiếu mua sắm trị giá mười ngàn, cộng lại thì cũng mấy chục ngàn rồi, bọn họ còn không cần!”

Ngô Phỉ kinh doanh khách sạn ba sao ở vùng lân cận Nho An Đường, khoảng thời gian trước nghe nói hai cục cảnh sát phải mở tiệc, mà trùng hợp là vào mấy tháng trước nhà khách được tu bổ lại, vì lễ tết nên tiến độ chậm một chút, đến bây giờ còn chưa xong, chỉ có thể chọn khách sạn để tổ chức. những khách sạn có chi phí và cấp bậc rất xa hoa sang trọng thì không được chọn. Vừa khéo là một người bạn học của dì Chu giữ chức cao ở trong cục, Ngô Phỉ liền nghĩ đến cô sẽ thông qua sự quen biết, ai ngờ đầu người đàn ông kia dường như là một người thanh liêm. Dì Chu khó hiểu nói: “Ông ta tốt như vậy sao? Năm sáu năm trước, dì muốn giúp con dì điều chức, không biết đã đưa ông ta bao nhiêu lợi, bây giờ sao lại có thể không thêm tiền!”

Dư Y nghe xong hồi lâu, chỉ ở bên cạnh châm trà cho bọn họ, thỉnh thoảng đi tính toán sổ sách, nghĩ đến buổi tối phải đưa cơm đến ngôi nhà cổ thì không khỏi nhức đầu, từ khi nào thì mình đã biến thành đầu bếp!

Trong ngôi nhà cổ, người đàn ông theo dõi ở bên ngoài đã trở lại, nghe nói Ngụy Tông Thao ở phòng tập thể dục, anh ta liền chờ ở trong phòng khách, nửa giờ sau mới thấy Ngụy Tông Thao xuống lầu.

Ngụy Tông Thao ngồi xuống sofa, vừa xốc áo lên để thay thuốc vừa hỏi: “Có chuyện à?”

Người đàn ông đeo mắt kính nói: “Vâng, hôm nay truyền ra tin tức của công ty dịch vụ kia.”

Ngụy Tông Thao gật gật đầu, miệng vết thương trên bụng đã dần khép lại, anh ta vừa nghịch băng gạc vừa suy nghĩ, không bao lâu liền thấp giọng ra vài chỉ thị.

Tối hôm nay sẽ có mưa to, từ hồi cuối năm trước đến năm nay đã gần một tháng không có mưa, đất đai và cây cỏ nhìn như rất khát khô. Sấm sét trên bầu trời không ngừng gào thét, Dư Y cảm thấy ông trời, vẫn như cũ mang theo cả mèn đi bộ đến ngôi nhà cổ. Cô có vẻ bất mãn vì bị khói dầu mỡ của nhà bếp hun,

kiểu dây đoạ này còn cao hơn với bưng trà rót nước ở sòng bài. Cô suy nghĩ biện pháp để phủ tay công việc này, đang tập trung lo nghĩ bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “bụp”.

Cái bóng dưới chân không thấy nữa, giông tố gào thét bên tai, toàn bộ con đường ở Nho An Đường rơi vào bóng đêm vô tận!

5. Chương 5

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Nho An Đường không hề được báo trước bị cúp điện toàn diện, trong tâm mắt của Dư Y không nhìn thấy được gì cả. Ở thành phố khó mà gặp được cảnh tối đen như thế này. Chỉ có ở nơi cổ xưa đến nỗi đường như đất đá ở dưới chân cũng mọc meo thì mới có thể tối mù tối mịt đến như vậy. Cho đến khi một tia chớp xẹt qua bầu trời, trong nháy mắt Dư Y thấy rõ con đường phía trước trống trải không một bóng người. Cô chán nản cắn chặt răng, tay cầm cà mèn và dù che mưa, tay kia thì thò vào túi lấy điện thoại cầm tay ra, điện thoại di động không có chức năng đèn pin, toả ra ánh sáng yếu ớt, vẫn như cũ, cái gì cũng không thấy rõ.

Đường dây điện ở đây là cùng một mạng, Dư Y nghe rõ những lời này, cô không rãnh vượt đi nước mưa ở trên mặt, khó khăn nhắc bước chạy trong mưa to, miệng hé ra, gió lạnh và nước mưa liên tràn vào. Cô vừa chạy vừa hét: “Cứu tôi với!” Không ngừng quay đầu lại nhìn xung quanh, hy vọng có thể có người nghe thấy, nhưng nửa bóng ma cũng không có. Trong lúc cô đang vô cùng hoảng sợ thì đột nhiên trong làn mưa tầm tã sáng lên đèn xe chói mắt, cô nhìn tới biển số xe. Trong sân ngôi nhà cổ đậu ba chiếc xe có rèm che, sân nhỏ hẹp chật ních xe, không muốn người để ý cũng khó, Dư Y mỗi ngày đưa cơm hai chuyến đã nhớ kỹ biển số xe, giờ phút này, một chiếc xe trong đó đang dừng ở nơi này!

Dư Y cũng đã từng gặp qua cúp điện toàn diện lúc mới tới Nho An Đường. Lúc ấy là vì tu sửa lại đường bộ, không bao lâu thì có điện lại. Đêm nay có sấm sét, có thể là vô tình đánh vào dây điện. Dư Y chỉ có thể đổ thừa tại bản thân xui xẻo, nhớ tới hôm nay nhận được điện thoại từ ngôi nhà cổ, kêu cô đưa cơm đến trễ hơn một giờ, nếu thời gian giống như ngày thường thì bây giờ cô đã ở nhà từ sớm. Dư Y vừa đi vừa oán giận, chỉ mong là nhanh chóng thấy ánh sáng.

Đang ngóng trông, cách đó không xa lại xuất hiện một điểm sáng, ở trong mưa to nhìn thấy có chút biến dạng mơ hồ, nhưng Dư Y thấy rất rõ ràng, đó là vài ánh đèn pin, thậm chí xung quanh cô tràn ngập tiếng mưa to ầm ĩ nhưng cô vẫn có thể mơ hồ nghe thấy được phía trước có người đang nói. Dư Y hết sức vui mừng, vội bước nhanh về phía trước. Đèn pin phía trước đột nhiên chiếu vào mặt của cô, Dư Y nghiêng đầu tránh đi ánh sáng làm chói mắt, chờ khi cô nhìn thấy lại, bất thành linh nghe được mấy người phía trước kêu la phấn khởi, bước chân chạy tới phía này, Dư Y chăm chú nhìn, chỉ loáng thoáng thấy phía bên kia hiện ra ba khuôn mặt đàn ông, trực giác của cô thấy không ổn, nhớ tới bốn người khí thế ào ạt tới hôm mừng một đầu năm, Dư Y lập tức xoay người, không chút do dự chạy về phía trước. Lập tức nghe thấy tiếng chữ rủa truyền đến, rốt cuộc cô khẳng định kẻ đến không có ý tốt, càng liều mạng chạy hơn nữa.

Mưa to gió lớn, dù che mưa trở nên vướng víu, Dư Y nghĩ rằng mình không thể chạy thoát khỏi ba người đàn ông kia. Mưa như đánh vào trên mặt và trên người, Dư Y dứt khoát ném đi cà mèn và dù, mặc kệ tầm nhìn mơ hồ, chỉ không ngừng suy nghĩ còn bao lâu mới có thể chạy đến chỗ có người. Ba người đàn ông đuổi theo Dư Y vừa kêu gào đe dọa vừa tăng tốc độ, bọn họ bắt đầu dĩ tay vừa muốn cầm dù tay vừa muốn soi đèn, nhất thời không thể đuổi kịp Dư Y. Bọn họ nhìn thấy Dư Y ném đồ đi thì dứt khoát vứt đi cái dù vướng víu, giơ đèn pin tức giận hét: “Con kia, đứng lại cho tao, không thì tao giết chết mày!”

Dư Y nghe rõ những lời này, cô không rãnh vượt đi nước mưa ở trên mặt, khó khăn nhắc bước chạy trong mưa to, miệng hé ra, gió lạnh và nước mưa liên tràn vào. Cô vừa chạy vừa hét: “Cứu tôi với!” Không ngừng quay đầu lại nhìn xung quanh, hy vọng có thể có người nghe thấy, nhưng nửa bóng ma cũng không có. Trong lúc cô đang vô cùng hoảng sợ thì đột nhiên trong làn mưa tầm tã sáng lên đèn xe chói mắt, cô nhìn tới biển số xe. Trong sân ngôi nhà cổ đậu ba chiếc xe có rèm che, sân nhỏ hẹp chật ních xe, không

muốn người để ý cũng khó, Dư Y mỗi ngày đưa cơm hai chuyến đã nhớ kỹ biển số xe, giờ phút này, một chiếc xe trong đó đang dừng ở nơi này!

Dư Y như vớ được phao cứu mạng, mừng rỡ như điên tăng tốc độ, thậm chí không nhận ra là đèn xe đột nhiên phát sáng, mà không phải từ xa tiến tới gần. Cô rút cuộc chạy tới bên cạnh xe, thở phì phò lau mặt một cái, nhìn người đàn ông đang ngồi lái.

Ngụy Tông Thao theo con đường này tới đây, chờ đợi đã lâu.

Hôm qua Ngụy Tông Thao nghe được ba tin tức từ người đàn ông mang mắt kính: Thứ nhất, đêm nay sẽ cúp điện vào lúc 6 giờ rưỡi; thứ hai, đối phương đã triệu tập hơn ba mươi người, chuẩn bị chu đáo làm việc; thứ ba, Khi còi cùng với một số cửa hàng ở Nho An Đường sắp bị rủi ro, bao gồm người phụ nữ của Khi còi.

Khi còi cho rằng lần trước đàm phán đã khiến cho đối phương khoan nhượng, nhưng Ngụy Tông Thao không cho là như vậy. Bọn họ có can đảm tới bắt Dư Y, sau khi bị thê thảm như thế sao có thể nén giận được, chỉ là không nghĩ rằng đối phương rất có đầu óc, cố ý chờ đêm mưa như thế này để hành động, lại còn dùng cách làm cho nơi này bị cúp điện. Cảnh tối lửa tắt đèn lại trời mưa, thấy không rõ mặt lại tìm không ra chứng cứ, công ty dịch vụ này có muốn làm cái gì cũng được!

Ngụy Tông Thao nhìn Dư Y đang gõ vào cửa kính xe, cô gái nhỏ xinh đẹp lúc này đã ướt sũng, cả gương mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mưa, ngay cả đôi môi nhỏ nhắn hé ra khép lại cũng đầy ướt át, chật vật như thế.

“Anh Ngụy!” Cô kêu lên một tiếng rồi kéo cửa sau xe, thấy mở không ra, lại quay qua gõ cửa trước, gấp gáp nói: “Có người đang rượt theo tôi, anh để cho tôi lên xe đi!”

Dư Y nhìn lại phía sau đầu, có thể là vì nhìn thấy nơi này có xe nên ba người kia đã dừng chân nhưng cũng không có bỏ đi, nói không chừng là đang bàn bạc. Cô nghe thấy Ngụy Tông Thao nói: “Tại sao?”

Dư Y đang căng thẳng, lúc đầu vẫn chưa nghe rõ, chỉ nói: “Anh Ngụy, anh mở cửa đi, để cho tôi lên xe với!”

Thấy Ngụy Tông Thao nghiêng đầu liếc nhìn cô, ánh mắt ngờ vực, vẻ mặt “khoanh tay đứng nhìn”, Dư Y rút cuộc hoàn hồn, ngập ngừng nói: “Anh Ngụy?”

Ngụy Tông Thao nhìn cô, bên ngoài xe mưa càng lúc càng lớn, trong mắt cô hiện lên một tia mờ mịt, so với ngày thường càng lộ vẻ tinh khiết, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay tái nhợt, trong suốt, tựa như một đứa bé, ngây thơ lại đáng thương. Ngụy Tông Thao cười, mặt lại không có biểu cảm: “Tại sao tôi phải giúp cô?” Dừng một chút, anh lạnh lùng nói: “Tôi rất ghét hai loại người, một là loại người tính kế tôi, một loại khác là làm trái ý tôi!”

Anh nhìn về phía trước, hài lòng khẽ nhip tay lái: “Cô nói đi?”

Dư Y ngưng lại một chút, tỉ mỉ quan sát người trước mặt, cứng rần lạnh lùng, cô tựa như thấy lại cảnh tượng mặt mũi hung tợn, khác với khi ở dưới ánh mặt trời, trong bóng đêm này ma quỷ không cần phải ẩn nấp nữa. Dư Y nghĩ lại từ đầu đến cuối, lòng nặng trĩu, trong lòng thầm mắng anh một tiếng “ấu trĩ”, ngoài miệng lại nhanh trí nói: “Anh Ngụy, chuyện lần trước là tôi không phải, hôm đó tôi đã không suy nghĩ kỹ, tôi xin lỗi. Bắt đầu ngày mai, tôi sẽ đến nhà anh đúng giờ để nấu cơm, một ngày ba bữa cũng được, anh Ngụy...” Dư Y nhìn động tĩnh của ba người ở xa xa, xiết chặt cửa kính xe, khẩn cầu: “Anh Ngụy, anh giúp tôi đi, để cho tôi lên xe, anh Ngụy!”

Tay Ngụy Tông Thao đột nhiên rời tay lái. Dư Y đang nhìn với vẻ mặt mong đợi, nhưng bỗng nhiên thấy bàn tay ấy lại lướt qua đồng hồ xe, hướng về phía dưới bên phải, cầm lấy phanh tay.

Ngụy Tông Thao không thèm nhìn Dư Y, trầm giọng nói: “Tôi còn chán ghét loại người thứ ba, cho rằng tôi là người tốt!” Nói xong, động cơ “rầm rầm” khởi động, xe nhanh chóng chạy đi, Dư Y bị kéo ngã xuống đất, sững sờ hai giây không dám tin, còn ba người kia đang chạy về phía cô!

*3 loại anh ghét đều có Dư Y, ghét của nào trời trao của nấy, các nàng cẩn thận đó

Cần gạt nước cần mẫn gạt qua gạt lại, mưa rơi như trút nước, Ngụy Tông Thao vẫn lái về phía trước, đường cái tối mịt mù chỉ có ánh sáng đèn xe của anh. Chốc lát sau anh đã thấy ngôi nhà cổ, bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh lúc nãy, mưa gió mãnh liệt, Dư Y ném đi dù và cả mền, thân hình nhỏ đáng thương ở trong làn

mưa, chạy lâu như thế cũng chỉ mới chạy được khoảng cách ngắn như vậy. Ngụy Tông Thao gấp gấp đánh một vòng, chạy về hướng lúc này.

Dư Y bị ba người kia bắt được, cô ra sức gào thét giãy dụa, quần áo ngoài ướt sũng nước mưa khiến cho động tác của cô trở nên chậm chạp. Một người trong bọn họ ôm lấy cô, cách áo khoát mạnh mẽ sờ soạn cô, Dư Y thét chói tai, nhưng lại không còn chút sức nào. Mặt khác, hai người ở đằng kia ồn ào: “Muốn làm nó thì trước tiên phải tìm một chỗ, ở đây mưa lớn quá!”

Người ôm Dư Y có chút gấp gáp: “Từ lâu đã thấy con này đẹp!” Nói xong thì kề miệng vào, Dư Y gắng sức đẩy hấn ta, liều mình xoay đầu qua, chữm ằm lên. Người nọ hết sững sốt thì dùng sức mạnh hơn, không ngờ rằng một cô em nhỏ yếu diệu lại mạnh bạo như vậy, càng thêm kích thích. Ba người đang định rời đi, đột nhiên phát hiện tiếng động lạ ở phía sau, một chiếc xe có rèm che giống như là bị mất khống chế vọt về phía bọn họ. Ba người sợ hãi nhảy dựng lên, nhanh nhẹn chạy sang bên để tránh, người đang ôm Dư Y đẩy cô ra nhưng lại đẩy Dư Y thẳng vào hướng đầu xe đang lao nhanh tới.

Tiếng thắng xe chói tai chìm trong cơn mưa, bánh xe khéo léo chính xác dừng lại ở vị trí đã dự định, nhưng Dư Y bị sức mạnh từ sau đẩy về phía trước, nên đụng mạnh vào đầu xe một cái, kêu đau một tiếng rồi ngã xuống đất. Ngụy Tông Thao sa sầm ánh mắt, mở cửa xe đứng ở giữa trời mưa, thông thả đi về phía trước.

Ba người kia phải chật vật tránh né, nổi giận dưng dưng. Ban đầu bọn họ còn lo lắng trong xe có nhiều người, có thể sẽ đánh không lại, bởi vậy lúc trước khi Dư Y chạy đến bên cạnh xe thì bọn họ đã do dự một vài phút đồng hồ. Bây giờ khoảng cách xe thật gần, bọn họ rốt cuộc thấy rõ chỉ có một người đàn ông, không khỏi tăng thêm can đảm, hung dữ kêu gào: “Con mẹ mày! Bớt xen vào chuyện của người khác đi!”

Một người đàn ông nhanh chóng ôm Dư Y còn đau đến chưa hoàn hồn đứng dậy, cơn háo sắc còn chưa bỏ, cánh tay vòng qua trên ngực của cô. Ngụy Tông Thao không để ý đến tiếng kêu gọi đầu hàng của người này, trái lại liếc nhìn về phía Dư Y, mĩa mai hừ một tiếng, tràn đầy châm biếm, lập tức đi về phía bọn họ. Hai người kia lập tức nhắm vào anh, hét lớn một tiếng rồi vung nắm đấm lên.

Ngụy Tông Thao một chọi hai, sau vài động tác thì phát hiện những người lần này có tập võ, không giống bốn người lần trước không chịu nổi một đấm, chắc rằng công ty dịch vụ gây chuyện kia đã khôn ra. Động tác của Ngụy Tông Thao nhanh nhẹn mạnh mẽ, nắm đấm như trời giáng, chẳng qua là trên người bị thương, thời gian gần đây thân thể ít nhiều có chút suy yếu. Hơn nữa, hôm mừng một đầu năm bị Dư Y làm hại miệng vết thương nứt ra, lúc này không thể nhanh chóng giải quyết bọn họ được, ngược lại còn bị mấy quả đấm đáng nhớ. Anh lợi dụng thời gian đối phương ngừng chiến, cởi áo khoát ra, cuộn tay áo sơ mi lên, khoe miệng hơi cong, lần nữa vọt tới.

Dư Y tuy rằng bị xe đâm đến đau bụng, suýt nữa không thở được, nhưng cô còn ý thức, yếu ớt gọi một tiếng “Anh Ngụy” rồi giãy dụa thoát ra. Nhưng người kia căn bản là coi thường chút sức lực này, khi thấy tình hình chiến đấu nghiêng về một phía, hấn ta hung ác cảnh cáo: “Mày ngoan ngoãn một chút cho tao!” Hấn kéo Dư Y, muốn im lặng rút lui trước.

Ngụy Tông Thao liếc nhìn Dư Y một cái, nắm đấm được phát ra mạnh mẽ, nhưng hai người đang vùng vẫy, chết cũng không cho anh đi qua. Ngụy Tông Thao điên lên, chợt nghe một tiếng thét đau đớn chói tai truyền đến, động tác của hai người kia dừng lại một chút, quay đầu nhìn. Ngụy Tông Thao lợi dụng thời cơ, lập tức kẹp chặt cổ một người, dùng sức vặn, đầu gối thúc vào bụng người này, tiếng kêu đau truyền đến, thuận tay ném người này qua một bên, tiếp tục dùng phương pháp này đối phó với người kia, nhanh chóng giải quyết xong. Ngụy Tông Thao rút cuộc nhìn về phía tiếng thét chói tai đã truyền đến, chỉ thấy người kèm kẹp Dư Y lúc trước, giờ đây một tay đang bịt con mắt, tay kia lắc lắc cánh tay Dư Y, hung dữ giống như muốn giết người. Ngụy Tông Thao bước nhanh tới, đá hấn ta văng ra ngoài mấy thước, “bịch” một tiếng, người nọ không còn sức lực bò dậy nữa.

Dư Y lại té xuống đất, chống lên mặt đất lầy lội cố gắng muốn đứng lên, ngón tay bị dính nước bùn đen thui, có thể sờ thấy được vết máu loang lổ, giống với màu trong mắt người ngã xuống đất nọ. Ngụy Tông Thao đứng ở một bên, vẫn không nhúc nhích, còn đang nhìn Dư Y vừa rồi từ ướt sũng lập tức biến thành lồi thoi lếch thếch, ướt như chuột lột. Sau một lúc lâu, anh đi đến một bên, cởi ra quần áo của ba người kia, trói tay chân bọn chúng lại, rồi đi trở về. Nhìn thấy Dư Y đã đứng dậy, ôm bụng, khó khăn bước đi, nhưng không nhìn về phía Ngụy Tông Thao mà là nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt về phía người bị c

chợt vào mắt, nâng chân lên, nghiền mạnh vào bàn tay bị trói chặt ở sau lưng của hắn ta.

Ngụy Tông Thao nghe thấy tiếng rên đau yếu ớt, liếc về phía Dư Y, bỗng nhiên cười cười. Sau khi người kia đã ngất đi, anh mạnh mẽ bồng Dư Y lên. Mưa như trút nước, xoa sạch vết bánh xe cùng dấu chân, Ngụy Tông Thao giẫm lên nước bùn, đi về phía xe ở xa xa.

6. Chương 6

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Mấy người ở ngôi nhà cổ mới bật máy phát điện lên xong, sau hơn mười phút tối om, trong nhà rốt cuộc sáng trở lại. Trang Hữu Bách nhìn đồng hồ một cái, kêu người đàn ông lùn đi vào bếp hâm nóng đồ ăn lên, đoán là Ngụy Tông Thao sắp sửa trở lại. Sau đó liền nghe thấy chuông cửa chợt vang lên, anh than trời, vội vàng chạy ra đón chiếc xe có rèm che tiến vào.

Trang Hữu Bách gờ dừ che lên đầu Ngụy Tông Thao, kêu một tiếng “Tổng giám đốc Ngụy”. Đang định đi về phía nhà, không ngờ Ngụy Tông Thao lại đi qua chỗ ghế phụ bồng một cô gái ra. Trang Hữu Bách ngạc nhiên há hốc mồm, rồi nhanh chóng ngậm lại.

Dư Y bị lạnh run, choáng váng nặng nề, biết Ngụy Tông Thao mang cô trở về cũng không nói gì cả, cho đến khi Ngụy Tông Thao kéo dây kéo áo khoác của cô xuống, muốn vén áo trong của cô lên thì Dư Y mới vươn bàn tay không còn sức lực ra, nhú chặt mày, cổ họng gằn gặt nói: “Anh làm cái gì đó!”

Máy sưởi trong phòng ngủ vừa được bật lên, chạy ‘lào xào’, nhưng cũng chưa thấy ấm lên. Áo trong ẩm ướt dính chặt vào cơ thể của Dư Y, dưới hoa văn bằng ren, lồ mờ thấy được màu da trắng như tuyết. Cô đang nằm sấp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt mang vẻ cảnh giác.

Ngụy Tông Thao không tốn một chút sức lực nào để kéo cổ tay nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô xuống, mạnh mẽ xóc áo lên, liền thấy trên vùng bụng bằng phẳng trắng nõn, phủ một lớp nước mỏng long lanh trong suốt, một giọt nước chậm rãi trượt vào cái rốn mượt mà bên cạnh, trong chốc lát đã tiến vào cái lỗ sâu nho nhỏ, một vết bầm đỏ chạy từ trái qua phải.

Dư Y run mạnh lên, cơ thể lập tức cứng đờ, đưa tay ôm bụng mình.

Ngụy Tông Thao rờ lên nói: “Ừm, chưa chết được!”

Dư Y đứng hình.

Đụng vào bụng dễ dàng làm tổn thương đến cơ quan nội tạng, khi Dư Y bị đụng liên tếp xuống đất không dậy nổi, lúc đó xe đã dừng lại từ sớm, thật ra lực đụng vào không lớn, chỉ đau mà thôi, chắc là ngày mai sẽ bị bầm.

Trái lại, trên mặt của Ngụy Tông Thao đã đỏ lên một mảng, xem ra là nghiêm trọng hơn so với Dư Y. Ngoài cửa, Tranh Hữu Bách đã chuẩn bị hộp thuốc, gõ cửa gọi một tiếng, Ngụy Tông Thao kéo áo Dư Y xuống, nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang đề phòng, nói: “Tự mình đi tắm rửa một chút đi!” Rồi quét mắt lên thân thể của cô: “Nếu không muốn bị cảm sốt thì đi tắm liền đi!”

Dư Y nhắm mắt lại nằm thêm một lát, đợi cho cơ thể dần dần ấm lại cô mới gắng sức ngồi dậy, chậm rãi thất thủ đi vào phòng tắm, mới vừa vào đến cửa cô lại quay ngược trở ra, nhìn một vòng quanh phòng ngủ.

Diện tích thật lớn, ở trên lầu hai, ra giường mềm gối màu sậm, trên tủ đầu giường có mấy quyển sách cùng đồ sạc điện thoại di động. Cô do dự một chút nhưng vẫn đi đến mở cửa tủ quần áo ra, trước mặt đều là quần áo đàn ông, còn có cái áo khoác màu xám đậm mà cô đã từng thấy qua.

Dư Y đóng tủ quần áo lại, trở vào phòng tắm, cô chỉ hứng đầy nước ấm trong bồn rửa mặt, thuận tay lấy một cái khăn mặt, cũng không ngại bẩn, vắt vắt rồi cởi quần áo ra, bắt đầu lau chùi mặt và cơ thể, rồi lại ra sức vắt khô áo, sau khi mặc lại xong, cô suy nghĩ tới làm sao chỉnh đốn lại áo ngoài. Cô thuận mắt nhìn

lướt qua một mảng dầu vết nhỏ ở thắt lưng bên phải của áo ngoài, vươn ngón tay chùi thử một chút, màu đỏ thẫm.

Trang Hữu Bách thay thuốc cho Ngụy Tông Thao một lần nữa, lần này miệng vết thương chưa hoàn toàn vỡ ra, nhưng vẫn chảy máu, anh ta không nhìn được nhú mảy, hơi mở miệng muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng vẫn nói: “Tổng giám đốc Ngụy, nửa giờ trước có ba người đàn ông thấp thoáng ở ngoài cổng.”

Ngụy Tông Thao nhắm mắt “Ừ” một tiếng.

Trang Hữu Bách lại nói: “Miệng vết thương còn như vậy nữa thì nhất định phải kêu bác sĩ đến đây!”

Ngụy Tông Thao lại “Ừ” một tiếng nữa.

Dư Y đợi ở trong phòng ngủ hai mươi phút, tóc còn hơi ẩm ướt, thật ra trên người đã hồng hào ấm áp, nhưng quần áo còn chưa khô.

Cô hơi yếu ớt chống cửa sổ, nhìn ra phía xa xa, vẫn một mảnh tối đen như cũ, hoàn toàn không thấy rõ nơi nào là toà nhà bốn tầng mà mình đang ở, cũng không biết những người hung dữ kia có còn ở trên đường không, ba người kia có còn ở chỗ đó nữa không. Dư Y nhú nhú mảy, lúc trước đang rối loạn cô hoàn toàn không kịp suy nghĩ, giờ đây chỉ có tiếng mưa rơi rào rạt, khắp mọi nơi đều yên tĩnh, cô rốt cuộc nhớ lại chỗ kỳ lạ của chiếc xe có rèm che kia, chiếc xe đó lúc ấy vốn không có đang chạy!

Cô lại nhìn thoáng qua bầu trời đêm tối như mực, nghĩ đến mấy lời Ngụy Tông Thao ngồi ở trong xe nói, lại nhớ đến hôm nay nhận được một cú điện thoại kêu hoãn lại giờ đưa cơm một tiếng, rõ ràng là mưu kế!

Khi Ngụy Tông Thao đi vào, tay bưng một ly sữa nóng và một phần bánh mì, nhìn Dư Y đang đứng cạnh cửa sổ, nói: “Ngồi xuống đi!”

Phòng ngủ chỉ có giường, không có sofa, Dư Y nói: “Không cần đâu.” Dừng một chút, dường như thấy không thoải mái, lại nói: “Hôm nay cảm ơn anh!”

Ngụy Tông Thao đem bàn ăn đặt lên chiếc tủ trên đầu giường, vừa lấy quần áo đi vào phòng tắm vừa nói: “Cô ăn chút đồ ăn trước đi!” Cửa đóng lại, chỉ chốc lát sau tiếng nước truyền đến.

Dư Y đứng đó hồi lâu, nhìn thoáng qua đồ ăn, rồi nhanh chóng liếc nhìn cửa phòng, cuối cùng lại nhìn ra bên ngoài tối không thấy cả năm ngón tay. Trong túi trống rỗng, di động đã từ sớm không biết ở chỗ nào, muốn tìm ai hoặc là báo cảnh sát cũng không được, Dư Y hơi nhăn mày, do dự đi tới ngưỡng cửa phòng, còn chưa chạm tới cửa thì cửa phòng tắm đã mở ra.

Ngụy Tông Thao chỉ rửa ráy qua loa một chút, thay một bộ đồ ngủ, tựa như cũng không lấy làm lạ với hành động muốn mở cửa của Dư Y, hơi nâng cằm ý hỏi: “Không hợp khẩu vị à?”

Dư Y mỉm cười lắc đầu: “Không phải.” Cô do dự một chút, dò xét nói: “Anh Ngụy, có tiện cho tôi mượn điện thoại một chút không? Điện thoại cầm tay của tôi vừa rồi đã bị mất.”

Ngụy Tông Thao tự tay cầm lấy ly sữa, không để ý đến yêu cầu của Dư Y, kè ly vào miệng cô, nói: “Cô không tắm rửa thì cũng nên ăn một chút gì, mưa này đêm nay không có ngừng đâu.”

Dư Y không tiếp nhận, nhìn anh ta không nói lời nào. Ngụy Tông Thao lại từng bước đi tới, giữa hai người dường như chỉ còn cách có một cái ly: “Ăn chút gì rồi đi tắm rửa một cái, hoặc là đi khỏi đây?”

Giọng nói của anh thật là nặng nề, cực kỳ giống như tiếng sấm tối nay. “Tôi có thể đem cô về đây thì cũng có thể đuổi cô ra, cho đến bây giờ cô chưa có rời đi, thật là thông minh!” Nói xong liền nâng tay vén mái tóc rối của Dư Y ra sau tai.

Miền là điện chưa có trở lại thì ở bên ngoài vẫn còn nguy hiểm, ngược lại nơi này lại là nơi che chở tốt nhất. Dư Y chỉ có thể hơi lắc đầu cười gượng, nụ cười cứng ngắc, ngay cả chính cô còn cảm thấy khó coi. Cô không thèm lòng vòng quanh co nữa, ngược đầu nhìn thẳng Ngụy Tông Thao, nghiêm mặt nói: “Anh Ngụy, tôi biết chuyện lần trước đã khiến anh không hài lòng, hôm nay anh cố ý kêu tôi đến đây vào lúc ấy, coi như là đã xả giận, cuối cùng thì huề nhau, hy vọng anh đừng để bụng nữa!”

“Huề nhau?” Ngụy Tông Thao quơ quơ ly sữa: “Nếu cô ở nhà lúc này có thể sẽ không xảy ra việc gì sao?”

Dư Y cười: “Ở nhà hoặc là ở trên đường đều có thể gặp phải những người đó, nhưng ít ra khi tôi ở trên đường thì có thể cho anh cơ hội để “dạy dỗ” tôi. Tôi biết người ta giúp tôi là vì tình cảm, không phải vì bốn phận, tôi không có lý do yêu cầu anh giúp tôi, huống chi là với phương pháp bất đắc dĩ như vậy, chỉ hy vọng anh Ngụy có thể nguôi giận lần này!” Dứt lời, cô nhận lấy ly sữa, không nói một lời, ngửa đầu uống, tay nắm chặt để trên đùi, thầm mắng mình nói dối thật có bài bản, người ta giúp cô là vì tình cảm, không phải vì bốn phận, tiếc là trời sinh phụ nữ lòng dạ nhỏ nhen, giờ phút này Dư Y tức giận đến nghiêng răng.

Uống hết khoảng nửa ly, cô rút cuộc dừng lại, nhấp môi một cái, không hề nói một lời, thì thấy Ngụy Tông Thao bỗng cong môi, ngón tay tiến tới bên miệng cô, vô cùng thân mật lau tí sữa ở trên môi. Thấy Dư Y lui về phía sau, cửa bị đụng vang “ầm” một tiếng, anh nói: “Cô lầm rồi, cô ở nhà hoặc ở trên đường chắc chắn đều có thể đụng phải những người đó, ở nhà cô sẽ trốn không thoát, ở trên đường thì tôi có thể cứu cô!”

Đôi phương đã dò xét giờ giấc của cô từ lâu, ban ngày cô ở sòng bài giám sát sữa sang trong phòng, tiện thể nấu cơm đưa tới luôn, buổi tối đưa đồ ăn xong thì sẽ về thẳng nhà, từ lúc này về sau sẽ chỉ có đơn độc một mình cô, vừa vặn để ra tay. Cho dù Ngụy Tông Thao chỉ vì “dạy dỗ”, nhưng cuối cùng vẫn là ân nhân cứu mạng của Dư Y.

Anh nhìn thấy vẻ mặt của Dư Y, cười nói: “Xem ra thì cô rất rõ ràng?” Ngón tay lại xoa một chút, cảm giác cánh môi thật xinh đẹp.

Ngụy Tông Thao chậm rãi cúi người xuống, càng ngày càng gần Dư Y, có thể cảm nhận được ngay cả hơi thở ấm áp. Dư Y mới vừa động dậy, hai cánh tay liền bị giữ chặt, người bị áp vào trên cửa, ly thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất, khi rơi xuống, tí sữa còn lại bắn lên áo ngủ hơi mở rộng của Ngụy Tông Thao.

Dư Y bực bội kêu lên một tiếng, sống lưng cứng ngắc, hai chân đá loạn phút chốc liền bị Ngụy Tông Thao đè lại, cảm giác xa lạ trên môi như là bị điện giật, cô sợ hãi đến lông tóc dựng lên, mọi chuyện cô đều thành thạo, thế nhưng lúc này đây trong chớp mắt đầu liền trống rỗng.

Ngụy Tông Thao dùng sức hút hơi thở của cô, hương sữa cùng vị ngọt rất nhạt bị anh mút vào miệng. Cô rõ ràng tay trái gà không chặt, lại còn tốn công phí sức giấy dựa, anh nhớ tới trước đó Dư Y chột mắt người ta, giẫm nát tay người ta, chặt vật yếu ớt mà lại còn có thể ương ngạnh như vậy. Anh không khỏi buông bàn tay đang kiểm kẹp cô ra, đổi thành ôm cô thật chặt, mạnh mẽ tiến vào thăm dò miệng của cô.

Dư Y hoảng sợ kêu lên, cánh tay bị vòng ở trước ngực bắt đầu cố hết sức đánh đấm. Cửa phòng bị bọn họ đụng rung lên ‘bang bang’. Cô đẩy không ra trốn không thoát, chỉ cảm thấy miệng lưỡi bị tê liệt, không thể hít thở, mà tiếng thở dốc bên tai càng ngày càng nặng, bàn tay xa lạ đã chui vào áo của cô, cảm giác nóng bỏng mờ mịt tới lui ở trên bụng và lưng của cô, ép người cô kề sát anh ở phía trước, cuối cùng có ngón tay ấn lên trên rốn của cô.

Dư Y run mạnh lên, vội vàng sờ soạng chỗ bên phải trên bụng của Ngụy Tông Thao, mạnh mẽ ấn xuống, liền nghe tiếng rên rỉ truyền tới trong tai, cánh tay ôm cô bỗng buông ra.

Dư Y há miệng thở, dựa vào cửa phòng để ỉnh không bị nhũn chân trượt xuống, nhìn thấy áo ngủ được chậm rãi cởi ra, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở bên phải bụng, máu đang chậm rãi chảy ra từ miệng vết thương.

Dư Y hít vào một hơi, mặt từ từ biến sắc. Thời buổi hoà bình, người trước mặt này, thân thể bị thương do súng đạn!

Sắc mặt Ngụy Tông Thao rất khó coi, dự vọng tan biến trong nháy mắt, anh thuận tay lau miệng vết thương một chút, cười lên một tiếng, rồi mạnh mẽ nâng cầm Dư Y lên, khẽ vo vê khoé miệng của cô, máu đỏ thẩm liền dính lên. Đêm mưa như trút nước, gió lạnh phàn phật gào thét, người đàn ông đối diện này lại làm cho người ta thấy sợ hãi!

Dư Y cứng đờ tại chỗ, nuốt nước miếng, lập tức ổn định tinh thần, chậm rãi nói: “Miệng vết thương của anh đã bị nhiễm trùng, xem ra bị thương không bao lâu, còn chưa được khâu lại lần thứ hai, tôi có thể phẫu thuật làm sạch sẽ cho anh!

Cô dừng một chút: “Tôi là bác sĩ!”

7. Chương 7

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Sau khi nói xong, Dư Y im lặng, chỉ nhìn thẳng Ngụy Tông Thao chờ anh tỏ thái độ. Màu da của cô đã dần dần bình thường trở lại, không còn thở gấp, tim không còn đập nhanh nữa, coi như sự bối rối khi bị cưỡng hôn lúc này chỉ là ảo giác.

Ngụy Tông Thao chậm rãi buông cô ra.

Vết thương do súng cần được khử trùng sau đó là dẫn lưu*, tiến hành khâu lại lần thứ hai. Vết thương của Ngụy Tông Thao sau khi được xử lý sạch sẽ lần đầu tiên đã được xác nhận là thành công, nhưng khoảng thời gian này anh ta lại đánh nhau, rồi mắc mưa, vết thương đã bị nhiễm trùng. (*dẫn lưu: là phẫu thuật để dẫn mủ và dịch trong cơ thể ra ngoài)

Lúc đó Dư Y đang ngồi trong phòng khách, Trang Hữu Bách và hai người kia cùng đồng loạt nhìn cô, sự hoài nghi và không tín nhiệm khắc rõ ràng trên mặt.

Dư Y suy nghĩ một chút, nói: “Trước đó anh Ngụy được bác sĩ chuyên nghiệp chữa trị, có phải sau khi khử trùng vết thương thì tiến hành dẫn lưu cho anh ấy không? Có phải để cho anh ta qua ba bốn ngày hoặc là một hai tuần, sau đó lại đến khâu lại miệng vết thương?”

Ba người kia rất cuộc tin tưởng cô là hiểu biết y khoa, Trang Hữu Bách vẫn còn nghi ngờ: “Nếu cô là bác sĩ, tại sao lại đi làm công ở sòng bài?” Dừng một chút, anh ta tự đoán là: “Cô thật sự học xong y khoa, có kinh nghiệm làm việc?”

Dư Y đối mặt với đủ kiểu nghi ngờ của anh ta, ung dung bình tĩnh: “Dùng người thì không nghi ngờ, anh cũng có thể đi mời bác sĩ lúc trước đến xử lý.”

Cô hoàn toàn không muốn làm người tốt như vậy, nếu không phải lúc ấy không thoát ra được, cô cũng đã không ra tay ác độc làm iệng vết thương bị vỡ ra. Trước đó nhìn thấy vết máu trên áo khoác, cô đoán là khi Ngụy Tông Thao bồng cô lên đã cọ vào. Cô chỉ cho là vết thương của giải phẫu hoặc là vết thương bị dao đâm bình thường. Cô ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện này, lại không ngờ bên cạnh anh ta hiện giờ lại không có bác sĩ, nếu không cũng sẽ không để vết thương phát sinh như thế. Vì để tự bảo vệ mình, cô chỉ có thể sử dụng hạ sách này.

Trang Hữu Bách muốn mở miệng nữa, thành linh nghe thấy: “Nghe lời cô ấy đi!”

Ngụy Tông Thao đã thay quần áo, ung dung thông thả từ lầu hai bước xuống, thoát nhìn rất là linh hoạt, không giống như người đang bị thương.

Trang Hữu Bách muốn nói lại thôi, cuối cùng thì im lặng.

Dư Y chỉ liếc mắt nhìn Ngụy Tông Thao một cái rồi không hề nhìn anh ta nữa, nói với Trang Hữu Bách: “Tôi cần cần sát trùng, găng tay cao su...”

Cô nói hai thứ này xong, thấy người ghi chép là người đàn ông mang mắt kính thì dừng một chút rồi hướng về người đàn ông đeo mắt kính tiếp tục: “Ổng dẫn lưu, thuốc gây tê, kim may...”

Ghi lại tất cả, cần phải chờ đến khi trời sáng mới ra ngoài mua. Đến khi rốt cuộc không còn gì để nói nữa, bầu không khí liền trở nên có chút ngưng ngừng.

Lúc này thời gian còn sớm, bên ngoài vẫn mưa to gió lớn, cũng chưa có điện lại, Dư Y không muốn mạo hiểm rời đi, chỉ có thể nhắm mắt ngồi ở trên sofa, như là nhà sư đang ngồi thiền, tựa như không phát hiện ra ba người kia đưa mắt nhìn nhau.

Ngụy Tông Thao rót một ly nước uống, nhìn chăm chăm vào ót của cô nói: “Chuẩn bị một căn phòng khách cho cô Dư!”

Là phòng khách, Dư Y len lén thở phào.

Toà nhà này tuy rằng đã cũ xưa, nhưng trong phòng dành cho khách cũng có phòng tắm, chẳng qua là khe hở giữa các miếng gạch men rất lớn, có vài miếng bị rạn nứt, không có bồn tắm lớn, cái ống vòi hoa sen còn bị rỉ nước, bồn rửa mặt gần sát vòi nước còn có dấu vết ố vàng, hoàn toàn không thể so sánh với phòng ngủ chính.

Dư Y quan sát một lượt, đơn giản rửa ráy một chút, không mặc lại bộ quần áo dơ nữa, dùng khăn tắm mới tình quần lại rồi đi ra. Cô bất chấp ra giường, mền gối sạch hay dơ, lập tức chui vào, lạnh run lên một hồi lâu mới cảm giác được bên trong mền dần dần ấm lên.

Đi ngủ trong cơn đói và lạnh, cho tới khi Dư Y mở mắt lần thứ hai, ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi rả rích trong bóng đêm. Cơn mưa đã nhỏ đi nhiều, cô hoảng hốt không biết bây giờ là mấy giờ, rốt cuộc ngủ không được, cô liền quần chăn bông đứng trước cửa sổ, hơi xúc tức mằn lèn nhìn ra ngoài. Nho An Đường vẫn tối đen như mực, nhưng trong sân đã thiếu đi một chiếc xe, Dư Y liền biết là một đêm này đã trôi qua.

Bây giờ mấy người khác chắc là còn đang nghỉ ngơi, ai ngờ Dư Y ra khỏi cửa phòng thì phát hiện đèn phòng khách đang sáng, mùi đồ ăn phảng phất truyền đến làm cho bụng cô kêu lên ùng ục, Dư Y ấn ấn bụng một hồi, xoay người trở vô phòng.

Đợi đến khi ánh mặt trời sáng tỏ, Dư Y lại mở cửa phòng ra một lần nữa, nói: “Xin hỏi có gì ăn hay không? Trước khi giải phẫu cần phải bổ sung năng lượng.”

Người đàn ông lùn sững sốt, im lặng đi vào nhà bếp.

Dư Y bổ sung năng lượng hết sức đầy đủ, sau khi nói cảm ơn thì ngồi yên ở trong phòng khách, chờ người đàn ông đeo mắt kính lái xe trở lại, đoàn người mới đi lên lầu hai.

Điều kiện thô sơ, khử trùng chỉ có thể tiến hành ở trong phòng ngủ chính. Dư Y chờ sát trùng xong thì chuẩn bị làm, thấy Trang Hữu Bách còn ngây ra đó như đang ở chốn nào, không có biểu cảm gì. Dù sao cô là người cầm dao giải phẫu, nhưng tính mạng của Ngụy Tông Thao cũng không thể để cô tùy ý thao túng, không có ai giám sát thì sao được?

Bây giờ đang tiến hành gây tê, tay nghề của Dư Y rất thành thạo. Trang Hữu Bách đứng ngoài quan sát tất cả, thấy Ngụy Tông Thao khẽ gật đầu, lúc này mới vâng lệnh đi ra ngoài.

Thuốc gây tê vẫn còn chưa bắt đầu có hiệu quả, Ngụy Tông Thao nằm ở trên giường, rõ ràng là tư thế cá nằm trên thớt, nhưng càng giống với dã thú đang rình mồi, bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy vọt lên.

Dư Y đứng ở đầu giường, bộ dáng vênh vác đắc ý, đếm thời gian từng phút trôi qua, cô rốt cuộc giờ dụng cụ lên.

Thủ pháp của Dư Y lưu loát, mặt không đổi sắc khi đối diện với máu tanh cùng vết thương xấu xí, coi thịt người như là thịt heo. Mà Ngụy Tông Thao cũng thờ ơ coi như là thịt heo, không hề mới là người bị mổ. Dư Y không khỏi liếc nhìn anh một cái, đúng lúc Ngụy Tông Thao cũng đang nhìn lại, ánh mắt trầm ổn bình tĩnh. Hai người từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, yên lặng không có nửa phần gợn sóng, cảm giác đối lập với tất cả những căng thẳng tối hôm qua.

Giải phẫu hoàn thành, Dư Y vừa thu dọn dụng cụ vừa nói: “Theo dõi vết thương ba ngày, sau ba ngày sẽ khâu lại!”

Ngụy Tông Thao “Ừ” một tiếng, nhắm mắt lại, phát tay kêu cô đi ra ngoài, như ý Dư Y đang mong muốn.

Cô rốt cuộc có thể bước ra ngoài ngôi nhà cổ này. Những sợ hãi kinh động tối hôm qua càng như là một giấc mơ, hang hùm miệng sói bất quá cũng như vậy. Bây giờ cô thà rằng chỉ phải đối mặt với những tên côn đồ kia, Ngụy Tông Thao giàu có không rõ lai lịch này khiến cho người ta thấy sợ hãi trong lòng.

Dư Y vừa đi vừa bắt đầu suy nghĩ đường rút lui, sau khi đi ra khỏi nơi thừa thớt dân cư này, rốt cuộc thấy được cửa hàng, toà nhà quen thuộc, nhưng tình cảnh trước mặt khiến cô giật mình kêu lên ngay tại chỗ.

Nho An Đường có mấy tiệm tạp hoá và nhà hàng nhỏ, còn có tiệm net cùng với cửa hàng sửa chữa đồ điện. Hiện giờ, ở trước cửa tiệm tụ tập rất nhiều người, cửa kính của nhà hàng nhỏ bị vỡ nát, hai chiếc xe cảnh

sát đậu ở bên đường, bị đám người vây lấy, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Dư Y lập tức chạy tới sông bài, còn chưa có vào cửa đã nghe thấy tiếng khóc của bà chủ vang vọng ra: “Tôi liều mạng với bọn nó, ai cũng đừng cản tôi, tôi muốn mạng của chúng!”

Sông bài mới sửa chữa xong giờ đây lại là một bãi hỗn loạn.

Hàng xóm nhìn thấy Dư Y đang đứng ở cửa, vội vàng kéo cô vào: “Cháu Dư tới đúng lúc, nhanh nhanh khuyên nhủ bà chủ của cháu. Chao ôi, cũng không biết là nguyên nhân gì, đêm qua bị người đập phá một trận!”

Mọi người đều bàn tán: “Không riêng gì nơi này bị đập phá, lúc tôi tới, mấy nhà hàng đều bị đập phá, cảnh sát liền phải hai chiếc xe tới, vừa vội vàng đến đây!”

“Nhất định là đám lưu manh gây sự lần trước, tôi đã nói lần trước nên báo cảnh sát, bây giờ lại biến thành như thế này, cho đến giờ điện còn chưa có lại!”

Mọi người mồm năm miệng mười, tôi nói một câu anh nói một câu, bà chủ đã ngồi phịch xuống khóc từ sớm. Ngô Thích chân tay luống cuống ngồi chồm hổm trên mặt đất, cũng không biết phải nói lời an ủi nào, cho đến khi vợ chồng Ngô Phỉ và dì Chu chạy vào, mang về tin tức chính thức, hữu dụng.

Thì ra là hơn sáu giờ tối chạng vạng ngày hôm qua đã có người tới cây cột điện cao áp ở giao lộ của Nho An Đường, nói dối là bị thất tình thua tiền muốn tự sát, sau khi cảnh sát nhân dân được phái đến, lập tức thông báo cho công ty điện lực cắt điện ở nơi này, khiến cho Nho An Đường bị tối đen trong nháy mắt.

Cảnh sát mạo hiểm mưa to gió lớn, ở tại giao lộ khuyên giải an ủi, tiếng sấm sét cùng mưa rơi ầm ỉ. Thế nhưng họ không phát hiện ra cách đó không xa ở Nho An Đường đang có hơn ba mươi tên lưu manh thừa dịp này vùng gây sát đập phá từng nhà đi qua. Cho đến khi người muốn tự tử được cứu xuống thì mọi người mới phát hiện điện không thể khôi phục lại được, không biết bị trục trặc ở chỗ nào, nhân viên của công ty điện lực hiện giờ đang sửa gấp.

Về phần Khỉ còi, dì Chu vội vàng nuốt nước miếng, nói: “Không thấy anh ta, công ty dịch vụ loạn cào cào lên, nói là anh ta đã bị bắt đi rồi!”

Dư Y nghe thấy liền nhú mào, thấy chỗ này ầm ỉ cô cũng không sấp vào nói. Nghĩ một chút, cô quyết định rời đi trước, lấy chìa khoá đã để ở chỗ này, lập tức chạy về chỗ nhà trọ, vào phòng ngủ trước tiên, mở tủ quần áo thì thấy bên trong trống rỗng không còn một cái gì.

Dư Y ngậy ra một lát rồi vội vàng mở ngăn kéo, ví tiền cùng các loại giấy tờ chứng nhận được để trong ngăn kéo trước đây, tất cả đều không cánh mà bay.

8. Chương 8

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Tất cả đồ vật trong nhà trọ đều biến mất, ngoại trừ quần áo lót được Dư Y phơi ở ngoài ban công thì còn lại, những quần áo khác được máng trên giá áo ở bên trong đều biến mất.

Dư Y kéo ghế ngồi ăn cơm ra, nhú mào ngồi trong chốc lát, lại đi đến cạnh cửa xoay xoay nắm nắm cửa, khoá cửa còn nguyên vẹn, không giống có người cạy cửa vào ăn trộm.

Đầu tiên cô nghi ngờ có kẻ trộm nhặt được chìa khoá của cô ở trên đường, nhưng ngay lập tức loại bỏ khả năng này. Cho dù người nhặt được chìa khoá chính là những người đến gây sự tối hôm qua, bọn họ cũng không thể biết chắc chắn cái chìa khoá này là của cô, huống chi tại sao bọn họ lại trộm luôn cả cái mắc áo?

Dư Y lần lượt loại bỏ các suy đoán, nhân tiện gõ cửa nhà hàng xóm hỏi thăm động tĩnh tối hôm qua và sáng nay. Hàng xóm giật mình nói: “Không phải bọn họ còn vào nhà trộm đồ chứ? Tôi chỉ nghe nói bên

ngoài cửa hàng đều bị đập phá, chưa có người nói là trong nhà cũng bị tai vạ, không có nghe thấy âm thanh gì cả mà!”

Dư Y cười trấn an: “Không phải, tôi chỉ muốn hỏi một chút cho biết, chuyện này xảy ra làm lá gan của tôi cũng bị teo lại!”

Hàng xóm cảm động lây, nhất thời nắm chặt bàn tay của Dư Y, mừng bọn người hung tợn kia một chập.

Dư Y cũng không sốt ruột, khoá cửa phòng lần nữa rồi quay về sòng bài. Lúc này bên ngoài mưa phùn rả rích, trong phòng của sòng bài đều là dấu vết chân dính bùn, chính là Ngô Phỉ đang lau, thấy Dư Y đến trễ, cô ta cũng không nói gì, chỉ hỏi cô ăn cơm chưa. Dư Y lắc đầu, Ngô Phỉ nói: “Chị đang nấu cơm, buổi trưa thì ăn tạm hai món đi, cũng không có khẩu vị ăn uống gì!”

Còn bà chủ đã lau khô nước mắt, đang đứng ở phía sau quầy tính toán sổ sách, không có thời gian để so đo chuyện Dư Y đến trễ.

Ngôi nhà cổ là nơi duy nhất có điện ở Nho An Đường, bên trong ẩm áp như mùa xuân, không có bị ảnh hưởng bởi bên ngoài chút nào. Nhưng mà về mặt của ba người này đều có chút kỳ lạ, thường hay liếc mắt ngóng nhìn cửa một cái, nhưng trước sau vẫn không hề nhìn thấy người vốn nên xuất hiện từ sớm.

Chỉ có Ngụy Tông Thao thanh thoi ngồi đọc báo ở sô pha, nói: “Hôm nay cơm chiều không cần làm!”

Tuy rằng mấy người Trang Hữu Bách khó hiểu, nhưng cũng không chất vấn là chưa có phân công người đảm nhiệm, cho đến khi đến giờ cơm chiều, bọn họ mới tỉnh ngộ ra.

Sắc trời chưa hoàn toàn tối, hôm nay Dư Y sớm hơn so với ngày thường một chút, cầm hai cái cà mèn, nhấn chuông cửa, cười với người ra mở cửa là Trang Hữu Bách, nói: “Điện còn chưa có lại, tôi sợ trễ không thấy rõ đường đi, hôm nay sớm hơn một chút.”

Nói xong, hết sức tự giác khoá cửa, đường đi ở trong sân nhỏ hẹp, dẫn thẳng đến toà nhà ba tầng, từ khoảng cách rất xa, cửa mở rộng giống như là một cái mồm đầy máu đang há to.

Bọn họ biết sớm muộn gì Dư Y cũng sẽ đến, nhưng tuyệt đối không đoán được cô lại đem theo cà mèn tới. Ba người này sững sờ, sau đó liền hiểu được ý của Ngụy Tông Thao hồi sớm, không khỏi len lén quan sát hai người một phen, không hện mà cùng chậm rãi đi vào nhà bếp. Một người hâm nóng đồ ăn dọn ra bàn, một người thì quanh quẩn hóng chuyện, cảnh tượng như thế thật đáng khinh. May mắn là hai người ở trong phòng khách không có thời gian để ý tới.

Dư Y ngồi ở cạnh bàn ăn, như là đang nói chuyện thời tiết bình thường: “Anh Ngụy, nơi tôi hiện đang ở rất tốt, không cần chuyển nhà!”

Nói thẳng, đi thẳng vào vấn đề, hiếm khi không lòng vòng quanh co với anh. Ngụy Tông Thao dường như tương đối hài lòng với biểu hiện lúc này của cô, hào phóng mở miệng: “Điện còn chưa có lại, cô ở chỗ này tiện hơn.”

“Cám ơn ý tốt của anh Ngụy.” Dư Y mỉm cười chân thành, đáp lại: “Tôi cảm thấy rằng ở chỗ này lại càng không tiện.” Giọng nói lạnh lùng, hoàn toàn không giống với khoé miệng cong lên ngọt ngào kia.

Ngụy Tông Thao gấp tờ báo lại, để qua một bên, cúi phải gác lên đùi trái, hai tay đan lại, không nói một lời, nhìn Dư Y. Ánh mắt hai người đối đầu, không nhượng bộ, xung quanh tĩnh lặng ngay cả đến âm thanh của đồng hồ quả lắc treo ở trên tường phòng ăn đều có thể nghe được. Hình ảnh giằng co khiến cho người ta nhớ tới đêm qua, ly sữa vỡ vụn trên đất, tiếng thở dốc cùng giấy dựa không ngừng hiện lên. Dư Y thậm chí còn có thể cảm nhận được độ ẩm cùng với cảm giác đầu lưỡi bị người mút lấy, rõ ràng là cả ngày cũng không có suy nghĩ đến chuyện này, nhưng giờ đây khi ánh mắt trầm tĩnh của Ngụy Tông Thao nhìn cô, thế là cô lại nhớ tới hình ảnh không chịu được. Trong phút chốc Dư Y tan vỡ, ngực phập phồng, mắt lập tức nhìn xuống.

Cô vừa lảng tránh đối mặt, dường như liền nghe một tiếng cười giễu khê vang lên, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một cái bóng cao lớn chậm rãi áp xuống, âm thanh trầm thấp, hơi thở nóng bỏng ở bên cạnh tiến vào trong tai Dư Y: “Cô Dư, ngày hôm qua tôi cho cô lựa chọn, ăn uống tắm rửa hoặc là rời khỏi, cô lại lựa chọn điều thứ ba, đây là quyết định của chính cô. Hoặc là tôi cho cô một cơ hội lựa chọn lần nữa, ngủ

phòng khách, hay là ngoan ngoãn tắm rửa ăn chút gì? Tóm lại...” Ngụy Tông Thao giữ lấy hai má của Dư Y một hồi, khuôn mặt xin xắn đẹp đẽ, lông mi dài như cánh quạt, mùi vị trong miệng thật thơm. Anh nhẹ nhàng vuốt ve môi của Dư Y giống như đêm qua vậy, dễ dàng khiến cho cô không thể giẫy dụa một chút nào, giọng nói rất khê, rất chậm rãi, vô cùng mờ ám: “Cô đã không thể rời khỏi nơi này!”

Tim Dư Y đập mạnh, Ngụy Tông Thao cho cô thời gian suy nghĩ thật là ngắn, không kiên nhẫn giống như đêm qua. Anh ta là người như vậy, thế nhưng lại bỗng một cô gái (người phụ nữ) cả người ướm dẫm vào phòng ngủ của mình, thái độ rõ ràng như thế. Nhưng anh quả thật có cho cô cơ hội lựa chọn, mà giờ đây lại có một cơ hội hiện ra trước mặt, bất kể là cái gì cô cũng không muốn chọn. Nhưng mà đối phương đang kiểm kẹp áp chế, khoảng cách gần đến nỗi không thể thấy rõ nhau. Dư Y bị anh bóp hai má, ngay cả cổ cũng không thể xoay được. Khi môi của hai người sắp sửa tiếp xúc, đột nhiên bị một ngón trỏ chen vào, trắng nõn ấm áp, móng tay được cắt tỉa sạch sẽ ngăn nắp, rồi thấy Dư Y nhẹ giọng mỉm cười: “Anh Ngụy, tôi ngủ ở phòng dành cho khách!”

Không hề luống cuống vùng vẫy, nhẹ nhàng xinh đẹp đến tột cùng, cặp mắt Ngụy Tông Thao nhìn thoáng qua ngón tay đang chặn ở trước môi, không khỏi cười cười, nhìn chăm chăm vào mắt Dư Y, chậm rãi đứng thẳng dậy.

“Đi ra đi!” Ngụy Tông Thao ra lệnh một tiếng, ba người rình đã lâu rút cuộc từ nhà bếp đi ra.

Dư Y không biết bọn họ đã nghe được, thấy được bao nhiêu, vẻ mặt của ba người này rất nghiêm trang. Cô mắng thầm tổ tông của Ngụy Tông Thao một lần, lúc này mới giờ đưa lên nhấm nháp tay nghề của mình.

Sau khi ăn xong, người đàn ông đeo mắt kính đưa một xâu chìa khoá và một cái di động bị bắn cho Dư Y, nói: “Mấy cái này là tôi nhặt được hồi sáng hôm nay, di động đã bị hư rồi.” Rồi nói tiếp: “Đồ dùng hàng ngày của cô, tôi đã bỏ vào phòng cho cô rồi.”

Dư Y rút cuộc nhịn không được: “Có phải những đồ dùng khác của tôi được các anh bảo quản thay tôi hay không?!”

Người đàn ông mang mắt kính sững sốt “À” một tiếng, á khẩu không trả lời được.

Dư Y thở hổn hển, đi về căn phòng ở lầu hai, hành lý của mình được bày ra ở trên giường, đồ dùng rửa mặt quen thuộc cũng đã được để vào trong nhà tắm, đến cuộn giấy vệ sinh ở nhà trọ cũng bị lấy tới để ở bên cạnh bồn cầu (bó tay luôn). Dư Y trợn mắt không thể tưởng tượng nổi, nhất thời đỏ khóc đỏ cười.

Lai lịch của mấy người này là một câu đố. Lúc ăn cơm chiều, Trang Hữu Bách giới thiệu với Dư Y, người đàn ông mang mắt kính gọi là Tấn, người đàn ông lùn gọi là Thành, chú Tuyên tài xế có bệnh ưa sạch sẽ, đó giờ đều tự mình nấu cơm ăn, ngày thường ít khi xuống lầu, cũng không cho biết tên đầy đủ của mọi người.

Dư Y chậm rãi đi qua đi lại trong nhà tắm, nghĩ không ra đối sách gì. Cô không xu dính túi là chuyện nhỏ, nhưng không giấy tờ tùy thân mới là chuyện lớn. Không có sổ hộ khẩu thì ngay cả làm lại giấy chứng minh đều không được, giờ đây nửa bước cô cũng khó đi.

Dư Y ngồi trên bồn cầu, nghĩ đến vết thương của Ngụy Tông Thao cần hai tháng mới có thể lành hẳn. Nói cách khác, ít nhất cô phải ở trong này hai tháng. Nhưng cô không thể bảo đảm bản thân cô sau hai tháng có thể bình an vô sự, kể sách bây giờ chỉ có thể là nghĩ ra biện pháp tìm về giấy tờ tùy thân của mình, cùng với cố gắng hết sức suy nghĩ ra phương pháp tự bảo vệ mình.

Dư Y lại mắng tổ tông của Ngụy Tông Thao một lần nữa, sau khi mắng xong thì trong lòng thật sáng khoái, nhưng khi nhìn thấy vết bầm trên bụng mình trong lúc tắm thì cô lại đem Ngụy Tông Thao gộp chung với ba người tối hôm qua mắng thêm một lần nữa. Mắng đi mắng lại cũng chỉ lặp lại vài câu thô tục, tục tằn lại khó nghe, bỗng chốc Dư Y im bật, mệt mỏi dựa vào vách tường, mặc nước ấm rơi ào ào, hơi nước lượn lờ đầy phòng.

Ngày thứ ba sau khi Nho An Đường xảy ra chuyện, sáng sớm trời u ám, giữa trưa lại đổ mưa to. Đồn cảnh sát nhân dân đang tận chức tận trách điều tra vụ án, đi không sót nhà nào. Đa số mọi người đều chia mũi dùi vào bọn xã hội đen tranh giành địa bàn. Tên của hai công ty dịch vụ được cảnh sát ghi lại đã có hồ sơ, buổi chiều liền có cảnh sát nhân dân gọi người phụ trách công ty tới đồn để điều tra. Nhưng người đại diện pháp luật của một trong hai công ty dịch vụ là Trang Dũng đã mất tích. Tên đàn em ấp úng hơn nửa ngày

mới nói ra tình hình đối nghịch thực tế của hai nhà, mà Đại ca Khỉ còi của nhà mình đã bị bắt cóc đi rồi, thật sự rất là mất mặt! Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới là báo cho cảnh sát biết, chỉ tính là tự mình lên lút giải quyết.

Khỉ còi chuyên chế độc quyền xưng đại ca ở công ty dịch vụ, lo sợ đàn em sẽ soán vị, bởi vậy ngay cả trợ thủ ở bên cạnh cũng không lập. Vì thế, sau khi anh ta bị mất tích thì công ty như rắn mất đầu, mọi người đều trở thành ruồi bọ không đầu, không đầu không đuôi mà cầm gậy đến cửa của công ty dịch vụ kia náo loạn một trận, rồi bị bắt hơn phân nửa. Mọi người, một nửa giận không thể kiềm nén, một nửa lo sợ bất an. Lúc này mới có người nhớ tới người bà con mà Khỉ còi hay nói, một thời gian trước đến ở ngôi biệt thự, đó là Trang Hữu Bách. Bàn bạc xong vài câu, mọi người lập tức lấy khí thế hăng hái xông qua đó.

Không ngờ sớm đã có khách không mời mà đến, viếng thăm căn nhà cổ.

Dư Y đứng ở đầu cầu thang, trên người mặc một cái áo len cổ chữ V màu xám tro nhạt rộng thùng thình, váy bông dày, sậm màu dài đến mắt cá chân, giống như mới tỉnh ngủ, tóc dài và dày được vén qua một bên, khoe miệng có độ cong rất nhạt, đứng đỉnh bước xuống lầu.

Mấy người dưới lầu ngẩng đầu nhìn cô, ngay cả Ngụy Tông Thao cũng nhìn lại đây, không nói tiếng nào cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì, hồi lâu mới nói: “Cô ấy chính là Dư Y!”

Hai người lạ đang đứng ở giữa phòng khách lập tức nói: “Xin chào cô Dư, chúng tôi là người của đồn cảnh sát, đến đây để điều tra một chút chuyện. Xin hỏi cô có nhận ra ba người này hay không?” Cảnh sát giơ lên bức ảnh trong tay, mặt mũi ba người trong ảnh bị bầm dập, trong đó, trên mắt của một người còn bị băng lại, cảnh sát nhân dân nói: “Người này nói là cô chọt mù mắt anh ta!”

9. Chương 9

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y ngẩn ra, trợn mắt há hốc mồm, không khỏi tiến lên vài bước, cầm tấm ảnh xem, lắc đầu nói: “Tôi hoàn toàn không biết anh ta!” Giọng điệu chắc chắn, vẻ mặt vô tội. Sau khi nghe vậy, ba người Trang Hữu Bách ở bên cạnh đều giữ im lặng.

Cảnh sát đến khi Dư Y còn đang ở trong phòng, cũng không kêu bọn họ đi gọi Dư Y xuống, chỉ vào xe có rèm che ở trong sân, nói: “Xe ba người kia nói đoán là xe này, rất ít người dân ở Nho An Đường có xe, xe này của các anh còn có vẻ sang trọng nữa!” Rồi hỏi Ngụy Tông Thao đã ở đâu vào đêm cúp điện, đã làm gì, nhận ra ba người trong ảnh hay không. Ngụy Tông Thao trả lời từng câu hỏi xong, bọn họ mới nói: “À đúng rồi, không biết các anh có cách liên lạc với cô Dư không? Chúng tôi trước đó đã ghé qua chỗ ở của cô ấy, cũng có gọi di động cho cô ấy, vẫn không tìm thấy cô ấy!”

Chuyện Dư Y ngày hôm sau dọn đến nơi này không giấu được ai cả, Trang Hữu Bách lập tức lên lầu gọi Dư Y, vốn dự định nhắc nhở cô vài câu, ai ngờ một người cảnh sát cũng đi theo lên, Dư Y rời giường thay áo, hơn mười phút sau mới xuống lầu.

Hai người cảnh sát liếc nhau, một người trong bọn họ hỏi: “Buổi tối hôm cúp điện kia, cô đang ở đâu?”

Buổi tối hôm đó sấm sét ngang dọc, một đám lưu manh lại gây sự vào lúc ấy, người không có việc gì thì sẽ không ra khỏi cửa, Dư Y thừa dịp nói: “Tôi đã ở chỗ này!”

Câu cô nói phần lớn là sự thật, trả lời vô cùng đơn giản, cảnh sát chỉ có thể hỏi vặn lại câu trả lời của Ngụy Tông Thao lúc trước: “Vậy à? Sao lúc trước anh Ngụy cũng không nói gì cả?”

Mãi cho đến bây giờ Dư Y mới đưa mắt nhìn Ngụy Tông Thao, Ngụy Tông Thao cũng nhìn lại, ánh mắt thần nhiên, chỉ dừng lại trên môi của Dư Y một lát, rồi chậm rãi quét qua ngực cô, cuối cùng đi xuống bụng, giống như đêm đó đã xốc áo của cô lên, nóng bỏng mờ ám dừng lại ở trên rốn của cô.

Dư Y thầm cười khẩy, nhưng mặt không đổi sắc, lặng im trong chốc lát, rồi sợ hãi cộng thêm một chút vô tội cùng oan ức, nói: “Đồng chí cảnh sát, các anh hỏi tới hỏi lui, thật sự tin là tôi chột mù mắt của anh ta? Sao tôi lại có thể làm ra chuyện như thế được? Trước tiên, không nói đến tôi căn bản là không biết anh ta, cho dù tôi biết, tôi cũng không có gan đi làm loại chuyện này!” Nói xong thì hai mắt dần dần ẩm ướt.

Ngoại hình Dư Y vốn rất đẹp, khung xương nhỏ nhắn, nhìn rất mảnh mai yếu đuối, lại mặc một cái áo len rộng, làm nổi bật khuôn mặt xinh xắn, khiến cho người ta cảm thấy dịu dàng mềm mại, làm sao có tay chân nhanh nhẹn và lòng can đảm đi hại người như vậy.

Cảnh sát thấy cô dịu dàng thủy mị, lúc này vừa điềm đạm lại đáng yêu, khiến cho người ta không khỏi mềm lòng, rốt cuộc thì giọng điệu không thể nghiêm khắc: “Cô Dư, chúng tôi cũng chỉ là làm nhiệm vụ thôi, theo lệ là nhất định phải hỏi như vậy, cô đừng kích động. Thật ra mắt của anh ta đã không còn đáng ngại gì, bác sĩ nói là bị chảy máu một chút, kết mạc của mắt bị rách, may vài mũi thì sẽ không sao nữa. Anh ta tranh cãi ầm ĩ với bệnh viện, khẳng khái nói là mắt bị mù, muốn tìm cô trả thù! Cho nên, cô Dư, chúng tôi cũng vì lo lắng cho cô sau này sẽ có phiền phức, mấy vấn đề này phải hỏi thật tường tận!”

Lúc này Dư Y mới gật đầu, cố gắng đẩy lùi nước mắt, cắn cắn môi nói: “Hôm đó tôi đưa cơm tới đây, sau đó mưa quá lớn, bên ngoài lại cúp điện, tôi không thể quay về nên vẫn ở chỗ này.” Hiện giờ cô muốn chém Ngụy Tông Thao ra làm nhiều khúc, ánh mắt vừa rồi của anh ta đã ám chỉ không phải ý này. Bọn họ có quan hệ, cho nên hiện tại cô mới có thể ở đây, toàn bộ đều được giải thích thông suốt. Về phần vì sao đối phương lại nói oan hai người bọn họ, Dư Y chỉ vào trên gò má của Ngụy Tông Thao, nhả mảy nói: “Hôm buổi tối mừng một, lúc tôi đi ngang qua bờ sông, có bốn người muốn bắt tôi, những người đó cho là tôi có quan hệ với Trang Dũng. Chuyện của bọn họ tôi vốn không biết, sau đó anh Ngụy thấy việc nghĩa hăng hái ra tay cứu tôi, bản thân anh ấy cũng bị thương, đến bây giờ còn chưa khỏi hẳn. Tuy rằng tôi không biết ba người trong ảnh, nhưng chuyện tình vào buổi tối hai ngày trước thì mọi người đều biết, tất cả đều rất trùng hợp, tự bọn họ bị thương, muốn giá họa cho chúng tôi, đơn giản chính là muốn trả thù. Nếu các anh không tin thì có thể đi hỏi bà chủ sông bài chuyện này, ngày hôm đó tôi có đi xem phim với con trai của dì ấy, con của dì ấy cũng bị đánh.”

Vết thương trên gò má của Ngụy Tông Thao rất nhạt, tuy là vết thương mới hai ngày trước, nhưng hiệu quả này cũng có thể thay thế cho vết thương nghiêm trọng mười ngày trước. Dư Y nói rất ân cần và sốt sắng, biểu lộ chân thành, nước mắt lưng tròng, nhưng kiên cường chịu đựng, thỉnh thoảng lại phối hợp với giọng run rẩy xúc động, lại cùng với khuôn mặt bày ra vẻ thanh thuần, thật sự không thể nào không khiến người khác tin tưởng.

Ngụy Tông Thao không nói một lời, cánh tay gác lên tay vịn của sofa, chống mặt nhìn Dư Y biểu diễn từ đầu đến cuối, nghe cô hát tiết mục cường hào ác bá ức hiếp con gái nhà lành, anh hùng cứu mỹ nhân. Âm sắc uyển chuyển êm tai, không biết trong cổ họng có chứa hương thơm gì, mời gọi người ta muốn đi tìm tòi cho tới cùng.

Trong nửa giờ ngắn ngủn, Dư Y đã liên kết những chuyện xảy ra trong mấy ngày hôm nay thật trôi chảy, thâm suy nghĩ để cho người ta thấy như thế là đủ rồi, không tìm ra một chút khuyết điểm nào, tựa như đã nghĩ sẵn ở trong đầu rất nhiều lần.

Dư Y không hề lo lắng một chút nào, mấy ngày nay mưa to đã sớm rửa sạch sẽ các dấu vết ở trên đường. Cửa khoá cùng di động bị mất của cô cũng đã được A Tán – người đàn ông mang mắt kính “nhật được” trở về, hoàn toàn không có khả năng sẽ lưu lại manh mối gì.

Nghĩ đến đây, lòng cô như chùng xuống. Trời chưa sáng, A Tán đã ra ngoài “nhặt” cái cửa khoá và di động, xem ra không chỉ dọn nhà thay cô, mà còn có thể nhân tiện xoá sạch những dấu vết mà mưa không thể xoá hết, có thể thấy là làm theo lệnh của người nào đó. Thì ra là đã sớm chuẩn bị tốt cho ngày hôm nay, nếu không, cô có bịa đặt cho thật hoàn mỹ thì cũng khó nói, cho dù cẩn thận cách mấy cũng sẽ có sai sót. Người thật sự suy nghĩ tỉ mỉ chính là anh ta mới phải!

Dư Y không tự chủ ngoảnh lại nhìn Ngụy Tông Thao, lúc này mới phát hiện đối phương vẫn thâm trầm nhìn cô chăm chăm. Rõ ràng là trời yên biển lặng mà cô lại có cảm giác như có sóng lớn mãnh liệt ở đây, cặp mắt đen sâu thẳm như nước xoáy cuốn cô vào sóng nước cuộn cuộn, quét qua mỗi một tác trên thân thể cô, mạnh mẽ xông vào nơi sâu nhất, vừa mãnh liệt vừa nóng bỏng, tim cô đập càng ngày càng nhanh,

“thùng thùng” như là tiếng trống dồn.

Cảnh sát cáo từ rời đi, người đàn ông lùn A Thành vội vàng mở miệng: “Cô Dư, cô thật là lợi hại!”

Dư Y thay đổi sắc mặt thật nhanh, bây giờ làm gì còn có bộ dáng mảnh mai đáng thương nữa, lạnh nhạt đứng ở bên cạnh, tựa như thuần túy chỉ là người ngoài cuộc.

A Thành ít khi nào bị kích động, lúc này mặt đỏ lên: “Hai người cảnh sát kia lừa cô nói là Tổng giám đốc Ngụy không có đề cập tới cô!”

Sau khi đồng chí cảnh sát cáo già biết được Dư Y đang ở trên lầu, tiếp tục hỏi Ngụy Tông Thao các vấn đề trước, rồi mới đi theo Trang Hữu Bách lên lầu gọi người.

Có thể thấy câu trả lời đối với những vấn đề này của Ngụy Tông Thao và Dư Y không khác biệt lắm, chỉ là khi cảnh sát hỏi vết thương trên mặt của anh, Ngụy Tông Thao nói: “Bị thương vào buổi tối mừng một đầu năm!” Còn buổi tối cúp điện hôm đó, Ngụy Tông Thao trả lời: “Cô ấy ở đây suốt, sau đó là dọn tới đây luôn.” Ngụy ý rõ ràng.

Người khác thì không biết sự tình, A Thành và mấy người này đều biết Dư Y mới dọn tới nơi này tối hôm qua, cho dù muốn thông đồng bịa đặt lời khai cũng không có thời gian, bởi vậy không tránh khỏi kích động, thật tình khâm phục Dư Y thông minh nhanh trí, suy nghĩ lại có thể ăn ý với Ngụy Tông Thao mà không cần tính toán!

Ngoài sân đột nhiên truyền đến tiếng huyền oán, Trang Hữu Bách đi ra xem xét, A Thành còn muốn nói cái gì đó liền bị A Tấn kéo một cái, ngăn người ngậm miệng, theo anh ta đi ra sân, trong nhà chỉ còn lại hai người, Dư Y cùng Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao vẫn nhìn chằm chằm Dư Y, khẽ nói: “Ngủ một mạch cho tới chiều, tối hôm qua không ngủ được sao?”

Dư Y đã đứng lên chuẩn bị về phòng, khoanh tay tùy ý nhìn ra sân, tóc dài vén ở một bên hơi phất phơ, cửa trước mở toang làm gió lạnh tiến vào va chạm mãnh liệt với sự ấm áp ở bên trong làm cho váy bông bị thổi phồng lên, tựa như nếu dùng một chút lực có thể thổi Dư Y bay lên không trung. Dư Y với bộ dáng lười biếng, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, không hề khách sáo phủ nhận.

Ngụy Tông Thao cười, từ sofa đứng lên, đi tới bên cạnh cô, cũng nhìn ra sân, nói: “Đói bụng thì tự vào nhà bếp đi, buổi tối nhớ nấu cơm đúng giờ!”

Khi mọi người ở trong sân quay lại thì nhìn thấy hình ảnh hai người đang đứng cạnh nhau, đỉnh đầu của Dư Y chỉ đến cằm của Ngụy Tông Thao, nhỏ nhắn thanh tú, đứng trước gió rất xinh đẹp. Ngụy Tông Thao cao lớn, anh tuấn, to gần gấp đôi cô, nếu mở rộng áo khoác ra có thể bao trọn lấy cô. Dư Y nghiêng đầu, nhanh chóng nắm tay “khụ” một tiếng, Ngụy Tông Thao liền nghiêng đầu nhìn xuống cô. Trai tài gái sắc như thế, cảnh đẹp ý vui, lại bị người phá hoại, chỉ nghe giữa đám người ồn ào có người lên tiếng gọi to: “Dư Y, tại sao cô ở đây?”

Những người này vốn là đàn em của Khỉ còi, đến đây tìm Trang Hữu Bách để bày mưu tính kế. Bọn họ đã từ lâu cho rằng Dư Y là chị dâu tương lai, giờ đây thấy cô xuất hiện ở đây thì không khỏi lấy làm lạ, có một cái đầu ngu ngốc trực tiếp hét lên: “Nhất định là Dư Y cũng đi tìm đại ca Trang!” Bó tay với chỉ số thông minh, mới vừa nói xong liền bị một người anh em vỗ lên đầu một cái.

Trang Hữu Bách rất khó xử, để A Tấn và A Thành ngăn lại bọn họ, bước nhanh đến cạnh Ngụy Tông Thao nói: “Tổng giám đốc Ngụy, bọn họ cầu xin tôi đi giải cứu Khỉ còi!”

Ngụy Tông Thao hơi nhướng mày, ở bên ngoài mưa phùn rả rích, đám người thô tục kia không quen che dù, sớm đã bị ướt sũng, hơn mười ánh mắt mong đợi chần chừ ở trên người Dư Y, Ngụy Tông Thao liếc xéo Dư Y, nói với Trang Hữu Bách: “Để người đó tự nghĩ cách!”

Người đó? Người nào là “người đó”? Trang Hữu Bách ngáp ngừng nhìn Dư Y, thấy Ngụy Tông Thao chậm rãi đi đến sofa ngồi xuống, một cánh tay tùy tiện thoải mái gác lên tay vịn, thanh thần mãn nguyện, như là chuyện không liên quan đến mình: “Cô ấy quen thân với người kia, nguyên nhân gây ra chuyện cũng là cô ấy, chúng ta không tiện tham gia vào!”

Trang Hữu Bách rút cuộc xác định được “người đó” này là chỉ Dư Y, ý tứ của Ngụy Tông Thao rõ ràng, không ai được xen vào việc của người khác, ngoại trừ cô gái nhỏ mới dọn tới ở nơi này — Dư Y!

10. Chương 10

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Chuyện Dư Y chuyển vào ngôi nhà cổ nhanh chóng được truyền khắp Nho An Đường. Cho đến buổi chiều nay, đám lưu manh kia chính mắt nhìn thấy cô nhanh chóng bỏ lên lầu, bọn họ tức giận bất bình bỏ đi. Lúc sắp tới uống rượu ở nhà hàng thì lớn tiếng mắng chửi, những điều khó nghe tất nhiên đều có, chửi Dư Y lăng lơ, thay lòng đổi dạ, lại oán giận đại ca nhà mình bị mê muội, bây giờ đã bị cầm sừng, chỉ bằng anh ta mất tích luôn cho rồi đi.

Dư Y nhàn nhã nấu cơm ở trong bếp, tựa như không để trong tai chuyện nghe thấy hồi chiều. Trang Hữu Bách đi vào rót nước, sau một lúc do dự, thấy Dư Y làm lơ anh ta, rốt cuộc nhìn không được, nói: “Cô Dư, chuyện hồi chiều cô suy nghĩ như thế nào?”

Dư Y xào vài cái, cho thêm nước lạnh vào, sau đó đập nắp lại, rồi lại đi đến chỗ thớt gỗ thái rau, tốc độ dao nhanh và đều đặn, thuần thục giống như tay nghề cầm dao mổ. Cô không đáp, hỏi lại: “Anh Trang giống như muốn nhúng tay vào chuyện này, tại sao vậy? Bởi vì anh ta là em họ của anh?” Dư Y nghiêng đầu nhìn anh ta một cái, cười cười: “Bình thường thật không nhận ra đấy. Tôi biết anh Dũng không là gì cả ở trước mặt các anh, nhưng thật ra anh ta rất muốn lôi kéo quan hệ!”

Trang Hữu Bách đổi tay cầm ly nước, nhìn Dư Y đang đứng ở trong khói dầu mỡ nhưng vẫn nhẹ nhàng khoan thai, đột nhiên cảm thấy cô rất giống với người kia đang ngồi ở trong phòng khách kia, vui buồn đều không thể hiện ra, lòng dạ sâu không thấy đáy. Tại nơi cũ nát nhỏ bé này, cô khác thường như thế, vậy mà không có bất cứ ai phát hiện, cho đến khi Ngụy Tông Thao xuất hiện ở đây.

Trang Hữu Bách dần lòng, suy nghĩ một chút, nói: “Tôi và cậu ta từng là thân thích, suy cho cùng cậu ta mang họ Trang!”

Dư Y bày đồ ăn ra đĩa, xới thức ăn đã chín trong nồi ra, cuối cùng nói: “Tiếc là tôi không phải họ Trang, anh Ngụy không muốn nhúng tay vào, làm sao tôi dám nhúng tay, dù sao thì tôi cũng đang trú ngụ ở nơi này!” Bưng mâm lên, đồ ăn trong mâm nóng hôi hổi, màu sắc, hương vị mê người. Dư Y đưa mâm đồ ăn tới trước mặt Trang Hữu Bách, trong lòng khoái trá: “Huống chi, chúng ta đều là công dân tốt, cần phải tin tưởng cảnh sát, không phải là hai vị cảnh sát chiều nay rất có bản lĩnh sao?”

Bày ra gương mặt xinh đẹp như thế, cười đến ngây thơ trong sáng, giống như là một cô gái nhỏ thật sự tín nhiệm cảnh sát. Trang Hữu Bách tiếp nhận chén đĩa, cũng cười một cái nhưng trong đáy mắt lại không có ý cười.

Bày ra gương mặt xinh đẹp như thế, cười đến ngây thơ trong sáng, giống như là một cô gái nhỏ thật sự tín nhiệm cảnh sát. Trang Hữu Bách tiếp nhận chén đĩa, cũng cười một cái nhưng trong đáy mắt lại không có ý cười.

Lần này đến Nho An Đường, bọn họ chỉ muốn được tĩnh dưỡng, hoàn toàn không muốn nhúng tay vào những chuyện lộn xộn. Vì vậy, Trang Hữu Bách vốn không ôm hy vọng, nhưng mà Ngụy Tông Thao lại nêu lên, anh ta cho phép Dư Y nhúng tay, hiển nhiên chuyện này ngoài dự liệu của anh.

Sau khi ăn xong, Trang Hữu Bách pha một ly trà, đi lên ban công lộ thiên ở lầu ba, đưa cho Ngụy Tông Thao đang ngắm cảnh. “Tổng giám đốc Ngụy, mưa còn lâm râm, cẩn thận miệng vết thương đó!”

Một giờ trước rốt cuộc đã có điện, xa xa có ánh đèn. Ngụy Tông Thao nhận lấy ly trà, chỉ về phía trước: “Nơi đó chính là khu phố Nho An Đường à?”

Cách rất xa, thấy không rõ hình dạng của khu phố, chỉ có một đốm ánh sáng nhỏ như sao dẫn dắt, Trang Hữu Bách gạt đầu: “Đúng rồi, trước đây cô Dư đã ở nơi đó!”

Ngụy Tông Thao nhớ tới đêm khuya ngày đầu tiên tới nơi này, anh được ăn canh gà đậu phộng, chỉ không biết là canh quê nhà của người này. Không biết bây giờ người nấu canh này có đang nhìn về phía xa xa như anh hay không?

Trang Hữu Bách quan sát vẻ mặt của Ngụy Tông Thao, dừng một chút rồi nói: “Tổng giám đốc Ngụy, nếu sai người đi tìm Khỉ còi cũng sẽ không náo động một chút nào đâu, chỉ là đầu đá nhỏ của tội lưu manh thôi mà.”

Ngụy Tông Thao uống một ngụm trà: “À? Cậu thật sự muốn giúp anh ta?”

Trang Hữu Bách nói: “Trước kia trong nhà rất nghèo, rất ít người đi khỏi nơi khi họ còn gầy gầy. Tôi là một, Trang Dũng cũng vậy. Cậu ta có thể được như hiện tại, có lẽ đã ném qua không ít khổ khổ.”

Ngụy Tông Thao “ừ” một tiếng, liếc nhìn về phía khu phố lần nữa: “Nếu Khỉ còi thất thế, nơi này sẽ rơi vào tay của người như thế nào?” Anh ta cười nhẹ một tiếng: “Dư Y rất thông minh, chỉ là còn nhỏ tuổi, cô ấy đang cấu kỉnh chút mà thôi, cậu yên tâm đi!”

Đúng là Dư Y đang cấu kỉnh, cô cực kỳ chán ghét Ngụy Tông Thao kia hay vênh mặt hất hàm sai khiến, bộ dạng bụng dạ đầy tính toán. Còn nữa, chẳng qua cô chỉ là một người ngoài bình thường, làm sao thật sự có bản lĩnh gì đi cứu một đại ca xã hội đen, anh ta đã nghĩ về cô hơi thái quá.

Dư Y không đoán được suy nghĩ của Ngụy Tông Thao. Cô từ trong phòng tắm đi ra, đang lau mái tóc ướt sũng, bị gió lạnh thổi trúng liền giật mình một cái, vội đi đến đóng cửa sổ bằng kính lại. Lúc này Ngụy Tông Thao đang buông mắt nhìn ánh đèn ấm áp rơi xuống bên ngoài, nghe một âm thanh “kêu kệt” vang lên, lặng lẽ... nhếch môi một chút.

Ngày hôm sau, Nho An Đường rốt cuộc khôi phục lại bình thường. Đồng than trước cửa nhà hàng đã bị tịch thu, rốt cuộc không cần dùng lò than để nấu đồ ăn nữa.

Trong phòng của sòng bài, mấy cái bàn ghế bị gãy đã bán cho ông già mua ve chai, bà chủ đang gõ bàn tính, nhìn thấy Dư Y đến, bà ta nói: “Ngày hôm qua cúp điện cho nên để cháu nghỉ một ngày, chủ nhật này phải bù lại!”

Dư Y gạt đầu, tự giác đi vào bếp đun nước sôi. Khi đi ra, cô thấy mấy người hàng xóm đã đến. Bọn họ thấy Dư Y muốn châm trà liền vội vàng đoạt lấy ấm trà trong tay cô, cười nói: “Không gấp không gấp, tự tiện thôi làm!”

Người còn lại cười tủm tỉm hỏi: “Em Dư à, nghe nói ngày hôm qua đàn em của Khỉ còi đã tìm đến căn nhà cổ, chủ nhân ở chỗ đó là anh họ của Khỉ còi à? Xem ra rất có địa vị nha!”

Dư Y đưa mắt nhìn mấy người đang vừa cười đến ân cần lại vừa hóng chuyện, nói: “Tôi cũng không rõ lắm.”

“Sao cô lại không rõ được, hiện giờ không phải là mỗi ngày cô đều đưa cơm đến nhà cho bọn họ thôi sao, hình như còn dọn vào ở nữa mà?”

Dư Y trừng mắt: “Anh làm sao mà biết được? Hai ngày trước anh Dũng có nói là nhà bọn họ muốn tìm một nữ giúp việc, tôi muốn kiếm thêm tiền nên đồng ý, kết quả là mới vừa vào ở thì anh Dũng lại xảy ra chuyện, cái gì tôi cũng đều không có hỏi rõ ràng hết!”

Hàng xóm thấy cô không giống như là nói dối, xem ra thật sự là như thế. Người sở hữu ba chiếc xe có rèm che làm sao lại để ý đến người làm công như thế này, nhất thời liền quay trở lại đề tài bọn Khỉ còi lúc bấy giờ.

“Hồi sáng này có người của công ty dịch vụ kia đến, Khỉ còi vắng mặt nên bọn nó coi Nho An Đường là của bọn nó, bảo chúng tôi nộp tiền gấp ba lần, như thế này là không để cho chúng ta sống. Dù sao đi nữa tôi cũng không có nộp, cùng lắm là tôi sẽ liều mạng với bọn nó!”

“Phải đó, hai ngày nay cảnh sát vẫn chạy đến đây, vậy mà bọn nó thật to gan. Tôi thấy đêm đó nhất định là bọn nó đến đập phá cửa hàng, Khỉ còi cũng chắc chắn là bị bọn nó bắt đi, nhưng chỉ là không có chứng

có!”

Nhắc tới chuyện này, bà chủ mới thật đáng tức giận: “Mấy người thì còn tốt, chỉ có tăng gấp ba lần, hồi sáng bọn nó nói muốn tôi tăng gấp năm lần kia!” Nguyên nhân chỉ vì khi Khỉ còi còn ở đây đã đặc biệt chiếu cố đến sông bãi, lần này là giết gà dọa khỉ, trực tiếp liên lụy đến bà chủ.

Bà chủ đâu phải là người dễ dàng chịu khuất phục, dĩ nhiên sẽ không chịu tuân theo, chờ đến trưa khi đám người kia quay lại thì bà lập tức báo cảnh sát. Dư Y thăm nghĩ không tốt. Quả nhiên, cảnh sát chưa kịp tới thì đám người nóng nảy kia đã túm tóc bà chủ tát cho hai bạt tai, vừa chửi ầm lên vừa đá mấy cái bàn còn sót lại. Dư Y vội lấy tiền trong túi ra, dâng lên, cười nói: “Đại ca, xin đại ca bớt giận, cái này không phải là phí dịch vụ, đây là biếu tặng anh. Gần đây sông bãi vẫn chưa mở cửa làm ăn, đến khi sửa chữa xong mở cửa, phí dịch vụ sẽ nhất định nộp đủ!”

Khi tên lưu manh cầm lấy tiền thì nắm chặt tay của Dư Y, thiếu chút nữa là dán lên mặt cô nói chuyện: “Tôi nể mặt cô đó!”

Dư Y cười, sau đó lùi lại một bước nhỏ, cúi đầu rút tay ra, vội đi đến bên cạnh đỡ bà chủ dậy, tên lưu manh sớm đã ở sát bên cạnh.

Nếu Khỉ còi là đồ vô lại thì bọn này chính là đồ cặn bã, Khỉ còi ham tiền, nhưng ít ra sẽ không làm hại đến hàng xóm nơi này, còn bọn này thì mỗi người cầm một cây côn, thấy không vừa mắt liền đánh. Bà chủ bị đánh đến choáng váng, ngồi trên ghế khóc suốt, người ở Nho An Đường đều rất sợ hãi.

Đối với những người này, Dư Y hiểu biết vài phần, chưa tới vô mức cùng hung ác, chỉ là “sợ mạnh, hiếp yếu”, nhiều lắm cũng chỉ là đập phá đồ đạc, đánh lộn giành địa bàn, tuyệt đối không dám quậy đến chết người, ra toà. Nếu không thì đã sớm bay ra khỏi nơi thâm sơn cùng cốc này, chơi đến tận thành phố rồi.

Cô nghe tiếng khóc suốt suốt nguyên một ngày, âm thanh ngứa ngáy xuyên lỗ tai khiến cho cô ngủ cũng không yên. Buổi cơm chiều, cô quan sát mấy người ở nhà cổ, thấy bọn họ đều có một bộ dáng không thêm đếm xỉa đến, ngay cả Trang Hữu Bách cũng không nhắc lại chuyện này, cô rút cuộc khẳng định là những người này thật sự sẽ không nhúng tay.

Dư Y nằm trần trọc ở trên giường, khi thì nghĩ đến sự hỗn loạn của Nho An Đường, khi thì lại nghĩ đến ánh mắt nguy hiểm của Ngụy Tông Thao, Dư Y bất đắc dĩ cười thở dài một hơi, cuối cùng cũng thanh thản ngủ.

Ngày hôm sau, Ngô Phỉ tìm đến cô, vô cùng lo lắng nói: “Ngày hôm qua xảy ra chuyện tại sao em cũng không nói cho chị biết, mẹ chị ra sao rồi?”

“Bà chủ sợ chị lo lắng nên không cho em nói với chị!” Cô rót cho Ngô Phỉ một ly trà, bà chủ bưng đồ ăn từ nhà bếp đi ra, ngoài miệng không ngừng trách cứ cô nhiều chuyện. Dư Y lè lưỡi như con nít, ngược lại làm cho hai mẹ con bà chủ không biết trách cô như thế nào.

Lúc ăn cơm, Dư Y hỏi đến chuyện khách sạn có lấy được mỗi hội nghị của cục cảnh sát trước đó không lâu, Ngô Phỉ thở dài một hơi: “Còn hơn một tuần nữa là mở hội nghị rồi, nghe nói bọn họ gần như là đã quyết định chọn ai rồi. Quên đi, trong nhà rối loạn, chị cũng không suy nghĩ đến việc này!”

Dư Y cười nói: “Chị, dù cho là trong nhà rất loạn, nếu có quan hệ với cục cảnh sát thì còn ai dám đến đây gây sự?”

Ngô Phỉ ngẩn người, nghe Dư Y nói: “Em nghe nói từ ít năm trước, thành phố Lư Xuyên vẫn luôn đánh tham nhũng, không biết bao nhiêu tham quan đã bị bắt đi. Lúc trước, các chị lại tặng phiếu mua sắm lộ liễu trắng trợn như vậy, bọn họ làm sao dám lấy!”

Dì Chu từng nói cái ông bạn học này cũng không hề thanh liêm, giang sơn dễ đổi, giải thích duy nhất đó là phải cầu danh tiếng. Nếu cục cảnh sát phải tổ chức hội nghị thì sẽ không lựa chọn khách sạn ba sao rẻ tiền.

Ngô Phỉ nghe Dư Y nói xong, như là đã chết đi sống lại, hẹn bà xã của người bạn học kia đi đánh mặt chược, thua suốt cả đêm, bà xã của người kia cười đến toe toét. Tiếp đó Ngô Phỉ lại làm theo Dư Y, mua hộp trang điểm cao cấp làm quà tặng cho bà xã của ông bạn học. Bà ta về nhà mở hộp ra xem thì phát hiện bên trong có sự ngạc nhiên, bà ta chỉ có thể “vô tình” nhận được.

Trong lúc đó Dư Y cũng không được rảnh rỗi, mấy gã lưu manh mỗi ngày đều đến thăm sòng bài, bà chủ không dám đuổi bọn chúng đi, chỉ có thể ngồi cùng thợ mộc ở trong góc phòng, để cho Dư Y đi ra đón tiếp.

Trong phòng của sòng bài, những bàn ghế mới còn bốc lên mùi sơn rất nồng, gã lưu manh lại chỉ ngửi thấy hương thơm thoang thoảng toát ra từ Dư Y khi cô đi ngang qua, thậm chí Khỉ còi là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga. Khi thấy Dư Y chủ động nói chuyện với gã, gã đều quên mọi suy nghĩ, hỏi gì liền đáp nấy, ví dụ như, gần đây bọn họ thường hay đi đâu, công ty dịch vụ có bất động sản hay không.

Dư Y nói chuyện âm thanh nhẹ nhàng dịu dàng, điềm tĩnh yên lặng đứng đó, mỗi cái nhíu mày cười đều tựa như là thanh cao thoát tục. Mỗi khi gã lưu manh muốn sờ cô, cô vẫn có thể bình tĩnh né tránh nhưng lại không như là cố ý, giống như là đoan trang hiền thực, trái lại khiến cho gã lưu manh say mê như điên đảo.

Ngụy Tông Thao đang nhắm mắt nghỉ ngơi, lắng nghe Trang Hữu Bách nói: “Hôm nay bác sĩ Lâm gọi đến một bưu kiện, nói anh ta đã xử lý xong việc, bất cứ khi nào cũng có thể tới.” Anh ta kiểm tra bụng của Ngụy Tông Thao, do dự mở lời: “Tổng giám đốc Ngụy, cô Dư trì hoãn không có khâu lại vết thương cho anh, y thuật của cô ấy rất cuộc như thế nào, chúng ta cũng không có thể xác định, hay là không nên mạo hiểm ...”

Đang nói, A Tấn gõ cửa tiến vào, cắt ngang cuộc nói chuyện của bọn họ.

Ngụy Tông Thao khẽ “ừ” một tiếng, A Tấn lúc này mới mở miệng, đem chuyện bên trong sòng bài kể lại đầu đuôi ngọn ngành, đang nói: “Thằng kia nhìn chằm chằm vào ngực của cô Dư...”

Ngụy Tông Thao chậm rãi mở mắt ra, cười nhạt nói: “Cô ta chỉ có chút bản lĩnh ấy thôi à?”

11. Chương 11

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y tự nhận là không có bản lĩnh gì cả, nếu có bản lĩnh, cô đã cầm cây bút bi đâm vào mắt của gã lưu manh kia từ lâu.

Gã lưu manh say mê Dư Y, ánh mắt khi nhìn cô giống như là muốn ăn tươi nuốt sống cô. Dư Y từ nhà bếp đi ra, gã luôn thích đứng chặn ở cửa, dán sát lên cô, đè cô lên cửa, người ngoài nhìn vào giống như đang ôm ấp, mà sự thật cũng đúng là như thế.

Dư Y đã biết trước tên lưu manh này khác với Khỉ còi, Khỉ còi có ý đồ nhưng không có gan, coi như là tôn trọng cô. Còn tên lưu manh lúc đầu thấy trong sòng bài có lác đác vài người không chú ý tới chỗ này, hẳn ta bị ghen mấy ngày nay rốt cuộc không nhịn được, mạnh mẽ ôm lấy Dư Y, hạ miệng xuống.

Dư Y đã thấy ghê tởm hẳn từ lâu, thường ngày chỉ đối phó qua loa với hắn ta, nhiều nhất cũng chỉ hỏi vài vấn đề, ai ngờ rằng hắn ta lại như bị ma xui quỷ khiến, hầu như mỗi ngày đều chui vào sòng bài, lại còn dám động chân động tay.

Dư Y không muốn phí nhiều sức, chỉ la lớn lên: “Bà chủ ơi, có thêm tiêu vào trong vồn thẩn không?”

Mấy người đang nói chuyện phiếm trong phòng của sòng bài lập tức chuyển sự chú ý về phía này. Tên lưu manh chỉ có thể tro mắt mà nhìn thịt thiên nga tới miệng rồi mà còn nhẹ nhàng bay đi mất. Hắn “hừ!” một tiếng, hung dữ nói: “Sớm hay muộn gì cũng sẽ làm cô, trói cô lại trên giường, cho cô gào khóc gọi ‘anh hai!’”

Dư Y còn chưa đi xa, những lời này đều nghe thấy hết, mắt sa sầm xuống, hừ khẽ một tiếng.

Khi trở về nhà cổ, ba người Trang Hữu Bách giống như ông lớn đang ngồi ở trên sofa xem tivi, Dư Y cởi áo khoác ra, đi vào bếp nấu cơm, trong lòng than thở những ngày như thế này không biết đến khi nào mới chấm dứt.

Nhà cổ không có nhiều phòng lắm, lầu một có một phòng trống, lầu hai có sáu phòng, cộng thêm chú Tuyền tài xế ở lầu ba. Dư Y căn cứ vào đó nhất định là giấy tờ ở trong một trong những căn phòng này, đáng tiếc là cho đến nay cô còn chưa có cơ hội tìm kiếm.

Làm cơm xong, Dư Y lên lầu mời Ngụy Tông Thao, không gõ phòng ngủ của anh mà trực tiếp đến phòng tập thể hình, quả nhiên thấy anh ta đang chạy chậm chậm trên máy chạy bộ.

Gian phòng không lớn, có máy chạy bộ và dụng cụ tập thể hình, còn có một bao cát đánh quyền anh màu đen.

Ngụy Tông Thao đang bị thương trong người, chạy rất chậm, anh liếc mắt nhìn Dư Y một cái, không lên tiếng, tiếp tục chạy. Dư Y nói: “Anh Ngụy, đi ăn cơm đi!”

Ngụy Tông Thao ấn nút ngừng máy chạy bộ, thuận miệng hỏi: “Khỉ còi bị mất tích được mấy ngày rồi?”

Dư Y nhú mày: “Sáu ngày!”

“Cô nói xem, anh ta còn lại mấy cái mạng?” Ngụy Tông Thao đi xuống máy chạy bộ, vì không vận động nhiều nên trên người không có chút mồ hôi nào. Anh chậm rãi đi tới cửa: “Tôi rất tò mò, vì sao trong lòng cô đã biết rõ ràng mà vẫn không làm gì cả?”

Ánh mắt của Dư Y khẽ biến đổi, không khỏi nhìn chằm chằm đối phương. Ngụy Tông Thao đã đi tới cửa, cười khẽ một tiếng, đi sát qua bên cạnh cô, để lại hai tiếng: “Quả nhiên...”

Dư Y sửng sốt, nhìn theo bóng dáng anh ta một hồi lâu mới hiểu được anh ta vừa thử cô, không nhìn được đồ mật, nuốt tiếng chửi thề nghẹn trong cổ họng xuống!

Đúng là trong lòng Dư Y đã biết rất rõ, qua nhiều ngày quan sát tên lưu manh mỗi ngày đều phải đến một chỗ, có vài lần còn nghe bọn nó gọi điện thoại nói: “Cổng thoát nước chỗ đó vẫn còn nghẹt, trên đường ngập đầy nước, mày đi đường vòng đến!”, “Đậu hũ thú vị có thú vị gì đâu chứ, nhiều lắm là mười ngày nữa tháng thôi, nếu mày dám gây sự, đại ca không ghen mày thì mẹ nó, tao sẽ ghen mày!”

Gần đây có một khu vực bị trùng, trước đó vài ngày mưa to dẫn đến nước đọng, bởi vì không phải là đường giao thông quan trọng nên mấy cơ quan chức năng cũng không có để mắt đến, cho tới bây giờ đi lại vẫn bất tiện. Gần đó còn có một xưởng nhỏ làm đậu hũ thú vị của một gia đình, bọn lưu manh này quanh năm hoạt động ở đây.

Bọn lưu manh mỗi ngày vẫn ăn uống chơi bời bình thường nên Dư Y biết Khỉ còi vẫn sống rất tốt, cho nên trước hết không nóng nảy, mà càng quan tâm đến hội nghị của hai cục cảnh sát hơn.

Khách sạn ba sao của Ngô Phỉ trở thành Trình Giáo Kim giữa đường nhảy ra, thành công giật được tổ chức hội nghị lần này, mây đen bao phủ trong lòng một thời gian dài rồi cuộc cũng tan đi, cô ta mang vẻ mặt tươi cười đến cảm ơn Dư Y.

Thời gian gấp gáp lại không đủ nhân viên, Dư Y chủ động xin đi đến đó giúp đỡ.

Hội nghị lần này là một mối làm ăn lớn, cảnh sát ở tỉnh bạn trú tại đây trong thời gian hội nghị, không chỉ có thể giúp khách sạn nổi tiếng, mà còn kiếm được tiền trong mùa ế khách này. Chuyện tốt như vậy đã được truyền ra từ sớm, ai cũng không thể tưởng tượng được con gái bà chủ sông bài lại có thể được may mắn như vậy. Một truyền mười, mười truyền trăm, tin tức đương nhiên sẽ rơi vào tai của bọn lưu manh.

Ban đầu bọn chúng có chút lo lắng, kẻ trộm sợ nhất là cảnh sát, huống chi bọn chúng chính là lưu manh, thường ngày khi nhìn thấy cảnh sát, nếu có thể trốn liền trốn, không dám ăn no rừng mở để mà phải ngồi tù. Nhưng bọn nó lại cảm thấy rằng không nên quá tin tưởng vào chuyện này, không quá tin rằng cái khách sạn nhỏ kia có thể đón tiếp được với cảnh sát. Nhưng cho dù có tiếp đãi được cảnh sát thì nước sông không phạm nước giếng, cũng không có liên quan tới bọn chúng. Nghĩ vậy nên chúng nó đã yên tâm, nhưng vẫn không nhìn được muốn đi quan sát một chút.

Hôm nay là ngày thứ mười một sau khi Khỉ còi bị mất tích, công ty dịch vụ của anh ta không có người đáng tin cậy nên sớm đã đóng cửa ngưng hoạt động. Mà không khí ở khách sạn nhà họ Ngô thì lại rất hân hoan vui mừng, màn hình điện tử phía bên trên cửa lớn không ngừng liên tục phát ra chữ ‘hoan nghênh’, một cái thảm đỏ nổi thẳng đến chỗ đậu xe, hai bên là cờ màu và lẵng hoa tươi rói.

Dư Y khoanh tay đứng ngắm nghía ở bên ngoài, căn miếng bánh bao thịt, chậm rãi đi đến một cửa hàng in ấn ở gần đó, suy nghĩ một chút rồi đi vào.

Hai giờ sau cô lại xuất hiện ở khách sạn, kêu nhân viên bắc cái thang, sau một lát thì có một bảng biểu ngữ hiện ra trong tầm mắt của mọi người, chữ ở trên lớn hơn gấp mấy lần so với màn hình điện tử, vừa đen vừa rõ, cách xa hơn năm chục mét cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, bên trên đề “Nhiệt liệt chào mừng hai cục cảnh sát đến đây, chúc hội nghị của hai bên được thành công tốt đẹp”.

Hiệu quả của cái này còn cao hơn thăm dò và cờ màu lẳng hoa, ai cũng không thể không chú ý. Nhân viên khách sạn đứng chỉnh tề ở hai bên thăm dò chào mừng một hàng cảnh sát đang chậm rãi đi đến từ đầu kia của thăm dò.

Dư Y đã hoàn thành công việc tốt đẹp, ra ngoài đi loanh quanh rồi mới dừng lại trước buồng điện thoại công cộng, lấy ra dụng cụ biến đổi giọng nói gọi cho đồn cảnh sát, tự xưng là tên lưu manh kia, lo sợ sẽ quấy thành tai nạn chết người nên quyết định hối cải, triệt để phối hợp với cảnh sát, hai mươi phút sau sẽ chờ bọn họ ở nơi giam giữ Khỉ còi, thành khẩn y như thật. Dư Y còn phát ra một đoạn ghi âm, trong di động có tiếng một người đàn ông hét: “Anh Huy, nhanh lên một chút!” Vừa vội lại vừa hoảng, chính là đàn em của gã lưu manh kia đang thúc giục gã đi giúp đồng bọn gấp.

Cúp điện thoại, Dư Y xóa bỏ đoạn ghi âm, lúc này mới từ từ đổi sang một buồng điện thoại khác, gọi vào di động của gã lưu manh, hoảng hốt nói: “Anh Huy, em đang ở đường Vũ Nam, bọn người Lưu, Trương đang đập phá tiệm đậu hũ thú, còn cầm gậy chạy đến toà nhà ở bên cạnh!” Nói xong thì la lên hai tiếng, cắt ngang điện thoại.

Toà nhà đó chính là xưởng đậu hũ thú của gia đình đó, gã lưu manh thăm kêu hồngбет, vội vã chạy qua đó, không có thời gian so đo người ở bên kia chưa nói rõ ràng đã cúp điện thoại, càng không có thời gian suy nghĩ người đó là người anh em nào.

Màn tự biên tự diễn của Dư Y kết thúc, cô thuận tay ném cái dụng cụ biến đổi giọng nói vào trong đồng rác hôi thối, lúc đi qua sạp bán đồ ăn còn nhớ rõ lời dặn của bà chủ, mua vài thứ rau cải và một con cá sống, chủ sạp đếm tiền lẻ thối lại, tiền còn lại ngay cả gọi xe trở về cũng không đủ. Khi nào thì cô trở nên nghèo kiệt xác như thế? Không khỏi nghĩ tới Ngụy Tông Thao, rồi muốn tạt nước đựng cá vào mặt anh ta!

Chiều đến, có người mang tin tức về Nho An Đường, đồn cảnh sát thành công cứu Khỉ còi ở trên lầu của một xưởng đậu hũ thú. Người đó tả sống động như thật, giống như là đã tận mắt chứng kiến: “Lần này Khỉ còi đã thật sự trở thành Khỉ còi, chỉ còn lại có da bọc xương, đi đứng đều không được, nghe nói là có người mật báo, người đó cũng bị cảnh sát bắt đi, nếu thả ra, nhất định sẽ bị bọn đại ca đuổi giết.” Suy nghĩ một chút, rồi nói: “Chắc chắn là như vậy, vừa rồi tôi nhìn thấy một đại đội cảnh sát đi đến công ty dịch vụ kia, đoán là lần này đã điều tra ra, chúng ta được bình yên rồi!”

Hàng xóm cười nói: “Tốt quá! Bây giờ tôi thật mong muốn Khỉ còi trở về. Khỉ còi không phải tốt lành gì, nhưng ít ra còn có nhân tính!”

Dư Y bật cười, không biết khi Khỉ còi biết là anh ta được hoan nghênh sẽ có cảm giác gì?

Trở lại nhà cổ, mọi người giống như ngày thường chờ cô về nấu cơm. Lúc trong nhà bếp hầm canh, dọn bàn cũng không có ai nói chuyện, nhưng mà Dư Y nhận thấy ánh mắt họ có một chút kỳ lạ, cô không khỏi nhúu mày, ngập ngừng nói: “Anh Ngụy... không ổn hả?”

“Khụ khụ khụ...” A Thành ho khan, mặt bị đỏ bừng. Sắc mặt Trang Hữu Bách nhìn không được tốt lắm, nói: “Cô cũng nên làm tròn trách nhiệm của bác sĩ!”

Mấy ngày nay Dư Y bận rộn, vẫn luôn đùn đẩy nói miệng vết thương còn chưa dưỡng xong, không thích hợp để may lại. Bây giờ thì đã hết bận, cũng đến lúc dày vò Ngụy Tông Thao. Lúc này mới gặt đầu, dự định lên lầu kiểm tra vết thương của anh ta, nhân tiện gọi anh ta ăn cơm.

Ngụy Tông Thao đắp chăn mỏng, đang ngồi ở đầu giường đọc sách, nghe thấy Dư Y gõ cửa, đôi mắt anh chợt ánh lên, trầm giọng nói: “Vào đi!”

Dư Y mở cửa ra, không đi vào, chỉ đứng ở ngoài cửa nói: “Anh Ngụy, tôi đến xem miệng vết thương của anh!”

Nguyệt Tông Thao đánh giá cô gái trước mặt, đang mặc áo lạnh rẻ tiền nhưng vẫn rất xinh đẹp. Hôm nay có trò hay như vậy nhưng cô vẫn lãnh đạm không khác trước đây, không ai nhìn ra dưới lớp quần áo cô ẩn dấu một trái tim như thế nào.

Nguyệt Tông Thao đóng sách lại, thản nhiên nói “ừ” một tiếng, Dư Y cầm hộp thuốc đến gần, đang định vén áo anh ta lên, chợt nghe nói: “Chơi có vui không?”

Dư Y ngẩn người, hơi khó hiểu một chút, cho đến khi Nguyệt Tông Thao cầm lên đồ vật quen mắt ở bên cạnh gối, cô mới hơi biến sắc, nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, cười nói: “Anh Nguyệt bản lãnh cao cường, thì ra hôm nay còn lẩn lộn ở trong đồng rác!”

Nguyệt Tông Thao ngấm nghĩa dụng cụ biến đổi giọng một chút, cười cười: “Dạy cho cô một điều, bất cứ lúc nào cũng không nên tự mình là đúng, nghĩ rằng không ai có thể phát hiện được mấu chốt quan trọng gì đó, nếu bị người khác nắm được tay, không phải là cô diễn trận này trở thành công cốc sao?” Dừng lại một chút, anh dựa vào cho thoải mái hơn: “Để tôi đoán thử, cô chậm trễ không nói cho cảnh sát biết chỗ của Trang Dũng, thứ nhất là vì chờ cho cục cảnh sát tới chỗ này hợp, đến lúc đó có bọn họ bảo vệ, không ai có can đảm đến gây sự. Thứ hai là để tổn thương sinh lực của Trang Dũng, anh ta bị dày vò chỉ còn nửa cái mạng, trong một thời gian tới không thể nào đến Nho An Đường làm mưa làm gió được. Nhưng tại sao cô có lòng tốt như vậy, muốn nhúng tay vào chuyện này, thật sự là tốt bụng như vậy?”

Dư Y không có tốt bụng như vậy, nguyên nhân thứ ba, chính là nguyên nhân mà cô đã quyết định nhúng tay sau một đêm trăn trở. Đơn giản chỉ là chờ cho cục cảnh sát tới, giở chút thủ đoạn trước mặt bọn họ, tạo nên ấn tượng về sự tồn tại của mình, để cảnh báo với Nguyệt Tông Thao rằng cô cũng không dễ ức hiếp, lẽ nào anh không sợ cảnh sát tìm tới cửa? Biện pháp này tạm thời có thể tự bảo vệ mình, cứu Trang Dũng, giúp Ngô Phi, vừa có thể nhân tiện hãm hại gã lưu manh, một công bốn chuyện, có ngu mới không làm.

Dư Y biết Nguyệt Tông Thao không có đơn giản, nhưng mười ngày nay cô vội vội vàng vàng mới hoàn thành chuyện này, bị anh ta tìm ra được manh mối dễ dàng, không khỏi khó chịu trong lòng, cố gắng hồi phục lại cảm xúc, cô cười nhạt: “Anh Nguyệt, bây giờ có thể kiểm tra miệng vết thương không? Chờ nữa sẽ có thể thật sự chậm trễ đó!”

Nguyệt Tông Thao cong môi, không nói lời nào giang hai tay ra, tùy cô khom lưng vén áo của anh lên.

Hai người kề nhau rất gần, Nguyệt Tông Thao có thể ngửi được hương thơm toả ra từ mái tóc đen như mun của Dư Y, hương thơm thoang thoảng vẫn vít, anh cúi đầu thâm trầm nói: “Tôi chỉ không hiểu, cô bị người ta sờ soạng liên miên nghiền tay gã, chợt vào mắt gã không thương tiếc, cô bị người ta giở trò lưu manh thì cô có thể suy nghĩ tính toán khiến cho sau này gã không thể nào gây sự ở đây được nữa, tại sao...?”

Nói tới đây thì giọng của anh nhỏ lại, Dư Y đã vén áo của anh lên, lẳng lặng nhìn miệng vết thương trên bụng anh, xem ra miệng vết thương đã được khâu lại mấy ngày rồi, đường may ngay ngắn, chuyên nghiệp.

Cô chậm rãi ngẩng đầu, nghe thấy Nguyệt Tông Thao nói ra câu cuối: “Tôi hôn cô, cô lại không có trả thù tôi?”

Trong phút chốc lưng của Dư Y cứng đờ, cô thấy ánh mắt của Nguyệt Tông Thao tựa như ánh mắt buổi chiều ngày hôm đó. Cảnh sát ngồi bên cạnh, anh ta nhìn cô chăm chăm không chút kiêng dè, cuốn cô vào làn sóng nóng bỏng. Ánh mắt anh ta hiện giờ khoá chặt ánh mắt của cô, tựa như đỉnh núi trong đêm tối đột nhiên phun lên một ngọn lửa thật cao, gió lớn thét gào thổi qua đỉnh núi, lửa cháy lan ra đồng cỏ càng lúc càng mạnh, thậm chí cô còn nghe thấy được tiếng sóng xuyên qua tai, một ngọn lửa cực nóng không khống chế được như đang quần quýt ở trong miệng cô, hai cổ tay của cô bị kẹp chặt không có cách nào để phá vỡ vết thương, cô chỉ có thể bực tức kêu lên, găng sức đá, nhưng bị anh ép vào ngực, không thể phản kháng, cho dù giãy giụa như thế nào cũng không thoát ra được. Hơi thở nóng bỏng không ngừng xộc vào trong lồng ngực cô, nhưng cô vẫn cảm thấy khó thở, ngay cả mũi cũng giống như bị đối phương ngậm lấy, ngọn lửa đảo qua mặt cô, cho đến khi toàn thân cô cháy bùng lên, hô hấp hoàn toàn bị đối phương chiếm đoạt, cô mới không còn sức lực tùy cho người ta ôm lấy thân thể mình.

Nguyệt Tông Thao vẫn chưa đã ghiền mà mở nhẹ lên môi cô, ngọn lửa trong mắt cuộn cuộn dâng cao ngất trời, giọng nói khàn khàn trầm lắng: “Dư Y!” Anh vén mái tóc rối bời của cô, nhẹ nhàng hôn lên lỗ tai cô: “Tôi tên là Nguyệt Tông Thao!”

12. Chương 12

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Ngụy Tông Thao, hôm nay Dư Y mới biết tên của anh ta lần đầu tiên.

Cô đang còn thở dốc, vẻ mặt thường ngày hơi tái giờ đây lại đặc biệt ửng hồng, cặp mắt long lanh thấp thoáng ánh nước, hai cổ tay bị kèm chặt không thể động đậy, quần áo trên người đã sớm bị xộc xệch nhăn nhoe vì giãy giụa, giờ đây bộ dáng tóc tai bù xù của cô nhất định rất buồn cười.

Dư Y tức giận đến nỗi ngực không ngừng phập phồng, mắt phóng ra từng lưỡi dao sắc bén, đáng tiếc là lẫn với nước nên uy lực bị giảm đi.

Ngụy Tông Thao rất an nhàn thoải mái, ôm cô vào trong ngực, tuy rằng tư thế kỳ quặc, nhưng ít ra sẽ không để lộ vết thương của anh.

“Thể lực còn cần phải tăng lên!” Giọng điệu của Ngụy Tông Thao thản nhiên, tùy ý nhắm nháp môi lưỡi của Dư Y, thấy cô không hề nhúc nhích phản kháng nữa, anh cười nhẹ một tiếng, nụ hôn trở nên nồng nàn. Đột nhiên giật mình cảm giác được đầu lưỡi của mình không hề được đáp ứng, anh còn chưa kịp rút về thì đầu lưỡi bị căng chặt.

Anh cười thật vui vẻ, bàn tay ôm lấy mặt của Dư Y, đến khi đầu lưỡi đau nhói, phút chốc anh mới bóp chặt hai má của cô, rút đầu lưỡi bị đau ra.

Dư Y gỡ bỏ tay của anh ta ra, giọng nói hơi khàn khàn, nhìn thẳng anh, nói: “Anh Ngụy, tôi nghĩ tôi có thể cắn đứt đầu lưỡi của anh, thậm chí khi anh muốn ở trên giường với tôi, tôi sẽ cắt đứt cái kia của anh...”

Đây thật sự không giống lời mà một cô gái nên nói, mắt của Ngụy Tông Thao chợt trầm xuống, hơi thở ngưng lại trong nháy mắt rồi lập tức dần dần nặng lên. Dư Y chú ý tới sự biến hoá này, cười nói: “Anh lại thích tôi như thế sao? Thật là kỳ quái...”

Nụ cười của cô rất thanh khiết, sạch sẽ giống như là một nụ hoa mới hái, mềm mại yếu đuối, khiến cho người ta không đề phòng. Ngụy Tông Thao kề sát vào mặt cô, chớp mũi sắp đụng với nhau, anh mới mở miệng: “Vậy chúng ta thử xem? Tôi thật sự muốn biết em sẽ cắt nó như thế nào...”

Anh nói thật mờ ám, cử chỉ vô cùng thân mật, rõ ràng là có sự bốn cột trong lời nói, nhưng khi vào trong tai Dư Y lại như là tiếng thét gào của sài lang, bởi vì ánh mắt của anh chăm chú nhìn cô như là sói đối, hung dữ tàn ác, đầy tham lam.

Trống ngực Dư Y đập dồn, rung động hoảng hốt một lúc lâu, cho đến khi phát hiện sự kèm kẹp trên cổ tay dần dần buông lỏng, cô mới đẩy anh ra thật mạnh, lăn nửa vòng từ trên giường nhảy xuống, nhưng không chạy ra khỏi phòng liền mà là vuốt lại quần áo và mái tóc rối bời.

Dù sao thì đây cũng là nơi của anh ta, cô có thể chạy ra khỏi cửa phòng này, nhưng còn có cánh cửa khác chờ cô.

Ngụy Tông Thao dường như biết chắc là cô sẽ không bỏ chạy, khoan thai xốc chân đứng dậy, phủ thêm áo khoác, nói: “Hai tháng!”

Động tác của Dư Y ngưng lại, chờ anh ta tiếp tục nói, một khối thân thể nhích lại gần ở sau lưng, cô xoay người ngay là có thể chạm đến ngay.

“Tôi ở đây khoảng chừng hai tháng, căn nhà này cho em tùy ý ra vào sử dụng. Em có thể tiếp tục làm việc ở sông bài, tôi sẽ không can thiệp vào. Sau hai tháng sẽ trả lại cho em tất cả các giấy tờ chứng nhận.” Ngụy Tông Thao đứng bên cạnh cô, đưa trả cô dụng cụ biến đổi giọng nói. “Tìm được em thật dễ dàng!” Cũng giống như việc có thể âm thầm nhặt được dụng cụ biến đổi giọng nói mà cô đã ném đi và đưa tới trước mặt cô một cách dễ dàng.

Dư Y rất thức thời, ít ra hiện giờ cô không cần phải vất vả mạo hiểm, cô cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện báo cảnh sát phí công vô ích.

Ngụy Tông Thao bị thương trong người, cho dù thật sự có muốn làm gì cô, chỉ sợ là có lòng mà không có sức. Bất quá như là bị chó dại liếm vài cái, không hề mất nửa miếng thịt nào.

Dư Y không bị bối rối lâu, chỉ là không có xuống lầu ăn cơm, trở về phòng liền đánh răng đến hai lần, nhưng vẫn cảm thấy trong miệng còn tồn tại hương vị của đối phương, nhịn không được lại chà lưỡi một chút, đem những chỗ mà Ngụy Tông Thao đã quét qua chà cho sạch sẽ, sau đó lại dựa vào bồn rửa mặt nôn ra một trận, ngẩng đầu lên, sắc mặt ửng hồng, giống như lúc ở trong ngực của Ngụy Tông Thao.

Dư Y giận bản thân mình không đủ phóng khoáng, bỏ nhào lên giường, hét nhỏ lên vài tiếng oán giận. Một lát sau cô nằm ngửa ra ngồi dậy, có thời gian nổi giận, không bằng đi làm những chuyện có ý nghĩa, như là rèn luyện thể lực một chút.

Lúc Dư Y đang rèn luyện thể lực thì Ngụy Tông Thao đang ngồi ở dưới lầu chậm rãi ăn cơm, tốc độ ăn cơm rõ ràng chậm hơn rất nhiều so với ngày thường, còn không húp canh nóng.

Bên tay là một chồng báo hôm nay, anh lật xem một lát, từ đầu đến cuối không nói lời nào. Máy người Trang Hữu Bách biết rõ hôm nay trước sau gì anh cũng sẽ mở miệng, ai ngờ đợi đến nửa ngày nhưng chỉ chờ được một câu: “Ngày mai đưa cho Dư Y mười đồng tiêu vặt.”

Ngày hôm sau, lúc Dư Y nhận được mười đồng từ tay Trang Hữu Bách, cô cười đến rất vui vẻ: “Cảm ơn anh Ngụy dùm tôi!”

Dư Y cất mười đồng tiền tiêu vặt ít ỏi, đi tới khách sạn của Ngô Phi. Hội nghị của cục cảnh sát lại tiếp tục sau khi bị gián đoạn, trong lúc này khách sạn có rất nhiều việc vặt, Ngô Phi dứt khoát hỏi mẹ mượn Dư Y đến phụ, để cho cô hoàn toàn giúp đỡ ở chỗ này.

Tuy rằng vị trí của khách sạn này không tốt lắm, nhưng điều kiện thiết bị ở bên trong cũng không tệ. Ngô Phi có ý làm lớn lên một chút, hồi đầu năm đã dựa vào tiêu chuẩn khách sạn bốn sao mà làm. Nhưng mà rốt cuộc thay đổi giữa chừng, không đến nơi đến chốn, cuối cùng chỉ bằng một cái khách sạn ba sao.

Mấy ngày trước, khi Dư Y đến đây giúp đỡ, đã mượn máy tính ở nơi này, di động của cô đã bị hư vào đêm mưa hôm đó, đem ra tiệm sửa chữa đổi lấy một cái máy đời cũ nên không thể lên mạng. Bởi vậy lúc trước mua dụng cụ biến đổi giọng nói là do Dư Y mượn tài khoản trên mạng của Ngô Phi, dùng máy tính của khách sạn lên mạng mua.

Hôm nay cô lại mượn máy tính nữa, đánh vào tên Ngụy Tông Thao tìm kiếm không ngừng, cả nửa ngày cũng không được một kết quả gì.

Cô không biết hai chữ “Tông Thao” viết như thế nào, tìm kiếm “Ngụy Tông Đào”, ra một ngàn năm trăm kết quả có liên quan, lại thay đổi tên một chút rồi tiếp tục tìm, từ đầu đến cuối vẫn không đúng, cuối cùng cô chỉ có thể bỏ cuộc.

Sau khi hết giờ làm, trở về nhà cổ, bên trong im lặng, cho đến khi Dư Y làm cơm xong mới phát hiện không thấy chú Tuyên tài xế, A Thành và A Tấn. Tuy rằng cô tò mò nhưng cũng biết rằng đây không phải là chuyện mình nên hỏi, bởi vậy chỉ lo ăn cơm không nói tiếng nào, qua một hồi lâu mới nghe Trang Hữu Bách nói: “Sao hôm nay đồ ăn lại cay như thế này?”

Dư Y đang muốn nói cho có lệ, đột nhiên lại nghe Ngụy Tông Thao nhỏ tiếng nói một câu: “Mùi vị không tệ.” Anh ta ăn rất ít, chỉ động đũa có hai lần, để chén đũa xuống, mặt không chút thay đổi, nhìn Dư Y chằm chằm. Trang Hữu Bách không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy thế liền đứng dậy rời đi.

Ngụy Tông Thao không nói tiếng nào, chỉ im lặng nhìn Dư Y. Dư Y không biết anh ta đang vui hay buồn, chỉ có thể ăn cơm với đĩa rau còn lại. Cô không thích ăn cay, chỉ chọn đồ ăn không cay duy nhất kia ở trên bàn trước mặt cô, sau một hồi thì nghe Ngụy Tông Thao mở miệng: “Em có muốn dùng phòng tập thể dục không?”

Dư Y sửng sốt, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Nếu hai đêm đó em nhanh chân chạy trốn được, thì đã không bị tôi mang về đây.” Ngụy Tông Thao cười nhạt, liếc mắt nhìn những món ăn cay ở trên bàn một cái, chậm rãi đứng lên, đi đến chỗ Dư Y đang ngồi, vừa đi vừa nói: “Nếu sức lực mạnh một chút thì sẽ không đến nỗi không có chút năng lực phản kháng nào.” Nói xong, anh đã đi đến bên cạnh Dư Y, cúi người xuống, khẽ chạm vào mặt cô: “Tôi đã nói rồi, em có thể tùy tiện sử dụng căn nhà này.”

Ánh sáng ấm áp của ngọn đèn trong phòng ăn toả xuống chung quanh hai người, yên tĩnh lại mờ ám.

Lúc này, ở khách sạn của Ngô gia vẫn có người ra vào, cô gái phục vụ thu dọn cái đĩa đã ăn xong đi, rồi đem đồ ăn nóng sốt đặt lên bàn. Khó khăn lắm mới ra khỏi phòng bao, đang muốn lên đi làm biếng một chút, đột nhiên bị một người đàn ông chặn lại, người đó hỏi cô ta: “Giữa trưa hôm nay có một cô gái cùng bày chén đĩa với cô ở trong này, tên là gì?”

Cô gái nhận ra anh ta là cảnh sát ở tỉnh khác tới, trong lòng không khỏi căng thẳng, thành thật nói: “Dư Y, cô ấy tên là Dư Y!”

“Dư Y?”

Cô gái gật gật đầu, sợ anh ta không biết tên Dư Y viết như thế nào, nói giải thích: “Dư trong dư ra, Y trong...” Cô ta suy nghĩ một chút: “Chính là bên trái là bộ thị, bên phải là nửa chữ vĩ trong vĩ đại.”

Y, chính là ý nghĩa quý báu tốt đẹp, cô ấy tên là Dư Y.

13. Chương 13

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y, tên này đọc lên rất là êm tai, nhưng mà rất nhiều người không biết được chữ “Y” này, cô gái phục vụ ban đầu cũng không biết được.

Cô ta miêu tả xong, nhìn thấy người cảnh sát chỉ đứng ở cửa không nói lời nào, cô lắp bắp hỏi: “Dư Y cô ấy... cô ấy... làm cái gì sao?”

Cô gái này rất thành thật, chỉ nghĩ tới gặp phải chuyện vi phạm pháp luật gì là trong lòng lo sợ bất an, đến khi được người cảnh sát dặn dò đừng nói lại với ai thì ra sức gật đầu, bảo đảm sẽ cắn chặt răng, không nói cho ai cả.

Nhưng cô ta không nhịn được, cứ miên man suy nghĩ, ngày hôm sau thấy Dư Y đến làm, không khỏi quan sát cô từ đầu đến chân, lặp đi lặp lại vài lần, trong lòng suy đoán đủ thứ. Suy đoán lớn nhất là Dư Y đã lợi dụng sắc đẹp lừa gạt kết hôn, hoặc là lừa gạt bạn trai trên mạng đến khách sạn rồi cướp.

Dư Y phát hiện ra sự khác thường của cô ta, cố ý thăm dò, nói được hai câu là đối phương liền tránh né. Cô lại nghĩ là cô gái nhỏ này bình thường hơi ngốc nghếch một chút, có thể là vừa nghe được cô và Khỉ còi có quan hệ, cho nên cô cũng không để ý tới nữa, suy nghĩ lại một lần nữa bay tới trên người Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao bảo cô đi rèn luyện thân thể, đúng với dự định của Dư Y. Cô không muốn ngày nào đó lại chạm mặt với lũ lưu manh khi đi ra ngoài vào ban đêm, lại càng không muốn gặp phải loại người mà cô không thể phản kháng lại được một chút nào như là Ngụy Tông Thao.

Quả thật là Dư Y tính sử dụng phòng tập thể dục, chỉ là không nghĩ đến Ngụy Tông Thao cũng sẽ nhắc tới chuyện này, tựa như dù Dư Y đang nghĩ cái gì, làm chuyện gì, anh đều có thể rõ như lòng bàn tay.

Dư Y thật buồn bực rồi rầu, tiếp tục tranh thủ lên mạng lúc rảnh rỗi.

Cô luôn luôn để ý đến giọng nói của mấy người ở nhà cổ, những người này chưa bao giờ nói tiếng địa phương, chỉ nói tiếng phổ thông thật chuẩn. Dáng người cao thấp không đồng đều, ăn uống không có gì đặc biệt đáng chú ý, không thể nào đoán ra bọn họ là người bắc hay người nam. Nhưng chỉ cần bọn họ ăn uống

sinh hoạt không thận trọng, thì nhất định sẽ lưu lại manh mối cho người ta tìm kiếm. Nghĩ đến điều này thì Dư Y bình tâm lại, gõ bàn phím, cho đến khi cô gái kia đến gọi cô đi làm việc thì cô mới đóng trang web lại.

Sau khi cô rời đi không lâu thì cửa phòng nghỉ của nhân viên được mở ra lặng yên không một tiếng động, có người đi vào, nhẹ nhàng khép cửa lại, nhìn quanh phòng nghỉ một vòng, lập tức đi đến trước màn hình máy tính, di động con chuột mở ra xem lịch sử ghi chép lại trang web đã qua, chỉ thấy hoàn toàn trống rỗng.

Anh ta cười cười, hơi lắc đầu một chút, rồi mới đóng lại trang web, di động liền vang lên. Vừa nhận điện thoại đã nghe đối phương ở bên kia thần thần bí bí nói: “Lại đây ăn cơm nhanh lên, hôm nay phát hiện ra một người đẹp, khi bụng đói ăn vào thì đám già kia không lên tiếng, chỉ dăm dăm nhìn, bây giờ đang bị đám già ấy trêu ghẹo kìa!”

Dư Y đang bị bọn đàn ông trong phòng bao này “trêu ghẹo”, một người hơi lớn tuổi, giọng nói đặc biệt vang dội: “Tiểu Trần của chúng tôi năm nay mới ba mươi hai, lịch sự tuấn tú, là một người đẹp trai giàu có, vẫn còn độc thân, cô bé đừng có đi mà, tôi sẽ giới thiệu cho cô quen biết!”

Mọi người đều ồn ào, thúc giục người nhanh chạy đi gọi điện thoại cho “tiểu Trần” kia, kêu anh ta trở lại. Dư Y cười, nhìn đám người “già mà ham vui” này, thuận miệng đối phó vài câu, cho đến khi tất cả đồ ăn đều được đem lên thì mọi người mới tha cho cô, kêu cô ngày mai tiếp tục đến đây.

Hôm nay Dư Y tan làm trễ, lúc trên đường trở về đã dùng “tiền tiêu vặt” mua một ổ bánh mì lát dứa, khi trả tiền cô lại cảm thán, không biết lúc Ngụy Tông Thao kêu Trang Hữu Bách đưa cho cô mười đồng tiền tiêu vặt, có phải đã đoán trước là cô đi làm về trễ sẽ đói bụng. Dư Y cười khẩy, vừa cất vào tiền xu được thối vào vừa ân cần “thăm hỏi” Ngụy Tông Thao.

Trang Hữu Bách đã tự mình giải quyết cơm chiều, chẳng qua là chỉ có mình anh ta chịu được tay nghề của mình. Ngụy Tông Thao cũng không hề nề mặt anh ta, bởi vậy khi nhìn thấy Dư Y về đến thì anh rất cuộc thở phào nhẹ nhõm, hối Dư Y vào bếp nấu cơm.

Dư Y xào đại một món mặn một món rau, cùng với một chén cháo trắng, bưng đến bàn ăn, sau đó trở về phòng ngủ tắm rửa sạch sẽ một cái cho thoải mái rồi cô mới đi đến phòng tập thể dục để chạy bộ. Vài ngày sau đó đều là như thế, tan làm trễ, trở về nấu cơm, sau khi ăn xong thì rèn luyện thân thể đến toàn thân đổ đầy mồ hôi, ngày hôm sau thức dậy thì tinh thần sáng khoái.

Cô cố gắng hết sức tránh chạm mặt với Ngụy Tông Thao. Bây giờ thời gian làm việc và nghỉ ngơi thay đổi, cô chủ yếu là ăn cơm ở khách sạn. Đi sớm về trễ, thời gian gặp mặt anh ta chợt giảm xuống, ngoại trừ thỉnh thoảng cần kiểm tra tình hình của miệng vết thương cho anh ta thì hai người không gặp mặt nhau. Dư Y vô cùng vừa lòng với tình trạng bây giờ, thậm chí còn thầm nghĩ rằng nếu cứ như hiện giờ bình yên vượt qua hai tháng, vậy cô cũng không cần phải lo lắng đối phó với Ngụy Tông Thao. Nhưng mà ý nghĩ này đã rất nhanh chóng bị phá vỡ.

Hôm nay là ngày hội nghị cuối cùng của hai cục cảnh sát, Ngô Phi kiểm được bọn tiền, lén thưởng cho Dư Y năm trăm đồng, cười với cô: “Đám cảnh sát kia vẫn còn nói muốn giới thiệu em với một cấp dưới của bọn họ, giới thiệu một tuần rồi cũng chưa giới thiệu được, ngày mai là bọn họ đi rồi, chị thật hy vọng bọn họ mang em theo!”

Chính Ngô Phi cũng hiểu được chuyện này thuần túy chỉ là nói chơi cho vui. Dư Y có xinh xắn, lanh lợi hơn nữa thì cũng chỉ là một người làm công, ai lại thật sự muốn giới thiệu cô ấy với cấp dưới của mình. Nhưng mà cô thật tình thích Dư Y, cũng ôm hy vọng muốn cô ấy có thể đổi đời.

Dư Y hiểu được ý tốt của chị ta, bởi vậy chỉ cười không đáp lại.

Buổi chiều tiền khách trời nắng đẹp, mùa đông lạnh giá bất thành linh đã đi đâu mất, một đám cô gái trẻ thay sườn xám, nhanh như chớp chạy ra cửa, khi nói chuyện với Dư Y thì nói rất nhanh khiến cho người ta nghe không rõ: “...một người rất đẹp trai, anh ta sắp rời đi, tôi phải tranh thủ làm cho anh ta nhớ kỹ tôi!” Nói xong liền chạy ra.

Dư Y mỉm cười, đứng ở trước quầy giúp đỡ cộng sổ sách. Nhân viên của cục cảnh sát đang cảm hoá đơn cần nhân lái nhái, bỗng nhiên ngừng một chút, hướng về phía bên cạnh nói: “Cảnh sát Trần còn chưa đi à?”

Nếu không thì đi theo xe của tôi?”

“Không cần đâu, tôi có một chút việc.” Giọng nói mạnh mẽ lại đầy sức hút, được thời gian tôi luyện, nghe rất êm tai, người nào đã nghe qua thì rất khó quên được.

Dư Y dừng tay đang cầm chuột một chút, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi đang đứng ở trước quầy.

Sắc mặt của Dư Y vẫn như cũ, lễ phép gật đầu chào, người nhân viên kia làm như nhớ ra chuyện gì, trêu ghẹo nói: “Thật là khéo quá, người mà mấy ông ấy vẫn hay nói giỡn giúp anh xem mắt chính là cô Dư đây, xinh đẹp không?”

Người đàn ông kia cũng không giống như ngạc nhiên, mỉm cười “à” một tiếng, liếc mắt nhìn di động đeo ở bên hông của đối phương đang rung lên, nói: “Điện thoại kêu kìa, đang hồi anh đó!”

Đối phương vội vàng nghe điện thoại, quả thật là thúc giục anh ta nên không có thời gian trêu ghẹo thêm vài câu, chỉ chỉ vào điện thoại ý bảo mình có việc đi trước, liền xoay người vội vàng chạy đi.

Người đàn ông kia nhìn Dư Y, đang muốn mở miệng thì thấy Dư Y nhìn lại đây một lần nữa, cười nói: “Thật là khéo, cảnh sát Trần.”

Cô ấy luôn luôn là người thích giữ quyền chủ động, Trần Chi Nghị cười: “Y Y!”

Gặp lại bạn cũ nơi quê người, kế tiếp phải chẳng hai mắt nên rưng rưng nước mắt? Dư Y không biết, cô chỉ nói vài câu khách sáo xã giao, vẻ mặt lạnh nhạt, ngữ khí hết sức bình thường.

Trần Chi Nghị nhìn nhìn áo khoác rẻ tiền của cô, lại nhìn nhìn dấu bút bi trên ngón tay của cô, nói: “Gia hạn phòng!”

Dư Y hỏi: “Mấy ngày?”

Dư Y làm việc rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã làm xong thủ tục, nhận lấy tiền thế chấp Trần Chi Nghị đưa tới, ngón tay khẽ nhúc nhích, chạm đến danh thiếp ở trên cùng, cô liếc Trần Chi Nghị một cái, cười, ném mạnh danh thiếp vào trong thùng rác kế bên, không nói một lời nào. Trần Chi Nghị nhìn thấy, rút cuộc bật cười to lên, vừa nhũu mày bất đắc dĩ.

Tan ca tối nay, Dư Y cũng chưa ăn cơm chiều, ôm chặt túi xách, vội vã bước đi, sắc mặt lạnh lùng đến nỗi có thể so sánh với mùa đông, mấy ngày nay giá lạnh kéo đến, ngay cả hít thở đều có thể đóng băng.

Cô vội vã trở lại nhà cổ, không nói một tiếng, rửa tay nấu cơm. Trang Hữu Bách thấy bộ dáng làm mặt lạ của cô, cũng không bắt chuyện với cô chỉ cho tự mất mặt, bưng ly trà vừa mới pha đi ra ban công lộ thiên ở lầu ba, đưa cho Ngụy Tông Thao, nói: “Tổng giám đốc Ngụy, nửa giờ nữa là ăn cơm.”

Ngụy Tông Thao “Ừ” một tiếng, không có nhận lấy ly trà, tầm mắt nhìn ra khoảng trăm mét phía ngoài nhà cổ, đèn đường chiếu xuống lơ mơ có thể thấy được một người đang đứng. Trang Hữu Bách sững sốt, chân vừa mới chuyển động, Ngụy Tông Thao nâng tay lên cản lại, nói: “Không cần, không liên quan tới chúng ta.”

Trang Hữu Bách khó hiểu, chỉ thấy Ngụy Tông Thao cong môi, thấp giọng nói: “Năm ngày liền, mỗi ngày đều tới chỗ này, hôm nay là ngày thứ sáu.” Lúc này anh mới nhận lấy ly trà, chậm rãi uống một ngụm: “Hôm nay hình như Dư Y chạy về rất vội vã?” Nói xong, lạnh lùng liếc người kia một cái, trong mắt đều không có chút ý cười.

Dư Y chạy bộ ở phòng tập thể dục, hôm nay tràn đầy hăng hái, chỉ chốc lát đã ướt đầm mồ hôi, nghĩ đến ngày mai rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một ngày, cô lại tăng nhanh tốc độ một chút, không sợ không rời khỏi giường được.

Trên bộ quần áo mặc ở nhà, phần lưng đã ướt đầm, đuôi ngựa được tùy ý buộc lên cũng bị xổ ra một ít, tóc dính ở trên cổ hơi khó chịu một chút. Dư Y nâng tay muốn vén tóc ở sau lưng một chút, đột nhiên tóm được một bàn tay đang dán đến, ngón tay lau qua cổ của cô, nhẹ nhàng cuốn lại tóc bị xổ ra, ngón tay khác nhấn vào nút của máy chạy bộ, máy móc đột nhiên ngừng lại.

“Sao lại chạy nhanh như vậy?” Một tay Ngụy Tông Thao chống vào máy chạy bộ, một tay kèm lại cổ của Dư Y, nhẹ nhàng vuốt mồ hôi của cô, hơi thở dần dần áp đến trên mặt của cô, khẽ hôn một cái, nói: “Cùng nhau chạy!” Ngón tay cử động, bật máy lên một lần nữa.

14. Chương 14

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y chưa kịp phản đối, chân đã loạn choạng một hồi, cô vội vịn vào máy, nhưng vẫn còn lảo đảo, bèn kinh hãi hét lên: “Anh Ngụy!”

Tốc độ của máy không nhanh, chẳng qua là Dư Y chưa kịp chuẩn bị, lại bị Ngụy Tông Thao tập kích bất ngờ, hại chân cô rối loạn, tay cô định tắt máy, nhưng còn chưa đụng tới cái nút thì mu bàn tay đã bị phủ lên. Ngụy Tông Thao nắm tay Dư Y ép sát vào hông của cô, cánh tay thoáng dùng sức đỡ cô đứng vững, từ từ bước đi, thong thả tự tại.

Chân không có sức lực, Dư Y chỉ trống rỗng đứng đó, chậm rãi đi theo nhịp bước chân của Ngụy Tông Thao. Vì thân thể của hai người dán sát vào nhau nên gót chân của cô luôn đá trúng Ngụy Tông Thao, tư thế không được tự nhiên khiến cho cô không thể bình tĩnh. Thậm chí cô có thể cảm giác được nhiệt độ qua lớp vải chậm rãi truyền đến cô, càng đốt càng nóng, mồ hôi cũng càng ngày càng nhiều.

Dư Y cố sức tránh né, hét lên: “Ngụy Tông Thao!” Lần này tất nhiên là tức giận, cùng khuỷu tay thúc thật mạnh vào người ở đằng sau.

Ngụy Tông Thao đi rất thong thả, một tay đỡ lấy cánh tay của cô, nhéo một cái, thấp giọng nói: “Nghe thấy rồi!”

Anh nghe thấy Dư Y kêu tên anh, khẽ cười một tiếng, càng ôm cô chặt hơn. Một bàn tay cầm lấy hai tay của Dư Y, vẫn kề sát vào bụng cô, một tay nâng cằm của cô lên, ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn này.

Ánh mắt quét qua, không nóng bỏng như thường ngày, mà giống như đang vạch trần lớp mặt nạ. Ngụy Tông Thao có thể nhìn thấy sự phẫn nộ và châm biếm trong mắt của Dư Y, còn có chút bối rối. Lòng mi của cô đen và dày, vừa dài vừa cong lên rõ ràng, anh không nhìn được hôn lên, trên môi tựa như có lông chim nhẹ nhàng phết qua, bên tai là tiếng thở nhẹ của Dư Y. Anh lại hôn lên giữa chân mày của cô, hôn dọc theo sống mũi xuống đến môi của cô, không hôn nồng nàn như hai lần trước mà chỉ nhẹ nhàng cắn môi cô, rồi lập tức dùng lưỡi đồ theo, thong thả dịu dàng.

Máy chạy bộ chậm chậm chuyển động, hai người ôm lấy nhau.

Sức lực bên hông rất lớn, dáng người cùng sức lực này lớn hơn so với những gì cô đã từng nhận thức, tuyệt nhiên không cần dựa vào gì cho lãng phí sức lực.

Cô chau mày nhìn cái bóng trước mặt, khoảng cách quá gần nên không thể nhìn rõ được, chỉ có thể dùng chóp mũi cảm nhận được cảm của đối phương một chút, và cả nụ hôn như đang an ủi vỗ về trên môi.

Ngụy Tông Thao vui mừng vì hiếm khi được cô thuận theo như thế, vuốt vuốt tóc cô, nói: “Công việc ở khách sạn đã xong rồi? Có chuyện gì mới để kể không?”

Dư Y không hiểu ý của anh, cố sức nghiêng về phía trước, bước chân không còn rối loạn nữa, nhưng không để ý nên vẫn đá vào người kia ở đằng sau. Máy chạy bộ đủ lớn để hai người sử dụng, Dư Y chỉ cảm thấy người này hôm nay đã bị tình tròng lên não.

“Anh Ngụy, tôi đã chạy xong rồi, không cản trở anh tập luyện!” Dư Y nói xong thì muốn đi xuống, không ngờ Ngụy Tông Thao lại kèm chặt cánh tay, ôm cô lên, xoay người bước xuống, mặc kệ máy chạy bộ vẫn còn chạy ở đó, đi thẳng đến bên cửa sổ mới thả Dư Y xuống, chỉ vào một điểm xa xa, nói: “Chạy bộ xong rồi, vậy chúng ta nói chuyện đi!”

Lúc này Dư Y mới miễn cưỡng nhìn theo hướng ngón tay của Ngụy Tông Thao chỉ, ánh sáng hướng tây bắc mờ tối, nhìn thấy thấp thoáng một bóng dáng, tầm nhìn ở nơi này không tốt bằng ở ban công lộ thiên, nên không thấy được rõ ràng. Dư Y bỗng thấy hơi hồi hộp, quả nhiên nghe được Ngụy Tông Thao nói: “Em ở đây đã lâu, hẳn là biết tôi thích yên tĩnh, ghét nhất là phải nhìn thấy ruồi nhặng!”

Con “ruồi nhặng” kia giống như là một pho tượng, đứng ở đó không nhúc nhích. Nếu không có Ngụy Tông Thao chỉ thì Dư Y hoàn toàn không nhìn ra được đó là hình dáng một người, người mà đã khiến cho cảm xúc ngày hôm nay của cô bị hao tổn nghiêm trọng.

Dư Y nhú mày lại, cũng không so đo hiện giờ thân mình đang bị Ngụy Tông Thao thân mật ôm vào trong ngực, nhớ lại câu hỏi trước đó của Ngụy Tông Thao, cô rút cuộc mở miệng: “Công việc ở khách sạn đã xong rồi, gần đây cũng không có chuyện gì mới, anh Ngụy, có thể để cho tôi rời đi được không?”

Ngụy Tông Thao hơi dăm chiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, bộ dáng nghiêm túc, không nói một lời nhưng khiến cho người ta cảnh giác. Sau một hồi anh mới rũ mắt xuống nhìn Dư Y ở trong ngực, khẽ cười một tiếng, nói: “Năm nay em hai mươi lăm tuổi, ngày làm chứng minh thư cũng là năm năm trước, thời điểm em hai mươi tuổi đã làm mất chứng minh thư, hay là chứng minh thư này vốn là giả? Cái sau có khả năng rất thấp, bởi vì tên tuổi trên bản hộ khẩu em mang theo bên người đều giống nhau. Phải rồi, tại sao trên hộ khẩu chỉ có tên một mình em? Chủ hộ hai mươi lăm tuổi...”

Trong mấy thứ của Dư Y được người đàn ông đeo mắt kính A Tán mang về, ngoại trừ chứng minh thư và sổ hộ khẩu, còn có hộ chiếu có con dấu đã được sử dụng qua, cô đã đi qua nhiều quốc gia, người bình thường cũng sẽ không cho rằng cô chỉ là một người làm công bình thường.

Ngụy Tông Thao hắt hắt cằm lên, ý bảo Dư Y nhìn về hướng tây bắc: “Tôi mặc kệ lúc trước em là ai, tên họ là gì. Bây giờ nếu em là Dư Y, vậy thì làm Dư Y của em cho thật tốt, đừng dẫn dắt người vớ vẩn trở về!” Anh kèm khuôn mặt của Dư Y lại, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve bên má trái của cô: “Ngoan ngoãn một chút, đừng có dụ thêm một “Khỉ còi” nữa!”

Tim của Dư Y bỗng chốc đập mạnh, vẻ mặt của người đàn ông ở trước mặt vẫn không thay đổi, lạnh lùng nhìn Dư Y chằm chằm, tựa như có chút hờn giận. Dư Y còn chưa nhận ra được rõ ràng thì đã bị anh hôn một lần nữa, triền miên không thể tưởng tượng được. Dư Y chau mày lại, hết mực chịu đựng, ánh mắt thoáng nhìn qua ngọn đèn hướng tây bắc, rồi thu ánh mắt lại, đôi mắt ánh lên, có chút dăm chiêu.

Ở bên ngoài ngôi nhà cổ, Trần Chi Nghị nhìn thấy đèn đều tắt hết, lúc này mới xoay người rời đi.

Anh ta đã đứng mấy tiếng rồi, hôm nay rốt cuộc thấy được hai người đàn ông xuất hiện ở ban công lộ thiên. Cô gái ở khách sạn nói Dư Y giúp việc ở đây, Trần Chi Nghị nghe được thì rất mắc cười.

Anh ta dọc đường đi ngang qua một quầy bán đồ ăn, tiện tay mua một ổ bánh mì mà Dư Y đã từng mua, bánh mì rẻ tiền, lại khô khan khó nuốt. Anh ta yên lặng ăn một mạch, khi trở lại khách sạn thì trời sắp rạng sáng, trước khi đi ngủ, không nhịn được đã mở laptop lên, tắt cả các văn kiện tài liệu trong ổ cứng đều được phân loại thống nhất.

Trong đó có một phần tài liệu mang tên là “Tiểu quỷ”, biểu hiện lần sửa chữa cuối cùng là năm năm trước, để mũi tên của con chuột ở trên mặt, chỉ cần nhấp hai cái là có thể mở tài liệu ra, Trần Chi Nghị lại chậm chạp không động đây.

Bầu trời ban đêm sáng ngời, ánh sao trải đầy trời như là một cái lưới thật lớn, không ai có thể phá vỡ nó để thoát ra. Bên dưới cái lưới là dòng thời gian dằng dặc trôi qua rất nhanh, và cả một con ruồi nhặng lúc này đang kêu vo ve trên đỉnh đầu Dư Y.

Đó thật sự là một con ruồi, sự xuất hiện của nó có nghĩa là mùa đông sắp qua, nhiệt độ sắp ấm lên. Dư Y đã sớm được Ngụy Tông Thao thả về, vọt vào tắm một cái liền nằm xuống, nhìn con ruồi vòng vo một hồi rồi cô mới tắt đèn, ngay lập tức không có âm thanh vo ve nữa.

Cô nhẹ nhàng chà sát môi của mình, hồi lâu sau mới thoáng nở một nụ cười.

Chơi một ván đi, không chơi thì thật có lỗi với chính mình!

15. Chương 15

Chuyển ngữ: Pussycat Chính dịch: Mon

Ngày hôm sau Dư Y nghỉ làm, ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao. Mấy ngày nay quả thật làm cô mệt muốn chết luôn, cô vẫn làm việc liên tục từ khi Nho An Đường gặp chuyện xui xẻo cho đến lúc kết thúc hội nghị của cục cảnh sát, suýt chút nữa là quên đi cảm giác được ngủ nướng là như thế nào.

Ở dưới lầu, sáng sớm Trang Hữu Bách đã tính kêu Dư Y xuống lầu làm bữa sáng, thế nhưng Ngụy Tông Thao lật báo nói với anh ta: “Đi chiên hai cái trứng đi!” Nếu anh đã mở miệng như vậy thì Trang Hữu Bách chỉ có thể tự mình lấy cái vá và chảo ra.

Bữa sáng qua loa sơ sài đã xong, đến giữa trưa cũng không thấy Dư Y xuống lầu, rốt cuộc Trang Hữu Bách cũng ngồi không yên, quan sát sắc mặt của Ngụy Tông Thao, thấy anh không có ý kiến gì thì anh ta mới chạy lên lầu hai gõ cửa phòng Dư Y, gõ cả nửa ngày mới có được một câu trả lời uể oải.

Tóc tai Dư Y bù xù, mặc một cái áo len xộc xệch, chậm chạp lê dép đến nhà bếp. Bộ dáng cô rất lờ đờ, ngay cả nồi canh cũng quên bỏ muối. Trang Hữu Bách cảm thấy rất kỳ quái, không khỏi nhìn cô vài lần, rồi vô ý nhìn lướt qua và thấy Ngụy Tông Thao cũng đang nhìn Dư Y chằm chằm. Anh ta hơi sững sốt, lập tức thu hồi tầm mắt, chủ động đi vào bếp lấy muối để thêm vào canh.

Đây là lần đầu tiên sau khi dọn tới ở biệt thự, Dư Y ở nhà vào ban ngày với bọn họ. Lần trước cảnh sát và đàn em của Khỉ còi lần lượt đến tìm, nháy mắt cái là đã gần tối. Hôm nay ngôi nhà cổ rộng lớn chỉ có ba người họ, thời gian trở nên dài đằng đẳng.

Hai người kia rất ít nói chuyện, một người đọc sách, một người thì lên mạng. Thỉnh thoảng Trang Hữu Bách nhìn thấy gì đó, liền đưa laptop tới trước mặt Ngụy Tông Thao. Âm thanh hai người trò chuyện với nhau rất nhỏ, Dư Y cố gắng vểnh tai nghe, cũng chỉ loáng thoáng nghe được tên của A Thành và A Tấn.

Cô dọn dẹp xong nhà bếp, cảm thấy không còn chuyện gì nên đem mền gối ra ngoài ban công lộ thiên phơi nắng. Mấy ngày trước mưa to liên tục, cô cảm thấy chăn đệm hơi bị ẩm, rồi nghĩ tới mấy người Ngụy Tông Thao mới vào ở nơi này, nhất định là chăn đệm chưa có phơi nắng qua, cô tính phơi giúp bọn họ, “thuận tiện” nhìn xem giấy tờ chứng nhận của cô bị giấu ở chỗ nào, nhưng lại nghĩ đến hai người kia cũng sẽ không cho phép nên cô cũng không có hỏi.

Ai ngờ rằng cô mới vừa phơi xong chăn của mình thì Ngụy Tông Thao đã cầm một quyển sách ngồi xuống cái ghế mây bên cạnh cây cổ thụ, thờ ơ nói: “Lấy cái của tôi đi phơi nắng luôn, còn có của A Thành nữa!”

Anh ta nói mà không có lo ngại gì, Dư Y liền loại bỏ khả năng giấy tờ được giấu ở hai phòng này. Nhưng Ngụy Tông Thao là cáo già, ai mà biết được trong lòng anh ta đang suy nghĩ cái gì, Dư Y dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội này, lục soát hai phòng này thật kỹ một phen. Khi lục soát phòng của A Thành thì cô ngăn người, trên vách tường phía bắc thế nhưng bị phủ kín rễ cây, trần nhà cũng đã tróc ra, xung quanh đều loang lổ nấm mốc. Chậu rửa mặt và ấm nước ở góc tường trong phòng, xem ra là A Thành phải vượt qua mấy ngày mưa như trút nước kia trong tiếng nước nhỏ giọt tí tách. Dư Y cuộn chăn đệm có mùi khác thường lại, không khỏi nhú mày, dứt khoát ném vào máy giặt, quay vài lần, lúc này mới ôm cái sọt trở lại ban công.

Ngụy Tông Thao còn đang đọc sách, nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu, liếc nhìn chăn đệm đã được giặt qua, tay đang lật sách dừng lại một chút, chờ Dư Y phơi đồ xong, nhắc cái sọt lên chuẩn bị rời đi, anh ta mới mở miệng: “Lại đây!” Giọng điệu ra lệnh, không mẫn không nhạt, nhưng lại vô tình có một sức uy hiếp.

Dư Y đứng trước mặt Ngụy Tông Thao, lẳng lặng chờ anh nói.

Tán cây rậm rạp, bóng râm đều ở sườn bên kia, vị trí Ngụy Tông Thao đang ngồi vừa vặn có ánh mặt trời ảm áp chiếu vào. Dư Y vừa đến đối diện thì ánh mặt trời bị chắn đi hơn phân nửa, một bên mặt như là tỏa ra ánh sáng, vừa dịu dàng thư thái vừa ảm áp. Trong khoảnh khắc ấy, dáng vẻ ủ ê rũ rượi lúc sáng đã trở thành vẻ nhàn nhã biếng nhác.

Với tình cảnh hiện nay của cô, còn có thể thoải mái phơi chăn, thật sự khiến người ta tò mò, nhưng mà Ngụy Tông Thao có chút không vui vì cô đã giặt chăn đệm. Anh nói: “Đêm nay A Thành trở về, ở đây không có dư chăn đệm.”

Ánh nắng mùa đông rất dịu, hiện tại đã qua hai giờ rồi, chăn đệm có thể sẽ không khô kịp, Dư Y liền nói: “Thật xin lỗi!”

Ngụy Tông Thao nói: “Biết đây là cây gì không?”

Cái cây này đang đứng lặng im ở phía sau anh, rễ cây chui vào phòng ở lầu hai, khiến cho nóc nhà bị thủng, gặp mưa liền bị dột. Dư Y cũng không nhận ra được đây là cây gì, hơi lắc đầu, nghe Ngụy Tông Thao nói: “Cây ngô đồng, cũng phải hơn mười năm tuổi, gian phòng này có thể chịu đựng được đến giờ cũng coi như là không dễ dàng gì, nói không chừng ngày nào đó sẽ sụp xuống.” Anh dò xét Dư Y, thản nhiên nói: “Lại gần đây một chút nữa.”

Tiến lên phía trước lần nữa, khoảng cách càng gần với cây thì nguy hiểm cũng càng gần. Dư Y không hề động đậy, Ngụy Tông Thao liền giúp cô một tay, trực tiếp kéo cô ngồi xuống trên đùi của mình, thấy quyển sách cho cô, kêu cô lật từng trang đọc, tay trái ôm lấy lưng của cô, hai người thân mật tựa như là người yêu.

Khi trời tối xuống thì đám người A Tấn đã trở lại, xe dừng lại ở trong sân, dưới lầu đoàn người đi vào nhà.

Dư Y đọc sách hơn ba tiếng đồng hồ, sớm đã bị miệng khát lưỡi khô. Giọng nói của cô thật dịu dàng, chậm rãi, êm tai, Ngụy Tông Thao nghe vào trong tai như là gió hiu hiu thổi, mát mẻ lại có chút ngứa ngáy trong lòng. Dường như anh rất thích bộ dáng nghe lời của Dư Y, trong ba tiếng đồng hồ này, khi thì vuốt ve mái tóc dài của cô, khi thì nhìn cô chăm chăm, đến khi ngọn đèn phía ngoài căn phòng bên cạnh sáng lên, anh lại hôn cô lưu luyến triền miên, yên tĩnh không tiếng động, cho đến khi cơ thể có phản ứng mới cảm giác được Dư Y cứng đờ. Lúc này anh mới dừng lại, cười, rồi cắn cô mấy cái, thấp giọng nói: “Sao hôm nay em ngoan như vậy?”

Dư Y cúi đầu không lên tiếng, chỉ nghe Ngụy Tông Thao kề sát vào tai cô, cúi đầu nói một câu: “Hiếm thấy em thích ban công như vậy, nếu em vẫn ngoan như thế này, muốn chơi cái gì thì tôi liền chơi với em...”

Dư Y ngẩng ra, kinh ngạc liếc nhìn Ngụy Tông Thao một cái, đúng lúc đụng phải ánh mắt của đối phương, chứa đựng ý nuông chiều cùng hứng thú.

Đến khi hai người bọn họ đi xuống lầu, A Thành vừa mới trở về đã nấu xong đồ ăn, mấy người bụng đói reo vang rất cuộc có thể ăn cơm. Trong suốt bữa ăn, ánh mắt của A Thành luôn nhìn Dư Y, chờ đến khi ăn xong A Thành mới nhỏ giọng nói với Dư Y: “A Trang nói cô đã giặt sạch chăn cho tôi, cảm ơn nha!”

Dư Y cười nói: “Tôi nên cảm ơn anh, phòng tôi đang ở hẳn là của anh nhường lại phải không?”

A Thành hơi ngượng ngùng, cười ngây ngô một tiếng không trả lời.

Tuy rằng diện mạo A Thành không đẹp trai, nhưng tính tình được coi là tốt nhất trong những người này. Anh ta đã chủ động giải thích cho Dư Y giúp cảnh sát, thỉnh thoảng cũng sẽ tán gẫu với Dư Y vài câu. Tầng dưới cùng phòng nhỏ đến nỗi không thể kê giường, không thể ở được, ở trong đêm mưa hôm đó, anh ta đã dọn ra khỏi phòng của mình, dọn vào căn phòng đầy rễ cây. Dư Y hiểu tấm lòng của anh ta được coi như là tốt bụng, không khỏi có chút áy náy.

Quả thật cho tới bây giờ Dư Y chưa bao giờ thích ban công giống như hôm nay vậy, cô chỉ là muốn phơi chăn, nhưng cũng muốn nhân tiện sau khi trời tối lên ban công thu chăn lại, không nghĩ tới Ngụy Tông Thao lại theo kịp. Cô chỉ là tương kế tựu kế, lấy lòng A Thành, cũng muốn khoe khoang trước mặt Ngụy Tông Thao. Cô tin rằng bất kể là thiệt hay giả, Ngụy Tông Thao đều vui vẻ chấp nhận, nhưng mà không dự đoán được Ngụy Tông Thao lại nói toạc ra một câu: “Hiếm khi thấy em thích ban công như vậy...” Trong nháy mắt Dư Y cảm thấy buồn bực, nhưng nghĩ tới ánh đèn sáng trước mặt thì cô bình thường trở lại.

Khoảng cách từ nơi này với khu phố Nho An Đường ở phía trước hơi xa một chút, từ chỗ này nhìn qua cũng không thể thấy được rõ ràng những tòa nhà của khu phố, nhưng một khi trời tối thì có thể theo ánh đèn phân biệt rõ nhà cửa.

Vị trí của Nho An Đường hẻo lánh, khu phố không người viếng thăm, người ở bên trong cũng không nhiều, hơn phân nửa tầng lầu đều bị bỏ trống. Từ khi Dư Y dọn ra khỏi chỗ đó, từ nơi này nhìn qua đối diện lầu bốn thì không thấy chỗ đó sáng đèn, hôm nay lại có ánh sáng.

Giờ phút này, đèn trong phòng khách của nhà Dư Y thuê ở lúc trước được sáng lên, đồ dùng trong nhà ở bên trong không có thay đổi, chỉ có thêm một ống nhòm trên ban công.

Sắc mặt Trần Chi Nghị thật lạnh đậm, từ trong áo lấy ra một cái điện thoại, trầm giọng nói: “Lập tức điều tra cho tôi một người đàn ông, hình ảnh đã gửi tới hộp thư của cậu!”

Ở đầu này, Dư Y ung dung nhàn nhã nằm ở trên giường. Phòng của cô nhìn không tới khu phố Nho An Đường, cô lại nghĩ đến cảnh tượng ở bên trong căn phòng cho thuê, không biết Trần Chi Nghị này khi nào thì tìm đến, cô bỗng đứng dậy lòng trông mong anh ta.

16. Chương 16

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Từ trước đến nay, Dư Y chưa bao giờ nghĩ đến Trần Chi Nghị này. Đối với cô mà nói, Trần Chi Nghị giống như người qua đường A B C gì đó, giữa hai người đã chấm dứt từ năm năm trước. Tất cả những ấn tượng và tình cảm của cô đối với anh ta đã trở thành khối bụi theo thời gian từ lâu, tan biến không còn bóng dáng. Nhưng mà vẫn cứ ngoài ý muốn gặp lại anh ta, khiến cho cô không kịp chuẩn bị.

Trần Chi Nghị không hề thay đổi, chuyển đến một thành phố khác và vẫn làm cảnh sát, tuần tú, tao nhã như xưa. Khi nhìn thấy người quen cũ vẫn có thể bình tĩnh, âm thầm lặng lẽ quan sát cô. Anh ta điều tra cuộc sống của cô ở Nho An Đường, điều tra nơi ở trước kia của cô, thậm chí còn dọn vào gian phòng đó, gian phòng có vị trí thật tốt đối diện với ngôi nhà cổ, theo dõi mọi cử động của cô.

Dư Y chưa bao giờ nghĩ đến chính mình lại hiểu rõ anh ta như vậy, đêm nay cô khó mà ngủ được.

Cùng trong một toà nhà, A Tán cũng chậm chạp chưa có trở về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này Ngụy Tông Thao đang chạy bộ ở phòng tập thể dục, chạy một hồi lâu cũng chưa thấy đổ mồ hôi, hơi thở vẫn đều đều như cũ. Anh nhớ tới bộ dáng ướt đẫm mồ hôi của Dư Y ngày hôm qua, không khỏi cười cười. A Tán ở bên cạnh thấy thế thì dừng lại một chút, Ngụy Tông Thao thay đổi tốc độ một chút, nói: “Tiếp tục đi!”

Lúc này A Tán mới tiếp tục báo cáo: “Ở đại hội cổ đông năm ngày trước, Ngụy Khải Nguyên quả nhiên được bổ nhiệm làm chủ tịch hội đồng quản trị.”

Mấy người A Tán rời Nho An Đường bảy ngày trước, luôn đợi cho đại hội cổ đông chấm dứt, tất cả đã được định đoạt sau đó mới trở về. Anh ta đem tin tức của nhiều ngày qua báo cáo lại toàn bộ cho Ngụy Tông Thao, cuối cùng chần chừ một chút rồi nói: “Tổng giám đốc Ngụy, tôi tiện thể điều tra một chút về Dư Y.”

Nhịp bước của Ngụy Tông Thao hơi dừng một chút, mắt nhìn về phía trước, không có mở miệng, dường như là ngẫm đồng ý, A Tán tiếp tục nói: “Địa chỉ nơi Dư Y từng sinh sống trong hộ khẩu cũng không có. Hai năm trước cô ấy tốt nghiệp y khoa, nhưng nghe nói là nửa chừng thì cô ấy chuyển trường, chuyện gì đã xảy ra trước khi cô ấy chuyển trường thì không tra ra được. Mùa hè năm trước cô ấy đến Nho An Đường, cách một ngày liền được nhận vào làm ở sòng bài, luôn ở đó làm việc cho đến bây giờ. Chỉ nói với người ngoài mình có trình độ trung học...”

A Tán còn chưa nói xong thì đã thấy Ngụy Tông Thao chậm rãi nhấn nút tắt, một tay gác lên trên má, nghiêng đầu nhìn về phía anh ta, nói: “Học được cách tự ý làm việc từ khi nào vậy?”

A Tán ngẩn ra, chỉ cảm thấy những lời này sâu xa khó lường, trong lòng không khỏi căng thẳng. Ngụy Tông Thao bước từ trên má chạy bộ xuống, rồi lại đi luyện cơ bắp, chỉ ném lại một câu ngắn gọn: “Chuyện của cô ấy, đừng ai đụng vào!”

Ngày hôm sau khi Dư Y thức dậy thì trời mới lờ mờ sáng, thường ngày đến giữa trưa sông bài mới mở cửa, buổi sáng cô có rất nhiều thời gian rảnh rỗi.

Buồn chán nằm một hồi, cô rón rén đi ra khỏi phòng, thấy mấy người kia còn chưa thức dậy, cô dạo quanh phòng khách một vòng, không phát hiện ra nơi có thể cất giấu giấy tờ, cô cũng không cảm thấy thất vọng gì.

Tủ lạnh trong bếp lại được nhét đầy, xem ra là tối hôm qua chú Tuyên tài xế trở về đã cố ý đi siêu thị. Dư Y lấy một cái trứng ra, rồi cắt một lát thịt hun khói, tính ăn bữa sáng qua loa. Cô vặn lò gas lên, chưa tới một lát thì đã đem thịt hun khói và trứng bày ra đĩa. Cô vừa mới xoay người qua thì đã bị người đang đứng ở cửa làm cho giật mình một chút.

Ngụy Tông Thao đi đứng rất yên ắng, không một tiếng động, không biết đã đứng ở nơi đó nhìn bao lâu rồi. Chờ cho Dư Y làm xong bữa sáng, anh ta mới bước đến, mắt liếc nhìn cái đĩa duy nhất, nói: “Làm thêm một phần nữa, tiện thể pha một ly cà phê!”

Dư Y nhìn thấy anh ta liền cảm giác không được thoải mái, nhớ tới ngày hôm qua mình ngồi trên đùi anh ta cả buổi trưa, lại để anh ta tùy ý hôn môi. Lòng cô đang nghĩ rằng mình tính toán thật là hay. Biểu hiện dịu dàng, không cần biết đối phương cho rằng cô thật tình hay là giả bộ, ít nhất có thể bởi vì chút cảm giác chinh phục kia mà mềm lòng. Hơn nữa nếu đối diện thực sự có người thì cũng có thể nhân tiện để cho người kia thấy.

Nhưng hoá ra Ngụy Tông Thao đã nhìn thấu, rõ ràng là coi cô như khi làm xiếc, còn nói là chơi theo cô. Dư Y càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, trên mặt vẫn lộ vẻ điềm tĩnh, bưng bữa sáng cùng cà phê mới làm tới trước mặt anh ta: “Anh Ngụy, mời dùng từ từ!”

Ngụy Tông Thao “Ừ” một tiếng, chỉ vị trí bên cạnh kêu Dư Y ngồi xuống. Hai người đều im lặng ăn, chỉ có tiếng vang của dao nĩa va vào chén đĩa.

Cho đến khi Dư Y ăn xong mới nghe Ngụy Tông Thao hỏi: “Buổi tối mấy giờ trở về?”

Dư Y trả lời: “Có thể phải suốt đêm.” Thấy Ngụy Tông Thao liếc nhìn cô, Dư Y giải thích: “Khoảng thời gian tết âm lịch kia đóng cửa sớm, ngày thường sông bài có quy luật, buổi tối chờ cho khách ra về rồi mới đóng cửa, bình thường phải chờ đến bốn năm giờ sáng.”

“Em thích công việc này?”

Dư Y dọn dẹp bàn ăn, trả lời: “Kiếm sống thôi.”

Câu trả lời này có vẻ chưa xót, thật sự không nên được nói ra từ cái miệng nhỏ nhắn như thế này. Ngụy Tông Thao không khỏi nhếch môi, hiếm khi có lòng tốt, an ủi vuốt ve mái tóc dài của cô, kề vào bên mang tang của cô thấp giọng nói: “Em muốn kiếm sống, còn nhiều vốn mà, tôi cũng có thể cho em!”

Dư Y bình tĩnh buông tay xuống, chén đĩa cùng dao nĩa va vào nhau phát ra tiếng vang, cô nâng tay vén tóc ra sau tai, nhân tiện nghiêng người cách xa Ngụy Tông Thao một chút, im lặng nhìn anh, cười.

Thì ra Ngụy Tông Thao là muốn “bao” cô, Dư Y thật sự muốn cười lên, cô không ngờ rằng mình có sức quyến rũ lớn như vậy.

Cô làm như không có nghe thấy lời này, đợi đến giữa trưa làm cơm xong thì cô phải đến sông bài làm việc

Ba ngày trước sông bài đã mở cửa lại, bà chủ thấy phần khởi nên tốc độ vô cùng mau, chỉ huy mấy người thợ sửa chữa xong xuôi tất cả mọi nơi. Công ty dịch vụ đến gây sự kia đã bị niêm phong, tai hoạ lớn cũng đã bị tiêu diệt, tâm tình của bà chủ thật tốt, quyết định sơn sửa lại tầng hai của sông bài lần nữa. Sông bài rục rũ hẳn lên, lúc này mùi sơn còn nồng, nhưng cũng không hề ảnh hưởng hàng xóm đến tụ tập ở đây.

Mấy bà chủ của cửa hàng lân cận quảng cửa hàng cho chồng, chạy tới đây chơi mạt chược, vừa đánh vừa nói chuyện phiếm, bàn bạc chuyện đi bệnh viện thăm Khỉ còi.

Bà chủ khinh thường nói: “Mấy bà tự mình đi đi, khỏi cần tính tôi vào!”

Đối phương nói với bà ta: “Bà dĩ nhiên là không sợ rồi, có cục cảnh sát chống lưng, mọi người chúng tôi không có ai che chở, không kết nối quan hệ với anh ta thì sao được!”

Mấy bà này ngoài miệng thì nói lo lắng, nhưng đánh bài thì đánh đến quên trời đất. Nếu không có chuyện so sánh thì mấy bà không biết được Khỉ còi “tốt”, bây giờ đâu còn nơm nớp lo sợ khi đối mặt với anh ta nữa, chỉ muốn anh ta bảo vệ bình yên cho Nho An Đường mà thôi.

Dư Y nghe vậy, vui vẻ chạy bưng trà châm nước, nấu mì hoành thánh. Phòng bao ở lầu hai có người gọi đồ ăn, Dư Y vớt hoành thánh nóng hổi ra, để hai cái đĩa có tương ớt và giấm chua lên trên mâm bên cạnh, trực tiếp bưng mâm lên lầu hai. Khi gõ cửa cô vén tóc đang rũ xuống ra sau tai, rồi ngẩng đầu. Trần Chi Nghị đã mở cửa, đứng ở trước mặt cô, tươi cười ảm áp.

Đây là lần thứ hai bọn họ gặp nhau, mặt của Dư Y trước sau vẫn tươi cười, lần trước coi anh ta là khách của khách sạn, lần này coi anh ta là khách của sòng bài.

Trần Chi Nghị không tiếp nhận cái mâm, mà là để cho Dư Y bưng đồ ăn đi vào, thuận tay đóng cửa lại, ngăn chặn sự ồn ào ở bên ngoài căn phòng.

Trên bàn có một cái laptop đang mở, trên màn hình mở ra một trang web. Dư Y liếc mắt nhìn một cái, nói với Trần Chi Nghị: “Hoành thánh sáu đồng!”

Trần Chi Nghị đưa tiền cho cô, hỏi: “Em ăn cơm chưa?”

Dư Y cười đáp: “Ăn rồi.”

Cô nhận lấy tiền, không lập tức xoay người đi, quả nhiên lại nghe Trần Chi Nghị nói: “Ăn ở biệt thự?” Trần Chi Nghị cầm muỗng lên đảo đảo hoành thánh. “Mấy năm không gặp, không thì em cùng ăn với anh một chút, chúng ta tâm sự chơi!”

Dư Y lại cười: “Ngại quá, tôi còn đang làm, dưới lầu bề bọn nhiều việc.”

Trần Chi Nghị cười một tiếng: “Đã trưởng thành rồi, biết làm việc!”

Năm năm không gặp, Dư Y đương nhiên là trưởng thành. Lúc trước cơm áo xa hoa, mà bây giờ thì giản dị buồn tẻ. Ngũ quan của cô đã nảy nở, quả nhiên là càng ngày càng xinh đẹp. Trước đây có rất nhiều người theo đuổi, không ngờ rằng tại nơi khỉ ho cò gáy này lại còn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, một người đang nằm trong bệnh viện có biệt hiệu là Khỉ còi, một người đang ở trong biệt thự có thân phận khác biệt. Trần Chi Nghị nuốt nuốt cổ họng, nhìn người con gái ở trước mặt, mặc dù đang mỉm cười nhưng từ đầu đến cuối đều giữ khoảng cách thật xa với người ta. Anh khẽ gọi: “Y Y...” Rốt cuộc lại nói không nên lời, chỉ muốn lẳng lặng nhìn cô. Gương mặt ngày nhớ đêm mong vô số lần đã ở ngay trước mặt anh vào lúc này, mang theo độ ẩm chân thật, chỉ có hai người bọn họ.

Trần Chi Nghị trực tiếp bỏ qua cái cố phải làm việc của cô, đứng đó ôn chuyện với cô: “Hôm trước gặp mặt vội vàng, nghe người phục vụ ở khách sạn nói em làm việc ở đây, nên anh muốn đến xem xem.”

Dư Y không có gì để nói với anh ta, nhưng ngoài mặt vẫn phải nói vài lời xã giao. Trong lòng cô đã không còn kiên nhẫn. Cô nhận ra rằng bản thân mình cảm thấy chán ghét anh ta nhiều hơn so với Ngụy Tông Thao. Lúc này cô thà rằng người ngồi đối diện là Ngụy Tông Thao, ôm cô cũng được, hôn cô cũng được, ít ra không phí sức nói chuyện.

Trần Chi Nghị rốt cuộc hỏi: “Em có bạn trai rồi?”

Dư Y cười nhưng không nói, Trần Chi Nghị cũng cười, hướng cái laptop trên bàn đến cô, nhìn cô nói: “Em thích người như thế này?”

Mấy chữ tựa đề của tin tức được viết rất lớn “Nhà giàu tranh gia tài”, ba chữ “Ngụy Tông Thao” đã xuất hiện mấy lần.

Trần Chi Nghị nói: “Anh ta là con riêng, Ngụy Khải Nguyên – người mới nhậm chức chủ tịch của tập đoàn Vĩnh Tân là chú của anh ta. Về tin tức của anh ta chỉ có mấy câu này ‘một năm trước mới trở lại Vĩnh Tân, không có quyền thế, không tài không bằng cấp, không có thành tựu’. Tiêu điểm của truyền thông vẫn dồn vào cái người tên có chữ Khải.”

Anh ta là một người vô danh trong đám nhà giàu, không có quyền thế, cùng lắm thì có chút tiền. Ngày trước Dư Y mắt cao hơn đỉnh, khinh thường nhất là loại ăn chơi trác táng này, huống chi đối phương lại

là “con riêng”, cô ấy khinh thường thân phận này nhất. Trần Chi Nghị không hiểu thấu tâm tư của Dư Y, nhưng đối với sự yêu thích của cô thì rõ như lòng bàn tay.

Dư Y cười như không cười: “Cảm ơn anh đã quan tâm.” Dứt lời liền đứng dậy rời đi. Trần Chi Nghị cười cười, chậm rãi ăn hết hoành thánh, cố ý tinh tế thưởng thức. Phải biết rằng, năm năm trước đây, anh ta chưa bao giờ nghĩ tới có thể ăn được thứ gì do Dư Y nấu.

Dư Y nghĩ đến câu đánh giá trong tin tức kia “không có quyền thế, không tài không bằng cấp”. Cô coi tới coi lui, bất luận thế nào cũng không thể liên tưởng Ngụy Tông Thao và mấy từ này lại với nhau. Thì ra tên của anh là “Thao”, ai mà nghĩ ra chữ này chứ.

Tâm trạng của Dư Y rất tốt, không tốn công sức mà có được tin tức này, chuyện kế tiếp không được nóng nảy, cô nên suy tính kỹ hơn.

Làm việc cả ngày, đến khi Dư Y tan tầm thì đã hai giờ sáng. Cô biết Trần Chi Nghị đi theo cô xa xa ở đằng sau, cũng không hé răng. Sau khi về đến nhà cô thấy đèn trong nhà bếp còn sáng, A Thành đang nấu đồ ăn ở bên trong.

A Thành không nghĩ là Dư Y tan tầm trễ như vậy, liền hỏi: “Cô Dư, cô có muốn cùng ăn một chút không?”

Dư Y vui vẻ gật đầu. Không bao lâu, mì xào được múc ra, cô nghe mùi thơm, khen A Thành: “Không ngờ rằng tay nghề của anh lại giỏi như vậy!” Sợi mì vàng ươm, bên trong còn bỏ thêm trứng và hải sản, ớt xanh và cà chua. Dư Y liếc nhìn A Thành một cái, cười tủm tỉm ném một miếng, hơi cay, mùi thơm dày đặc bốn phía, mùi nước tương đặc biệt. Ánh mắt cô hơi loé lên, không khỏi nâng mắt liếc nhìn A Thành một cái, đang muốn mở miệng nói gì đó thì thấy A Thành đột nhiên đứng lên, hướng về phía sau Dư Y nói: “Tổng giám đốc Ngụy, đã đánh thức anh?”

Ngụy Tông Thao đang mặc áo ngủ, không một tiếng động đi đến bên cạnh Dư Y, cầm lấy đôi đũa của cô gấp mì lên ném một miếng, nói với A Thành: “Đi làm thêm một phần nữa!”

Rồi buông mắt nhìn Dư Y: “Có muốn hỏi cái anh bạn vẫn đứng ở bên ngoài kia cần ăn khuya hay không?”

17. Chương 17

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y trở lại biệt thự được mười phút. Đã quá hai giờ sáng, cả Nho An Đường không thấy một ánh đèn nào, chỉ có mấy ngọn đèn đường đang cố gắng chiếu sáng. Nhưng ánh sáng toả ra từ nhà cô dường như còn hơn đèn đường đèn cũ xưa, tại chỗ này thấy được hết sức rõ ràng.

Ngụy Tông Thao trả lại đôi đũa cho Dư Y. Dư Y lấy cũng không được mà không lấy cũng không được. Tô mì này đã bị người dùng qua, đôi đũa cũng bị dính nước miếng của người khác. Cô không có bệnh ưa sạch sẽ gì, nhưng mà không thích đụng chạm. Cuối cùng cô mỉm cười, tiếp nhận đôi đũa, bưng tô mì lên đi ra cửa.

Mở cổng lớn nhìn ra, quả nhiên thấy Trần Chi Nghị đang dựa vào một cây cổ thụ ở đối diện, vị trí gần hơn so với buổi tối hôm trước. Con đường mệnh mệnh chỉ có một mình anh ta, trong đêm tối có chút vắng vẻ hiu quạnh.

Trần Chi Nghị thấy Dư Y đi ra thì chân khẽ nhúc nhích, do dự một chút mới tiến lên. Mùi thơm của thức ăn xông vào mũi, anh ta nghe Dư Y nói: “Anh Ngụy kêu tôi đem thức ăn khuya này cho anh, giờ đã quá muộn nên không mời anh vào được.” Giọng điệu bình thản, khoé miệng mỉm cười, lịch sự mà lại xa cách, nhưng nội dung câu nói này lại rất khó nghe. Khoé mắt Trần Chi Nghị giãn giãn, nhìn thoáng qua mì xào nóng hổi, cup mắt hỏi: “Của em làm?”

Dư Y cười: “Ném thử một chút xem?”

Câu trả lời này cũng như là thừa nhận, Trần Chi Nghị cầm lấy đôi đũa, chậm rãi khêu mì xào hai cái, nói: “Tính tình của em từ nhỏ đã kiêu ngạo, trước kia anh muốn em chiên cho anh một chén cơm chiên, em đã nói với anh ‘anh mà xứng’, em không muốn làm việc gì cho bất cứ người nào. Nhưng mà hiện tại, ban ngày thì em bưng trà rót nước, buổi tối thì làm thức ăn khuya cho người ta. Tô hoành thánh hồi chiều kia, ngay cả nước súp anh cũng húp sạch sẽ, thật khó có được. Đổi lại trước kia, nếu anh ăn một miếng đồ ăn gì của em thì chắc chắn em sẽ đem đồ ăn còn lại đưa hết cho anh!”

Dư Y cười cười: “Làm sao anh biết bây giờ tôi sẽ không đưa nữa?”

“Đưa cũng không sao, đêm khuya không ai thấy. Hiện giờ anh đang ở tại khu phố Nho An Đường, chính là nơi mà em đã ở trước kia.” Anh ta vẫn chưa ăn mì, mũi người được một mùi thơm của nước tương: “Em không thích ăn cay, cũng mặc kệ ớt xanh có cay hay không, bây giờ đã đổi khẩu vị? Hay... đây là khẩu vị của ‘anh Ngụy’ kia?” Liếc mắt nhìn Dư Y một cái, anh ta mới bừng tỉnh nhớ đến: “Đúng rồi, hàng xóm trước kia của em nói ba tuần trước em dọn nhà đi thật vội vàng, cũng không có thấy em lấy hành lý, căn nhà thì bị bỏ trống, không tiếp tục thuê cũng không nói trước với chủ nhà, tiền thuê nhà của em đã tới kỳ hạn, anh thay em thuê ba tháng.”

Dư Y bật cười: “Anh thật đúng là không coi mình như người ngoài, thay tôi thuê ba tháng?”

“Không muốn ở?” Trần Chi Nghị để đũa lại trên đĩa, nhìn Dư Y: “Em muốn ở đâu? Nói cho anh biết đi.”

Dư Y bưng cái đĩa đến mỗi tay. Cô thu tay lại, chỉ chỉ phía sau: “Anh thấy đó, tôi đang ở đây rất tốt, anh ta đã thuê cho tôi nơi tốt nhất!” Giờ phút này “anh ta” kia đang ở trong phòng sáng đèn, nơi hơn mười phút trước đã đứng cùng Dư Y.

Vẻ tươi cười của Trần Chi Nghị dần nhạt đi, khoé miệng có chút cứng ngắc, nhưng vẫn có thể duy trì phong độ ôn hòa nho nhã. Anh ta bắt đầu cười nói: “Được rồi!” Ánh mắt nhìn Dư Y mang theo sự cứng chiều tự nhiên. Nói xong liền cầm lấy cổ tay đang bưng đĩa của cô, nhìn thoáng qua mì xào nói: “Lần sau em đích thân nấu cho anh cái gì đi, khẩu vị của anh và em giống nhau, không thích cay!”

Hai người đứng rất gần, Trần Chi Nghị cao hơn Dư Y rất nhiều, khi nói chuyện thì phải hơi cúi đầu một chút. Nhiệt độ ban đêm thấp, tay của anh ta lạnh như băng, hơi lạnh trong nháy mắt truyền qua cổ tay của Dư Y.

Đối phương nắm thật chặt, Dư Y cảm thấy ngón tay cái của anh ta để trên mạch đập của mình, nhịp đập của tim cứ như vậy mà truyền qua cho đối phương, cô khẽ trách: “Thả tay ra!”

Ngay cả chạm cũng không để cho anh chạm vào chút nào, nhưng lại có thể để cho người khác ôm vào trong lòng hôn môi. Trần Chi Nghị vẫn cười như cũ, sức mạnh của tay tăng lên rồi lập tức chậm rãi buông ra, dịu dàng nói: “Em vào đi, ngày mai gặp!”

Dư Y đóng cổng lại, chậm rãi trở vào nhà. Bên trong không có tiếng động, chỉ có đèn trong nhà bếp vẫn còn đang sáng. Cô xuyên qua phòng khách tối như mực đi về hướng nhà bếp, khi đi tới cửa thì thoáng nhìn người ngồi ở vị trí chủ nhân ở bàn ăn, đang ăn mì xào. Anh không nhìn Dư Y, chỉ mở miệng nói: “Anh ta không thích ăn món này?”

Dư Y “ừ” một tiếng, đi vào nhà bếp, đem mì xào đổ vào thùng rác, vặn vòi nước nóng tính rửa chén. Cô vén tay áo lên, mu bàn tay vừa mới chạm vào nước đang chảy thì thấy một bàn tay to lớn đột nhiên thò đến đóng vòi nước lại, nước ngừng chảy. Đưa đĩa mì xào đến trước mặt cô, trong đĩa còn lại một nửa mì xào, Ngụy Tông Thao nói: “Vừa rồi em mới ăn có một miếng, ăn tiếp đi!”

Dư Y né qua bên cạnh một bước, cười nói: “Cám ơn anh Ngụy, tôi không đói bụng, anh ăn xong rồi? Để tôi rửa luôn cho!” Nói xong thì lấy cái đĩa.

Ngụy Tông Thao đột nhiên rút tay về, “cạch” một tiếng, để cái đĩa xuống mặt bàn bằng đá cẩm thạch: “Ngại bẩn?” Anh cười một tiếng: “Hôn môi lại không bẩn?” Anh cười đến lạnh lùng, mắt sụp xuống, cầm cánh tay trái của Dư Y.

Trên cổ tay trái có một ngấn đỏ lờ mờ. Da thịt của Dư Y rất dễ bị bầm, bóp một cái liền bị đỏ, không bao lâu sau thì màu sắc sẽ khôi phục lại bình thường. Làn da của cô rất mềm mại, càng thích hợp được nâng niu hơn, thực sự không nên làm công việc phục vụ. Ngụy Tông Thao dùng ngón trỏ nhẹ nhàng xoa cổ tay

của cô, thấp giọng nói: “Sao không cẩn thận vậy, để cho người khác đụng vào?” Dừng một chút, rồi suy tư nói: “Tôi thật sự không thích!”

Dư Y cũng không rút tay ra, chỉ nói: “Anh Ngụy, tôi cũng không hề thích anh chạm vào tôi như vậy!”

Ngụy Tông Thao rớt cuộc nở nụ cười: “Nhưng thật ra tôi rất thích chạm vào em!” Nói xong liền túm Dư Y vào trong ngực, đề cô lên bồn nước.

Dư Y nghĩ là anh lại muốn hôn mình, quay đầu đi theo phản xạ. Không ngờ Ngụy Tông Thao lập tức buông lỏng cô ra, vỗ vỗ đỉnh đầu của cô, nói: “Bỏ chén đĩa lại, ngày mai A Thành sẽ rửa!”

Anh ta buông tha cô dễ dàng, Dư Y hơi ngạc nhiên một chút. Chờ đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa, cô mới rửa hai cái bát. Sau khi tắm rửa lên giường nằm thì đã qua ba giờ. Bởi vì phấn khích nên chậm trễ chưa ngủ được, trong đầu khi thì nghĩ đến ba chữ “Ngụy Tông Thao”, khi thì lại nghĩ đến phản ứng hôm nay của Trần Chi Nghị. Cô cảm thấy khả năng mình phải tay mặt kệ là rất lớn.

Ngày hôm sau cô đến sông bài làm, đúng lúc tình cờ thấy Ngô Thích, con trai của bà chủ, đang ngồi chơi máy tính ở cửa nhà bếp, chờ cơm trưa nấu xong. Dư Y mượn anh ta cái máy tính, tuy rằng Ngô Thích không tình nguyện gì mấy, nhưng vì lịch sự nên vẫn cho cô mượn.

Bà chủ rất biết cách kinh doanh sông bài, bên trong thì cung cấp phục vụ cơm nước cùng ti vi và internet, thỉnh thoảng còn có tổ chức một ít hoạt động nhỏ để hấp dẫn khách. Dư Y lấy được cái máy tính, trước tiên là tìm kiếm “Ngụy Tông Thao”. Quả thật anh không có tiếng tăm gì, chỉ có hơn phân nửa là mấy tin tức mẩu chốt về “tập đoàn Vĩnh Tân”.

Tập đoàn Vĩnh Tân đã thành lập được sáu bảy chục năm. Thập niên bảy mươi, ở Hong Kong kinh doanh bất động sản, sau đó lên sàn chứng khoán ở Hong Kong, có thời kỳ đã trải qua nguy cơ bị phá sản một lần. Sau khi trở về Hong Kong, ông lão chủ tịch của tập đoàn Vĩnh Tân đã chuyển ánh mắt sang hướng thị trường bất động sản ở nội địa. Trải qua hơn hai mươi năm gió táp mưa sa, đến nay thì tài sản của tập đoàn Vĩnh Tân đã không thống kê hết được.

Giống như tất cả các nhà giàu khác, năm trước ông lão Ngụy bị trúng gió phải nhập viện, nội bộ tập đoàn Vĩnh Tân lập tức có sóng gió nổi lên. Con trai thứ Ngụy Khải Nguyên cùng con gái lớn Ngụy Tinh Lâm liên tục chiếm cứ đầu đề của các trang báo. Ngụy Khải Khai – đứa con cả đã bệnh chết ba năm trước đây – có ba người con gái, ba người cùng đối đầu với Ngụy Khải Nguyên. Ông lão Ngụy bị bệnh nặng nằm viện, mấy khoảng tiền đầu tư thất bại, kinh tế của phòng bất động sản ngày càng tiêu điều, đủ loại nhân tố bất lợi khiến cho nội bộ tập đoàn xao động bất an, giá cổ phiếu ngày càng giảm. Mấy ngày trước, người con thứ Ngụy Khải Nguyên nhậm chức chủ tịch của tập đoàn, giá cổ phiếu hôm nay đã hơi tăng trở lại.

Đây chính là tin tức mới của ngày hôm nay, phóng viên đã đem tất cả các tài liệu từ trước tóm tắt lại, cộng thêm tin tức chân thật của hôm nay. Còn về Ngụy Tông Thao, trong tin tức cũ vẫn chỉ có ít ỏi vài câu, nghe đâu lúc nhỏ anh ta được sinh ra ở một thành phố nhỏ phía đông nam. Tuy rằng đàn ông trong gia đình họ Ngụy rất hiếm hoi, dưới gối của ông lão Ngụy chỉ có một đứa cháu trai, nhưng cho đến nay vẫn không đưa anh ta về nhận biết tổ tiên. Có tin đồn nói là Ngụy Tinh Lâm cùng với ba người cháu gái vì rối trí, vội vàng tìm cách nên mới gửi gắm hy vọng lên người con riêng không có năng lực gì vừa tìm được vào nửa năm trước. Tất cả tin tức được đăng đều không có đến nửa bức ảnh của người con riêng này.

Dư Y vừa lật xem tin tức, vừa nhíu chặt mày, suy nghĩ một chút. Buổi chiều cô lấy có đi ra ngoài một chuyến, khi trở về trong tay mang theo một cái túi nhựa. Ngô Thích nhỏ giọng oán giận: “Đang bận rộn, cô còn đi nữa!”

Sông bài đang bận rộn, Dư Y xin phép một giờ, Ngô Thích chỉ có thể bị bà chủ giữ lại giúp đỡ bưng trà. Dư Y cười tủm tỉm, liền lấy từ trong giỏ ra một gói kẹo sữa chua mềm, nhỏ giọng nói: “Thường ngày mẹ anh không cho anh ăn, thấy tôi tốt không?”

Ngô Thích túm lấy kẹo, liếc mắt nhìn cô một cái, cúi đầu vội vàng đi về nhà. Đàn ông con trai béo mập, hơn ba mươi tuổi mà còn phải lên lút ăn kẹo, Dư Y không khỏi buồn cười, quay đầu thì thấy Trần Chi Nghị đang đứng ở quầy nhìn cô, khoé miệng vênh lên, ánh mắt dịu dàng.

Trần Chi Nghị gọi một chén hoành thánh, hôm nay không có ngồi ở phòng bao trên lầu hai, tìm một bàn

trống dưới lầu ngồi xuống, thanh toán tiền cho cả bốn phần người, xem nơi này như là nhà hàng. Bà chủ vội vàng vào trong nháy mắt ra hiệu với Dư Y: “Mấy ngày hôm trước Phỉ Phỉ có nói mấy nhân viên ở khách sạn bình luận cháu với người cảnh sát này, xem ra là sự thật. Người chủ nhà mà cháu đã thuê phòng lúc trước còn nói bây giờ nhà đó đang cho anh ta thuê. Có phải cháu và anh ta đã quen biết từ lâu?”

Dư Y cười nói: “Thiệt hay giả, anh ta chính là cảnh sát, cháu nghe nói chức vị của anh ta rất cao, những tin đồn này từ đâu tới?”

Bà chủ suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Dì cũng hiểu là không thể nào hoàn toàn thật được. Haiz, biết đâu như trong phim truyện hình vậy, nói không chừng anh ta đang điều tra án.”

Hôm nay Dư Y vẫn tan tầm trễ như cũ, may mà không có hàng xóm nào muốn đánh mặt chượt suốt đêm, chống chọi tới hai giờ thì tan cuộc. Vận may của Dư Y rất tốt, thời điểm trở lại nhà cổ thì A Thành lại đang làm đồ ăn khuya. Cô thấy túi nhựa hồ chiếu lên bàn ăn cơm, nói với A Thành: “Hôm nay tôi đi đến khách sạn một chuyến, Phỉ Phỉ bảo tôi mang chút đồ ăn về, bà chủ không cần, tôi liền mang về đây, cùng nhau ăn?”

A Thành gật đầu, thấy là cơm gà Hải Nam, anh ta hơi kinh ngạc một chút, nhiệt tình chia cơm với Dư Y. Dư Y hỏi anh ta: “Bình thường anh đều phải ăn khuya?”

A Thành trả lời: “Cũng không phải là rất thường xuyên.”

Dư Y lại hỏi: “Anh Ngụy không ăn sao?”

“Anh ấy không ăn thích khuya lắm.”

Dư Y chậm rãi đổi đề tài, nói với anh ta: “Anh đi theo bọn họ nhưng tính cách lại không giống nhau. Tôi chỉ dám nói chuyện với anh, A Tấn không để ý tới người khác, anh Trang lại không thích nói chuyện, anh Ngụy thì lại càng không nói tới, tôi thấy sợ anh ấy.”

Khẩu vị của A Thành rất tốt, vừa nhai cơm, nói: “Tụi tôi cũng sợ tổng giám đốc Ngụy, nhưng mà anh ấy rất ít khi tức giận, không chọc tới anh ấy thì sẽ không có chuyện gì.”

“Anh thật hiểu rõ anh Ngụy, anh đi theo anh ấy lâu rồi hả?”

A Thành gật đầu một cái, không có trả lời cụ thể khoảng thời gian. Dư Y lại hỏi anh ta là người nơi nào, A Thành chỉ nói là người miền nam. Hai người hàn huyên hồi lâu, A Thành sắp ăn cơm xong, Dư Y lại hỏi: “Đồ ăn này hợp khẩu vị của anh không? Chị Phỉ Phỉ gần đây thử món ăn mới, món ăn Phúc Kiến, món ăn Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên đều có, chị ấy nói cơm gà Hải Nam này là mời đầu bếp lớn làm, mùi vị chính tông. Tôi ăn cũng không nhận ra chính tông hay không chính tông!”

A Thành cười nói: “Thịt gà nên hơi sống một chút, nấu chín tám chín phần là đủ rồi, như vậy thì sẽ đúng hơn!”

Dư Y cười tủm tỉm gật đầu, ăn khuya no đến tức bụng.

Hai ngày kế tiếp trôi qua, mỗi ngày cô đều mang một phần ăn khuya trở về. A Thành thích cay, tiếp nhận món ăn Quảng Đông, cũng thích cà ri, nhưng dường như cũng không phải thật thích hương vị cà ri Dư Y mang về. Mỗi ngày Dư Y và anh ta cùng nhau trao đổi món ăn ngon, hai người cùng nhau thật vui vẻ. Ngay tại lúc cô bận rộn nguyên ngày về việc... món ăn ngon, thỉnh thoảng tránh né Ngụy Tông Thao, mặc kệ Trần Chi Nghị, thì cái người đã sớm bị cô quên đi – Khỉ còi – đột nhiên lại xuất hiện. Ngoài dự đoán của mọi người, sự xuất hiện của Khỉ còi rất đột ngột, anh ta đi khắp khiêng, mặt mũi bầm tím, cánh tay còn băng lại. Sáng sớm ở nơi này, mạnh mẽ gõ vang cửa lớn của nhà cổ, về mặt cầu xin, nói với Trang Hữu Bách: “Đại ca, em... em...ừm...à, chủ cho thuê nhà tìm đến, nói là phải bán nhà, ông ta đã lấy tiền rồi, muốn các anh ba ngày sau dọn ra!”

18. Chương 18

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Khỉ còi thật sự ốm đi rất nhiều. Vóc dáng của anh ta cũng không quá cao, diện mạo cũng không đẹp, bị nhốt mười một ngày mới được cứu ra, sớm đã bị đói thành da bọc xương. Hơn nữa toàn thân xanh xanh tím tím, cả người đã biến thành một cây gậy trúc sặc sỡ, hiệu quả gây cười đột nhiên tăng lên. Khi Dư Y nhìn thấy anh ta thì nhin không được, khoe miệng hơi cong lên một chút, nhưng cảm thấy rằng như vậy rất bất lịch sự nên nghiêng đầu một chút tránh đi.

Trong thời gian này, Khỉ còi vẫn ở trong bệnh viện, cả ngày tắm bồn canh gà vịt ngỗng bồ câu, tinh thần đã tốt lại, gần đây một mực tìm cách chấn chỉnh lại địa bàn. Thêm một thời gian nữa là phải chuẩn bị ra tòa, chờ đem bọn đầu sỏ gây chuyện ra trước pháp luật.

Tiêu diệt được hoạ lớn trong lòng, lại còn nhân chuyện này thu vào một đám đàn em không chỗ nương nhờ. Lúc anh ta đang hùng tâm tráng khí tính toán tập hợp lại thì ngày hôm qua người chủ của ngôi nhà cổ cho thuê đã tìm đến đây, nói là hai ngày trước có người liên lạc ông ta, muốn mua lại ngôi nhà này, ra giá rất cao. Chủ nhà cho thuê cảm thấy phải tận dụng thời cơ, ngày hôm qua đã ký hợp đồng.

Ngôi nhà cổ – bất luận là vẻ bên ngoài hay là tiện nghi bên trong cũng không tính là tệ, thậm chí có thể nói là căn nhà xa hoa nhất ở vùng Nho An Đường, chỉ tiếc là nó đã được xây ở một nơi sai lầm. Trước tiên, không nói tới vị trí hẻo lánh của nơi này, cách khá xa với khu trung tâm của thành phố. Chỉ nói tới thanh danh của dân vùng này thôi thì đã không tốt lắm, mấy năm trước nơi này cực kỳ hỗn loạn, cho nên hiện nay giá nhà đất ở nơi này còn không bằng giá ở mấy thị trấn nhỏ. Có thể bán căn nhà này với giá cao, ngay cả chủ nhà cũng cảm thấy rằng do mình đã đi chùa đốt hương vào đêm giao thừa, thành tâm thành ý làm cảm động Bồ Tát.

Lẽ ra Khỉ còi là tay anh chị ở nơi này, rất giỏi cướp đoạt, không cho phép người khác nói không, người nào không nể mặt anh ta thì anh ta sẽ phái người đến giáo huấn một trận. Đáng tiếc là đối tượng lần này rất khó giải quyết.

Khỉ còi cười khổ, nói: “Trước hết là nói về người chủ cho thuê nhà này, các anh nhìn nhà này thì biết, người có thể có căn nhà như vậy cũng sẽ không nghèo túng đến nỗi bán đi, vốn chính là làm ăn có tiền mới dọn đi khỏi nơi này. Hơn nữa cậu em vợ của ông ta là người làm việc cho chính phủ, có người chống lưng, không thể làm mếch lòng. Còn người mua căn nhà này, chủ nhà nói là một cảnh sát. Đại ca, anh có biết bọn em còn kém xa so với đại ca xã hội đen ở bên ngoài, bọn em cũng chỉ là kiếm miếng cơm thôi, muốn lấy cứng đối cứng quả thật cũng không có năng lực đó, cho nên anh xem...”

Trang Hữu Bách không để ý lắm, bất quá chỉ là chuyện mua một ngôi nhà, nhưng việc này còn phải xin chỉ thị của Ngụy Tông Thao, anh ta không thể tự tiện quyết định. Bởi vậy, anh ta để cho Khỉ còi tiếp tục ngồi ở dưới lầu, đi lên lầu gõ cửa phòng của Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao vẫn yên tâm dưỡng thương, mỗi ngày ngủ chừng tám tiếng, không làm những việc vận động mạnh, ăn uống là do A Thành an bài, sau khi ăn xong bữa sáng thì trở về phòng nghỉ ngơi. Hiện giờ anh ta đang lên mạng xem tin tức, nghe xong báo cáo, anh ta kêu Trang Hữu Bách gọi A Tấn tới, hỏi A Tấn: “Điều tra thế nào rồi?”

A Tấn nói: “Anh ta tên là Trần Chi Nghị, năm nay ba mươi mốt tuổi, là cảnh sát của thành phố P, cha là doanh nhân giàu có ở nội địa, ông nội cùng anh em chú bác ở trong nhà đều là nhân vật quan trọng ở miền bắc. Họ Trần luôn luôn rất có danh vọng, năm năm trước Trần Chi Nghị từng làm việc ở đội hình cảnh thành phố Hải Châu, nửa năm trước thì nhập vào cục cảnh sát thành phố P.”

Trần Chi Nghị là con nhà quan đời thứ ba, con nhà giàu đời thứ hai, bối cảnh vững chắc, xuất thân cao quý, hai mươi hai tuổi gia nhập vào đội cảnh sát, biểu hiện xuất sắc, phá những vụ án lớn và trọng yếu, liên tiếp được đề bạt, thuận lợi trôi chảy. Thế nhưng bốn năm trước đột nhiên tạm rời cương vị công tác. Hiện giờ anh ta gia nhập cục công an thành phố, theo quy trình sau đó sẽ tiến vào tỉnh, bây giờ anh ta đang nghỉ phép ở đây, thời gian nghỉ kéo dài vô hạn.

Thời gian khẩn cấp, A Tấn chỉ tra ra được những chuyện dễ điều tra. Trần Chi Nghị từ nhỏ sống ở miền bắc, hai mươi hai tuổi về sau mới đến thành phố Hải Châu ở miền nam. Thoạt nhìn thì không có gì liên quan tới Dư Y, cũng không hiểu hai người này làm sao mà trong vài ngày ngắn ngủn đã cạ sát toé ra lửa.

A Tấn nói ra những nhận xét, chỉ nghe Ngụy Tông Thao thờ ơ nói: “A Trang, cậu có quen thuộc với ẩm thực của nội địa không?”

Trang Hữu Bách khó hiểu, nhưng vẫn trả lời: “Phần lớn những món ăn phổ biến đều biết đến, nhưng không thể nói là hiểu rõ.”

“Thói quen ăn uống được tạo ra từ nhỏ, miền nam ăn cơm, miền bắc ăn mì, có nơi thích ngọt, có nơi thích cay, bình thường có lẽ không có nghiên cứu, nhập gia tùy tục. Thời điểm tết, đa số mọi người sẽ nhớ nhà, cũng sẽ tưởng nhớ đến món ăn quê hương.” Anh ta nhìn về phía Trang Hữu Bách: “Có nhớ đêm giao thừa, lúc chúng ta mới tới đây, đã nếm món ăn gì hay không?”

Đêm giao thừa đó bọn họ đã lấy đi cơm tối cuối năm của Dư Y, trí nhớ của Trang Hữu Bách vẫn còn mới mẻ, anh ta biến sắc, nói: “Canh gà đậu phộng, tôi vẫn không để ý, đây là món ăn đặc sắc của thành phố Hải Châu!” Dư Y sinh ra và lớn lên ở thành phố Hải Châu, cho nên A Tấn mới không thể điều tra ra họ khẩu của cô ấy mang theo đã ở đâu.

Ngụy Tông Thao đóng laptop lại, cười khẩy nói: “Té ra là bọn họ đã quen biết nhiều năm như vậy, không biết là tình cảm sâu đậm bao nhiêu?”

Khi đó thì Dư Y đang ở trong bếp dưới lầu chuẩn bị cơm trưa. Thời gian còn sớm, cô đem rau rửa cho thật sạch, pha một ly trà cho Khỉ còi.

Mỗi lần Khỉ còi gặp Dư Y đều cảm thấy cô rất xinh đẹp. Thời tiết dần ấm lên, trang phục mùa đông dày cui đã sớm được cất vào tủ quần áo. Hôm nay Dư Y mặc một cái áo len màu sáng hở cổ, bên trong mặc một cái áo đầm lịch sự thanh nhã, rất nhẹ nhàng thoải mái. Khỉ còi nhìn thấy thì tim đập thình thịch, đã một tháng không gần đàn bà, nhất thời anh ta miệng đắng lưỡi khô.

Anh ta không khẳng định được bây giờ Dư Y đã trở thành người của vị “tổng giám đốc Ngụy” kia hay chưa. Lúc trước vì anh ta muốn dựa vào cái người họ Ngụy đó nên mới chấp tay dâng Dư Y lên. Hiện tại, tuy rằng khi gặp mặt cô ấy thì cảm thấy hối hận, nhưng mà không có cách nào. Anh ta cầm trà nóng, hỏi Dư Y: “Bây giờ em đang ở đây? Ngày thường có bất tiện gì không?”

Dư Y nói: “Hơi có chút bất tiện, nhưng mà cũng vẫn ổn. Mỗi ngày phải đi sông bài nên cũng không thường gặp bọn họ.” Cô lại hỏi đến tình hình mua bán của ngôi nhà cổ này, sau khi nghe thấy giá cả thì lú lẫm: “Chẳng trách được chủ nhà bán nhanh như vậy!”

Khỉ còi cười nói: “Nếu nhà này bán, nói không chừng bọn họ sẽ rời khỏi Nho An Đường. Đến lúc đó, nếu em không có chỗ ở, chỗ của anh còn nhiều phòng trống!”

Dư Y cảm ơn ý tốt của anh ta, đang hàn huyên thì thấy Trang Hữu Bách đi xuống, nói với Khỉ còi: “Đưa số điện thoại của chủ nhà đây!” Xem tình hình thì bọn họ muốn can thiệp, Khỉ còi nhanh chóng để lại số điện thoại, vỗ ngực nói đang vội phải đi.

Tiến Khỉ còi đi, trong nhà không còn tiếng động nào, Dư Y và A Thành cùng nhau đi vào bếp chuẩn bị đồ ăn, Dư Y thuận miệng nói: “Không ngờ anh cũng biết nấu ăn nhiều vậy. Lúc trước Trang Dũng kêu tôi nấu ăn cho các anh mỗi ngày, tôi còn nghĩ là các anh không thể làm được!”

A Thành tìm không ra lý do giải thích, chỉ có thể nói: “Tổng giám đốc Ngụy thích ăn đồ ăn của cô làm.” Lý do này nghe thật gượng ép, ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy không phù hợp, may là Dư Y cũng không quán lấy vấn đề này nữa.

Lúc Dư Y đi vào sông bài thì Trần Chi Nghị đã tới rồi, đang ngồi ở nơi thường ngày của anh ta, nhìn Dư Y đi vào trong.

Hôm nay Ngô Phỉ tới đưa Ngô Thích đi chơi, ở trong bếp cơm nước xong, đi ra liền trêu ghẹo Dư Y: “Phải nắm thật chắc cơ hội, cảnh sát Trần này nghề nghiệp rất tốt, mặt mũi đẹp trai, thoát nhìn nhân phẩm cũng không tệ!”

Dư Y cười nói: “Chị Phỉ Phỉ, nếu không thì chị cần nhắc một chút đi?”

Ngô Phỉ nói: “Em đừng có nói, lòng dạ anh rẻ em đầy gian xảo, nếu mà không tiêu phí nhiều với chị thì chị đã đá anh ta từ sớm, cảnh sát Trần kia cũng không tới phiên em. Bây giờ em phải nhanh chóng nắm chặt

cơ hội tốt cho chị, nếu em không cần, chị liền làm mai cho tiểu Lâm!”

Dư Y cảm ơn rồi rút, tiễn chị ta ra cửa, nhân tiện tóm lấy máy tính của Ngô Thích, tìm được thời gian rảnh rồi liền lên mạng tìm kiếm, nhưng cũng không có trẻ nãi việc làm ăn của sông bài.

Trần Chi Nghị không biết cô đang làm gì, vừa uống trà vừa nhìn cô chăm chăm. Hàng xóm ở bên cạnh đã sớm nhìn ra manh mối, có người nhiều chuyện liền tới hỏi xa hỏi gần. Trần Chi Nghị thẳng thắn, thái độ rõ ràng, cũng không có che lấp giấu giếm, ngầm thừa nhận đối với sự hiếu kỳ của bọn họ.

Để thoả mãn tính nhiều chuyện của hàng xóm, Trần Chi Nghị đi đến trước quầy, nói: “Ba ngày sau chủ nhà sẽ giao nhà, em không cần phải dọn ra.”

Dư Y không thèm ngẩng đầu lên, dán mắt vào máy tính, đáp: “Nếu anh biết rõ anh ta là cháu đích tôn của tập đoàn Vĩnh Tân, thì cho dù không có thực quyền, hẳn là cũng không thiếu tiền. Hơn nữa, nếu anh ta dọn ra thì dĩ nhiên tôi cũng phải đi ra theo anh ta !” Lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn Trần Chi Nghị, mỉm cười nói: “Trần Chi Nghị, anh đừng có ngây thơ!”

Cô kêu tên của anh nghe rất êm tai, trong lòng Trần Chi Nghị thấy mềm nhũn: “Chỉ là Tập đoàn Vĩnh Tân mà thôi, nếu em bằng lòng đi theo ai đó thì đi theo anh sẽ rất tốt. Bây giờ có nhà ở, em còn thiếu cái gì?”

Dư Y chẳng ừ hử gì cả, nghe nói như thế cũng không thấy ngạc nhiên.

Cô và Trần Chi Nghị quen biết nhau đã nhiều năm, quá rành anh ta. Trước đây dây dưa với nhau như vậy, thật ra anh ta không khiếm tốn như vẻ bề ngoài. Hiện giờ cô đang bị Ngụy Tông Thao ép buộc đến mức tức đầy bụng, đúng lúc Trần Chi Nghị như từ trên trời giáng xuống, vẫn giống như trước đây, thật hợp ý của Dư Y, chẳng những thay cô tra ra thân phận của Ngụy Tông Thao, mà còn có thể giúp cô đùa giỡn Ngụy Tông Thao. Không phải là Ngụy Tông Thao đã nói sẽ chơi đùa với cô sao? Dư Y sẽ toại nguyện anh ta.

Nghĩ đến đây, Dư Y thăm mở cờ trong bụng, vẻ mặt vẫn thản nhiên: “Đừng coi thường, ánh mắt của tôi kém như vậy sao? Trần Chi Nghị, chúng ta đã coi như là người xa lạ, anh thật sự phải tiếp tục quấy nhiễu cuộc sống của tôi ư?”

Trần Chi Nghị cười nói: “Nói như thế nào thì chúng ta cũng là bạn cũ, anh chỉ muốn em được tốt, cho em cuộc sống thật tốt. Ngày nghỉ của anh còn rất dài, bây giờ coi như là đang nghỉ phép.”

Anh ta nghỉ phép ở nơi này, vung tiền như rác mua một toà nhà, ký hợp đồng thật nhanh, tiền mua nhà cũng hào phóng thanh toán một nửa, thủ tục giấy tờ còn chưa có xong xuôi. Nhưng mà trên bản hợp đồng cũng viết rõ ràng tiền bồi thường rất lớn, chủ nhà chắc chắn là không nghĩ tới bội ước.

Bởi vậy khi chủ nhà nhận được điện thoại của Trang Hữu Bách, kinh ngạc đến nỗi cảm muốn rớt xuống, đối phương ra giá càng cao hơn, nhưng vì mắc tiền bồi thường này, khiến cho bây giờ chủ nhà thật xót ruột. Ông ta chỉ có thể áp dụng trì hoãn đối phương, tính tìm người bên kia thương lượng kỹ hơn.

Trang Hữu Bách cúp điện thoại, hơi khó hiểu ý của Ngụy Tông Thao một chút. Bọn họ đã biết số tiền bồi thường bội ước không hợp với lệ thường kia, nếu Ngụy Tông Thao thật sự muốn mua lại căn nhà này, thì nên ra giá thật cao. Anh ta cố tình ra giá cao hơn giá của Trần Chi Nghị, nhưng sau khi trừ đi tiền bồi thường vi phạm hợp đồng sẽ khiến cho chủ nhà bị lỗ, làm như vậy căn bản là uống công vô ích.

Ngụy Tông Thao nói: “Ai nói tôi muốn mua căn nhà này?”

Trang Hữu Bách sững sốt, bỗng nghe anh nhàn nhã nói: “Mua bán lỗ vốn, tôi chưa bao giờ làm!”

19. Chương 19

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Từ đầu đến cuối, Ngụy Tông Thao không hề có ý định mua căn nhà cũ nát không có giá trị mua bán gì cả này. Anh đã bảo Trang Hữu Bách tìm nơi ở khác trong Nho An Đường. Vị trí nơi này rất tốt, rất gần với thành phố, giao thông tiện lợi, nhịp sống năng động, có đủ mọi tầng lớp, anh cũng không có dự định rời đi.

Nho An Đường không có nhà nào sang trọng như căn nhà cổ, nhưng trái lại có mấy căn nhà trệt tự xây, mặt tường gỗ ghè, bên trong không có trang hoàng tiện nghi, hoàn toàn không có cách nào để ở.

Cuối cùng Trang Hữu Bách chọn được một căn nhà ở bên cạnh sông bài. Sông bài là một toà nhà hai tầng tự xây, căn nhà bên cạnh cũng là hai tầng, cùng một chủ nhà, trên tường ở bên ngoài dán thông báo cho thuê nhà. Trang Hữu Bách gọi số điện thoại ở trên giấy thông báo, được cho biết là chủ cho thuê nhà đang đi du lịch ở bên ngoài, khoảng tháng tư mới trở về, chuyện thuê phòng được giao cho bà chủ sông bài thu xếp.

Bà chủ sông bài bận rộn đến nỗi muốn phân thân, bà ta kêu chàng trai ở tiệm in làm một tấm áp-phích tuyên truyền “Đại hội đánh bài hữu nghị”, đứng ở trên ghế kêu mọi người im lặng: “Vẫn giống như mọi năm, phần thưởng cho giải nhất là miễn ba tháng tiền trà nước, ăn khuya mỗi tối cũng miễn phí, mọi người hãy mang người thân, bạn bè đến đây giúp vui. Giải nhất có thể tặng lại cho người khác, nếu bạn bè của các bạn thắng giải nhất, không tiện tới đây đánh bài thì bọn họ có thể tặng giải nhất này lại cho bạn!”

“Đại hội đánh bài hữu nghị” ở Nho An Đường được tổ chức hàng năm vào tháng ba, các công ty, phòng ban ở khu phố cũng đến ủng hộ. Thật ra đây là mảnh khoé tuyên truyền tự bà chủ sông bài nghĩ ra được. Trong thời gian đại hội đánh bài sẽ có nhiều khách, chỉ tính tiền trà nước cùng đồ ăn khuya cũng khiến cho bà ta kiếm được bộn tiền. Hơn nữa, danh tiếng của bà ta cũng ngày càng vang dội vì đại hội này, danh tiếng ở trong khu phố cao hơn so với người khác, nhất là có thể thỏa mãn lòng hư vinh của bà ta.

Mọi người rỉ tai thì thầm, bọn họ đã quen thuộc với hoạt động này từ lâu. Thần bài hàng năm đều là những người khác nhau, muốn thắng được giải nhất phải rất may mắn. Mọi người nóng lòng muốn thử, tất cả đều tiến lên đăng ký tham gia, có người ồn ào la to: “Haiz, tôi nói này bà chủ, hàng năm đều là miễn phí trà nước, năm nay nên có chút ý mới được không!”

Bà chủ quát anh ta: “Tiền thưởng là năm trăm đồng, anh không thấy chữ trên tấm áp-phích kia sao!”

Trên tấm áp-phích màu đỏ thẫm có thêm một hàng chữ về tiền thưởng so với năm rồi, cùng với hình ảnh sông bài làm ảnh nền của tấm áp-phích năm nay còn nhiều hơn một người.

Người nọ cười to: “Lần này bà chủ dốc hết vốn à, sao còn có cả một cô gái nhỏ, đây cũng là phần thưởng sao?”

Trong ảnh chụp, Dư Y còn đang mặc quần áo mùa đông, nâng tay vén lọn tóc ra sau tai, cổ cuối xuống, từ đầu đến cuối không có chú ý tới người chụp hình.

Mọi người đều tiến đến gần xem xét, cười giỡn ồn ào, kêu bà chủ cũng đem Dư Y sung vào làm phần thưởng, ví dụ như bảo cô gọi tiếng “ông xã”, ví dụ như một cơ hội hẹn hò, lại ví dụ như một cái hôn môi. Dư Y biết những người này không có ác ý, vừa giúp bọn họ đăng ký vừa cười chum chim.

Bà chủ rống lên một tiếng: “Đều là một đám cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga!” Thấy mọi người cười ha ha, bà chủ cũng nở nụ cười theo. Bà ta thấy dường như Dư Y không có phản đối, nhân tiện nói: “Mơ tưởng lợi dụng thì rút ra ngoài cho tôi, thêm một phần thưởng, mọi người vừa nói để cho tự tiểu Dư chọn, tôi thấy hẹn hò là tốt nhất, đến lúc đó thì để cho cô ấy xào một đĩa rau xanh là được!”

Trong nháy mắt, dường như người đăng ký cùng rống lên, xem ra muốn đẩy võ quây hàng. Trong chốc lát, âm thanh liên lắng xuống một chút, bên sườn hé ra một lối đi, Trần Chi Nghị đi đến trước quây, nói: “Tôi cũng đăng ký!”

Mọi người nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt ám muội.

Ngôi nhà cổ còn chưa có chính thức sang tên xong, Trần Chi Nghị lại muốn tham gia cái gọi là “Đại hội đánh bài hữu nghị”. Trang Hữu Bách mang về tin tức phòng cho thuê, tiện thể nói thêm một câu về tình hình “Đại hội đánh bài hữu nghị”, thấy Ngụy Tông Thao không có phát biểu ý kiến gì, anh ta tiếp tục nói về chủ đề thứ nhất: “Lầu hai giống như một căn hộ, gồm một phòng khách, ba phòng riêng, hai phòng vệ

sinh. Phòng ít không đủ ở, trong Nho An Đường cũng không có nhà nào thích hợp, bằng không tôi đi ra ngoài nhìn xem.”

Ngụy Tông Thao nói: “Sửa sang lại toà nhà cho thuê, tháng tư chủ nhà mới trở về.”

Trang Hữu Bách trầm nghĩ mình thật ngu, vậy mà lại không nghĩ tới điểm này, đều do buổi chiều ở trong sòng bài quá náo nhiệt.

Tin tức Ngụy Tông Thao muốn thuê ngôi nhà cho thuê nhanh chóng rơi vào tai Dư Y.

Bà chủ thật vất vả thở hổn hển một hơi, vừa rót nước trà vừa nói với cô: “Tại sao bọn họ phải dọn ra vậy? Thuê không nổi hay là có chuyện gì?”

Buổi sáng, bọn họ vừa biết được tin tức chủ nhà cho thuê bán nhà. Giữa trưa, Dư Y nhìn thấy Trần Chi Nghị tiếp một cú điện thoại, hình như là chủ nhà do dự chuyện bán nhà. Rồi chiều đến, Trang Hữu Bách cũng lại đây hỏi thăm toà nhà ở bên cạnh, năng suất rất cao. Dư Y không biết là cô đang trông chờ hai bên giằng co một trận hay là chờ mong cho Ngụy Tông Thao xám xịt dọn ra khỏi nhà cổ, cô nói với bà chủ: “Nghe nói là chủ nhà cho thuê muốn bán nhà, vậy không phải là bọn họ không có chỗ ở sao!”

Cô ngẫm vui mừng khi người gặp hoạ, hiệu suất làm việc cũng thật lớn, trong hai giờ đã thu xếp thật tốt danh sách thi đấu của đại hội đánh bài hữu nghị. Khi ngồi bút chỉ đến tên “Trần Chi Nghị”, cô dừng lại một chút.

Năm năm trước Trần Chi Nghị không đánh bài. Có một lần, sau khi ăn xong, trong phòng bao ở khách sạn mở một bàn đánh bài, một người cấp trên đến đây cùng với Trần Chi Nghị đã cười nhạo anh. Cuối cùng Trần Chi Nghị đến sô pha, ngồi vào bên cạnh Dư Y, giật lấy di động trong tay cô, liếc mắt nhìn một cái, nói: “Ngày mai đi bơi cùng bạn bè?” Anh ta nghiêng đầu cười: “Hôm nay đang có kinh, ngày mai em tính nhuộm máu hồ bơi sao?”

Dư Y không nhớ rõ khi đó chính xác là mình bao nhiêu tuổi, có thể là mười bảy tuổi, cô đi học sớm một năm, khi đó đúng lúc là cấp ba. Cô dậy thì trễ hơn so với người khác, vóc dáng trở mã không tồi, nhưng kinh nguyệt vẫn chưa có. Hôm đi ăn ở khách sạn, cô rất cuộc đã nghênh đón lần đầu tiên của mình, đi vào nhà vệ sinh để thay băng một chút. Sau đó Trần Chi Nghị cũng đi toilet một lần, đi ra liền cướp lấy nước uống lạnh trong tay cô, kêu người phục vụ thay nước ngô nóng. Dư Y mắng anh ta “Biến thái”, dám đi nhìn đồ cô đã cố ý ném vào thùng rác, lại dùng khăn tay che đầy băng vệ sinh lại.

Đã rất lâu rồi cô không nhớ tới chuyện trước kia, đoạn quá khứ đó tựa như là một giấc mộng. Mấy năm nay cô một mình đi khắp nơi, không có người thân, không có bạn bè. Trong di động có vài dãy số của mấy chủ thuê nhà khi cô làm khách thuê. Năm trước cô còn nhận được một tin nhắn ngắn, chủ cho thuê nhà hỏi cô có đi núi tuyết hay không, chề cười cô mảnh mai yếu đuối, kém vận động.

Dư Y lắc lắc bút, kéo bản thân mình về lại hiện thực. Sòng bài ồn ào, mùi hương của mì hoành thánh, còn có Trần Chi Nghị vẫn ngồi ở chỗ kia, nhìn cô chằm chằm.

Lúc rạng sáng trở về, đèn trong phòng khách vẫn phát sáng, hôm nay A Thành đã làm đồ ăn khuya trước, mới vừa bưng đến trước mặt Ngụy Tông Thao thì Dư Y về đến, A Thành nói: “Tôi có nấu cháo, cô cũng ăn một chén nhé!” Nói xong liền trở vào phòng bếp.

Âm thanh của ti vi vẫn rất nhỏ, kênh tin tức được yêu thích nhất đang truyền tin của nội địa, Hong Kong, còn có nước Mỹ, Nhật Bản, Châu Âu, cùng với những nước có chiến tranh loạn lạc, tin tức quốc tế nói tới nói lui cũng có mấy nước như vậy. Ngụy Tông Thao ăn một hóp cháo, nói: “Mỗi ngày xem tin tức quả thật có chút nhàm chán, may mắn là em khiến tôi tìm được chút hứng thú!” Anh ta vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình, kêu Dư Y lại: “Ngồi xuống ăn cháo!”

Dư Y ngồi xuống ghế sô pha đơn, nói vài câu khách sáo với Ngụy Tông Thao. Hai người tự mình ăn cháo, hơn nửa ngày Ngụy Tông Thao mới nói ra một cái giá tiền, đúng là anh ta nói cho chủ nhà giá mua. Giá cả cao hơn so với của Trần Chi Nghị, nhưng sau khi khấu trừ đi tiền vi phạm hợp đồng thì khoản còn lại sẽ thấp hơn so với giá của Trần Chi Nghị. Rõ ràng là muốn đẩy đưa với chủ nhà, khiến cho ông ta tiến thoái lưỡng nan. Ngụy Tông Thao vốn là không có dự định mua nhà.

Dư Y cười nói: “Vài ngày sau là dọn ra rồi, nghe nói anh Ngụy tính mượn nhà ở bên cạnh sòng bài?”

Ngụy Tông Thao đặt cái chén không qua bên bàn trà, nói: “Nơi này ở rất thoải mái, ở thêm vài ngày nữa cũng không tệ.”

Anh ta đứng dậy rồi đi rồi lại lộn trở về, đi đến trước mặt Dư Y, khom lưng xuống đến gần cô, cười nói: “Chỉ tính chơi đến đây thôi sao? Không định chơi quá trớn à?” Nói xong thì hôn lên mặt của Dư Y, thấp giọng nói: “Đúng rồi, dự báo thời tiết nói qua vài ngày nữa là trời mưa, ra khỏi nhà nhớ mang theo dù!”

Gần đây nhiệt độ tăng rất nhanh, không khí có chút ngột ngạt, xem ra quả thật trời sẽ mưa. Nhưng mà bây giờ vẫn còn trời nắng, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của mọi người.

Trần Chi Nghị lại nhận được điện thoại của chủ nhà, thời gian là buổi chiều ngày hôm sau, sau khi nghe xong anh ta không quan trọng nói: “Tôi cùng giá với anh ta, hợp đồng có thể ký lại một lần nữa!”

Vốn là chủ nhà đã chuẩn bị xé rách thể diện cũng không trả số tiền vi phạm hợp đồng, không ngờ rằng Trần Chi Nghị lại nói như vậy, ông ta vui mừng, lập tức gọi điện thoại cho Trang Hữu Bách, không ngờ Trang Hữu Bách lại còn nói: “Chúng tôi sẽ tăng thêm mười phần trăm!”

Chủ nhà nghe xong, hưng phấn suýt tý nữa là ngất đi. Đến khi tỉnh táo lại, ông ta lại nghĩ có phải hai người này đang đùa giỡn với ông ta hay không. Ông ta tìm Khi còi hỏi tỉ mỉ tình hình, Khi còi hét lên: “Ông có biết Tổng giám đốc Ngụy bọn họ là ai hay không, có thể thiếu tiền mua nhà à? Cái nhà đó của ông, bọn họ có thể tùy ý mua hơn mười hai mươi căn!”

Chủ nhà hiểu rõ tính cách của Khi còi, nếu đối phương không có quyền thế, không có khả năng là Khi còi sẽ nịnh bợ như thế. Trong lòng ông ta bình tĩnh lại, lần này không phải là ông ta bất ổn, mà là ông ta sẽ đưa đẩy giữa hai người, khiến cho bọn họ cạnh tranh giá cả. Sau vài lần điện thoại nói giá cả trực tiếp làm cho ông ta muốn xuất huyết não, thời gian kéo dài hai ngày, cuối cùng Trang Hữu Bách nói: “Được rồi, ngày mốt chúng tôi dọn ra!”

Trần Chi Nghị không phải là kẻ dằn dặt, lần thứ ba nói điện thoại thì đã nổi lên nghi ngờ dụng ý của đối phương. Bọn họ có thể thật sự không thiếu tiền, nhưng cũng có thể cố ý nâng giá cả lên rất cao. Bất luận là bọn họ có dụng ý gì, tóm lại, mục đích của anh ta rất rõ ràng. Cho đến lúc cuối cùng ký hợp đồng, anh rất cuộc xác định là đối phương muốn cho anh chảy máu nhiều mà thôi. Trần Chi Nghị không quan tâm cười cười, sáng khoái ký kết hợp đồng, lần này chủ nhà thề độc cam đoan là nhất định ngày mốt bọn họ sẽ dọn ra ngoài.

Anh ta đến sông bài tìm Dư Y, nói cho cô biết tin tức.

“Đại hội đánh bài hữu nghị” đã bắt đầu. Buổi sáng sông bài đã chật kín người. Bên ngoài sông bài bày ra năm bàn, trên cột điện còn buộc một cái biểu ngữ tự làm của đại hội, một bác gái làm việc ở văn phòng nằm trên con đường này chụp vài tấm hình với nó rồi bước đi.

Trần Chi Nghị cười nói: “Ừ, đến lúc đó em muốn chọn cái gì, hện hò hay là...”

Dư Y nhướn mày cười: “Hình như những cái này đều không liên quan gì tới anh.”

“Anh có thể đoạt được giải nhất, phần thưởng giải nhất có thể tặng lại cho người khác!” Trần Chi Nghị nói: “Ngày mốt Ngụy Tông Thao sẽ dọn ra ngoài, em thì sao?”

“Tôi?” Dư Y cười nhưng không nói, tới ngày mốt cô cũng có thể dọn ra, cô vô cùng mong đợi!

Ở nhà cổ, A Thành và chú Tuyền đang không nhanh không chậm thu dọn hành lý ngày mốt mang đi. Ngụy Tông Thao đứng ở trong sân, lại một giọt mưa rơi xuống mu bàn tay của anh ta. Anh liếc mắt nhìn một cái, nghe thấy tiếng bước chân truyền đến ở phía sau, A Tấn đang cầm laptop đi đến bên cạnh anh, nói: “Tổng giám đốc Ngụy, phát hiện nội dung về anh!” Giờ đến trước mặt Ngụy Tông Thao, trên màn hình có một tiêu đề thật bắt mắt.

20. Chương 20

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Trang web được mở ra là một diễn đàn nổi tiếng ở trong nước, lướt ghé thăm mỗi ngày không đếm xuể. Người tò mò hóng chuyện hoặc những người tung tin giật gân muốn giấu mặt thích nhất là trang này, đen cũng có thể nói thành trắng, trắng có thể nói thành không màu, đồng thời thích hợp nhất cho việc vạch trần các chân tướng.

Mấy ngày trước có một bài được đăng trên trang này, tựa đề có những từ rất hấp dẫn ánh mắt của mọi người như “nữ minh tinh”, “nhà giàu”, “giao dịch”... Nhân vật nam chính tên là W, thân phận là tân chủ tịch của tập đoàn mới được lên sàn chứng khoán. Nội dung tin tức này đã có từ lâu, tất cả đều không được coi là mới mẻ gì. Người tinh mắt vừa thấy liền biết được W là chỉ người ấy, điều thật sự khiến người trên mạng hứng thú chính là ở tin giật gân sau đó.

A Tán nói: “Hôm nay khi lướt web thì nhìn thấy một tin tức về tập đoàn Vĩnh tân, lần đầu tiên đưa tin về anh, nói là nhà giàu tranh gia tài, chú ruột làm cho cháu bị thương, khiến cho cháu ruột hiện giờ không rõ ở đâu. Tôi căn cứ vào nội dung này đã tìm ra được nơi phát ra tin tức, người phóng viên đó đã xem bài post này nên mới viết ra tin tức như vậy.”

Lời văn của người viết bài post thật là hay, mạch lạc rõ ràng, trước là chìm xuống sau là tăng bốc, đồng thời lấy những nhà giàu khác để so sánh và suy đoán. Phần đầu chính là nói đến những tai tiếng của W cùng các nữ minh tinh khác, những phần sau đó thì viết sai lệch sự thật, nói là nhà giàu tranh đấu, khiến cho người con riêng là Ngụy Tông Thao từ nhỏ đã sống ở một thành phố nhỏ vùng duyên hải đông nam, năm trước được cô là Ngụy Tinh Lâm tìm về, bắt đầu từ đầu năm đã không rõ ở nơi nào, phóng viên tìm kiếm một hồi cũng không tìm ra được tung tích của Ngụy Tông Thao.

Theo sau bài post, có người ở trên mạng nói hồi tết âm lịch từng gặp mặt Ngụy Tông Thao một lần ở quê nhà, nội dung kể nửa thật nửa giả, làm cho người ta tin tưởng. Mà kiểm tra tư liệu đăng ký của người này ở trên mạng, quê của người này đúng là ở thành phố Lư Xuyên!

A Tán tiếp tục nói: “Bây giờ mỗi ngày đều có nội dung mới, người đăng bài viết này sử dụng IP ảo, cuối cùng tra ra là địa chỉ ở nước ngoài!” Một thành phố với núi tuyết nổi tiếng ở nước ngoài.

Ngụy Tông Thao đã trở vào phòng khách, ngồi trên sofa xem bài post. A Tán cảm thấy rằng vào những lúc như thế này Ngụy Tông Thao phải tức giận mới đúng. Dù sao thì anh đang ở ẩn ở nơi này đều là kẻ sách của anh, thời cơ chưa tới thì đã bị tiết lộ, nhất định anh sẽ không vui.

Thế nhưng Ngụy Tông Thao xem bài post, từ đầu đến cuối trên môi đều có nụ cười nhạt. A Tán nhìn không ra là anh cười thật hay cười giả, chỉ có thể không nói tiếng nào, ngồi ở một bên chờ đợi mệnh lệnh. Hồi lâu anh ta mới nghe Ngụy Tông Thao nói: “Gần đây cổ phiếu của Vĩnh Tân đang từ từ sụt giá, chúng ta giúp người đó một phen!”

Ngụy Tông Thao nhìn về phía A Tán: “Có thể hồi đáp ngay phía dưới, giúp tôi tiết kiệm không ít sức lực!” Đóng máy tính lại, anh lại nói: “Đúng rồi, nghe nói là ‘đại hội đánh bài hữu nghị’ đã bắt đầu rồi, chúng ta cũng đi xem đi!”

Ở đầu kia của Nho An Đường, bên trong sông bài, trận đấu được tiến hành hùng hực như lửa. Ngô Phỉ sai sáu người phục vụ ở khách sạn lại đây giúp đỡ. Mọi người đều bận rộn đầu tắt mặt tối, hơn nữa ở bên ngoài giống như có dấu hiệu trời sẽ mưa, mọi người dời bàn vào lều che mưa, hơn nửa ngày mới làm xong mọi chuyện ổn thoả.

Rốt cuộc Dư Y cũng có thời gian rảnh để nghỉ giải lao, trốn vào nhà bếp uống ly nước, nhân tiện lướt qua mạng một chút. Vừa nhìn một cái thì thấy lúc trước có mấy trăm ngàn lượt view, nay đã tăng lên và vượt qua ngưỡng một triệu view. Cô vội vàng nhìn thật kỹ, phát hiện trong các hồi đáp có một tài khoản vừa đăng ký, phát ra tin tức rằng bằng cấp của chủ tịch W là giả tạo, nội dung tin đồn có chứng cứ hợp lý, mức độ tin tưởng cao. Dư Y lập tức tìm tòi thử những chữ then chốt, quả nhiên nội dung này đã trở thành tin tức hàng đầu ngay lập tức, dễ dàng áp đảo cái tin tức con riêng kia.

Dư Y thăm mắng nửa đường lại xuất hiện một Trần Giảo Kim, ngay lập tức hồi đáp, nhấn mạnh tin tức vừa sai lệch mình post lúc đầu. Âm thanh của mọi người ở bên ngoài phòng bếp ồn ào, cô tăng nhanh tốc độ đánh chữ, nhưng vẫn mất nhiều thời gian mới đánh xong, bà chủ đã lớn tiếng thúc giục cô đi ra ngoài.

Bên ngoài sắc trời đã tối, đèn trong sông bài đều bật lên, rất nhiều người đều ăn cơm chiều tại đây, lớn tiếng bàn luận ván bài vừa rồi. Bỗng nhiên tất cả các âm thanh đều ngưng lại trong phút chốc, ánh mắt mọi người đều nhìn ra cửa, thấy có ba người đàn ông xuất hiện ở đó. Người bên trái đeo kính mắt nhả nhặn lịch sự, người bên phải hơi lùn, hai người đều đứng ở phía sau, cách người ở giữa một khoảng.

Người đàn ông đứng ở giữa có thân hình cao lớn, đỉnh đầu gần như chạm đến phía trên cửa. Cái cửa có thể chứa đủ bốn người đi qua cùng một lúc, giờ phút này lại có vẻ chật hẹp. Anh ta mặc một bộ âu phục màu đen, giống như hoà vào với màn đêm ở sau lưng, bước chân vững vàng mạnh mẽ, có thể nghe được tiếng giày da giẫm trên sàn, từng bước từng bước, vững vàng và nặng nề.

Từ cửa đi vào, chỉ có năm sáu bước ngắn ngủi, anh ta đã thu hút ánh mắt của mọi người. Bà chủ hoàn hồn trước, cười nói: “Anh Ngụy đến đây, ông Lý kia nhường bàn lại một chút, anh Ngụy cũng đến thi đấu!”

Mọi người ồ lên, thì thầm với nhau một hồi.

Bọn họ đều biết đêm giao thừa có người ngoài dọn vào ngôi nhà cổ bỏ trống, thỉnh thoảng cũng có láng giềng tình cờ trông thấy người ở nhà cổ, chỉ là số lần trông thấy người đàn ông này thì rất ít.

Ngụy Tông Thao đến nơi này hơn một tháng, luôn ru rú ở trong nhà, thỉnh thoảng mới ra ngoài đi tản bộ vận động. Thời gian ra ngoài đều là lúc buổi tối, trong bóng đêm toàn bộ mặt mũi đều trở nên mờ hồ, cho nên không có ai thật sự thấy mặt anh ta. Cho tới bây giờ, ở dưới ánh đèn của sông bài, bọn họ mới thấy rõ ràng thân thể cường tráng của người này, mặt mũi góc cạnh sắc bén, nghiêm khắc khiến người ta phải kính trọng.

Dư Y đứng ở cạnh quầy, lén lút bỏ máy tính vào ngăn kéo, phát hiện có người tới gần ở phía sau, cô lập tức quay đầu lại thì gặp Trần Chi Nghị đang mỉm cười nhìn cô: “Bất ngờ sao?”

Dư Y liếc mắt nhìn Ngụy Tông Thao đang được bà chủ ân cần đón tiếp đến bên bàn, nói: “Quả thật là bất ngờ!”

Bà chủ cũng vô cùng bất ngờ, nửa giờ trước nhận được điện thoại đăng ký tham gia của Trang Hữu Bách, nghĩ thầm rằng anh ta vậy mà cũng có hứng thú vô giúp vui, không nghĩ tới người đến giúp vui lại là “anh Ngụy” này.

Bà đã gần sáu mươi tuổi, vẫn có chút ít bản lĩnh nhìn người, dĩ nhiên là có thể nhìn ra Ngụy Tông Thao không phải là người bình thường, lại tới lui thân mật với bọn Khỉ còi. Xem ra những người này cũng không phải là những người làm ăn chân chính, chỉ bằng chiêu đãi cho thật tốt, bình yên tiến đi, mọi sự đều an ổn.

Có hàng xóm biết được Dư Y là người giúp việc của bọn họ, liền gọi Dư Y đi châm trà. Chỉ một lát sau, Dư Y liền mang trà lại, cười tủm tỉm châm cho ba người.

Hàng xóm nhiệt tình hiếu khách, hỏi han trong một lúc, vây quanh mấy người Ngụy Tông Thao nói chuyện. Người trả lời nhiều nhất chính là người có vóc dáng thấp kia. Ngụy Tông Thao cũng không để ý đến bọn họ, ngược lại nhẹ nhàng gõ cái bàn, nói: “Rót thêm!”

Dư Y vừa định rời đi, sau khi nghe vậy chỉ có thể nhắc ấm trà lên lần nữa, chậm rãi rót nước trà trong xanh vào ly. Cô nghe Ngụy Tông Thao thấp giọng nói: “Em nói xem, tôi có thể thắng hay không?”

Là trận đấu hay là chuyện khác? Dư Y không biết anh ta có ngụ ý gì, cười nói: “Anh Ngụy vừa đến, bọn họ đều nghĩ người không nói nên lời, còn không có kiểm bài kỹ, anh đã thắng một bước!”

Ngụy Tông Thao cười cười, chỉ nhìn cô, không nói nữa.

“Đánh bài hữu nghị” là bà chủ tạo ra, không có quy tắc gì, nội dung cuộc thi đấu đều là một mình bà quy định.

Tổng cộng cuộc thi đấu có ba trận, trận đầu là mạt chược Lư Xuyên, trận thứ hai là bài song khẩu, trận thứ ba là chơi tài xỉu. Mạt chược cùng song khẩu, ba ván thắng hai, tài xỉu tiến hành năm ván, oẳn tù tì quyết định người thứ nhất làm cái, sau đó thay phiên nhau làm.

Bài song khẩu là bài mà 4 tay chơi, 2 người đối diện là 1 đội, bên nào hết bài trước thì bên ấy thắng. Cat và Mon không biết mình gọi là gì nữa vì không rành chơi bài. Hình minh họa ở đây:

s1.fhgame /image/2013/05/shuangkou_pic-76f1d-.jpg

Ban ngày đã hạ gục hơn phân nửa tuyển thủ. Bây giờ hàng xóm ở bên trong sông bài, một nửa là đang xem náo nhiệt. Mọi người cớm nước xong, nghỉ ngơi một lát rồi lập tức vào bàn bài. Ở bên này, mọi người đang đoán trong ba người kia cuối cùng là ai lên chơi. Ở bên kia, Ngụy Tông Thao liếc nhìn A Thành một cái. A Thành vuốt cằm, lập tức ngồi vào bàn bài.

Trong ba người tối nay thì người có tướng mạo xấu xí, vóc dáng lùn tịt tham gia trận đấu. Mấy người hàng xóm lập tức nổi lên lòng coi thường. Hơn nữa, A Thành còn hỏi đối phương quy tắc của mạt chược Lư Xuyên, mấy người hàng xóm lại càng khẳng định là anh ta không thể thắng được.

Mạt chược Lư Xuyên có 144 quân bài, tuy rằng quy tắc mạt chược ở các nơi cơ bản giống nhau, nhưng người mới bắt đầu chơi nhất định là không có quen. Không ngờ rằng A Thành lại khiến ọi người mở rộng tầm mắt.

Tốc độ anh ta chơi mạt chược rất nhanh và thông thạo, lúc chơi cũng cẩn thận không nói cười, ván thứ nhất thắng nhỏ, ván thứ hai đồng màu, ván thứ ba ù, khiến cho mọi người đang đánh phải kinh ngạc đến rớt cằm, tốc chiến tốc thắng, lập tức tiến vào trận thứ hai thi đấu song khẩu.

Bây giờ mọi người không còn dám xem thường anh ta nữa, ánh mắt nhìn anh ta vừa kinh ngạc lại cảnh giác. Không khí bên trong sông bài tĩnh lặng, chỉ còn lại những tiếng nói chuyện rất nhỏ cùng với âm thanh xào bài.

Từ đầu đến cuối, Trần Chi Nghị đều không có tham gia trận đấu. Anh ta ngồi xuống bên cạnh, cách Ngụy Tông Thao một cái bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào người đang bưng trà rót nước cho người ta là Dư Y, không quan tâm đến trận đấu một chút nào, cũng không có nói chuyện với Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao đột nhiên “A” lên một tiếng, nói: “Anh mua bao nhiêu người?”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, Trần Chi Nghị nghe được thì ngẩn người, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, ngạc nhiên liếc mắt nhìn Ngụy Tông Thao một cái, lập tức mặt không biểu tình, thu hồi lại ánh mắt, tựa như đang tán gẫu: “Sáu.”

Trần Chi Nghị không giỏi đánh mạt chược và bài tứ-lơ-khơ nên trước đó đã tìm được sáu người đánh bài giỏi ở Nho An Đường, hứa hẹn cho bọn họ một món tiền nhỏ, kêu bọn họ phải thắng được cuộc thi đấu.

Một cái “Đại hội đánh bài hữu nghị” nho nhỏ nhưng anh ta lại đặc biệt coi trọng.

Từ nhỏ Dư Y đã tâm cao khí ngạo, mọi việc của cô đều là hạng nhất, không biết đến mùi vị thất bại, bộ dáng bình thường thờ ơ hờ hững, không để ý đến cái gì. Không ai để phòng cô, chỉ có Trần Chi Nghị biết rõ cô. Năm ấy cô mới vừa học năm nhất đại học, Trần Chi Nghị đã khiến ột người theo đuổi cô không bao giờ dám gặp cô nữa. Ngày đó Dư Y khoanh tay dựa vào bên cạnh xe, dáng tươi cười thanh lệ đáng yêu, giọng nói lại lạnh lùng: “Ngày cả người như anh mà hấn ta cũng không đối phó được, làm sao lại hợp với tôi? Anh làm điều dư thừa!”

Dư Y xem thường anh, cô chỉ coi trọng người có thể đùa giỡn mọi người trong lòng bàn tay, cô độc đến không có kẻ địch, mạnh mẽ đến không sợ hãi cái gì, người đàn ông có thể khiến cho cô thật sự phục tùng!

Trần Chi Nghị muốn Dư Y phục tùng anh ta, muốn cô vĩnh viễn nghe lời đứng ở bên cạnh mình, muốn trong mắt và trong lòng của cô chỉ có một mình anh. Đây là mong ước nhiều năm nay của anh, năm năm trước bị ngưng lại trong im lặng, cho đến gần đây, anh lại có mong ước này. Bây giờ Dư Y đang chạy qua chạy lại giữa mọi người, lúm đồng tiền như hoa, tận tâm chăm trà. Nụ cười tươi như vậy, có thể nào lại nở rộ ở nơi này!

Trần Chi Nghị không ngờ rằng Ngụy Tông Thao lại đột nhiên nói ra một câu như vậy, vừa nghĩ sơ qua, anh liền hiểu được.

Anh ta đến dự thi, lại từ đầu đến cuối cũng chưa có sờ qua bài. Anh ta cũng không phải là người của Nho An Đường, nhưng trong khi mấy người hàng xóm nói chuyện và trao đổi ánh mắt, đối với người khác quả thật là khó hiểu, thế mà Ngụy Tông Thao liếc mắt nhìn một cái liền hiểu được. Trần Chi Nghị cụp mắt xuống, chậm rãi uống một ngụm trà.

Ngụy Tông Thao nhàn nhả nhìn cuộc thi đấu, bộ dáng không quan tâm đến, ván thứ ba của song khẩu cũng sắp phân thắng bại. Đột nhiên A Tấn ở bên cạnh khom lưng xuống, nhẹ giọng nói: “Tổng giám đốc Ngụy, lại có tin mới!” Nói xong, đưa điện thoại di động đến trước mặt Ngụy Tông Thao.

Thời gian có tin mới chính là lúc bọn họ đi vào sòng bài, nội dung ở bên trong lại thu hút ánh mắt của mọi người.

Người tung tin tuyên bố, theo tin tức đáng tin cậy, Ngụy Tông Thao cũng không phải là lớn lên ở thành phố nhỏ vùng duyên hải đông nam, mà là lớn lên ở vùng Đông Nam Á.

Cuối cùng của bài viết có viết: Singapore hoặc là Malaysia, không tin thì quý vị có thể đi kiểm tra. Không biết là người nhà giàu cố ý thả ra tin tức giả để che dấu tai mắt của người ta, hay là tâm cơ của người con riêng này thâm trầm, giả bộ yếu ớt bất lực, tùy thời cơ mà hành động? Trận tranh đấu của của bọn nhà giàu này, tôi hết sức chờ mong ai thắng ai thua!

Tài xú đã tiến hành đến ván cuối cùng, vẻ mặt của mấy người hàng xóm thật căng thẳng, nín thở xem A Thành mở bài, quả nhiên là mười lăm điểm – tài. Mọi người hô lên kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi.

Ngụy Tông Thao chống cằm, chậm rãi vẫy tay, ánh mắt nhìn Dư Y chăm chú, ý cười ở trong mắt: “Thông minh... Khiến cho tôi rất muốn em!”

21. Chương 21

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Những lời này không ai nghe rõ, bởi vì ở đầu bên kia A Thành đã thắng lớn. Âm thanh hưng phấn bàn luận của các hàng xóm đã hoàn toàn át đi những lời này, ngay cả Trần Chi Nghị ở gần như vậy cũng không nghe thấy câu nói vừa rồi đó.

Giờ khắc này, mọi người ở đây, bao gồm cả Trần Chi Nghị, đều hướng ánh mắt về phía A Thành trong sòng đấu, chỉ có ánh mắt của Dư Y lướt qua từng người, chạm vào ánh mắt của Ngụy Tông Thao đang ngồi xa xa ở một đầu khác.

Ngụy Tông Thao nhìn cô cười cười, nụ cười mang đầy ẩn ý.

Dư Y hoàn toàn không ngờ rằng A Thành lại là một cao thủ sòng bài, thắng một mạch thật dễ dàng, không hề gián đoạn. Trận đấu được tiếp tục, nhiều người đã mất hết hứng thú, rõ ràng là bọn họ chịu đủ kích nghiêm trọng bởi A Thành.

Dư Y có chút khó tin, đứng ở bên cạnh bàn quan sát một hồi, chỉ thấy A Thành ra tay không cần phải nghĩ ngợi, đánh mặt chượt và bài tứ-lơ-khơ cực kỳ lão luyện, thậm chí cử động của các ngón tay cũng có vẻ thành thạo chuyên nghiệp. Cho đến rạng sáng lúc tan cuộc, cô vẫn không thể nhìn ra bất cứ điều kỳ lạ gì.

Khi tàn cuộc rất hỗn loạn, có người thì đi nhà bếp kêu người ta làm đồ ăn khuya, có người thì đi đến quầy hỏi han bà chủ, còn có người thì vẫn ngồi tại bàn bài, nghiên cứu mặt chượt và bài tứ-lơ-khơ. Dư Y cuộn tay áo lên, chen vào đám người, chuẩn bị thu dọn ly tách, đột nhiên lưng bị nắm chặt. Cô thoáng kinh ngạc, xoay lại thì thấy... Ngụy Tông Thao đang nhìn cô và cười, bàn tay ở trên hông cô bóp mạnh, nói: “Đi!”

Dư Y sửng sốt, một lực ở bên hông kéo cô đi vài bước, ly tách ở trong tay rớt lại trên bàn, tiếng va chạm vang lên cũng không hề hấp dẫn sự chú ý của người khác. Cô khẽ giãy giụa chống đối một chút, chỉ cảm thấy lại bị Ngụy Tông Thao ôm sát thêm một chút, nghiêng người dán chặt vào cô, bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của anh: “Hẹn hò, nha?”

Ngoài trời mưa to tầm tã, giẫm bước lên mặt đường gồ ghề, bọt nước văng tung toé khắp nơi. Dư Y mặc kệ váy dài dính nước bùn, hét lên với Ngụy Tông Thao: “Hẹn cái gì hò, cuộc thi đấu còn chưa có chấm dứt!”

Ở đằng trước, A Tán cầm một cái dù màu đen chạy tới, nâng dù lên che đầu bọn họ, cẩn thận tránh né Dư Y đang không ngừng vặn vẹo, hộ tống bọn họ thẳng đến trong xe, sau đó lập tức ngồi vào chỗ người lái, nhanh chóng chạy về hướng nhà cổ.

Dư Y tức giận đến nỗi hét lên vài lần, Ngụy Tông Thao làm lơ. Trong nháy mắt đã trở về đến nhà cổ, Dư Y bị anh ta vừa lôi kéo vừa ôm lên, cuối cùng cũng lên đến lầu ba.

Mưa như trút nước, hơi nước và khí lạnh đập vào mặt, phóng tầm mắt nhìn tất cả đều là một màn nước mơ hồ, ngọn đèn lơ mơ chiếu xuống, nổi lên ánh nước nhợt nhạt.

Không biết từ khi nào, trên sân thượng đã dựng lên một cái lều che, một đầu cột vào mái hiên của căn phòng chú Tuyền đang ở, một đầu khác được cột trên thân cây ngô đồng. Ở bên dưới lều có một cái bàn, trên bàn chỉ bày mấy chén đĩa, ánh sáng ngọn nến ở chính giữa lay động dữ dội, không biết khi nào thì sẽ bị mưa gió dập tắt.

Lúc này Ngụy Tông Thao mới mở miệng: “A Thành mười tám tuổi đã vào làm việc ở sông bài, chia bài hai năm, chia bài cao cấp một năm, ba năm làm giám sát, cuối cùng là thăng lên làm chuyên viên...” Anh cong môi nói: “A Thành có thể đọc được bài mặt chột từ mặt trái, cậu ta muốn bắt lá gì của tú-lơ-khơ thì bắt được lá đó, chơi xí ngẫu cậu ta dựa vào thính lực. Nhớ kỹ, về sau nếu muốn chơi mặt chột với cậu ta, ngàn vạn lần đừng để cho cậu ta đụng tới bài mặt chột, nếu để cậu ta chạm vào, thì tất cả mặt trên liền bị đánh dấu...”

Đây là kỹ thuật vô cùng thần kỳ, không phải là chỉ tồn tại trong phim ảnh. A Thành đã cực khổ hơn mười năm mới luyện ra được một bản lĩnh như vậy. Ai muốn đấu với anh ta, đó là không biết tự lượng sức mình.

Dư Y mở miệng, bất luận như thế nào cô cũng không thể ngờ được, A Thành với tướng mạo bình thường như thế, xử sự thân thiết nhã nhặn với mọi người, lại là một người chia bài.

Ngụy Tông Thao cầm lấy mái tóc dài của cô, nói: “Bây giờ có thể hẹn hò được chưa?”

Ngụy Tông Thao ôm Dư Y đi đến bên cạnh bàn, cũng không vội vã mở nắp vung ra, anh ta làm như là mới nhớ ra, nói: “Đúng rồi, hôm nay tôi có phát hiện ra một bài post rất có ý tứ, nói chủ tịch mới nhậm chức của Tập đoàn Vĩnh Tân từng có scandal với nhiều nữ minh tinh. Ông ta còn bởi vì tranh gia tài mà hãm hại cháu ruột của mình, hiện giờ người cháu ruột đang mất tích không rõ ở đâu, té ra là anh ta đi tới thành phố Lư Xuyên.” Ngụy Tông Thao chậm rãi mở một cái nắp ra, đồ ăn ở trên bàn từ từ đập vào mắt Dư Y.

Mì sợi màu vàng, trứng, ớt xanh, hải sản và cà chua, còn có mùi tương nồng đậm. Dư Y thấy trong lòng nặng trĩu, cô liếc Ngụy Tông Thao, giả vờ cười nói: “Tương Tang Ba, mì xào tương Mã Lai đặc sắc.”

Ngụy Tông Thao nhíu mày, cười vui vẻ, lại dỡ cái nắp kia lên, đồ ăn ở trên bàn đã nguội lạnh, nhưng nhìn vẫn rất hấp dẫn, Dư Y nói: “Cơm gà Hải Nam, thật ra là cơm gà Hải Nam chính cống của Singapore.”

Hai món đồ ăn kế tiếp, một cái là món cay Tứ Xuyên, một cái là món cà ri. Dư Y nói: “Người Singapore cũng ăn món cay Tứ Xuyên, trong cà ri có nước cốt dừa, khác với vị cà ri ở trên bàn này.”

Mấy món đồ ăn cuối cùng là cháo, canh đặc biệt từ hải sản, nước cốt dừa cùng tương ớt mà nấu thành. Ngày hôm đó Dư Y phải chạy đến khách sạn ở trung tâm khu phố mới tìm được. Năm trăm đồng tiền thưởng của Ngô Phi cho cô trước đó rốt cuộc cũng xài hết.

Lần này Ngụy Tông Thao mở miệng: “Canh mì, món ăn của người Sing – Mã gốc Hoa. Ông bà của A Thành đều là người Sing – Mã gốc Hoa, lúc nhỏ anh ta theo ba mẹ đến đại lục để kiếm sống. Mấy năm nay, anh ta nhớ nhất mà món ăn mà bà nội mình làm, sau đó học nấu ăn rất giỏi, có thể tự nấu ỳnh ăn. Hiện giờ ở nơi này, cậu ta lại bắt đầu nhớ nhà, nhịn không được nên làm mì xào Mã Lai, bị em bắt gặp. Có hai thành ngữ ‘tận dụng triệt để’, ‘tin bóng tin gió’, tiếng Trung của tôi không tốt, chỉ có thể hình dung như vậy.”

Tim Dư Y thoáng chấn động, sau đó giống như là bị tảng đá lớn chặn lại. Anh ta nói tiếng Trung của anh ta không tốt, người Trung Quốc thường có thói quen nói hai chữ “quốc ngữ”. Quả nhiên anh ta không phải là người Trung Quốc!

Tim của cô lại chấn động một chút, tảng đá bị nhấc lên từng chút, nuốt một ngụm nước miếng, cô chậm rãi nói: “Anh đã sớm biết được...”

“Ừ!” Ngụy Tông Thao lên tiếng, cũng không để cho cô nói hết, thêm một câu: “Em muốn khi dễ A Thành hiền lành, tôi đã nói cùng chơi với em!”

Khoảng cách hai người thật gần, có thể cảm giác được tiếng hít thở cùng nhịp tim đập của nhau. Cái lều che ở trên đầu được dựng lên sơ sài, vang tiếng lộp bộp không ngừng, không có chỗ thoát nước, giờ phút này lều che đã hơi sụp xuống. Hai người bọ họ vẫn đứng ở dưới mưa, không nhúc nhích, nhìn nhau chăm chăm.

Hơi thở của Ngụy Tông Thao có chút nặng nề, qua một hồi lâu mới mở miệng lần nữa, giọng nói trở nên âm trầm: “Còn chưa hết đâu, tôi tặng cho em một món quà lớn!”

Anh kéo tay của Dư Y, lôi cô đến trước cây ngô đồng, mưa như tận dụng triệt để cơ hội, lập tức tạt về phía bọn họ.

Nền nhà xung quanh cây ngô đồng đã bị rạn nứt từ lâu, rễ cây xuyên qua nóc nhà, bò vào đầy phòng ở lầu hai. Lúc này đây, có một cây búa lớn đặt ở phía dưới cây, ướt sũng nước mưa, vết bẩn loang lổ. Ngụy Tông Thao cầm cây búa lên, nói: “Ngày hôm đó tôi có nói, cây cổ thụ này đã hơn mười năm tuổi, cái nhà đã chống đỡ lâu như vậy, không biết khi nào thì sẽ sụp, em xem...”

Mưa rơi tầm tã, bên tai tràn ngập tiếng mưa rơi ào ạt, bầu trời tựa như mang theo luồng điện, đánh vào trên thân cây ngô đồng, mặc cho nó kêu gào, mặc cho nó giãy giụa. Ở trước mặt nó, cây búa lớn được giơ lên cao hạ xuống, như là thú dữ đang gào thét, “Ầm” một tiếng khiến cho nó vỡ từng mảnh vụn. Sức lực tiếp theo càng thêm mãnh liệt, mặt đất bị mưa đánh rách tả tơi, rãnh đen càng mở lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt trọn tất cả, bao gồm Ngụy Tông Thao hung ác đập phá, còn có Dư Y không ngừng gào thét!

Tiếng gào thét lập tức im bật, Dư Y bị một lực mạnh mẽ kéo qua, va vào cây ngô đồng ở sau lưng, cô đau đến nỗi kêu lên một tiếng. Tiếp theo đó, hai vai bị giằng chặt, một thân mình như bức tường đồng áp sát cô vào thân cây, khiến cô không thể động đậy được nữa.

Ngụy Tông Thao nói: “Tôi tương đối tò mò, tại sao một phần mì xào lại có thể khiến cho em nghi ngờ?”

Dư Y nuốt nước miếng một cái, ánh mắt bị màn mưa che lại, khuôn mặt trước mắt có chút mơ hồ không rõ, cô ghen giọng trả lời: “Trang Dũng đã từng nói lúc trước anh Trang luôn sống ở nước ngoài.”

Trang Hữu Bách đối với Ngụy Tông Thao rất cung kính tôn trọng, không giống với quan hệ nửa năm gần gũi giữa cấp trên và cấp dưới. Những người này nói chuyện và hành động đều cực kỳ ăn ý, bình thường một ánh mắt liền biết đối phương kêu mình làm cái gì. Nếu không có ở chung với nhau thời gian dài, cho dù như thế nào cũng sẽ không có hiệu quả như vậy.

Ngụy Tông Thao cười, khuôn mặt hơi áp xuống một chút, giọng nói ở trong tiếng mưa âm ỉ mang theo một chút âm u: “Có biết hậu quả của bài post hay không, hử?”

Dư Y nhìn mũi của anh, khoảng cách thật sự rất gần, cô không thể nhìn rõ cái gì cả, chỉ cảm thấy hít thở thật khó khăn, mở miệng là nước mưa tiến vào, còn có hơi thở của anh.

Cô nói: “Bài post là tôi kêu người bạn đăng lên, đương nhiên tôi biết. Có thể là ngày mai sẽ có người tới cửa tìm anh, có lẽ là phóng viên, có lẽ là người của tập đoàn Vĩnh Tân. Anh không cần chuyển nhà, anh có thể trực tiếp trở về.”

Bài post đúng là Dư Y kêu người mượn phòng lúc trước đăng lên. Mục đích của cô rất đơn giản, chỉ là muốn cho Ngụy Tông Thao cút đi. Nhưng mà, trong bài post của cô hôm nay có một đoạn nội dung, đem thân phận bí mật mà Ngụy Tông Thao không muốn người khác biết đến công bố với thiên hạ. Hậu quả ra sao cũng không có liên quan đến cô, cô chỉ biết là Ngụy Tông Thao chắc chắn là sẽ có phiền phức.

Sàn nhà dưới chân đường như bị nứt ra một chút, Dư Y không thể xác định có phải là ảo giác hay không. Mỗi khi cô nói một tiếng liền cảm thấy sàn nhà sụt xuống vài phần, lúc nào cũng có thể sụp đổ, cô và cái cây ngô đồng ở sau lưng sẽ cùng bị rút xuống. Cô không dám lộn xộn, chỉ có thể để Ngụy Tông Thao đè lên. Người đàn ông này vừa hung dữ vừa ương ngạnh, anh ta có thể sẽ đá cô một cước rút xuống. Anh ta

biết rõ mọi thứ, biết Dư Y thử đồ ăn, biết Dư Y viết cái bài post kia. Anh ta có thể ung dung thản nhiên cùng cô độ sức một đêm, hỏi cô “Em nói xem, tôi có thể thắng hay không”.

Bây giờ anh ta sẽ phải chấm dứt trò chơi, bởi vì anh ta sắp bị ép buộc rời khỏi nơi này. Nhưng Dư Y không có chút vui vẻ nào, vì cuộc chơi này là Ngụy Tông Thao dung túng cô.

Ngụy Tông Thao áp sát lại gần một chút, thấp giọng hỏi: “Chẳng phải em rất chán ghét cái tay cảnh sát kia sao? Em khiến cho anh ta đến đối địch với tôi, nếu tôi thua, em vui vẻ, nếu anh ta thua, em cũng vui. Em đã sớm nghĩ thật tốt rồi, có phải hay không?”

Dư Y không muốn mở miệng trả lời. Cô mở miệng là có thể đụng tới môi của Ngụy Tông Thao. Thế nhưng trong tai cô nghe được lời nói của anh, trên người chạm được nhiệt độ cơ thể của anh, cô không nhịn được lại muốn mở miệng. Xao động nhẹ nhẹ từ nền nhà nguy hiểm dọc theo chân truyền tới lồng ngực của cô, cuối cùng là tụ lại ở đỉnh đầu, hoà với không khí lạnh của mưa. Thần trí của cô mơ hồ, ngực tựa như có một khối lửa sắp sửa phun ra ngoài. Cô nghe thấy Ngụy Tông Thao nói: “Tôi chơi với em đến cùng, giúp em hoàn thành tâm nguyện. Nhân tiện nói cho em một tiếng, không ai có thể bảo tôi làm việc, càng không ai có thể bảo tôi buông một cái gì, cho dù là một toà nhà mà tôi không cần này.”

Nói xong, anh ta thả Dư Y ra, kéo cô qua một bên, hoàn toàn ra khỏi phạm vi của lều che, rồi lại giơ cái búa lên, đập mạnh xuống nền nhà, toàn thân từ trên xuống dưới đầy ngang tàng. Mặt đất chấn động mạnh, từ đầu đến cuối anh ta đều nhìn Dư Y.

Dư Y sửng sốt không phát ra một tiếng nào. Cô đứng ở giữa làn mưa, tóc và quần áo đã hoàn toàn ướt sũng. Không khí lạnh như băng ủa vào người, có một luồng khí nóng đang chạy tán loạn ở trong cơ thể, như muốn thoát ra ngoài, như là một quả cầu lửa cháy bỏng, khiến cho tay chân của cô rã rời. Cuối cùng, cái búa lớn được đưa đến trước mặt cô, cô cảm giác được quả cầu lửa kia đang bức bách cô, kêu cô cầm lấy cái búa.

Ngụy Tông Thao bước tới sau lưng cô, ôm cô vào, mang cô đi về phía trước. Sàn nhà ở dưới chân giống như đang chuyển động, cảm giác lung lay sắp đổ phát ra càng mạnh hơn.

Anh ta đặt cái búa vào trong tay Dư Y, nhìn cô tự cầm lấy, vui vẻ cười nhẹ, nắm tay cô lên nói: “Đập phá căn nhà này, tôi bảo đảm với em là không chết đâu!” Tiếng nói vừa dứt, cánh tay của hai người chồng lên nhau, gắng sức đập xuống. “Ầm”, một tiếng nổ lớn xuyên qua mưa to, sàn nhà xung quanh cây ngô đồng rã ra. Trong nháy mắt, nóc nhà đã bị sụp xuống.

Dư Y thét chói tai, ôm chặt lấy Ngụy Tông Thao, mặc anh mang cô rời khỏi chỗ nguy hiểm. Động tác của Ngụy Tông Thao nhanh nhẹn, khoảnh khắc trước đang ở chỗ nóc nhà, trong nháy mắt đã xoay người dắt Dư Y tới một đầu khác. Mưa như trút nước, tưới mát bụi bặm bị nóc nhà cuộn lên. Cây ngô đồng từ từ ngã xuống, kéo ngã mái lều, đập thật mạnh vào căn phòng ở lầu ba, âm thanh “rầm rầm” liên tiếp không ngừng.

Dư Y thật chấn động, quả cầu lửa trong lồng ngực phá ra ngoài theo cảnh tượng đồ sộ đang sụp đổ ở trước mắt. Một vòng lửa tròn cực nóng chiếu sáng màn đêm, bên tai cô có một giọng nói trầm thấp, khàn khàn u ám: “Tôi đã gắng nhìn em thật lâu!”

Trong nháy mắt, đất trời xoay chuyển, nụ hôn không thể cưỡng lại càng mãnh liệt hơn so với cơn mưa. Toàn thân của Dư Y đều run rẩy. Một bên là nóc nhà bị sụp đổ cùng với cây cổ thụ bị ngã xuống, dưới chân là mặt đất có thể dẫn đến nguy hiểm bất cứ lúc nào. Cô giống như quên hết tất cả, lý trí sụp đổ, ôm lấy cổ Ngụy Tông Thao, tiếp nhận chấn động mãnh liệt mà anh mang đến, không biết bàn tay to đã lần vào bên trong áo, không biết váy dài đã bị vén lên. Người cô vô cùng nóng không chỗ phát tiết, mắt không thể mở, mở mắt ra liền bị nước mưa chảy vào. Cô chỉ có thể ôm Ngụy Tông Thao càng chặt, mà được đáp lại là sự cướp đoạt không thể khống chế.

Cảnh tượng cuối cùng được chuyển xuống dưới lầu, cả toà nhà là một mảnh tối đen. Mưa đã xâm nhập tới lầu hai, tiếng tí tách ầm ỉ không ngừng. Dư Y không biết cảnh tượng căn nhà đã bị sụp đổ ra sao. Từ đầu đến cuối cô cũng không được Ngụy Tông Thao buông ra, bên tai dường như có câu thần chú lặp đi lặp lại không ngừng: “Đây không phải lần đầu tiên tôi gặp em!”

Dư Y nghe không hiểu. Tất cả các cơ quan cảm giác của cô đều bị phóng đại, tiếng thét gào, giầy giụa cùng kịch liệt đều không thể tự chủ được.

“Tôi đã muốn em từ lâu!”

Dư Y muốn cuộn mình lại thành một khối, nhưng đối phương lại ép buộc cô mở ra. Cô thể nghiệm một loại kích thích cùng khoái cảm chưa bao giờ có.

“Tôi đã nhìn em thật lâu!”

Cuối cùng Dư Y há to miệng, tất cả các dây thần kinh đều đang gào thét. Cô bị anh xoắn chặt, quả cầu lửa vây quanh nổ tung trong không trung, không còn biết mình là ai nữa, không biết mình đang ở nơi nào, không biết trời mưa to ở bên ngoài đã ngưng lại.

Ngày hôm sau, Nho An Đường sau cơn mưa trong vắt như suối, trời xanh mây trắng chưa bao giờ nhẹ nhàng khoan khoái như vậy, trong gió lộ ra hơi thở của ngày xuân, đất dưới chân mềm mại, ẩm ướt.

Rất nhiều người dân vây nhìn ở trước ngôi nhà cổ, chỉ trỏ bàn luận. Ngôi nhà lâu ba tầng sừng sững vài chục năm kia, ở dưới bầu trời xanh ngắt, mái nhà bị huỷ thành một đống gạch vụn, ba chiếc xe có rèm che ở trong sân đã biến mất không thấy đâu, hai ba người phóng viên xa lạ quanh quẩn ở chung quanh.

Trần Chi Nghị đứng ở dưới cây cổ thụ ở đằng xa, ngửa đầu nhìn ánh nắng mặt trời chói mắt, sắc mặt xanh mét.

22. Chương 22

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Hôm ấy, Dư Y thức dậy, phản ứng đầu tiên là trong lòng thầm chửi thề một tiếng. Nhất định là cô đã bị điên rồi cho nên mới điên cuồng như vậy. Áo khoác cùng giày đều rơi rớt ở trên sân thượng, dưới giường cũng không thấy vấy, ngược lại quần lót bị ném ở cách đó không xa. Cô tính đi nhặt lên, kết quả là mới vừa đụng tới mép giường thì lập tức bị kéo về.

Thể trạng của Ngụy Tông Thao đặc biệt cường tráng, cánh tay lớn hơn so với cẳng chân của Dư Y, to hơn cô gần gấp hai lần, bắp thịt cứng rắn như sắt, sờ đến nóng hằm hập, trước ngực có vài vết sẹo mờ nhạt, nhìn như đã qua lâu rồi.

Da của anh ngăm đen, so với làn da của Dư Y thì thấy hiệu quả đối lập vô cùng rõ rệt. Một người loang lổ vết sẹo, bắp thịt cuộn cuộn khiến người ta khiếp sợ, một người trắng nõn, non mềm có thể bóp ra nước.

Ngụy Tông Thao muốn cắn phá làn da của cô, nhìn xem có phải thật có thể cắn ra nước hay không. Dư Y “á” một tiếng, thử đẩy anh ra, lại bị anh giằng vào trong lòng, hôn đến suýt nữa là ngộp thở.

Anh rất yêu thích ngực của Dư Y, vừa một bàn tay nắm, đỉnh núi nho nhỏ, hồng hồng. Một người cao to cường tráng như vậy, chôn ở trước ngực Dư Y, ngậm lấy chơi đùa, toàn bộ thân mình của cô đều bị bao trùm, một chút cảnh xuân cũng không lộ ra được.

Dư Y cảm thấy bản thân mình thật là điên rồi. Tim của cô đập không thể khống chế được, cứ “thình thịch thình thịch”, từng chút từng chút, rung động kịch liệt, trái tim gần như vọt ra khỏi lồng ngực.

Người đàn ông này như là một dã thú ở trên thân thể cô, bị kiềm nén lâu ngày, điên cuồng đến mất đi lý trí. Khi anh đi vào, Dư Y có thể cảm nhận được mỗi một dây thần kinh của anh đều hân hoan vui sướng, vừa mãnh liệt lại vừa hưng phấn.

Lòng dạ của anh thâm sâu đáng sợ, nham hiểm xảo quyệt, đối với mọi thứ đều biết rõ như lòng bàn tay. Để mặc cô vất hết óc tính kế, anh chỉ khoanh tay đứng ở ngoài quan sát, cuối cùng không ai có thể kiểm được nửa phần lợi.

Anh coi trời bằng vung, tàn nhẫn ngang ngược, dụ dỗ Dư Y, phá huỷ toà nhà mà anh khinh thường. Anh mang cô tiến vào vực thăm nham thạch nóng bỏng, khiến cho cô ném thử mùi vị kích thích khó có thể tự kiềm chế kia.

Chưa từng có một người đàn ông nào có thể nhìn thấu tất cả mọi động tác nhỏ của cô, có thể khiến cho cô rung động mãnh liệt, có thể áp bức cô không thể động đậy.

Dư Y thật sự cảm thấy rằng mình đã điên rồi, điên đến mức muốn cắn đứt yết hầu của Ngụy Tông Thao.

Trên người ướt át khó chịu, ra trải giường ẩm ướt nước mưa, hai người lại chảy một lớp mồ hôi. Thể lực của Dư Y không tốt, Ngụy Tông Thao cũng không có làm khó cô, chỉ vỗ về cô một lần, rồi ôm cô đi vào nhà tắm tắm rửa. Lúc này Dư Y mới phát giác toàn thân đau nhức không chịu nổi.

Ngụy Tông Thao cười cô: “Rèn luyện lâu như vậy mà thể lực cũng không tiến bộ, nếu làm thêm một lần nữa, có thể vài ngày em cũng không xuống giường được!”

Lời của anh khiến Dư Y mặt đỏ tai hồng, lúc ấy anh mới cảm thấy vừa lòng, ném cái khăn để cho cô tự mình rửa, bước ra khỏi phòng tắm, gọi điện thoại kêu chú Tuyền đem quần áo sạch lại đây.

Dư Y cũng không biết ở nhà cổ, hành lý đã được đóng gói từ sớm, bao gồm cả quần áo và đồ dùng hàng ngày của cô.

Cô tắm rửa xong, nhận lấy quần áo Ngụy Tông Thao đưa tới để thay, thấy ở ngoài cửa sổ vẫn còn tối như mực, không muốn cái gì cả, chỉ muốn đi ngủ ngay lập tức.

Nhưng mà cô chưa chạm tới giường thì đã bị Ngụy Tông Thao ôm ra khỏi phòng ngủ. Từ chỗ này nhìn lại, toàn bộ toà nhà đều tốt, nhưng Dư Y biết trong phòng ngủ của A Thành nhất định là một đồng hồ loạn, thùng một lỗ lớn, đồng xi măng và gạch đá chắc chắn sẽ khiến cho người ta hoảng sợ.

Dư Y không thể bước đi được, hai chân cọ xát làm cho đau đớn, cô hít sâu mấy hơi, cương quyết nắm lấy lan can: “Anh làm cái gì vậy!” Giọng nói có chút khàn khàn.

Ngụy Tông Thao lời ít mà ý nhiều: “Rời đi!”

Anh phải rời khỏi nơi này, khi trời còn tối mịt. Anh không phải là dời nhà, mà là đi khỏi Nho An Đường. Dư Y không biết trong lòng có cảm tưởng gì, dường như trong nháy mắt thấy nặng trĩu, ngoài miệng lại nói: “À, ngày mai tôi sẽ dọn đi.”

Ngụy Tông Thao nhướng mày, im lặng một lát, anh mới nói: “Nóc nhà bị mưa xói sập, A Thành sẽ gọi điện thoại cho chủ nhà, em muốn cùng cậu ta chờ chủ nhà?”

Dư Y dừng một chút, rồi nói: “Tôi sẽ đi tìm bà chủ. Trước hết, anh trả lại tất cả giấy tờ cho tôi!”

Ngụy Tông Thao không đổi sắc mặt, bàn tay buông cô ra, đi thẳng xuống lầu, khi đi đến giữa phòng khách mới mở miệng: “Tôi đưa em đi, mau lên!”

Dư Y lên thở phào một cái, vịn vào cầu thang, khó khăn đi xuống, trong chốc lát mới thích ứng được, bước đi bình thường.

Chú Tuyền lái xe chờ đợi ở ngoài sân từ lâu. Sau cơn mưa, mặt đất lầy lội, trong không khí dường như còn có hơi nước, sắc trời chưa sáng, trên đường không có bóng dáng một người nào.

Dư Y nói ra địa chỉ của bà chủ: “Qua khỏi sông bài, khoảng năm trăm thước.”

Phía trước, chú Tuyền nhìn vào kính chiếu hậu, tiếp nhận ánh mắt của Ngụy Tông Thao, ngầm hiểu, im lặng lái xe về phía trước, chỉ một lát đã lái ngang qua cửa của sông bài.

Dư Y sửng sốt, lập tức vỗ lên ghế của tài xế: “Chú Tuyền, chú Tuyền đi lỗi rồi!”

Chú Tuyền làm ngơ cô. Dư Y lại kêu lên lần thứ hai, quay qua Ngụy Tông Thao, nói: “Ngụy Tông Thao, để tôi trở về!”

Ngụy Tông Thao nhắm mắt nghỉ ngơi, ngón tay khẽ nhịp trên đầu gối, hồi lâu mới nói: “Cho tôi một lý do.”

Dư Y nhíu mày nói: “Đây là tự do của tôi!”

Ngụy Tông Thao chậm rãi lặp lại hai chữ: “Lý do.”

Xe đã lái ra khỏi Nho An Đường, đường cái dần dần rộng ra. Dư Y bóp bóp nắm tay, nói: “Tôi chưa có tạm biệt, ít nhất cũng nên chào hỏi bọn họ một cái!”

“A Thành sẽ chào hỏi thay em!”

Dư Y lại nói: “Hành lý của tôi còn chưa có lấy!”

“Chú Tuyền đã lấy rồi, nếu như thiếu cái gì thì kêu A Thành mang đến sau!”

Dư Y cố gắng kiềm chế: “Ngày mốt tôi sẽ lãnh lương, không thể làm không một tháng này!”

Ngụy Tông Thao cười cười, chậm rãi mở mắt ra, lấy cái ví từ trong túi ra, móc ra một tấm thẻ ném tới trên đùi Dư Y, nói: “Lấy xài trước đi, sau này sẽ mở một cái thẻ cho em.”

Dư Y không nhận được, cười nói: “Bằng không anh cho tôi một lý do tại sao hiện tại cưỡng ép dẫn tôi đi!”

Anh không có lý do gì để dẫn Dư Y đi. Tình hình hiện giờ đã phơi bày ra rõ ràng, Dư Y sẽ không báo cảnh sát, sẽ không tự chuốc lấy phiền toái đi bán đứng anh. Thương tích của anh cũng đã lành rồi, Dư Y đã không còn công dụng và uy hiếp nữa.

Ngụy Tông Thao liếc cô, ánh mắt bình thản không gợn sóng, thản nhiên nói: “Tôi nói rồi, tôi đã nhận thật lâu, cho nên...” Anh nhếch khoé miệng lên, cúi đầu nói: “Muốn em một lần làm thế nào đủ?”

Gương mặt của Dư Y đỏ lên, bỗng nhiên trong đầu hồi tưởng lại mấy tiếng trước đó, chuyện vội đến nỗi thoát ý ở trong mưa, không kèm lòng nổi ở trên sân thượng, rồi điên cuồng trong căn phòng bị đập phá.

Khi đó cô rất kích động, chỉ cảm thấy máu huyết xông thẳng lên đầu, hưng phấn đến mỗi một lỗ chân lông đều kêu gào. Cô thừa nhận Ngụy Tông Thao là một người đàn ông mà cô chưa từng biết đến – mạnh mẽ, chín chắn lại có đủ nham hiểm, dễ dàng nắm bắt được cô – loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu, mê hoặc.

Nhưng mà chẳng qua chỉ là một cuộc vui vẻ giữa nam nữ, cô nghĩ rằng sau khi thức dậy thì có thể khôi phục lại bình thường.

Xe đi xa dần, mặt trời vừa mới mọc lên ở phía đông, cho đến khi mặt trời hoàn toàn lộ ra, ánh nắng chiếu rọi bầu trời xanh lam giống như một bức tranh thiên nhiên xinh đẹp. Xe đã ra khỏi khu vực nội thành của Lư Xuyên, đi thẳng về phía trước đến thành phố A. Thành phố này tiếp giáp với thành phố Hải Châu, trụ sở của Tập đoàn Vĩnh Tân.

Thành phố A cách Lư Xuyên khoảng chừng hơn 1400 km, Dư Y ước tính cần phải tốn mười tám tiếng đồng hồ. Cô không công nhận việc làm này là một sự lựa chọn tốt, sau bốn tiếng cô đã cảm thấy mệt mỏi, mình mẩy đau nhức, căn bản là không ngồi được.

Ngụy Tông Thao cũng không giải thích nguyên nhân quyết định của mình, anh ôm Dư Y lại, kêu chú Tuyền đi tìm một cái khách sạn. Cho tới khi vào đến phòng khách sạn, thời gian đã quá buổi trưa, Dư Y không còn sức để làm gì cả, mảy may nhú lên liền bỏ vào giường.

Ngụy Tông Thao đứng ở trước giường trong chốc lát, rồi mới đi đến cái bàn ở ngoài phòng ngủ để lên mạng.

Buổi chiều ngày hôm qua mới phát ra tin tức chủ tịch Tập đoàn Vĩnh Tân tạo bằng cấp giả. Hôm nay, trên các trang web tin tức liền thấy được tên “Ngụy Khải Nguyên”, cổ phiếu của Vĩnh Tân vừa mới hơi tăng trở lên lại bị tụt xuống lần nữa.

Hậu quả như thế này xảy ra sớm hơn một tháng, cái này phải nhờ vào thủ đoạn của Dư Y. Ngụy Tông Thao nghĩ rằng cô luôn muốn tìm mọi cách để thoát đi, nhưng anh lại không nghĩ tới là Dư Y muốn đuổi anh đi.

Tự mình trốn cùng với người đuổi mình, giữa hai chuyện này có quá nhiều khác biệt. Cô gái này vừa to gan lại vừa cao ngạo. Anh bỗng cảm thấy rằng lúc ấy chỉ cần cô sai lầm một lần, anh nên dạy dỗ cô cho thật tốt mới phải.

Ngụy Tông Thao cười cười, nhướn mày nhìn về phía phòng ngủ.

Dư Y ngủ đến quên trời đất, khi tỉnh lại thì mặt trời đã lặn. Ở đây thật xa lạ, bầu trời không trong lành như ở Nho An Đường, ra giường của khách sạn vừa lạnh lại vừa cứng.

Tối hôm qua hao tổn hết thể lực, lại vẫn chưa ngủ, ngồi xe bốn năm giờ mới được nhắm mắt, hiện giờ Dư Y vẫn còn uể oải.

Cô nằm đó trong chốc lát, nghe thấy trong phòng khách không có tiếng động nào khác thì vén chăn xuống giường, đi ra ngoài phòng ngủ nhìn một vòng, thấy không có một bóng người, cô lập tức đi lục lọi vali hành lý được đặt ở cạnh sô pha.

Vali hành lý không khoá lại, trong lòng Dư Y hơi hồi hộp, vẫn còn ôm hy vọng tìm kiếm một chút.

Ở trong vali, Ngụy Tông Thao chỉ để vài cái quần áo và đồ dùng hằng ngày để tắm rửa. Phần lớn còn lại không để ở chỗ này, vừa nhìn qua là biết liền, chắc chắn là không có giấy tờ của Dư Y. Cô lại nghĩ tới cái gì đó, đi đến máy tính đang mở ra ở trên bàn gần ban công, nhìn thấy bài post của mình lại bị lệch đi. Có người nói mình là phóng viên, cố tình đi thành phố Lư Xuyên tìm kiếm manh mối, kết quả là không đạt được mục tiêu, ngược lại chụp một cây cổ thụ, một cái hồ to, người chủ mới đáng thương mới mua căn nhà này hai ngày trước đó.

Dư Y nhin không được, cười khúc khích. Đột nhiên nghe thấy âm thanh cửa kính ở phía sau kéo ra, cô lập tức quay đầu, trước mắt tối sầm lại, chỉ thấy Ngụy Tông Thao một tay rút vào túi quần, một tay đặt ở trên lưng ghế, tay áo sơ mi cuộn lên, cúc áo ở cổ được cởi ra, mang bộ dáng nhàn hạ, hỏi: “Chuyện gì mà cười vui như vậy?”

Nụ cười của Dư Y cứng đờ trong nháy mắt. Cô không ngờ rằng Ngụy Tông Thao lại trốn ở ngoài ban công, vừa rồi khi cô lục lọi hành lý, anh ta chắc chắn là đang nhìn cười nhạo.

“Không có gì.” Dư Y lập tức đóng trang web lại, tay phải mới vừa cử động liền bị người dè lại.

Trên người Ngụy Tông Thao có mùi khói thuốc nhàn nhạt. Mùi hương này Dư Y chưa từng ngửi thấy qua trước đây. Thân thể cường tráng lại có hương vị dịu dàng, tựa như mùi mồ hôi khi Ngụy Tông Thao áp lên trên người cô ngày hôm qua.

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói: “Thích như vậy không?”

Như cái gì? Hai má Dư Y ửng đỏ, nghe thấy Ngụy Tông Thao cười cười: “Thích đập phá nhà không?” Anh đưa tay tiến vào cổ áo của Dư Y, vờn về nắn bóp, cảm giác sự đầy đặn cùng mềm mại của cô, giọng nói khàn khàn: “Thích tôi làm vậy với em không?”

Ngực Dư Y hơi phập phồng, cố nén tiếng rên rỉ, cách lớp áo bắt lấy tay anh. Trên gương mặt là nụ hôn bồi hồi của anh, cô nghe anh nói: “Tôi có thể cho em coi trời bằng vung, kiêu căng ngạo mạn, cũng có thể làm thoả mãn em. Ngoại trừ tôi, không ai có thể cho em, em còn muốn tìm giấy tờ gì nữa, chạy đi đâu?” Anh dùng sức bóp mạnh một cái, nghe thấy Dư Y “ưm” một tiếng, không nể tình gì nữa, cuốn lấy lưỡi của cô, khi tiến vào khiến cho cô không hít thở nổi, còn hỏi cô mấy lần là có thoả mãn không. Dư Y đâu còn có thể trả lời. Cô chỉ nhìn thấy làn da ngăm đen, thân thể to lớn ở trước mắt. Cô vẫn còn đắm chìm trong sự rung động không thể kiềm chế được của tối hôm qua. Cô kêu càng lúc càng lớn. Ngoại trừ sự đau đớn ban đầu, cảm giác còn lại chỉ là run rẩy vì hưng phấn.

Cô cảm thấy mình đã điên rồi, bên tai chợt nhớ đến giọng nói của Ngụy Tông Thao: “Đã muốn như vậy với em từ lâu rồi!” Lặp đi lặp lại nhiều lần khiến cho cô không thể nói gì.

Đầu óc của cô trống rỗng sau khi chấm dứt, không còn ý thức gì nữa, duy trì im lặng hơn mười phút, cho đến khi phát hiện ở dưới thân có động tĩnh, cô mới nhắm mắt lại, một hồi nói: “Đây là chết dưới hoa mẫu đơn sao?” Dừng một chút rồi nói: “À đúng rồi, tiếng Trung của anh không giỏi, tôi muốn nói là anh sức cùng lực kiệt.”

Đây là cô đang vờ hỏi tiếng thét mất mặt cầu xin tha thứ trước đó, rõ là kiêu ngạo, cũng không chịu tỏ ra yếu thế. Ngụy Tông Thao cười đến mức khoái trá, thật muốn làm cho cô sống không được chết không xong.

Dư Y lại nằm trong chốc lát, rồi hỏi: “Trước đây chúng ta đã gặp qua?”

Cô không muốn hỏi vấn đề này, chuyện mấy năm trước đây cô cũng không muốn ngoảnh đầu lại nhìn. Nhưng cô vẫn nhìn không được mà hỏi đến, hồi lâu mới nghe Ngụy Tông Thao trả lời: “Tôi đã gặp em ba lần.”

Dư Y ngoảnh mạnh đầu lại nhìn anh. Ngụy Tông Thao đang cười cười, không hề để ý đến cô, cầm điện thoại lên kêu hai phần đồ ăn, đẩy cô xuống, đi vào phòng tắm.

Dư Y nằm ở trên giường cố gắng nhớ lại, trong ấn tượng không có người nào là Ngụy Tông Thao. Cô không thể không thừa nhận bề ngoài của Ngụy Tông Thao rất xuất sắc, khí thế bức người, nếu đã gặp qua, cô không thể không có ấn tượng gì.

Cô nghĩ đến thất thần, khi nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên thì giật mình, nhớ là lúc trước kêu đồ ăn lên, cô mới mặc thêm áo choàng đi ra mở cửa.

Ngoài cửa đang đứng một người phụ nữ, đầu tóc ngắn già giãn, trang điểm khéo léo, mặc quần áo đắt tiền, màu đỏ phối với quần màu đen, chân mang giày cao gót hơn mười phân, ánh mắt khinh miệt nhìn xuống Dư Y: “Ngụy Tông Thao đâu?”

Dư Y lười nhác dựa vào cửa, khẽ nhướn mày.

23. Chương 23

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Vóc dáng của người phụ nữ này cao gầy, khí chất xuất chúng, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, không xinh đẹp nhưng lại có vẻ kiêu ngạo.

Từ đầu đến chân cô ta đều là hàng hiệu, cổ thon dài, khi nhìn người ta giống như là đang nhìn một sinh vật thấp kém nào đó, mắt liếc Dư Y một cái, vênh vảo hống hách nói một tiếng “tránh ra”, rồi gạt cô ra, tiến vào cửa.

Dư Y khoanh tay, thân mình không di chuyển, chỉ bất thành linh lui về phía sau, chặn lại cánh cửa trước mặt. Người phụ nữ kia chưa hề có chuẩn bị đối với động tác này của cô, dưới chân chị ta lảo đảo một chút, sau khi đứng vững lại liền trừng mắt chỉ vào cô: “Cô...”

Dư Y cười tủm tỉm nói: “Dì à, vừa rồi tôi không có nghe rõ, dì nói dì tìm ai?”

Đối phương trợn mắt nhìn giận dữ, vẻ đoan trang biến mất trong phút chốc: “Cô là cái thá gì chứ, lập tức tránh ra cho tôi!”

Cô ta nói một câu dài, tiếng phở thông coi như đúng chuẩn, nhưng vẫn mang theo giọng Quảng. Dư Y quan sát cô ta từ trên xuống dưới, ngầm đoán cô ta từ đâu tới. Mấy hôm nay vì đối phó với Ngụy Tông Thao, nên đối với gia phả của họ Ngụy, cô có thể nói là đã nghiên cứu một hồi.

Dư Y lại nói: “Dì cho tôi một cái lý do!”

Từ lúc Dư Y đi mở cửa thì Ngụy Tông Thao đã đi ra từ phòng tắm, dựa vào khung cửa phòng ngủ thưởng thức từ đầu đến đuôi, cuối cùng nghe thấy cô dùng những lời rập khuôn “Cho tôi một cái lý do” này, rốt cuộc nhìn không được cười ra tiếng, phá vỡ cục diện giằng co ở ngoài cửa.

Người phụ nữ ngoài cửa nhìn thấy Ngụy Tông Thao đi tới, mở lời trước: “Tôi nói trước với cậu, cậu kêu cô ta cút đi!”

Ngụy Tông Thao cười, liếc mắt nhìn Dư Y một cái, không có lên tiếng phụ họa gì. Dư Y im lặng liếc anh ta một cái, đưa tay chỉ về phía người phụ nữ kia, nói với Ngụy Tông Thao: “Dì này tìm anh!”

Người nọ đứng ở bên cạnh nổi giận, móng tay nhọn màu đỏ tươi chỉ vào chóp mũi Dư Y: “Cô có cút đi hay không?”

Dư Y còn đang cân nhắc xem có thể bẻ gãy móng tay của cô ta hay không thì rốt cuộc Ngụy Tông Thao đã xem trò xong, kéo Dư Y lại một chút, nói: “Năm trước tôi thấy An Kiệt nhào lộn, động tác rất nhanh nhẹn, nếu cô út muốn xem, không bằng trở về kêu An Kiệt lộn lần nữa!”

Té ra người này là Ngụy Tinh Lâm, Dư Y cười ôn hoà.

Ngụy Tinh Lâm nhìn thấy cách ăn mặc của Dư Y, nghĩ rằng cô là gái làng chơi, không ngờ Ngụy Tông Thao lại vì Dư Y mà cãi lại cô ta, trong lòng biết là mình đã nhìn lầm, lập tức sửa chữa, vẻ mặt khinh thường nổi giận đùng đùng lúc trước đã rút đi ngay tức thì, nhưng cũng sa sầm mặt không cười với Dư Y.

Ngụy Tinh Lâm rốt cuộc đi vào, nhìn một vòng chung quanh căn phòng nhỏ hẹp này, rồi nhìn thoáng qua hai người đang mặc áo ngủ giống nhau kia, khẽ nhíu mày lộ vẻ không vui. Cô ta coi như là khách sáo với Ngụy Tông Thao, không có chỉ trích gì, ngồi trên sofa chờ hai người bọn họ đi thay đồ. Chỉ trong chớp lát sau có người phục vụ đưa cơm đến, cô ta lại nhăn mày, trong lòng cười nhạo Ngụy Tông Thao thật háo sắc, làm cho tới tận bây giờ mới ăn cơm chiều.

Trong phòng ngủ, Ngụy Tông Thao cũng không vội vàng thay đồ, anh thủng thảng cài nút áo sơ mi, liếc về phía Dư Y, nói: “Không muốn hỏi cái gì sao?”

Dư Y suy nghĩ một chút, hỏi: “An Kiệt là ai?”

Ngụy Tông Thao cười lắc lắc đầu, nói: “Con gái của cô út, năm nay sáu tuổi, hồi đầu năm từng đến bệnh viện biểu diễn nhào lộn cho ông lão Ngụy.” Anh ta nhìn Dư Y, nói tiếp: “Cho phép em hỏi lại một câu hỏi.”

Dư Y không có gì để hỏi, thất lựng của cô đau nhức, thầm muốn tắm rửa nghỉ ngơi, vừa đi về phía nhà tắm vừa nói: “Anh ngồi xe hơi đi thành phố A, không phải là chờ cô ta tới sao, về phần tại sao phải đợi cô ta đến, tôi không có hứng thú để biết.”

Ngụy Tông Thao lập tức kéo cô vào trong lòng, hôn cho đến khi cô giãy giụa mới dừng lại, đi ra ngoài gặp Ngụy Tinh Lâm, lúc này đã qua hơn mười phút.

Tính kiên nhẫn của Ngụy Tinh Lâm có hạn, cố nén sự bức tức trong lòng lại, lo lắng nói: “Mấy hôm nay rốt cuộc là cháu đi đâu, tại sao tôi tìm cháu khắp nơi cũng không được. Nếu hôm nay không tình cờ gặp người đi tra khách sạn, tôi còn không biết là cháu ở đây!”

Ngụy Tông Thao nói: “Tôi chỉ muốn tĩnh dưỡng một chút.”

Ngụy Tinh Lâm ngập ngừng nói: “Chẳng lẽ thật sự giống như là tin tức đã nói, Ngụy Khải Nguyên đã từng đối phó với cháu?” Cô ta đánh giá Ngụy Tông Thao từ trên xuống dưới: “Cháu bị thương như thế nào?”

“Tôi không sao.”

Ngụy Tinh Lâm không tin, cô ta tức tối đứng dậy, bước thêm hai bước, nói: “Tôi biết cháu không muốn tranh giành, cũng không có tình cảm gì với chúng tôi, nhưng mà cháu phải nhớ tới ba đứa em gái ruột của cháu, tụi nó đứa nhỏ nhất mới mười lăm tuổi. Ngụy Khải Nguyên là người chỉ biết đến lợi ích riêng, hiện giờ ông nội của cháu còn chưa chết mà ông ta đã như vậy rồi. Chờ cho tới lúc ông nội cháu chết đi, không biết ông ta sẽ đối phó với chúng ta như thế nào.”

Cô ta thành khẩn nói: “A Tông, gia đình họ Ngụy cũng chỉ có một mình cháu là cháu trai, ông nội của cháu hiện giờ đang bị bệnh, chuyện gì cũng không hiểu rõ, cũng không nhớ cho cháu vào gia phả. Nhưng dù sao cháu cũng là huyết mạch của nhà họ Ngụy, chỉ cần ông nội còn sống thì cháu còn có hy vọng. Cháu không cần phải trốn tránh Ngụy Khải Nguyên, cháu và tôi cùng nhau trở về, tôi dẫn cháu đi gặp ông nội!”

Ngụy Tông Thao liếc mắt nhìn đồ ăn một cái, vẫn còn nóng sốt, anh gọi Dư Y đi ra ăn một chút, không nhanh không chậm nói với Ngụy Tinh Lâm: “Tôi không có hứng thú đối với Vĩnh Tân, nhập hay không nhập vào gia phả cũng không là cái gì cả. Tôi cũng có sự nghiệp của riêng mình, không cần dựa vào Vĩnh Tân!”

Trước đây Ngụy Tông Thao có nói như vậy, nhưng Ngụy Tinh Lâm không tin. Tuy rằng cô ta dùng đủ mọi cách để tìm “đứa con riêng” này trở về, muốn cho anh có tư cách tranh gia tài với Ngụy Khải Nguyên nhưng cho tới bây giờ, cô ta luôn khinh thường Ngụy Tông Thao, cũng không tin tưởng Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao này cậy tài khinh người, không coi ai ra gì, tưởng rằng ở thành phố nhỏ ở đông nam mở một công ty nho nhỏ thì đã ngon lắm rồi. Thật ra Ngụy Tinh Lâm cũng thích tính cách này của anh, càng là như thế này thì càng không có sức uy hiếp đến cô ta. Nhưng cô ta cũng biết đạo lý ‘giả heo ăn hổ’, bởi vậy nên không thật sự cố gắng giúp Ngụy Tông Thao, vẫn hết sức đề phòng anh như cũ. Chị ta càng hy vọng Ngụy Tông Thao có thể trở mặt với Ngụy Khải Nguyên, sau khi hai bên cùng thiệt hại thì cô ta có thể ngư ông hưởng lợi.

Bây giờ nhìn lại, Ngụy Tông Thao đã rời đi hơn một tháng, mất tăm mất tích không muốn trở lại nhà họ Ngụy. Nếu không phải thành phố Lư Xuyên bị chú ý, chắc hẳn là bây giờ anh vẫn còn trốn ở trong cái xó xỉnh kia.

Ngụy Tông Thao kiêu căng ngạo mạn như thế nào thì vẫn dễ đối phó hơn Ngụy Khải Nguyên.

Ngụy Tinh Lâm rốt cục hạ quyết định, suy nghĩ một chút, nói: “A Tông, cái khác thì tôi không nói, nhưng mà cháu phải biết rằng hiện giờ tôi có thể tìm được cháu thì Ngụy Khải Nguyên cũng có thể tìm được. Ông ta có thể đối phó với cháu một lần thì cũng có thể đối phó với cháu lần thứ hai, không phải là cháu không tranh không đoạt thì sẽ không có chuyện gì, hễ là có thể đe dọa đến người và việc của ông ta thì ông ta sẽ không bỏ qua.”

Cô ta nói xong, nhìn thấy vẻ mặt của Ngụy Tông Thao có vẻ thả lỏng, rốt cuộc thì giọng nói nhẹ lại. Cửa phòng ngủ mở ra, Dư Y đã thay quần áo, đi ra, cặp mắt của cô ta khẽ động đậy, có chút dăm chiêu.

Dư Y thật sự đã đói bụng từ lâu rồi. Cả ngày cô cũng chưa ăn cái gì, thể lực lại bị tiêu hao quá lớn. Cô đang đứng ở phía sau cánh cửa nghe lén thì bụng kêu ùng ục nhiều lần, thấy Ngụy Tinh Lâm lú lú không dứt, cô chỉ có thể mở cửa đi ra lấy đồ ăn.

Đồ ăn nóng hổi, mùi thơm bay bốn phía, cô bụng chén đĩa lên rồi quay về phòng ngủ, không ngờ đột nhiên bị người nắm tay lại.

Ngụy Tinh Lâm tươi cười thân thiết, vừa lôi kéo Dư Y vừa nói với Ngụy Tông Thao: “Cháu không muốn nghĩ cho bản thân mình thì cũng nên nghĩ cho người khác. Cháu quen bạn gái khi nào vậy? Sao trước đây chưa nghe cháu nói qua?”

Cô ta có ý chỉ trích, Dư Y rút tay về, cười như không cười, nói: “Dì à, tôi không trở ngại các người trò chuyện, đi vào trước!”

Khoé miệng Ngụy Tinh Lâm cứng ngắc, nụ cười nhìn cũng không tốt lắm, mạnh mẽ kéo Dư Y đến sofa, thân thiết nhiệt tình nói: “Ngồi ở chỗ này ăn đi, nếu là bạn gái của A Tông thì chúng ta nên làm quen.”

Lần này đối lại là Ngụy Tông Thao cười như không cười, liếc mắt nhìn cái tay của Dư Y đang bị Ngụy Tinh Lâm nắm lấy. Anh lại nhìn Dư Y một chút, nghe thấy Ngụy Tinh Lâm nói: “A Tông, cháu có bạn gái xinh đẹp như vậy, cô cũng vui mừng cho cháu, chắc chắn là chú của cháu cũng vui mừng cho cháu. Tuổi của cháu cũng không còn nhỏ, đã ba mươi bốn, ba mươi lăm tuổi rồi. Nhân lúc ông nội cháu còn sống, sớm thành gia lập nghiệp, sinh con đẻ cái. Ba mẹ cháu ở dưới tuổi vàng có biết cũng được vui vẻ yên tâm. Cháu nói xem có phải hay không?”

Cô ta biết Ngụy Tông Thao là người thông minh, hiểu rõ ý tứ của cô ta. Mặc kệ là anh có nghiêm túc đối với người phụ nữ ở bên cạnh này hay không, trong tương lai sớm hay muộn gì thì anh cũng sẽ cưới vợ sinh con, cuối cùng cũng có một ngày sẽ bị Ngụy Khải Nguyên đe dọa.

Quả nhiên, qua sau một lúc lâu liền nghe Ngụy Tông Thao nói: “Ngày mai tôi trở về với cô út, đi thăm ông nội!”

Ngụy Tinh Lâm rốt cuộc nở nụ cười, buông tay của Dư Y ra, không hề nhìn cô nữa, lại cùng Ngụy Tông Thao trò chuyện một hồi, hỏi anh thời gian này ăn ở có tốt không, còn nói trên internet có người tung tin Ngụy Khải Nguyên tạo bằng cấp giả, hiện giờ thành viên hội đồng quản trị đang điều tra rõ chân tướng. Cô ta nói khách sáo, đầy quan tâm lo lắng, còn Ngụy Tông Thao trước sau đều có bộ dạng lười nhác, xa cách. Trong lòng Ngụy Tinh Lâm tức giận, nhẫn nhịn xuống. Sau khi đã làm xong việc thì đứng dậy rời đi.

Dư Y xoa xoa bàn tay hơi ửng hồng, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Tạm biệt dì!”

Nguyệt Tinh Lâm ngưng lại, sắc mặt vô cùng khó coi, cô ta cười nói: “Hắn là A Tông chưa nói cho cô biết, tôi chỉ lớn hơn cậu ta tám tuổi, cô không cần phải khách sáo như vậy!”

Bỗng nhiên Nguyệt Tông Thao nói: “Cô ấy không biết phải gọi thế nào, Y Y...” Anh ta nói với Dư Y: “Gọi là cô út!”

Dư Y đứng lên, cười tủm tỉm nói: “Tạm biệt cô út!”

Sắc mặt Nguyệt Tinh Lâm đã xanh mét, cực kỳ khó coi, chỉ khổ là không thể tức giận, nhắc nhở bản thân mình tạm thời phải nhẫn nhịn, chờ sau này làm lại cho Nguyệt Tông Thao hai bàn tay trắng, để xem anh còn có thể không coi ai ra gì như thế này hay không!

Tiến khách về, Nguyệt Tông Thao rót cuộc bắt đầu ăn cơm chiều. Đồ ăn đã lạnh đi một chút, anh chỉ ăn qua loa mấy miếng, sau khi ăn xong thì gọi người phục vụ tới thu dọn đồ ăn. Anh lại đi ra ngoài ban công gọi mấy cú điện thoại, cho đến khi làm xong mọi chuyện rồi mới trở vào. Dư Y đã ngủ rồi.

Anh kéo Dư Y vào trong ngực, đùa nghịch đến lúc cô đánh đẩy anh ra. Dư Y cả giận: “Anh chưa từng thấy đàn bà hả?”

“Vừa rồi rất muốn dạy dỗ em!” Nguyệt Tông Thao tiếp tục đùa nghịch cô, nghĩ tới lúc cô đối đãi với Nguyệt Tinh Lâm ở cửa phòng khách sạn như vậy, vừa nghịch ngợm lại ác liệt, thật là hết sức hưng phấn. Anh không thể kiểm soát được mình, khiến cho Dư Y thở hổn hển không dừng. “Mới vừa gặp mặt liền đối với bề trên quá đáng như vậy, đây là em lại muốn ngấm ngấm hại tôi, hay là tính tình vốn xấu sẵn?”

Dư Y tránh né anh, hơn nửa ngày mới có sức lực trả lời: “Anh nói muốn để cho tôi coi trời bằng vung!”

Nguyệt Tông Thao nghe vậy, cười lớn một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng dường như bị một bàn tay nhỏ bé nhéo nhéo. Anh rót cuộc buông Dư Y ra, đắp lại chăn cho cô thật tốt để cô yên tâm ngủ, nói: “Ngày mai dẫn em đi thành phố A, mặc sức em chơi!”

Bên kia, ở Nho An Đường lại có chuyện mới để tán gẫu. Người ở ngôi nhà cổ đến rồi đi không có một chút tung tích, trong nháy mắt tất cả đều biến mất, chỉ để lại một mình A Thành thông báo cho chủ nhà.

Mấy người hàng xóm nói chủ nhà thật may mắn, Trần Chi Nghị kia thật là xui xẻo, còn chưa có dọn vào ở mà căn nhà này đã trở thành bộ dạng như thế này. Còn có người nói anh ta theo đuổi Dư Y thời gian dài, kết quả là ngay cả Dư Y cũng biến mất tiêu.

Giờ khắc này, Trần Chi Nghị đang ở trong nhà của bà chủ sông bài.

Bà chủ đem tất cả đồ của Dư y ở trong sông bài giao cho anh ta, không yên tâm nói: “Tiểu Dư thật sự là tội phạm?”

Trần Chi Nghị không hề trả lời, chỉ tùy ý nhìn chung quanh căn phòng. Căn phòng này được bài trí đơn giản, vật dụng trong nhà đều thông thường, chỉ có điện thoại được đặt bên cạnh một khung hình, bên trong là một nhà bốn người của bà chủ, nhìn có vẻ chụp đã lâu. Khi đó bà chủ còn rất trẻ, con trai Ngô Thích cũng không có béo mập như bây giờ.

Khi anh ta cầm lấy mấy thứ này rời đi, bà chủ hỏi anh ta: “Haiz, cảnh sát Trần, mấy ngày nay anh có còn ở đây không? Ngày mai là ngày trận chung kết của đại hội đánh bài!”

Trần Chi Nghị cũng không quay đầu lại: “Ngày mai tôi đi thành phố A!”

24. Chương 24

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Nhiệt độ ở thành phố A tương đối cao, không giống với thành phố Lư Xuyên. Dư Y dự đoán trước, đã sớm chuẩn bị tốt quần áo mùa xuân mát mẻ nhất. Sau khi thay đồ, soi gương mới phát hiện cổ áo rộng không thể che được những dấu vết mờ ám ở xung quanh xương quai xanh.

Cô hơi thất thần, trong một ngày ngắn ngủi tất cả đều thay đổi. Không biết A Thành đã thắng được giải nhất của đại hội đánh bài hay chưa, hay là rồi có muốn hẹn hò với cô không? Dư Y miên man suy nghĩ một hồi, rốt cuộc thì tự cười nhạo mình. Sau đó mới thay đổi một cái áo cổ cao hơn một chút, đi ra ngoài chợt nghe Ngụy Tông Thao nói: “Xem ra là sau này em không thể mặc áo cổ thấp...”

Dư Y ném cái áo thay ra vào trong vali hành lý, trả lời: “Tôi cũng có thể khiến cho anh về sau không có cách nào cởi cổ áo sơ mi ra.”

Lời này có chút bạo dạn, Ngụy Tông Thao thật mong chờ.

Mấy người Trang Hữu Bách không có ở đây, dọc đường chỉ có chú Tuyền đi cùng với bọn họ, cộng thêm Ngụy Tinh Lâm, sau khi máy bay đáp xuống cô ta liền rời đi.

Ngày hôm qua Dư Y thật sự đã tiêu hao hết tất cả sức lực. Hôm nay lại phải thức dậy sớm, cả người vừa buồn ngủ vừa mỏi mệt, tinh thần không thể phấn chấn.

Cô ngủ suốt ở trên xe, ngủ không được sâu, có một tiếng động liền tỉnh lại, nghe thấy Ngụy Tông Thao đang ở đâu đó nói: “Dư Y rất thông minh, chuyên môn ăn hiếp người thành thật. Chú Tuyền, chú phải trông cô ấy cho thật kỹ, đừng để cho cô ấy chạy.”

Bên khoe môi có hơi nóng, chỉ chốc lát sau đã bị người hôn lấy. Dư Y vẫn không mở mắt ra, nghe thấy Ngụy Tông Thao cười nhẹ: “Muốn tôi kêu chú Tuyền xuống xe trước hay không?” Vừa nói vừa mút lấy lưỡi của cô, Dư Y rốt cuộc “thức” dậy, nhảy xuống xe đi theo bọn họ vào biệt thự.

Biệt thự cũng không lớn lắm, hai tầng lầu, được xây dựng dựa vào núi, trong sân có đặt một cái bàn đơn giản. Cách bài trí ở bên trong cũng bình thường, đồ trang trí rất ít, dễ nhận thấy là chủ nhân không hề muốn tốn tâm sức ở chỗ này.

Ngụy Tông Thao không có giới thiệu nhiều với Dư Y, chỉ nói tóm tắt dễ hiểu: “Tổng cộng có năm phòng ngủ, có phòng tập thể dục và phòng làm việc, vận động hay lên mạng đều tùy ý em, ở đây chờ tôi trở lại.”

Anh chỉ nghỉ ngơi một chút rồi đi, tự mình lái xe rời khỏi, thật sự để chú Tuyền ở lại trông Dư Y.

Dư Y biết rõ Ngụy Tông Thao muốn đi đâu, vừa rời ở trên xe, anh ta đã nói tất cả cho chú Tuyền biết.

Chú Tuyền đem tất cả các hành lý ở trong xe vào, cũng không có nói gì với Dư Y, chỉ gạt đầu rồi bắt đầu khâu vá, ghi nhớ câu nói kia của Ngụy Tông Thao “Dư Y chuyên môn ăn hiếp người thành thật.”

Ông ta lần lượt đem hành lý để vào phòng, rồi sắp xếp tất cả vào tủ quần áo, hơn nửa ngày mới làm xong tất cả thật thoải mái. Lúc xuống lầu thì Dư Y đang chờ đến sắp sửa ngủ thiếp đi, cô nói với chú Tuyền: “Không có đồ ăn đồ uống.”

Chú Tuyền nói: “Cô Dư có tới thành phố A chưa? Tôi có thể đưa cô đi shopping, nhân tiện mua một chút đồ ăn về.”

Người tài xế này có chút thú vị, rõ ràng là lo lắng Dư Y ở lại một mình, nhưng có thể nói ra lời nói khiến cho người ta cảm thấy thoải mái, thú vị hơn nhiều so với A Thành. Dư Y cười tủm tỉm gạt đầu, cùng lắm thì ngủ ngay ở trong xe.

Buổi sáng từ thành phố A đi qua Hong Kong, vào 1 giờ chiều Ngụy Tông Thao đã tới bệnh viện tư nhân nằm ở khu Bào Mã.

Bác sĩ vừa mới kiểm tra xong thân thể của ông Ngụy, cười nói: “Tình trạng hiện tại của ông Ngụy rất tốt, không bao lâu nữa là có thể xuất viện.”

Ngụy Tinh Lâm mừng rỡ một hồi, kéo tay của ông Ngụy, lập lại lời của bác sĩ một lần cho ông ấy nghe. Nói xong thì nghe thuộc hạ báo lại là Ngụy Tông Thao đã đến bệnh viện, cô ta trầm mặc một lát, kéo kéo chân cho ông Ngụy, nói: “Ba à, có một chuyện con không biết có nên nói cho ba biết hay không.”

Hồi năm ngoái, ông Ngụy bị trúng gió, sau khi trải qua điều trị thì hiện giờ đã phục hồi hơn phân nửa. Nhưng mà cử động vẫn bất tiện như cũ, trước đây đầu óc có chút hồ đồ, Ngụy Khải Nguyên nói gì thì nghe nấy, mà hiện nay thần trí của ông ta đã khôi phục lại.

Ông ta đoán được Ngụy Tinh Lâm muốn nói gì, lộ vẻ mệt mỏi, nói: “Có phải A Tông xảy ra chuyện hay không? Ba thấy trên báo chí có tin tức của nó.”

Từ khi Ngụy Tông Thao đi vào nhà họ Ngụy, vẫn luôn xử sự hoà hợp, hiếm thấy ở trên báo chí. Hiện giờ truyền thông lại đưa tin tức về anh, không thể không khiến người ta ngỡ vực vô căn cứ.

Ngụy Tinh Lâm nhân cơ hội nói cho ông ta nghe hết sự tình: “Ba, mấy tháng trước, lúc ba còn đang dưỡng bệnh, con không dám nói cho ba biết. Anh hai làm cho A Tông bị thương, khiến cho A Tông rời khỏi thành phố A, con tìm hơn một tháng cũng chưa tìm được. Nếu mấy ngày hôm trước không có người trên internet nói nó xuất hiện ở thành phố Lư Xuyên, có lẽ con đã mất đi đứa cháu này.”

Ngụy Tinh Lâm đem toàn bộ chuyện lớn nhỏ trình bày hết, nói từ chuyện Ngụy Khải Nguyên làm hại Ngụy Tông Thao, đến chuyện Ngụy Khải Nguyên tạo bằng cấp giả, hội đồng quản trị nghiêm ngặt điều tra, rồi đến chuyện Ngụy Tông Thao không muốn trở về, cô ta nói: “Rốt cuộc năm ấy anh hai có tốt nghiệp hay không, con thật sự không biết, lúc đó chúng ta không ai đi tham dự lễ tốt nghiệp của anh. Hiện giờ giá cổ phiếu rớt xuống nhiều, tập đoàn không bằng lúc trước, những chuyện này cũng không quan trọng. Nhưng đến bây giờ anh hai vẫn chưa lập gia đình, con cũng không thể sinh đẻ được nữa, A Tông là cháu trai duy nhất của dòng họ Ngụy của chúng ta, con nhất định phải bảo vệ nó!”

Lời nói của cô ta thành khẩn, biểu lộ tình cảm chân thành, khiến cho người khác nhìn thấy thật cảm động.

Ông Ngụy cầm quyển tạp chí ném cho cô ta, nói: “Con nói là con tìm nó về từ chỗ nào? Tại sao không phải Singapore?”

Trong tạp chí có trích dẫn nội dung bài post kia, làm cho ánh mắt của mọi người hướng vào lai lịch của Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tinh Lâm nhìn bài báo, lập tức nói: “Con không biết tại sao truyền thông lại có thể bịa đặt ra như vậy. Con đã điều tra rõ ràng, năm đó anh cả ở cùng với người phụ nữ kia một năm, sau khi sinh ra A Tông liền an bài bọn họ sống ở quê, những người ở trong thôn đều biết rằng bọn họ là mẹ con. Tám năm trước A Tông còn trở về nơi đó gây dựng sự nghiệp, công ty kinh doanh đến bây giờ, cũng coi như là tuổi trẻ nhiều triển vọng.”

Ông Ngụy nghe đến đó thì vẻ mặt đã dần dần mềm xuống. Trước đây ông ta yêu thương nhất là đứa con cả, thật ra bởi vì những tranh chấp trong gia đình nên mâu thuẫn giữa cha con bọn họ dần dần nghiêm trọng, đến cuối cùng ngay cả ông ta cũng không biết là mình có một đứa cháu nội như vậy.

Ngoại hình của Ngụy Tông Thao và cha của anh hơi giống nhau, nhưng tính cách cùng khí chất lại cực kỳ khác biệt. Anh quyết đoán giỏi giang, có thể xuống tay tàn nhẫn. Nếu anh trung thành với họ Ngụy, ông Ngụy cũng không hề để ý mà để anh nhận tổ tông.

Ngụy Tinh Lâm quan sát sắc mặt của ông Ngụy, biết rằng đã lay chuyển được ông, lại giải thích rõ: “Về chuyện Singapore kia, con cũng biết rằng không có lửa làm sao có khói, sẽ đi điều tra, nhưng cần một chút thời gian. Hiện giờ, quan trọng nhất chính là sự an toàn của Ngụy Tông Thao. Nếu điều tra ra nó không có vấn đề gì, mà người khác đã...” Mất Ngụy Tinh Lâm ứng hồng: “Ba, ba không thể vẫn thiên vị anh hai như vậy, gia đình họ Ngụy không phải chỉ có một mình anh ấy!”

Ngụy Tông Thao đợi ở bên ngoài phòng bệnh một hồi lâu, rốt cuộc thì thấy Ngụy Tinh Lâm đi ra gọi anh.

Anh đi vào phòng bệnh, cũng không hề mở miệng nói cái gì, chỉ im lặng đứng ở bên cạnh giường. Ngụy Tinh Lâm dịu dàng nói: “Một tháng nay A Tông phải chịu nhiều khổ cực, cháu cho ông nội xem vết thương, ông nội sẽ giúp cháu!”

Ông Ngụy không thích thái độ của Ngụy Tông Thao, từ khi Ngụy Tông Thao đi vào phòng bệnh, ông ta vẫn mang vẻ mặt sa sầm, cho tới khi nhìn thấy Ngụy Tông Thao vén áo lên, để lộ ra vết thương khác thường ở trên bụng, ông ta mới ngồi dậy, chồm tới gần nhìn một chút, nói: “Đây là...”

Nguyệt Tông Thao nói: “Vết thương do súng.”

Nguyệt Tinh Lâm bỗng nhiên sợ hãi la lên, trợn mắt nói: “Súng... Vết thương do súng?” Chị ta không cách nào ngờ được rằng Nguyệt Tông Thao lại là bị thương do súng bắn. Nguyệt Khải Nguyên thật sự muốn giết chết cháu ruột của mình!

Ông Nguyệt đã giật mình tại chỗ, không dám tin, tức giận đến run rẩy.

Buổi tối Nguyệt Tông Thao mới trở về, bên trong biệt thự lặng ngắt như tờ, thấy chú Tuyền đang ở trong phòng khách, hỏi ông ta: “Dư Y đâu?”

Chú Tuyền nói: “Cô Dư đã ngủ rồi.”

Chú Tuyền kể lại chuyện buổi chiều dẫn Dư Y đi dạo siêu thị, nói: “Cô Dư ngồi ở trong xe ngủ suốt, không có đi dạo ở chỗ nào cả. Buổi chiều ở nhà nhận được điện thoại từ văn phòng của Nguyệt Khải Nguyên, ông ta đã biết được anh đã trở lại.”

Nguyệt Tông Thao gật đầu, không để ý lắm, tiếp tục hỏi: “Buổi tối cô ấy có ăn cơm chưa?”

Chú Tuyền thấy Nguyệt Tông Thao chỉ hỏi đến Dư Y, liền báo cáo từng việc hôm nay Dư Y ăn cái gì, làm cái gì, cuối cùng mới nói: “Ngày mốt A Trang và A Tấn về nước. A Thành đã trở về rồi, biết được chuyện bài post trên internet kia, cậu ta sợ anh trách móc, ở suốt trong phòng.” Nguyệt Tông Thao cười cười, chạy lên lầu, nói: “Chú nói với cậu ta, tôi đã ném qua mì xào Mã Lai của cậu ta từ lâu.” Cho nên không có sự đồng ý ngầm của anh, thì làm sao mà cậu ta được phép mỗi ngày tâm sự món ăn ngon với Dư Y.

Chú Tuyền ngẫm hiểu, thu dọn phòng khách một chút, tính trở về phòng nói cho A Thành, tắt đèn đi lên lầu. Vừa mới đi qua khúc quanh thì thấy cửa phòng ngủ chính mở ra.

Nguyệt Tông Thao vẫn chưa thay đồ, hỏi chú Tuyền: “Dư Y đâu?”

Chú Tuyền nói: “À, ở trong phòng của tôi.” Nói xong thì cảm thấy rằng lời này có ý nghĩa khác, ông ta vội giải thích: “Tôi đưa phòng của tôi cho cô ấy ở, tôi và A Thành cùng ngủ một phòng!”

Biệt thự tổng cộng có năm phòng ngủ, vốn chính là năm người bọn họ mỗi người một phòng. Mấy năm nay, bất kể là ở trong nước hay nước ngoài, bên cạnh bọn họ không có xuất hiện phụ nữ. Chú Tuyền tự nhiên không dám tự tiện quyết định, suy nghĩ một chút rồi thu dọn hành lý của Dư Y vào phòng của mình.

Không ngờ Nguyệt Tông Thao lại nói một câu: “Không cần phải phiền phức như vậy.” Nói xong liền đi đến phòng của chú Tuyền, khiến cho chú Tuyền sửng sốt tại chỗ.

Dư Y đang chìm trong cơn mộng đẹp.

Căn phòng này đã được thu dọn rất sạch sẽ, ra giường cũng đã đổi mới, tình trạng tốt hơn so với nhà cho thuê ở Nho An Đường, tốt hơn so với phòng dành cho khách ở ngôi nhà cổ. Dư Y thấy còn thoải mái hơn so với khách sạn, bởi vậy đầu đặt xuống gối liền ngủ. Nhưng đột nhiên trời đất quay cuồng, cô mở mắt ra, còn chưa kịp phản ứng lại với Nguyệt Tông Thao bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, thì cô đã bị đối phương ẵm ra khỏi phòng, chỉ thấy Nguyệt Tông Thao cười nói: “Chú Tuyền lớn tuổi rồi, không quen ngủ chung giường với người khác, em vẫn nên ngủ với tôi.”

Bước chân của anh rất dài, mạnh mẽ vững vàng, tốc độ không nhanh không chậm. Dư Y nằm ở trong lòng anh không có cảm thấy xóc nảy gì. Cô không hiểu được tại sao tinh lực của Nguyệt Tông Thao lại có thể tràn đầy như vậy, khi tiến vào vẫn mạnh mẽ như trước. Cô nói bản thân cô vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, Nguyệt Tông Thao cười cô: “Em đã ngủ một ngày rồi, cho là tôi không biết?”

Động tác liên tục, anh cũng không biết mệt mỏi, sau đó thì ôm Dư Y vào trong lòng, vỗ về, nói: “Tám năm trước khi tôi gặp em, bộ ngực của em còn rất nhỏ.”

25. Chương 25

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y muốn gạt bàn tay ở trên ngực ra, sau khi nghe vậy thì sửng sốt, lén nhìn Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao dùng cái tay rảnh rỗi kia nắm lấy cằm của cô, cười nói: “Ngây người rồi à?”

Tám năm trước Dư Y chỉ mới có mười sáu mười bảy tuổi, rốt cuộc là mười sáu hay là mười bảy tuổi, sự chênh lệch này rất lớn, chỉ có điều vẫn có một điểm giống nhau, khi đó cô có cha có mẹ, kiêu căng phản nghịch.

Thành tích học tập của cô rất tốt, thường ngày không chịu bỏ công học hành nhưng thi cuối năm cũng có thể đứng đầu, đi học thì nghiêm túc, tôn sư trọng đạo. Tất cả thầy cô giáo đều đối xử với cô rất tốt, hề có những cuộc thi nào lớn thì sẽ phải cô lên đài để giành vinh quang. Ở trong trường học cô luôn được tiền hô hậu ủng, nữ sinh thì thích kết bạn, nam sinh thì bị phân tâm thất thần vì cô. Sau này Trần Chi Nghị xuất hiện, luôn luôn dễ dàng có biện pháp kiểm tra di động và thư tín của cô, ngay lập tức những nam sinh này lần lượt biến mất. Dư Y “cảm ơn” anh ta đã xen vào việc của người khác, khi trông thấy anh ta thì chưa từng có vẻ mặt hoà nhã.

Trước ngực bị đau, Dư Y kêu lên một tiếng, nhú mày nhìn tên đầu sỏ gây nên.

Ngụy Tông Thao nói: “Thật sự là ngây người à?”

Rốt cuộc Dư Y vẫn hết sức tò mò, hỏi anh ta: “Anh đã nhìn thấy tôi lúc nào?”

Ngụy Tông Thao cười cười: “Lúc tôi nhìn thấy em, em đang mặc đồng phục học sinh.”

Ngày hôm đó Ngụy Tông Thao tạm dừng lại ở thành phố Hải Châu, xe hơi đỗ ở bên ngoài một quán trà.

Phía trước quán trà có một hồ nước, phong cảnh chung quanh khúc khuỷu quanh co, có thể nhìn thấy những dãy núi ở xa xa. Có hơn mười chiếc xe riêng đỗ ở bên ngoài quán trà, trong đó có một chiếc là của anh, đang đậu sát vào bức tường, vị trí vắng vẻ, ít người để ý đến. Anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì có người che khuất tầm mắt của anh, dựa vào đầu xe.

Anh vẫn chưa nhìn thấy được mặt của đối phương, chỉ nhìn thấy cô đang mặc một bộ váy rất khó coi, phía trên mặc áo trắng ngắn tay, phía dưới mặc váy ngắn màu xám, mái tóc dài nhuộm màu tím.

Khi đó là đang mùa hè, thời tiết thay đổi bất thường, mây đen che kín bầu trời, gió lớn mưa rào bất chợt kéo đến, trong nháy mắt cô bị ướt như chuột lột. Chung quanh quán trà trống trải, không có nơi nào để đợi mưa, cô không chọn mái hiên của quán trà mà lại chạy đến chân tường – nơi có mái ngói điêu khắc tinh xảo, khó khăn lắm mới có thể che được một chút mưa, mà chiếc xe hơi trước mặt còn có thể ngăn chặn gió lớn.

Trên tay của cô còn mang theo cặp sách, đứng không bao lâu thì đã ném cặp sách xuống, mặc kệ thời tiết ở trên đầu, trực tiếp ngồi lên cặp sách, cứ như vậy hoàn toàn được thân xe che chắn, có thể thật sự tránh được mưa gió ngày càng lớn.

Ngụy Tông Thao nhìn thấy cô téo chân lại song song với vách tường, thỉnh thoảng co lại một chút, thỉnh thoảng đá một cái. Toàn thân rõ ràng là ướt sũng vật không chịu nổi, tư thế ngồi lại đặc biệt thành thoi, bộ dạng lười biếng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú về phía cửa chính của quán trà.

Tóc đã bị ướt sũng nước mưa. Cô vén một bên tóc ra sau tai, toàn bộ mái tóc được vén qua một bên, rủ xuống ngực, lộ ra một nửa khuôn mặt rõ ràng, chóp mũi xinh xắn, khoé miệng cong lên nhẹ nhẹ, đường nét tinh xảo, làn da cùng với hai chân thon dài trắng nõn, cả người ở trong cơn mưa lớn như vậy lại rất thoải mái, xuất ra vẻ rực rỡ bất ngờ.

“Lúc đó trên người em ướt sũng, quần áo đã biến thành trong suốt, dán vào người tựa như không có mặc gì, làn da ướt đầm mưa, thật sự rất mê người, rất giống với ngày hôm đó.”

Ngày hôm đó Ngụy Tông Thao ôm Dư Y quay về ngôi nhà cổ, nhìn thấy trên bụng bằng phẳng của cô lóng lánh ánh nước, thật gần như vậy, tựa như đang vậy gọi anh.

Ngụy Tông Thao cười cười, vùi đầu hôn ngực của cô, trầm giọng nói: “Lúc đó bộ ngực còn nhỏ, vẻ đẹp hơi kém một chút, đáng tiếc là khi đó em vẫn còn là một đứa con nít, tôi không biết nên đặt ánh mắt vào đâu.” Chỉ có thể nhìn cô chăm chăm, miệng lưỡi khô khốc có phần khó có thể tự kiểm soát.

Dư Y nhớ rõ ngày đó, cô đứng ở chân tường đụt mưa, xe hơi ở phía trước có kính đen, cô nhìn không thấy bên trong có người hay không, nhưng nghĩ là không ai lại ở trong xe ngay người đến gần hai tiếng đồng hồ.

Cô đứng ở bên ngoài quán trà suốt hai tiếng. Sắc trời ngày càng tối, nhưng sau đó mưa đã giảm lại. Cô đang nhảy nhót tại chỗ muốn vấy ráo nước, bỗng nhiên nhìn thấy một cuộc có người đi ra từ quán trà, động tác của cô dừng lại, bàn tay vịn vào cửa kính xe, hơi hơi cong lưng khi đám người đi qua, sau đó lập tức cầm cặp sách lên đi theo.

Ngụy Tông Thao nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của cô dán lên, trên cửa xe lập tức có in dấu, sườn mặt xinh đẹp chỉ cách anh có một lớp cửa kính, thậm chí anh có thể nhìn thấy lông mi của cô xoè ra như cánh quạt, sau đó thì thấy cô bất thành linh rời đi, một người đàn ông trung niên lái xe rời khỏi quán trà.

Ngụy Tông Thao hỏi cô: “Lúc ấy em đứng ở chỗ đó để làm gì, cửa chính của quán trà ở đó, sao không đi vào?”

Dư Y khôi phục lại tinh thần, nói: “Vậy lúc đó tại sao anh lại khoanh tay đứng nhìn, để cho tôi phí công ngâm ở trong mưa hai tiếng đồng hồ!”

Cô hỏi một đằng trả lời một nẻo, tránh nói vào vấn đề chính. Ngụy Tông Thao cười cười: “Em vẫn còn là một đứa trẻ, tôi lừa em vào trong xe, em sẽ yên tâm sao?”

Dư Y nói tiếp: “Lúc ấy anh ở chỗ đó làm cái gì, ngay người ở trong xe đến hai tiếng đồng hồ?”

Ngụy Tông Thao nói: “Đang ngắm em.”

Dư Y hừ một tiếng lạnh nhạt, lại nghe Ngụy Tông Thao hỏi: “Khi ấy em bao nhiêu tuổi?”

“...Mười bảy.” Dư Y liếc nhìn anh: “Anh thật biến thái!”

Ngụy Tông Thao cười to, kéo cô vào trong lòng, ôm chặt: “Bây giờ em đã trưởng thành, tôi đã bỏ lỡ cơ hội để ‘biến thái!’” Nói xong lại bắt đầu mân mê ngắm nghía cô. Dư Y hỏi: “Còn hai lần nữa, anh còn gặp qua tôi hai lần nữa.” Ngụy Tông Thao cười mà không đáp lại, khiến cho cô không có thời gian để hỏi nữa.

Dư Y tuyệt đối không ngờ là tám năm trước Ngụy Tông Thao đã gặp qua cô. Hơn nữa, đến bây giờ nhớ lại, cô muốn hỏi lại thì không có cơ hội. Cô bị Ngụy Tông Thao dày vò đến rạng sáng mới ngủ, khi thức dậy thì mặt trời đã lên cao từ lâu.

Ngụy Tông Thao chưa ra ngoài. Anh đang ngồi ở trong phòng ăn dùng bữa trưa, nhìn thấy Dư Y xuống lầu, anh liếc nhìn cô một cái, nói: “A Thành, dọn cơm!”

Động tác của A Thành chậm lại vài giây, dường như không muốn chạm vào ánh mắt của Dư Y, đứng dậy đi vào bếp lấy cơm, từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện với Dư Y.

Toàn thân Dư Y đau nhức, thậm chí muốn ăn cho no bụng, không muốn trò chuyện nhiều. Ăn đến một nửa, trong phòng ăn chỉ còn lại hai người, cô và Ngụy Tông Thao, cô mới hỏi lại: “Hai lần khác, anh không muốn nói cho tôi biết?”

Ngụy Tông Thao đã ăn xong rồi, tựa lưng vào ghế, thản nhiên nói: “Để dành sau này sẽ kể chuyện cho em trước khi ngủ.”

Anh hỏi Dư Y ăn đủ chưa, rồi hôn vồ về cô, lúc này mới kêu chú Tuyên lái xe ra, nói với Dư Y: “Quần áo đã dọn vào phòng của tôi rồi, không nên còn muốn rời đi, tôi muốn ngủ bù cho toàn bộ tám năm.”

Dư Y gắt nhỏ lại một câu “Biến thái”, không hề để ý đến anh.

Dư Y không có chuyện gì để làm, không có chỗ để đi, cô ngồi ở trên sofa xem tivi, nhìn thấy diễn viên phim thần tượng mặc trang phục học đường trình diễn một màn kịch cầu huyết, suy nghĩ lại dần dần trôi đến trận mưa to ngày hè kia.

Ngày đó cô về đến nhà liền bắt đầu lên cơn sốt, vô tri vô giác nói mớ, cha mẹ canh ở bên giường của cô một đêm. Khi cô tỉnh lại thì thấy mẹ không có ở đó, câu đầu tiên là hỏi cha cô: “Buổi chiều ngày hôm qua cha đi đâu?”

Biểu tình của cha kinh ngạc, nói: “Làm việc suốt, sao vậy?”

Dư Y lạnh lùng liếc nhìn ông một cái, không nói thêm lời nào. Sau khi khỏi bệnh, trở về trường học, trên mái tóc dài vẫn còn có mấy dóm màu tím, nói lên sự phản nghịch, khiến cho thầy cô giáo vừa yêu lại vừa ghét. Khi kết thúc kỳ thi vào trường đại học, cô đi du lịch ở khắp nơi, cho đến khi khai giảng liền dọn đến ký túc ở trong trường, không bao giờ chịu về nhà nữa.

Sau đó Trần Chi Nghị thuê cho cô một căn nhà ở gần trường học, ép buộc cô phải vào ở.

Anh ta trở thành khách quen ở trong trường của Dư Y, giám sát chặt chẽ mọi chuyện ăn uống ngủ nghỉ của Dư Y, lấy cớ là thay cha mẹ Dư Y chăm sóc cho cô. Mẹ cô thường ở trong điện thoại nói về Trần Chi Nghị biết hiểu thảo, quan tâm chăm sóc này nọ, còn nói gia tộc của anh ta là Trần thị ở miền bắc, rất môn đăng hộ đối với cô. Dư Y mắng Trần Chi Nghị biến thái với mẹ: “Anh ta lớn hơn sáu tuổi, lúc con còn tuổi vị thành niên, cả ngày anh ta động tay động chân với con, anh ta có bệnh thích con nít!”

Mẹ cô cười vui vẻ, bà rất hiểu con gái của mình. Từ trước đến nay, tính cách của Dư Y đều là không muốn chịu thiệt. Ai có bản lĩnh động tay động chân với cô mà sau đó còn có thể vẹn toàn không hao tổn cái gì, người đó nhất định chính là người Dư Y kính phục và yêu mến ở trong lòng. Bà cười nói: “Lúc còn trung học, mẹ và cha con không cho con yêu sớm. Bây giờ học đại học, con muốn yêu đương như thế nào cũng được. Trần Chi Nghị có bản lĩnh, lại không có dựa dẫm vào gia đình, rất chiều chuộng con, mẹ và cha con không phản đối.”

Thời gian trôi qua, hiện giờ ở bên cạnh Dư Y có một người càng biến thái hơn. Dư Y dựa vào sô pha cười cười, suy nghĩ khi nào muốn rời đi thì sẽ rời đi cũng không muộn.

Ngụy Tông Thao không biết Dư Y đã định nghĩa anh là người “biến thái hơn”. Hai ngày nay anh cũng không ngủ đủ giấc, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt. Chú Tuyền liếc mắt nhìn vào kính chiếu hậu, mở miệng thăm dò: “Anh Ngụy, theo tiến trình thì qua hai tháng anh phải về nước một chuyến. Tôi nghĩ đặt vé máy bay sớm một chút.” Dừng một chút, nói: “Bây giờ đặt vé?”

Ngụy Tông Thao liếc chú một cái, cho đến khi xe ngừng lại ở trước cửa của Tập đoàn Vĩnh Tân, anh vẫn không nói câu nào.

Toà nhà hai mươi tám tầng của Tập đoàn Vĩnh Tân nhìn xuống toàn bộ khu vực sầm uất của thành phố A, ban ngày xe cộ qua lại, ban đêm đèn màu rực rỡ. Ngụy Khải Nguyên đứng ở cửa sổ nhìn Ngụy Tông Thao bước xuống xe ở bên dưới, khoé miệng hơi cong lên, yên lặng chờ điện thoại vang lên.

Điện thoại còn chưa vang lên, Ngụy Tinh Lâm không có gõ cửa đã vào, nói: “Chờ sốt ruột rồi hả, em để cho A Tông đến văn phòng của em uống ly cà phê trước!”

Ngụy Khải Nguyên cười nói: “Có thời gian thì đi học lễ nghi, lần sau nhớ gõ cửa rồi mới vào!”

Ngụy Tinh Lâm cũng không có tức giận, kéo ghế ngồi xuống, nói: “Tôi không nói những lời vô ích với anh. Anh đối xử với A Tông như thế nào, chúng tôi đều đã nhìn thấy. Bây giờ giá cổ phiếu lại sụt, nội bộ tập đoàn không ổn định, bằng cấp của anh là thiệt giả tôi không thèm quan tâm. Tóm lại, không thể để cho truyền thông lại bắt được nhược điểm không nên của gia tộc chúng ta, cho A Tông một chức vị phù hợp với thân phận của nó!”

Ngụy Khải Nguyên giống như là nghe được một chuyện thật mắc cười: “Không cần lại tốn công vô ích, liên kết với người ngoài đối phó với tôi. Dù cho tôi lập tức cho cô về hưu, cũng sẽ cho cô đầy đủ lương hưu. Cô tự ý tìm về một đứa con riêng, cô làm sao biết được nó không phải là một con sói nuốt trọn không nhả xương?”

Ngụy Tinh Lâm cười khẩy: “Nó nhả hay không nhả xương thì tôi không biết, nhưng anh thì xương cốt cũng sẽ không bỏ qua. Ba còn chưa có cho A Tông nhận tổ tông mà anh đã ra tay ám sát nó rồi, đến khi A Tông thật sự gọi ba là ông nội, không phải là anh cũng sẽ giết ngay cả ba luôn!”

Ngụy Khải Nguyên nhú mày, lạnh lùng nói: “Tinh Lâm, cô nói chuyện càng ngày càng không có chừng mực, cái gì là ám sát!”

Ngụy Tinh Lâm bỗng nhiên đứng dậy, nghĩ tới vết thương trên bụng Ngụy Tông Thao, cô ta liền cảm thấy sợ hãi một hồi: “Năm tháng trước anh bắn nó bị thương, nó không có báo cảnh sát, mà là trốn đi, thiếu chút

nữa là mất mạng. Anh có biết tại sao nó không báo cảnh sát hay không? Bởi vì nó không muốn bước chân vào gia đình này, cũng không muốn hại Vĩnh Tân chúng ta!”

Ngày hôm qua ở trong bệnh viện, ông Ngụy đã nổi cơn thịnh nộ, nhất thời ngắt xỉu một trận, sau đó thì hỏi Ngụy Tông Thao: “Tại sao không nói cho chúng ta biết, cũng không có báo cảnh sát?”

Ngụy Tông Thao vẫn mang bộ dáng không coi ai ra gì như trước, không thềm để ý chút nào, nói: “Không cần phải liên lụy đến những người khác.”

Ngụy Tinh Lâm vẫn không thích anh, phần nào thật phần nào giả chỉ có trong lòng anh ta hiểu rõ. Nhưng ít nhất có một chút sự thật, đó là năm trước lúc cổ phiếu bị rút giá nặng, anh đã không có bỏ đá xuống giếng, không để cho danh dự cùng địa vị mà ba đã một tay lập nên bị vấy bẩn.

Ngụy Khải Nguyên vỗ mạnh bàn đứng lên: “Cô nói bậy bạ cái gì đó? Khi nào thì tôi nổ súng bắn nó!”

Ai mà đi thừa nhận chuyện này, Ngụy Tinh Lâm lạnh lùng nói: “Đó là nó tự bắn mình một phát sao? Anh cho là nó là ai, có thể có bản lĩnh này? Chẳng qua nó chỉ là chủ của một công ty nho nhỏ, không giống như anh, từ nhỏ đã chơi với súng, trong phòng ngủ của anh còn có súng!”

Hai người cãi nhau đến đỏ mặt tía tai. Ngụy Tông Thao đứng ở ngoài văn phòng nghe một lát, rồi thoáng nhìn giờ, không muốn phí thời gian ở đây, liền gọi điện thoại đến bệnh viện ở Hong Kong, nói với ông Ngụy vài câu.

Qua khoảng mười phút đồng hồ, cấp cao của Tập đoàn liền nhận được mệnh lệnh, nửa giờ sau họp ở phòng hội nghị lầu hai mươi bảy. Ngụy Khải Nguyên bị điện thoại cắt ngang, nghe được vài câu thì sắc mặt ngày càng kém. Âm thanh ở bên đầu kia của điện thoại già nua, không hề giận giữ nhưng vẫn uy nghiêm: “Anh đã dùng súng gì, dùng đạn gì, tôi điều tra không ra sao? Anh không cần nhiều lời với tôi, ở đây là trong nước, không phải nước Mỹ, càng không phải là xã hội đen, không ai lại tự nhiên bị thương do súng đạn. Bây giờ anh đi phòng họp ngay lập tức, tôi còn chưa có chết!”

Cấp cao của Tập đoàn Vĩnh Tân lại có thay đổi. Tin tức này sau sáu giờ đã được truyền lên internet. Dư Y chống má nhìn máy tính, không thể ngờ động tác của Ngụy Tông Thao lại nhanh chóng như vậy.

Ở đầu kia, Ngụy Khải Nguyên giận đến không thể kềm chế, thiếu chút nữa là ném đồ đạc ở trên bàn. Đột nhiên máy tính hiện lên một email, ông ta mở ra, vừa nhìn thấy thì rùng mình.

Chỉ thấy nội dung: Ngụy Tông Thao, người Singapore.

Bên dưới email có lưu một dãy số điện thoại di động.

26. Chương 26

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Khi Ngụy Tông Thao trở về thì đã khuya rồi. Hôm nay kết thúc hội nghị, anh đã dùng bữa tối với bộ phận cấp cao. Ngụy Tinh Lâm chính thức giới thiệu anh với mọi người, mỗi một câu đều “A Tông”, kêu thật là thân thiết lại chân thành.

Anh lấy quần áo đi tắm rửa. Mở tủ quần áo ra thì phát hiện một bên treo lác đác vài bộ quần áo của phụ nữ, tiện tay mở vali hành lý đặt ở dưới tủ quần áo ra, nhìn thấy bên trong còn đầy quần áo, khoe miệng của anh hơi cong lên, nhưng không có một chút ý cười nào.

Tắm rửa xong đi ra, Dư Y còn đang ở trong mộng đẹp, gối đầu nằm nghiêng, một bàn tay nhẹ nhàng nắm lại ở một bên mặt, ngủ không có một chút đề phòng nào. Mái tóc dài tán loạn dãn ở trên mặt, như là đứa trẻ mười bảy tuổi khi đó, vừa non nớt vừa trưởng thành, mâu thuẫn khiến cho người ta rất khó nắm bắt.

Ngụy Tông Thao vén áo ngủ của cô lên, ngửi được trên người cô có mùi rượu nhàn nhạt, dừng một chút rồi mới tiếp tục, sau khi làm cho cô tỉnh ngủ thì hỏi cô: “Đã uống bao nhiêu rượu?”

Dư Y đẩy anh ra, trong giọng nói còn mang theo buồn ngủ mông lung: “Một chút rượu đỏ.”

“Tại sao uống rượu?” Tay anh đang trêu chọc cô, nghe thấy cô thấp giọng kêu một tiếng, lại hỏi lần nữa.

Dư Y nói: “Vui mừng vì anh được vào ban quản trị của Vĩnh Tân, uống chút rượu để chúc mừng!” Vừa nói vừa đẩy anh ra, nhíu mày nói: “Anh không làm một ngày thì sẽ chết sao!”

Cô có hưởng thụ thể nào thì cũng không chịu nổi sự điên cuồng phóng túng trong hai ngày nay.

Ngụy Tông Thao cười: “Làm sao có thể ít đi một ngày được, em có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, tôi không lấy lại được phí tổn.”

Anh nói giống như là tình cảm rất sâu sắc vậy. Dư Y không biết là đã từng nghe qua bao nhiêu lời tỏ tình. Lúc trước có nam sinh vì cô mà muốn sống muốn chết, cô thật sự để cho đối phương đi chết, đối phương ngay lập tức tỏ ra hèn nhát. Bởi vậy đối với những lời tỏ tình, cô đều có sức đề kháng rất mạnh mẽ. Nhưng Ngụy Tông Thao nói chuyện tình cảm không giống với người thường, nói lên tình ý một cách trực tiếp trắng trợn, dường như chỉ dùng thân thể của anh, khiến cho người ta không hiểu thấu được tâm tư của anh.

Ngụy Tông Thao rút cuộc cũng không làm khó cô, thả áo ngủ của cô xuống, nói: “Thấy tin tức, em có cảm nghĩ gì?”

Dư Y kéo áo ngủ lại cho ngay ngắn, buồn ngủ nói: “Nào có ý nghĩ gì, đời thứ ba của Vĩnh Tân gia nhập vào thành viên hội đồng quản trị, tin tức thật náo nhiệt.”

Con nối dõi của nhà họ Ngụy rất ít ỏi, đời thứ ba trực hệ đều là phụ nữ. Người em gái lớn tuổi nhất của Ngụy Tông Thao năm nay cũng chỉ bằng Dư Y. Ngụy Khải Nguyên nắm quyền thật nghiêm khắc, nhà họ Ngụy lại vô cùng trọng nam khinh nữ. Do đó Ngụy Tông Thao là người duy nhất của đời thứ ba gia nhập vào hội đồng quản trị.

Ngụy Tông Thao cười nói: “Gần đây giá cổ phiếu sụt xuống rất nghiêm trọng. Mọi người đều nói không có ông lão Ngụy thì Vĩnh Tân sẽ không là Vĩnh Tân nữa. Từ khi ông Ngụy nhập viện đến bây giờ đã hơn nửa năm, nếu còn tiếp tục sụt xuống thì Vĩnh Tân phải đóng cửa.”

Thật hiếm khi thấy Ngụy Tông Thao thích nói chuyện phiếm, Dư Y vẫn không ngủ được chút nào, liền tiếp chuyện với anh vài câu.

Quan hệ của bọn họ bây giờ càng giống như là người yêu, hai bên đều có cảm giác hưởng thụ đối phương. Thật ra loại trò chuyện này không cần thiết... Hơn nữa Dư Y cũng không rành mấy chuyện như thế này. Nhưng Dư Y càng thêm tò mò: “Vĩnh Tân khởi tử hồi sinh khó khăn như vậy, tại sao anh vẫn còn có hứng thú với nó?”

Ngụy Tông Thao nói: “Tôi họ Ngụy, đương nhiên là có hứng thú.”

Dư Y cười nói: “Hai ngày nay anh một mực kêu ông nội của anh là ông Ngụy. Anh thật sự xem mình là người nhà họ Ngụy sao?”

Lời này của cô đã vượt qua phép tắc. Quan hệ của cô và Ngụy Tông Thao chưa đủ để thảo luận những vấn đề mẫn cảm như thế này. Nhưng Ngụy Tông Thao trả lời: “Quan hệ có thể được điều chỉnh cho thích hợp mà, ví dụ như...” Anh nhìn Dư Y cười: “Tôi mới là chủ, tôi làm chủ nhà họ Ngụy, mà không phải là người nhà họ Ngụy!”

Nếu trong tay của Dư Y có bút ghi âm, tin tức ngày mai sẽ biến thành “Người duy nhất của đời thứ ba gia nhập hội đồng quản trị hôm nay bị đá ra khỏi hội đồng quản trị”. Người đàn ông này cái gì cũng dám nói, cái gì cũng không sợ. Trước khi ngủ Dư Y lại nghĩ, như vậy mới là Ngụy Tông Thao, anh là chủ, bất luận ở nơi nào cũng không chịu khuất phục sau người khác.

Sáng sớm Ngụy Tông Thao thực hiện lời nói của mình, lấy lại phí tổn. Dư Y la lớn, sau trận chiến hỗn loạn, cô tắm một cái rồi xuống lầu, gặp Trang Hữu Bách và A Tán đang dùng cơm, A Thành lại mang ra một phần thức ăn từ nhà bếp.

Ngụy Tông Thao nói: “Lại đây.” Anh không nhìn Dư Y, nhưng lại nói với cô.

Sắc mặt Dư Y ửng đỏ. Cô chỉ biết là từ trước đến nay chú Tuyền đều ở trong phòng của mình, gần đây A Thành cũng ở trong phòng của mình đóng cửa tự suy ngẫm, hiệu quả cách âm chắc là có. Nhưng Trang Hữu Bách và A Tấn thì đã trở lại, không biết là bọn họ mới vừa đến đây hay là đã từ lâu rồi. Dù sao thì Dư Y cũng là phụ nữ, khó tránh khỏi thẹn thùng.

Mấy người Trang Hữu Bách ăn thật mau, vô cùng biết điều nhường lại không gian. Chờ cho bọn họ vừa đi khỏi, Ngụy Tông Thao mới cười nói: “Thì ra em cũng biết thẹn thùng.” Hai má của Dư Y càng đỏ, cô liếc mắt trừng một cái, bộ dáng hờn dỗi. Ngụy Tông Thao vừa cười vừa kề vào bên tai cô nói nhỏ: “Nếu có ai nghe được âm thanh của em, tôi liền cắt phăng lỗ tai của người đó, thế nào?”

Trong lòng Dư Y run lên, câu nói đùa này nửa thật nửa giả, cô nâng mắt nhìn anh, chỉ nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm.

Sau khi ăn xong thì Ngụy Tông Thao đi vào phòng làm việc, nghe Trang Hữu Bách và A Tấn báo cáo xong, rồi hỏi A Thành: “Ngày hôm qua Dư Y uống bao nhiêu rượu?”

A Thành sững sốt, nói: “Một chai rượu nho, uống gần hết.”

Tửu lượng của cô rất tốt, A Thành hoàn toàn không ngờ được. Uống rượu xong, nhìn cô giống như không có việc gì, nên A Thành cũng không để ở trong lòng.

Ngụy Tông Thao lại mở miệng: “Nói!”

A Thành lập tức miêu tả cụ thể và tỉ mỉ tình hình: “Cô ấy ở trong phòng khách xem ti vi, khi khát nước thì tìm rượu uống, xem cả buổi chiều thì cũng uống cả buổi chiều, buổi tối thì vào phòng làm việc lên mạng, không có uống rượu.”

Dư Y đem rượu thay cho nước, chỉ có người thành thật như A Thành mới tin cô khát nước. Mặt Ngụy Tông Thao không chút thay đổi, nói: “Sau này nếu cô ấy có uống rượu thì chỉ có thể uống nhiều nhất là ba ly.”

Xử lý xong mọi chuyện, Ngụy Tông Thao liền đến Tập đoàn Vinh Tân. Ba ngày sau chính thức nhậm chức. Ngụy Tinh Lâm đã bắt tay vào trang hoàng văn phòng mới của anh, còn kêu cấp dưới sắp xếp lại văn kiện của công ty cho anh. Bây giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của chị ta là làm cho Ngụy Khải Nguyên mất chức, cho nên cũng không có giấu giếm sự giúp đỡ đối với Ngụy Tông Thao, giao cho anh đầy đủ tài liệu chủ yếu, còn nói: “Hôm trước hội đồng quản trị có phái người đi Mỹ, trễ lắm là ngày mai có thể có tin tức mang về. Nếu chuyện tạo bằng cấp giả là thật, hội đồng quản trị tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.”

Chủ tịch của một tập đoàn lớn trên sàn chứng khoán tạo bằng cấp giả, không giống với bình thường, chuyện này không nhỏ. Ngụy Tinh Lâm lại nhíu mày nói: “Tôi và ba cũng không biết chuyện này, đến tột cùng là ai tung lên mạng?”

Giờ phút này, trong văn phòng ở tầng hai mươi tám, khói thuốc lượn lờ. Ngụy Khải Nguyên đã dập tắt đầu thuốc lá thứ mười hai, nhíu mày đứng cạnh cửa sổ, quan sát người và xe cộ đông như kiến.

Năm đó ông ta đi học ở tỉnh M, học được ba năm thì không muốn tiếp tục, vội vàng bắt đầu gây dựng sự nghiệp, làm ra thành tựu, thắng được anh cả. Sau đó ông ta đã bị ba gọi về, gia nhập vào tập đoàn. Ông ta lừa dối cho đến hôm nay, biết rõ là tránh không khỏi, chẳng qua chỉ là sẽ bị đánh một trận đòn nhỏ. Dưới gối của ba chỉ có một mình ông ta là con trai, ông lão sẽ không làm khó dễ quá mức. Bây giờ đã có một uy hiếp lớn nhất, đó chính là người cháu ruột Ngụy Tông Thao.

Năm trước Ngụy Tông Thao được Ngụy Tinh Lâm tìm trở về. Lúc ấy, không phải gia tộc không đi điều tra quá khứ của anh. Tất cả mọi bằng chứng đều cho thấy anh không phải giả mạo. Khoảng thời gian trước trên internet đồn đãi anh đã được sinh ra và lớn lên ở Singapore, Ngụy Khải Nguyên có điểm nghi ngờ, cũng biết là Ngụy Tinh Lâm đã phái người đi điều tra, ông ta vẫn không có lo lắng.

Nhưng ngày hôm qua Ngụy Tông Thao lại xuất hiện lần nữa, ba ngày sau sẽ gia nhập vào hội đồng quản trị, còn tiếp tục như vậy, không biết sẽ nảy sinh ra chuyện xấu gì. Ngụy Khải Nguyên suy nghĩ cặn kẽ, cuối cùng thì gọi cho dãy số điện thoại di động ở trong email kia.

Chuông đổ hai tiếng đã được bắt máy, là một người đàn ông, mở miệng nói: “Ông Ngụy?”

Ngụy Khải Nguyên nói: “Ngày hôm qua tôi có nhận được một email của anh, có phải anh là người đó?”

Giọng nói của đôi phương thật trầm trầm, không nhanh không chậm nói: “Ông Ngụy không cần biết tôi là ai, chỉ cần biết là cháu của ông có chuyện giấu giếm.”

Ngụy Khải Nguyên cười nói: “Anh đang nói là lời đồn internet? Trên internet mỗi ngày đều có nhiều lời đồn không thể nào đếm được, căn bản là không thể tin. Nó là người của nhà họ Ngụy chúng tôi, hiển nhiên là chúng tôi sẽ rõ ràng hơn so với người ngoài. Không biết anh có phải là bạn của cái người truyền tin ấy, hy vọng các người sẽ không gây ra chuyện nữa. Ngoài ra, hòm thư cá nhân của tôi vẫn luôn giữ bí mật đối với người ngoài, tôi không biết anh làm sao mà có được hòm thư của tôi, mời các người có đạo đức nghề nghiệp một chút!”

Đôi phương cười cười: “Ông Ngụy, chúng ta không cần phải vòng vo. Ông cũng không cần thăm dò, tôi có thể giúp ông đi Singapore tìm kiếm chứng cứ. Và lại nhất định sẽ có kết quả hơn so với người của em gái ông phái đi.”

“Dựa vào cái gì để tôi tin anh?”

“Ông có thể không tin, nhưng thử một lần cũng không có hại. Tôi không yêu cầu tiền bạc, chỉ là hy vọng cháu của ông biến mất, thế thôi.”

Dãy số điện thoại di động này, Ngụy Khải Nguyên tra không ra người đứng tên, mà hòm thư của ông thì người thường cũng không có khả năng đụng đến. Trước khi gọi điện thoại, ông ta đã tin phân nửa rồi, sau khi chấm dứt cuộc nói chuyện, ông ta đã hoàn toàn tin. Nhưng ông ta sẽ không há miệng chờ sung rụng. Sau khi cúp điện thoại, ông ta lập tức tìm thuộc hạ của mình, kêu bọn họ phải người đi Singapore, cần phải nhanh chóng mang tin tức về!

Đầu bên kia Trần Chi Nghị cúp điện thoại, ngồi ở trên ban công lầu hai nhìn về phía biệt thự xa xa.

Một mặt của ngôi biệt thự này dựa vào núi, khu vực được chọn thật tốt. Thành phố A khó có được một chỗ như vậy ở trong nội thành, quần thể kiến trúc nhìn ra cảnh thiên nhiên hấp dẫn.

Anh ta phải tốn một ít công sức mới thuê được biệt thự này. Không biết khi Dư Y nhìn thấy anh sẽ có ngạc nhiên mừng rỡ không? Trần Chi Nghị chống cằm, khoé miệng mỉm cười, nhìn về phía đối diện xa xa.

Bên trong biệt thự, Dư Y không có chuyện gì để làm, cô hơi nhớ Nho An Đường một chút, hỏi A Thành có thắng được giải nhất của đánh bài hữu nghị hay không.

A Thành sau một hồi phân vân rốt cuộc mở miệng nói với Dư Y: “Không có.”

Dư Y cười cười, kêu A Thành dạy cô kỹ thuật đánh bài, A Thành không có sẵn lòng, Dư Y nói: “Anh sợ dạy cho đồ đệ thì sư phụ sẽ chết đói?”

A Thành lắc đầu: “Cái này không thể tùy tiện dạy cho người khác, là quy luật!”

Anh ta không có thú vị gì cả, Dư Y chỉ có thể cười gượng một tiếng, suy nghĩ một chút, cô trở về phòng thay quần áo ra ngoài. A Thành không ngờ cô lại muốn ra ngoài, ngăn cô lại, nói: “Tổng giám đốc Ngụy nói...”

“Tổng giám đốc Ngụy nói tùy ý tôi đi chơi, còn tùy ý tôi tiêu xài!” Dư Y lắc lắc cái thẻ tín dụng ở trong tay, cười với A Thành.

Khi Ngụy Tông Thao đang làm việc ở công ty thì di động hiện lên vài tin nhắn.

Khi anh đang làm việc thì không thích di động quấy nhiễu, cũng không thèm nhìn tới đã tắt di động đi. Cho đến khi vội vàng làm xong những công việc trong tay thì đã là hai tiếng đồng hồ sau đó, mở tin nhắn ra nhìn, mới biết được thẻ tín dụng đang có người sử dụng. Anh cười cười, gọi điện thoại hỏi A Thành: “Dư Y còn đang mua sắm?”

A Thành nói: “Cô Dư đã mua rất nhiều rồi, đã đi dạo đến năm tầng cửa hàng tổng hợp, tôi e là thùng xe bị lấp đầy cũng không đủ chỗ.”

Ngụy Tông Thao nói: “Bị lấp đầy không đủ chỗ thì kêu chú Tuyên lái xe đến.”

A Thành rất khó xử. Thật ra, tay anh ta không rảnh, đang xách những túi mua sắm, gọi điện thoại cũng có chút khó khăn.

Dư Y quệt mồ hôi đã ghiền, trung tâm mua sắm này có mười mấy tầng, đầy đủ mọi thứ mua sắm, ẩm thực, giải trí.

Nhân viên cửa hàng xa xỉ phẩm nhận ra người nhà của tập đoàn Vĩnh Tân, bởi vậy đã tiếp đãi Dư Y vô cùng nhiệt tình. Đến khi Dư Y đi vào thay đồ, các cô lại ở chỗ này thì thầm rĩ tai với nhau, không biết có phải cô là niềm vui mới của vị công tử nhà họ Ngụy ấy không, diện mạo thật là đẹp, bỗng nhiên có người hỏi: “Các người nói cái gì?”

Nhóm nhân viên của cửa hàng quay đầu lại nhìn, thì thấy Ngụy Khải Nguyên đang đứng ở đằng sau, bên cạnh là một nữ minh tinh mới nổi. Các cô không biết trả lời như thế nào, nghe Ngụy Khải Nguyên hỏi lại một lần nữa, các cô mới nói có một người khách đang sử dụng thẻ tín dụng của nhà họ Ngụy, còn chưa nói xong thì cửa phòng thay quần áo ở bên cạnh mở ra.

Dư Y nói: “Cái này thế nào?” Cô hỏi A Thành, thì thấy ánh mắt của A Thành đang nhìn về phía sau lưng cô.

27. Chương 27

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Ở phía sau Dư Y có hai nhân viên bán hàng và một đôi nam nữ. Người phụ nữ có mái tóc dài buông xõa, vóc dáng cao gầy, gương mặt xinh đẹp quyến rũ, nhìn khoảng chừng ngoài hai mươi tuổi, rất xinh đẹp.

Người đàn ông thì có thân hình cao lớn, mặt mũi sắc sảo, dáng vẻ không tầm thường, có điều nhìn hơi lớn tuổi, chắc phải trên bốn mươi. Dư Y nghe thấy nhân viên bán hàng gọi ông ta một tiếng “ông Ngụy” thì không khỏi nhướn mày, mắt nhìn về phía ông ta.

Ngụy Khải Nguyên đang đánh giá cô gái ở trước mặt. quần áo mới nhất trong bộ sưu tập thời trang mùa xuân có màu sắc thanh nhã tươi đẹp được mặc ở trên người cô, làm cho kích thước vòng eo cong hết sức lả lướt, cổ thon dài, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn so với nữ minh tinh đang ở bên cạnh ông. Càng nổi bật hơn nữa chính là gương mặt còn có chút non nớt, không đẹp lộng lẫy như một minh tinh, có phần thuần khiết.

Cô gái bỗng nhiên mỉm cười, khoé miệng cong lên, mắt mũi híp lại, cười đến không thấy trời đất nhưng vẫn mang một ý tứ hàm súc ở bên trong, khiến cho sự thuần khiết kia bị mất đi hai ba phần, nhưng lại lộ ra vẻ đặc ý, khiến cho lòng người khẽ rung động.

Ngụy Khải Nguyên đã gặp qua rất nhiều phụ nữ, vẻ đẹp hoặc lộng lẫy hoặc thuần khiết, nhưng chỉ có một loại nhàm chán. Hiếm thấy qua một cô gái đầy mâu thuẫn như cô gái đang ở trước mặt. Ông ta hơi nhíu mày, chung quy cảm thấy rằng đã từng gặp qua ở nơi nào.

A Thành đến gần bên cạnh Dư Y, nhỏ giọng nói: “Ông ta là Ngụy Khải Nguyên, chủ tịch mới nhậm chức của tập đoàn Vĩnh Tân.”

“Tôi biết rồi.” Dư Y đã thu lại ánh mắt, lại hỏi A Thành: “Anh còn chưa nói cái váy này nhìn thế nào?”

A Thành nói cho có lệ: “Đẹp.”

Dư Y vung bàn tay nhỏ nhắn lên, hào phóng mua. Nhân viên bán hàng lập tức ân cần tiến lên, lại thay phiên nhau đề cử những mặt hàng mới. Một lát sau có người lại giơ một cái ví lên, nói: “Cái ví này...”

Còn chưa nói xong, liền thấy trước mặt bỗng nhiên có một cái ví khác được đưa tới. “Cái ví này có lẽ càng thích hợp với quý cô này hơn.”

Da bò màu đen, kích cỡ lớn, ở chính giữa lại được khảm nổi hình con thú màu vàng. Dư Y nhìn con dã thú kia trợn mắt thị uy, hung ác há mồm, vô cùng kiêu ngạo hung hãn, không giống với cái ví đoan trang tinh xảo mà nhân viên bán hàng đưa tới, cái này ngược lại rất là hợp ý của cô.

Dư Y thoải mái nhận lấy, đối diện với Ngụy Khải Nguyên, cười: “Ánh mắt của quý ông này thật đặc biệt. Sao vừa rồi tôi lại không phát hiện ra cái ví này, rất là độc đáo. Cảm ơn ông!”

Lời nói cử chỉ khéo léo phóng khoáng, không có một chút giả bộ ngượng ngùng nào cả. Ngụy Khải Nguyên cảm thấy bất ngờ, không khỏi cười nói: “Nghe nói cô là bạn gái của A Tông, tôi là chú của nó.”

Dư Y nói: “Thì ra là chú, chào chú!”

Một người hơn hai mươi tuổi kêu một người hơn bốn mươi tuổi là chú, lý ra là hết sức bình thường. Thế nhưng, bề ngoài của Ngụy Khải Nguyên không có vẻ già, người bạn gái ở bên cạnh cũng chỉ ngoài hai mươi tuổi, có lẽ vẫn còn là người mới gia nhập vào làng nghệ thuật. Bởi vậy Dư Y vừa gọi như thế, người ở bên cạnh lập tức có chút xấu hổ. A Thành không nhịn được cười, nữ minh tinh không nhịn được tức giận, nhóm nhân viên bán hàng đều ngượng ngùng đứng đó.

Ngụy Khải Nguyên không giống với Ngụy Tinh Lâm, xưng hô như vậy cũng không chọc ông ta nổi giận, ngược lại còn khiến ông ta có hứng thú: “Lần này A Tông trở về, tôi còn không biết nó mang bạn gái theo, cô có thể gọi tôi là chú giống như A Tông.”

Dư Y cũng lễ phép tự giới thiệu một chút. Hai người đứng nói chuyện với nhau, vút nữ minh tinh sang một bên. Nữ minh tinh có chút không vừa lòng, nũng nịu thúc giục Ngụy Khải Nguyên đi ăn cơm chiều. Ngụy Khải Nguyên dứt khoát mời Dư Y đi cùng.

A Thành ngay lập tức đưa ánh mắt qua, kêu Dư Y từ chối. Dư Y cũng không có ý muốn dính vào thị phi của nội bộ Vinh Tân, chỉ nói một tiếng cảm ơn, đang muốn rời đi thì nhân viên bán hàng ở bên cạnh đưa cái túi đồ. Sau khi Ngụy Khải Nguyên nhận lấy, nói: “Lần đầu tiên gặp mặt, cô gọi tôi một tiếng chú, coi như là bậc cha chú tặng cho con cháu một món quà.”

Trong cái túi chính là cái ví khảm hình thú kia, cũng không phải rất quý giá. Dư Y chẳng ngại phải nhận không của người khác, có điều đối phương là người chú mà Ngụy Tông Thao không thích, cô phải giữ mặt mũi cho Ngụy Tông Thao nên cười nói: “Cám ơn ý tốt của chú Ngụy, chỉ có điều là lần này tôi muốn khiến cho A Tông chảy một chút máu!” Cô chỉ chỉ túi lớn túi nhỏ và A Thành sắp bị chìm ngập trong đồng bao túi này: “Cho nên tôi nhất định phải quẹt thẻ tín dụng của A Tông, khiến cho anh ấy đau lòng chết đi!”

Cô nói xong thì cười dí dỏm đáng yêu, giống như là đã cãi lộn với bạn trai nên đi mua sắm cho hả giận. Nếu đối phương lấy thân phận bậc cha chú để tặng quà, thì cô liền lấy tư cách con cháu, tính tình trẻ con để từ chối, khiến cho người ngoài không thể tìm được lý do để miễn cưỡng cô.

Ngụy Khải Nguyên cười rất vui vẻ, tiến lên nhìn Dư Y chăm chăm, thấp giọng nói: “Lần sau sẽ hẹn cô Dư ăn cơm, chờ cho cô hết giận A Tông.”

A Thành vẫn luôn khổ sở nắm điện thoại di động ở trong tay. Vừa rồi, khi đang nói chuyện với Ngụy Tông Thao thì nhìn thấy khách không mời mà đến, Ngụy Tông Thao kêu anh ta đừng cúp điện thoại, nên anh ta vẫn không có cúp. Cho đến khi đi ra khỏi cửa hàng thì thấy đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Ngụy Tông Thao điểm ngón tay vào màn hình của điện thoại di động, nhìn thấy cuộc trò chuyện đã chấm dứt, thời gian là ba mươi hai phút hai mươi sáu giây. Cuộc trò chuyện của Dư Y và Ngụy Khải Nguyên có hơn mười phút.

Cô ấy rõ là ranh mãnh, khiến cho anh cũng không có lòng dạ nào để làm việc nữa.

Ngụy Tông Thao hơn ba mươi tuổi, từ trước đến nay vui buồn không để lộ ra, không giận mà uy, người gặp người sợ, không ai dám thân cận với anh. Bây giờ thì sự tự chủ của anh bị giảm xuống, vẫn thường vui vẻ cười lớn, uy nghiêm chợt giảm, có được điều này là nhờ Dư Y.

Buổi tối trở lại biệt thự, những túi mua sắm này đều bị chất vào phòng chứa đồ. Ngụy Tông Thao nhìn thấy cái ví hình con thú kia, nói: “Thật sự rất xứng với em!” Giống như một con thú con cố gắng nhe răng nanh.

Ngày hôm sau hai người vẫn thức dậy trễ như cũ. Trước khi Ngụy Tông Thao rời đi đã kéo lại chăn cho Dư Y, vén mái tóc dài rối loạn của cô qua, hôn cô một cái, nói: “Thế tín dụng của tôi có rất nhiều, đủ để em mua căn hộ.”

Dư Y đang ngủ mơ mơ màng màng, nghĩ anh coi tiền bạc như là rác rưởi, trở mình một cái tiếp tục ngủ, cũng không biết cuối cùng thì anh rời đi lúc nào.

Hôm nay, nội bộ của tập đoàn Vĩnh Tân bị chấn động. Ở bên nước Mỹ đã truyền đến tin tức xác thực – Ngụy Khải Nguyên chưa từng tốt nghiệp từ tỉnh M, bằng cấp của ông ta là giả tạo. Toàn bộ lý lịch trước đây, bao gồm các giải thưởng thanh niên xuất sắc, tất cả đều bị người ta phủ định trong khoảnh khắc.

Bọn họ có thể tra ra thì đương nhiên truyền thông cũng có thể tra ra được. Chứng cứ đã bị tung lên mạng, phỏng vấn nội bộ trường học của tỉnh M, quay phim chụp hình đủ mọi thứ đều không có ngoại lệ, chỉ đích danh Ngụy Khải Nguyên căn bản là chưa từng tốt nghiệp, ông ta lừa dối mọi người, nhưng mà không biết người nhà của ông ta có biết rõ tình hình hay không.

Bắt đầu ngày hôm sau, cổ phiếu của tập đoàn Vĩnh Tân lại tụt giá nghiêm trọng, chủ tịch của một tập đoàn trên sàn chứng khoán giả tạo bằng cấp hai mươi năm. Truyền thông đào bới ra chuyện cũ, chuyện sẵn đuối tình yêu của Ngụy Khải Nguyên lúc trước. Cuối cùng còn hướng mũi nhọn vào ông lão Ngụy, nói nội bộ nhà giàu tranh đấu bất hoà, khiến cho ông Ngụy tức giận đến ngất xỉu, người nhà họ Ngụy vội vàng gấp gáp tề tụ canh giữ bên ngoài phòng bệnh ở bệnh viện Hong Kong.

Hai ngày nay Ngụy Tông Thao vẫn không có trở về biệt thự, không có điện thoại cũng không có nhắn tin. Dư Y vui mừng vì được yên tĩnh, thỉnh thoảng đi ra ngoài mua sắm, phần lớn thời gian đều ở trong phòng làm việc với máy tính, buổi tối thì đi phòng tập thể thao vận động, cả người ra mồ hôi, sau đó tắm rửa đi ngủ. Cuộc sống trở nên có quy luật, cũng không có người giống như quỷ chết đói quẩn quít ở trên thân thể của cô nữa, khiến cho cô không thể ngủ ngon.

Ngày thứ ba là ngày Ngụy Tông Thao chính thức gia nhập ban quản trị của tập đoàn Vĩnh Tân, anh vẫn chưa có trở về. Dư Y nhìn không được, hỏi: “Rốt cuộc là mấy hôm nay anh ấy đang làm cái gì vậy?”

A Thành chỉ nói: “Bận rộn.”

Ngụy Tông Thao còn có thể bận rộn cái gì. Anh vẫn luôn ở Hong Kong, đóng vai cháu nội ngoan ở bên cạnh ông lão Ngụy. Truyền thông lại đưa tin về bệnh tình của ông lão Ngụy. Dư Y nhìn thấy tin tức về tập đoàn Vĩnh Tân ở trên mạng – chỉ đơn giản là người con ruột khiến cho cha tức đến bị bệnh, người cháu nội hầu hạ ở cạnh giường. Cán cân dường như nghiêng về phía Ngụy Tông Thao.

Khi đó Ngụy Tông Thao đã đến tập đoàn Vĩnh Tân. Cửa chính của phòng hội nghị ở lầu hai mươi bảy mở rộng, toàn bộ thành viên của hội đồng quản trị đã vào ngồi, bao gồm cả người mà hai ngày qua không ngừng bị oanh tạc cùng chỉ trích – chủ tịch hội đồng quản trị Ngụy Khải Nguyên.

Ông lão Ngụy là cổ đông lớn nhất của tập đoàn Vĩnh Tân, vốn còn có thể miễn cưỡng đến tham dự hội nghị. Đáng tiếc là lần này thân thể vừa bị suy sụp lần nữa, ông ta chỉ có thể uỷ quyền cho tâm phúc đến.

Ở trong phòng hội nghị, mọi người im hơi lặng tiếng. Các vị thành viên lâu năm phát biểu ý kiến trước, đầu tiên là tổng kết thành tích một năm nay của tập đoàn, những sách lược đầu tư sai lầm, cổ phiếu tụt giá nghiêm trọng, liên tiếp bị thiệt hại nặng, bây giờ lại gây ra tai tiếng bằng cấp giả. Rốt cuộc Vĩnh Tân không thể nào quay trở lại cảnh tượng hưng thịnh, các thành viên cũ vô cùng đau lòng.

Ngụy Khải Nguyên điềm tĩnh ngồi khoanh tay không nói, từ đầu đến cuối mặc cho người khác chỉ trích phê bình, không giải thích cái gì cả.

Mấy ngày nay cũng không thấy ông ta tiêu tụy, gặp chuyện như thế này nhưng vẫn có một bộ dáng hăm hở như trước, đối mặt với truyền thông thì có thái độ thả lỏng, giống như mình không phải là người có liên quan.

Hiện giờ ông ta hơi cúi đầu, như là đang sám hối. Một số thành viên lâu năm đã từng nhìn thấy ông ta lớn lên cũng không nở lòng nói nặng, cuối cùng thì quẳng tài liệu lên trên bàn, thở dài nói: “Trước tiên chúng ta không nói tới việc này, mà là nói về chuyện A Tông gia nhập hội đồng quản trị.”

Ngụy Tông Thao bị mọi người vớt ở một bên nửa tiếng đồng hồ, không có việc gì nên nghịch điện thoại đi động, sau khi nghe vậy thì rút cuộc buông điện thoại đi động xuống.

Bọn họ bảo Ngụy Khải Nguyên trước hết phải giữ gìn đại cuộc, chức chủ tịch có bị bãi bỏ hay không thì sau này sẽ bàn.

Rút cuộc Ngụy Khải Nguyên ngẩng đầu, chậm rãi đứng lên, đảo mắt qua mọi người đang ngồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người Ngụy Tông Thao đang mang vẻ mặt thích thú, cười nói: “Trước khi biểu quyết, tôi muốn hỏi rõ ràng một chuyện. A Tông...”

Mọi người có chút kinh ngạc, ánh mắt đều hướng về phía hai người, nghe thấy Ngụy Khải Nguyên nói: “Anh nói anh lớn lên ở Trung Quốc, ở đây đi học cho tới khi tốt nghiệp đại học, hai mươi bảy tuổi thì gây dựng sự nghiệp, hiện tại mở một công ty nhỏ. Tôi nói không có gì sai chứ?”

Ban đầu Ngụy Tông Thao trầm mặc, sau lại cười nhạt: “Đúng vậy.”

Ngụy Khải Nguyên cười châm biếm, đưa mắt ra hiệu cho trợ lý ở bên cạnh. Đối phương lập tức bưng ra một xấp tài liệu, phân phát đến tay các thành viên của hội đồng quản trị, phần tài liệu cuối cùng thì đưa tới trước mặt Ngụy Tông Thao. Ngụy Khải Nguyên mới nói tiếp: “Trước mười hai tuổi, Ngụy Tông Thao sinh sống tại nông thôn Trữ Huyền, thành phố Dụ Thanh. Sau mười hai tuổi thì di dân sang Singapore. Mười tám tuổi thì đánh lộn đả thương người bị ngồi tù. Hai mươi tuổi thì lừa đảo, không đủ chứng cứ nên được phóng thích. Hai mươi một tuổi thì mở sòng bài ngầm ở Singapore, nơi đó có tên là Cổ Hoắc Tử, tụ tập người thành lập sòng bài phi pháp, mọi chuyện sòng mái trong giới xã hội đen đều tham dự. Hai mươi bảy tuổi về nước, thành lập công ty mạo dịch ở thành phố Dụ Thanh, rửa tiền phi pháp cho xã hội đen. Nếu các vị không tin thì có thể điều tra sổ sách công ty của anh ta. Công ty được sáng lập tới nay không có lợi nhuận, tài chính luôn luôn cực kỳ không cố định, anh ta làm như thế nào có tiền!”

“Bịch” một tiếng, tài liệu ông ta đang cầm ở trong tay bị ném mạnh về phía Ngụy Tông Thao. Cuối cùng tài liệu bị phân tán ra, rơi xuống ở trên bàn, trên tờ giấy trắng hạng nhất dùng chữ to để trình bày, hình ảnh của sòng bài ngầm, hình ảnh đánh nhau với xã hội đen sau đó bị truyền thông ở địa phương chụp được, toàn bộ rớt ra, rơi lả tả trước mắt mọi người.

Toàn bộ trong phòng họp ồ lên, tất cả mọi người đang cúi đầu lật xem tài liệu ở trong tay. Ngụy Khải Nguyên ở ngay tại chỗ, nói: “Nửa năm trước anh trở về, sở dĩ có thể mở công ty mà không có trở ngại gì, tiêu huỷ mọi chứng cứ tới lui khiến cho chúng tôi không thể nào tra ra, đều là bởi vì anh hối lộ quan lớn của chính phủ.” Ông ta nhìn mọi người, lạnh lùng nói: “Mọi người còn nhớ rõ hay không, năm năm trước ở thành phố Hải Châu xảy ra vụ án buôn lậu đặc biệt lớn, lúc đó liên lụy rộng, liên hệ đến nhiều vụ án, đen tối nhất ở trong lịch sử. Mà khi đó bí thư của thành phố Hải Châu lại bình an, đã từng một tay che trời ở thành phố Dụ Thanh và Hải Châu, anh ta chính là được Ngụy Tông Thao giúp đỡ!”

Mọi người không dám tin, kinh ngạc nhìn Ngụy Tông Thao. Người tâm phúc được ông lão Ngụy phái tới thì trợn mắt há hốc mồm, chỉ vào Ngụy Tông Thao, run giọng nói: “A Tông, chuyện này rút cuộc có thật hay không?”

Bỗng nhiên Ngụy Tinh Lâm đứng dậy, cầm tài liệu như là đang nằm mơ. Cô ta đã không biết nên nói cái gì, có nên giúp Ngụy Tông Thao hay không. Mấy hôm nay cô vẫn luôn điều tra manh mối ở Singapore, quả thật là có tra ra được một ít ăn khớp với nội dung của tài liệu ở trong tay, nhưng quyết định không có nói ra. Nếu Ngụy Tông Thao đúng như trong tài liệu nói, vậy anh ta mới là vụ tai tiếng lớn nhất của gia đình họ Ngụy. Bọn họ rõ ràng là đã dẫn sói vào nhà!

Từ đầu tới cuối Ngụy Tông Thao không nói một tiếng nào. Trong khi mọi người bàn luận không ngừng thì vẻ mặt vẫn thanh thản như cũ, cho đến khi Ngụy Tinh Lâm nhin không được, lớn tiếng nói: “Ngụy Tông Thao!”

Lúc này Ngụy Tông Thao mới chậm rãi đứng dậy, nhìn mọi người, nói: “Hy vọng các vị có thể rút ra thời gian đi điều tra chân tướng sự thật. Tôi tuân theo pháp luật, chưa bao giờ bị vào tù.”

Một câu vô cùng ngắn gọn đơn giản, anh đẩy ghế dựa ra, trong lúc mọi người còn đang vô cùng kinh ngạc bàn luận thì không nhanh không chậm rời khỏi phòng họp.

Hội nghị của ngày hôm nay như là một vở hài kịch, không ai có thể nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh. Cuối cùng hội đồng quản trị kết thúc như thế nào, truyền thông lại được chuyển để bàn tán ra sao, mấy chuyện này cũng không có nằm trong sự lo lắng của đương sự.

Ngụy Tông Thao ngồi xe quay trở về biệt thự, vừa vào cửa thì thấy Dư Y đang chơi bài, bên chân là một túi đồ xa xỉ phẩm mới mua. Cô nhìn thấy Ngụy Tông Thao thì chỉ thoáng giờ tay chào hỏi với anh một cái, tiếp tục quán lấy A Thành dạy cô kỹ thuật hoán đổi bài.

A Thành rất thiếu kiên nhẫn, tiến lên một bước nói với Dư Y: “Cô Dư, cô gây ra nhiều phiền phức như vậy, tại sao bây giờ còn có thể vui vẻ như thế!”

Dư Y rất ngạc nhiên nhìn A Thành, hoàn toàn không rõ ý tứ của anh ta. Cô thấy Ngụy Tông Thao chậm rãi đi đến bên cạnh mình, nhìn thoáng qua bộ bài trong tay của cô, cười cười cầm lấy, chỉ xào vài cái ở trên tay rồi đưa đến trước mặt Dư Y, sáu bích bỗng nhiên biến thành ách bích, tất cả đều trong nháy mắt.

Ngụy Tông Thao cúi xuống hôn Dư Y đang ngạc nhiên đến ngây người, trầm giọng nói: “Tôi là sư phụ của A Thành...”

28. Chương 28

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Ngụy Tông Thao là sư phụ của A Thành, chuyện này khiến cho Dư Y thật sự nghi ngờ. Nhưng cô nhìn thấy phương pháp xuất quỷ nhập thần của anh, đứng gần như vậy mà cô cũng không thể thấy rõ anh đổi bài như thế nào, Dư Y hơi tin tưởng một chút.

Cô cầm lấy lá ách mà Ngụy Tông Thao đã trao đổi, quan sát tỉ mỉ lá bài, trước sau vẫn không nhìn ra sự kỳ lạ gì, hỏi: “Rốt cuộc anh đổi như thế nào?”

Ngụy Tông Thao cười nhưng không nói. A Tấn ở bên kia vốn còn muốn nói chuyện, mới vừa há miệng đã bị Trang Hữu Bách túm lại. Dư Y thoáng liếc mắt nhìn thấy nhưng lại không tổ về gì, không thèm để ý đến anh ta, cho đến khi xong bữa cơm chiều thì cô mới hỏi Ngụy Tông Thao.

Hôm nay Ngụy Tông Thao trở về sớm. Theo lý thì hôm nay cử hành hội nghị cổ đông, không có khả năng chấm dứt sớm như vậy. Sau khi kết thúc lại không có hoạt động gì.

Sau khi ăn cơm xong, anh đi đến vườn hoa nhỏ của biệt thự, kêu A Thành pha ột bình trà, hất hất cằm kêu Dư Y ngồi, dựa vào ghế nói: “Ngày mai nên tìm người đến cắt cỏ, nơi này bữa bộn quá.”

Gần hai tháng bọn họ không trở về, từ lúc về đến nay cũng không để ý đến cỏ. Những bãi cỏ này đã sớm mọc lan tràn, cao thấp không đồng đều.

Sắc trời còn chưa tối hoàn toàn, ngọn đèn nhỏ trong vườn đã được bật lên. Dư Y uống một ngụm trà cho nhuận cổ họng, hỏi: “Lúc các anh mới trở về, A Tấn nói câu đó là có ý gì vậy?”

Ngụy Tông Thao nói: “Cậu ta khen em.” Liếc mắt nhìn thấy Dư Y cau mày, anh cười cười: “Khen em thông minh.”

Lúc trước ở Nho An Đường, A Thành nhớ nhà nên đã nóng lòng làm món mì xào Mã Lai. Dư Y suốt ngày thử đồ ăn nên bắt được trọng điểm, Ngụy Tông Thao cũng để mặc cô, không ngờ là cô lại đem sự suy đoán không có bằng chứng tung lên mạng, cuối cùng khiến cho người khác chú ý cùng nghi ngờ.

“Hôm nay trong hội nghị cổ đông, Ngụy Khải Nguyên nói tôi mười hai tuổi di dân sang Singapore, mười tám tuổi vào tù, hai mươi một tuổi mở sòng bài ngầm, làm giàu dựa vào cờ bạc, tham gia đánh nhau với xã hội đen, làm ăn bây giờ là rửa tiền cho xã hội đen.”

Anh nói rất nhẹ nhàng bằng quơ, không để ý lắm. Nhưng Dư Y có thể tưởng tượng đến trường hợp ngay lúc đó. Ngụy Tông Thao ẩn núp ở Nho An Đường lâu như vậy, tuy rằng Dư Y cũng không rõ ràng ngọn nguồn, nhưng mà biết một trong những nguyên nhân mà anh ở ẩn chính là vì ngày hôm nay.

Cô há hốc miệng, không nói gì, mắt nhìn xuống, lại uống một ngụm trà. Trong khu vườn nhỏ thật yên lặng, một lát sau cô lại nghe Ngụy Tông Thao thấp giọng nói: “Em có tin không?”

Dư Y suy nghĩ một chút, nhìn anh rồi gật gật đầu: “Độ tin cậy rất cao.”

“Vì sao?”

Dư Y suy nghĩ nói: “Bây giờ tôi chắc chắn anh thật sự là người Singapore, bởi vì A Tán vừa mới vào cửa liền quát tôi.” A Tán trách cô khiến cho bọn họ bị phiền phức. Nếu Ngụy Khải Nguyên điều tra không ra sự thật thì A Tán không cần phải nóng lòng.

Dừng một chút, Dư Y lại nói: “Tôi cũng chắc chắn rằng thời thơ ấu anh sống ở trong nước, bởi vì tiếng phổ thông của anh rất chuẩn.”

Ngụy Tông Thao không nói lời nào, mỉm cười uống trà, chăm chú nghe cô nói.

“Tôi cũng dám chắc là anh đã từng đánh lộn, vết thương trên người anh là không thể chối bỏ được.”

Ngụy Tông Thao nghe đến đó, rút cuộc cắt ngang cô, nhanh tay kéo cô đến trên đùi, hôn cô, trầm giọng nói: “Một chút nữa cho em kiểm tra vết thương.” Làm cho câu “anh sẽ đối phó với Ngụy Khải Nguyên như thế nào” của Dư Y bị nuốt trở về.

Xa xa, trên ban công lầu hai của biệt thự có thể quan sát được cảnh tượng ở trong khu vườn nhỏ.

Màn đêm buông xuống, trước mặt đều là ánh đèn, ánh đèn ở nơi đó càng chói mắt, chiếu rõ mọi góc của khu vườn, bao gồm hai người ngồi ở trên ghế, đang hôn nhau nồng nàn.

Rốt cuộc Trần Chi Nghị đẩy ông nhòm ra, hai tay nắm lại thành nắm đấm, mặt đen xì, yết hầu cuộn cuộn chuyển động.

Anh nhớ tới trong tiểu khu ở Nho An Đường cũng đã nhìn thấy hình ảnh giống như vậy. Buổi chiều hôm đó, Dư Y ngồi ở trên đùi Ngụy Tông Thao, bên cạnh là một cây cổ thụ, hai người hôn nhau thoả thích mãi đến trời tối. Anh ở trên ban công nhìn thấy, từ trời sáng nhìn đến lúc bầu trời tối đen, trong đầu như là bị người lấy búa nện, “bang bang bang”, vừa âm ỉ vừa đau đớn. Vì vậy nên anh rốt cuộc nhịn không được, lập tức tìm người đi điều tra thân phận của Ngụy Tông Thao. Kết quả điều tra chẳng qua chỉ là một đứa con riêng, không quyền không thế, sao Dư Y lại để ý?

Thế nhưng hiện tại, Dư Y lại ngồi trên đùi của đối phương một lần nữa. Hương vị của cô nhất định là rất tốt, nhưng anh chưa từng được thưởng thức qua.

Anh nhớ là khi Dư Y học đại học năm nhất, anh đã thuê cho cô một phòng trọ ở bên ngoài trường. Dư Y kháng cự rất gay gắt, sau đó mẹ của cô đã ra mặt, cô mới không tình nguyện vào ở.

Anh dọn đến sát vách của cô, hai người chỉ cách nhau một bức tường. Khi đó Dư Y vẫn còn tuổi ham chơi, không có cảm giác yêu đương, nhìn thấy người theo đuổi thì khó chịu, không có hứng thú đối với ai cả. Trần Chi Nghị không gấp gáp, mỗi ngày đều ở bên cạnh cô, khi rảnh thì mỗi ngày nấu cơm chờ cô về, cuối tuần lái xe đưa cô về nhà. Dư Y đe dọa anh: “Tôi sợ mẹ tôi làm phiền tôi. Nếu anh có ý nghĩ gì lệch lạc thì tôi sẽ cho anh biết tay!” Dáng vẻ lạnh lùng hung dữ, nhưng không có chút sức uy hiếp nào. Trần Chi Nghị càng nhìn càng thích, mỗi ngày đều tưởng tượng ở cách vách cô đang làm gì, có lẽ đang ăn gì, có lẽ đang coi tivi hoặc là đang tắm rửa. Anh thường xuyên miệng đắng lưỡi khô, người đàn ông đang ở độ tuổi không thể không chế dục vọng, anh tưởng tượng Dư Y như là người yêu, sau đó thấy cô thì ánh mắt càng thêm nóng bỏng. Khoảng thời gian đó Dư Y luôn xa lánh anh như là rắn rết, cô rất miễn cảm, đã sớm thấy rõ được nguy hiểm.

Về sau bệnh đau đầu của mẹ cô bị phát tác, cột sống cũng không khỏe. Trần Chi Nghị mời một người quen thân với gia đình anh đến chữa trị, rồi suốt ngày chăm sóc từ đầu đến cuối, việc vặt lớn nhỏ trong nhà đều có anh giúp đỡ. Dư Y không có cách nào tránh né anh nữa, hỏi anh: “Rốt cuộc thì anh thích tôi cái gì?”

Câu hỏi này rất bình thường, Trần Chi Nghị lại không trả lời được, nhưng anh rất say mê Dư Y. Lần đầu tiên nhìn thấy cô là khi cô mới mười lăm mười sáu tuổi, Trần Chi Nghị coi cô như là một đứa trẻ. Nhưng trong nháy mắt thì đứa trẻ này đã trưởng thành, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều mê người đến thế. Anh không thể không chế được dục vọng muốn có cô, loại dục vọng này ngày càng mãnh liệt.

Dư Y hỏi vấn đề này, không có được đáp án. Sau đó cô cũng không mâu thuẫn với Trần Chi Nghị như lúc trước nữa. Lúc đó hai người chung sống hoà hợp ấm áp, nhưng mà trạng thái càng giống như anh em, cái này không phải là mục đích của Trần Chi Nghị.

Dư Y năm lần bảy lượt cự tuyệt, Trần Chi Nghị từng bước ép sát, có một lần anh rút cuộc không khống chế được, đã ấn cô vào trên tường để hôn. Dư Y hét lên: “Anh lấy tư cách gì mà đụng vào tôi!”

Trần Chi Nghị không dám làm cô bị thương, sau khi buông ra liền bị hai cái tát tay. Bàn tay nhỏ nhắn thật là mềm mại, tát vào mặt cũng không đau một chút nào. Anh nghĩ tính tình của Dư Y thật là hung dữ, cũng chỉ có anh mới có thể chịu đựng được cô nhiều năm như vậy. Chỉ vài năm nữa là cuối cùng anh có thể được như mình thường mong muốn. Nhưng mà đời luôn luôn có nhiều biến cố, anh trở tay không kịp.

Mà hiện giờ, Dư Y còn đang ở trong lòng của người đó, ngoan ngoãn để người ta hôn. Miệng của cô có mùi vị gì? Dáng vẻ của cô ở trên giường như thế nào? Cô nhất định là có thể khiến cho người ta điên cuồng. Trần Chi Nghị muốn tay không xé xác Ngụy Tông Thao!

Quả thật Dư Y có thể khiến cho người ta điên cuồng. Khi trở về phòng ngủ cô quan sát tỉ mỉ những thương tích trên người của Ngụy Tông Thao – trước ngực sau lưng đều có, dấu vết thật nhạt, có một số thương tích tương đối dài, cô đoán là vì lưỡi dao. Những vết thương này bị gây ra ở trên người anh như thế nào, cô giống như là một bác sĩ đang cho ra đánh giá: “Chắc là có hơn mười năm, y thuật của tôi không tới nơi tới chốn, nhìn không ra phân loại những vết thương này, anh đã từng đánh lộn mấy lần?”

Ngụy Tông Thao phì cười, không thể ngờ rằng cô lại có thể phân tâm ở trong thời điểm như thế này, thấp giọng trả lời: “Không nhớ rõ, có hai lần từng bị người khiêng vào phòng cấp cứu, mạng rất lớn, diêm vương không nhận tôi!” Nói xong anh không để cho Dư Y có cơ hội để phân tâm nữa.

Chuyện trong hội nghị cổ đông dường như không có ảnh hưởng gì đến Ngụy Tông Thao. Anh nhàn rỗi ở nhà, giống như là trở về những ngày ở Nho An Đường – ăn cơm, xem tin tức, tản bộ ở trong vườn. Cái bất đồng duy nhất so với lúc ở Nho An Đường là ban đêm anh không ngủ một mình, có thêm một hơi thở nhỏ bé cùng ngủ ở bên cạnh anh, như là một con thú con nhỏ. Tựa như nếu anh nghiêng người một cái thì sẽ đè hỏng cô. Mặt Ngụy Tông Thao không chút thay đổi, trong đêm tối đen như mực, anh nhẹ nhàng vuốt ve Dư Y, có chút đắm chìm.

Hội nghị cổ đông bị kết thúc bất ngờ, truyền thông không có được những tin tức liên quan gì, chỉ đưa tin hội nghị đột nhiên gián đoạn, suy đoán là có thể bệnh tình của ông lão Ngụy có biến đổi.

Lúc này ông lão Ngụy nằm ở bệnh viện, thân thể tuy rằng yếu, nhưng còn có thể nói chuyện và rất minh mẫn.

Ba ngày nay Ngụy Tông Thao không xuất hiện, có người trong nhà họ Ngụy đều mắng anh bất hiếu, cũng tin lời đồn đãi về thân phận của anh, khuyên ông lão Ngụy: “Hơn ba chục năm nay A Tông đều sinh sống ở bên ngoài, trở về chưa đến một năm, rốt cuộc anh ta là người như thế nào chúng ta căn bản là không rõ ràng lắm, ông nên suy nghĩ cẩn thận, ngàn vạn lần không thể dẫn sói vào nhà.”

Ông lão Ngụy nghe thấy thì phiền chán, mời những người đang lộn xộn ra ngoài, chỉ lưu lại một mình Ngụy Tinh Lâm, hỏi: “Chị điều tra ra sao rồi?”

Ngụy Tinh Lâm trả lời: “Lúc đầu kết quả con điều tra gần giống với của anh hai. Đúng là khi A Tông mười hai tuổi đã từng qua Singapore, cũng đã làm qua chuyện phạm pháp. Chẳng qua là không có tí mĩ như vậy, ngày hôm qua con phát hiện có vấn đề.”

Ông lão Ngụy im lặng lắng nghe, từ đầu tới cuối cũng không xen vào nói.

Bên trong tập đoàn Vĩnh Tân, tất cả mọi công việc vẫn như cũ, ngay cả chuyện tình của Ngụy Khải Nguyên cũng dời lại để xử lý sau.

Xuất thân của Ngụy Tông Thao được truyền ra ngoài trong phạm vi nhỏ. Đa số mọi người bán tín bán nghi, tất cả những người còn lại đều tin tưởng, không ai cho rằng đây chính là bịa đặt. Ngụy Khải Nguyên lại kêu người trợ lý gọi mấy cuộc điện thoại cho truyền thông. Truyền thông nhanh chóng nhìn lại những vẻ vang đạt được khi ông ta xây dựng sự nghiệp và những dự án lớn đã được thực thi sau khi ông ta bước vào Vĩnh Tân. Dần dần loại trừ những phản đối bị ảnh hưởng bởi bằng cấp giả tạo. Tâm trạng của Ngụy Khải Nguyên thật khoái trá, lại thay đổi một người nữ minh tinh khác ở bên cạnh mình.

Hôm nay là ngày thứ năm sau khi hội nghị cổ đông kết thúc, bỗng nhiên cấp cao của tập đoàn Vĩnh Tân nhận được một email nặc danh. Mọi người vừa mở ra thì thấy, so với tin tức được nghe thấy trong hội nghị ngày hôm đó thì càng khiến ọi người giật mình hơn.

Ở đầu kia, Ngụy Tông Thao đang ngồi chơi bài cùng Dư ở trong vườn. Thủ pháp của anh thuần thực, năm mươi bốn lá bài ở trong tay anh tựa như được ban cho linh hồn, thật linh hoạt nhạy bén, xào bài thì đủ kiểu đa dạng, có thể đem bài hợp lại với nhau. Anh dàn bài ra trên bàn, đưa tay phải rút lấy một lá bài, nhẹ nhàng dựng lùi ra phía sau, những lá bài tây bỗng đồng loạt dựng đứng lên y hệt như cờ domino. Anh nghiêng lá bài về một phía khác, mặt màu lam của các lá bài lập tức biến thành hình cơ rô chuông bích. Anh lập lại động tác ấy, lá bài liền trở thành mặt màu lam.

Ngụy Tông Thao rút một lá bài ra, nhẹ nhàng đưa lên trước mặt Dư Y.

Trình tự này cô đã nhớ kỹ mấy lần, năm mươi bốn lá bài nói nhiều không nhiều, nói ít không ít. Cô rất cố gắng nhớ kỹ, nhưng vẫn không nhớ rõ, nói là lá “chín rô”. Ngụy Tông Thao cười cười: “Mười chuồn.” Mở ra thì thấy quả nhiên là mười chuồn.

Tiếp theo đó, tay của Ngụy Tông Thao như tia chớp, không nhìn mặt bài chỉ nhìn Dư Y, bắt đầu từ lá bài thứ nhất, nhanh nhẹn rút ra giờ lên.

“Bảy bích.”

“Sáu chuồn.”

“Tám chuồn.”

“Chín cơ.”

“Đám rô.”

Anh nói rất nhanh, ánh mắt của Dư Y vẫn không rời khỏi mặt bàn. Anh vừa rút vừa nói, nói không cần phải suy nghĩ, suốt năm mươi hai lá bài, không có một sai lầm nào. Cuối cùng, anh không có giở lá bài thứ năm mươi ba lên, hỏi Dư Y: “Bao nhiêu?”

Dư Y nhìn anh một cái, không dám chắc chắn, nói: “Năm cơ?”

Ngụy Tông Thao cười cười, giở bài lên, vẫn không nhìn bài như trước, nói: “Không tồi.”

Thật sự đúng là năm cơ, rốt cuộc Dư Y lấy lại được chút mặt mũi.

Ngụy Tông Thao bắt đầu xào bài, tư thế thoải mái, lơ đãng không tập trung, không nhanh không chậm nói: “Trí nhớ tốt, nhanh mắt, tay càng phải nhanh, không đủ tám tới mười năm thì không ai luyện được.” Anh thuận tay cầm lên một xấp bài, nói: “Tám lá.”

Mở bài ở trong tay ra, quả nhiên đúng là tám lá, không cần phải đếm mà vẫn đúng.

Anh lại bày tất cả bài trên mặt bàn, chỉ quét mắt qua vài lần, rồi bắt đầu tùy tiện đoán bài, bách phát bách trúng. Cuối cùng anh xào bài, chơi xì dách với Dư Y, nhiều lần chỉ lớn điểm hơn cô một chút, làm cho Dư Y tức giận đến đỏ mặt tía tai. Chơi xì tố, anh nhiều lần được sảnh, càng khiến cho Dư Y há hốc mồm tròn mắt nhìn.

Thủ pháp quá nhanh, làm cho Dư Y không có chút thời gian để suy nghĩ. Dư Y càng đánh càng hăng, không tin là không thắng được anh một lần nào!

Khi đó thì cấp cao của tập đoàn Vĩnh Tân lo lắng nổi giận.

Vài vị thành viên lâu năm gõ vang cửa văn phòng của tổng giám đốc. Ngụy Khải Nguyên dựa lưng vào ghế ngồi, thản nhiên nói: “Không biết các chú tới đây có chuyện gì quan trọng?”

Một ông lão thành viên lâu năm bình tĩnh đi đến bên cạnh máy tính của Ngụy Khải Nguyên, mở hộp thư của ông ta ra, nói: “Tự anh xem đi!”

Ngụy Khải Nguyên liếc mắt một cái, ngay tức khắc nhíu mày lại.

Nội dung chữ viết trong email không nhiều lắm, chỉ có một số ảnh chụp giống như đúc với những tấm hình mà Ngụy Khải Nguyên mang đến ngày hôm đó, cùng một sòng bài ngầm, cùng một cảnh đánh nhau, cùng một hồ sơ cảnh sát, cùng một ghi chép quá cảnh, cùng một ghi chép nhập học ở Singapore. Cái duy nhất không giống là có thêm một tấm ảnh nữa – một bức ảnh chụp thẻ căn cước của Singapore, trong ảnh là một người đàn ông có cái đầu bóng lờng, diện mạo bình thường, khuôn mặt vuông, răng hô, ra đời hơn ba mươi năm trước, họ và tên được viết là – Ngụy Tông Thao!

Trong khu vườn nhỏ của biệt thự, Dư Y nhìn bộ bài và nghĩ, nếu đây là đánh bài thật sự, thì cô đã thua tán gia bại sản.

Ngụy Tông Thao lại chia bài lần nữa, chia một lá cho cô, rồi một lá tới trước mặt của mình, nói: “Lúc xào bài, tôi đã đem lá bài mà mình muốn để ở dưới cùng. Lá bài trước mặt của em là hai bích, ba rô, em muốn lá bài nào, bây giờ tôi sẽ cho em.”

Dư Y vô cùng nhụt chí, không muốn tiếp tục nữa. Ngụy Tông Thao cười cười, đột nhiên nói: “Ngày hôm đó em hỏi tôi phải làm sao đối phó với Ngụy Khải Nguyên, vấn đề này sai rồi, từ lâu tôi đã muốn đối phó ông ta, bây giờ tôi không cần làm gì cả.”

Anh bỏ bộ bài xuống, đứng lên, đi đến trước mặt Dư Y, khom lưng nói: “A Thành nói em quần lấy cậu ta muốn học thuật đánh bài.”

“Một kiểu gọi là chơi gian, chuyên giấu bài và đổi bài, rất mạo hiểm. Một kiểu gọi là chơi ngay, chỉ sờ bài đoán bài, theo ý của anh thì không có nguy hiểm gì. Vừa nãy anh dùng là chơi ngay, mà trước khi đến thành phố A một ngày, anh đã chơi gian.”

Dư Y nghe không hiểu ý của anh, cho đến khi anh nói: “A Tấn nói em gây phiền phức, không phải là giận chuyện ở trong hội nghị cổ động ngày hôm đó, mà là giận bởi vì em hại cậu ta sau khi rời khỏi Nho An Đường liền phải bay thẳng đến Singapore, cùng A Trang hai ngày hai đêm không ngủ, tìm người thay đổi lá bài, lá bài tẩy đó kêu là Ngụy Tông Thao, trùng họ trùng tên với tôi.”

“Mà em không tìm không phỉ, cậu ta nói tôi đã chiều em quá mức.” Ngụy Tông Thao cong khoe miệng lên, hôn Dư Y, trầm giọng nói: “Tôi đã chiều hư em, sao hả?”

29. Chương 29

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Lời tỏ tình này thật sự rất êm tai, làm cho người ta khó mà chống đỡ được. Dư Y cảm thấy tim của mình đập dồn dập tựa như trống đánh, vừa kích động vừa rối loạn, tiếng trống rất vang, nhưng lại không có chút xú quy luật nào.

Người đàn ông này lần đầu nói ra lời yêu đương mà không liên quan gì tới tình dục.

Một tay Ngụy Tông Thao giữ đầu của Dư Y, một tay nhẹ nhàng phủ lên ngực của cô. Hương vị ngọt ngào ở trong miệng, dưới tay ấm áp, còn có thể cảm thấy được nhịp đập “thình thịch” vui sướng. Cuối cùng thì cô gái này cũng giống ‘con gái’ một lần, tim đập rất là rõ ràng.

Hai người bọn họ cùng làm một chuyện, nhưng tâm tư lại khác nhau.

Bên trong tập đoàn Vĩnh An, sắc mặt của mọi người rất khó coi.

Các vị thành viên lâu năm còn chưa có xác định được độ thật giả của tấm chứng minh nhân dân này, nhưng trong lòng đã có kết luận. Tài liệu mà Ngụy Khải Nguyên đưa tới vào năm ngày trước có vẻ hết sức chân thật, nhưng mà trong tấm hình hoàn toàn không có chân dung của Ngụy Tông Thao. Quan trọng hơn nữa, chuyện này là chuyện nhà của gia đình họ Ngụy, bọn họ không tiện xen vào, chỉ có thể chờ đợi quyết định của ông lão Ngụy.

Mà sau khi xem xong nội dung của email nhận được ngày hôm nay, điều trước tiên mọi người nghĩ đến là vụ điều tra lúc trước do Ngụy Khải Nguyên bắt tay vào làm, không có khả năng là ông ta không biết “Ngụy Tông Thao” rốt cuộc là ai. Lý do duy nhất có thể là ông ta biết rõ tình hình, nhưng ông ta muốn hãm hại Ngụy Tông Thao.

Sự kiện bằng cấp giả tạo của Ngụy Khải Nguyên còn chưa có lắng xuống, bây giờ lại vu oan giá họa cho cháu ruột. Các vị thành viên lâu năm rốt cuộc không thể nào chấp nhận được.

Ngụy Khải Nguyên nhú chặt mày, không hề rối loạn, sau khi xem xong thì suy nghĩ một lát rồi nói: “Các chú cho rằng đây là sự thật?”

Một vị thành viên lâu năm trầm giọng nói: “Mặc kệ là thật giả, chúng tôi sẽ tiến hành điều tra chuyện này. Bối cảnh của Ngụy Tông Thao rốt cuộc là như thế nào, đây là chuyện của gia đình ông Ngụy. Nhưng anh là chủ tịch của tập đoàn, những hành vi của anh sẽ đại diện cho tập đoàn!”

Ngụy Khải Nguyên cười nhạt: “Chuyện nhà của ông Ngụy? Ông ấy là cha của tôi, đây cũng là chuyện nhà tôi, tôi sẽ không vô duyên vô cớ tạo ra những gièm pha như thế này?”

Vị thành viên lâu năm lấy ra bằng chứng xác thực lúc trước của Ngụy Khải Nguyên, để lên trên bàn, chỉ vào những tấm hình tư liệu bằng chữ Nhật, nói: “Vậy anh giải thích một chút, tại sao ngay cả tư liệu tử mĩ như vậy cũng có thể lấy được nhưng lại không có được chứng minh nhân dân?”

Những tấm hình có chữ Nhật này đều là ở trong hồ sơ của cục cảnh sát. Sòng bài ngầm đã từng bị cảnh sát căn quét, trong đó có khẩu cung và chữ ký của Ngụy Tông Thao. Chuyện đánh lộn trong giới xã hội đen cũng vậy – tất cả những bằng chứng đều được ghi chép lại kỹ càng tử mĩ, duy nhất chỉ thiếu hình ảnh có thể chứng minh diện mạo.

Những chứng cứ này tìm được trong khoảng thời gian ba ngày. Một nửa trong đó là tự mình Ngụy Khải Nguyên thu được, một nửa khác phải cần sự giúp đỡ của cục cảnh sát mới có thể thu được bằng chứng xác thực. Ông ta không có nhiều mối quan hệ, phải nhờ tới người giấu tên kia. Tài liệu hai người tra được căn bản là ăn khớp, Ngụy Khải Nguyên có thể khẳng định những chứng cứ này là thật trăm phần trăm. Nhưng mà lúc trước thời gian gấp gáp, chỉ có ba ngày nên không có khả năng xác minh được, ông ta không kịp chuẩn bị nhiều, ở trong hội nghị cổ đông đã đem chứng cứ công bố với mọi người.

Ngụy Khải Nguyên vẫn bình tĩnh như cũ: “Chẳng lẽ các vị không cảm thấy rằng, ngay tại lúc này nhận được email như thế, người gửi email thật sự đáng nghi? Không nên nhiều lời, không bằng phái nhân viên nội bộ của tập đoàn tự đi Singapore điều tra, nhìn xem Ngụy Tông Thao này rốt cuộc là ai!”

Ông ta vừa mới nói xong, các vị thành viên lâu năm còn chưa kịp trả lời thì đã nghe một tiếng vang ở cửa, có người đẩy cửa đi vào, người chưa thấy rõ nhưng lại nghe được: “Email là tôi gửi đi, nghi ngờ tôi?”

Mọi người ngẩng lên nhìn chăm chăm, đối phương đã đi vào cửa, người tới chính là Ngụy Tinh Lâm.

Ngụy Tinh Lâm khoanh tay đứng ở đó, quét mắt nhìn mọi người, nói: “Các chú các bác có thể phái người đi điều tra thật giả, mấy thứ này tôi đã đưa cho cha tôi xem rồi.”

Ngụy Khải Nguyên châm biếm nói: “Tinh Lâm, cô có nhiều trò hay quá!”

“Tôi vẫn còn kém xa anh hai!” Ngụy Tinh Lâm chính khí凛冽 nói: “A Tông là huyết mạch của họ Ngụy chúng ta, sao anh có thể hại nó như vậy!”

Sắc mặt của Ngụy Khải Nguyên lập tức xanh mét.

Khi đó ở trong vườn hoa của biệt thự, Ngụy Tông Thao đang phơi nắng, anh ôm Dư Y ngồi ở trên đùi, tựa như ngày đó ở trên ban công của ngôi nhà cổ.

Ánh nắng ấm áp trải rộng trên bãi cỏ, không khí mùa xuân vô cùng tươi mát, bên tai có tiếng chim hót, tiếng côn trùng kêu, mũi có thể ngửi được cỏ xanh thơm mát.

Ngụy Tông Thao cầm lấy tay của Dư Y, ném xí ngẫu rất nhanh, rơi xuống xoay vòng ở trên bàn, cuối cùng là sáu nút, anh nói: “Then chốt của đồ xí ngẫu chính là góc độ và sức lực, và phải khống chế lúc mình ném ra. Nắm được ba điều này, em muốn mấy nút đều dễ như trở bàn tay.”

Anh cười cười: “Tôi biết Ngụy Khải Nguyên nhất định sẽ không để cho tôi gia nhập vào hội đồng quản trị, Ngụy Tinh Lâm cũng nhất định sẽ không để cho Ngụy Khải Nguyên đạt được, đây là góc độ.”

Anh cầm xí ngẫu lên, đặt vào trong tay của Dư Y một lần nữa, rồi nhẹ nhàng khéo léo ném xuống lần nữa, xí ngẫu còn chưa ngừng xoay thì anh đã nói ra: “Ba nút.”

Vài giây sau xí ngẫu ngừng lại, đứng là ba nút ở trên mặt. Ngụy Tông Thao nói: “Tôi cho rằng bản thân mình là người ngoài cuộc, không tranh không đoạt, tị nạn ở Nho An Đường, trong hội nghị cổ đông cũng không bàn cãi cái gì cả. Nhưng tôi cũng tận hiếu, cũng sẽ ở thời điểm thích hợp tranh thủ công bằng, đây là sức lực.”

Anh lại để xí ngẫu vào tay của Dư Y lần nữa, nói: “Tôi đã cầm tay em ném vài lần, em thử xem.”

Giọng nói của anh mạnh mẽ trầm thấp, khi nói chuyện luôn chậm rãi, ung dung nhàn nhã. Dư Y có thể cảm nhận được khí thế trào dâng từ lồng ngực của anh truyền đến. Anh đem chuyện quan trọng nói rất là nhẹ nhàng băng quơ, kiêu ngạo như vậy, không chút nào sợ hãi, bùi tai khiến cho người ta mê muội.

Dư Y hít sâu một hơi, nắm chặt xí ngẫu, hồi tưởng lại động tác tay vừa rồi của Ngụy Tông Thao, xí ngẫu hơi hơi nghiêng, chỉ cần ba phần sức lực, nhanh chóng ném, nắm nút rơi xuống mặt bàn, vẫn còn hơi kém chút.

Ngụy Tông Thao lại cầm xí ngẫu lên, nhéo mặt của cô một cái, cười nói: “Dạy em một lần nữa.”

Anh bỏ xí ngẫu vào trong tay cô, xoay cổ tay của cô điều chỉnh góc độ, phủ lên ngón tay của cô, điều chỉnh mặt xí ngẫu ở trong tay, lúc này mới nói: “Ném.”

Dư Y dồn lực vào cổ tay, lập tức ném mạnh ra ngoài, nín thở nhìn xí ngẫu đổi tới đổi lui cuối cùng thì ngừng lại, vừa vặn sáu nút ở phía trên, đây là Ngụy Tông Thao dọn đường cho cô. Cô nghe thấy Ngụy Tông Thao nói tiếp: “Tôi để cho Ngụy Khải Nguyên tra được cái ông ta muốn tra. Hội nghị cổ đông chấm dứt, tôi để cho Ngụy Tinh Lâm tra ra được càng nhiều chuyện. Hiện giờ hẳn là bọn họ đã ngã bài, thời gian rất vừa vặn, đây là khống chế. Tôi không chơi đùa, tôi gọi những cái này là đánh cược.”

Tôi không chơi đùa, tôi gọi những cái này là đánh cược.

Người đàn ông này bày mưu lập kế, coi đánh cược như mạng. Anh xem tất cả mọi người như là bộ bài, mà anh chính là người phụ trách chia bài. Dư Y chưa từng gặp qua người nào giống như anh vậy.

Cô xoay người, chủ động hôn lên, nghe thấy Ngụy Tông Thao cười nhẹ ở bên môi của cô: “Em đã thích tôi rồi, Y Y.”

Buổi chiều, Ngụy Tinh Lâm lại đến Hong Kong lần nữa, bước vào phòng bệnh, bên trong im lặng như tờ. Ông lão Ngụy như là một nhà sư đang ngồi thiền, mặt trầm như nước, không nói tiếng nào, ngồi ngay ngắn ở đầu giường.

Ngụy Tinh Lâm kêu một tiếng: “Ba.”

Ông lão Ngụy cũng không để ý đến cô ta. Ngụy Tinh Lâm hơi quỳnh lên, lại kêu thêm hai tiếng “Ba ba”. Cô ta đi đến bên giường bệnh, hơi hơi cúi xuống, nói: “Ba, con biết con không có nghe lời của ba, không chịu nhận xuống đem sự tình nói ra, khiến cho ba tức giận. Nhưng mà ba cũng nên công bằng một chút, chuyện anh hai dùng súng bắn A Tông bị thương, ba đã không cho tụi con nói ra, A Tông chỉ có thể nén giận, anh hai vẫn cứ vô tư. Bây giờ anh ấy lại muốn hãm hại A Tông, đá nó ra khỏi hội đồng quản trị, thậm chí đuổi ra khỏi nhà họ Ngụy. Ba có thể chịu được, nhưng con không thể!”

Ông lão Ngụy bỗng nhiên nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Cô và Khải Nguyên có gì khác nhau. Nó muốn Vĩnh Tân, chẳng lẽ cô không muốn? Cô hỏi bản thân mình một câu, cô đối với A Tông có mấy phần chân thật!”

Vành mắt của Ngụy Tinh Lâm ửng đỏ, gân cổ nói: “Đúng vậy, con cũng muốn Vĩnh Tân, nhưng con biết ba sẽ không trao Vĩnh Tân cho con gái. Hiện tại con chỉ hy vọng trong tương lai A Tông có thể làm việc ở Vĩnh Tân, bất kể như thế nào nó cũng lương thiện hơn anh hai, chắc chắn sẽ chăm sóc cho ba người em gái của mình. Con và An Kiệt, tương lai của hai mẹ con cũng không sợ không có chỗ dựa.”

Cô ta nắm lấy tay của ông lão Ngụy, nắm thật chặt: “Ba, con hy vọng thân thể của ba khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi, có thể nhìn thấy An Kiệt lấy chồng trong tương lai, như vậy con cũng không sợ anh hai đổi phỏ con. Nhưng mà ba biết rõ rằng một khi ba già đi, với tính tình của anh hai nhất định sẽ không dung mẹ con tội con, còn có ba đứa con gái của anh cả. Tại sao ba có thể bắt công như vậy? Anh ấy làm A Tông bị thương, ba không trách anh ấy, anh ấy dùng bằng cấp giả cũng không trách anh ấy. Thế nhưng bây giờ vẫn còn muốn che giấu cho anh ấy, anh cả ở trên trời cũng sẽ không tha thứ cho anh hai đã dối dối với A Tông như vậy!”

Khúc đầu Ngụy Tinh Lâm nói đến trời đất cảm động, một câu cuối cùng mới là mấu chốt. Ông lão Ngụy vừa nghe được quả nhiên sắc mặt thay đổi ngay lập tức, sự áy náy cùng đau lòng khó có thể che giấu. Qua hồi lâu ông ta mới nắm lại tay của Ngụy Tinh Lâm, như là đã già đi trong nháy mắt, khề yếu ớt gật đầu.

Lần này Ngụy Khải Nguyên thất bại thảm hại, ông ta giận dữ không thể kềm chế được, chạy tới bệnh viện Hong Kong. Y tá nói ông lão Ngụy không muốn gặp ông ta. Ngụy Khải Nguyên chờ ở bên ngoài khoảng hai tiếng đồng hồ, cuối cùng ngay cả một vạt áo của cha cũng chưa nhìn thấy được, chỉ có thể tức giận quay về. Ông ta nhịn không được nên đã ở trong xe gọi điện thoại cho người dấu tên, giọng phẫn nộ nói: “Rốt cuộc anh là ai mà tính kế hãm hại tôi?”

Trần Chi Nghị uống một chút rượu, nghe thấy ông ta chất vấn như vậy cũng không sốt ruột, thông thả hỏi ông ta từ đầu đến cuối sự tình, ánh mắt của anh ta chợt ánh lên, hỏi: “Một Ngụy Tông Thao khác?”

Anh ta dùng tất cả mọi quan hệ, tốn hết ba ngày mới tra ra tin tức, thế nhưng chỉ là “một Ngụy Tông Thao khác”. Sắc mặt của Trần Chi Nghị trầm xuống, đi đến ban công nhìn ra biệt thự ở đằng xa, trong nhà đang mở đèn, không có một bóng người trong vườn.

Ngụy Khải Nguyên lái xe trở về nhà, cơn thịnh nộ trước đó đã bị gió đêm thổi hơn nửa tiếng đồng hồ, rốt cuộc tỉnh táo lại.

Người dấu tên cũng không có tính kế ông ta, bởi vì tài liệu anh ta điều tra được cũng ăn khớp với nơi đó. Bây giờ bàn tay ở phía sau màn chỉ có thể là hai người Ngụy Tông Thao và Ngụy Tinh Lâm, mà Ngụy Tinh Lâm tuyệt đối không có bản lĩnh như vậy.

Lần đầu tiên Ngụy Khải Nguyên phát hiện ra thật sự không thể coi thường Ngụy Tông Thao. Cho dù là anh ta gán cho ông tội danh bắn anh ta bị thương, hoặc là anh ta tính kế hãm hại lần này – nhưng lại làm cho ông không tìm ra được chứng cứ phản bác gì cả, cũng không phát hiện ra một nửa manh mối để lại.

Ông ta tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đèn đỏ ở phía trước sáng lên, ông ta dừng xe lại ngay lập tức. Tiếng thắng xe chói tai xẹt qua màng nhĩ, ông ta rút cuộc nhớ tới một người.

Cái người có được thể tín dụng của Ngụy Tông Thao, người con gái xinh đẹp từ trên trời rơi xuống!

30. Chương 30

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Trong ấn tượng của Ngụy Khải Nguyên, bên cạnh Ngụy Tông Thao chưa bao giờ xuất hiện phụ nữ. Nhưng từ khi anh ta trở về từ Nho An Đường, bên cạnh lại có thêm một Dư Y. Hai người luôn luôn ở chung với nhau, nếu Ngụy Tông Thao có bí mật gì, nhất định là không thể giấu giếm được.

Ngụy Khải Nguyên càng nghĩ càng khẳng định là lai lịch của Ngụy Tông Thao không đơn giản. Ông ta bắt đầu suy nghĩ kỹ hơn, sau đó ông ta đột nhiên nhớ tới bài post công bố thân phận của Ngụy Tông Thao

trước đó, lập tức kêu người đi điều tra người đăng bài post đó, rồi lại phái người đi Singapore tiếp tục điều tra, nhất thiết không thể bỏ qua bất cứ đầu mối gì.

Chuyện Ngụ Tông Thao gia nhập hội đồng quản trị biến đổi bất ngờ. Bây giờ chứng cứ đã được bày ra trước mặt, chứng minh được sự trong sạch của anh. Ngày hôm sau Ngụ Tinh Lâm liền gọi điện thoại tới, nói: “Trước hết, cháu ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, chờ tôi thông báo rồi tới tập đoàn. Gần đây có nhiều chuyện, trước tiên chúng tôi phải giải quyết chuyện Ngụ Khải Nguyên dùng bằng cấp giả. Bước đầu suy đoán, có lẽ hội nghị cổ đông phải kéo dài đến tháng sau. Trước tiên tôi sẽ bàn bạc với các thành viên lâu năm, tuần này trước hết cháu hãy đến công ty để làm quen với môi trường.”

Nói xong chuyện công, Ngụ Tinh Lâm dừng một chút rồi nói: “Lần này Ngụ Khải Nguyên thật sự chọc giận ông nội. Ngày hôm qua anh ta tới bệnh viện, ông nội cậu nhất quyết không chịu gặp anh ta. Cho nên lần này là cơ hội hiếm có, cháu có thời gian thì tới chơi với ông nội.”

Ngụ Tông Thao nghe điện thoại xong, ném di động qua một bên, kéo Dư Y đang định rời giường lại, nói: “Ngủ tiếp một chút nữa.”

Mặt trời đã lên cao từ lâu, ánh nắng chiếu xuyên qua rèm cửa trong suốt, vừa ấm áp lại chói mắt. Dư Y căn bản là ngủ không được, chỉ muốn đi tắm một cái, tiếc là Ngụ Tông Thao không cho phép.

Hai người trần truồng nằm ở trong chăn, sưởi ấm cho nhau. Ngụ Tông Thao ôm cô hôn thật tỉ mỉ, chỉ chốc lát sau thì lại muốn làm chuyện đó, Dư Y trốn tránh anh, nói: “Anh không đi bệnh viện sao?”

Hồi nãy ở trong phòng ngủ thật im lặng, khi Ngụ Tông Thao nói điện thoại thì vẫn ôm Dư Y, Dư Y không muốn nghe thấy nội dung cuộc trò chuyện cũng khó.

Ngụ Tông Thao không cho cô trốn, thấp giọng nói: “Làm một lần nữa.”

Thể lực của anh luôn khiến người ta ngạc nhiên, Dư Y đã bị anh chê mấy lần “rèn luyện chưa đủ”. Không bao lâu thì thể lực của Dư Y chống đỡ hết nổi, cuối cùng không thể xuống giường nổi, được Ngụ Tông Thao ôm thẳng vào phòng tắm.

Mãi đến qua giữa trưa Dư Y mới xuống lầu. Ngụ Tông Thao mặc bộ quần áo thoải mái, vừa ngồi xem báo vừa ăn xong mấy miếng thức ăn cuối cùng, thấy cô xuất hiện, hỏi: “Hôm nay em còn muốn đi dạo phố à?” Tâm trạng của anh hôm nay rất vui vẻ: “Đi chỗ nào, tôi đưa em đi.”

Gần đây Dư Y luôn đi ra ngoài, Ngụ Tông Thao cũng không can thiệp vào, thấy tin nhắn của thẻ tín dụng được dùng liên tiếp nhấn vào điện thoại di động không ngừng, ngược lại tâm trạng của Ngụ Tông Thao càng ngày càng tốt.

Đáng tiếc là hôm nay Dư Y không có hơi sức đi dạo phố, cô lắc đầu một cái, nâng chén cơm lên ăn chậm như rùa, nói: “Hôm nay tôi không ra ngoài, anh cứ tùy ý.” Giọng nói yếu ớt, nhìn thấy thật đáng thương.

Ngụ Tông Thao buồn cười, khẽ sát vào bên tai cô, nói: “Nghỉ ngơi cho thật tốt, buổi tối chờ tôi.”

Tên háo sắc này ăn không thấy no, Dư Y thực sự lo lắng cho thân thể của mình. Sau khi ăn xong thì cô lại đi ngủ bù, cho đến hai ba giờ mới dậy, cảm thấy không có việc gì làm, duỗi lưng biếng nhác, đi đến phòng làm việc để lên mạng. Cô tiện tay mở hai cái diễn đàn mình thường xuyên xem, diễn đàn thứ nhất có bài post mà cô đã đăng mấy ngày trước, hiện giờ đã trở thành bài post nóng sốt, gần đây cô vẫn dựa vào cái này để giết thời gian.

Cô tiện tay mở diễn đàn thứ hai ra nhìn một chút bài post mà cô cực khổ đăng lên – tiết lộ thân phận của Ngụ Tông Thao. Kết quả là đối phương thật dễ dàng hoá giải, còn thừa dịp tương kế tựu kế tạo ra cạm bẫy cho người khác. Dư Y có chút không thể tưởng tượng nổi, những lời tố tình khác thường lại hiện lên từng chút, cô cười cười, thoáng nhìn tin tức nêu lên ở phía dưới trang web, mở ra nhìn thoáng qua, cười thật vui vẻ.

Bài post yên lặng vài ngày, tới hôm qua lại có người muốn liên lạc với cô, thậm chí còn ám chỉ đến tiền thù lao khổng lồ.

Thật sự là ngu không ai bằng!

Lúc đó Ngụy Tông Thao đang ở Hong Kong đóng vai cháu nội ngoan, ngồi ở trong phòng bệnh tẻ ngắt. Ngụy Tinh Lâm hy vọng anh càng lạnh lùng càng tốt, ngàn vạn lần đừng để cha sinh ra nhiều cảm tình với anh, nhưng mà không thể quá mức lạnh nhạt, vì thế muốn kêu anh làm chút chuyện, ví dụ như đỡ cha đi toilet.

Ông lão Ngụy đã có thể xuống giường, chỉ là thân thể suy yếu, còn cần đến người đỡ. Sức lực Ngụy Tông Thao rất lớn, vững vàng đỡ ông Ngụy vào toilet. Sau khi đi vào, Ngụy Tông Thao nói: “Con nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, con cũng từng đỡ cha con như vậy.”

Ông lão Ngụy ngẩn ra: “Cái gì?”

“Khi đó thân thể của cha con không khỏe, tụi con còn ở nông thôn, con chỉ cao đến ngực của cha, phải thật cố hết sức mới nâng dậy được.”

Người con cả của ông Ngụy – Ngụy Khải Khai – hồi nhỏ đã bị bệnh nặng một trận, từ đó về sau thân thể vẫn luôn không được tốt. Có khoảng thời gian mâu thuẫn với gia đình ngày càng sâu, ông ta bỏ nhà trốn đi một hồi, cũng ngay lúc đó quen biết với mẹ của Ngụy Tông Thao. Sau này vì nguyên nhân thân thể nên bắt buộc phải trở về, bệnh tốt lên sau đó cứ hai ba ngày thì ra ngoài, mỗi lần đi là hơn nửa tháng, hoá ra là đi về nông thôn.

Ông lão Ngụy run rẩy, nhận thấy bàn tay đang đỡ ông nắm thật chặt, lại nghe Ngụy Tông Thao nói: “Bây giờ đỡ ông Ngụy, con đã cao như thế này.”

Ông lão Ngụy rốt cuộc không kiềm nén được nữa, một ông lão hơn tám mươi tuổi mà vành mắt cứ đỏ hoe lên. Sau khi đi toilet ra, ông kêu Ngụy Tông Thao ở lại, trong giọng nói mang theo sự già nua cùng chờ mong: “Cháu kể cho ông chuyện của Khải Khai lúc ấy.”

Mấy ngày sau hôm đó, Ngụy Tông Thao trở thành khách quen của bệnh viện, ra ra vào vào không có giới hạn thời gian. Ban đầu còn cần người đi vào thông báo, vài ngày sau đó vệ sĩ nhìn thấy anh đều cung kính gọi một tiếng “Tông thiếu gia”, ra vào rốt cuộc không còn bị ngăn cản, nhưng mà xưng hô này vẫn khiến cho khoe miệng của Trang Hữu Bách đi theo cùng có chút run rẩy. Buổi tối trở lại biệt thự, anh ta vào bếp nói chuyện phiếm với A Thành, nói: “Đã mười năm rồi không bị người ta kêu là ‘thiếu gia’, tôi thấy vẻ mặt của tổng giám đốc Ngụy cũng không thích ứng mấy.”

Dư Y dựa ở cửa phòng bếp nghe lén xong, ban đêm khi ở cùng anh thì cố ý gọi anh “Tông thiếu gia”, quả nhiên thấy biểu cảm của Ngụy Tông Thao có chút cứng đờ, cô ôm bụng cười sằng sặc, cuối cùng tiếng cười đều bị Ngụy Tông Thao nuốt vào miệng.

Ngụy Tông Thao rốt cuộc trở lại tập đoàn Vĩnh Tân lần nữa. Lúc đó Ngụy Khải Nguyên đã từ chức, công việc của tập đoàn do chú Tăng – tâm phúc của ông lão Ngụy – tạm thời quản lý.

Chú Tăng đi theo ông lão Ngụy đã hơn bốn mươi năm, đối với những hỉ nộ ái ố của ông đều rõ như lòng bàn tay. Bây giờ đối mặt với Ngụy Tông Thao, ông ta dĩ nhiên là giữ tư cách bề trên, nhưng mà càng thêm tôn trọng đối phương, rất nhiều sự việc đều hỏi ý kiến của anh, rồi báo cáo từ đầu tới cuối các lời nói của Ngụy Tông Thao cho ông lão Ngụy. Ông lão Ngụy thấy rằng Ngụy Tông Thao không kiêu căng, không nóng nảy, làm việc cũng biết nhìn xa trông rộng, liền nói với chú Tăng: “Lần này chuyện ngân hàng cho vay rất quan trọng, vốn là nên để cho Ngụy Khải Nguyên ra mặt, nhưng mà bây giờ nó đã nghỉ, không thì kêu A Tông đi thử một lần, anh giúp đỡ nó một chút.”

Đây cũng không phải là một việc tốt đẹp gì, tập đoàn Vĩnh Tân không còn như xưa nữa, lúc trước là ngân hàng tới cửa cầu xin, bây giờ thì ngược lại. Ngụy Khải Nguyên nghe nói chuyện này, trong lòng cười khẩy.

Ngắt điện thoại, ông ta đỗ xe ở bãi đỗ xe ngầm của trung tâm thương mại. Cách đó không xa có một người đàn ông lén lút ngồi xổm ở bên cạnh một chiếc xe hơi sang trọng, chỉ chốc lát sau lập tức chạy đi. Ngụy Khải Nguyên cười cười, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Dư Y lại đi shopping ở trung tâm thương mại, A Thành vẫn đi theo ở phía sau như cũ.

Về mặt của A Thành có chút khổ sở, anh ta không rõ tại sao mình lại rơi vào tình huống này – đi theo làm tùy tùng, trở thành người hầu của Dư Y. Phụ nữ thật sự là một loại sinh vật đáng sợ, quệt thể không nhảy mất, không hề biết rằng đàn ông kiếm tiền thật vất vả.

Dư Y hô lên một tiếng: “A Thành!”

Vốn đã tới bãi đỗ xe ngầm rồi, A Thành khôi phục lại tinh thần, tựa như thấy được hy vọng, vội vàng mở cửa xe, nhét tất cả các túi mua sắm vào, đến khi ổn định ngồi thì khởi động xe. Xe vừa mới chạy được hai mét thì đột nhiên tắt máy, anh ta thử vài lần, rốt cuộc cũng không khởi động được.

Dư Y khoanh tay đứng ở một bên nhìn A Thành kiểm tra xe hơi, bỗng nhiên nhìn thấy một chiếc xe hơi tiến lại đây, dừng lại bên cạnh bọn họ, có người ló ra ngoài cửa sổ xe, hỏi: “Cô Dư, xe bị hư à?”

Dư Y thấy Ngụy Khải Nguyên, không khỏi nhướn mày lên, cười nói: “Đúng vậy, không biết sao lại thế này, không khởi động được.”

Ngụy Khải Nguyên nói: “Tôi gọi người tới đây sửa xe, cô Dư muốn đi đâu, không thì tôi đưa cô đi?”

Dư Y vẫn cười cười như cũ: “Không làm phiền chú Ngụy, tự tôi và A Thành về nhà là được rồi.”

Ngụy Khải Nguyên cũng xuống xe, vừa đi vừa nói chuyện: “Tôi đoán nhất định là cô mua rất nhiều đồ.” Ông ta đi đến bên cạnh cửa xe, lấy tất cả các túi mua sắm ra, đẩy A Thành ra, lập tức đi về phía xe của mình, sau khi buông các túi mua sắm xuống, cười nói với Dư Y: “Không phải lần trước đã hẹn lần tới mời cô ăn cơm sao? Hôm nay công ty có việc, chắc chắn là A Tông tới khuya mới về, ở nhà cũng buồn chán, không bằng tôi mời cô ăn cơm chiều.”

Vóc dáng A Thành thấp bé, bị ông ta đẩy ra dễ dàng, lảo đảo một chút rồi muốn tiến lên chặn lại, thì thấy Dư Y liếc mắt nhìn ngăn anh ta lại. Cô cười như không cười, nói với Ngụy Khải Nguyên: “Nếu chú Ngụy đã nói như vậy thì làm sao tôi từ chối được, để cho A Thành lái xe đưa đi.”

“A Thành ở lại đây chờ sửa xe đi, ăn cơm xong tôi sẽ đưa cô về nhà an toàn.” Ngụy Khải Nguyên không nói hai lời, mỉm cười nắm cánh tay của Dư Y, hơi dùng sức một chút đem cô vào trong xe.

Dư Y thầm biết rằng cô và cái vị “chú Ngụy” này không có ngẫu nhiên gặp như vậy, nghĩ tới hôm nay cô tránh cũng không được nên ngoan ngoãn đi theo ông ta. Xe vừa lái đi thì cô phát hiện đằng sau có xe đi theo, Ngụy Khải Nguyên liếc nhìn cô một cái, cười giải thích: “Mười mấy năm nay, khi tôi đi ra ngoài luôn có cận vệ đi theo. Khi còn nhỏ từng bị bắt cóc, cha tôi cấp ối người chúng tôi hai người cận vệ, nhưng tôi không thích bọn họ đi theo quá gần, cho nên từ trước đến nay tôi đều để cho bọn họ đi theo bằng xe khác.”

Dư Y cười nói: “Thật may là vừa rồi A Thành không có tranh giành cái gì với chú, bằng không thì cận vệ còn tưởng rằng có chuyện, đánh cho A Thành một trận rồi.”

Cô nói có ngụ ý, Ngụy Khải Nguyên nghe ra cô đang tức giận, không khỏi cảm thấy vui vẻ, cô gái nhỏ này quả thật có phần thú vị.

Chỉ chốc lát đã tới nhà hàng được đặt trước ở trên núi, trên ban công có thể nhìn xuống cảnh đêm của thành phố A. Ngụy Khải Nguyên còn quan tâm chăm sóc vài câu, tỉ mỉ giới thiệu với Dư Y đồ ăn ở trên bàn, giống như là đang ăn một bữa cơm bình thường.

Ông ta thật có tâm tư, gan ngỗng tất cả đều là vận chuyển bằng máy bay, rượu vang cũng là năm tám mươi hai, đảo mắt nhìn qua toàn bộ nhà hàng chỉ có hai người bọn họ. “Tôi đã bao trọn rồi.”

Bản dương cầm không biết từ nơi nào vang lên, trong không khí thoang thoảng hương hoa, chỉ sau chốc lát thì có một bó hoa hồng trắng được đưa tới. Ngụy Khải Nguyên nói: “Người ta đều tặng hoa hồng đỏ, nhưng cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ thấy qua một cô gái trong sáng như cô vậy, chỉ có màu trắng mới xứng với cô.”

Dư Y rùng mình nổi da gà, lại nghe Ngụy Khải Nguyên cười nói: “Đường như có chút đường đột, cô Dư có vui không?”

Dư Y cười nói: “Đã lâu rồi tôi cũng chưa có được tặng hoa, thật ngạc nhiên mừng rỡ.”

Ngụy Khải Nguyên cau mày nói: “Vậy à, A Tông cũng chưa từng tặng hoa cho cô? Tôi vô cùng vinh hạnh, quen biết cô trẻ hơn cậu ta, nhưng lại tặng hoa cho cô trước!”

Dư Y không thể không thừa nhận Ngụy Khải Nguyên rất có sức hấp dẫn – ngoài bốn mươi tuổi, vừa nho nhã lại từng trải, trong lúc nói chuyện với nhau luôn có thể kèm theo một hai lời âu yếm. Nếu đối tượng là một nữ sinh không rành chuyện đời thì nhất định sẽ yêu thương nhưng nhớ.

Dư Y không mặn không nhạt trả lời, từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười, thỉnh thoảng mới nói vào một hai câu. Cuối cùng Ngụy Khải Nguyên lấy ra một hộp trang sức, sau đó mở ra thì thấy một sợi dây chuyền chạm trổ tinh vi, ánh sáng kim cương loá mắt nằm ở trên mặt dây chuyền, ra tay hào phóng khiến người ta giật mình. Ngụy Khải Nguyên nói: “Em xứng đáng có được thứ tốt nhất, đừng từ chối tôi.”

Dư Y hiếm khi kiên nhẫn như thế, cho đến khi ông ta nói xong thì dẫn cô vào sàn nhảy, nhạc nền đổi thành nhạc khiêu vũ. Dư Y không hề tình nguyện khiêu vũ, thân mình cứng ngắc, liên tục giẫm lên chân ông ta vài lần, rồi không ngừng cười tùm tùm giải thích. Ngụy Khải Nguyên cũng cười, thấp giọng nói: “Em đang tức giận tôi đã ép buộc mời em ăn cơm?”

Ông ta hơi hơi cúi xuống, dựa sát vào Dư Y, nói: “Em còn đang giận tôi đã ép buộc kéo em khiêu vũ.”

“Đúng là tôi cố ý chờ ở bãi đỗ xe, em thông minh như vậy, nhất định là đã đoán ra.”

Ánh đèn rơi xuống người Dư Y, làn da trắng nõn, hàng mi dày, vòng eo vô cùng mềm mại. Cô thật sự rất đẹp, điềm tĩnh lại dịu dàng. Ngụy Khải Nguyên nhìn một hồi, liền khàn giọng, nói: “Đúng là tôi vừa gặp em liền thích, cho dù em là người phụ nữ của A Tông thì sao chứ, tôi sẽ càng thương em hơn so với A Tông!”

Dư Y nổi da gà toàn thân, rốt cuộc nghe không nổi nữa, cô liền hất hơi mấy cái, đẩy Ngụy Khải Nguyên ra, sắc mặt hồng hồng, nói: “Cảm lạnh, uống rượu vào có chút choáng váng, tôi muốn trở về nghỉ ngơi.”

Ngụy Khải Nguyên nhìn vẻ mặt của cô – như là bộ dáng của một cô gái nhỏ thẹn thùng nhút nhát – trong lòng lại nhận ra một hồi, nghĩ là cô đã bị dao động. Ngụy Khải Nguyên liền không hề ép buộc cô, ân cần hỏi han vài câu, đưa hoa hồng cùng dây chuyền kim cương cho cô, đưa cô trở về. Cử chỉ vẫn duy trì khoảng cách, tác phong nhanh nhẹn, lễ độ của một quý ông.

Khi Dư Y về tới biệt thự, quả nhiên Ngụy Tông Thao còn chưa có trở về. Ánh đèn trong phòng khách sáng choang, A Thành gấp đến mức quýnh lên, nhìn thấy cô thì chạy xông đến: “Cô đi đâu vậy? Tại sao ngay cả điện thoại cũng không mang theo.”

Dư Y cười nói: “Được mời ăn uống không phải trả tiền. Khi nào thì tôi với anh đi ra ngoài mà mang theo điện thoại? Điện thoại di động kia bị hư, anh cũng không phải là không biết. Xe sửa được chưa?”

A Thành nói: “Sửa được rồi.” Anh ta còn nói: “Tôi báo cho A Trang biết rồi, tôi đã gọi điện thoại tố cáo ông ta trước đó!”

Điện thoại còn chưa có reng thì bên ngoài biệt thự đã có đèn xe tới gần, mấy người Trang Hữu Bách đã trở về. Ngụy Tông Thao đi nhanh ở phía trước, nhìn thấy bóng lưng của Dư Y thì bước chân dừng lại một chút, Trang Hữu Bách đi theo phía sau anh đang giơ điện thoại di động, sau khi nhìn thấy Dư Y ở trong phòng khách thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngụy Tông Thao liếc mắt lờm Dư Y đang còn ôm bó hoa hồng trắng ở trong tay chưa kịp buông xuống, hỏi: “Tại sao đi shopping rồi lại đi đến mất tích?”

31. Chương 31

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Hoa hồng trắng ở dưới ánh đèn trong phòng khách hiện lên màu hồng nhạt. Mỗi bông đều nở to, thuần khiết không tỳ vết, thoạt nhìn rất mảnh mai vô hại, không ai ngờ nó sẽ nở rộ ra như thế.

Ngụy Tông Thao bước lại gần, cầm lấy bó hoa ở trong tay Dư Y, thoáng nhìn xuống những bông hồng trắng sinh động, hỏi: “Của Ngụy Khải Nguyên tặng?”

Dư Y nhìn lướt qua mấy người Trang Hữu Bách đi theo phía sau anh, thấy tất cả mọi người im hơi lặng tiếng, không nói một lời nào, cô không khỏi cảm thấy mất tự nhiên. Cô “Ừ” một tiếng, lại thêm một câu: “Là của ông ta.”

Nguyệt Tông Thao hỏi thêm một lần nữa: “Em còn chưa có trả lời, tại sao đi shopping rồi đi đến mất tích luôn?”

Dư Y nhìn thoáng qua A Thành, thấy sắc mặt của anh ta có vẻ sợ hãi, rồi nhìn về mặt Nguyệt Tông Thao từ lúc vào cửa vẫn không thay đổi chút nào. Cô cảm thấy giật mình, không kềm chế được nói: “Không phải là A Thành đã nói rồi sao?”

“Tôi không muốn nghe thấy A Thành kể lại, tôi muốn nghe em nói.”

Giọng điệu của Nguyệt Tông Thao giống như lúc hai người còn xa lạ – kẻ cả, lạnh lùng, thâm trầm. Dư Y không thích anh như vậy, híp mắt lại không thèm để ý, nói: “Xe bị hư, chú của anh đúng lúc xuất hiện mời tôi ăn tối.”

“Xe bị hư cùng ăn tối liên quan gì với nhau?”

Dư Y cố gắng kiên nhẫn, nói: “Tôi không đi không được, ông ta khẳng khẳng mời, tôi còn có cách nào?”

“Em vẫn còn muốn bỏ chạy phải không?”

Cô có ý trách móc, ánh mắt của Nguyệt Tông Thao bỗng nhiên trầm xuống, lập tức nhìn A Thành, nói: “Bắt đầu từ ngày mai anh không cần làm việc, đi mời đầu bếp của nhà hàng hôm nay Dư Y đến về đây!”

Dư Y sửng sốt, quát: “Nguyệt Tông Thao, anh thật là bệnh hoạn!”

Nguyệt Tông Thao ném bó hoa hồng trắng đang cầm ở trong tay vào xô pha, nói: “Hay là em muốn một cửa hàng bán hoa?”

“Anh thật là không nói lý lẽ!”

“Em không nói một tiếng nào mà biến mất ba tiếng đồng hồ, thì có bao nhiêu lý lẽ?”

Dư Y nở nụ cười: “Trong ba giờ đó anh lại đang làm cái gì?” Cô bị mất tích cũng không thấy Nguyệt Tông Thao đi tìm mình. Mấy người này bắt quá cũng về tới nhà sau cô một phút đồng hồ mà thôi.

Lần đầu tiên hai người bọn họ tranh chấp như vậy, trước mặt mọi người không chịu nhượng bộ, không tới mức phát ra mùi thuốc súng, nhưng bầu không khí càng thêm căng thẳng, áp lực lan tràn ở xung quanh.

Không ai dám hé răng, Nguyệt Tông Thao bỏ đi lên lầu trước, bước chân vẫn lớn như cũ.

Dư Y cảm thấy anh thật là kỳ cục, cô buồn bực ngồi ở trên xô pha. Trước đây Trang Hữu Bách không mấy thích cô, hôm nay lại hiếm khi nói chuyện với cô, giọng điệu do dự: “Đừng hiểu lầm tổng giám đốc Nguyệt, từ đó đến giờ, khi anh ấy làm việc sẽ không mở điện thoại di động. Lúc chạng vạng ngày hôm nay anh ấy đang bàn công chuyện cùng cấp cao của ngân hàng, vừa bàn xong chuyện, tôi mới nói với tổng giám đốc Nguyệt.”

Trang Hữu Bách tự quyết định, anh hiểu rõ tính cách của Nguyệt Tông Thao, trọng yếu và thứ yếu rất rõ ràng, ít khi vì việc tư mà ảnh hưởng đến việc công, huống chi là vì một người phụ nữ. Nhưng lần này anh ta đã quyết định sai lầm, trên đường về nhà anh ta mới vừa nói xong với Nguyệt Tông Thao liền thấy sắc mặt anh đột nhiên lạnh đi, khiến cho lưng Trang Hữu Bách đổ mồ hôi.

Sau khi Dư Y nghe xong, không tỏ thái độ gì, chỉ từ xô pha đứng lên, nhìn Trang Hữu Bách, thản nhiên nói: “Tôi biết anh và A Tấn không thích tôi, nhưng nếu các anh đã nguyện trung thành với Nguyệt Tông Thao, hẳn là biết những chuyện gì có liên quan đến Nguyệt Khải Nguyên thì nên báo cáo liền.” Cô không mặn không nhạt kết luận: “Các người có tính toán.”

Nói xong thì đi lên lầu hai, dưới lầu chỉ còn lại mấy người Trang Hữu Bách thấp thỏm lo lắng. Một lát sau chú Tuyên mới nói: “A Trang, có thể là anh Nguyệt chưa từng có phụ nữ ở bên cạnh, cho nên cậu mới không đem chuyện của phụ nữ báo lại. Mặc kệ cậu và A Tấn có chấp nhận cô Dư hay không, nhưng phải hiểu rõ một chuyện...” Chú ấy chậm rãi nói: “Anh Nguyệt rất nuông chiều Dư Y, cho nên cô Dư là khác biệt.”

Trong nhà tắm của phòng ngủ có tiếng nước ào ào truyền ra, Dư Y lấy quần áo tắm rửa của mình, đi phòng tập thể thao.

Phòng tập thể thao rất lớn, không giống với ở nhà cổ. Phòng tập thể thao ở đây càng giống với phòng tập thể thao dùng cho kinh doanh nhỏ, đầy đủ các thiết bị, trang hoàng xa hoa. Mỗi ngày Dư Y tới nơi này chạy bộ, đã sớm quen thuộc với nơi này.

Trong phòng tập thể thao có vòi sen để tắm, đầy đủ đồ dùng tắm rửa. Dư Y vào tắm một cái rồi đi ra, tạm thời không muốn trở về phòng, dứt khoát mở máy chạy bộ.

Mấy ngày nay cô vẫn kiên trì rèn luyện, thể lực có chút tiến bộ, chạy một tiếng đồng hồ cũng không bị buồn nôn. Chẳng qua hôm nay trong lòng không vui, cô đặc biệt tăng nhanh tốc độ, chạy một chút liền lập tức cảm thấy không thoải mái, trên cổ ướt nhẹp, không biết là mồ hôi hay là nước chảy xuống từ mái tóc ẩm ướt.

Càng chạy càng nhanh, chạy cho đến khi dạ dày của cô trào lên dịch vị. Cô tắt máy, chống tay lên tay vịn, khom lưng bắt đầu nôn khan, nôn đến choáng váng ù tai. Không biết lúc nào trên lưng đã có một bàn tay phủ lên, vừa to lớn lại nóng hổi, cách lớp áo thun mỏng, chậm rãi vỗ về.

Một lát sau Dư Y mới chống một tay đứng thẳng lên, đôi má trở nên trắng nhợt, tuy chưa nôn ra một chút gì nhưng cô đã không còn sức lực để nói.

“Từ đó đến giờ tôi rất ghét Ngụy Khải Nguyên, đừng để cho ông ta tới gần em.” Ngụy Tông Thao thản nhiên nói một câu, bàn tay tiếp tục vỗ trên lưng Dư Y, tay kia thì đỡ lấy cánh tay của cô: “Lần sau nếu có chuyện như vậy nữa, nhớ phải rời đi.”

Dư Y không xoay người lại, giọng như hết hơi, nói: “Vậy anh trả lại giấy tờ cho tôi.”

Ngụy Tông Thao ngừng vỗ, ôm lấy cánh tay của cô, nói: “Đừng mè nheo.”

Tóc của Dư Y đã khô phân nửa, trên người thoang thoảng mùi thơm. Cô rất ít khi dùng đồ tắm rửa của anh, thì ra lại thơm như vậy.

Ngụy Tông Thao hôn đỉnh đầu của cô, nói: “Ông lão Ngụy có hai người vợ, cha tôi kêu mẹ của Ngụy Khải Nguyên là má nhỏ. Nhà họ Ngụy có rất nhiều chuyện xưa không ai biết, tôi chỉ là muốn lấy lại những gì cha tôi nên có.” Anh áp Dư Y vào tay vịn của máy chạy bộ, hôn từ tai đến cổ, hương thơm ngát vô cùng mê người, ánh mắt anh thâm trầm: “Cho nên, tôi ghét Ngụy Khải Nguyên.”

Dư Y nhéo cánh tay anh một cái, không đẩy anh ra được, trái lại hai người càng dán sát vào nhau hơn.

Phần lưng là nơi nhạy cảm yếu ớt nhất, khi đối mặt với kẻ địch, kiêng kỵ nhất là đưa lưng cho người, không ai biết được sẽ bị một dao tàn nhẫn hay là gì khác. Dư Y phát hiện tiếng hít thở phía sau lưng dần dần nặng nề, xiết chặt tay vịn, nói: “Ngụy Khải Nguyên cố tình hẹn tôi, lần này không đáp ứng thì còn có thể có lần sau. Từ trước tới nay tôi không thích bị động, trực tiếp đối mặt rất có hiệu quả.”

“Ừ, tôi biết.” Giọng nói của Ngụy Tông Thao trầm khàn, nhấc áo thun của Dư Y lên, cái lưng trơn nhẵn cứ trần trụi như vậy ở dưới ánh đèn. Anh hôn lên, bàn tay nắm lấy bầu ngực của cô: “Em thật lớn gan, vừa xảo quyệt, vừa ham chơi. Mỗi bữa nay tôi bận rộn công việc, nhất định là em cảm thấy rất quanh què.”

Dư Y cúi đầu thở hổn hển, một tay cầm lấy tay vịn, một tay bắt lấy bàn tay ở trước ngực, cạy không ra, lưng cô run rẩy, nhỏ giọng nói: “Có mồ hôi...”

“Tôi không ngại.” Ngụy Tông Thao xoay má cô qua hôn, mạnh mẽ đè cô lên máy, lột bỏ từng lớp quần áo vướng víu. Thân thể ở trước mắt trắng nõn không có một tỳ vết nào, đầy sức sống, tựa như bó hoa hồng trắng kia.

Anh cắn cắn cánh hoa hồng, nhấp nhấp một đường xuống phía dưới, đem chân của Dư Y gác lên tay vịn, ngồi xổm xuống kề tới gần, mang cô tiến vào một thế giới chưa bao giờ biết đến.

Dư Y kinh hãi, không thể mở miệng nói, toàn thân run rẩy muốn ngã xuống, cơ quan cảm giác bị kích thích đến tận cùng, bàn tay to ở trước ngực còn đang vỗ về.

Cô không thể đáp lại bất cứ điều gì, sự kinh ngạc này khiến cho cô không còn ở hiện thực nữa. Cô tựa như là đang ở trên con tàu lênh đênh trên mặt biển mênh liệt, sóng to gió lớn khiến cho cô cận kề với nguy hiểm. Cô vô cùng kích động, mang theo kháng cự cùng tiếng khóc, trước mắt bỗng nhiên trắng xoá, cô rớt cuộc ngã xuống, chưa kịp té xuống đất đã bị Ngụy Tông Thao ôm lấy, áp lên tay vịn, mạnh mẽ tiến vào.

Ngụy Tông Thao nuốt vào tiếng thét kinh ngạc của cô, động tác mãnh liệt không khống chế được, máy móc dường như bị lắc lư. Anh ôm Dư Y xuống bằng ghế của thiết bị tập thể dục, Dư Y hoàn toàn bị động, dùng hết sức lực nắm chặt bằng ghế để không phải ngã xuống lần nữa. Cuối cùng Ngụy Tông Thao đặt cô ngồi lên ghế dựa của thiết bị tập thể dục, không ngừng hôn cô và thì thầm: “Em đã kêu tôi là A Tông.”

Ở trước mặt Ngụy Khải Nguyên, cô gọi anh là A Tông, ngày thường chưa bao giờ gọi anh như vậy.

Dư Y không thể nói năng hoàn chỉnh, chỉ có thể bị động tác của anh bức bách khiến cô run rẩy kêu lên “A Tông” – yếu đuối dịu dàng, khiến cho người ta vừa mềm lòng vừa muốn thô bạo. Thiết bị tập thể dục không ngừng lay động, Ngụy Tông Thao đã bị cô làm cho điên cuồng, ánh mắt rất tàn nhẫn, giống như là phải huỷ diệt Dư Y, hoàn toàn không để ý đến tiếng khóc cùng tiếng cầu xin tha thứ đứt quãng của cô. Dư Y không chịu được nữa, hét to lên, ở dưới thân anh nhũn ra không khống chế được, tự do lại cách xa cô như trước. Cô không còn nhìn rõ, không nghe thấy gì nữa, trước mặt chỉ còn lại người đàn ông cường tráng này muốn đoạt lấy mạng sống của cô.

Sau khi gió yên sóng lặng, Dư Y còn đắm chìm trong sự chấn động trước đó, không thể tỉnh lại được. Ngụy Tông Thao ôm cô ngồi ở trên ghế dựa của thiết bị, nắm lấy bầu ngực của cô, khi thì cúi đầu ngậm cắn. Toàn thân của hai người đều là mồ hôi, gió đêm ở ngoài cửa sổ thổi vào có chút lạnh, Ngụy Tông Thao ôm cô càng chặt, xoa bóp nhào nặn, không hề thấy chán.

Dư Y rốt cuộc tỉnh lại, vịn vào bờ vai của anh, yếu ớt nói: “Anh điên rồi, sao có thể làm ở trong này, làm sao tôi đi ra ngoài được!”

“Chúng ta ngủ ở đây.” Ngụy Tông Thao cười nhẹ, lại hôn cô, để cho cô ngồi cười lên trên. Ánh đèn ở trong phòng tập thể dục sáng sủa, hai người không ngừng không nghỉ.

Dư Y cảm thấy mình đã chết đi sống lại rất nhiều lần, không nghĩ tới còn có thể mở mắt ra. Ngày hôm sau cô thức dậy ở trên giường trong phòng ngủ, đau nhức đến nỗi không thể động dậy, cổ họng không thể phát ra một tiếng nào.

Không ngờ là đã buổi chiều, cô không nhớ được tối hôm qua cô làm thế nào để trở về, cũng không nhớ rõ mấy giờ mới ngủ. Ở bên cạnh còn có hơi ấm, Dư Y lại nằm trong chốc lát rồi mới vừa hít vào vừa chậm rãi ngồi dậy.

Ở dưới lầu, trên bàn cơm đã dọn cơm Tây được nấu nướng rất tỉ mỉ, Dư Y chậm chạp đi đến, có chút ngạc nhiên.

Ngụy Tông Thao khép tờ báo lại, thấy động tác của cô khác thường, môi nhếch lên một chút, ôm cô mang đến ghế ngồi, nói: “Em ném thử một chút xem.”

Đồ ăn ở trên bàn thật ngon mắt, mỗi một món đều là chính tông. Dư Y biết A Thành giỏi nấu ăn, nhưng không ngờ anh ta lại có thể làm ra cơm Tây ngon đến như vậy, ăn mấy miếng cô hỏi: “Của A Thành làm? Bọn họ đâu rồi?”

Ngụy Tông Thao không chút để ý, nói: “Đây là A Thành đi mua ở nhà hàng, đầu bếp không muốn nghỉ làm ở nơi đó. Sau này A Thành không cần xuống bếp nữa.”

Dư Y ngẩn ra: “Cái gì?” Cô nghĩ là hôm qua Ngụy Tông Thao chỉ giận nói, không nghĩ rằng thế nhưng anh thật sự không cần A Thành xuống bếp nữa.

Ngụy Tông Thao chậm rãi cắt đồ ăn, liếc nhìn cô một cái, cười nói: “A Thành còn lùn hơn em, thể trạng kém, do tôi đã không nghĩ chu đáo toàn bộ. Bắt đầu từ hôm nay, A Trang sẽ đi theo bên cạnh em, cậu ta rất giỏi đánh nhau, người bình thường không đến gần cậu ta được.”

Dư Y nhú mày: “Ngụy Tông Thao!”

“Bọn họ quên thân phận của chính mình, bây giờ tôi để cho bọn họ nhớ kỹ.” Ngụy Tông Thao nhìn Dư Y chăm chăm: “Em là người phụ nữ của tôi, bọn họ vẫn không thấy rõ điểm ấy.”

Dư Y là người phụ nữ của Ngụy Tông Thao, trên thân thể của cô đều là dấu vết và hơi thở của Ngụy Tông Thao lưu lại, cái này giống như dã thú chiếm lĩnh địa bàn, lưu lại mùi không cho phép bất cứ kẻ nào xâm phạm, ai cũng đừng hòng mơ tưởng đến!

Ngụy Tông Thao nói là làm, quả nhiên không hề cho phép A Thành xuống bếp, lúc đi ra ngoài cũng không mang Trang Hữu Bách đi theo nữa.

Trang Hữu Bách không thích Dư Y, Dư Y làm sao thích anh ta. Người này còn nhạy cảm hơn cả A Thành, nhìn thấy Dư Y ra cửa đều nhìn đánh giá cô từ trên xuống dưới, có đôi khi thậm chí sẽ nói: “Tôi nhớ rõ cô đã mua cái áo này rồi.”

Dư Y tìm được Ngụy Tông Thao, quyết liệt kháng nghị Trang Hữu Bách theo cô ra vào.

Ngụy Tông Thao cười nói: “Vậy tôi làm cho cậu ta hoàn toàn biến mất?”

Dư Y không biết làm thế nào, chỉ có thể chịu đựng đối phương.

Mấy ngày nay Ngụy Khải Nguyên liên tiếp tặng hoa đến biệt thự, có hoa hồng, có hoa bách hợp, màu sắc đều rất thanh nhã. Nhân viên của cửa hàng bán hoa đã nhận biết được Dư Y, có khi còn mang lời nhắn tới. Dư Y rốt cuộc hiểu được mục đích của Ngụy Khải Nguyên – ông ta lộ liễu trắng trợn theo đuổi cô, làm cho Ngụy Tông Thao hiểu lầm và chán ghét cô, sớm muộn gì cô cũng sẽ mất đi chỗ dựa, đến lúc đó Ngụy Khải Nguyên không cần tốn nhiều sức vẫn có thể đạt được mục đích.

Dư Y đem hoa cắm vào lọ thủy tinh, cười tủm tỉm nói: “Tôi vốn đang khi dễ ông ta ngu ngốc, ngày đó hẹn tôi ăn cơm mục đích rõ ràng như vậy, thì ra là ông ta muốn làm cho anh vứt bỏ tôi.”

Nếu Dư Y động lòng, thì chính cô sẽ rời đi, nếu cô không động lòng, vậy chờ Ngụy Tông Thao ghét bỏ cô – bất kể như thế nào, Ngụy Khải Nguyên đều có thể được lợi. Đáng tiếc là ông ta đã nhìn lầm mối quan hệ của hai người, chỉ nghĩ đơn giản là cuộc vui giữa nam nữ.

Dư Y thưởng thức bình hoa cô cắm trước mặt, nói tiếp: “Ông ta theo đuổi người rất cổ điển, tặng hoa, tặng nữ trang, nói chuyện lại khiến cho người ta nổi da gà. Bây giờ người hơn bốn mươi tuổi đều thích kiểu theo đuổi này sao?”

Ngụy Tông Thao đang ngồi ở đầu giường đọc sách, cười cười nói: “Là em khác người, phụ nữ đều thích hoa tươi, kim cương cùng lời ngon tiếng ngọt. Ngụy Khải Nguyên chỉ là không muốn lãng phí thời gian, ông ta là một thương gia xuất sắc, ý đồ rõ ràng, người ta tình nguyện mắc câu, với ông ta mà nói chính là mua bán.”

Anh bỏ sách xuống, liếc nhìn bình hoa ở trên tủ ti vi, đi tới ôm Dư Y, nói “Lòng dạ của phụ nữ nhỏ nhen, em ngoài lòng dạ nhỏ nhen, còn có thù tất báo.”

Mấy ngày nay cô cố ý đem hoa trưng ở trong phòng ngủ để trả đũa anh, có khi thì lấy sợi dây chuyền kim cương kia ra ngắm nghía, thuần túy là muốn trả thù anh đêm đó làm mất mặt. Tuy rằng chiêu này ngây thơ, nhưng hiệu quả lại rõ rệt, quả thật Ngụy Tông Thao không mấy vui vẻ.

Dư Y cười nói: “Anh tưởng tượng nhiều rồi, tôi chỉ là không muốn lãng phí.”

Ngụy Tông Thao mở ngăn kéo của tủ ti vi, lấy một cái hộp ra, bên trong là chiếc điện thoại di động mới tinh dành cho phụ nữ: “Em thật sự là không biết lãng phí, cho em hai cái thẻ tín dụng, em chỉ mua quần áo, tiếc rẻ không mua điện thoại.”

Dư Y nhướn nhướn mày, nhận lấy cái hộp mở ra xem, nói: “Tôi sợ anh đau lòng, gần đây tiêu rất nhiều tiền.”

Ngụy Tông Thao cười: “Hiện giờ tôi yêu thích nhất hai điều, điều thứ nhất là nhìn em tiêu tiền, điều thứ hai ...” Anh ngừng đầu nhìn Dư Y, trầm giọng nói: “Tiền vào thân thể của em...”

Dứt lời liền bắt đầu hôn cô. Dư Y buông điện thoại xuống phối hợp, đến khi cô bị ôm lên giường, cô mới dựa theo anh nói: “Hiện giờ tôi cũng yêu thích hai điều.”

Động tác của Ngụy Tông Thao dừng lại, tiếp tục nghe cô: “Điều thứ nhất là tiêu tiền của anh, điều thứ hai là...” Dư Y cười đến mức hả hê: “Cho anh ghen chết luôn, di cả của tôi lại đến!”

Ngụy Tông Thao ngừng lại, bàn tay hướng xuống dò xét, dừng một chút mới nghiêng răng nghiêng lợi, vẫn có thể khiến cho cô thở hổn hển như trước, sau khi chơi đùa một lúc, Dư Y mới nói: “Ngày hôm qua tôi nhận được tin nhắn của diễn đàn, đối phương xác nhận muốn trả tiền thù lao khổng lồ, anh biết là tôi có thù tất báo, hiện tại Ngụy Khải Nguyên muốn hại tôi, tôi nên ngồi chờ chết sao?”

“Tôi không quản thúc được em.” Ngụy Tông Thao ôm Dư Y vào trong lòng, cười cười nói: “Cho nên, vẫn cứ mặc em chơi đùa!”

32. Chương 32

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y sẽ không đùa giỡn quá mức, dù sao thì giữa Ngụy Khải Nguyên và Ngụy Tông Thao là sự tranh chấp trong gia đình, cô chỉ không thích mỗi lần đi ra ngoài thì xe hơi lại bị hư một cách kỳ lạ, hay là anh chàng ở tiệm hoa mỗi ngày đều tới đây đưa tin. Nếu cứ thế mãi, Ngụy Tông Thao có thể sẽ không còn kiên nhẫn giống như bây giờ, mà cô cũng không thể chịu được việc mỗi ngày phải cắm hoa.

Dư Y ngồi trước máy tính đắn đo suy nghĩ, cuối cùng thì gõ vào mấy chữ, lần đầu tiên hồi âm tin nhắn trên diễn đàn, hỏi đối phương có thể trả bao nhiêu tiền thù lao.

Dường như đối phương luôn luôn chú ý tới nơi này, Dư Y vừa gửi tin nhắn đi không bao lâu, ngay lập tức đã có trả lời, mức tiền thù lao thật lớn. Xem ra Ngụy Khải Nguyên theo đuổi phụ nữ rất hào phóng, trong những chuyện khác cũng đủ rộng rãi.

Buổi tối Ngụy Tông Thao trở về từ Hong Kong, Dư Y bỗng nhiên hỏi anh: “Anh thật sự rửa tiền cho đại ca xã hội đen sao?”

Ngụy Tông Thao ở bên cạnh ông lão Ngụy cả buổi chiều trong bệnh viện, cảm giác mọi thứ xung quanh đều toàn là mùi thuốc khó ngửi. Anh ôm Dư Y một lát để làm cho không khí trong lành lại, bỗng nhiên nghe cô hỏi một vấn đề chẳng ra sao cả, nhũn mày hỏi lại: “Tôi cần sao?”

Dư Y nhìn không được liếc mắt một cái xem thường, nói: “Còn có người nào xấu xa hơn anh sao chứ? Ví dụ như giết người đốt nhà, hiếp dâm cướp của, tiếng xấu lan xa, tiếng ác rõ ràng!”

Ngụy Tông Thao cười cười: “Có thể chỉ còn lại một người.”

Dư Y tròn mắt chờ đợi câu trả lời, nghe Ngụy Tông Thao nghiêm túc nói: “Em.”

Trong vườn hoa của biệt thự truyền ra một loạt tiếng đùa giỡn, khi thì tức giận nũng nịu, khi thì sang sảng vui vẻ, hai bên đan vào với nhau, cuối cùng thì hôn nhau trong màn đêm yên tĩnh.

Sau lần tranh chấp đó, hai người bọn họ sống chung với nhau rất hoà hợp. A Thành đến muốn kêu bọn họ đi ăn cơm, lúc này đang đứng ở phía sau cửa kính cũng không dám bước ra, thì thầm nói nhỏ: “Đánh là thương, mắng là yêu, thương cho roi cho vọt.”

Cái ót bị ai đó vỗ một cái, ra là Trang Hữu Bách đang cầm ly nước cười anh ta: “Trung học cũng không học cho tốt, đừng có khoe khoang thành ngữ tiếng Trung ở đây.”

Trình độ học vấn của A Thành rất thấp, sau khi thành niên chỉ biết đến mạt chược và bài tú lơ khơ. Vì đã từng sống ở Trung Quốc nên tiếng phổ thông không tồi, nhưng căn bản không hiểu những thành ngữ, tục ngữ này. Lần này đến Trung Quốc, thật ra anh ta cũng không tình nguyện. Nhưng dần dần thành quen, con người cũng trở nên bị ảnh hưởng, tự dưng lại thuận miệng nói ra những lời này một cách thoải mái như vậy. A Thành rờ cái ót một chút, nói: “Gần đây tâm trạng của tổng giám đốc Ngụy rất tốt, có lẽ qua vài ngày là tôi có thể vào lại phòng bếp.”

Trang Hữu Bách uống một ngụm nước, nâng mắt nhìn về phía hai người đang thân mật ôm nhau trên bãi cỏ, cười một tiếng, thở dài nói: “Hong nhan là mầm mống tai hoạ, phụ nữ thật phiền phức!”

Cái cô Dư Y mang đầy mầm mống tai hoạ này, không liên quan thì tốt nhất chớ có dây vào. Trang Hữu Bách đã từng bị dạy dỗ một lần, mọi chuyện đều phải giữ khoảng cách nhất định với cô. Anh kêu A Thành đi ăn cơm trước, đừng quấy rầy thế giới của hai người kia. Nhưng điều quan trọng nhất là ‘phi lễ chớ nhìn’, bất quá thành ngữ này có chút sâu xa, nói ra A Thành cũng không hiểu được ý nghĩa.

Bên kia, Trần Chi Nghị đã ở trong biệt thự được ba tuần, cộng thêm thời gian tiêu hao ở Nho An Đường, tổng cộng anh ta đã bỏ đi đến hơn một tháng, trong nhà không ngừng gọi điện thoại đến, cha anh ta nổi trận lôi đình, ra lệnh anh phải trở về ngay lập tức. Trần Chi Nghị không muốn. Lúc này bên kia lại gọi điện thoại tới, Trần Chi Nghị ngồi ở trên ban công, vừa uống rượu vừa nhìn về phía xa xa, ông nhòm gác ở một bên đã nhuộm một lớp bụi mỏng. Đã mấy ngày rồi anh ta không có sử dụng tới.

Cha Trần lớn tiếng chất vấn: “Cha đã điều tra được con đang ở thành phố A, rốt cuộc con đi thành phố A làm cái gì?”

Trần Chi Nghị thần nhiên nói: “Việc riêng.”

“Việc riêng?” Cha Trần cao giọng nói: “Ở phía nam con còn có việc riêng gì? Đi một cái là tới thành phố Hải Châu, ở đó con còn có việc riêng gì chứ?” Dừng một chút, ông ta bỗng nhiên nói: “Thành phố Hải Châu... Con thành thật nói cho cha biết, suốt hơn một tháng con rốt cuộc đang làm cái gì?”

Trần Chi Nghị im lặng không nói, trên màn hình laptop ở trong tay là tin tức về thân phận của Ngụy Tông Thao, nội dung vẫn như cũ, không khác biệt gì với điều tra lúc trước. Anh ta thu hồi ánh mắt chuyển đến máy tính, ánh mắt dừng lại ở tin tức mà Ngụy Khải Nguyên đã sớm tra ra.

Tám năm trước, thành phố Hải Châu.

Trần Chi Nghị nghe thấy đầu bên kia điện thoại lại rống tới hai tiếng, lúc này mới nói: “Qua hai ngày nữa con sẽ trở về, ba, chú Trương kỉ uỷ* trước kia có còn giữ chức vụ hay không?” (*Kỉ uỷ: Thành viên của Ủy ban kiểm tra kỷ luật Trung Quốc – một cơ quan kiểm tra giám sát thuộc khối Đảng)

Ngày hôm sau Dư Y thức dậy sớm, trời còn lơ mờ sáng, nhẹ chân nhẹ tay đi vào phòng tắm rửa mặt, sau khi ra thì đi thẳng xuống phòng khách dưới lầu. Điện thoại di động vang lên, giọng nói ở đầu bên kia có chút khàn khàn: “Em ở đâu?”

Dư Y cười khê: “Phòng khách.”

“Đi lên.”

Dư Y cười tủm tỉm, nằm trên sofa, nói: “Anh còn chưa nói cho tôi biết, rốt cuộc anh có quen biết ai còn xấu xa hơn anh không?”

Ngụy Tông Thao nói: “Em đi lên trước đi, bây giờ tôi sẽ nói cho em biết.”

Dư Y đổi tư thế nằm càng thoải mái hơn, không thêm động đậy.

Cô biết Ngụy Tông Thao đã ghen năm ngày. Buổi tối hôm trước anh còn đề nghị Dư Y có rảnh thì đi khám bác sĩ, điều trị thời gian hành kinh một chút. Tối hôm qua Dư Y thấy hai mắt anh đã toả sáng trong đêm, muốn cười lại cố nhịn xuống.

Anh kéo dài thời gian không muốn trả lời, thật tình muốn gợi tính tò mò của Dư Y. Dư Y dùng chiêu gây ông đập lưng ông. Quả nhiên, sáng nay anh đã có mưu tính trước, sớm tỉnh lại không thấy được Dư Y, ngay lập tức gọi điện thoại cho cô.

Dư Y vẫn còn nhàn nhả nằm ở trên sofa nói vài câu với điện thoại, thấy đầu kia không trả lời, không khỏi nói: “Anh đang ngủ... A...”

Cô sợ hãi kêu lên một tiếng, thân thể bay lên không, xẹt qua lưng ghế sofa, lập tức rơi vào một lồng ngực rắn chắc.

Ngụy Tông Thao ở trần, phía dưới mặc một cái quần dài. Ánh nắng ban mai từ phía đông chiếu vào cửa kiếng, rơi xuống mặt đất, khoác lên thân mình ngăm đen to lớn của anh, vừa gợi cảm vừa khiến cho người ta sợ hãi.

Anh dễ dàng ôm Dư Y lên, cong môi nói: “Phòng tập thể dục chưa đủ thoả mãn em, lần này đổi phòng khách?”

Dư Y thức thời ôm lấy anh, hôn anh một cái, nói: “Trở về phòng!”

Ngụy Tông Thao cảm thấy rất hài lòng.

Dư Y dùng eo lưng nhúc nhích để đổi lấy sự giúp đỡ nho nhỏ của Ngụy Tông Thao. Buổi sáng ngày hôm sau cô liên lạc với người kia, đối phương có chút cẩn thận, nói chuyện thăm dò. Dư Y trả lời tin nhắn ở trên diễn đàn: lúc anh ta mười hai tuổi mới đi Singapore, đã từng mở sòng bài, ngồi tù, sau đó thì quen biết một người tai to mặt lớn trong xã hội đen, tôi không tiện nói nhiều.

Mấy tin tức này chỉ có cấp cao của hội đồng quản trị mới biết được, ngay cả nội dung truyền bá ở bên trong phạm vi nhỏ của tập đoàn cũng là Ngụy Tông Thao làm việc cho xã hội đen ở Singapore mà thôi. Bởi vậy khi cấp dưới đem đoạn nội dung này đưa cho Ngụy Khải Nguyên xem, ánh mắt của Ngụy Khải Nguyên sáng lên, lập tức đích thân trả lời, đồng ý chi thêm tiền thù lao, chỉ cần nội trong thời gian ngắn nhất đối phương phải cung cấp tin tức cho ông ta, hơn nữa, yêu cầu phải chân thật đáng tin cậy.

Dư Y vừa ăn trái cây vừa đưa tài khoản ngân hàng cho đối phương, thuận tay gõ tiếp đoạn tin tức vô căn cứ nhưng thoát nhìn có mức độ đáng tin. Buổi chiều đối phương gửi tới một nửa tiền thù lao, nói với cô nếu tin tức là thật thì sẽ gửi một nửa còn lại, đồng thời ám chỉ nếu cô lừa gạt thì hậu quả tự mình gánh vác.

Dư Y tin tưởng rằng với thực lực của Ngụy Khải Nguyên, nhất định có thể điều tra ra được người chủ tài khoản, cô nhin không được cười ra tiếng.

Ngụy Khải Nguyên cũng không phải là người lỗ mãng, ông ta đã ném thử hậu quả ở trước mắt, lần này ông ta vô cùng cẩn thận, phân công hai nhóm người – một nhóm dựa theo tin tức trong tin nhắn đi thăm dò tìm kiếm chứng cứ, một nhóm khác đi thăm dò thông tin của người chủ tài khoản.

Ông ta chỉ không ngờ được rằng, cái bẫy này thế nhưng lại được giăng lớn như vậy!

Hôm nay Ngụy Tinh Lâm đang làm việc ở tập đoàn, công trình đầu tư có vấn đề, cổ phiếu chậm chạp không thấy tăng trở lại, mọi tình hình đều không khả quan. Cô ta bận rộn đến sức đầu mẻ trán, lúc giữa trưa nhận được báo cáo của cấp dưới, nói ở chỗ Ngụy Khải Nguyên có tình hình mới.

Ngụy Tinh Lâm vẫn luôn yên lặng điều tra Ngụy Khải Nguyên. Cô ta biết rõ đạo lý thả hổ về rừng sẽ để lại tai họa về sau, bởi vậy cô ta một khắc cũng không lơ là điều tra ông ta. Có điều thời gian gần đây ông ta chỉ có một ít tai tiếng truyền ra – ví dụ như chia tay với nữ minh tinh, ví dụ như theo đuổi bạn gái của Ngụy Tông Thao.

Về điểm này, Ngụy Tinh Lâm cười nhạt một hồi, cô ta trước sau vẫn nhớ rõ bộ dạng Dư Y ra vẻ thuần khiết nhưng xảo quyệt xấu xa, ý vào vốn liếng tuổi trẻ liền không coi ai ra gì. Cô ta thật hy vọng ba người này có thể xảy ra tranh chấp, cô ta sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Cô ta nghe xong tin tức, im lặng một hồi rồi mới nói: “Cũng chỉ điều tra được ông ta bí mật chuyển đi một khoản tiền? Có tra ra được thân phận của đối phương hay không?”

Cấp dưới nói: “Đây là tài khoản nước ngoài, điều tra có chút khó khăn, tôi đã phái người nắm chắc thời gian.”

Ngụy Tinh Lâm nhíu mày, mãi cho đến gần tối tới Hong Kong, chân mày của cô ta vẫn nhíu lại. Cho đến khi đi vào phòng bệnh, nhìn thấy sắc mặt xanh mét của cha, còn có chú Tăng im lặng đứng ở nơi đó, cô ta sững sốt, sau đó cười nói: “Ba, chú Tăng, có chuyện gì vậy?” Cô ta đi đến bên cạnh giường của ông lão Ngụy, nói: “Bác sĩ nói tháng sau ba có thể xuất viện, ai chọc giận ba vậy?”

Ông lão Ngụy nhắm mắt lại, ngả đầu vào gối, nói: “Chị kêu anh hai chị và A Tông đến đây hết đi!”

Ngụy Tinh Lâm sững sốt, ngay lập tức làm theo.

Lúc trời đã tối đen, mọi người tề tụ ở phòng bệnh.

Nguy Khải Nguyên, Nguy Tinh Lâm, còn có Nguy Tông Thao xếp thành một hàng đứng ở đầu giường. Ông lão Nguy nhìn kỹ đánh giá qua từng người, ánh mắt không rõ ý tứ, đã loáng thoáng biểu lộ sự đau lòng cùng hối hận. Qua hồi lâu, ông lão mới nghẹn giọng, nói: “Khải Nguyên, bốn mươi tuổi ba mới có anh, lúc đó cưng chiều anh quá mức, khi ông nội anh còn sống đã nói ba sẽ làm hư anh. Khi còn bé, ở trước mặt ba thì anh vô cùng ngoan ngoãn, đối với má lớn thì luôn bắt kính, không phải là ba không biết, chỉ là cho tới bây giờ ba cũng không nói ra. Tinh Lâm nói ba bất công, ba quả thật rất bất công, bất kể anh làm cái gì ba đều nói tốt. Chính là bởi vì như thế này mới dẫn tới kết quả của bây giờ.”

Ông bỗng chốc giận dữ nhìn Nguy Khải Nguyên, giọng nói nghiêm khắc, sắc bén như dao: “Nguy Khải Nguyên, năm đó lúc lễ tốt nghiệp thì anh tìm mọi cơ không cho ai đi dự, kết quả lừa dối hai mươi năm! Tự mình anh gây dựng sự nghiệp, cũng không nghe ý kiến của ai khác, làm việc độc đoán, lần đầu tiên đầu tư liền lỗ vốn, ba phải bù vào lỗ hổng cho anh, giữ được công ty cho anh. Nếu không có ba lót đường sẵn cho anh thì hiện giờ làm sao anh còn có vinh quang này, cái gì là thanh niên xuất sắc, tất cả đều không tới phần của anh!”

“Đúng vậy, tuy rằng anh là tuổi trẻ hăng máu, nhưng anh có năng lực, anh mạnh mẽ hơn nhiều so với anh cả của anh, ba vẫn yêu thương anh như cũ, tùy ý anh càn quấy. Hiện giờ anh muốn tập đoàn, ba đã tính cho anh, thế nhưng anh rất tham lam, không cần biết đến tình cảm anh em – ngay từ đầu đã tính toán đuổi em gái của mình ra khỏi tập đoàn, sau đó lại tìm đủ mọi cách làm hại cháu ruột của mình. Anh bắn nó bị thương, ba không cho bọn họ nói tới nói lui. Ở trong hội nghị cổ đông, anh làm khó A Tông, ba cũng muốn viện cớ cho anh, nhưng sự thật chứng minh anh đã hết thuốc chữa!”

Lòng Nguy Khải Nguyên hồi hộp một chút, trực giác không tốt. Ông lão Nguy ở đối diện đang nói rất nhiều, hơi thở hỗn hển một chút. Ban đầu Nguy Tinh Lâm muốn tiến lên đỡ ông, liếc mắt nhìn một cái, vẫn đứng tại bên cạnh chú Tăng.

Chú Tăng rút cuộc mở miệng, rút ra tờ giấy từ cặp táp ở trên bàn đưa cho Nguy Khải Nguyên, nói: “Sau khi hội nghị cổ đông chấm dứt, ông chủ đã phái tôi bắt đầu điều tra, mấy ngày nay cô út ngoại trừ vẫn bận rộn công việc, còn mời thám tử điều tra cậu hai.”

Nguy Tinh Lâm nghe vậy, sắc mặt biến đổi, ngay lập tức muốn giải thích. Chú Tăng thoáng giơ tay lên: “Cô út chờ tôi nói xong đã.” Ông ta tiếp tục: “Mấy ngày nay Tông thiếu gia chắc chắn đã quen với công việc của tập đoàn, lui tới thân mật với cô út, mặt khác cũng không có cái gì khác thường.”

Lúc này sắc mặt của Nguy Khải Nguyên trở nên trắng, cúi đầu nhìn tờ giấy ở trong tay, không đợi chú Tăng mở miệng, ông ta nghiêng rằng nói: “Ba, sự thật không phải như ba nghĩ, con có thể đem tin nhắn ở trên internet cho ba xem, đối phương là người hiểu rõ tình hình, chính là người lúc trước đăng tin A Tông là người Singapore!”

Ông lão Nguy không để ý đến ông ta, chú Tăng thấy thế nên tiếp tục: “Ba ngày trước cậu hai đã từng giao dịch chuyển khoản với một người, đối phương tên là Trương Thông – là một ông chủ nhà hàng Hoa, mở tài khoản ngân hàng ở nước ngoài. Tôi tra ra được, trước khi mở nhà hàng, anh ta đã từng sống ở Singapore hơn mười năm, lui tới thân mật với bang phái xã hội đen của Singapore. Bang phái này đúng là lúc trước cậu hai dùng làm có tổ cáo Tông thiếu gia rửa tiền phi pháp!”

Nguy Khải Nguyên tố cáo Nguy Tông Thao rửa tiền phi pháp cho bang phái, kết quả lại bị người tra ra ông ta có quan hệ với bang phái này. Nguy Khải Nguyên bình tĩnh nói: “Ba, lần trước con bị sập bẫy của Nguy Tông Thao, bây giờ cũng giống như vậy. Con có thể đem tin nhắn ở trên diễn đàn cho ba xem!”

Ông lão Nguy mở mắt ra, tựa như cực kỳ mỗi mết: “Ý của anh nói là người kia ở trên internet nói A Tông là người Singapore, nhận tiền của anh, cung cấp thêm tin tức cho anh? Thế nhưng Nguy Tinh Lâm đã điều tra ra, chuyện này cũng không phải sự thật – Singapore quả thật có một ‘Nguy Tông Thao’, nhưng hẳn ta không phải là cháu nội của ba, mà anh còn già hơn anh ta!”

Ông lão thở dài một hơi: “Không phải ba không hiểu máy tính, tài khoản trong máy tính đều có thể bị người khác ăn cắp, ngay cả bằng cấp mà anh còn có thể giả tạo hai mươi năm, anh muốn ba làm sao tin

anh? Anh lấy cớ này nọ, tất cả đều không chính đáng. Ba sẽ tìm người đi điều tra tỉ mỉ, anh hãy chuẩn bị sẵn sàng, chờ ba xuất viện liền mời họp hội nghị cổ đông lần nữa, anh còn có thời gian tự động xin từ chức!”

Lời nói của ông lão Ngụy giống như sấm sét giữa trời quang, mọi người ở đây không ai còn dám nói lời nào.

Về tới thành phố A thì đã hơn mười giờ, không khí có chút oi, giống như trời sẽ mưa. Ngụy Tông Thao nhắm mắt nghỉ ngơi, khoé miệng vẫn mỉm cười, một lát sau A Tán mới nói: “Tổng giám đốc Ngụy, có cần làm gì tài khoản trên diễn đàn không?”

“Không cần, chuyện này nói sau.” Dừng một chút, anh mở mắt ra, nhìn thoáng qua A Tán, nói: “Tại sao cậu và A Trang ghét Dư Y?”

A Tán gục đầu xuống không dám hé răng, Ngụy Tông Thao nói: “Nói đi, tôi muốn biết.”

Lúc này A Tán mới mở miệng: “Lai lịch của cô Dư không rõ, lợi dụng A Thành, còn đăng bài post thiếu chút nữa làm cho sự việc bị bại lộ.”

Ngụy Tông Thao nói: “Bởi vì khi đó cô ấy ghét tôi, đương nhiên là muốn gỡ trò.” Anh cười cười: “Cậu biết mà, tôi vốn đã tính kêu cậu tìm Trương Thông, lợi dụng bài post này cho Ngụy Khải Nguyên một kích cuối cùng, đem bài post hoàn toàn giả hoạ cho ông ta. Nhưng mà Dư Y đã thay tôi hoàn thành, tuy rằng còn có chút dấu vết, không hoàn toàn vừa ý tôi, nhưng đã khá rồi.”

Sắp tới biệt thự, trong xe có thể thấy ánh đèn ở lầu hai. Ngụy Tông Thao thông thả nói: “Người phụ nữ như vậy, chỉ sợ là tìm cũng không thấy, kính trọng cô ấy một chút, tôi muốn dẫn cô ấy quay về Singapore!”

33. Chương 33

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Những lời này của Ngụy Tông Thao, quả thật đã khiến ọi người khiếp sợ. Chờ cho anh xuống xe, A Tán mới hỏi chú Tuyền: “Tổng giám đốc Ngụy nói là sự thật?”

Chú Tuyền hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Ngày mai tôi còn phải đi đặt vé máy bay.”

Phòng ngủ ở trên lầu còn sáng đèn, Dư Y vẫn chưa có ngủ, ngồi xếp bằng ở trên giường nhìn laptop.

Nhìn thấy Ngụy Tông Thao đã về, cô thuận miệng nói một câu: “Về rồi à...” Cô lơ đãng, không biết trong máy tính có cái gì hay mà cô tiếp tục rê con chuột. Giây kế tiếp, eo của cô bị căng chặt, bị ai đó mạnh mẽ bế đứng lên, laptop rơi xuống, Dư Y “oái oái” kêu hai tiếng, hai chân mới đứng vững ở trên giường.

Ngụy Tông Thao nói: “Hôm nay ông lão Ngụy kêu tất cả mọi người đến bệnh viện.”

Dư Y nghe xong câu này liền biết hôm nay hẳn là có trò hay trình diễn. Cô cười cười, nghiêng đầu nhìn bình hoa ở trên tủ ti vi, bên trong có một bó hoa cúc mới cắm. Ngụy Khải Nguyên rất có lòng, mỗi ngày đều đưa hoa tươi khác nhau, ý nghĩa của mỗi loại hoa đều khiến cho người ta cảm động. Ví dụ như hôm nay là một bó hoa cúc, ý khen ngợi Dư Y trong sáng, vừa bày tỏ tình yêu giấu ở trong lòng, thật khiến cho người ta cảm động.

Ngụy Tông Thao nắm eo của cô, kéo cô về phía trước, không chú ý tới ánh mắt của Dư Y, nói vài câu đơn giản rõ ràng, tóm tắt lại vở kịch của hôm nay. Việc này do đích thân Dư Y góp phần làm, anh muốn chia sẻ với cô.

Hai người, một đứng ở trên giường, một đứng ở dưới đất. Rốt cuộc Dư Y có thể nhìn xuống Ngụy Tông Thao. Cô phát hiện cho dù là từ góc độ này nhìn xuống anh, vẫn không thể khinh thường anh. Giọng nói của anh trầm thấp, giàu từ tính, gương mặt góc cạnh lạnh lùng. Có người trời sinh đã có một khí thế khiến người ta nể sợ, bất kể là anh ngồi hay đứng, hoặc nhìn xuống người khác hay là bị người ta nhìn xuống.

Ngụy Tông Thao trầm giọng nói: “Đưa tin nhắn trên diễn đàn cho người khác xem, không phải là em kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao, lá gan lớn vậy?”

Dư Y nói: “Chuyện trên internet có rất nhiều cái cớ, ai mà biết mọi thứ có phải là chú Ngụy tự biên tự diễn hay không? Hơn nữa...” Cô cười: “Còn có anh mà!”

Những lời này khiến cho anh thật vui vẻ, Ngụy Tông Thao cười cười, ôm cô cùng nhau đi vào nhà tắm.

Ngày hôm sau, Ngụy Tông Thao ở tập đoàn vội vàng hoàn tất công việc, buổi chiều vẫn phải đi Hong Kong.

Khi tới bệnh viện thì thời gian còn sớm, đồ ăn trong phòng bệnh đã nguội lạnh, chú Tăng nhỏ giọng nói: “Ông lão không có ăn uống gì, Tông thiếu gia ở với ông đi, tôi còn có việc, đi công ty trước.”

Ngụy Tông Thao gật đầu, đi đến bên giường nhìn thoáng qua đồ ăn, nói: “Ông muốn ăn chút gì không?”

Ông lão Ngụy dựa vào đầu giường, tinh thần thoát nhìn còn kém hơn so với hôm qua. Đầu tóc muối tiêu của ông ta lưa thưa, tất cả sự già nua đều hiện ở trên mặt, không biết còn sống được mấy năm.

Ánh mắt chuyển hướng nhìn Ngụy Tông Thao, vẻ mặt của ông ta có chút đăm chiêu, nói chuyện mà ngày hôm qua không nói trước mặt mọi người: “Nghe nói Khải Nguyên đang theo đuổi bạn của cháu.”

Ông lão Ngụy điều tra Ngụy Khải Nguyên lâu như vậy, dĩ nhiên việc này cũng không khó điều tra ra được. Ngụy Tông Thao chẳng hề kinh ngạc, thản nhiên “Vâng” một tiếng.

Ông lão Ngụy hỏi: “Là dạng bạn bè gì?”

Ngụy Tông Thao không trả lời, cầm lấy quả táo ở trên tủ đầu giường bắt đầu gọt vỏ, gọt vài cái liền cắt ra một miếng táo hình tam giác ném vào miệng, sau khi thử qua hương vị thì mới tiếp tục gọt hết, cắt táo vào cái chén nhỏ, đưa tới trước mặt của ông lão Ngụy.

Ông lão Ngụy chậm rãi ăn một miếng, nói: “Nếu chỉ là chơi đùa, đừng để cô ta tạo ra tai tiếng, truyền thông sẽ đồn đại.” Ông ta lại ăn một miếng, vừa nhắm nháp vừa nói: “Nếu không phải là chơi đùa thì kiểm thời gian mang cô ta lại đây. Tuổi của cháu cũng không còn nhỏ, thành gia lập nghiệp, cưới vợ trước rồi xây dựng sự nghiệp, hiểu được ý của ông không?”

Ngụy Tông Thao liếc nhìn ông ta, lấy khăn tay ra, vừa lau tay vừa đi đến sô pha, từ đầu tới cuối không nói một lời, kiêu ngạo lại vô lễ, nhưng ông lão Ngụy lại không có bất cứ phê bình gì.

Dư Y không nhận được hoa tươi nữa, trong phòng ngủ trở nên đơn điệu, cô có chút không quen.

Mấy ngày này cô trở nên ăn không ngồi rồi, ngay cả trung tâm mua sắm cũng không muốn đi. Toàn bộ nguyên nhân là vì người tùy tùng đổi thành Trang Hữu Bách, so với A Thành thật thà thì kém rất nhiều, khiến Dư Y không có chút hứng thú nào.

Ban đêm cô lại nhắc tới thay đổi người một lần nữa, Ngụy Tông Thao không ừ hử gì cả, Dư Y nói: “Anh không sợ A Trang sẽ đau lòng?”

“Không sợ.”

Dư Y lại nói: “Tôi đây đau lòng, tôi muốn A Thành!”

Ngụy Tông Thao liếc cô: “Cho tôi một lý do.”

Anh lại mang những lời này ra, Dư Y đành phải nói: “Vậy anh đưa cho tôi giấy tờ tùy thân!”

Ngụy Tông Thao buông quyển sách đang đọc một nửa xuống, kéo Dư Y vào trong lòng, hiếm khi dỗ dành cô: “Mấy ngày nay buồn chán?” Nghĩ một chút, anh nói: “Qua vài ngày nữa mang em đi chơi.”

Dư Y đột nhiên phát hiện, khi cô và Ngụy Tông Thao ở chung, hơn phân nửa là ở trên giường, phạm vi hai người hoạt động chỉ trong vòng biệt thự. Bọn họ chưa bao giờ cùng ra khỏi cửa, cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau đi ăn cơm uống trà ở bên ngoài. Dư Y chưa từng cảm thấy kỳ quặc, ngược lại Ngụy Tông Thao muốn dẫn cô đi ra ngoài chơi, cô mới cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Hai ngày sau cô ngồi ở trong xe, nhúu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết xe chạy về hướng nào, một hồi lâu cũng chưa thấy đến.

Dần dần đã rời xa trung tâm thành phố, Ngụy Tông Thao kéo cô vào trong lòng, nói: “Tôi xem qua hộ chiếu của em, em đã bay qua rất nhiều quốc gia, ngồi máy bay trực thăng thì sao?”

Dư Y hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn anh. Chẳng mấy chốc ánh mắt của cô rớt cuộc không thể dứt ra. Trước mắt là một sân bãi bao la bát ngát, đường bằng nhìn bất tận, bãi cỏ xanh tươi, rừng cây rậm rạp bát ngát, bầu trời xanh thẳm như được gột rửa mới tinh, máy bay trực thăng âm vang xông lên tận trời cao.

Nơi này là câu lạc bộ hàng không ở ngoại ô thành phố A, trong sân đậu đầy các loại máy bay trực thăng, mỗi chiếc đều có dây chèo cố định trên mặt đất. Một bên có đài quan sát và xưởng bảo trì rộng lớn, một kỹ thuật viên mặc đồng phục từ xưởng đi qua, xa xa có một chiếc trực thăng đang chậm rãi cất cánh, âm thanh của cánh quạt vô cùng lớn.

Tất cả các hội viên của câu lạc bộ này đều là đại gia ở trong nước. Hôm nay là ngày chủ nhật, thường thường có một đợt máy bay cất cánh, Ngụy Tông Thao dẫn Dư Y đi đến một chiếc máy bay trực thăng. Dư Y hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn thấy trong buồng lái của một chiếc máy bay có người lái là phụ nữ, cô đang tính nói chuyện thì đột nhiên thấy chiếc máy bay đang đậu trước mặt mình đã có một người ngồi – đầu đội đầy đủ trang bị, diện đàm, tư thế như đang sắp sửa cất cánh. Cô trợn mắt há hốc mồm: “Chú Tuyền?”

Chú Tuyền lễ phép nhìn cô cười cười: “Cô Dư, cậu chủ.”

“Chú Tuyền có bằng lái.” Ngụy Tông Thao mang theo Dư Y ngồi vào ghế hành khách ở phía sau, giải thích nói: “Bằng lái máy bay tư nhân, thi đậu cũng không khó, kiểm tra lý thuyết xong, thời gian bay phải hơn bốn năm chục tiếng đồng hồ, khoảng chừng nửa năm là có thể lấy được.”

Dư Y còn đang nhìn chú Tuyền, đầy ngạc nhiên không thể che giấu. Ngụy Tông Thao nhéo cằm của cô, cười nói: “Chú Tuyền còn có thể lái du thuyền, em có thể càn quét mình hơn hay không?”

Dư Y khẽ nhếch miệng, gạt đầu, bộ dáng ngốc nghếch khiến cho Ngụy Tông Thao buồn cười. Ngụy Tông Thao nhin không được, hôn cô một cái, thấp giọng nói: “Chuẩn bị cho tốt.”

Xa xa, đài quan sát đã truyền lệnh, số máy bay trực thăng đồng loạt chuẩn bị cất cánh. Chung một tín hiệu, bỗng nhiên bên tai tràn ngập âm thanh của cánh quạt ở chung quanh, tất cả tiếng hoan hô nói cười đều không nghe thấy được, ngọn gió nổi lên giống như có thể thổi bay mây ở trên trời.

Máy bay trực thăng chậm rãi cất cánh, càng ngày càng cao. Dư Y thấy mình dần dần rời xa mặt đất, những toà nhà cùng máy bay đều đang không ngừng thu nhỏ lại ở bên dưới. Không phải là cô chưa từng ngồi máy bay, nhưng giờ phút này cảm nhận được cảnh thực tế khiến cho cô thật sự chấn động – chung quanh bị bao vây bởi màu xanh lam, tất cả đều rõ nét, ở trong trời xanh bát ngát, nhìn xuống dưới chân nhỏ như kiến, trong lòng ngực hăng hái tràn đầy chí khí ngút trời.

Cô hét lên với Ngụy Tông Thao: “Mở cửa!”

Cửa khoang máy bay mở ra, sức gió thật lớn làm cho cô nhất thời không thể nói chuyện, gió lạnh nhấm thẳng vào trong miệng, trước mắt tất cả đều là sông núi mênh mông bát ngát. Dư Y hét lên: “Trước kia ngồi máy bay, tôi đã nghĩ tại sao máy bay không thể giống như xe buýt ngắm cảnh lộ thiên, lúc này mới là đẹp gió rẽ sóng!”

Cô hét rất lớn, câu chữ đều bị gió lớn đưa vào trong tai của Ngụy Tông Thao. Người phụ nữ này thích sự kích thích, thích sự tự do tự tại. Cô cả gan làm loạn, thông minh gian xảo, không bao giờ chịu giam giữ giữa bốn bức tường. Giờ phút này cô hưng phấn mà quên hết tất cả, cô bị mê hoặc bởi bầu không khí bao la thoáng đãng, tóc dài bị gió thổi tán loạn, cô còn đang dựa vào cửa của khoang máy bay, tựa như còn muốn tranh thủ sự tự do rộng lớn. Giây tiếp theo, như muốn nhảy xuống mà không hề chớp mắt!

Ngụy Tông Thao nhanh tay chụp cô lại, ngăn chặn tiếng hét cùng tiếng cười của cô, sự kích thích ở dưới bầu trời tăng lên tới cực điểm, tùy ý gió lớn nâng bay. Ngụy Tông Thao ngăn chặn người cô không ngừng ngọ nguậy giãy giụa, từng chút từng chút hút khô một mảnh chí khí hăng hái ngút trời từ trong lòng ngực của cô, hút đến nỗi cô ngộp thở, dần dần không còn sức lực, anh mới trả lại cho cô từng chút từng chút sự hăng hái này, từ đầu đến cuối không ngừng cho cô được vây quanh bởi mảnh trời xanh này!

Máy bay trực thăng hạ cánh, Dư Y hưng phấn đi theo bên cạnh chú Tuyền, không ngừng hỏi ông làm thế nào thi đậu bằng lái tư nhân. Ngụy Tông Thao mỉm cười đi ở phía trước, chỉ chốc lát sau là vào đến bên trong câu lạc bộ. Xa xa có một người đi đến, người đó nhìn thấy anh ở đằng trước thì lập tức vươn tay ra bắt tay với anh, ân cần nói: “Không ngờ anh Ngụy cũng thích chơi máy bay trực thăng!”

Ngụy Tông Thao cười nói: “Bình thường không có nhiều sở thích lắm, máy bay trực thăng coi như là một trong số đó. Không ngờ có thể gặp được tổng giám đốc Lý ở chỗ này.”

Hai người đi đến sô pha, kêu hai ly cà phê rồi bắt đầu tán gẫu.

Dư Y thấy Ngụy Tông Thao có việc nên lời kéo chú Tuyền ngồi xuống một cái sô pha khác, chưa hết hưng phấn, càng không ngừng hỏi han, bộ dáng giống như lúc quần quít lấy A Thành dạy cô thuật đánh bài.

Chú Tuyền nói: “Tôi bắt đầu học từ hơn mười năm trước, trong nhà của cậu chủ có máy bay và du thuyền tư nhân, những cái này học cũng không khó, cậu chủ cũng biết.”

Dư Y nghe chú Tuyền nói qua loa, cô cười gượng hai tiếng, uống một ngụm nước uống, ánh mắt lườm Ngụy Tông Thao cách đó không xa, nghĩ anh vậy mà cũng biết lái máy bay, trong lòng không khỏi có chút khác thường. Lại nghe chú Tuyền nói: “Nếu cô Dư cũng muốn học, có thể nói với cậu chủ. Bất quá bây giờ báo danh có thể đã muộn, học cái này ít nhất cũng phải mấy tháng, chúng ta...”

Ông ta chưa nói xong, ở đầu bên kia Ngụy Tông Thao và tổng giám đốc Lý đã cùng đứng dậy, đồng loạt đi đến cửa. Khi đi tới gần, Ngụy Tông Thao hướng tới nơi này nói: “Chú Tuyền, chú đưa Y Y trở về, tôi và tổng giám đốc Lý có chuyện để bàn.”

Anh nói xong liền đi ra ngoài. Tổng giám đốc Lý ở bên cạnh quay đầu lại nhìn Dư Y, ngập ngừng nói: “Quý cô này là...”

Ngụy Tông Thao không khỏi nhú mày, lại thấy tổng giám đốc Lý cười cười: “Anh Ngụy đừng trách, tôi chỉ thấy quý cô này nhìn hơi quen.” Ông ta nhú mày: “Nhất Nhất...” Lắm bảm một mình, cũng không có hỏi nhiều, để tránh khỏi quấy rầy người khác. (Vì Y Y và Nhất Nhất cùng phát âm là yiyi, nên khi nghe Ngụy Tông Thao gọi Y Y, anh Lý nghĩ là Nhất Nhất vì chữ Y quá hiếm gặp)

Bước chân của Ngụy Tông Thao dừng một chút, lập tức điềm nhiên như không có việc gì, cười cười, đi về phía cửa chính cùng tổng giám đốc Lý.

Buổi tối trở lại biệt thự, thời gian vẫn chưa quá muộn, Ngụy Tông Thao tìm được Dư Y ở phòng tập thể thao, thấy cô đầu đầy mồ hôi, cười nói: “Thể lực có tiến bộ không?”

Dư Y vừa nói vừa thở dốc, hỏi anh: “Sao lại trở về sớm như vậy?” Cô cười cười: “Hôm nay anh dẫn tôi đi chơi hay là nhân tiện đi bàn công chuyện?”

Ngụy Tông Thao cũng cười, tắt máy, kéo Dư Y xuống dưới, nói tên của một ngân hàng rồi nói: “Gần đây có một cuộc đàm phán vay tiền, ông ta rất khó hẹn, hôm nay vận may không tồi.” Anh vén tóc của Dư Y một chút, rồi nói: “Lần sau sẽ mang em đi nữa.”

Dư Y cũng không để ý Ngụy Tông Thao tiện thể mang cô đi chơi. Ngụy Tông Thao là người công và tư rõ ràng, anh cũng không để ý mang Dư Y theo trong lúc làm việc, Dư Y lại làm sao để ý việc nhỏ không đáng kể này. Nhưng mà vài ngày kể tiếp trôi qua cũng không thấy Ngụy Tông Thao nói được thì làm được, Dư Y nghe chú Tuyền nói qua hành trình của mấy ngày nay, biết Ngụy Tông Thao lại đi câu lạc bộ mấy lần, nhưng vẫn không đề cập tới một tiếng.

Dư Y rất ít khi cảm thấy hứng thú đối với cái gì, khi còn bé cô học đàn dương cầm, học đàn tranh, tất cả đều là ‘làm một ngày thì nghỉ ba ngày’, nhưng lần này cô nhìn thấy thuật đánh bài vô cùng kỳ diệu đã nhìn không được động tâm, trên máy bay trực thăng tự do bay lượn lại không thể đè nén kích thích.

Cô ám chỉ với Ngụy Tông Thao vài lần, lần nào cũng không có hiệu quả, không khỏi nổi giận. Hôm nay cô dứt khoát nói trực tiếp: “Tôi muốn thi lấy bằng tư nhân.”

Ngụy Tông Thao nói: “Sau này muốn đi máy bay thì chú Tuyền sẽ lái, em không cần thi.”

“Tôi muốn chính mình lái.” Dư Y nhìn thẳng Ngụy Tông Thao: “Tôi đã tra qua quy trình cuộc thi, có thể tự mình đối phó, anh chỉ cần đưa giấy chứng minh trả cho tôi là được.”

Cô là nghiêm túc, thật sự muốn tự mình lái máy bay. Ngụy Tông Thao không khỏi nhún nhún mày, cười nói: “Giấy chứng minh ở ngay trong biệt thự, tự em tìm ra thì tôi sẽ để cho em đi học.”

Nói xong thì nhìn thoáng qua đồng hồ, vồ vồ mặt Dư Y, bước đi.

Ngày hôm qua ông lão Ngụy đã xuất viện, trực tiếp về ở biệt thự ở Hong Kong, từ chối sự yêu cầu thăm viếng của cấp cao của tập đoàn, cũng cấm cửa Ngụy Khải Nguyên.

Giữa trưa Ngụy Tông Thao đến biệt thự, cùng ăn cơm trưa với ông lão Ngụy, buổi chiều lại cùng ông lão Ngụy đi tới tổng bộ ở Trung Hoàn, họp lâm thời hai tiếng đồng hồ, cuối cùng quyết định hai ngày sau cử hành hội nghị cổ đông. Hành động nhanh gọn dứt khoát, giống như là ông ta chưa bao giờ bị bệnh nặng nhập viện.

Thời gian gấp gáp, truyền thông không kịp tìm hiểu cụ thể và tỉ mỉ tình hình, ngay cả nhân viên của tập đoàn đều chưa phục hồi lại tinh thần, đến khi trái bom bị quăng ra thì đã là buổi sáng ngày thứ ba. Mấy nhà truyền thông tề tụ ở toà nhà tập đoàn Vĩnh Tân ở Trung Hoàn, truyền thông tụ họp người người tấp nập. Ngụy Tinh Lâm trả lời câu hỏi của phóng viên, bộ dáng nhẹ nhàng, hoàn toàn không có căng thẳng như trong hội nghị hôm qua.

Trang đầu của báo chí đã bị tin tức của tập đoàn Vĩnh Tân chiếm giữ. Sau một năm, một lần nữa ông lão Ngụy lại quản lý Vĩnh Tân, xôn xao chuyện bí mật ở bên trong, nhưng không ai có tin tức đáng tin cậy. Người nhà họ Ngụy ra ra vào vào đều bị truyền thông vây quanh, chỉ có tung tích của Ngụy Tông Thao là người ta tìm không ra, giống như bất kể là truyền thông theo dõi anh như thế nào, anh đều có thể dễ dàng cắt đuôi.

Sáng sớm hôm nay, khi di động vang lên thì Dư Y còn đang nói chuyện với Ngụy Tông Thao: “Tôi đã buồn chán một tuần rồi, hôm nay cho tôi mượn chú Tuyền, tôi muốn đi câu lạc bộ!”

Ngụy Tông Thao dựa vào đầu giường, kéo Dư Y vào trong lòng, vừa hôn bả vai để trấn của cô vừa lấy di động qua, nói: “Đợi tôi làm thêm lần nữa, để xem em còn có sức mà đi không.”

Tiếp điện thoại, nghe xong vài câu, sau khi ngắt điện thoại anh bỗng nhiên trầm mặc một hồi, mặt không chút thay đổi, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Sau một lúc lâu anh mới hôn mặt của Dư Y, nói: “Hôm nay có một bữa tiệc tối, ông lão Ngụy vừa mới gọi điện thoại tới, kêu tôi mang bạn gái tới dự.”

Dư Y sững sốt, không hề lên tiếng.

Ngụy Tông Thao nâng cằm của cô lên, cười nói: “Xem ra em không thể đi câu lạc bộ rồi.”

34. Chương 34

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Thông báo tới bất thành linh, thời gian vô cùng gấp gáp, Dư Y chỉ biết là hôm nay Ngụy Tông Thao phải tham gia tiệc tối, không đoán được lần này sao anh lại dắt mình theo.

Dư Y không hề muốn đi, nói: “Anh tìm người khác đi.”

“Tìm ai?”

Dư Y nhún mày: “Người phụ nữ khác, chắc chắn là anh có thể tìm được!”

Ngụy Tông Thao dứt khoát xốc chần lên, lấy quần áo ném cho Dư Y, kêu cô mặc vào. Dư Y giằng co, co người muốn túm chần lại, kết quả lại bị Ngụy Tông Thao kéo tới bên người.

Ngụy Tông Thao không nói một câu dư thừa, trực tiếp cầm áo trùm vào đầu Dư Y, động tác cứng rắn, chỉ chốc lát sau đã mặc xong quần áo. Anh xốc cánh tay Dư Y lên định đi nhanh ra ngoài, Dư Y vội hét lên: “Áo ngực, áo ngực!”

Ngụy Tông Thao đi đến đầu cầu thang thì mới có phản ứng, quay lại phòng ngủ, ném cái áo ngực cho Dư Y rồi khoanh tay đứng ở một bên. Dư Y đành chịu, chỉ có thể ngoan ngoãn thay.

Lần này là tiệc chúc mừng tập đoàn Vĩnh Tân tròn bốn mươi sáu năm, cũng là lễ ra mắt công chúng của ông lão Ngụy sau khi bệnh nặng mới khỏi, ý nghĩa không cần nói cũng biết. Đến lúc đó mọi người trong giới kinh doanh đều tham dự, bởi vậy các khách khứa đều phải ăn mặc thật sang trọng.

Ngụy Tông Thao mang Dư Y đi thẳng tới Hong Kong, sau khi quãng cô cho chuyên viên tạo hình thì tới ngồi trên sofa bắt đầu uống cà phê. Ngồi hồi lâu vẫn chưa thấy Dư Y đi ra, anh có chút mất kiên nhẫn. Bên cạnh có một quý ông đang chờ còn lâu hơn anh, sau khi thấy thế thì nói với anh: “Phụ nữ trang điểm chưa diện thật phiền phức, tôi đã đợi hơn một tiếng đồng hồ rồi, anh cũng đang đợi bạn gái à?”

Ngón tay của Ngụy Tông Thao vuốt ve cái ly, cặp mắt cúp xuống, nhìn về phía đầu cầu thang ở đằng xa, sau một lúc lâu mới thản nhiên “ừ” một tiếng.

Cho đến khi anh uống xong ly cà phê thứ ba, rốt cuộc trên cầu thang truyền đến tiếng động. Có một cô gái mặc lễ phục màu vàng đi tới, tóc dài uốn xoắn xoắn xuống vai, trang sức kim cương tô điểm lỗ tai, cổ, và ba ngón tay. Trên tay cầm một chiếc clutch cùng màu vàng tương xứng với bộ lễ phục. Dáng người cô ta thon thả, vô cùng xinh đẹp quý phái, dịu dàng nói: “Anh yêu, thế nào?”

Người đàn ông đứng lên khỏi sofa, nghênh đón cô ta, vui vẻ khen: “Rất đẹp!” Đang muốn tinh tế thưởng thức, đột nhiên nghe thấy tiếng giày cao gót nhẹ nhàng bước trên sàn nhà, âm thanh rất đều, không nhanh không chậm.

Anh ta ngẩng đầu nhìn lại, trước tiên thấy một làn váy màu xanh cẩm thạch bằng lụa mềm mại, uyển chuyển lay động theo từng bước đi, như là được nhẹ nhàng nâng lên rồi nhẹ nhàng thả xuống. Ánh mắt anh ta từ làn váy từng chút từng chút hướng lên trên. Chiếc đầm bằng lụa dán vào người, làm cho những đường cong thân thể của đối phương vô cùng hoàn mỹ. Vùng eo bên phải được thiết kế kéo lên ột chút, giống như nhẹ nhàng dính bên hông, những nếp váy xếp lại hết sức tự nhiên khiến vòng eo cực kỳ thanh mảnh. Anh ta nhìn lên phía trên nữa, chiếc đầm lệch vai để lộ xương quai xanh gợi cảm và bờ vai phải thon thả. Chiếc cổ thon dài, tóc dài uốn xoắn kẹp lại ở hai bên, thả dài ra sau lưng. Gương mặt xinh đẹp sắc sảo lộ ra rõ nét, khoe miệng hơi hơi cong lên, mũi cao thanh tú, lông mi dài và rậm, toàn thân không có bất cứ trang sức gì, thanh nhã lại dịu dàng, giống như người bước ra từ tranh.

Người đàn ông kia nín thở, cho đến khi có người lướt qua bên cạnh thì anh ta mới hoàn hồn lại.

Ngụy Tông Thao đi đến chân cầu thang, đưa ra tay phải ra, ngửa đầu nhìn Dư Y. Cho đến khi Dư Y nhẹ nhàng đặt bàn tay nhỏ bé vào tay anh, anh mới cười nói: “Bỗng nhiên rất muốn nhốt em lại.”

Từ đầu đến cuối Dư Y vẫn thản nhiên, dáng tươi cười thanh lịch tao nhã, rõ ràng là dịu dàng như nước, nhưng lại có một chút lạnh lùng làm người khác ngẩn ngại. Mâu thuẫn này khiến cho người ta nhìn không được muốn nhìn cô càng nhiều, tìm hiểu đến tận cùng.

Tiệc rượu được tổ chức ở khách sạn của tập đoàn Vĩnh Tân. Bên cạnh phòng tiệc là khu truyền thông. Khi Ngụy Tông Thao và Dư Y tới, thời gian truyền thông phỏng vấn đã chấm dứt, giờ phút này truyền thông đang chờ ở nơi ghi tên khách tham dự.

Từ trước đến nay Ngụy Tông Thao luôn luôn kín kẽ, rất ít người từng gặp mặt anh. Thế nhưng thân hình cùng diện mạo của anh thật sự khiến cho người ta khó mà bỏ qua. Hơn nữa Dư Y ở bên cạnh anh, chỉ mặc chiếc váy dài màu xanh cẩm thạch vô cùng đơn giản, thế nhưng lại rực rỡ vô cùng, khiến mọi người không ngừng tới tấp hồi hàn và chụp hình. Cho đến khi nghe ngóng được rõ ràng, biết đó là Ngụy Tông Thao – đứa con riêng của nhà họ Ngụy thì cửa phòng tiệc đã sớm không còn bóng dáng của bọn họ.

Hai người bọn họ xuất hiện khiến cho phòng tiệc phút chốc bỗng yên tĩnh, tất cả ánh mắt đều tụ tập ở trên người bọn họ, ai cũng không muốn dời mắt đi, cho đến khi Ngụy Tĩnh Lâm tiến lên đón tiếp, sự yên tĩnh này mới bị phá vỡ.

Cô ta chỉ liếc Dư Y một cái, kéo Ngụy Tông Thao đi giới thiệu anh với các chú bác quen biết, cười nói: “Đây là A Tông, cậu ấy mới đến, ba cháu cũng không thèm gặp cháu nhiều, chỉ biết thương cậu ấy!”

Các chú bác đã nhìn cô ta từ nhỏ lớn lên, biết cô ta tinh nghịch, cười cô là người lớn mà còn ghen tỵ với cháu. Khi đối xử với Ngụy Tông Thao thì có chút xa lạ, chỉ khách sáo khen ngợi vài câu.

Xa xa có vài người vẫn nhìn về phía bên này, có người nói: “Đó là minh tinh nào vậy? Tại sao tới bây giờ vẫn chưa thấy qua? Theo Ngụy Tông Thao thật sự là đáng tiếc!”

Ở đại sảnh của tiệc không thiếu các nữ minh tinh xinh đẹp gọi cảm một thời, cuối cùng là gả vào nhà giàu giúp chồng dạy con, bây giờ đứng đây vẫn có thể thu hút ánh mắt của mọi người. Trước khi Dư Y xuất hiện, những người này là đề tài của cánh đàn ông, nhưng Dư Y xuất hiện đã phá tan tất cả.

Rất xinh đẹp, vô cùng mê người.

“Không phải là minh tinh.” Ngụy Khải Nguyên uống một ngụm rượu, mỉm cười nhìn về phía Dư Y – trung tâm của mọi ánh nhìn mà vẫn tự nhiên phóng khoáng, ung dung bình tĩnh. Ông ta nói: “Cuối cùng theo ai thì còn chưa chắc đâu!”

Ông ta nói những lời này rất nhỏ, người khác không để ý đến. Tổng giám đốc Lý ở bên cạnh, từ trước tới nay không thích nói chuyện cùng bọn họ, giờ phút này lại “a” một tiếng, nhíu mày nói: “Là cô ấy hả, tại sao lại cảm thấy quen mặt như vậy?”

Ngụy Khải Nguyên nhướn mày lên, ánh mắt không khỏi lại hướng về phía Dư Y.

Ở đầu kia, Ngụy Tông Thao thấp giọng giới thiệu với Dư Y: “Ba cháu gái của ông lão Ngụy, đứa lớn nhất cùng tuổi với em, đứa thứ hai còn chưa tốt nghiệp, đứa thứ ba mười lăm tuổi, đứa nào cũng có tính nhu nhược giống bà nội của tụi nó. Đến nay mấy đứa nó còn chưa dám nói chuyện với tôi.”

Dư Y ngẩn người, lại thấy Ngụy Tông Thao nhìn cô một cái, cười nói: “Bà nội của tụi nó là vợ lớn, lại chịu hết uất ức hơn ba mươi năm, nhìn thấy vợ nhỏ không dám nói chuyện, uất ức mà chết. Tôi không đồng tình với kẻ yếu, bởi vì họ sẽ biến những người khác trở thành kẻ yếu.” Lời nói của anh đầy ngụ ý, dứt lời thì có người đến chào hỏi. Dư Y không muốn trở ngại bọn họ nói chuyện công việc, liền bắt chuyện với người khác, rồi đi.

Bên này, Ngụy Tinh Lâm đứng ở trong góc nói chuyện với đồng nghiệp, ánh mắt nhìn về phía xa xa, vừa khinh thường, vừa có một chút ghen ghét khó có thể kiềm chế được.

Cô ta cũng từng trẻ trung như vậy, khi hơn hai mươi tuổi sắc đẹp không thua gì Dư Y. Lúc đó cô ta còn phản nghịch, ghét cha thiên vị anh hai, cố tình chống đối mối hôn nhân môn đăng hộ đối, cho đến khi hơn ba mươi tuổi mới lấy một người thường, xuất thân dòng dõi thư hương. Vợ chồng ân ái hai năm thì đối phương bệnh chết, bởi vậy cô ta bắt đầu hối hận, cố gắng quay về quỹ đạo ban đầu của cô ta. Cũng không uống công cô ta tính toán mấy năm nay. Hiện giờ Ngụy Khải Nguyên đã không còn sự uy hiếp gì, chỉ còn lại một mình Ngụy Tông Thao.

Cô ta liếc mắt nhìn Ngụy Khải Nguyên ở đằng xa, rồi chuyển hướng ánh mắt tới Dư Y, cười cười, nói: “Tôi không ưa cái cô gái kia. Phòng nghỉ để trống, thế nào cậu hai cũng muốn nghỉ ngơi. Đúng rồi, không phải phóng viên vẫn còn muốn phỏng vấn anh ấy sao?”

Bên cạnh là cấp dưới tâm phúc của cô ta, sau khi đối phương nghe vậy thì ánh mắt khẽ động, ngầm hiểu rồi đi qua.

Dư Y không có chuyện gì làm, bụng lại hơi đói, muốn lấy chút đồ ăn. Cô cúi đầu nhìn đủ thứ đồ ăn ngon ở trên bàn. Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ cũng giống cô, cùng cúi đầu nhìn về phía đồ ăn, một lát thì gấp một cái bánh ngọt đầy bơ để vào đĩa, lúc xoay người hơi nhanh, cánh tay giơ lên cái đĩa vung ra, sắp văng đến ngực của Dư Y. Dư Y nhanh chóng lùi lại một bước, đối phương tựa như chưa hết hoảng hốt, “á” lên một tiếng, vội nói: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thiếu chút nữa là đụng phải cô!”

Dư Y cười cười: “Không sao.” Cô đi đến trước bàn tiếp tục lựa chọn đồ ăn. Nhưng người phụ nữ ở bên cạnh dường như vẫn không cần thận như cũ, lại có một lần suýt nữa hất cái đĩa trứng cá muối lên ngực Dư Y, Dư Y vẫn cười nhạt.

Đối phương bắt chuyện với cô, hỏi cô họ gì, lại giới thiệu mình là nhân viên của tập đoàn, thuận tiện nói vài câu đến Ngụy Tông Thao, bầu không khí bỗng ngột nhất thời bị vỡ tan. Cô ta thấy Dư Y đã chọn xong đồ ăn, xoay người chuẩn bị rời đi thì lập tức giơ một ly rượu lên, giầy cao gót dẫm nhẹ lên gấu váy của Dư Y, nói: “Cô Dư, cô thử rượu này xem.”

Sau khi Dư Y nghe vậy thì quay người lại, chỉ cảm thấy làn váy của mình có chút căng ra, đối phương dường như lão đảo, khẽ kêu một tiếng rồi ngã vào cô, ly rượu sóng sánh đổ xuống.

Nhưng đúng lúc ấy, một tay Dư Y nhấc làn váy lên, dưới chân giống như bị lão đảo về phía bên trái, cũng khẽ kêu lên một tiếng, cổ tay khẽ lật về phía trước.

Đối phương vốn đang đứng thẳng, vẩy rượu về phía Dư Y. Trong lúc đó lại phát hiện gấu váy ở dưới chân bị rút mạnh ra, cô ta không kịp rút chân lại. Một lực mạnh này khiến cho cô ta dừng chân, nhưng lại ngã thẳng về phía trước, ngay lập tức chén đĩa cũng rơi xuống theo, bơ bánh ngọt cùng trứng cá muối đều hất lên trên người cô ta. Cô ta hét lên một tiếng, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người nhìn qua.

Dưới ánh đèn, một người phụ nữ chật vật ngã ở trên mặt đất, trên người đầy bơ. Ở bên cạnh, Dư Y thả làn váy xuống, tỏ vẻ như chuyện không liên quan tới mình, nhíu mày nói: “Làm sao ngã sấp xuống vậy?” Cô nhìn về phía người phục vụ, nói: “Làm phiền dẫn quý cô này đi phòng vệ sinh một chút.”

Ngụy Tông Thao đang bàn chuyện với người khác, nghe thấy tiếng động mới tìm kiếm Dư Y, ra hiệu cho người kia một cái, rồi đi tới. Trên mặt đất vẫn còn vết bẩn, nhân viên phục vụ đang dọn dẹp, người ở chung quanh đã không còn chú ý tới nơi này.

“Có chuyện gì à?”

Dư Y lắc đầu: “Không có việc gì, vừa rồi tôi thấy cô gái kia đang nói chuyện với cô của anh, không ngờ rằng trong nháy mắt thì đã ngã một cái.”

Ngụy Tông Thao nhún nhún mày, cười nhẹ, nói: “Ông lão Ngụy sấp lên sân khấu, tôi đứng cùng em một lát.”

Hai phút sau, ánh đèn trong phòng tiệc dần dần mờ đi, ánh sáng tập trung ở trên sân khấu. Ông lão Ngụy ngồi trên xe lăn, được người đẩy lên bục, tinh thần khỏe mạnh, mặt mày hồng hào, giọng nói như chuông đồng. Lấy bốn mươi sáu năm trước làm lời mở đầu cho hôm nay, đọc bài diễn văn xúc động mọi người. Cuối cùng ông ta buông micro xuống, tiếng vỗ tay như sấm, qua hồi lâu mới nâng tay kêu mọi người im lặng. Ông không nhấc micro lên, hai tay chống vào tay vịn của xe lăn, từ chối người khác nâng, chậm rãi, khó khăn đứng lên, lưng có chút còng xuống, hai chân run rẩy, nhưng giọng nói lại vô cùng vang dội phấn khởi: “Ở sau lưng tôi là phong nền, trên mặt viết chính là bốn mươi sáu năm, cái phong nền này tôi đã dùng bốn mươi sáu năm, hàng năm chỉ sửa mấy chữ số. Nó đã cũ vô cùng, hàng năm đều cần tu bổ, nhưng tôi vẫn không nỡ bỏ, bởi vì nó đã chứng kiến sự khởi đầu của Vĩnh Tân, trải qua u ám, cũng vẫn còn rực rỡ. Tôi tin tưởng rằng nhiều năm về sau, nó vẫn có thể chứng kiến như cũ, những chữ số ở trên mặt vẫn có thể thay đổi từng năm như cũ!”

Tiếng vỗ tay tức thì vang lên, tràng sau còn to hơn tràng trước, kéo dài không dứt!

Buổi tiệc hôm nay vô cùng thành công. Ông lão Ngụy ngồi ở trong phòng nghỉ, rốt cuộc có thể thả lỏng người.

Ông ta gọi vài người cấp cao của tập đoàn đến trước mặt, căn dặn một hồi, sau đó thì thấy Ngụy Tông Thao đã đứng ở cửa. Nhìn thoáng phía sau lưng anh chỉ thấy làn váy màu xanh cẩm thạch kéo ở trên mặt đất. Ông ta kêu mọi người đi ra, ánh mắt nhìn thẳng hai người này, rốt cuộc dần dần thấy rõ chủ nhân của cái váy.

Trẻ tuổi xinh đẹp, khí chất xuất chúng.

Dư Y tiến lên kêu một tiếng “Ông”, cử chỉ ung dung nhả nhặn. Nét mặt ông lão Ngụy thản nhiên, chỉ “Ừ” một tiếng đáp lại, một câu cũng không nói, rồi nói với Ngụy Tông Thao: “Cháu ở lại trước, ông có lời muốn nói với cháu.”

Ngụy Tông Thao nhỏ giọng nói với Dư Y: “Chờ tôi ở trên xe.”

Trong phòng nghỉ chỉ còn lại Ngụy Tinh Lâm cùng ba người cháu gái của nhà họ Ngụy, còn có thêm một Ngụy Tông Thao.

Giọng nói của ông lão Ngụy nghiêm khắc, nói với ba người cháu gái: “Nguyên cả một buổi tối cũng không thấy các cháu gọi người ta, kêu anh cả!”

Ba người cùng hô lên một tiếng “anh cả” rồi không mở miệng nữa. Ông lão Ngụy nhú mày, phất tay bảo các cô ấy đi ra, nói với Ngụy Tông Thao và Ngụy Tinh Lâm: “Đứa lớn cùng lứa tuổi với cái cô Dư kia, thoát nhìn thì càng giống như là em gái của cô Dư hơn, không có một chút bản lĩnh gì. Trước kia tôi quá ít quan tâm đến tụi nó, hiện tại tụi nó không cha không mẹ, lại không có tài cán gì, sau này chỉ có thể dựa vào hai người giúp đỡ. Muốn cho Vĩnh Tân đi lên thì nhất định phải đoàn kết, hai cô cháu các người phải để tâm làm việc.”

Ông ta lại liếc Ngụy Tông Thao: “Nhà họ Ngụy ta đã không thể trông cậy vào chú của cháu, cháu cũng biết là đàn ông nhà họ Ngụy rất ít ỏi. Việc kinh doanh trước đây, ông thích hợp tác với người đã có gia đình, bởi vì lòng bọn họ càng có trách nhiệm hơn. Bây giờ cũng giống như vậy, có gia đình có thành tựu, cháu hiểu rõ chưa!”

Ông ta răn dạy xong, thân thể có chút không chống đỡ nổi, sắc mặt dần dần tái nhợt. Chống chọi đến lúc Ngụy Tông Thao rời đi, ông ta mới bắt đầu ho khan không ngừng. Ngụy Tinh Lâm nhanh chóng vỗ lưng cho ông ta, vội la lên: “Ba, có muốn gọi bác sĩ tới không?”

Ông lão Ngụy khoát tay, thở chậm lại, khàn giọng hỏi: “Chị cảm thấy cái cô Dư kia như thế nào?”

Ánh mắt của Ngụy Tinh Lâm khẽ động, cười nói: “Cô Dư xinh đẹp thông minh, biết điều, chỉ cần xuất thân của cô ta trong sạch, con thấy A Tông thích là tốt rồi. Hơn nữa, thoát nhìn cậu ấy thực sự rất cưng chiều cô ta, ba đừng nên phản đối.”

“Ai phản đối.” Ông lão Ngụy nói: “Đi điều tra xuất thân của cô ta trước, ba đã không còn so đo dòng dõi!”

Bãi đỗ xe đã trống trơn, khách khứa đều đã rời đi, Dư Y ngồi ở trong xe nghỉ ngơi. Thấy xa xa có bóng người đi tới, cô vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy người tới đúng là Ngụy Khải Nguyên.

Ngụy Khải Nguyên đi đến bên cạnh xe, cúi người nhìn Dư Y đang ở trong xe, nhìn cô thật gần, chỉ cảm thấy hai mắt của cô càng thêm xinh đẹp, không khỏi cười nói: “Trong giây lát A Tông chưa ra được đâu, cô Dư còn phải chờ thật lâu, không bằng tôi đưa cô trở về, để cho chú Tuyên ở đây chờ cậu ta?”

“Chú Ngụy khách sáo quá rồi, tôi không gấp.”

Ngụy Khải Nguyên đã sớm dự đoán được câu trả lời của cô, cũng không miễn cưỡng. Ông ta móc từ trong túi ra một hộp trang sức, đưa tới cửa xe, trầm giọng nói: “Đêm nay cô Dư rất đẹp, có người nói A Tông thật may mắn.” Ông ta cười cười: “Nhưng mà cô Dư còn thiếu trang sức, A Tông vậy mà không có để ý.”

Trong hộp trang sức là một đôi bông tai bằng ngọc trai, long lanh sáng bóng, tròn trịa mượt mà, rất xứng với bộ váy này của Dư Y.

Xa xa có tiếng bước chân truyền đến, trong chốc lát thì đã đến gần, hộp trang sức đột nhiên bị người nào đó lấy đi, chỉ nghe một tiếng cười nhẹ: “Cám ơn, tôi vốn muốn tặng Y Y một bộ trang sức.”

Ngụy Khải Nguyên cười cười: “Vậy đúng lúc, về nhà nhớ kêu Dư Y đeo.”

Ngụy Tông Thao nhếch môi một cái, mở cửa xe kêu Dư Y nhích vào trong. Xe khởi động, Ngụy Khải Nguyên đứng tại chỗ, lúc cuối chỉ nghe được một câu: “Y Y, có thích hay không?”

Ông ta cười khẩy một tiếng, xoay người đi đến chỗ xe của mình đang đỗ, mở khoá, sau một tiếng “ting”, đèn xe sáng ngời. Bỗng nhiên bước chân của ông ta khựng lại phút chốc, đột nhiên nhìn về phía chiếc xe hơi sang trọng mới rời đi.

Ông ta nghe thấy vừa rồi Ngụy Tông Thao kêu “Nhất Nhất”, bây giờ, rốt cuộc thì ông ta đã nhớ ra Dư Y là ai!

35. Chương 35

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Chiếc xe hơi sang trọng chạy ra khỏi bãi đỗ xe.

Ngụy Tông Thao giờ hộp trang sức lên nhìn, hỏi: “Y Y, có thích hay không?”

Dư Y trả lời: “Cũng không tệ lắm.” Nói xong thì muốn cầm lấy, không ngờ là Ngụy Tông Thao né một chút, không để cho cô bắt được.

Ngụy Tông Thao nhìn vào kính chiếu hậu, đã không còn thấy bóng dáng của Ngụy Khải Nguyên đâu nữa, bốn phía lơ mờ tối, chỉ trong chốc lát thì ra khỏi bãi đỗ xe. Đột nhiên anh cong môi lên, nhẹ nhàng khéo léo ném hộp trang sức lên phía trước. “Bịch” một tiếng, hộp trang sức vừa văng rơi vào trên bệ máy.

Ngụy Tông Thao thần nhiên nói: “Chú Tuyền, về nhà mài thành bột trân châu, Y Y không thích lãng phí.”

Dư Y cảm thấy tiếc của, nhắc nhở anh: “Này, đây là của người ta tặng cho tôi!”

Ngụy Tông Thao làm lơ, sau khi về đến biệt thự, thấy Dư Y còn đang nói, vỗ đầu cô một cái, nói: “Không cần tiết kiệm cho tôi, thích thì tự mình đi mua.”

Tiếc là ngày hôm sau Dư Y không thể xuống giường, ngay cả đi bộ cũng trở nên khó khăn, cô làm sao còn có sức để đi dạo phố.

Dư Y ngủ thẳng đến chiều mới thức, lười biếng không muốn động dậy. nhưng vì thấy đói bụng, cô bắt đắ dĩ nán đến hơn nửa ngày cuối cùng mới bò dậy, đi xuống tới dưới lầu thì gặp A Thành đang cầm một bó hoa đi vào bếp. Nhìn thấy Dư Y xuất hiện, vẻ mặt của A Thành có chút kích động cùng xấu hổ. Dư Y cười cười: “Làm sao vậy? Đây là hoa tặng của tôi?”

A Thành cười gượng một tiếng, lắc đầu. Dư Y đã đi thẳng đến chỗ anh ta, khoanh tay đứng ở trước mặt anh, nói: “Tôi đã nhận ra cách gói hoa của tiệm hoa này.” Tiệm hoa này Ngụy Khải Nguyên vẫn thường đến, có cách gói hoa khác biệt. Dư Y cầm lấy bó hoa từ tay A Thành, làm như không có việc gì, nói: “Anh muốn đem hoa này đi nấu ăn sao? Đừng có học tổng giám đốc Ngụy của các anh, như vậy rất xa xỉ.”

A Thành vô cùng ảo não, đều do mình hành động quá chậm, nếu Dư Y ngủ nhiều thêm một chút nữa thì tốt rồi.

Trong hoa không có tấm thiệp, Dư Y ngấm ngấm, tìm bình hoa để cắm vào, để ở phòng ăn xem như là trang trí. Ban đêm Ngụy Tông Thao trở về, sau khi nhìn thấy bó hoa này cũng không nói gì, thuận tay ném cho Dư Y một cái hộp.

Dư Y mở ra thì thấy trong hộp là một đôi bông tai cùng với dây chuyền – kiểu dáng hình hoa trà nhìn vô cùng tinh xảo, màu sắc nhẹ nhàng trang nhã, so với đôi bông tai ngọc trai đơn giản kia thì đẹp hơn rất nhiều. Dư Y cười như không cười, nhìn Ngụy Tông Thao, nói: “Cái này không thể mài thành bột trân châu.” Cô chỉ chỉ lỗ tai của mình: “Tôi vốn không có lỗ tai, lãng phí!”

Ngụy Tông Thao tiến lên trước, yên lặng nhìn cô một lát, sau đó liền giơ tay lên nắn vuốt vành tai của cô, cúi đầu cười, cắn lên một cái. Dư Y giật mình kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy hàm răng khê cắn trên lỗ tai của mình một chút, nhiệt độ ấm ấm, lưng cô run lên, có chút đứng không vững. Một đôi cánh tay đỡ ở bên hông của cô, cô nghe thấy Ngụy Tông Thao khàn giọng nói: “Tôi biết, đi xỏ lỗ tai đi.”

Sau khi ăn xong, Dư Y cầm lấy hộp trang sức, soi gương sờ sờ vành tai của mình, nghĩ đến bộ dáng của Ngụy Tông Thao có chút buồn cười, nhưng không biết vì sao cô cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Trở lại trên giường, Ngụy Tông Thao ôm Dư Y vào trong lòng như thường lệ, vừa lật xem tạp chí ở trong tay vừa nói: “Em rất ăn ảnh.”

Nhân vật trên bìa tạp chí là ông lão Ngụy, truyền thông đối với ông ta đều là khen ngợi, bên trong trang giữa đăng tin lịch sử của tập đoàn Vinh Tân cùng với một ít tin đồn của nhà họ Ngụy. Trong đó có gần phân nửa nội dung là chú trọng phân tích con đường tình cảm của người nhà họ Ngụy. Kinh nghiệm tình trường của Ngụy Khải Nguyên xem như rất dày dặn, bên cạnh liên tiếp không ngừng có các nữ minh tinh, hiếm thấy chính là lần này còn nhắc tới Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao cười nói: “Truyền thông đoán em là tiểu thư của một gia tộc lớn, quan hệ thông gia với nhà họ Ngụy.

Trong ảnh chụp, Dư Y chỉ lộ ra một bên mặt, bộ dáng phục tùng, lịch sự đoan trang, vô cùng xinh đẹp. Ngụy Tông Thao quay đầu nhìn cô, nói: “Chẳng trách Ngụy Khải Nguyên lại bắt đầu tặng hoa, nếu là tôi, tôi cũng muốn có được em.”

Có được cô gái xinh đẹp, khiến người ta không thể rời mắt này.

Giờ khắc này, ánh mắt của Trần Chi Nghị cũng không cách nào rời khỏi quyển tạp chí.

Nhà tổ của họ Trần nằm ở vùng ngoại ô, dựa vào sông núi, phong cảnh đẹp tuyệt trần. Sau khi ông nội về hưu thì vẫn nghỉ ngơi ở trong này, mỗi ngày làm bạn với sơn thủy, hoa lá chim chóc, hơn tám mươi tuổi mà vẫn nhanh nhẹn khoẻ mạnh, gặp những ngày nghỉ lễ thì gọi bọn con cháu đến cùng nhau liên hoan du ngoạn. Một ông lão thân thiết dễ gần như vậy, nhưng giờ phút này mặt mày lại sa sầm xuống, ngay cả ba Trần ở bên cạnh cũng không dám tới gần.

Ông nội nói: “Ông thấy cháu trở về mấy ngày nay vẫn rất quan tâm đến cái tập đoàn Vinh Tân này, liền tiện tay giúp cháu điều tra. Đúng lúc hôm nay thấy được cái này trên quyển tạp chí. Từ nhỏ cháu rất ngoan ngoãn, rất nghe lời, không để cho chúng ta lo lắng một cái gì, chỉ có hai lần là làm cho cả nhà không vui. Lần thứ nhất là cháu chọn nguyện vọng thi vào đại học sau khi tốt nghiệp, cháu nhất định muốn làm cảnh sát. Từ trước đến nay cháu luôn có chủ kiến, đã nhận định chuyện gì thì không ai có thể khuyên bảo được. Trong nhà không thiếu người làm cán bộ, cũng không thiếu tiền, cho nên chúng ta đã tùy theo ý của cháu.”

Ông lão liếc nhìn quyển tạp chí ở trên bàn một cái, giọng nói trầm xuống một chút: “Chuyện thứ hai, chính là cô ta!” Ông nội nghiêm nghị nhìn chằm chằm Trần Chi Nghị: “Cháu đã bị ma xui quỷ khiến, năm năm trước vì cô ta mà thiếu chút nữa là cháu đã phạm sai lầm, thật vất vả ổn định lại, bây giờ cháu lại muốn làm cái gì? Không trở về cục cảnh sát, bỏ rơi nhiệm vụ, sau khi trở về thì lợi dụng quan hệ. Cháu chưa từng gặp qua phụ nữ sao? Ngày mai ông liền kiểm cho cháu tám mươi cô còn đẹp hơn so với cô ta, cháu lập tức kết hôn cho ông!”

Có rất nhiều người xinh đẹp hơn so với Dư Y, không phải là Trần Chi Nghị chưa từng gặp qua, nhưng anh đúng là bị ma xui quỷ khiến.

Anh nhớ rõ năm ấy anh vừa mới đến thành phố Hải Châu, đi theo sư phụ trong cục cảnh sát đến thăm một người bạn cũ của ông ta. Mấy người đang trò chuyện với nhau thật vui vẻ, đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng động, chỉ trong chớp lát sau có một cô gái nhỏ đeo cặp sách chạy vào, đi chân trần, tay cầm que kem, liếc mắt nhìn mấy người ngồi ở trên sofa một cái, không nói tiếng nào mà chạy lên lầu. Ngay tức khắc nữ chủ nhân gọi cô ấy lại, trách móc nói: “Nhất Nhất, có biết lễ phép hay không? Chào chú và anh!”

Cô gái nhỏ xoay người, cười tủm tỉm nói: “Chào hai anh!”

Sư phụ lập tức cười to, khen miệng cô ngọt ngào, có triển vọng, ngay cả Trần Chi Nghị cũng không nhịn được cười.

Hai năm đó anh đã đi theo sư phụ đến nhà cô mấy lần, mỗi lần gặp cô đều không ngừng ngạc nhiên. Có đôi khi là cô bị cha mẹ đánh nhẹ, có đôi khi là cô lén lấy một phong thư tiếng Anh đến, nhỏ giọng nói: “Anh, dịch giúp em đi!”

Trần Chi Nghị nhìn thư, thì ra là có người viết thư tình cho cô. Anh có chút dở khóc dở cười, anh nghĩ con nít bây giờ thật khó lường, viết thư tình cũng cao siêu như vậy.

Sau đó thì bận rộn công việc một hồi, anh đã nhanh chóng quên đi đứa bé này, chừng hơn nửa năm không gặp lại cô, cho đến khi gặp lại thì là đang giữa mùa hè. Sư phụ kêu anh tạm gác công việc trong tay, triệu tập đội ngũ cảnh sát, cùng đi tìm một cô gái nhỏ bỏ nhà trốn đi.

Sự việc không thể rêu rao, bọn họ chỉ có thể điều người theo dõi kiểm tra các đoạn đường ở trong thành phố Hải Châu. Trần Chi Nghị đang dẫn vài người tìm kiếm một cách mù quáng ở trên đường, không biết sao bỗng nhiên nhớ tới trường học của Dư Y, anh liền thử đến tìm. Đang nghĩ hè nên vườn trường trống trơn, anh phát hiện ra Dư Y ở thang lầu của lớp học. Hơn nửa năm không gặp, cô đã trưởng thành thành một thiếu nữ, cúi gằm đầu ngồi ở trên thang lầu, nghe thấy tiếng bước chân mới ngẩng đầu lên, sắc mặt bình tĩnh, vành mắt đã đầy nước, lau nước mắt đứng lên, nhíu mày nói: “Nhanh như vậy đã tìm được tôi, đội cảnh sát nhất định phải thăng chức tăng lương cho anh!”

Nói xong thì bước xuống dưới, vì ngồi lâu nên hai chân tê cứng, thoáng một cái đầu gối đụng vào thành cầu thang té xuống. Trần Chi Nghị không chụp được cô, cuối cùng cô bị thương nằm bệnh viện. Hai tháng đó, mỗi ngày Trần Chi Nghị đều chạy đến bệnh viện, thấy cô rầu rĩ không vui, anh luôn tìm đủ loại chuyện cười để đùa cô. Bộ dáng cô cười tươi lên rất ngọt ngào lại rạng rỡ, thế cho nên về sau Trần Chi Nghị đâm ra nghiện, trong lòng trong mắt tất cả đều là cô.

Khi đó Dư Y không biết tâm ý của anh, chỉ xem anh là anh trai. Cho đến một ngày, buổi tối Trần Chi Nghị tan sở đến thăm, thấy được cậu học sinh viết thư tình bằng tiếng Anh đang ở trong phòng bệnh nhất định không chịu rời đi, sợ bị bác sĩ nghe được, nhỏ giọng nói: “Cậu rõ ràng là thích tớ, vì sao không chịu đồng ý?”

Dư Y có chút mất kiên nhẫn: “Cậu tự kỷ cũng vừa vừa thôi, cậu có chỗ nào hơn tôi chứ? Cậu dựa vào cái gì mà cảm thấy rằng tôi sẽ thích cậu?”

Cuối cùng cô nổi cáu, quát lên: “Tôi nói tôi không yêu sớm!”

Trần Chi Nghị đẩy cửa bước vô, làm kinh động hai người ở trong phòng. Anh cười, túm áo cậu học sinh kia lên, nói: “Cấp ba rồi, phải học cho tốt, đừng ảnh hưởng đến những người khác.” Mất lộ vẻ uy hiếp, dễ dàng túm đối phương tới cửa, sau khi trở lại vuốt vuốt tóc Dư Y, nói: “Đừng nên để người lạ tùy tiện đi vào.” Qua hồi lâu, lại nhìn cô nói: “Em còn có bao nhiêu người theo đuổi? Tôi không muốn nhìn thấy bọn họ.”

Dư Y rất nhạy cảm, từ đó về sau liền cố gắng hết sức né tránh Trần Chi Nghị, thế nhưng luôn luôn có đủ loại trường hợp khiến cho bọn họ gặp nhau. Sau đó có một lần cô lên cơn sốt phải nhập viện, lúc nóng sốt mơ màng nói mơ, trong phòng bệnh chỉ có một mình Trần Chi Nghị. Trần Chi Nghị lảng máng nghe được một ít, rốt cuộc biết vì sao cô thay đổi lớn như vậy – cô không thể chấp nhận sự thật cha của mình ngoại tình, còn có con riêng.

Đêm đó anh đã ôm Dư Y vào trong ngực nhỏ giọng an ủi, dỗ dành đến sau nửa đêm mới dỗ cô ngủ được. Có khoảnh khắc anh đã ước ao Dư Y có thể luôn nằm ở trong lòng của anh như vậy, không cha không mẹ, chỉ thuộc về một mình anh.

Anh ta không ngờ rằng “ước muốn” được thực hiện nhanh như vậy. Năm ấy, vụ án buôn lậu ở thành phố Hải Châu làm kinh động đến chính quyền trung ương, một tờ sắc lệnh truyền xuống, vô số cán bộ công chức bị dính vào, tham ô buôn lậu liên lụy đến rất nhiều người, cho dù cha của Dư Y có nền móng vững chắc cũng khó thoát khỏi khó khăn này.

Chính tay sư phụ của anh đã bắt cha Dư Y. Ngày đó, đội cảnh sát đã điều động số lượng xe cảnh sát vây quanh trước cửa nhà của Dư Y. Cha Dư Y trước khi đi đã vội vàng xuống xe, chạy vào trong nhà, nhân viên cảnh sát bắt giữ lại, dẫn đầu chính là sư phụ của anh.

Anh ngẩng đầu nhìn lên lầu hai, ánh sáng mặt trời chói mắt, lý ra Dư Y vẫn đang ở nhà trọ gần trường đại học, thế nhưng ngày đó đang đứng ở trên lầu hai, khẽ nhếch miệng, vẻ mặt không dám tin.

Hồi ức bị cắt ngang, ông nội lạnh lùng nói: “Cháu tỉnh táo lại cho ông, người nào được, người nào không, cháu nên hiểu rõ trong lòng. Năm năm trước cháu nên biết rõ, đừng lại gây ra chuyện gì, nhà của chúng ta không cần mình lên nổi đâu!”

Trần Chi Nghị vẫn nhìn vào ảnh chụp trên quyển tạp chí, nói: “Năm năm nay cháu chưa từng gặp cô ấy, không đi tìm cô ấy. Lần này là tự cô ấy xuất hiện, cháu không không chế được, cứ như vậy mà yêu cô ấy.”

Ông nội quát lên: “Cháu yêu cái gì mà yêu, cô ta có yêu cháu không? Cháu không thấy là trên tạp chí viết cô ta cùng người đàn ông kia ở chung với nhau sao? Nếu cô ta thật sự thích cháu thì năm năm trước đã ở

cùng với cháu rồi!”

Trần Chi Nghị đóng quyển tạp chí lại, nhìn ông nội, nói: “Không sao cả, cháu sẽ làm cho cô ấy chủ động rời khỏi người ta. Ông nội, ông có biết cô ấy rất xuất sắc, sẽ không đếm xỉa đến sắc mặt của bất cứ người nào.”

Quả thật Dư Y rất xuất sắc. Năm đó, khi ông nội thấy cô ấy, cô ấy vẫn còn là một cô gái nhỏ tinh quái, ai cũng thích cô. Gia thế của hai bên lại tương đương, anh cực kỳ vui mừng thúc đẩy cửa hôn nhân này, tiếc là cảnh còn người mất.

Ông nội thở hổn hển, không còn sức cùng anh nói lời vô ích, than thở mấy tiếng liên tục, đứng dậy đi đến cửa, phẩy tay trần đầy thất vọng: “Ông mặc kệ cháu, ông không quản được cháu, ngày mai cháu đi liền cho ông!”

Dư Y lật xem tạp chí, cũng hiểu được mình rất ăn ảnh, nhưng mà cô không muốn mình xuất hiện trước ông kính, mày vẫn chau.

Ngày hôm sau cô đang ở trong phòng khách nghiên cứu tạp chí, chuông cửa biệt thự vang lên, A Thành chạy tới mở cửa, sau khi nhìn thấy người tới thì hô lên một tiếng: “Ông Ngụy.”

Dư Y quay đầu nhìn lại, thấy là Ngụy Khải Nguyên thì không khỏi lấy làm khó hiểu.

Tay Ngụy Khải Nguyên ôm hoa bách hợp, tự mình đến tặng hoa. A Thành và Trang Hữu Bách như là hai ông thần giữ cửa, chặn ông ta lại không cho đi vào.

Dư Y buồn cười, chậm rãi đi đến trước cửa, cười nói: “Xin chú Ngụy đừng trách, cho đến bây giờ anh chàng đưa hoa của tiệm hoa cũng không được bước vào biệt thự. Đây là thói quen của A Thành và A Trang.”

Giữa cột ngànm này không ai nghe không hiểu, ngay cả Trang Hữu Bách cũng không nhận được cong khoé miệng.

Ngụy Khải Nguyên đưa hoa cho Dư Y, cười cười: “Bó hoa bách hợp này vừa mới chuyển tới bằng máy bay, thật sự là rất tươi, tôi chờ không nổi, chỉ có thể tự mình đưa tới.”

Dư Y thản nhiên nhận lấy, nhìn thấy ở bên trên cắm một tấm thiệp, cô nhíu mày, cầm lấy tấm thiệp, liếc Ngụy Khải Nguyên một cái mới cúi đầu mở ra, bỗng chốc giật mình tại chỗ.

Ngụy Khải Nguyên cười nói: “Không biết cô Dư có hân hạnh cùng tôi ăn cơm trưa một lần nữa hay không?”

Dư Y đi ra ngoài trong ánh mắt kinh ngạc của Trang Hữu Bách và A Thành. Bên ngoài biệt thự chỉ có một chiếc xe hơi sang trọng đang đỗ, không có cận vệ của Ngụy Khải Nguyên.

Ngụy Khải Nguyên mở cửa xe, thấy Dư Y chỉ đứng đó cười như không cười, cà lơ phát phơ vẫy vẫy tấm thiệp, nói: “Ăn cơm thì miễn, không bằng chú Ngụy cứ đi thẳng vào vấn đề.”

Thời tiết hơi ẩm, Dư Y chỉ mặc một bộ váy hoa, chân mang một đôi dép, tóc dài tùy tiện thả xuống trên bờ vai, vừa dầy lại tán loạn, không có vẻ diêm lệ khi ở tiệc tối, trên mặt tăng thêm vài phần trẻ con. Nhưng Ngụy Khải Nguyên càng nhìn càng thích, thấy cô nói như vậy, ông ta liền tiến sát lên trước, thấp giọng nói: “Đi thẳng vào vấn đề cũng cần thời gian dài tán gẫu, không biết A Tông có nói qua với em hay không, anh ta là người quen cũ của cha em? Cô Nhạc...”

Cô họ Nhạc, người cùng họ cũng không nhiều, người họ Nhạc ở thành phố Hải Châu càng ít, mà họ Nhạc có tiếng tăm ở đây thì chỉ có một. Nhạc Bình An là cha của cô, năm năm trước là bí thư của thành phố Hải Châu.

Dư Y ngồi vào trong xe, mặt không chút thay đổi nhìn tấm thiệp xé bị rách ở trên mặt đất, một trận gió thổi qua, thổi tấm thiệp bay bốn phương tám hướng, rốt cuộc rơi xuống mặt đất, ở phía trên có hai chữ: Nhạc Y.

36. Chương 36

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Mặc dù đang là giờ cao điểm cơm trưa, nhưng nhà hàng Tây này cũng không đông khách. Dư Y mang dép, mặt trắng nõn nà như buổi sớm mai, dáng vẻ như vừa thức dậy, không thích hợp với không khí ở nhà hàng, khi đi vào đã bị vài người liếc xéo.

Ngụy Khải Nguyên kéo ghế ra cho Dư Y, hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

Dư Y không hề khách sáo, chọn đại một phần thức ăn, đến khi người phục vụ rời đi, cô cũng không mở miệng hỏi, thông thả chờ cơm được đem lên.

Mãi đến lúc dùng hơn phân nửa cơm, rốt cuộc Ngụy Khải Nguyên có chút thiếu kiên nhẫn, ông ta liếc nhìn Dư Y một cái, cười cười lắc đầu giống như tự giễu, nói: “Cô Nhạc còn trẻ nhưng thật sự không giống với vẻ ngoài, thời điểm như thế này mà còn có thể thông thả như thế, không nôn nóng không hỏi han, chờ cho tôi mở miệng trước. Ai mở miệng trước là người đó thiếu kiên nhẫn, liền rơi vào thế yếu. Bản thân tôi là đàn ông, nên chiều phụ nữ một chút.”

Rốt cuộc chờ được Ngụy Khải Nguyên chủ động, Dư Y cười tủm tỉm, xiên một miếng thịt bò bỏ vào miệng, chậm rãi nhai nuốt xuống, chăm chú lắng nghe: “Chú Ngụy, mời nói!”

Cánh tay Ngụy Khải Nguyên tì lên trên bàn, những ngón tay đặt gần cổ cũng chỉ vào Dư Y, cười nói: “Trước kia cô Dư cũng kêu tôi là chú Ngụy, khi đó em vẫn là một học sinh, nháy mắt đã lớn như vậy rồi, tôi cũng phải gọi một tiếng ‘cô Dư’.”

Dư Y nhú mày, uống một ngụm nước trái cây, nói: “Trước kia tôi hay theo cha tôi đi dùng cơm với các chú các bác, xem ra là lúc ấy chú Ngụy cũng có ở đó?”

“Đúng, nhưng mà số lần cũng không nhiều.”

Năm đó Nhạc Bình An quyền cao chức trọng, ở thành phố Hải Châu và xung quanh đều có gốc rễ vững chắc, phần đông bạn bè bên cạnh ai cũng đều muốn kết giao với người nhà họ Nhạc, làm việc có thể được thuận lợi, Ngụy Khải Nguyên cũng là một trong số đó.

Ông ta cùng với Nhạc Bình An cũng không tính là bạn bè, nhưng có thể xem như người quen. Hàng năm cũng thỉnh thoảng ăn cơm, tán gẫu chuyện sự nghiệp cùng gia đình. Nhạc Bình An cũng có nhắc tới con gái của mình.

Người Trung Quốc thích khiêm tốn, sẽ không khoe khoang con cái của mình lên tận trời, chỉ có Nhạc Bình An là khác biệt. Ông ta nói con gái của ông thiên hạ vô song, có người kêu ông ta dẫn con gái đi theo cho biết mặt, Nhạc Bình An chỉ lắc đầu bảo cục vàng trong nhà không thể tùy tiện trưng cho người khác xem làm mọi người đều cười vang.

Sau đó Nhạc Bình An lại trưng con gái ra, vẻ mặt bất đắc dĩ nói đây là con gái yêu cầu. Ông ta chiều chuộng con gái lên tận trời, cũng không màng hoàn cảnh có thích hợp hay không.

Cách đây lâu lắm rồi, Ngụy Khải Nguyên không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rõ lúc đó đứa nhỏ vô cùng xinh xắn, mấy lọn tóc nhuộm màu tím. Vốn tưởng đó là một cô gái ăn chơi, nhưng cô lại vô cùng lễ phép với người ngoài, gặp ai cũng cười tủm tỉm kêu “chú”, nghe người ta nói thành tích của cô vô cùng xuất sắc.

Ngụy Khải Nguyên không thể không thừa nhận, năm đó Dư Y còn nhỏ tuổi mà đã để lại ấn tượng sâu sắc cho người ta. Cho nên nhiều năm sau, khi ông ta nhìn thấy cô lần đầu ở cửa hàng mua sắm liền cảm thấy hơi quen mặt một chút.

“Chuyện của bí thư Nhạc năm đó, tôi cảm thấy vô cùng thương tiếc. mấy năm nay tôi cũng chưa từng được nghe thấy tin tức của cô Nhạc, không ngờ lại gặp được cô ở đây. Mặc kệ như thế nào, thân là bề trên tôi cũng hy vọng có thể chăm sóc cho con gái của người quen cũ.”

Dư Y cười xì: “Chăm sóc bằng cách mỗi ngày đều tặng hoa?”

Ngụy Khải Nguyên cười nói: “Chỉ trách là cô Dư quá xuất sắc, khiến cho người ‘chú’ này cũng không nhận được mà động lòng. Ngay cả đứa cháu mà trên mặt luôn khắc ‘người lạ chớ lại gần’ của tôi cũng hết sức

trân trọng cô đấy thôi?” Ông ta cố làm ra vẻ thần bí, lại bỏ thêm một câu: “Tiếc là A Tông cũng không phải là người tốt, cậu ta có nói qua hay không, cậu ta quen biết cha cô?”

Từ đầu đến cuối Dư Y chỉ mỉm cười, trông rất dương dương tự đắc, nghe thấy câu hỏi của Ngụy Khải Nguyên, cô chỉ nhướn mày một chút, tiếp tục cắt thịt bò, uống nước trái cây, giống như người muốn gây tò mò không phải Ngụy Khải Nguyên mà là cô.

Lại một lần nữa, Ngụy Khải Nguyên nhường phụ nữ, nói: “A Tông là huyết mạch của nhà họ Ngụy chúng tôi, tiếc là cậu ta vẫn không được biết đến, cho đến năm rồi cậu ta mới trở lại nhà họ Ngụy, chúng tôi hoàn toàn không biết gì về suốt hơn ba mươi năm quá khứ của cậu ta. Nhà họ Ngụy không phải là gia đình bình thường, dĩ nhiên là đã tiến hành điều tra cậu ta, mà tôi đúng lúc biết được cậu ta và cha cô có liên quan. Lúc đó cậu ta thành lập công ty ở thành phố Dư Thanh, đã từng được bạn bè của cha cô giúp đỡ.”

Dư Y vừa ăn vừa gật đầu: “Biết rồi, sau đó thì sao?”

Ngụy Khải Nguyên nói: “Tôi biết bối cảnh của A Tông có vấn đề, nhưng mà bất kể tôi làm như thế cũng không thể điều tra ra chi tiết của cậu ta. Quá khứ ở trong nước của cậu ta sạch sẽ, từ lúc sinh ra tới bây giờ, thoát nhìn tất cả đều vô cùng bình thường. Tôi không tin cậu ta đơn giản như vậy, tôi càng tin tưởng cậu ta giống như những đồn đãi ở trên internet hơn – từ nhỏ sống ở Singapore. Nhưng nếu đây là sự thật, cậu ta làm như thế nào mà thay đổi quá khứ của mình được? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có cha cô mới là người có bản lĩnh như vậy!”

Dư Y như là đang nghe chuyện hoang đường, kinh ngạc nói: “Chú Ngụy, không ngờ là tướng tượng của chú lại phong phú như thế này!”

“Dù sao thì em vẫn còn nhỏ tuổi, có rất nhiều việc chưa thấy qua, nên nghĩ là không có khả năng thực hiện. Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi, không có bằng chứng, nhưng không thể trách tôi đã suy đoán như vậy. Bởi vì tôi thật sự không nghĩ ra cậu ta làm như thế nào đổi trắng thay đen!”

Dư Y suy nghĩ một chút, nói: “Cho dù là như thế này thì có quan hệ gì với tôi? Hiện tại tôi mang họ Dư, tôi và Ngụy Tông Thao ở chung chính là bởi vì thích, quá khứ của anh ta đối với tôi không có vấn đề gì.”

Ngụy Khải Nguyên cười nói: “Em cảm thấy rằng A Tông thật lòng thích em?” Ông ta cười đầy ngụ ý: “A Tông này, tôi chỉ tin là cậu ta làm bất cứ chuyện gì đều có mục đích. Cậu ta tính toán mọi cách để vào nhà họ Ngụy, bên trong dĩ nhiên là có nguyên nhân. Giữa chúng tôi có không ít ân oán, chỉ có cha tôi tin cậu ta là một đứa cháu ngoan. Mà cô là con gái của nhà họ Nhạc, không có khả năng là A Tông không biết. Tuy rằng cha cô đã mất, nhưng nhà họ Nhạc vẫn còn, mối quan hệ thông gia này chắc chắn có thể khiến cho cha tôi vô cùng ưng ý!”

Dư Y buông dao nĩa xuống, khoanh tay dựa vào ghế, cười tủm tỉm nói: “Chú Ngụy kể chuyện xưa thật ăn khớp, vô cùng xuôi tai, nhưng có vài điểm chú nên hiểu rõ: Thứ nhất, chú nói A Tông đổi trắng thay đen, tự suy đoán cũng không bằng dựa vào chứng cứ, chuyện lý kỳ như vậy, người ta còn tưởng rằng là trong phim truyền hình, điểm này không thể nào thành lập được, tất cả phần giả thiết sau của chú đều vô hiệu.”

“Thứ hai, tôi đã mang họ Dư, trước tiên không nói A Tông có biết họ lúc trước của tôi không, chỉ nói hiện tại, tôi và nhà họ Nhạc đã không còn quan hệ gì nữa. Thế nhưng chú nghĩ là A Tông muốn kết thân, vậy mỗi ngày chú tặng hoa cho tôi, có phải cũng muốn kết thân hay không? Nói vậy, nếu ông lão Ngụy biết, nhất định sẽ rất đau lòng. Chú nói A Tông tính toán mọi cách, tôi không hề nhìn ra, chỉ thấy chú Ngụy vất vả toan tính.”

Dư Y thật miệng lưỡi, hoàn toàn không dựa theo con đường của Ngụy Khải Nguyên, Ngụy Khải Nguyên có chút bất đắc dĩ, cười nói: “Trước đó tôi đã nói, thân là bề trên, tôi hy vọng có thể chăm sóc tốt cho con gái của người quen cũ. Tôi thật lòng không hy vọng em bị tổn thương. A Tông đối với em và nhà họ Ngụy chúng tôi đều có mục đích, kết quả người bị thương tổn lớn nhất chính là em.”

Mục đích lần này của Ngụy Khải Nguyên được phơi ra rất rõ ràng, cũng không hy vọng xa vời có thể nghe được chi tiết xác thật về Ngụy Tông Thao từ miệng Dư Y. Bất quá ông ta làm cho Dư Y từ này về sau có khúc mắc trong lòng đối với Ngụy Tông Thao, một khi hạt giống nghi ngờ đã gieo thì sẽ rất khó nhổ đi.

Trả tiền xong, Ngụy Khải Nguyên đưa Dư Y trở về, ở trên đường hỏi cô: “Tôi tặng cô bông tai có thích hay không?”

“Rất thích, mài thành bột trăn châu đắp mặt, cảm ơn chú Ngụy.”

Ngụy Khải Nguyên sững sốt, bỗng nhiên cười to: “Nhất Nhất, so với tất cả các phụ nữ mà tôi đã gặp qua thì em rất đáng yêu!”

Dư Y nghe thấy ông ta xưng hô với cô như vậy, không khỏi nhũn mày lại. Lên xe, xe lập tức chạy về hướng biệt thự, khi sắp tới thì Ngụy Khải Nguyên lại nói: “Em là một người thông minh, tôi cảm thấy có lỗi với em vì hành vi lỗ mãng của mình lúc trước. Tôi thật sự không nên coi em như là một cô gái bình thường. Nhưng mà hoa ngày hôm qua tôi tặng em cùng với hoa ngày hôm nay là xuất phát từ lòng thành của tôi, em đừng cho tôi là người xấu, ngược lại em cần phải cẩn thận A Tông.” Ông ta liếc qua Dư Y một cái, cười nói: “Trên người A Tông có một vết thương, nói là do tôi tạo nên. Cậu ta rất có bản lĩnh, sau đó tôi mới phát hiện ngăn kéo tủ khoá trong nhà đã bị đục qua, cuối cùng tôi khó giải bày. Nếu không phải chuyện này, tôi cũng sẽ không hoài nghi A Tông như thế.”

Dừng xe lại, biệt thự ngay tại trước mắt, cuối cùng Ngụy Khải Nguyên nói: “Một người có thể tàn nhẫn quyết tâm tự nổ súng bắn mình, dùng để vu oan giá hoạ, anh ta sẽ không có chuyện gì là không làm được.”

Hôm nay Dư Y nghe Ngụy Khải Nguyên thao thao bất tuyệt xong, trong lòng không có biến hoá là giả. Sau khi trở về, Trang Hữu Bách và A Thành đều nghi ngờ nhìn cô, Dư Y không hề để ý tới, ngồi ở trong phòng ngủ đến chạng vạng, trong đầu suy nghĩ rối loạn, nhớ tới rất nhiều chuyện vụn vặt lúc trước, hai mắt dần dần mờ hồ, cô ngửa đầu nhìn trần nhà thì mới đỡ hơn một chút.

Hôm nay Ngụy Tông Thao trở về rất sớm, về một hồi thì đi vào phòng ngủ thay quần áo, đưa lưng về phía Dư Y cởi âu phục, trầm giọng nói: “Hôm nay đi đâu ăn cơm với Ngụy Khải Nguyên?”

“Không nhớ rõ là nhà hàng Tây nào nữa.”

Ngụy Tông Thao lại hỏi: “Hôm nay là nguyên nhân gì?”

Dư Y không có trả lời, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Tại sao anh chưa bao giờ hiếu kỳ với quá khứ của tôi? Bởi vì anh đã sớm biết tôi là ai? Anh nói gặp tôi tổng cộng ba lần, hai lần khác là khi nào?”

Ngụy Tông Thao xoay người, không nói một lời, nhìn cô trong chốc lát, chậm rãi đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nói: “Em đã khóc?”

“Không có.” Dư Y ngửa đầu nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Có phải anh đã sớm biết được cha tôi là Nhạc Bình An?”

Giọng nói của cô rất nhẹ, Ngụy Tông Thao nghe được rất rõ ràng, anh không lên tiếng. Trong lòng Dư Y hiểu rõ, lại hỏi: “Hai lần kia anh gặp tôi, rốt cuộc là khi nào?”

Trong mắt của cô có nước mắt, long lanh trong suốt, tựa như giọt sương đọng ở trên lá, khiến cho người ta không đành lòng đục vào, chỉ cần một ngọn gió thật nhẹ là có thể thổi rơi, từ đó sẽ dính vào nước bùn, biến mất không còn dấu vết.

Thật ra cô cũng rất yếu đuối.

Ngụy Tông Thao hôn cô, vô cùng dịu dàng, tinh tế ma sát, động tác tràn đầy yêu thương, anh trầm giọng nói: “Lần thứ hai, năm năm trước ở trong lễ tang, em không rơi lấy một giọt nước mắt. Lần thứ ba, ở Tam giác vàng Miến Điện, tôi theo dõi em tắm rửa, miệng khát khô thật lâu...”

37. Chương 37

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Năm năm trước? Dư Y ngẩn ngơ, thời gian như bỗng nhiên ngừng lại tại giây phút này, nước mắt ở trong mắt không hề lay động.

Năm năm trước, Nhạc Bình An bị bắt vào tù. Dư Y ở ngay trên lầu hai, trơ mắt nhìn cha ngồi vào xe cảnh sát. Xe cảnh sát nhiều như vậy, huy động nhân lực chỉ để bắt một mình Nhạc Bình An.

Cây đổ thì bầy khỉ tan, trong một đêm nhà họ Nhạc trở nên trống trơn, mẹ Dư Y một mình chống chọi, tìm người giúp đỡ khắp mọi nơi, nhưng không ai dám vươn tay. Chứng cứ vô cùng xác thực, tội danh đã định, vùng vẫy như thế nào cũng đều phí công. Tháng tư năm ấy, phiên tòa sơ thẩm tuyên án, Nhạc Bình An không có đòi kháng án.

Trước đó Dư Y đã ít nói chuyện với Nhạc Bình An. Hồi cấp ba cô luôn quần quýt lấy Nhạc Bình An đòi mang cô đi dự tiệc, rồi lại luôn mang vẻ mặt không vui đối với ông, vì thế mẹ Dư Y thường xuyên trách móc cô. Nhạc Bình An vẫn một mực cứng chiu, chỉ cho là cô tới tuổi phản nghịch, nên thường mua quà đến dỗ dành cô, chưa từng có một câu bất mãn.

Cho đến khi Dư Y học đại học, cô bắt đầu rời xa nhà, rời xa Nhạc Bình An, không còn quần quýt lấy ông đi dự tiệc, ngay cả cuối tuần về nhà cũng cố gắng hết sức tránh né ông. Nhạc Bình An cùng mẹ Dư Y đều vô cùng khó hiểu, nhưng lại không biết làm thế nào với cô, nên cứng chiu như thế nào thì vẫn như thế đấy. Nhạc Bình An dành thời gian đến nhà trọ Dư Y thuê để thăm cô, nhiều lần đều là tay xách nách mang. Đối diện với vẻ mặt lạnh lùng của Dư Y, ông vừa cười vừa muốn sờ đầu cô thì bị cô tránh né, Nhạc Bình An luôn ngượng ngùng thu tay lại. Mỗi lần trước khi rời đi đều lặp lại lời nói giống nhau: “Nhất Nhất, con ngoan một chút, lần sau ba lại đến thăm con!”

Bỗng nhiên Dư Y không thấy rõ gì cả, cảnh tượng trước mắt trở nên nhoà đi, một lát sau nước từ trong mắt rơi xuống, cô mới nhìn rõ Ngụy Tông Thao ở trước mặt.

“Suốt ba năm, hoặc có lẽ là bốn năm, tôi đã không gọi ông một tiếng ba.”

Đến khi cô muốn gọi, cô phát hiện đã không gọi được nữa.

Mẹ mang theo cô vào tù thăm cha, cha vẫn ở đó cười, nụ cười chua xót, ánh mắt chờ đợi nhìn Dư Y. Dư Y há miệng, cổ họng như là bị chặn lại. Mấy tháng này cô chưa bao giờ khóc, cũng rất ít nói, cả ngày bên tai đều có những âm thanh ồn ào, nhắm mắt lại chính là cảm giác choáng váng, cô cảm thấy rằng bản thân mình bị bệnh nên mơ hồ rồi.

Cho đến một ngày, chính là ngày gặp mặt người nhà lần cuối cùng trước khi Nhạc Bình An chấp hành án tử hình, Nhạc Bình An hỏi cô: “Nhất Nhất, tại sao mấy năm nay con lại giận ba? Ngay cả nói chuyện cũng không muốn nói với ba?”

Dư Y trầm mặc thật lâu mới khẽ trả lời: “Lúc lên lớp 11, con phát hiện ba ngoại tình, còn có con riêng, ba gửi cho bọn họ một khoản tiền lớn.” Bắt đầu từ khi đó cô đã để ý chặt chẽ hướng đi của Nhạc Bình An, thậm chí theo dõi ông đến tận quán trà, nhìn thấy ông cùng vào cùng ra với một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi. Cô đợi ở bên ngoài quán trà suốt hai giờ đồng hồ, dầm mưa suốt hai giờ. Chính người phụ nữ này làm cho cha cô lén lút vụng trộm ở đây, cũng chính người phụ nữ này đã khiến cho cô không bao giờ chịu nói chuyện với cha lời nào nữa.

Nhạc Bình An sững sốt hồi lâu, cuối cùng mở miệng, giọng nói khàn khàn, hơi run một chút. Ông cười nói: “Là vì nguyên nhân đó? Nhất Nhất, lẽ ra con nên nói sớm một chút.”

Về sau Dư Y giống như bây giờ, cô rơi lệ trước mắt Nhạc Bình An, từ lặng lẽ chảy nước mắt lúc đầu cho đến cuối cùng thì khóc khàn cả giọng. Cô không muốn xa rời Nhạc Bình An, kêu gào gọi ông “ba, ba”. Cô chưa bao giờ điên như vậy, như là muốn đem tiếng ba trong bốn năm gọi cho hết trong một ngày này

. Cô chỉ vào người quản giáo vừa khóc vừa mắng, cô mặc kệ Nhạc Bình An phạm tội gì, cô chỉ cần cha có thể trở về. Cô chưa bao giờ giống như ngày hôm đó, hối hận đến nỗi muốn chết đi ngay lập tức, cô muốn chết cùng với cha!

Cho đến khi cô tỉnh lại thì đã đứng trước tang lễ của Nhạc Bình An, không nói một lời, không khóc không cười, âm thanh ồn ào bên tai rốt cuộc dần dần trở nên rõ ràng, thì ra là có người đang gọi: Nhất Nhất, con ngoan ngoan một chút, lần sau ba lại đến thăm con.

Cứng chịu và hiền từ, cô muốn nghe cả đời.

Dư Y khóc đến run cả người, lồng ngực của người bên cạnh thật ấm áp, rộng lớn hơn so với cha, cứng rắn hơn so với cha. Cô không nghĩ ra vì sao lại lãng phí bốn năm thời gian, vì sao mỗi lần đều làm mặt lạnh với cha, vì sao ngoảnh mặt làm ngơ đối với sự cứng chịu của ông.

Cô lại nghĩ rằng tất cả đều là do sự ấu trĩ của mình, sự tự cho là đúng của mình. Cô nghĩ rằng cha thật có lỗi với mẹ, cô nghĩ rằng giấu giếm mới là lựa chọn tốt nhất, cô nghĩ rằng mình thật là vĩ đại, một mình chịu đựng những đau khổ này, giúp đỡ cha “giả dối” ở trước mặt mẹ. Cô làm cho cha cô mất mát bốn năm, mà bốn năm này cha hoàn toàn không biết nguyên nhân, vẫn yêu thương cứng chịu cô, coi cô như báu vật, gặp ai cũng khoe: “Nhất Nhất nhà tôi lại đạt giải thưởng!” Nhưng cô không có đem giải thưởng đến chia sẻ cùng với ông!

Ngụy Tông Thao ôm chặt cô, đột nhiên cảm giác trong lòng khác thường, sự khác thường này dần dần phóng to theo tiếng khóc của Dư Y. Cô sao lại khóc đến kỷ kỳ bị thương như thế. Anh dùng sức ôm chặt Dư Y, khẽ dỗ dành cô, nói: “Đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Dư Y buồn bã ở trong lòng anh, nước mắt tuôn rơi không ngừng. Cha bị xử chết, mẹ thì bị bệnh chết theo, nhưng nhà họ Nhạc vẫn còn, tiếng tăm rộng lớn. Lần cuối cùng cô sử dụng quyền lợi của nhà họ Nhạc chính là đổi sang họ mẹ, chuyển trường, loại bỏ mọi dấu vết mình là người nhà họ Nhạc. Không còn ai biết cô là ai, tìm kiếm cô khắp nơi không ra. Một mình cô đi du lịch khắp mọi nơi, từ bắc bán cầu đến nam bán cầu, đứng trên thảo nguyên bát ngát, trong sa mạc mênh mông. Cô tìm không thấy một gia đình, không ai ở bên cạnh cô nói với cô “Nhất Nhất, con ngoan ngoãn một chút”, không ai biết cô họ Nhạc. Cô làm “Dư Y” thật vui vẻ, thế nhưng hôm nay có người kêu cô “cô Nhạc”, từ khi bước ra khỏi toà biệt thự này cho đến sau khi ăn xong trở về, kêu cô suốt bảy lần, nhắc nhở cô họ Nhạc, nhắc nhở cô...

“Ba của tôi là bị người nhà họ Nhạc tố cáo...”

Ông nội của cô, chú bác của cô, bọn họ muốn vì đại nghĩa diệt thân, bọn họ thu thập chứng cứ, đưa Nhạc Bình An lên pháp trường, cuối cùng bọn họ chủ trì tang lễ, đưa người thân nhất của mình đoạn đường cuối cùng.

Người nhà họ Nhạc cương trực công chính như thế, dân chúng và truyền thông không ngớt lời khen ngợi!

Ngụy Tông Thao nhớ rõ ngày hôm đó, anh ngồi ở trong xe nhìn thấy tin tức, chẳng biết tại sao lại nhớ tới cô gái nhỏ rất xinh đẹp ở trong mưa kia, liền kêu chú Tuyền lúc đi qua linh đường của Nhạc Bình An thì dừng xe lại.

Anh kêu chú Tuyền đi vào phúng điếu, trò chuyện bày tỏ tâm ý. Một mình anh ngồi ở trong xe chờ chú Tuyền đi ra. Cũng cùng một chiếc xe đó, qua cửa kính xe anh thấy Dư Y đứng ở bên cạnh xe, bên cạnh là một ông lão và một người đàn ông trung niên.

Tóc Dư Y đã nhuộm thành màu đen, giống như cái áo đầm màu đen ở trên người cô, giọng nói của cô lạnh lùng thờ ơ, không nghe ra cảm xúc gì: “Vi phạm pháp luật, đáng tội trừng phạt, ai cũng có thể tố cáo cha, chỉ có người thân nhất thì không thể.”

Tay của ông lão run rẩy, muốn kéo cô lại, cô cũng không quay đầu lại, xoay người bỏ đi. Từ đó về sau, cô ra đi một mình.

Dư Y khóc đến thở không được, cổ họng đã không thể phát ra tiếng, nước mắt sẽ vĩnh viễn không bị ánh nắng làm khô. Ngoài cửa sổ, trời chiều đã dần dần chuyển tối, cô không có chỗ trốn tránh, chỉ có thể chôn ở trong vòm ngực này thỏa sức phát tiết và sám hối. Tên của cô là trân quý tốt đẹp, tên thân mật của cô là độc nhất vô nhị, cô là báu vật yêu nhất của cha mẹ.

Dư Y dần dần hôn mê, nước mắt trên gương mặt thấm vào áo của Ngụy Tông Thao. Ngụy Tông Thao giống như là đang ôm một em bé, chậm rãi vỗ lưng cô, thỉnh thoảng hôn nhẹ lên trán cùng hai má của cô, thấy cô đã không còn khóc nữa, dường như là sắp ngủ, anh mới thấp giọng nói: “Nhất Nhất...”

Thân mình của Dư Y cứng lại, hai mắt nhắm chặt, một lát sau, được anh chậm rãi vỗ về mới dần dần trầm tĩnh lại.

Màn đêm buông xuống, ánh trăng rơi vào phòng ngủ tối đen, khung cảnh như mộng như ảo, giống như là đang viết nên những khúc nhạc của thời gian. Hồi ức như nhẹ nhàng lay động trên đầu những ngòai bút làm bằng những chùm sáng, dẫn người ta giảm lên quá khứ vui vẻ, khổ đau, không cam lòng cùng khát vọng.

Nguy Tông Thao vẫn ôm cô trong lòng, thấy ánh trăng dần dần lên cao, anh hỏi: “Em có đói bụng không?”

Dư Y lắc đầu, không nhúc nhích, cô vẫn còn dựa vào trong lòng của Nguy Tông Thao.

Nguy Tông Thao lấy ra cái khăn tay, lau mũi cho cô một chút, cười nhẹ nói: “Tôi nghĩ là cho đến bây giờ em cũng không hề biết khóc. Thật giống một đứa trẻ, lẽ ra để cho bố già nhìn xem, cô gái mà ông ấy cứ khen không dứt lời không phải làm từ nham thạch mà từ nước Biển Hồ kia.”

Dư Y không hề giật mình, cô ngẩng đầu lên hỏi: “Anh biết bố già?”

Bố già là người Hoa, nay đương lão ở Campuchia.

Năm thứ hai sau khi cha mất, mẹ Dư chết vì bệnh, Dư Y mang theo tro cốt của mẹ ra đi một mình. Kỳ nghỉ hè dài đằng đẵng, cô không biết có thể đi đâu, một mình đi lang thang, đi đến Campuchia, lúc ở bên Biển Hồ bị người ta bắt cần đung té sắp xuống. Trước tiên cô lấy hủ tro cốt trong ba lô ra kiểm tra, nhìn thấy còn nguyên vẹn không có tổn hao gì, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên có người hỏi cô: “Tro cốt của người thân à?”

Dư Y ngẩng đầu, nhìn thấy một ông lão tóc hoa râm, mặc quần áo làm bằng tơ lụa. Cô khẽ gật đầu.

Ông lão kia rất xúc động: “Bốn năm trước, tôi đem tro cốt của con tôi rải vào Biển Hồ.” Lập tức chuyển đề tài, nói tiếp: “Cô đừng giành chỗ với con của tôi!”

Dư Y liếc nhìn ông ta một cái: “Bốn năm, tro cốt của con ông còn chưa chảy tới sông Mekong, xem ra anh ta rất thích cái hồ này.”

Ông lão vốn tưởng rằng cô sẽ tức giận, hoặc là phản bác lại, hoàn toàn không ngờ cô lại phản ứng như vậy, không biết tôn trọng người già một chút nào, lại đi đùa cợt ông. Ông lão thật vui vẻ, ngồi xổm xuống tán gẫu chuyện nhà với cô, hỏi về hủ tro cốt. Dư Y trả lời: “Một năm nay mẹ tôi luôn nằm viện, lâu lắm rồi không đi ra ngoài cho khuây khoả, tôi mang bà đi chơi, nghỉ hè xong thì liền mang bà tới bên cạnh cha.”

Nơi bố già ở rất đẹp và tĩnh mịch, là một toà nhà hai tầng nhỏ, cách Biển Hồ hơi xa. Một mình ông ta chạy tới nơi này, ngồi chồm hổm lâu nên không thể bước đi, khiến cho Dư Y phải đỡ ông trở về, rồi hỏi cô có muốn ở lại nơi này hay không, tiết kiệm tiền ở khách sạn. Dư Y từ chối, khách sạn cô đã đặt trước cách ở nơi này cũng không xa lắm.

Sau đó cô thường xuyên gặp bố già. Cuộc sống của ông lão rất quanh quẽ, thích Dư Y nói chuyện phiếm với ông ta, còn xung phong nhận làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn cô đi thăm phong cảnh xung quanh. Hai người ở cùng với nhau vô cùng vui vẻ.

Có một ngày bố già không có hẹn với cô, Dư Y liền đi dạo một mình ở khắp nơi, cho tới khi trời tối đen mới trở lại khách sạn. Đột nhiên cô nhìn thấy hai người đàn ông vạm vỡ đang chờ cô ở bên ngoài cửa phòng, nói bố già gặp chuyện không may, mời cô đến giúp đỡ.

Dư Y chạy theo bọn họ tới chỗ ở của bố già, nhìn thấy trong phòng đã có rất nhiều người. Ý nghĩ đầu tiên ở trong đầu cô là bố già lừa mình, ông lão làm sao là một người cô đơn lẻ loi, rõ ràng có rất đông con cháu ở bên cạnh. Ý nghĩ thứ hai ở trong đầu là chạy trốn, ngay tại lúc cô nhìn thấy vết thương ở trên cánh tay của bố già.

Cô quét mắt nhìn một lượt những người đàn ông vạm vỡ đứng chung quanh phòng, rồi nhìn về hướng bố chồng đang đổ mồ hôi không ngừng, nằm ở trên giường, bảo mình phải trấn tĩnh lại: “Đây là... bị thương do gì vậy?”

Vết thương rất mới, không khó nhận ra một chút nào, lần đầu tiên trong cuộc đời cô nhìn thấy vết thương do súng, tại chính trên người ông lão tóc hoa râm này.

Bố già rất suy yếu, nói: “Cô nói cô còn chưa có tốt nghiệp y khoa, tôi cho cô một cơ hội để luyện tập, đến đây giúp tôi xử lý vết thương này.” Nhìn thấy Dư Y bất động, ông ta cười cười: “Tuy rằng bố già lớn tuổi

rồi, nhưng còn chưa muốn đi theo đứa con kia của tôi. Bác sĩ của tôi không có ở Campuchia, chờ đến khi ông ta tới thì chắc là tôi đã thẳng cẳng từ lâu rồi. Cô chữa trị cho tôi, bằng không cô cũng không thể mang mẹ của cô về lại bên cạnh cha cô được!”

Dư Y không biết làm thế nào hơn, chỉ có thể bất chấp khó khăn mà vào cuộc. Hiện thực không phải như phim truyền hình, không phải dùng dao hơ lửa một chút là có thể đào ra viên đạn. Tuổi tác của bố già đã cao, không thể chịu đựng nổi phương pháp thô bạo này, cũng không thể mạo hiểm để cho vết thương của ông ta bị nhiễm trùng. Đầu Dư Y đầy mồ hôi, trong ban đêm nóng bức ở Campuchia, lần đầu tiên mồ xẻ thịt của một người sống.

Ngày nghỉ của cô chỉ có thể trải qua ở trong căn nhà hai tầng lầu như thế, ra ngoài còn có người đi theo, hơn mười ánh mắt đều nhìn chăm chăm cô, rất giống như khi ở Nho An Đường, số phận rất khéo trêu đùa cô.

Ngụy Tông Thao cười nói: “Chạng vạng ngày hôm sau tôi và bác sĩ cũng đã về tới.”

Dư Y gạt đầu một cái: “Tôi biết, sau đó bố già không có kêu tôi tiếp tục điều trị.”

Ngụy Tông Thao đến nơi, hỏi qua mấy người thuộc hạ người lấy viên đạn ra cho bố già là ai. Sau khi nghe xong thì đánh giá là đối phương không có uy hiếp, nên anh cũng không có để ý tới, chỉ phái người canh chỗ cô ở, cũng chẳng hề lộ mặt.

Có một lần bố già nói với anh: “Hôm nay tôi nói chuyện phiếm với cô gái nhỏ kia, nói muốn giới thiệu cháu nội của tôi cho cô ta, anh đoán xem cô gái nhỏ kia trả lời như thế nào?”

Ngụy Tông Thao đáp lại một câu cho có lệ, bố già cười đến hả hê: “Cô ta nói khi cô ta mười tuổi thì anh hai mươi tuổi, nếu anh thích cô thì là yêu thích trẻ con, đây là bệnh, nhất thiết phải coi chừng. Rõ là độc mồm độc miệng!” Cái đó còn chưa hết, bố già tiếp tục nói móc anh: “Tôi nói với cô ta anh rất có tiền, sự nghiệp rất lớn. Lúc này cô ta còn nói, tuổi của anh còn quá trẻ, chờ đi sản của anh thì phải đợi rất lâu, cho nên cô không muốn. Huống chi chúng ta là xã hội đen, cô còn muốn sống lâu một chút!”

Sau khi nghe xong thì Ngụy Tông Thao tỉnh bơ, kêu người đi gắn camera trong phòng của cô, anh rất muốn nhìn xem cô đẹp đến mức nào mà có thể thanh cao ngạo mạn đến như vậy.

Vì thế lần thứ ba là anh nhìn thấy Dư Y ở trong phòng. Dư Y đang tắm, dưới ngọn đèn mờ mờ, thân thể của cô long lanh trắng nõn, mỗi một nơi đều như chạm trổ rất tinh vi. Anh nghĩ cô chắc chắn rất mềm mại, âm thanh kêu khóc nhất định rất dễ nghe. Anh nhìn không chớp mắt, như là bị điểm huyệt, thân thể lại chậm rãi biến hoá, hơi thở dần dần dồn dập.

Cho đến khi có một trận âm thanh ồn ào vang lên, tất cả đều bị cắt đứt.

Ánh trăng mềm mại, Ngụy Tông Thao nhìn Dư Y đang ở trong lòng, cười nhẹ nói: “Không ai biết là khi nào thì em đã lén báo cảnh sát, tất cả bọn họ đều không đề phòng. Cho đến khi tôi phái người đi đối phó với cảnh sát xong, khi đi đến phòng em tìm em thì em đã không còn ở đó, nước ở trong bồn tắm còn vương mùi hương của em...”

Anh nâng cằm Dư Y lên, lần nữa thấp giọng nói, nhìn không chớp mắt giống như lúc đó: “May là em chạy trốn thật nhanh, nếu không thì đêm đó tôi nhất định khiến cho em kêu khóc.”

Nhiều năm sau, cô đã ở trong lòng anh rồi.

38. Chương 38

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Dư Y tuyệt đối không thể tưởng tượng được năm đó anh đã gắn camera ở trong phòng tắm. Giờ phút này sự đau lòng của cô đã bị cơn phản nộ lấn át, mắng anh một tiếng “biến thái”, đẩy anh ra bước sang bên cạnh.

Khóc lóc là một chuyện vô cùng hao tổn thể lực, tay cô vốn không mạnh, biên độ động tác lại quá lớn nên đầu liền cảm thấy choáng váng, khi nói chuyện giọng mũi nghèn nghẹt, rõ ràng là đã hết khóc, nhưng giọng nói lại khàn khàn một mõi, nghe thấy rất đầm đìa đáng yêu.

Ngụy Tông Thao lại ôm cô vào trong ngực, cười cô: “Lúc trước tôi không có gắn camera, em cũng đã mắng tôi biến thái!”

Đi vòng quanh, kết quả là anh lại phát hiện ra cô ở Nho An Đường, uy hiếp cưỡng ép cô, cuối cùng có được cô, rốt cuộc đã thỏa lòng mong ước.

Anh lại hôn cô. Dư Y định phản kháng, chung quy cũng không qua được sức lực của anh. Một lát sau cô yên tĩnh lại, rốt cuộc là khóc đã mõi, thiêm thiếp ngủ. Ngụy Tông Thao thấy cô không muốn ăn gì cũng không miễn cưỡng cô, cởi áo khoác của cô ra nhét cô vào trong chăn, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Anh vắt một cái khăn mặt ấm trở lại bên giường, nhẹ nhàng lau mặt cho Dư Y. Ánh đèn trong phòng tắm hắt ra, chiếu lên hai người ở đầu giường, một nằm một ngồi, yên tĩnh không tiếng động.

Ngụy Tông Thao chưa từng hầu hạ người nào, cho dù mỗi lần dày vò Dư Y đến hết sức lực, anh cũng chỉ ôm cô vào phòng tắm, để cho cô tự mình tắm rửa mà thôi. Hôm nay là lần đầu tiên anh lau mặt cho người khác, lại còn dùng một cái khăn mặt ấm.

Tay anh dừng lại một chút, chăm chú nhìn tỉ mỉ khuôn mặt nhỏ nhắn ở trước mắt này.

Nhọt nhọt yếu ớt, mày nhíu chặt. Giờ phút này cô rất yếu đuối nhỏ nhoi, hoàn toàn không giống với ngày thường nghênh ngang kiêu ngạo như vậy. Anh cẩn thận lau khoé mắt của cô, đột nhiên nhìn thấy môi cô mấp máy vài cái, dĩ nhiên là đang nói mớ. Ngụy Tông Thao cười cười, hôn cô một chút. Qua hồi lâu anh mới quay về nằm trên giường, tựa vào đầu giường, mắt nhìn xuống người ở bên cạnh, ánh mắt có chút đắm chiêu.

Ngày hôm sau, sau khi Dư Y mở mắt thức dậy lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường, rời giường mặc quần áo rửa mặt, trêu chọc A Thành hai câu, khẩu vị cũng không tệ, ăn sạch sẽ thức ăn.

Ngụy Tông Thao nhìn cô, cười như không cười, được đến một cái liếc xem thường của cô.

Dư Y buông dao nĩa xuống, vừa lau khoé miệng vừa nói: “Ngụy Khải Nguyên đã nhận ra tôi. Ngày hôm qua ông ta đã nói ra hai điểm. Điểm thứ nhất, cha tôi đã giúp anh thay đổi thân phận. Điểm thứ hai, anh muốn lợi dụng nhà họ Nhạc trèo cao.”

Về mặt Ngụy Tông Thao bình thường, uống một ngụm cà phê, gật đầu: “Ừ, em tin sao?”

Dư Y nói: “Điểm thứ hai tôi không tin. Từ trước tới nay anh không coi ai ra gì, kiêu căng tự đại, muốn dựa vào quan hệ thông gia để trèo cao thì rất không đúng.” Dừng một chút, nhìn thẳng Ngụy Tông Thao: “Điểm thứ nhất tôi tin. Anh vốn chính là người Singapore, Ngụy Khải Nguyên không chắc chắn nhưng tôi chắc chắn. Cho nên anh đã góp thêm vào tội danh ăn hối lộ trái pháp luật của cha tôi?”

Ngụy Tông Thao bật cười, mắt nhìn xuống, trầm mặc một lát mới nói: “Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, hôm nay tôi mang A Trang ra ngoài, sau này vẫn là A Thành theo em.”

Khi người ta dỗ con gái thì tặng hoa tặng nữ trang, hoặc lời ngon tiếng ngọt, hoặc là hẹn hò lãng mạn, chỉ có Ngụy Tông Thao lấy A Thành đến dỗ người ta. Dư Y có chút dở khóc dở cười, nhưng nhìn gương mặt thật thà đôn hậu của A Thành thì cô lại không thể không thừa nhận là Ngụy Tông Thao vô cùng hiểu biết sở thích của cô!

Trong biệt thự của nhà họ Ngụy ở Hongkong, người giúp việc mới vừa mở cửa hông chuẩn bị đi ra ngoài mua đồ ăn, nhìn thấy phía trước lái tới một chiếc xe hơi sang trọng, cô ta nhanh chóng mở cửa chính ra, cung kính kêu một tiếng: “Cô chủ!”

Ngụy Tinh Lâm xuống xe, tìm thấy ông lão Ngụy ở trong vườn hoa, nói với ông ta: “Ba, sao sáng sớm lại đi ngắm hoa cỏ, ba cần phải nghỉ ngơi cho nhiều!”

Ông lão Ngụy ngồi trên xe lăn, đang cầm cái kéo làm vườn cắt tỉa cành lá. Thân thể ông bất tiện, cắt tỉa có chút khó khăn, trên trán đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng: “Ba đã nghỉ ngơi rất lâu, nếu không vận động thì vĩnh viễn sẽ không động đậy được.”

Ngụy Tinh Lâm nhúm mày nói: “Ba!”

Ông lão Ngụy không để ý đến cô ta, vừa cắt vừa hỏi: “Sáng sớm lại đây có chuyện gì?”

Lúc này Ngụy Tinh Lâm mới nói: “Con đã điều tra ra thân phận của cái cô Dư kia.” Nói xong câu này, cô ta thấy ông lão Ngụy không có ý kiến gì, lúc này mới tiếp tục: “Cô Dư quen biết với A Tông ở Nho An Đường. Con đã tìm người đi hỏi thăm, cô Dư tốt nghiệp trung học, tính tình không tồi, nhưng mà dường như có chút quan hệ với một tên lưu manh ở nơi đó.”

Ông lão Ngụy vẫn đang chậm rãi cắt tỉa cành lá: “Mặt khác thì sao?”

“Mặt khác...” Ngụy Tinh Lâm nhúm mày: “Mặt khác không có gì, con đã hỏi bà chủ mà cô ta từng làm việc cho, bà chủ không nhớ rõ cô ta là người ở nơi nào, nhưng mà nói cô ta rất lanh lợi.” Cô ta chỉ tra ra được một chút này.

Thời gian Dư Y sống ở Nho An Đường cũng không dài, lại không có bạn bè gì. Ngụy Tinh Lâm có bản lĩnh cao cường cũng không có manh mối, tóm lại là không có cách nào, trừ khi hỏi rõ ràng Dư Y là người ở nơi nào thì mới đi điều tra được.

Rốt cuộc ông lão Ngụy buông kéo xuống, nói: “Trình độ học vấn thật thấp... Thế này, tối nay con cũng dẫn An Kiệt tới, mọi người cùng nhau ăn cơm, nhân phẩm như thế nào thì còn cần phải quan sát.” Dừng một chút, lại thở dài một hơi: “Con cũng thay anh cả nhìn cho thật kỹ, đây là con trai duy nhất của Khải Khai!”

Giữa trưa Ngụy Tông Thao nhận được điện thoại của biệt thự nhà họ Ngụy, sau khi nghe xong thì cúp máy, hỏi Trang Hữu Bách sự việc làm ra sao rồi. Trang Hữu Bách trả lời: “Tôi đã thông báo cho bà chủ sông bãi, ngày hôm qua bà ta gọi điện thoại tới nói là đã có người đến Nho An Đường hỏi bà ta, bà ta không có nói ra quê nhà của cô Dư.”

Ngụy Tông Thao gật đầu, cười nói: “Tiếp theo đây, đừng làm gì nữa hết, yên lặng xem biến cố này.”

Khi Dư Y nhận được điện thoại của Ngụy Tông Thao thì cô đang rửa tay ở trong nhà vệ sinh của trung tâm mua sắm, rửa xong đi ra ngoài thì nghe thấy A Thành phàn nàn một câu: “Dạ dày của cô không thoải mái, vậy đừng có lần nào cũng kêu tôi đi mua đồ uống, đồ uống lạnh không tốt. Tổng giám đốc Ngụy thật vất vả mới hết giận, tôi không muốn lại khiến cho anh ta giận nữa!”

Dư Y cười tủm tỉm nói: “Anh thật là dong dài, tổng giám đốc Ngụy của anh cũng muốn tức giận thật đấy!” Cô quơ quơ chiếc điện thoại di động có màn hình không ngừng lập lòe ở trước mặt A Thành, cuối cùng thì tiếp điện thoại, vừa nghe vừa đi về phía tiệm giày.

Hai giờ sau cô ngồi vào trong xe Ngụy Tông Thao, chiến lợi phẩm đã kêu A Thành đem về biệt thự. Cô thay một bộ áo đầm sáng màu mới mua, mở miệng nói câu đầu tiên chính là: “Anh muốn cưới tôi?”

Chú Tuyền đang lái xe ở đằng trước kinh ngạc suýt nhảy dựng lên, theo bản năng liếc vào kính chiếu hậu thì thấy Dư Y bỗng nhìn vào kiếng cười cười, chú Tuyền vội vàng thu hồi ánh mắt.

Ngụy Tông Thao nhúm mày, cầm tay cô lên hôn một cái, cười nói: “Em đang cầu hôn?”

Dư Y rút tay về, xoa xoa mu bàn tay trên quần của anh, nói: “Anh phải có chừng mực đó, ngộ nhỡ ông lão Ngụy khăng khăng muốn nhìn thấy cháu nội cưới vợ lúc ông ta còn sống, vậy anh phải làm sao bây giờ? Tôi đã phối hợp với anh đi dự tiệc tối rồi, hôm nay cũng phối hợp với anh, nhưng chuyện sinh em bé thì tôi không phối hợp được.”

Ngụy Tông Thao ôm chầm lấy thắt lưng của cô, nhìn thẳng phía trước nói: “Nếu tôi muốn em sinh thì sao?”

“Sinh em bé cho tên biến thái?”

Ngụy Tông Thao cười to, nói với cô: “Em cho rằng em là người bình thường?” Anh không để ý tới chú Tuyền đang lái xe, bế Dư Y qua hôn cô, thấy cô cuống quýt đánh phủi, buồn cười nói: “Em bé của chúng ta nhất định rất thú vị!”

Trong chốc lát đã đến biệt thự ở Hong Kong, xe hơi sang trọng trực tiếp lái vào, người giúp việc mở cửa, lập tức kêu một tiếng “Tông thiếu gia”, rồi kêu Dư Y một tiếng “Cô Dư”, xem ra đã có người dặn bọn họ cách xưng hô từ sớm.

Biệt thự được trang hoàng nguy nga lộng lẫy, đèn treo bằng pha lê được bật lên, đồ vật trang trí thật xa hoa sang trọng, phía bên kia người giúp việc đang lui lui tới tới bày bàn ăn.

Trong ba cháu gái của nhà họ Ngụy chỉ một người có mặt. Cô cháu lớn đang bận việc ở phòng thí nghiệm, hôm nay tăng ca. Cô cháu thứ hai thì có hoạt động ở trong trường, không thể về kịp. Cô cháu gái nhỏ sợ hãi giải thích xong, bỏ chạy trở về phòng ở trên lầu.

Ngụy Tông Thao thấy cô nàng chạy trốn còn nhanh hơn cả chuột, nói với Dư Y: “Các cô ấy đều ở cùng với ông lão Ngụy.”

An Kiệt ở bên cạnh đã ăn trái cây thật lâu, nhìn thấy không ai để ý đến mình, bèn đứng lên nói: “Khi còn bé con cũng ở cùng với ông ngoại!”

Thân người của cô bé chỉ cao đến đùi của Ngụy Tông Thao, khi nói chuyện cần phải ngửa đầu, giọng điệu của đứa bé sáu tuổi rất là đáng yêu.

Dư Y nhìn thấy cô bé thì lộ ra nụ cười thật lòng: “Em chính là An Kiệt?”

Trên môi của An Kiệt còn vương nước trái nho, cô bé không trả lời câu hỏi của Dư Y, còn hỏi ngược lại: “Cô là bạn gái của chú?”

Dư Y sửa lại: “Dựa theo vai vế thì em phải gọi anh ấy là anh.”

An Kiệt bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Anh ta già như vậy...”

Xa xa có một giọng nói già nua, nói: “Già cái gì, An Kiệt, kêu anh!”

Ông lão Ngụy ngồi trên xe lăn, Ngụy Tinh Lâm đi theo phía sau. Ông ta vừa mới quay về từ vườn hoa, vào cửa chợt nghe thấy An Kiệt không biết lớn nhỏ, vừa đúng lúc dạy bảo cô bé.

An Kiệt không tình nguyện kêu một tiếng, hai chân ngắn bỏ chạy tới phía sau lưng Ngụy Tinh Lâm, tức giận “hừ” một tiếng. Nhưng vẫn rất thông minh, dưới sự ra hiệu của mẹ, đã vươn tay đẩy xe lăn, thật là cực khổ mới khiến cho chiếc xe lăn nhúc nhích. Ông lão Ngụy buồn cười: “Được rồi được rồi, An Kiệt thật ngoan!”

Trước khi tới Dư Y đã mua quà gặp mặt. Gia đình họ Ngụy không thiếu một thứ gì, cô không có ý mới mẻ nào, chỉ mua một ít thuốc Đông y chăm sóc sức khỏe cho có lệ.

Ông lão Ngụy kêu người giúp việc cầm lấy thuốc vào bếp, nói: “Làm cô Dư phải tốn kém rồi.”

Còn lâu mới tới giờ ăn, mọi người liền ngồi xuống nói chuyện phiếm. Ông lão Ngụy hỏi về quê quán của Dư Y. Dư Y liếc nhìn Ngụy Tông Thao một cái, nói: “Thành phố Hải Châu.”

Ông lão Ngụy vô cùng ngạc nhiên nói: “Thành phố Hải Châu? Nơi đó rất gần với thành phố A.”

Ông ta lại hỏi lúc trước Dư Y học ở đâu, Dư Y nói: “Học qua hai năm đại học, sau đó vì một số lý do nên cháu đã tạm nghỉ học.”

Điều này phù hợp với tin tức mà Ngụy Tinh Lâm đã điều tra. Quả thật Dư Y chỉ có bằng trung học, bắt quá dễ nghe hơn một chút so với trình độ trung học. Ông lão Ngụy vẫn có chút không hài lòng, nhưng vẫn không có biểu hiện ra ngoài mặt.

Ngụy Tông Thao ngồi ở bên cạnh Dư Y không nói lời nào, khi nghe cô nói “thành phố Hải Châu” thì anh liền nhin không được nắm tay cô.

Anh đã dự đoán những câu hỏi theo lệ thường như thế này từ lâu, trên đường đến đây anh cũng không nói cho Dư Y biết nên trả lời như thế nào. Anh để cho cô có cơ hội tự mình quyết định!

Ngụy Tinh Lâm và Ngụy Khải Nguyên tràn đầy dã tâm giống nhau. Bây giờ cô ta đã diệt trừ được hoạ lớn trong lòng, hiện tại nhất định phải thừa thắng xông lên, trong lúc ông lão Ngụy còn tỉnh táo, dù dẫu ông lão trao ra quyền. Về phần cô ta muốn làm như thế nào, dù sao Ngụy Tông Thao cũng không phải mưu hay chước giỏi, không thể dự đoán được. Chẳng qua là buổi tiệc hôm ấy, sau khi anh rời khỏi phòng nghỉ, đợi vài phút ở cửa, nghe được Ngụy Tinh Lâm “khen ngợi” đối với Dư Y, đoán là cô ta sẽ xuống tay từ Dư Y. Giấy không thể gói được lửa, thay vì để cho cô ta tra ra thân phận giấu giếm của Dư Y, quây đến cho ông lão Ngụy nghỉ ngơi, không bằng để cho Dư Y tự quyết định – cuối cùng là tiếp tục nói dối, hay là đứng cùng với anh.

Bây giờ Dư Y đã có trả lời, tự mình vạch trần vết thẹo của bản thân. Ngụy Tông Thao nhin không được, nắm chặt tay cô hơn, cho đến khi mọi người đứng dậy đi tới bàn ăn, anh mới kể vào tai Dư Y cười nhẹ: “Tôi cảm thấy rằng em rất muốn gả cho tôi!”

Dư Y thấy rằng da mặt Ngụy Tông Thao rất dày, khi ăn cơm thì duy trì khoảng cách nhất định với anh. Bàn ăn rất lớn, nhưng người thì ít, có phần lạnh lẽo rõ rệt. An Kiệt sáu tuổi là một công cụ làm ấm không khí, Ngụy Tinh Lâm hỏi cô bé: “Tại sao hôm nay không ngồi ở chỗ kia? Ngồi ở bên cạnh chị Dư không tốt sao?”

An Kiệt hừ nói: “Con không thích chị ấy!”

Mọi người sững sốt, ngay cả Ngụy Tinh Lâm cũng không nghĩ là cô bé lại thẳng thừng như vậy, cười gượng nói: “Con nít không biết chuyện.”

Ông lão Ngụy lại hỏi: “Tại sao không thích?”

Lúc này An Kiệt mới bĩu môi hét: “Chị ấy rất đẹp, cháu không thích chị ấy!”

Tiếng hét này đã thành công khiến ọi cười lên, ngay cả Ngụy Tông Thao cũng nhin không được cong môi cười.

Sau khi ăn xong, An Kiệt ngồi không yên, đòi Dư Y đi theo chơi với cô bé. Dư Y đành phải rời bàn ăn trước, đi theo đến phòng nhỏ của cô bé.

Phòng nhỏ được trang trí ấm áp, đồ chơi bày đầy ngăn tủ, An Kiệt nói: “Khi còn bé thì em ở đây, lớn lên rồi thì không ở đây nữa, em ở bên ngoài với mẹ.”

Dư Y cười: “Em đã lớn lên đâu chứ?”

An Kiệt suy nghĩ một chút, trả lời: “Hiện giờ em chỉ lớn phân nửa thôi!”

Rốt cuộc Dư Y nhin không được cười ra tiếng, kiên nhẫn tiếp tục chơi với An Kiệt.

Trong phòng của An Kiệt có bàn vẽ, có đàn điện tử, còn có giày múa ba-lê cùng với các trang phục múa, ngay cả cờ vua, máy bay điều khiển bằng dây, có đủ tất cả mọi thứ. Dư Y cùng vẽ tranh với cô bé một lát, qua hồi lâu mới thấy có người giúp việc đến gõ cửa.

Cô đi xuống dưới lầu, Ngụy Tông Thao đã chờ ở đó, nói với cô: “Tôi để người đưa em về trước, trong tập đoàn có chút việc.”

Về mặt của ông lão Ngụy ở bên cạnh không tốt, nói: “Làm việc nhanh lên, cháu và Tinh Lâm cùng đi!”

Dư Y không biết đã xảy ra chuyện gì, Ngụy Tông Thao phải rời khỏi, đương nhiên cô cũng sẽ không ở lại, chỉ có thể ngồi vào xe của ông lão Ngụy phái tới. Trong bóng đêm, xe hơi sang trọng chạy về hướng bên cạnh.

39. Chương 39

Chuyển ngữ: Pussycat

Chỉnh dịch: Mon

Thời gian đã khuya, ánh sao sáng lóng lánh.

Tài xế lái xe rất chậm rãi, vũng vàng, thấy đèn đỏ thì thắng lại. Dư Y không có một chút cảm giác nào, cô rất muốn kêu tài xế lái nhanh hơn, nhưng mà nhìn thấy ông ta hơi lớn tuổi, suy nghĩ một chút thì đành thôi vậy.

Một lát sau, Dư Y vẫn nhịn không được, nói: “Chú à, có thể lái nhanh hơn một chút hay không?”

Hình như tài xế nghe không hiểu tiếng phổ thông, nhìn vào kiếng chiếu hậu, hỏi Dư Y đang nói cái gì. Dư Y chỉ có thể dùng tiếng Quảng lập lại một lần. Lúc này tài xế mới gật gật đầu, ngoài miệng nói được nhưng chân ga dưới chân vẫn không tăng nhanh hơn bao nhiêu, vẫn chậm như cũ.

Xe lái đến cửa đường hầm, trong xe có điện thoại di động “reng reng” kêu hai tiếng, tài xế nhìn không thèm nhìn sang, không có một chút phản ứng nào. Dư Y lo là lớn tuổi lãng tai, nhắc nhở ông ta: “Chú à, di động của chú kêu kìa.”

Tài xế vội nói cảm ơn, chỉ chốc lát sau xe đã lái vào đường hầm dưới biển, xe cộ thưa thớt, một đường thông suốt. Rốt cuộc tài xế lái xe với tốc độ nhanh hơn.

Dư Y chỉ muốn qua cửa khẩu nhanh lên một chút, trở về tắm rửa đi ngủ. Đang ngủ gục, đột nhiên xe dừng lại bất thành lình khiến người cô bị lao về phía trước. Cô nhanh chóng vịn lấy ghế xe, còn chưa có lấy lại tinh thần thì nghe thấy bên ngoài xe có người không ngừng đập kiếng, dùng tiếng Quảng hùng hùng hổ hổ nói. Tốc độ nói rất nhanh, Dư Y căn bản chưa kịp nhận ra đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tài xế đem xe đỗ ở ven đường, chỉ vào đuôi xe tranh luận phải trái với bọn họ rồi lấy di động ra gọi điện thoại. Mới đầu còn khá tốt, không bao lâu thì thấy đối phương bỗng nhiên bắt đầu động thủ. Dư Y nhú mày lại, nhưng không bước xuống xe mà nhanh chóng lấy di động ra chuẩn bị bấm 999. Người đàn ông đứng ở bên cạnh xe nhanh mắt phát hiện, cố sức vỗ vào cửa kính xe một cái, túm cửa xe mở mạnh ra, nhanh tay giắt lấy di động của Dư Y, lôi cô ra khỏi xe, hét với đồng bọn: “Có người đẹp!” Nói xong thì dùng sức ôm Dư Y, bắt chấp cô giãy giụa, bóp hai má của cô, nâng mặt cô lên.

Hai gò má của Dư y đau đớn, lại bị đối phương kèm chặt, không ngộ nguy được chút nào. Mấy người bọn chúng đang cười vang đùa giỡn ở đó, lời nói lỗ mãng trắng trợn. Dư Y cố gắng hơn nửa ngày, rốt cuộc tìm được đúng góc độ, nâng đầu gối lên hướng vào điểm yếu của đối phương. Khoảng cách giữa hai người rất gần, cô có thể dùng ít sức lực nhưng vẫn có thể khiến cho bộ phận yếu ớt nhất của đối phương bị đau đớn. Một tiếng thét vang lên ở ven đường, hai má Dư Y được tự do, lập tức la lớn “Cứu mạng”. Bỗng nhiên có một giọng nói át cả cô, tài xế vẫy tay hét to lên: “Cậu chủ, cậu chủ, là tôi!”

Thời gian rất khuya, trên đường cũng không có nhiều xe cộ, bốn năm người vây quanh chỗ này nên gây sự chú ý. Nhưng người lái xe đi ngang qua cũng không có để ý lắm, nhờ tài xế la lên, rốt cuộc có một chiếc xe chạy đến từ phía đối diện quẹo lại đây, phút chốc đã đứng ở trước mặt bọn họ, người bước xuống xe chính là Ngụy Khải Nguyên!

Ngụy Khải Nguyên nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Dư Y, liếc qua dấu tay trên hai má của cô, rồi nhìn thoáng qua cánh tay của cô đang bị đối phương gắng sức túm giữ, nói: “Ra giá đi, lấy tiền xong thì rút!”

Đối phương phun nước miếng, hung dữ nhìn chằm chằm vào ông ta, vung tay múa chân sẵn sàng đánh nhau!

Bên kia, Ngụy Tông Thao và Ngụy Tinh Lâm nhanh chóng chạy tới tổng bộ của tập đoàn Vĩnh Tân.

Trước đó, sau khi dùng cơm xong ở biệt thự, ông lão Ngụy đã kêu bọn họ vào trong phòng làm việc, sau khi nói chuyện công việc hồi lâu, ông ta hỏi Ngụy Tông Thao có dự định phát triển thêm một bước với Dư Y hay không.

Tuy rằng ông lão Ngụy luôn miệng nói bản thân mình đã không còn quan niệm coi trọng dòng dõi nữa nhưng khi thấy Dư Y chỉ có bằng trung học, lúc trước còn làm công ở sòng bài thì ông ta cũng không có cách nào thuyết phục chính mình, bởi vậy ông ta chỉ có thể thuyết phục Ngụy Tông Thao.

Ban đầu Ngụy Tinh Lâm ủng hộ Ngụy Tông Thao, khen Dư Y: “Ngay cả An Kiệt cũng nói cô Dư xinh đẹp, dung mạo của cô Dư quả thật là khó tìm, nếu A Tông thích, ba cứ chờ thêm thời gian nữa đi.”

Ông lão Ngụy nghe xong liền nhíu mày: “Người xưa có nói, dựa vào sắc đẹp chiếm được lòng người, hết sắc thì cũng bị ghẻ lạnh. Cô ta mới có hai mươi mấy tuổi, diện mạo hiếm có, cho đến khi cô ta bốn năm mươi tuổi thì sao? A Tông, giữa vợ chồng còn cần có đề tài chung, cô ta không có học vấn, không đủ lịch lãm, sau này càng không thể giúp đỡ cháu, thật sự không phải là người thích hợp. Ngày mai ông bắt đầu giúp cháu tìm kiếm, cháu dâu của nhà họ Ngụy không cần có gia thế thật tốt, ít nhất bản thân cô ta phải có học thức và năng lực, cộng thêm nhan sắc, có rất nhiều người phụ nữ có đủ ba điều này!”

Vì thế Ngụy Tinh Lâm lại bắt đầu hòa theo ông lão Ngụy, nói em gái của người bạn học của cô ta vừa mới đi du học trở về, xấp xỉ tuổi với Dư Y. Ngụy Tông Thao chờ cho bọn họ nói xong, mới không mặn không nhạt mà nói: “Theo lý mà nói thì cháu là con cháu, chú hai đã hơn bốn mươi tuổi rồi, có lẽ càng cần hơn.”

Ngụy Tinh Lâm nghẹn lời, vẻ mặt có chút xấu hổ. Ngụy Tông Thao còn nói: “Hơn nữa, cho đến nay cháu chưa bao giờ gặp qua ai tốt hơn Dư Y!”

Ông lão Ngụy suýt chút nữa là nổi giận, đúng lúc này thì có điện thoại của tập đoàn gọi tới. Ông ta không thèm nói chuyện nhà nữa, cúp điện thoại liền kêu Ngụy Tông Thao và Ngụy Tinh Lâm chạy đến tập đoàn.

Nửa đêm, có một nhân viên đứng ở trên sân thượng của tập đoàn, tuyên bố muốn tự sát.

Khi Ngụy Tông Thao và Ngụy Tinh Lâm chạy tới thì ở đó đã có một đám người tụ lại ở dưới lầu, cảnh sát đã chạy tới, khuyên giải được bảy tám phút đồng hồ, thấy đối phương kích động liền vội vàng gọi chuyên gia đàm phán tới.

Người tự sát hét lớn: “Hôm nay tôi chết, chính là bị Ngụy Tông Thao ép chết!”

Những lời này được hét lên hết sức vang dội, quần chúng tụ tập ở dưới lầu nghe không rõ, nhưng những người ở trên sân thượng lại nghe được rất rõ ràng. Cảnh sát lập tức hỏi Ngụy Tông Thao là ai.

Vốn sau khi Ngụy Tông Thao gia nhập ban quản trị, việc làm trước tiên là điều tra nguyên nhân thất bại của những vụ đầu tư lúc trước của tập đoàn Vĩnh Tân, bắt được mấy con sâu mọt của tập đoàn, ra tay với bọn họ trước để dẫn mặt. Hành động nhanh chóng, không nể bất cứ tình cảm và thể diện gì. Vài ngày làm như vậy, bè đảng của Ngụy Khải Nguyên đã hoang mang lo sợ, có người rối loạn trận tuyến, có người lập tức trở giáo, cấp cao của tập đoàn đang đứng quan sát ở ngoài cũng không dám coi thường anh nữa, bắt đầu phối hợp mọi chuyện.

Người tự sát này chính là một trong những tên sâu mọt. Ngụy Tông Thao làm việc không để đường lui cho người nào, anh đuổi tận giết tuyệt, khiến cho đối phương không còn chỗ đứng trong nghề, rốt cuộc đưa tới cục diện như thế này đêm nay.

Đối phương nói thao thao bất tuyệt, nhất định nói Ngụy Tông Thao thành tán tận lương tâm, không hề có tính người. Ngụy Tông Thao đứng ở cửa sân thượng, chân mày nhíu chặt, ánh mắt quét về phía vị trí đối phương đang đứng, nơi đó nhìn như là vô cùng nguy hiểm, chỉ cần huyệt chân sẽ ngã xuống, có thể sẽ rơi xuống tan xương nát thịt.

Anh tiến lên trước vài bước, một người cảnh sát ngăn cản anh lại định hỏi chuyện. Phía sau, bỗng nhiên chú Tuyên chạy tới, vẻ mặt có chút khác thường. Ngụy Tông Thao nhướng mày, trầm giọng nói: “Chuyện gì?”

Chú Tuyên trả lời: “Nhận được điện thoại, tài xế của biệt thự trên đường đưa cô Dư về bị người của Ngụy Khải Nguyên phải tới chặn đường.”

Ngụy Tông Thao nhíu mày: “Tài xế của biệt thự?” Tài xế của biệt thự gọi điện thoại cho anh mà không phải gọi điện thoại cho ông lão Ngụy?

Ngụy Tông Thao cười nhạt, trong tay chú Tuyên đang cầm điện thoại còn chưa cất, đột nhiên truyền đến một tiếng la khàn cả giọng, đầu bên kia đang hét: “Cứu mạng...”

Ngụy Tông Thao ngẩn ra, vẻ mặt biến đổi trong phút chốc, mạnh tay đoạt lấy di động, đặt vào bên tai. Đầu bên kia liên tục hét mấy tiếng cứu mạng, vừa căng thẳng vừa gấp gáp, xung quanh còn có tiếng đàn

ông cười đùa. Anh đang muốn mở miệng, đột nhiên điện thoại bị ngắt, mắt Ngụy Tông Thao bỗng nhiên trầm xuống.

Người muốn tự sát ở bên kia đã trông thấy mấy người Ngụy Tông Thao, cảm xúc càng thêm kích động, vừa kêu la vừa âm ỉ, nổi giận đùng đùng, nhưng trong thoáng chốc khi nhìn thấy ánh mắt đến bất thành linh của Ngụy Tông Thao, ánh mắt đó rất âm u khủng bố trong đêm tối. Trên sân thượng cao cao gió lạnh từng trận, ông ta bỗng nhiên sợ hãi, cơn ớn lạnh lan rộng toàn thân.

Ngụy Tông Thao từng bước một đi về phía ông ta, ông ta vô thức lui về phía sau. Nhóm cảnh sát luôn miệng ngăn lại, có người tiến lên ngăn Ngụy Tông Thao lại, chú Tuyền lập tức ngăn trở bọn họ.

Người tự sát không thể lui được nữa vì, lui nữa sẽ bị hăng. Ở bên này, cảnh sát đã rối loạn, tranh với Ngụy Tông Thao ở bên cạnh, muốn đi tóm ông ta lại. Ngụy Tông Thao không thèm nhìn tới cảnh sát, lạnh lùng nói: “Cút ngay.”

Ngay lúc cảnh sát đang ngăn người ra, Ngụy Tông Thao đã nói với người muốn tự sát: “Nắm chắc thời cơ, nhanh nhảy đi!”

Người tự sát ngăn ra, run rẩy chỉ vào anh: “Anh... Anh đừng cho là tôi không dám nhảy!”

Ngụy Tông Thao đã vô cùng mất kiên nhẫn: “Nhảy ngay lập tức!”

Giọng nói của anh đột nhiên vang lên, người tự sát hoảng sợ, dưới chân run lên, bỗng chốc hụt chân, trọng tâm lập tức không ổn định, ông ta sợ hãi kêu lên một tiếng, ngay tức khắc lao về phía trước. Không kịp nữa, tiếng la xuyên thủng bầu trời đêm, vang vọng tầng nhà tập đoàn Vĩnh Tân.

Ngụy Tông Thao xoay người bước đi, sắc mặt âm u, bước đi cực nhanh, không ai có thời gian mà để tâm tới anh, phút chốc anh đã tới dưới lầu. Xung quanh lổm ngổm một đám phóng viên, đèn không ngừng loé lên, camera đều hướng lên trên, phóng viên đang còn sợ hãi ở trong lòng, đưa tin nói: “...May là phía dưới có một mái bằng, không biết người đàn ông đó bây giờ ra sao. Tôi sẽ mang đến cho quý vị tin tức kể lại tỉ mỉ hơn sau...”

Ngụy Tông Thao đã ngồi vào trong xe, âm thanh bàn luận ồn ào đã bị chặn lại ở ngoài xe, anh nói: “Năm phút đồng hồ!”

Chú Tuyền đập lên chân ga, nhắm về phía trước nhanh như chớp.

Ở ven đường kia, Ngụy Khải Nguyên lấy một chọi hai, âu phục đã lôi thôi, khoe miệng đã có vết thương.

Dư Y và tài xế bị đối phương kèm chế ở bên cạnh, không cách nào chạy trốn, càng không thể cầu cứu. Dư Y buồn bực kêu lên, bàn tay che ở trên mặt cô càng ngày càng dùng sức, cô cảm thấy đau đớn, đối phương cảm hận mắng ở bên tai cô: “Dám đá tao!” Lời nói dơ bẩn không chịu nổi.

Bỗng nhiên di động của một người vang lên, một gã đàn ông trong đám bắt điện thoại. Sau khi nghe một tiếng, lập tức đưa mắt ra hiệu với đồng bọn. Hiện trường hỗn loạn, Dư Y và Ngụy Khải Nguyên không có chú ý tới, chỉ trong nháy mắt, bỗng nhiên đối phương ngừng đánh nhau, bàn tay che trên mặt Dư Y đột nhiên rút khỏi. Dư Y vừa mới hít thở không khí trong lành, liền cảm thấy được phía sau lưng đau đớn, một lực mạnh mẽ đẩy cô về phía trước. Cô kêu một tiếng, va vào trong ngực, đối phương phản xạ có điều kiện ôm lấy cô, bị cô đụng phải liền tục lui về phía sau. Bốn tên đàn ông cấp tốc quay lại chiếc xe, còn chưa kịp ngồi vào, liền thấy phía sau có một chiếc xe hơi sang trọng đột ngột xuất hiện. Tốc độ xe quá nhanh, đường như ngay cả tiếng gió đều chói tai, vừa dừng lại, có người bước xuống xe, trong lúc mọi người còn chưa thấy rõ người tới, đã thấy một trận gió đi qua.

Ngụy Khải Nguyên ôm lấy Dư Y bị bất thành linh đẩy tới, liền tục lui về phía sau, cuối cùng đụng vào xe, nghe được một tiếng kêu khê truyền đến từ lồng ngực. Ông ta đang muốn xem xét, đột nhiên cảm thấy ánh sáng chung quanh tối sầm xuống, áp suất không khí đột nhiên hạ thấp, ông ta còn chưa ngẩng đầu lên thì bả vai đã căng thẳng, Dư Y ở trong lồng ngực bị người mạnh mẽ kéo ra. Ôm ấp trong lòng không còn, bụng liền bị một trận đau đớn mạnh, “Thịch” một tiếng, ông ta bị ai đó gạt ngã trên mặt đất, đau đến không thể bò dậy!

Dư Y bị ai đó nâng mặt lên, ánh mắt di chuyển, tim cô đập nhanh, vừa rồi hồi hộp sợ hãi, giờ phút này còn chưa có hoàn hồn, nhìn thấy người ở trước mặt, cô ngơ ngẩn ngẩn nói: “Ngụy Tông Thao...”

Mắt Ngụy Tông Thao âm trầm, sắc mặt cực kỳ khó coi, ngón tay sờ vào hai má có dấu tay của Dư Y, anh nhẹ nhàng vuốt ve, kéo lại vai áo đầm của cô, ánh mắt chuyển đến Ngụy Khải Nguyên đang ở trên mặt đất.

Ngụy Khải Nguyên hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, đợi cho đau đớn dịu lại, ông ta giận dữ quát Ngụy Tông Thao: “Mày điên rồi!”

Cơ mặt Ngụy Tông Thao căng lên, bước nhanh tới trước. Dư Y giữ cánh tay của anh lại, vội vã nói: “Vừa rồi ông ta giúp tôi!”

Trên đường không nhìn thấy người đi đường, không biết là ai báo cảnh sát, Dư Y vừa mới nói xong thì đã có hai người cảnh sát chạy tới từ phía đối diện. Mấy người bị mời về cục cảnh sát, bốn tên gây rối đã biến mất từ lâu.

Ở cục cảnh sát, Dư Y cố gắng nhớ lại mặt mũi của bốn người kia: “Có một người cao khoảng một mét tám, tóc húi cua, mặt chữ điền.” Lúc ấy quá mờ, lại rất rối loạn, cô chỉ có thể nhớ rõ đại khái khuôn mặt của đối phương.

Cảnh sát khó hiểu nói: “Tại sao hai người đàn ông kia lại đánh nhau?”

Dư Y nghiêng đầu nhìn về phía Ngụy Tông Thao và Ngụy Khải Nguyên đang ngồi ở một bàn khác, nhứ mày nói: “Hiểu lầm mà thôi.”

Ngụy Tông Thao không phải là một người lỗ mãng, hiểu lầm rất ít xảy ra trên người của anh. Anh nói mấy câu trả lời cảnh sát, không khỏi nhìn về phía tên tài xế ngồi ở bên kia, có chút dăm chiêu đáp lại: “Tôi nhận được một cú điện thoại.”

Nhưng người tài xế ở bên kia lại phủ nhận, ông ta giao ra di động của chính mình, bản ghi chép lại cuộc gọi vốn không có số điện thoại của Ngụy Tông Thao.

Vụ án cần điều tra từng bước một, thời gian đã qua hai giờ, mấy người đi ra cục cảnh sát, giờ phút này đều đã chậm rãi bình tĩnh lại.

Tài xế lễ phép nói tạm biệt, liền rời đi, không ai ngăn cản ông ta. Ngụy Tông Thao hỏi: “Tại sao ông đi ngang qua vào thời điểm đó?”

Ngụy Khải Nguyên trả lời: “Thuộc hạ gọi điện thoại tới, nói có người tự sát.” Người tự sát là người của ông ta, vì bị đầu tư liên lụy mà bị Ngụy Tông Thao đuổi tận giết tuyệt. Ông ta nhận được điện thoại, liền chạy đến trụ sở chính của tập đoàn, ai ngờ giữa đường gặp phải tài xế của cha mình.

Bọn họ cũng không phải là người ngu, liếc nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ. Ngụy Khải Nguyên liếc nhìn Dư Y một cái, cười nhạt nói: “Đúng là phiền phức!” Nói xong thì bước đi không quay đầu lại.

Dư Y đã bình tĩnh trở lại, trên mặt và cánh tay còn hơi đau. Cô cau mày ngồi vào trong xe, liền hệ trước với sau, cảm thấy có nhiều sự trùng hợp, nhưng mà trong khoảng thời gian ngắn cô không thể rõ ràng đầu mối, không khỏi hỏi Ngụy Tông Thao: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Dấu đỏ ở trên mặt cô nổi bật, trên cánh tay cũng có dấu vết bị người ta bóp chặt, cái váy mới cũng vừa bẩn vừa nhăn nhúm, tóc hơi rối. Khi đến thì cực kỳ xinh đẹp, khi về thì hết sức thê thảm, tuy gặp chuyện nhưng cô khôi phục rất nhanh, không sợ hãi, bình tĩnh lý trí.

Ngụy Tông Thao nhanh chóng ôm cô vào lòng, bắt lấy khuôn mặt của cô, nhìn một hồi chẳng nói câu nào. Trong xe yên tĩnh, chạy chậm chạp lặng lẽ, từng ngọn từng ngọn đèn đường thoáng qua, ánh sáng chiếu vào trên mặt Dư Y trong chốc lát, chốc lát lại lặng yên rút khỏi, làm cho dấu ngón tay kia thật chói mắt vô cùng.

Ngụy Tông Thao im lặng hôn lên, liếm nhẹ theo dấu tay, từng tầng từng tầng khí nóng ẩm ướt phủ lên hai má của Dư Y, chỗ đau đớn dần dần bị tê dại.

Khuôn mặt Dư Y rất nhỏ, vài ngón của anh là có thể nuốt hết cô vào, liếm xong bên trái lại liếm bên phải. Dư Y nhắm mắt lại, mày nhứ chặt, gắng sức đẩy anh ra, nói: “Đừng!”

Ngụy Tông Thao không hề nghe, mặc kệ đang ở trong xe, mặc kệ phía trước có người, anh liếc qua mỗi chỗ ở trên mặt Dư Y, hơi thở trước sau đều vững vàng. Dư Y tránh không được anh, chỉ có thể nhỏ giọng kêu anh buông ra. Ngụy Tông Thao nói một câu: “Ngày mai xem báo thì biết.”

Dư Y còn chưa có phản ứng lại câu trả lời của anh cho câu hỏi trước đó, trên cổ bỗng nhiên tê rần, cô buồn bực kêu lên một tiếng, Ngụy Tông Thao đã liếc xuống, giọng nói trầm thấp nghe như là ảo giác: “Hai tay nó đều chạm vào em, tôi sẽ khiến cho nó phải khổ sở!”

Dư Y tránh không khỏi, cơn ớn lạnh tê dại còn đang kéo dài, cô chỉ có thể mắng khê: “Biến thái...”

Dưới ánh trăng, xe lặng lẽ chạy.

40. Chương 40

Chuyển ngữ: Pussycat

Dư Y bị Ngụy Tông Thao liếc đến mặt đầy nước miếng, lúc xuống xe không dám ngẩng đầu nhìn phản ứng của chú Tuyền, chỉ hung hăng nhéo Ngụy Tông Thao một chút, nhanh như bay chạy về phòng ngủ ở trên lầu.

Ngụy Tông Thao theo sát ở đằng sau, túm lấy cô đi vào phòng tắm rửa trước. Hơi nước dày đặc, Ngụy Tông Thao kiểm tra dấu vết trên người Dư Y xong, nhìn thấy chỉ có dấu đỏ trên cánh tay, sắc mặt mới dần dần chuyển biến tốt hơn.

Anh kêu Dư Y tự mình tắm rửa, xuống lầu tìm Trang Hữu Bách và A Tán, dặn dò vài câu kêu bọn họ đều tự làm việc, rồi bảo A Thành đi làm chút đồ ăn khuya.

Dư Y tắm rửa xong, sau khi ăn uống no đủ thì vô tư đi ngủ. Ngày hôm sau mở mắt thức dậy, cô thật hy vọng mình có thể tiếp tục nhắm mắt.

Dư Y hỏi: “Anh muốn làm gì đây?”

Ngụy Tông Thao nói: “Dạy cho em một ít chiêu thức thực dụng.”

Ngụy Tông Thao chống xuống giường, áp lên phía trên Dư Y, vẫn duy trì khoảng cách nhất định với Dư Y, làm ra vẻ muốn hôn cô. Dư Y theo phản xạ, lập tức đẩy hai vai của anh, nghiêng đầu né tránh, nhưng vẫn bị anh hôn được.

Ngụy Tông Thao bèn ngừng lại, một cánh tay chống ở bên tai cô, nằm xuống bên cạnh cô, nói: “Em có biết cơ thể con người yếu ớt nhất là vị trí nào không?”

Dư Y sửng sốt, không hiểu lắm ý của anh. Ngụy Tông Thao nói: “Mắt, mũi, cổ họng, hạ bộ, xương sống, màng tang, dưới nách.”

Anh lại đè lên trên Dư Y lần nữa, nhìn cô nói: “Tại sao vừa rồi em đẩy vai của tôi? Muốn chống cự, xem tình hình mà quyết định động tác, hai chân của em bị tôi đè lại, không thể tập kích hạ bộ của tôi, sử dụng tay sẽ phát huy được lớn nhất.”

Dư Y đã hơi hiểu được ý đồ của anh, trong lòng có chút khác thường, nhưng vẫn nghẹn ra một câu: “Anh muốn tôi chột mắt của anh?”

Ngụy Tông Thao cong môi: “Có thể tập kích nách của tôi, đối với người khác thì có thể trực tiếp tập kích con mắt...”

Anh còn chưa nói xong, Dư Y đã nhanh chóng xuất kích, bàn tay đã tập kích vào nách của anh. Cô đã nhắm thật tốt, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, đã thấy Ngụy Tông Thao đột nhiên nâng cánh tay lên, lập tức tránh sang một bên.

Dư Y còn chưa thu tay về thì đã cảm thấy eo bị căng chặt, đã bị người ôm lên. Hai người mặt đối mặt, Dư Y thoát không ra cánh tay ở trên lưng, không chút nghĩ ngợi liền lập tức chìa ra hai ngón tay chọt vào mắt

của Ngụy Tông Thao. Ngụy Tông Thao ngửa ra sau dễ dàng, lập tức tránh được tấn công của cô, thuận thế chặn lại hai tay của cô, nói: “Màng tang!”

Nói xong liền buông cô ra, lại làm bộ muốn hôn cô. Dư Y ngã về phía sau, liếc mắt, ngay lập tức nâng lên khuỷu tay, toàn thân tấn công. Ngụy Tông Thao đã sớm chuẩn bị, nắm lấy eo của cô, mạnh mẽ xoay cô một vòng. Dư Y kêu lên một tiếng, cuối cùng lưng kề sát với anh, hai tay cũng bị anh khoá chặt.

Dư Y hỗn hển: “Ngụy Tông Thao, anh có ý gì đây!” Dạy cô cũng không để cho cô thực hành được, sự thật là đang đùa giỡn người ta!

Ngụy Tông Thao cười nhẹ: “Nếu không phải tôi biết được động tác tiếp theo của em thì tôi đã bị em đánh lên thành công. Bây giờ tôi muốn hôn em như vậy, em làm thế nào đây?”

Nói xong, anh đã cúi đầu xuống hôn bên mặt của cô. Dư Y chỉ có thể gắng sức đánh vào cánh tay. Ngụy Tông Thao thấp giọng nói: “Em có một ưu điểm lớn nhất, đó chính là chưa bao giờ sẵn lòng để bản thân mình chịu thiệt.”

Dư Y khó hiểu, lại nghe Ngụy Tông Thao nói: “Đây cũng là khuyết điểm lớn nhất của em, em không nỡ để cho bản thân mình chịu thiệt, rõ ràng là em có thể dùng cái gáy để đập vào tôi. Mặt của con người là vô cùng yếu ớt, nhưng cái ót rất cứng rắn, bất quá em chỉ bị đau một chút...” Anh nói tới đây, lập tức buông lỏng tay ra, nhảy sang một bên.

Dư Y lại vô huyệt, tức giận đến đỏ mặt tía tai. Ngụy Tông Thao cười cười, thừa dịp cô chưa có chuẩn bị, nhanh chóng túm lấy cánh tay của cô, một lần nữa ôm trọn cô vào lòng, lần này không có khoá chặt hai tay của cô, anh trực tiếp hôn xuống xương quai xanh của cô. Dư Y than nhẹ một tiếng, muốn tạo ra phản kích đúng cách, nhưng phát hiện lần này đầu của anh rất thấp, cô căn bản là không thể đập vào anh.

Ngụy Tông Thao ghì chặt thắt lưng của cô, vừa hôn vừa nói: “Em có thể dễ dàng dùng khuỷu tay tập kích màng tang của tôi, thân thể nhanh nhẹn một chút.”

Lần này Dư Y không hề động, chỉ cúi đầu tùy ý anh hôn môi, một lát sau lại nghe thấy Ngụy Tông Thao nghèn nghèn nói: “Còn có một phương pháp đơn giản nhất, chỗ hiểm không nhất định phải đá, cũng có thể dùng tay nắm lấy.”

Nói xong, anh đã cầm tay trái của Dư Y đi nắm chỗ kia của mình. Ngay tại lúc sắp chạm vào, đột nhiên cảm thấy người ở trong ngực phát ra lực mạnh, khuỷu tay trái thúc mạnh, xoay người lại, ngay lúc anh buông lỏng tay thì ngón út tay trái của anh bị ai đó bẻ mạnh, đồng thời mu bàn chân bị giẫm lên.

Khuỷu tay của Dư Y đau đớn, cuối cùng tấn công được màng tang của anh, còn bẻ ngón út và đập lên chân của anh. Cô lập tức bỏ chạy về phía trước, xoay người nhìn Ngụy Tông Thao cười, nói chuyện còn thở hổn hển một chút: “Tôi đã quên nói với anh, trước kia tôi đã nhìn thấy chiêu này ở trên mạng, nhưng mà còn chưa có cơ hội thực hành.”

Ngụy Tông Thao cúi đầu xoa xoa màng tang của mình, nâng mắt liếc Dư Y, hơn nửa ngày mới trầm giọng cười: “Đã rất nhiều năm không ai có thể đả thương tôi, em có biết tôi sẽ trả thù như thế nào không?”

Dư Y còn chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy một luồng gió mạnh tấn công cô, trong nháy mắt cô đã bị Ngụy Tông Thao ép trở về trên giường, tất cả những động tác nho nhỏ anh dạy lúc trước đã không được sử dụng đến. Ngụy Tông Thao cúi đầu thở dốc, nói: “Đến lúc đó tôi sẽ dạy em tóm, sau này nếu em gặp chuyện lại trốn không thoát, chẳng những tôi sẽ khiến cho những người đó khổ sở, mà tôi cũng khiến cho em khổ sở luôn!”

Dư Y không thể nói được gì, chỉ có thể nặng nề di động như ở trong mộng.

Mãi cho đến buổi chiều Dư Y mới thức dậy, chui vào trong ngực của người ở bên cạnh, mang theo giọng còn ngái ngủ hỏi: “Anh không cần phải đến công ty?”

Ngụy Tông Thao cúi đầu, hôn môi của cô, nói: “Trễ một chút nữa sẽ đi.”

Anh lấy mâm đồ ăn ở trên tủ đầu giường qua, kêu Dư Y tự ăn, rồi tiếp tục lật tờ báo ở trong tay mình.

Dư Y còn mặc bộ đồ ngủ, vừa uống sữa ăn bánh mì vừa liếc nhìn cái tựa đề thật lớn ở trên tờ báo: nhà giàu lại nổ ra một xì căng đan bất luân, chú cháu cùng tranh giành một người phụ nữ.

Chữ in màu sắc rực rỡ, vô cùng chói mắt, phía dưới tựa đề còn có một tấm hình Dư Y đang bị Ngụy Tông Thao kéo vào trong ngực – đưa lưng về phía ống kính, không lộ ra gương mặt. Mà Ngụy Tông Thao đang đá vào bụng của Ngụy Khải Nguyên, bên cạnh có một khuôn mặt được phóng đại đặc biệt nổi bật, dùng tàn nhẫn để miêu tả cũng không đủ. Trên mặt của Ngụy Khải Nguyên thì lại bị thương, rõ ràng là bị người khác đánh.

Tin tức báo giải trí của Hong Kong nhanh đến nỗi khiến Dư Y giật mình, cô hỏi: “Phần trên viết cái gì vậy?”

Ngụy Tông Thao nghiêng đầu nhìn cô một cái, nói: “Nói là tôi không để ý đến sự sống chết của công nhân tập đoàn, biết được bạn gái ngoại tình thì chạy đến bắt kẻ thông dâm, đánh nhau với chú ruột của mình ở ven đường, thăm cục cảnh sát, hai giờ sáng mới được thả ra.”

Dư Y cũng không biết tối hôm qua ở trên sân thượng của tập đoàn Vĩnh Tân có nhân viên muốn tự sát, trên báo chí cũng đưa tin đầy đủ. Sau khi xem xong, câu hỏi đầu tiên của cô lại là: “Thật sự là anh kêu ông ta cứ nhảy lầu như vậy? Sau khi nhảy lầu thì anh lại rời đi liền?”

Ngụy Tông Thao đóng tờ báo lại, nói: “Tôi có một thói quen, bất cứ ở đâu, trước tiên đều tự hiểu rõ chỗ ở cùng môi trường làm việc của mình.” Anh cười cười: “Vị trí của người đó đứng, phía dưới vừa khéo có một mái bằng nhô ra, không đến hai thước.”

Dư Y trở mắt một hồi mới do dự nói: “Ông ta là cấp dưới của Ngụy Khải Nguyên, có quan hệ với anh, cũng có liên quan với Ngụy Khải Nguyên, Ngụy Khải Nguyên lại đứng lúc gặp tôi ở đó...” Suy nghĩ của cô xoay chuyển, tìm đập cũng không nhanh như vậy. Ngày hôm qua tài xế của biệt thự lái xe đưa cô đi, tốc độ xe đặc biệt chậm, bị tông vào đuôi xe, rồi gặp Ngụy Khải Nguyên, cô đột nhiên bị đối phương đẩy về phía Ngụy Khải Nguyên, vừa đúng lúc Ngụy Tông Thao xuất hiện, mà chỉ trước đó Ngụy Tông Thao đang bị mắc kẹt ở tập đoàn.

Cái vở kịch này thật khéo léo, khi sự việc xảy ra không ai phát hiện được sơ hở, mỗi một mắc xích đều gắn liền với nhau thật vẹn toàn, thời gian tính toán vô cùng chính xác. Dư Y mơ hồ nói: “Người tự sát kia là cố ý sắp đặt, bốn người tông vào đuôi xe kia cũng là cố ý sắp đặt, thời gian Ngụy Khải Nguyên tới nơi đó cũng được tính toán tốt, chẳng lẽ ngay cả tài xế của biệt thự cũng là...”

Ngụy Tông Thao nhướng nhướng mày, tựa như cười khen ngợi, nhìn cô nói: “Tối hôm qua chú Tuyền nhận được điện thoại của tài xế, là giọng nói của ông ta, ông ta nói là...Ngụy Khải Nguyên chặn em lại!” Ngụy Tông Thao giận tái mặt, cười nhạt một tiếng, nói: “Em kể lại tỉ mỉ tình hình lúc ấy một lần, tôi thấy ông ta đã sớm bị mua chuộc rồi!”

Dư Y cố gắng nhớ lại tình hình lúc ấy. Tối hôm qua cô không phát hiện khác thường gì, bây giờ càng nghĩ càng cảm thấy kỳ lạ. Vì sao tài xế lái xe tốc độ chậm như vậy, sau đó tại sao lại đột nhiên nhanh hơn? Dư Y hiểu ra, ông ta đang chờ đợi Ngụy Khải Nguyên, lúc đó di động ở trong xe vang lên hai tiếng “ding ding”, có lẽ chính là một loại tín hiệu, tài xế tăng tốc độ, kịp thời trình diễn một màn tông vào đuôi xe. Trước khi ông ta ra khỏi xe quả thật là đã đánh một cú điện thoại, cái điện thoại di động kia nhất định là không phải của ông ta, có thể bị ông ta ném đi sau đó, cũng có thể là bị bốn người kia lấy đi. Mà trong lúc ấy, ông ta vẫn duy trì cuộc gọi, cho đến khi xe của Ngụy Khải Nguyên xuất hiện thì ông ta đứng lúc cắt đứt.

Khi Ngụy Tông Thao vừa mới chạy tới hiện trường thì nhìn thấy Dư Y bị Ngụy Khải Nguyên ôm vào trong ngực. Bất luận là anh có hiểu lầm hay không, dựa vào anh luôn miệng nói chán ghét Ngụy Khải Nguyên, anh thô bạo như thế cũng là hợp tình hợp lý. Thật khéo léo như vậy, truyền thông đúng lúc chụp được một màn này, cũng thật khéo léo như vậy, cảnh sát đúng lúc chạy tới đưa bọn họ đi.

Ngụy Tông Thao thờ ơ nói: “Tôi đã kêu A Tấn đi điều tra qua, cái đoạn đường kia đúng lúc không có giám sát. Em nói tài xế lúc thì nhanh lúc thì chậm, là ông ta tính toán thật kỹ phải diễn trò ở chỗ nào.”

Bữa cơm tối hôm qua, ngay từ lúc đầu đã có kế hoạch bên trong, trong phòng sách trò chuyện thật lâu, cho đến khi nhận được điện thoại của tập đoàn thì đã gần 0 giờ. Cái đoạn đường kia không có khả năng còn người đi đường, mất đi người chứng kiến, tất cả đều có thể dựng lên dễ dàng. Đối phương trăm phương

ngàn kể, muốn một hòn đá chọi hai chim, mua chuộc tài xế cùng người tự sát kết hợp trình diễn một màn như vậy. Làm cho Ngụy Tông Thao bề ngoài vì phụ nữ mà máu lạnh tuyệt tình, bị gán cho không quan tâm đến sống chết của công nhân viên chức, chưa rõ sống chết của nhân viên mà anh lại đánh lộn với chú ruột của mình ở ven đường vì phụ nữ, nhân phẩm tồi tệ đến cực điểm.

Lòng dạ của đối phương thật tử tế, Dư Y không thể không khiếp sợ, sau một hồi lâu cô nói: “Là Ngụy Tinh Lâm?”

Ai cũng không có ngờ được, Ngụy Tinh Lâm lại có thể có lòng dạ như vậy, làm cho khi Ngụy Tông Thao nghĩ là cô ta sẽ lợi dụng thân phận bối cảnh của Dư Y để tạo ra mâu thuẫn gia đình thì cô ta đã sớm sắp đặt toàn bộ – mua chuộc tài xế cùng cấp dưới của Ngụy Khải Nguyên, tính toán thật tốt tuyến đường xe, thậm chí đoán trước được phản ứng có thể sinh ra của mỗi người.

Giờ này khắc này, Ngụy Tinh Lâm bỏ xuống tờ báo tin tức giải trí đang chiếm đầu bảng, móng tay đỏ tươi xẹt qua trên mặt ảnh chụp. Cô ta tươi cười sung sướng, thưởng thức một ngụm rượu vang, nói qua điện thoại: “Tiền đã gửi vào tài khoản ở nước ngoài của ông.”

Đối phương vừa mới từ bệnh viện đi ra. Tối hôm qua, ông ta ngã từ trên sân thượng xuống, rớt xuống cái mái bằng cách hai thước, sau khi được khiêng xuống dưới toà cao ốc, đối với màn ảnh thì uể oải không phần chần, im lặng lên án đầu sỏ gây nên. Trong nháy mắt ông ta đã mạnh như rồng như hổ, tiền của bất chính bất ngờ được chuyển vào tài khoản của mình. Đuối tận giết tuyệt thì thế nào? Ông ta có thể ra nước ngoài hưởng thụ cuộc sống xa hoa!

Ngụy Tinh Lâm cúp điện thoại, rồi chạy xe hơi đến biệt thự nhà họ Ngụy. Khi vào cửa thì nhìn thấy tài xế đang rửa xe, cô ta gật đầu với đối phương. Tài xế buông khăn lau, cung kính gật đầu đáp lại.

Trong biệt thự, chủ Tăng đứng ở một bên, không khí trong phòng khách đầy áp lực, trên sân nhà là một đồng báo chí mới của sáng sớm hôm nay, trên internet đã có tin tức bay đầy trời. Tập đoàn Vĩnh Tân vừa mới khôi phục lại một ít sinh lực, giờ phút này hình tượng lại sụp đổ một lần nữa.

Ngụy Tinh Lâm nhẹ giọng nói: “Ba.”

Ông lão Ngụy rất mệt mỏi, bàn tay để ở trên tay vịn của xe lăn không ngừng run rẩy, sắc mặt ông ta xanh mét, muốn nói một câu cũng không nói được. Sau khi yên lặng thật lâu ông ta mới mở miệng: “Từ hôm nay trở nay, ai tôi cũng không gặp, công việc của tập đoàn tạm thời do Tinh Lâm để ý đến!”

Ở đầu này ánh nắng rực rỡ, chim hót hoa toả hương ở bên ngoài ngôi biệt thự dựa vào núi, trong phòng ngủ lại không một tiếng động, chum ánh sáng phủ kín giường, ấm áp thoải mái.

Dư Y cúi đầu im lặng hồi lâu mới ngẩng lên nhìn Ngụy Tông Thao, nói: “Anh có thể đoán được nguyên nhân hậu quả nhanh như vậy, nhưng tại sao lại có thể ngu như vậy, ngay cả tôi đều có thể nghĩ tới, tại sao tài xế của biệt thự lại có thể gọi điện thoại cho anh trước tiên, muốn gọi điện thoại cũng là gọi cho ông lão Ngụy trước!”

Ngụy Tông Thao cười nhưng không nói, yên lặng nhìn Dư Y. Tim Dư Y đập như trống dồn, cô nắm chặt ra giường, suy đoán ở trong lòng khiến cho cô khiếp sợ đến khó mà nói thành lời, máu giống như mất đi không chế, chạy loạn toàn thân, vừa nhanh vừa nóng, ngay cả hít thở cũng có chút khó khăn, toàn bộ đầu óc đều là không thể tưởng tượng nổi.

Cô đứng mạnh lên, đặt mông ngồi xuống trên đùi của Ngụy Tông Thao, ôm lấy cổ của anh. Hai tay ở sau lưng dần dần xiết chặt, cô sắp thở không nổi, trên lưng như có con kiến bò loạn khắp nơi. Áo ngủ mở ra, cô không ngừng run rẩy, khó khăn mở miệng nói: “Bởi vì tôi nên anh muốn tính việc lâu dài, cần gì!”

Ngụy Tông Thao đã chôn trong ngực của cô, hít thở dồn dập, lực tay rất lớn, anh nói: “Em chịu để lộ vết thương lòng trước mặt tôi. Cô gái như em, tôi không nỡ bỏ!”

Loại cảm giác này rất xa lạ. Dưới ánh nắng mặt trời, tất cả hạt bụi đều không có chỗ để trốn, hạt bụi thật nhỏ bay lơ lửng, bay tới thổi đi, hoá thành tơ lụa bao lấy hai người đang trần truồng. Không có đối chọi gay gắt, không có ung dung tự đắc, tất cả mọi nguy trạng không chỗ nào che giấu, bọn họ cùng nhau hoà nhập thật sâu vào thân thể của đối phương, cảm thụ được xúc động cùng rung động trước nay chưa từng có, ngay cả ánh mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ đều phải bùng nổ!

Dưới sự bùng nổ gay gắt của ánh nắng, chuyến bay từ Singapore đến thành phố A lặng lẽ đáp xuống. Trần Chi Nghị bước ra ngoài sân bay của thành phố A, cuối cùng nhìn thoáng qua đầu đề của tờ báo đứng đầu ngày hôm nay, trong ảnh chụp chỉ có bóng dáng của Dư Y. Anh rất nhanh là có thể chạm được nhiệt độ cơ thể của cô.

41. Chương 41

Chuyển ngữ: Pussycat

Lúc nhá nhem tối, rốt cuộc Ngụy Tông Thao rời khỏi biệt thự, đi thăm ông lão Ngụy. Kết quả đúng theo dự đoán của anh, ông lão Ngụy lánh mặt không gặp.

Khi rời đi, anh nhìn thấy tài xế đứng lúc đi ra từ phòng của người làm. Đối phương nhìn thấy anh, bước chân lập tức ngừng lại một chút, người đã muốn quay ngược trở về. Ngụy Tông Thao gọi ông ta đứng lại, chậm rãi đi đến phía sau ông ta: “Tối hôm qua còn chưa có nói lời cảm ơn với ông, làm ông bị trễ như vậy, ông lão Ngụy có hỏi ông nguyên nhân hay không?”

Giọng nói của tài xế cứng ngắc, đáp: “Có hỏi.”

“Ông trả lời như thế nào?”

Tài xế nhỏ giọng nói: “Trả lời theo sự thật.”

Ngụy Tông Thao cười nhạt, rốt cuộc rời đi.

Tài xế trung thành với Ngụy Tinh Lâm, người tự sát đã không còn tung tích. A Tấn rốt cuộc đem đến tin tức đã tìm hiểu, nói: “Tìm không thấy người tự sát tối hôm qua. Ông ta độc thân, chỗ ở cũng đã dọn trống rỗng trong đêm qua. Về phần người tài xế kia, ông ta làm ở nhà họ Ngụy hơn ba mươi năm, trong nhà có một trai ba gái, toàn bộ công việc đều được nhà họ Ngụy giới thiệu và sắp xếp, ông ta đối với nhà họ Ngụy rất trung thành và tận tâm.”

Ngụy Tông Thao cúi đầu, xoay cây bút trên tay, nói: “Ông ta hẳn là thật trung thành và tận tâm với Ngụy Tinh Lâm.”

A Tấn gật đầu một cái, nói: “Hai người con gái của ông ta chính là cấp dưới đắc lực của Ngụy Tinh Lâm, nghe nói lúc trước ở trong tiệc sinh nhật của tập đoàn Vĩnh Tân đã té bị thương ở chân, vẫn còn nghỉ bệnh.”

Thì ra chính là người đã bị Dư Y làm cho toàn thân dính bơ và trứng cá muối. Ngụy Tông Thao hơi hơi cong môi.

Khi Dư Y nghe được tin tức này, cô đang ăn đồ ngọt của A Thành đích thân làm. Đồ ngọt vừa thơm vừa trơn, một ngụm là trượt thẳng vào cổ họng, khiến cho cô không thể nào ném kỹ được. Cô có chút thất vọng, lấy muỗng gõ vào cái chén không, nói: “Cho nên là tài xế đang trả thù riêng?”

Ngụy Tông Thao ra hiệu cho A Thành đi làm một phần nữa, nói: “Có thể là trả thù riêng, cũng có thể là vì lòng trung thành.” Thấy Dư Y khó hiểu, anh cười nói: “Ông ta làm việc ở nhà họ Ngụy hơn ba mươi năm. Nếu là một người như thế này, với tính cách của ông lão Ngụy, tuyệt đối không dung được ông ta, ngược lại, ông ta vô cùng trung thành. Nhà họ Ngụy có nhiều tài xế như vậy, từ đầu đến cuối chỉ có ông ta là hầu hạ ông lão Ngụy.”

“Ông ta nhìn Ngụy Khải Nguyên và Ngụy Tinh Lâm lớn lên, cảm tình hiển nhiên là sâu sắc. Mà tôi chỉ là một đứa con riêng nhảy ra bất thành linh, tôi vừa xuất hiện, nhà họ Ngụy liền loạn thành một núi. Có lẽ người ghét tôi không riêng gì hai anh em họ Ngụy, mà còn có người thật sự trung thành và tận tâm với nhà họ Ngụy.”

Như vậy, sự tình càng khó giải quyết hơn nữa. Không ai có thể chứng minh đầy đủ xác thực tình hình tối hôm qua. Toàn bộ mũi nhọn đều chĩa về phía Ngụy Tông Thao.

Dư Y nhú mảy, trầm ngâm suy nghĩ vẫn không cách nào rút ra được biện pháp: “Anh sẽ không khoanh tay chờ chết, anh muốn làm như thế nào?”

Dường như cho tới bây giờ cô chưa hề quan tâm đến chuyện của Ngụy Tông Thao. Từ trước khi đến thành phố A cho đến nay, cô chưa bao giờ hỏi qua Ngụy Tông Thao muốn làm cái gì, hay tại sao muốn làm việc này. Hôm nay hỏi một câu như vậy, có lẽ Ngụy Tông Thao không muốn trả lời, Dư Y lại vội vàng nói: “Tóm lại, anh có biện pháp, tôi cũng sẽ không quan tâm.”

Ngụy Tông Thao cong môi lên, không nói một lời mà uống một ngụm cà phê, quả nhiên không hề trả lời.

Buổi tối gần đến giờ đi ngủ, Ngụy Tông Thao ngồi ở đầu giường lật sách, nhìn thấy Dư Y từ trong toilet đi ra, anh xốc chăn lên, chờ cho Dư Y nằm vào xong, anh ném quyển sách đang cầm trong tay tới trước mặt Dư Y, rồi ôm cô vào trong lòng. Người trong ngực ấm áp mềm mại, cảm giác khoan khoái, thú vị hơn so với quyển sách.

Dư Y nằm ở trong lòng anh, cầm lấy quyển sách nhìn trang bìa một chút, nói: “Tiểu sử của ông lão Ngụy?”

“Ừ, từ khi ông ta hơn mười tuổi gây dựng sự nghiệp, mãi cho đến mấy năm hưng thịnh nhất của tập đoàn Vĩnh Tân.”

Sau khi ông lão Ngụy tốt nghiệp trung học thì bắt đầu làm công, hơn hai mươi tuổi thì cưới một người con gái nhà quyền quý giàu có, người này chính là bà nội của Ngụy Tông Thao.

Lúc ấy ông lão Ngụy và người vợ cả vô cùng ân ái, sau khi kết hôn thì sinh ra người con cả Ngụy Khải Khai. Thời kỳ đầu phát triển của tập đoàn Vĩnh Tân cũng được hình thành trong lúc này. Sau đó sự nghiệp dần dần phát lên, ông ta lại kết bạn với một người hồng nhan tri kỷ. Người hồng nhan tri kỷ này là người có công ở phía sau hậu trường của tập đoàn Vĩnh Tân. Bà ta có học thức không thua đáng mảy râu, quả quyết mưu lược. Trong lúc sớm chiều ở chung với nhau, ông lão Ngụy và bà ta đã ngầm nảy sinh tình cảm, cuối cùng thì cưới bà ta về nhà.

Ngụy Tông Thao nói: “Trước đó, vào thập niên bảy mươi ở Hong Kong, người Hoa có thể noi theo ‘Luật lệ Đại Thanh’ mà nạp thiếp, cho nên bà ta vào nhà họ Ngụy là hợp pháp.”

Người vợ quyền quý cưới hỏi hoàng hoàng thì yếu đuối nhu nhược, chỉ biết lén lút rơi lệ, căn bản là không dám phản đối. Vợ lẽ vào cửa, khí thế lập tức lấn áp vợ lớn, vợ lớn cả ngày buồn bực không vui, từ đó về sau ốm đau quần thân, ngày càng nặng thêm, liên lụy đến người thân không ai trông nom, thường xuyên bị người ta khi dễ.

Cho đến khi người vợ lẽ sinh ra Ngụy Khải Nguyên, ông lão Ngụy đã hoàn toàn quên mất vợ lớn. Ông ta cưng chiều Ngụy Khải Nguyên lên tận trời. Con trai muốn cái gì thì sẽ có cái đó, làm chuyện sai trái, ông lão Ngụy cũng không nhần tâm trách mắng nửa câu. Một vài năm sau Ngụy Tinh Lâm được sinh ra, ông lão Ngụy cũng vô cùng cưng chiều cô ta.

“Năm đó ông lão Ngụy biết được sự tồn tại của mẹ tôi, ông ta đã sớm bàn đến chuyện hôn nhân của cha tôi, dĩ nhiên là cực lực phản đối. Mẹ tôi đe dọa cha tôi, không thể nói ra sự tồn tại của tôi, để tránh bị người ta đoạt mất.”

Dư Y nghe Ngụy Tông Thao dùng từ “đe dọa”, vốn trong lòng còn có chút kềm nén đột nhiên vui vẻ vài phần, nói: “Mẹ của anh thật thông minh!”

Ngụy Tông Thao cười: “Dĩ nhiên! Bà biết làm thế nào mới có thể có cuộc sống thật tốt. Đối với bà, tình yêu cũng không phải là tất cả. Bà không muốn gả vào một gia đình như vậy, bà đã từng cho cha tôi cơ hội, kêu ông cùng rời đi với chúng tôi, đáng tiếc là cha tôi không nỡ bỏ.”

Không nỡ bỏ lại gia đình của mẹ ông bị ông lão Ngụy nhiều lần chèn ép, không nỡ bỏ mẹ ông dây dưa trên giường bệnh. Ông ta cố phần chần lại, đi vào tập đoàn giúp đỡ dẫu dặt thân nhân của bên mẹ. Đáng tiếc là có bên vợ lẽ trấn giữ, ông ta hoàn toàn không thể chống lại đối phương. Vài năm sau đó, ông ta luôn luôn sinh hoạt tại bệnh viện, dầm vào vết xe đổ của chính mẹ mình, cho đến khi bệnh chết.

“Lúc đó ông còn có thể đáp máy bay qua Singapore một lần. Ông quỳ gối khóc trước mặt mẹ tôi. Thật ra ông ta cũng không có làm sai cái gì, mẹ tôi nói với tôi, lúc ấy bà cũng không có thương ông đến mức đó, nếu

không thì bà sẽ không bỏ đi như vậy. Nhưng mà tám năm trước cha tôi bệnh chết, khi tin tức được truyền đến, mẹ tôi đã khóc đến đứt ruột đứt gan.”

Dư Y giật mình. Lời nói của anh nhẹ nhàng băng quơ, nhưng hai ba chục năm nay, không biết là trong lòng anh như thế nào khi nhìn thấy cha của mình cưới vợ sinh con gái, nhìn thấy ông mất sớm. Chắc chắn là bên trong còn có rất nhiều sự tình không muốn cho người khác biết được, mới có thể khiến cho anh trăm phương ngàn kế như bây giờ.

Ngụy Tông Thao cười nhẹ: “Chúng ta rất giống nhau, đều là lòng dạ hẹp hòi, ai làm rách lòng mình thì mình nhất định sẽ khiến cho người đó khổ sở. Về phần Ngụy Tinh Lâm, cô ta thực sự là ngoài dự đoán của tôi. Bất quá không có quan trọng lắm, tôi sẽ trả lại cho cô ta!”

Ngụy Tông Thao muốn ăn miếng trả miếng, chuyện này không thể hoàn thành trong chốc lát. Chú Tuyền nhắc nhở anh qua không bao lâu sẽ phải trở lại Singapore một chuyến. Ngụy Tông Thao suy nghĩ một lát, đánh một cú điện thoại yêu cầu lùi lại thời gian trở về, đầu bên kia truyền tới tiếng giậm chân hỗn hển. Cuối cùng Ngụy Tông Thao nói: “Con sẽ dẫn phụ nữ về.”

Đầu kia lập tức im lặng, hơn nửa ngày mới trầm giọng nói: “Đem tư liệu của cô ta chuyển tới đây!”

Ngụy Tông Thao nói: “Không cần.” Nói xong liền ngắt điện thoại, không có nghe được một tràng rống lớn ở đầu kia.

Công việc của tập đoàn tạm thời do Ngụy Tinh Lâm để ý. Buổi chiều tiến hành hội nghị cấp cao, nét mặt Ngụy Tinh Lâm toả sáng, ngồi ở vị trí chủ tọa tuyên bố một sự kiện.

Một năm trước, tập đoàn Vĩnh Tân từng thảo luận với một tập đoàn tài chính lớn ở nước ngoài, thương lượng việc hợp tác đầu tư ở nước ngoài. Tiếc là ông lão Ngụy đột nhiên trúng gió nhập viện, đối phương cho là từ chối. Tập đoàn Vĩnh Tân cố gắng một năm, rốt cuộc cơ hội lại đến lần nữa.

“Ba ngày sau ông Robin sẽ đến, đến lúc đó các khâu phải chuẩn bị đầy đủ.” Cô ta nhìn về phía Ngụy Tông Thao, cười nói: “A Tông, mấy ngày nay không bằng nghỉ ngơi cho thật tốt. Hai ngày nay mọi người đi ra ngoài cũng không tiện, dưới lầu của tập đoàn vẫn đều có phóng viên đang chờ đợi.”

Ngụy Tông Thao cười nhạt: “Tôi không quan tâm ý người khác. Cảm ơn.”

Anh điềm nhiên như không trả lời, làm cho Ngụy Tinh Lâm trong chốc lát không tìm được cớ nào khác, loại tranh chấp này không đủ để làm cho anh rời khỏi Vĩnh Tân. Bởi vì Ngụy Khải Nguyên đã sớm làm tấm gương nhiều năm.

Ở đầu này, Dư Y thành thật ở trong biệt thự, không có đi dạo phố, cũng không có dầm vò A Thành. Cô ôm máy tính tìm việc làm, đã làm con sâu gạo gần hai tháng nay, nếu không làm chút chuyện thì cô sẽ nổi mốc.

Cô vừa ăn trái cây vừa hỏi A Thành: “Giấy chứng minh của tôi để ở chỗ nào?”

A Thành cả kinh: “Cô Dư, cô muốn làm gì!?”

Dư Y liếc nhìn anh ta một cái, cười như không cười: “Bỏ trốn đó!”

A Thành nhẹ nhàng thở ra: “Cô đừng đùa như thế.”

Dư Y không hề đùa anh ta, chỉ vào màn hình máy tính cho anh ta xem: “Tôi muốn tìm việc làm, không có giấy chứng minh thì không được.”

A Thành nhíu mày: “Tổng giám đốc Ngụy cho cô nhiều tiền như vậy, cô còn không đủ xài sao? Chúng ta rất nhanh sẽ quay về...” Anh ta còn chưa có nói xong, đột nhiên nghe thấy chuông cửa vang lên, chỉ đành chạy ra mở cửa trước.

A Thành giỏi đánh bài, trí nhớ và thị lực rất tốt, nhìn thấy người có duyên gặp mặt mấy lần đứng ở trước mặt, anh ta lập tức nhớ lại tư liệu của đối phương.

Trần Chi Nghị, cổ nhân của Dư Y.

A Thành chắn ở cửa, nhíu mày nói: “Quý ông này, xin mời đi cho!”

Trần Chi Nghị dút hai tay vào túi quần, vẻ mặt thảnh thơi, mỉm cười nói: “Anh Chu Thế Thành, bảy năm trước từng lấy danh nghĩa cá nhân tham gia thi đấu vua bài ở Singapore, không thể vào được trận chung kết, từ đó về sau vẫn phục vụ ở Thế giới giải trí Singapore.”

Sắc mặt của A Thành không ngừng thay đổi. Trần Chi Nghị vẫn cười nham nhảm: “Tôi không phải tới tìm anh, tôi tìm Dư Y.”

Thời tiết đầu mùa hạ, ánh nắng tươi sáng, xung quanh biệt thự đẹp đẽ tĩnh mịch, có một giọng nói lười biếng trôi tới: “A Thành, buổi sáng anh đã nấu súp Bak-kut-teh*, đi múc hai chén đi!” Dư Y dựa ở cửa, cười về phía cửa sắt chỗ hai người, nhẹ nhàng thoải mái. Đúng là hình ảnh trong trí nhớ nhiều năm của Trần Chi Nghị.

*Bak-kut-teh là món ăn của Malaysia gồm có hầm thịt, xương heo với một số vị thuốc bắc nấu thành canh (theo wikipedia)

42. Chương 42

Chuyển ngữ: Pussycat

Bak-kut-teh được nấu từ các loại hương liệu và đồ gia vị, trong nước canh không có lá trà gì cả, ăn vào thì thấy thơm nồng mùi vị hạt tiêu, là món ăn vô cùng ngon miệng.

Dư Y rất thích món ăn này, sáng sớm còn kêu A Thành đi ra ngoài mua bánh quẩy về. Bánh quẩy được xé thành những múi nhỏ, nhúng vào bak-kut-teh có một mùi vị đặc sắc.

Cô ăn đến hưởng thụ. Nhưng Trần Chi Nghị ở đối diện không có chạm vào chén bak-kut-teh, chỉ luôn mỉm cười nhìn cô. Gần gũi như vậy, anh có thể thấy lông mi của Dư Y chớp động, còn có thể thấy rõ vết canh bắn trên môi của cô, giống như quay lại mấy năm trước – anh ở nhà trọ nấu cơm chiều, chờ cô về đến nhà, hai người ngồi đối diện nhau, anh nhìn cô suốt, Dư Y trừng anh, hỏi anh nhìn cái gì, lúc nói chuyện trên môi còn dính nước tương.

Dư Y để chén canh xuống, cười tủm tỉm nói: “Nhìn đủ chưa?”

Trần Chi Nghị rử mắt xuống: “Chưa đủ.”

Anh ta trái lại rất thẳng thắn. Dư Y thở dài trong lòng, thật sự không rõ là lúc này anh ta lại muốn làm cái gì, dứt khoát nói thẳng ra: “Anh có chuyện thì nói mau, tôi bề bộn nhiều việc.”

Ở đầu kia, A Thành như gà mắc tóc, một hồi cầm một cái khăn lau từ phòng bếp đi ra, lau lau nơi này chùi chùi nơi kia, một hồi lại ngồi xuống ghế ăn cơm, vênh tai đưa lưng về phía phòng khách.

Trần Chi Nghị liếc nhìn về phía phòng ăn, Dư Y thì coi như không biết, anh đành phải cười cười, nói: “Em có biết Ngụy Tông Thao là ai hay không?”

Dư Y dựa vào sofa, rờ cằm nói: “Biết. Con riêng của nhà họ Ngụy tập đoàn Vĩnh Tân, anh đã điều tra qua.”

Trần Chi Nghị lắc đầu một cái, cũng không có nói tới Ngụy Tông Thao, mà nói: “Chu Thế Thành là người Singapore, từng tham gia trận đấu vua bài, Phùng Đức Tuyên là một gã tài xế, cha mẹ Trang Hữu Bách làm công ở Singapore, khi anh ta hơn mười tuổi cũng sang Singapore. Còn có Giang Tấn, anh ta tốt nghiệp ở tỉnh M, ngành máy tính, đã làm hacker, từng có tiền án. Em nói chuyện Ngụy Khải Nguyên của tập đoàn Vĩnh Tân tạo bằng cấp giả, bạn học của ông ta có dễ dàng tra ra hay không?”

Trần Chi Nghị lại nói: “Tôi tra không ra thân phận của Ngụy Tông Thao. Hiện giờ tôi đang nghiên cứu mạng lưới quan hệ của mấy người này. Điểm chung giữa họ chính là Ngụy Tông Thao, tra ra anh ta chỉ là vấn đề thời gian thôi. Tôi có thể điều tra ra, sau này nhà họ Ngụy cũng có thể điều tra ra.”

Dư Y không ngờ A Tấn lại là một học sinh rất giỏi, hèn chi mỗi lần cần tin tức thì Ngụy Tông Thao sẽ phái A Tấn đi thăm dò điều tra. Nhưng mà có phải là hơi có chút không biết trọng nhân tài hay không?

Dư Y tiếc nuối cho A Tấn, cười hỏi: “Sau đó thế nào?”

Trần Chi Nghị cười khẽ, lắc lắc đầu: “Em chắc chắn đã sớm biết được lai lịch của Ngụy Tông Thao có vấn đề. Em có biết là anh ta có quen biết với cha của em hay không?” Anh ta quan sát vẻ mặt của Dư Y, trong lòng hiểu rõ: “Em cũng đã biết rõ, xem ra em và anh ta phát triển suông sẻ.”

Anh ta không cười nữa, mặt không chút thay đổi, dựa vào lưng ghế sofa, ánh mắt nhìn Dư Y chăm chú, nói: “Nhưng em chắc chắn không biết cha của em là bị tố cáo như thế nào!”

Dư Y liếc Trần Chi Nghị, nhìn anh ta hồi lâu không nói một lời, hơn nửa ngày mới hét lên: “A Thành, anh trở về phòng đi!”

A Thành lập tức nói: “Tôi đang ăn, không muốn trở về phòng!”

Dư Y quát lớn: “Trở về phòng!” Đúng là chưa từng có sự lạnh lùng quyết đoán như vậy, không cho phép người khác phản kháng, bộ dáng không giận mà uy rất giống với Ngụy Tông Thao. A Thành lập tức chạy lên lầu.

Trần Chi Nghị chăm chú nhìn Dư Y thật sâu, nghe được tiếng hét chói tai của cô, anh dường như nhớ lại thời gian ngày xưa. Ngày đó Dư Y đi ra từ trại tạm giam, mặt không chút thay đổi từ đầu tới cuối, mẹ Dư Y lôi kéo Dư Y ngồi vào trong xe của anh, dọc đường nắm tay Dư Y, ánh mắt không ngừng liếc về phía người lái. Trong lòng Trần Chi Nghị hiểu rõ, biết mẹ Dư đã không còn người nào để cầu xin, hy vọng vào Trần Chi Nghị có thể giúp đỡ.

Đến khi xe dừng lại, mẹ Dư đi lên lầu trước, Dư Y hỏi rất trực tiếp, sau khi nghe xong câu trả lời của Trần Chi Nghị thì cô có vẻ mặt thất vọng. Trần Chi Nghị nhớ rõ cảnh đó – mặt trời chiều ngã về tây, Dư Y rũ đầu xuống, mái tóc dài đã rất lâu rồi không được chăm sóc đến, màu tím đã bị phai thành màu đỏ cam, trong chiều mùa hè nóng rực như là muốn bốc cháy lên, chói mắt như thế.

Trần Chi Nghị khẽ nói chuyện với cô, sau khi nói xong Dư Y lập tức giận dữ nhìn anh, hai mắt đã muốn bốc hỏa, lời nói tàn nhẫn, sinh ra vẻ uy nghiêm. Trần Chi Nghị không có trả lời, cho đến khi cô đi khỏi không quay đầu lại, anh mới cười ảm đạm.

Trần Chi Nghị quay lại hiện tại, không nhanh không chậm cầm lấy bak-kut-teh ở trên bàn uống một ngụm, nói: “Lạnh rồi.”

“Cần tôi giúp anh hâm nóng lại không?” Dư Y nhàn nhạt châm biếm.

Trần Chi Nghị nhẹ giọng nói: “Cho tới bây giờ tôi luôn không nỡ để em làm việc.” Anh ta rút cuộc đi vào vấn đề chính: “Vài ngày trước tôi đã tự mình đi Singapore một chuyến. Trước khi đi Singapore tôi đã trở về nhà một chuyến, gặp qua chú Trương kỉ uỷ, nhà em và ông ta cũng là quen biết cũ.”

Dư Y còn nhớ một người như vậy, cương trực công chính, vô cùng cẩn thận, cứng nhắc. Trần Chi Nghị tiếp tục: “Dựa vào ghi chép, trước tiên là bọn họ phát hiện sự khác thường của bí thư Nhạc, nguyên do là ngân hàng làm việc sơ xuất một lần, người có ý đã từ trong sai lầm tìm ra vào mấy năm trước bí thư Nhạc đã ăn hối lộ một khoản tiền lớn, cũng chính là năm em lớp 11 lên lớp 12.”

Trần Chi Nghị mang đến một tập tài liệu, nói tới đây, anh ta cầm tài liệu đưa cho Dư Y: “Lai lịch của khoản tiền này bất minh, do lúc ấy bị quản lý vụ án tham ô, bí thư Nhạc cũng không có cãi lại, lúc sau kiểm tra đối chiếu phát hiện có vấn đề, nhưng có đủ loại nguyên nhân nên cuối cùng vẫn không giải quyết được gì. Tôi điều tra thật lâu, chỉ tra ra được khoảng thời gian đó bí thư Nhạc cùng người trong bức ảnh này từng có tiếp xúc gần gũi.”

Dư Y cực kỳ quen thuộc với số tiền hiển thị trong tài liệu. Trong trang sau còn đính kèm mấy tấm ảnh chứng nhận. Theo tư liệu cho biết thì người trên bức ảnh đã định cư ở nước ngoài. Dư Y cúi đầu nhìn bức ảnh, cười nói: “Suy đoán vô căn cứ?”

Trần Chi Nghị “Ừ” một tiếng, nói: “Người đó là Hoa kiều Singapore, tám năm trước có chút danh tiếng ở thành phố Hải Châu, theo như ba mươi năm làm việc của cha em, chưa bao giờ tiếp xúc với người Singapore, chỉ có người đó là ngoại lệ. Tám năm trước, lúc Ngụy Tông Thao lập công ty, từng được sự giúp đỡ của bạn

bè của cha em. Tất cả những ghi chép về anh ta ở trong nước đều là giả. Ai có khả năng thay trắng đổi đen như vậy?”

Anh ta đi đến kết luận: “Thời gian ăn khớp, quốc tịch phù hợp, không có gì chính xác hơn suy đoán này. Em thông minh như vậy nhất định là trong lòng hiểu rõ. Chủ nhân của sổ tiền này không phải là hung thủ, mà chỉ là đồng loã.”

Trần Chi Nghị rất hiểu Dư Y. Ngoại trừ cha mẹ Dư Y, anh là người làm bạn với Dư Y lâu nhất. Dư Y bấu môi là anh biết cô đang ghét, Dư Y liếc mắt nhìn một cái là anh biết cô có hứng thú, Dư Y chủ động giúp đỡ là anh biết cô có mục đích, Dư Y nóng hay lạnh anh cũng rõ như lòng bàn tay. Anh biết rõ tử huyệt của Dư Y hơn Nhạc Bình An – ai cũng không chạm vào được, ai cũng không tổn thương được. Ngay cả ông nội và chú rất cưng chiều cô cũng không có cách nào có được một chút mây may tha thứ của cô.

Dư Y còn đang xem ảnh chụp, Trần Chi Nghị nhìn không ra biểu cảm của cô, yên lặng hồi lâu mới nghe cô mở miệng, điềm nhiên như không có việc gì, giọng nói mang theo ý cười: “Vậy thì như thế nào, quả thật là cha tôi vi phạm pháp luật, ông ấy cũng đã nhận án tử hình rồi, vậy thì như thế nào...”

Cô không ngẩng đầu, lặp lại hai lần “vậy thì như thế nào”, cảm xúc không thấy thay đổi. Nhưng Trần Chi Nghị lại căng thẳng trong lòng, không khỏi bấu vào tay vịn của sô pha, nụ cười có chút cứng nhắc, giọng nói ngưng ngừng, không đề cập tới Nhạc Bình An, chỉ nói: “Người nhà họ Ngụy tranh đấu sẽ liên lụy đến em. Em đã muốn rời đi từ lâu, đừng lại để bị cuốn vào thị phi của những người khác. Tôi đã nhìn thấy em trên báo chí, sớm hay muộn gì thì ông nội và chú của em cũng thấy được. Không muốn gặp bọn họ thì em nên nhanh chóng rời đi.”

Anh đứng dậy, nhìn thấy Dư Y vẫn ngồi cúi đầu không nhúc nhích, rốt cuộc nhịn không được đi đến trước mặt cô, thấp giọng nói: “Nhất Nhất...” Cuối cùng cũng không nói nên lời nào khác.

Khi đó Ngụy Tông Thao còn đang ở tập đoàn. Anh có rất nhiều công việc phải làm, bận rộn liên tục đến trời tối anh mới trở về. Ngồi ở trong xe sắp đến cổng nhà, khi đi qua một toà nhà gần căn biệt thự thì anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, nơi đó tối đen như mực.

Về đến trong nhà, trong phòng khách chỉ có một mình A Thành, Ngụy Tông Thao hỏi: “Dư Y đâu rồi?”

A Thành trả lời: “Ăn xong cơm chiều thì đi vào phòng sách, mãi cho đến bây giờ vẫn chưa ra.” Hồi sớm anh ta đã gọi điện thoại thông báo cho Trang Hữu Bách trước, bây giờ anh ta lại kể lại tỉ mỉ: “Ông Trần ngồi mấy tiếng đồng hồ, nửa tiếng đầu tôi ngồi trong phòng ăn có thể nghe được bọn họ nói chuyện, sau đó cô Dư đuổi tôi lên lầu, tôi không nghe được cái gì nữa.”

Ngụy Tông Thao gật đầu, sau khi cơm nước xong mới đi lên lầu, tắm rửa xong thấy Dư Y còn chưa trở về, anh quyết định đi phòng sách.

Dư Y ngồi xếp bằng trên ghế giám đốc xem phim bộ, nhìn thấy Ngụy Tông Thao vào cửa, cô thờ ơ liếc mắt một cái.

Ngụy Tông Thao lập tức đi về phía cô, bàn tay vòng qua hai bên eo cô, dùng sức một cái đã bế cô đứng lên. Dư Y phiên chán kêu một tiếng, nháy mắt đã bị Ngụy Tông Thao đặt lên đùi anh, cảm bị đối phương kèm kẹp nâng lên.

Ngụy Tông Thao trầm mắt hỏi: “Bị khó chịu cái gì vậy?”

Dư Y lắc đầu một cái, không thể làm cho anh bỏ ra, cô cau mày gạt tay anh ra, hơn nửa ngày mới ào ào nói: “Mỗi tháng phụ nữ bị khó chịu hai ba ngày, anh không biết sao!”

Ngụy Tông Thao cười, hôn cô một cái, nói: “Không biết, tôi chỉ biết là em sẽ khó chịu năm ngày.”

Dư Y rốt cuộc chui vào trong lòng anh, buồn bực nói: “Trần Chi Nghị đã tra ra được A Thành là Chu Thế Thành, nói là đều biết ngay cả anh ta từng tham gia trận đấu vua bài. Không bao lâu sau anh ta có thể đào ra gốc gác của anh, anh nên cẩn thận đối phó.”

Ngụy Tông Thao “Ừ” một tiếng, hỏi cô: “Em không tò mò tôi ở Singapore làm cái gì sao?”

Dư Y vẫn còn buồn phiền nói: “Có thể làm cái gì, tóm lại không giống như là làm chuyện tốt. Tôi không tò mò, biết càng ít thì càng an toàn.”

Ngụy Tông Thao nhin không được cười, lại hôn cô một cái, một lát sau mới nói: “Cũng chỉ là chút chuyện này?”

Dư Y từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua cái cằm của anh, rồi quét qua mũi anh, cuối cùng là ánh mắt của anh. Ánh mắt trầm lắng, tối như là màn đêm bao la, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, càng sâu không thể lường. Dư Y ôm cổ anh, hơi lắc đầu nói: “Không vội, trước hết anh chuyên tâm làm cho tốt việc của mình, vài ngày là tôi sẽ bình tâm lại!”

Vẻ mặt của Ngụy Tông Thao sa sầm, sau một lúc lâu mới cười nhẹ một tiếng, ôm Dư Y xem phim bộ bắt đầu chiếu.

Dư Y cũng không định gây chuyện gì, để tránh cho Ngụy Tông Thao khỏi phải phân tâm vào thời khắc mấu chốt này. Ngày thứ ba sau khi Ngụy Tông Thao mặc xong quần áo, bối Dư Y từ trong chăn ra, vỗ thức cô, nói: “Mấy ngày nay sẽ có tin đồn, nhớ kêu A Thành mua vài tạp chí giải trí về.”

Dư Y mất buồn ngủ, lơ mơ gật đầu, lại bị Ngụy Tông Thao nhét trở về trong chăn.

43. Chương 43

Chuyển ngữ: Pussycat

Cha của ông Robin là nhà đầu tư nổi tiếng trên thế giới, gần chín mươi tuổi vẫn còn hoạt động mạnh ở Âu Mỹ. Quan điểm của ông ta rất tinh tường độc đáo, tổng số tài sản hàng năm như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn. Những đầu tư được ông ta nhìn trúng đều không ngoại lệ sẽ đạt được thành công.

Lần này ông Robin đại diện toàn quyền cha của ông ta mà đến, còn chưa có xuống máy bay thì truyền thông đã đưa tin về việc này. Trong bản tin nói vợ trước của ông Robin là người Hoa, bởi vậy ông ta cực kỳ yêu thích văn hoá Trung Quốc, tự mình đặt ỉnh một cái tên tiếng Trung là “La Tân”. Mà lần đi Trung Quốc này cũng là vì ông Robin xem trọng thị trường Trung Quốc nên tranh thủ đến.

Sáng sớm xe của Ngụy Tinh Lâm cũng đã chờ ở ngoài sân bay, nhưng không thể tiếp được ông Robin, chỉ nhận được điện thoại của trợ lý của ông ta, nói bọn họ đã tự đi đến khách sạn trước.

Ngụy Tinh Lâm giận tím mặt, một lát sau mới kêu tài xế lái đến khách sạn. Chờ khoảng chừng một tiếng đồng hồ mới có thể gặp được ông Robin, cô ta đã không còn vẻ mặt hoà nhã, sau khi trở lại tập đoàn thì nổi trận lôi đình.

Nhưng công việc còn phải tiếp tục, về phía Ngụy Tông Thao chuyện mượn ngân hàng còn chưa có ánh sáng nào. Đầu này cô ta nhất định phải nhanh hơn Ngụy Tông Thao một bước, kêu cha nhìn một cái xem ai mới có đầy đủ khả năng!

Thái độ của ông Robin lãnh đạm, người khác không dễ dàng gặp mặt. Nếu như ngày ngốc đợi đến khi hai bên chính thức gặp mặt, không ai biết được đến lúc đó sẽ có kết cục như thế nào. Ngụy Tinh Lâm không yên lòng, chỉ có thể chuyển ánh mắt đến trợ lý của ông Robin.

Người trợ lý ông Robin mang đến lần này là một người Hoa. Buổi trưa Ngụy Tinh Lâm đã gặp mặt đối phương một lần. Cô ta càng suy nghĩ thêm, cuối cùng thì phải thuộc hạ đi điều tra tài liệu của người trợ lý kia.

Buổi chiều thuộc hạ điều tra trở về, báo cáo lại: “Trợ lý đặc biệt Lâm năm nay bốn mươi lăm tuổi, đi theo ông Robin mười lăm năm, ly hôn với vợ trước đã được mười năm, cuộc sống của ông ta tương đối đơn điệu, không thấy chuyện xấu hoặc là tai tiếng gì khác, cũng không có đặc biệt thích cái gì. Người ở bên cạnh ông ta nói ông Lâm thích thưởng thức món ăn ngon các nơi.”

Một người đàn ông không thích uống rượu, không thích đàn bà, chỉ thích món ăn ngon, cũng không biết là thật hay giả. Ngụy Tinh Lâm cười nhạt, suy nghĩ một chút, vẫn là chỉ có thể dựa theo tin tức đã biết mà xuống tay trước.

Cô ta gọi điện thoại cho trợ lý Lâm, sau khi chào hỏi vài câu thì cười hỏi ông ta: “Hôm nay trợ lý Lâm tàu xe vất vả, nhất định là vô cùng mệt mỏi, không biết ngày mai có thời gian hay không, tôi muốn tự mình làm hướng dẫn viên du lịch, đưa trợ lý Lâm đi dạo chơi Hong Kong.”

Trợ lý Lâm từ chối khéo, nói: “Không cần phải làm phiền cô Ngụy, tôi có thể tự mình đi shopping.”

Ngụy Tinh Lâm nói: “Không phiền đâu. Tôi đã sắp xếp xong hành trình, ngay cả nhà hàng đều đã định. Người Hong Kong chúng tôi thích ăn điểm tâm. Không biết là trợ lý Lâm có muốn thử xiu mại và sủi cảo tôm của chúng tôi không? Đây là những món ăn cực kỳ bình thường, mỗi người Hong Kong chúng tôi đều thích ăn.”

Trợ lý Lâm rất cuộc có hứng thú, hoàn toàn đồng ý, hẹn với Ngụy Tinh Lâm chín giờ sáng mai.

Hong Kong là một ‘kinh đô mỹ thực’, phố lớn ngõ nhỏ đều có thể thấy được nhà hàng quán ăn, ven đường cũng có thể thấy quầy hàng bán bánh pudding đậu đỏ và bánh trứng gà. Quán trà không chớp mắt vẫn có thể cho ra một ly trà sữa chân chính vừa thơm vừa ngon. Người thích món ăn ngon xem nơi này như là thiên đường.

Chín giờ ngày hôm sau, trong nhà hàng đã sớm đầy kín người, rất nhiều khách hàng đều phải xếp hàng ở cửa. Mỗi món ăn Ngụy Tinh Lâm đều gọi một phần, trong nháy mắt bàn ăn đã bày đầy. Lòng heo trong suốt óng ánh, ngon miệng mê người. Đợi ăn xong, cô ta giới thiệu với trợ lý Lâm: “Nhà hàng này đã có hơn ba mươi năm lịch sử. Trước đây cha tôi thường dẫn đám anh em chúng tôi tới chỗ này ăn điểm tâm, tôi thích nhất là ăn lòng heo của nhà hàng này. Anh xem Hong Kong hàng năm đều thay đổi, nhà cửa đất đai lên xuống, mười năm sau anh lại đến, có lẽ tìm không được kiến trúc quen thuộc. Chỉ có những mùi vị thức ăn này sẽ không thay đổi, bất cứ lúc nào ăn vào cũng quen thuộc như thế!”

Trợ lý Lâm cảm động lây, cùng chuyện trò với cô ta một lúc, không hề quên đồ ăn ngon ở trên bàn, đều tinh tế thưởng thức tất cả. Khi rời đi ông ta khen không ngừng miệng, ghi lại điện thoại của nhà hàng, nói còn muốn đến thăm lần sau.

Ngụy Tinh Lâm cố ý bỏ ra thời gian cả ngày để tạo cảm tình với trợ lý Lâm, dĩ nhiên làm người chủ nhà tận tình, dẫn ông ta đi khắp nơi ngõ ngách ở Hong Kong tìm kiếm đồ ăn, tuyên bố rằng trong cuộc đời mình không có nhiều sở thích cho lắm, duy nhất đối với thức ăn ngon là không ngừng tay, áy náy nói: “Cho nên chỉ có thể mang trợ lý Lâm đi vui chơi ăn uống khắp mọi nơi. Không biết trợ lý Lâm có chỗ nào khác muốn đi hay không?”

Trợ lý Lâm đâu chỉ có để ý đến ăn uống, hứng thú của hai người hợp nhau, nói chuyện với nhau cả ngày thật vui, đồng thời còn hẹn ngày mai lại đi chơi tiếp.

Ngụy Tinh Lâm hớn hở trong lòng, buổi tối sau khi về đến nhà, đặc biệt lấy bộ quần áo mới ra, đứng trước gương loay hoay một hồi lâu. Ngày hôm sau, cô ta ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, ngay cả một sợi lông mi cũng không có bỏ qua. Năm tháng cũng không có lưu lại bao nhiêu dấu vết trên mặt cô ta, nếp nhăn ở khóe mắt mờ đến mức không thấy rõ, làn da cũng không chảy xệ, luôn bảo dưỡng hàng năm, bây giờ làn da vẫn săn chắc như trước.

Cô ta vẫn còn xinh đẹp như vậy, cũng không có thua kém những cô gái trẻ bao nhiêu.

Hôm nay Ngụy Tinh Lâm vẫn dẫn trợ lý Lâm đi khắp nơi ăn uống du ngoạn. Cô ta cũng không sợ thức ăn béo ngậy, thấy trợ lý Lâm có hứng thú với vịt quay thì đặc biệt tìm một tiệm vịt quay có lịch sử lâu đời.

Tính tình của trợ lý Lâm nho nhã, cực kỳ ga lăng, tuy là khách nhưng khi dùng cơm lại vô cùng chăm sóc Ngụy Tinh Lâm, lấy khăn tay lau tách trà thay cô, không có một chút ta đây nào.

Hai người dần dần có nhiều đề tài nói chuyện, càng trò chuyện càng vui vẻ. Ngụy Tinh Lâm nhân tiện thăm dò ý nghĩ của ông Robin đối với việc này. Trợ lý Lâm suy nghĩ một chút, nói: “Từ năm ngoái ông Robin đã có ý này, bây giờ đang cân nhắc hai tập đoàn, bọn cô là một trong số đó.”

Ngụy Tinh Lâm hiểu rõ trong lòng, nhưng cười không nói.

Tới giờ cơm trưa, trợ lý Lâm nói: “Tôi đến Hong Kong đã hai ngày, còn chưa có nếm qua đồ ăn của khách sạn, không bằng chúng ta đến nhà hàng của khách sạn ăn cơm trưa?”

Khách sạn bọn họ trọ nằm ở Chiếm Sá Chũ (một khu khá nổi tiếng ở Hong Kong), có thể quan sát cảnh đêm của cảng Victoria, nhà hàng của khách sạn vô cùng nổi tiếng. Ngụy Tinh Lâm cười nói: “Thiếu chút nữa là tôi quên, nhà hàng của khách sạn này làm món ăn Quảng Đông là chính tông nhất!”

Hai người bàn bạc, lập tức đi xe trở về khách sạn, ở nhà hàng vừa ăn vừa trò chuyện. Thời gian thấm thoát trôi qua, cuối cùng là một món canh được đưa lên, trợ lý Lâm cực kỳ ga lăng múc một chén cho Ngụy Tinh Lâm, bưng đến trên tay cô đột nhiên bị trượt, canh trong chén lập tức đổ lên quần áo của cô ta, canh từ trên ngực chảy tuốt xuống.

Ngụy Tinh Lâm kêu một tiếng, trợ lý Lâm chặn lại nói xin lỗi, may mắn là canh cũng không có nóng phỏng, nhưng mà màu sắc cái váy thì thật sự khó coi.

Ngụy Tinh Lâm khoát tay, nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Tôi có áo khoác, chút canh ấy lau một cái là được.”

Trợ lý Lâm vô cùng ân hận, nói: “Bằng không cô Ngụy đến phòng tôi ngồi một chút, tôi kêu người phục vụ đi mua một bộ quần áo phụ nữ đến.”

Ngụy Tinh Lâm luôn nói không có việc gì, nhưng khi thấy đối phương đưa thẻ phòng thì dừng một chút, không biết nghĩ tới cái gì, cô ta nói một tiếng cảm ơn, khoác áo khoác lên rồi khỏi phòng bao.

Cô ta đi thang máy lên lầu, nhìn vào gương mặt của mình trong kính bóng loáng, sắc mặt hơi hồng. Sau khi vào cửa, cô ta đi vào toilet lau lau quần áo, lau được một nửa thì cô ta dứt khoát mở nước vào bồn tắm lớn.

Trên lầu chính là phòng của ông Robin. Ngụy Tinh Lâm nằm trong bồn tắm lớn, có chút đắm chiêu khoát khoát nước ấm. Ngâm nước một hồi không thấy bên ngoài có động tĩnh, cô ta bèn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc đó trợ lý Lâm còn đang ăn ở trong phòng bao, gọi nhân viên phục vụ tới, hỏi cô ta phương pháp làm mấy món ăn này. Một lát sau, ông ta nhận được điện thoại, rời khỏi phòng bao đi vào đại sảnh, cười nói: “Hai vị phóng viên đã đợi lâu.” Vô cùng lễ phép ân cần, khiến cho hai người phóng viên vừa mừng vừa lo.

Hôm nay trợ lý Lâm nhận lời mời phỏng vấn, tuyên bố cố gắng hết sức ít nói về công việc, khi đi lên lầu nói: “Ông Robin xem lần này là ngoại lệ. Trước kia ông ấy không muốn bị ai phỏng vấn, bây giờ lấy tôi làm lá chắn, tôi dự tính sẽ bán đứng ông ta!”

Lời nói của ông ta khôi hài dí dỏm, thành công phá vỡ không khí lạnh nhạt giữa mấy người. Phóng viên cười nói: “Chúng tôi vốn chỉ tính chụp tấm hình về cuộc sống của ông ấy, nhưng xem ra lần này có tin giật gân!”

Ba người cười to, rồi cuộc đi tới trước cửa phòng. Trợ lý Lâm móc móc túi quần, rồi “A” lên một tiếng, nhú mồm nói: “Không thấy chìa khoá phòng đâu.”

Phóng viên hỏi ông ta có phải bị mất rồi hay không. Trợ lý Lâm chần chừ nói: “Vừa rồi tôi ăn cơm trưa ở nhà hàng, buổi sáng thì ở ngoài suốt, có thể là thật sự bị mất.”

Rơi vào đường cùng, ông ta chỉ có thể tìm nhân viên phục vụ mở cửa. Sau vài phút thì khoá phòng vang lên, cửa phòng rốt cuộc mở ra. Khi ba người đi vào thì bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Ngụy Tinh Lâm mặc áo ngủ, tay cầm ly rượu vang, đứng ở trước cửa sổ quay đầu lại, hai chân thon dài vừa thẳng vừa trắng bóc, bờ vai, xương quai xanh lộ lồ.

Cô ta sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức chạy về phòng. Hai người phóng viên và nhân viên phục vụ mặc ki-mô-nô đã sớm hoá đá ở cửa, không biết mở miệng như thế nào. Mà sắc mặt của trợ lý Lâm thì trầm xuống, mồm nhú chặt, nói với phóng viên: “Làm phiền hai vị về trước, công việc phỏng vấn tạm thời dời lại sau.”

Nguy Tinh Lâm là người có tiếng tăm ở thành phố, phóng viên tài chính và kinh tế không có khả năng không nhận ra cô ta. Huống chi mấy ngày trước đây chuyện xấu của nhà họ Nguy không ngừng xảy ra, liên tục bị đăng báo. Hiện giờ ngay cả đám phóng viên giải trí cũng đã chăm chú nhìn vào nhà họ Nguy.

Tin tức này lan truyền nhanh chóng, ngay cả bật miệng cũng không kịp. Trên tạp chí có hình chụp một người phụ nữ rời khách sạn, rõ như ban ngày, người phụ nữ cúi đầu che mặt, bước nhanh rời đi. Tựa đề rất lớn, được viết mập mờ không minh bạch. Cho dù không có chụp rõ ràng ngay mặt của đối phương, nhưng kết hợp với nội dung của bản tin, còn có chữ viết tắt của tên, cùng với người nổi tiếng vào ở khách sạn thời gian gần đây, ai cũng dễ dàng đoán ra nhân vật của sự kiện.

Sáng sớm ngày hôm sau, tạp chí lập tức vừa bán là hết sạch, truyền thông ám chỉ tập đoàn Vĩnh Tân vì hợp tác lần này mà không tiếc bỏ ra vốn gốc, cô ba của tập đoàn Vĩnh Tân phải tự mình ra quân tiếp khách. Hơn nữa lại lấy cắp chìa khoá phòng của người khác, mưu tính lấy sắc đẹp dụ dỗ đối phương, đáng tiếc là vụ xì căng đan lại bị người ta làm bể. Tập đoàn Vĩnh Tân mất đi sự lãnh đạo của ông lão Nguy, về sau thế nhưng lại rơi xuống nông nổi như vậy. Tất cả mọi người hết sức chán nản với thế hệ thứ hai của nhà họ Nguy.

Nguy Tinh Lâm một đêm không ngủ, gọi điện thoại cho trợ lý Lâm. Đối phương từ chối tiếp điện thoại. Cô ta không thể giải thích với ai cả, chẳng lẽ nói với người ta là mình bị người khác tính kế, là cô ta bị lừa lên lầu thay quần áo, nhưng mà lại thay áo ngủ?

Cô ta hết đường chối cãi, giải thích kiểu này chỉ là càng bôi càng đen. Cô ta thật sự không hiểu tại sao trợ lý Lâm phải hãm hại cô ta, cô ta và đối phương chưa từng gặp mặt qua.

Ngày hôm sau nhìn thấy tin tức, cô ta lập tức gọi điện thoại đến biệt thự nhà họ Nguy, vội vàng giải thích: “Ba, con là bị người ta hãm hại!”

Ông lão Nguy bằng lòng nghe xong điện thoại của cô ta, thế nhưng nội dung nói ra khiến cho cô ta hết hồn: “Cô nói là tập đoàn Vĩnh Tân của chúng ta không thù không oán với thuộc hạ của ông Robin, chỉ hãm hại mình cô? Tinh Lâm, cô thật làm cho ba thất vọng, mảnh lời hãm hại là cô rất am hiểu!”

Ở trong biệt thự, giờ phút này sắc mặt người tài xế trung thành và tận tâm nhất của ông lão Nguy tái nhợt. Ông lão Nguy cúp điện thoại, nói: “Cậu còn không chịu nói thật?” Nhìn thấy tài xế vẫn cắn chặt răng như trước, ông lão Nguy thở dài một hơi: “Tinh Lâm dùng tiền mua chuộc phóng viên, tự cho là thần không biết quỷ không hay. Tôi quả thật là dễ tin, đáng tiếc sự việc rất trùng hợp, phóng viên làm sao lại ở ngay lúc đó, vừa khéo đi qua đoạn đường mà ngay cả người đi đường đều ít qua lại? Phải biết rằng, đối phương có thể bị Tinh Lâm dùng tiền thu mua, có thể cũng bị người khác dùng phương pháp mua chuộc giống vậy.”

Ông lão Nguy ném càn nhiều tiền xuống, rốt cuộc khiến cho phóng viên phía bên kia mở miệng: “Chúng tôi không biết người đó là ai, chẳng qua là buổi tối ngày hôm đó nhận được tám hình chụp và lá thư, đối phương cho chúng tôi một khoản tiền, kêu chúng tôi dựa theo nội dung lá thư mà đưa tin.”

Ông lão Nguy nói: “Trên đời không có gió nào mà không lửa tường. Nếu chuyện này truyền ra, cậu có biết là danh dự của nhà họ Nguy chúng ta sẽ bị tổn hại bao nhiêu hay không? Đây là cậu ngu trung!”

Tài xế khóc lóc, quỳ xuống cuống quýt xin lỗi, rốt cuộc kể ra đầu đuôi ngọn nguồn chân tướng. Ông lão Nguy rốt cuộc khiến ông ta nói ra sự thật, sau khi nghe xong thì hoa mắt choáng váng một trận, đánh vào tay vịn xe lăn thật mạnh.

Nguy Tinh Lâm rốt cuộc cũng không gọi được điện thoại của biệt thự, sau khi tài xế đi khỏi mới được người làm cho biết là cha cô ta đã đi đến tập đoàn. Cô ta hấp tấp chạy đến tập đoàn, không để ý đến thư ký ngăn cản, cố sức đẩy cửa văn phòng ra, nhìn thấy mọi người đang ngồi ở trên sofa, cô ta chấn động khiếp sợ ngay tại chỗ.

Ông lão Nguy nghiêng rằng nghiêng lợi, cố gắng kiềm chế bản thân: “Đi ra ngoài!”

Nguy Tinh Lâm hô một tiếng: “Ba...” Nói xong thì bước vào, thư ký ngăn cản cũng không cản được.

Ông Robin cười nói: “Cô Nguy có chuyện, ông lão Nguy, bằng không hôm khác chúng ta bàn lại?”

Về mặt ông lão Ngụy bình tĩnh, dĩ nhiên gần như nổi điên lên, hai tay không ngừng run rẩy. Chú Tăng ở bên cạnh lập tức đưa mắt ra hiệu cho Ngụy Tinh Lâm. Ngụy Tinh Lâm không còn cách nào, chỉ có thể không cam lòng rời khỏi văn phòng. Cho đến hai tiếng đồng hồ sau đó, ông lão Ngụy đi ra, nhìn cũng không nhìn đến cô ta, giống như cô ta là người tàng hình.

Vài ngày ngắn ngủi, tập đoàn Vĩnh Tân thay đổi bất ngờ – ông lão Ngụy tự mình ra quân cùng ông Robin thương lượng việc hợp tác. Tiếc là tình huống cũng không lạc quan, hai bên đàm phán cũng không có được đáp ứng hữu hiệu gì. Buổi tối hôm nay ông lão Ngụy lại nhập viện một lần nữa. Lần này tin tức buổi chiều đối với chuyện này đã được lan truyền rộng.

Dư Y nhìn thấy tin tức thì thổn thức không thôi. Cô vừa xem, tim vừa đập thình thịch không ngừng. Không biết là bởi vì sự kiện ly kỳ, hay là bởi vì cô nghĩ tới người ở phía sau màn tạo ra những sự kiện liên tiếp này.

Trong biệt thự có rất nhiều báo chí giải trí. Mới trước đây truyền thông còn đang đưa tin về Ngụy Khải Nguyên và Ngụy Tông Thao, mấy ngày nay liền xoay hướng gió. Tiếc là xoay tới xoay lui vẫn là xoay xung quanh nhà họ Ngụy nằm ở nơi đầu sóng ngọn gió này. Cô không khỏi có chút đồng cảm với gia đình đã đắc tội với Ngụy Tông Thao, nói với A Thành: “Nếu ngày nào đó tôi cho tổng giám đốc Ngụy nhà anh đội nón xanh, các anh sẽ đối với tôi như thế nào?”

Nháy mắt, trong phòng bếp truyền đến một trận loảng xoảng. A Thành gờ cái sạn chạy đến phòng khách, hơn nửa ngày mới nhăn mày nghiêm mặt nghen ra hai chữ: “Cô Dư!” Xem ra là đã bị kinh sợ, Dư Y ôm bụng cười to.

Tối hôm nay Ngụy Tông Thao không có trở về.

Anh ở trong bệnh viện làm bạn với ông lão Ngụy cả một đêm. Luật sư của ông lão Ngụy cũng đã chạy tới, một mình đi vào hai tiếng đồng hồ, sau khi đi ra thì bị tất cả mọi người vây lại. Ngụy Khải Nguyên và Ngụy Tinh Lâm đều quan tâm hỏi tình huống của ông lão Ngụy, chỉ có Ngụy Tông Thao vẫn ngồi ở trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Luật sư nhìn thoáng qua Ngụy Tông Thao, nói: “Ông lão mời cậu Tông và chú Tăng đi vào.”

Đến ngày hôm sau, người đại diện tập đoàn Vĩnh Tân gặp ông Robin đã biến thành người con riêng thần bí của nhà họ Ngụy – Ngụy Tông Thao!

Đã gần một tuần Ngụy Tông Thao không có theo chơi với Dư Y. Hôm nay anh rút cuộc trở về sớm, Dư Y nhìn thấy anh cười: “Chưa đến một tuần, còn có cái gì mà anh không làm được không?” Cô vẩy vẩy tạp chí giải trí trong tay, ném tới trước mặt Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao lật xem vài trang, thản nhiên nói: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ trả lại cho cô ta.”

Ngụy Tinh Lâm tạo ra xì căng đan cho anh, anh liền trả lại cho Ngụy Tinh Lâm một xì căng đan càng tỉ mỉ hơn nữa, dễ dàng như trở bàn tay, ngay cả phóng viên cũng không cần tốn tiền mời đến.

Dư Y hoang mang: “Tại sao trợ lý Lâm lại phối hợp với anh? Các anh quen biết nhau?”

Ngụy Tông Thao hỏi: “Em muốn biết à?”

Anh cười mà không trả lời, mang cô trở lại phòng ngủ, quả thật là đã muốn cô thật lâu, khi tiến vào có chút không khống chế được. Anh nắm tay Dư Y hướng về phía bụng của mình, nói khẽ bên tai cô một câu. Dư Y nói không nên lời, chỉ có thể thừa nhận anh, khi rút cuộc có thể điều khiển được miệng của mình thì giọng cảm hận mắng anh. Ngụy Tông Thao thở hổn hển cười: “Tôi đã lâu lắm rồi không có chạm tới em!”

Tiếp tục động tác, cho đến khi Dư Y rút cuộc không chịu nổi thì anh mới dừng lại.

Sau nửa đêm Dư Y mới tỉnh lại, mồ hôi trên người đều đã khô. Cô sờ vết thương ở bụng của Ngụy Tông Thao, cúi đầu hôn, thành công nghe thấy tiếng hít thở của Ngụy Tông Thao bị kiềm hãm. Dư Y cười thầm: “Tôi nghĩ ngờ anh làm sao lại vì loại chuyện này mà ra tay độc ác với chính mình. Phải biết rằng trúng đạn bất cứ lúc nào đều sẽ nguy hiểm đến tính mạng, mà lúc ấy anh lại không có bác sĩ.”

Ngụy Tông Thao kéo cô vào lòng, hôn cô nói: “Khi ấy thật đúng lúc, tôi vốn đã có kế hoạch, đã sớm kêu A Trang chọn ngôi nhà cổ ở Nho An Đường.”

Nhưng mà kế hoạch không đuổi kịp biến hoá. Lúc ấy ở nước ngoài anh đã ngẫu nhiên gặp được ông Robin, ông Robin bị tập kích. Ngụy Tông Thao đỡ một phát súng cho ông ta, quyết định tương kế tựu kế, mang vết thương trốn đến Nho An Đường, làm ra vẻ như không tranh với đời, đem vết thương súng bắn giá hoạ cho Ngụy Khải Nguyên.

“Ông Robin và người ta có ân oán cá nhân, vốn là một chuyện không thể công khai. Tôi đúng lúc lợi dụng nó, ông ta cũng nợ tôi một cái nhân tình, tôi để cho ông ta trả lại, với ông ta mà nói chỉ là việc rất nhỏ.”

Ai có thể nghĩ đến đứa con riêng của nhà họ Ngụy lại quen biết với ông Robin tiếng tăm lừng lẫy. Chính là bởi vì việc này, trận này mới có thể diễn rất thật như thế. Dư Y đào bới gốc rễ vấn đề: “Vậy rốt cuộc là anh quen biết ông Robin như thế nào?”

Ngụy Tông Thao nói: “Ở Singapore...” Anh không nói hết, cúi đầu hôn cô một cái: “Có muốn đi Singapore không?”

Đôi mắt Dư Y khẽ nhúc nhích, hỏi: “Anh tính khi nào thì trở về?”

“Chờ ký xong hợp đồng với ông Robin, tất cả đều có thể kết thúc, đến lúc đó thì tôi trở về.”

Dư Y im lặng một lát, cười một tiếng, chui vào trong lòng anh, níu bờ vai của anh, ngửa đầu nhìn anh, nói khẽ: “Đêm nay anh rất thành thật, không bằng lại trả lời tôi một vấn đề.”

Ngụy Tông Thao nhíu mày, nghe Dư Y hỏi: “Tám năm trước anh ở bên ngoài quán trà hai tiếng đồng hồ, rốt cuộc là đang làm cái gì?”

44. Chương 44

Chuyển ngữ: Pussycat

Một tuần trước Dư Y nói với Ngụy Tông Thao: “Trước hết anh hãy chú tâm làm tốt chuyện của mình, tôi cũng sẽ bình tâm lại trong vài ngày.” Hiện giờ một tuần đã qua, xem ra cô đã nói ra suy nghĩ của mình.

Ngụy Tông Thao ôm cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Trả lời tôi, tám năm trước anh ở bên ngoài quán trà, rốt cuộc là vì cái gì!”

“Nhìn em.” Ngụy Tông Thao rũ mắt xuống, nhìn vào hai mắt của Dư Y, rồi bỏ thêm hai chữ: “Chờ người.”

Dư Y khẽ “À” một tiếng, tiếp tục dựa vào trong ngực Ngụy Tông Thao, ánh mắt mịt mù nhìn vào hư vô, trên vai cảm giác được bàn tay to lớn luôn chậm rãi vuốt ve, thoải mái ấm áp. Cô im lặng một lát, nói: “Trần Chi Nghị nói anh là đồng lõa hại cha của tôi. Năm đó tôi đã nhìn thấy hoá đơn gởi tiền của cha tôi.”

Cô đã nhìn thấy hoá đơn gởi tiền, nghe được nội dung của vài cuộc điện, giống như những đứa trẻ khác khi phát hiện cha mẹ mình có dấu hiệu ngoại tình. Cô vừa lo lắng vừa sợ hãi, còn có thù địch khó có thể khống chế, cho nên cô bắt đầu học tập theo dõi, muốn cho sự thật sẽ nói cho cô biết rằng tất cả những suy đoán đều là sai.

Dư Y nói: “Trần Chi Nghị nói, năm đó là có người ở ngân hàng trong một lần làm việc sơ xuất, phát hiện trong đó có một khoản tiền bất thường, cho nên mới bắt đầu âm thầm điều tra cha của tôi. Tiền đến từ một người Singapore, nhất định là có quan hệ với anh, có phải hay không?”

Bàn tay ở trên vai ngừng lại. Dư Y cười cười: “Là anh phải không, là anh đưa khoản tiền này.”

Cô cảm thấy ngực phập phồng của Ngụy Tông Thao dừng lại một chút, lập tức khôi phục ổn định. Cô cọ cọ, hỏi: “Tại sao lại không nói lời nào?”

“Hy vọng tôi nói cái gì?” Ngụy Tông Thao thấp giọng nói: “Trong lòng em đang suy nghĩ cái gì?”

Xem ra Trần Chi Nghị đã nói đúng, quả nhiên khoản tiền này đến từ Ngụy Tông Thao. Dư Y cọ một chút, mặt dán vào ngực của anh, hôn anh một cái, nói: “Trần Chi Nghị đã đoán sai. Nếu là năm năm trước, tôi nhất định sẽ hận chết người này, tôi muốn phải chôn cùng với người đó. Nếu không có khoản tiền này thì cha của tôi sẽ không bị người ta bắt được nhược điểm. Tiếc là bây giờ tôi đã trưởng thành rồi.”

Giọng nói của Dư Y khàn khàn, nghe thấy có chút yếu đuối: “Ông ấy đã phạm pháp từ lâu. Năm đó thành phố Hải Châu có cùng án buôn lậu bị đưa ra ánh sáng, cho dù không có khoản tiền kia thì cũng sẽ có những người khác khai ra cha tôi. Ông ấy vẫn là sống không được, tôi rất hiểu rõ.”

Lúc trước cô không hiểu được ý nghĩa của ông trời có mắt, đã cho rằng nó là một câu thành ngữ đơn giản. Mấy năm nay cô đã nhìn thấy rất nhiều người tốt chịu khổ, đó là ông trời bắt công. Nhưng cô cũng nhìn thấy rất nhiều người ác bị báo ứng thì đó là ông trời có mắt. Cô cũng không cho rằng cha cô là một người ác gì, Nhạc Bình An là người cha tốt nhất tốt nhất ở trên đời, không có ai tốt hơn ông cả. Nhưng cô cũng không có oán hận luật pháp, có lẽ trong tiềm thức cô đã tiếp nhận “ông trời có mắt” rồi.

“Cho nên, mặc kệ khoản tiền này đến từ ai, cũng không quan tâm khoản tiền này hối lộ ai, tôi sẽ không oán hận.” Cô cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn Ngụy Tông Thao: “Có phải tôi vô cùng vĩ đại không?”

Hai mắt của cô ướt át, cũng không giống như là có nước mắt, nụ cười ngọt ngào trong veo, nhưng nói chuyện lại có chứa giọng mũi chua xót. Người cô trần trụi, trắng nõn nà, tựa như đứa bé sơ sinh vừa mới chào đời, yếu đuối nhưng thánh thiện, vĩ đại như trong lời nói của cô – không hận không oán, bởi vì ông trời có mắt.

Ngụy Tông Thao mặt không chút thay đổi, cúi đầu xuống, nâng cằm của cô lên, trầm giọng nói: “Tôi ở bên ngoài quán trà chờ một người phụ nữ. Cô ta đi vào cùng với cha của em, cho đến khi đi ra. Năm đó cô ta làm việc cho tôi, phụ trách an bài thân phận của tôi. Nhiệm vụ hoàn thành, tôi đã sắp xếp cho cô ta di dân, chính là như vậy.”

Anh đã nói hết tất cả, Dư Y rút nước mắt.

Cô không quên được khuôn mặt của người phụ nữ kia. Lúc Trần Chi Nghị đưa tài liệu cho cô, cô liếc mắt một cái liền thấy được ảnh chụp kia. Trong ảnh chụp là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, dáng vẻ rất thướt tha. Nhưng người này không phải là kẻ thứ ba, cô đã hiểu lầm suốt ba năm.

Cô đã nói qua với ông nội và chú của mình, vi phạm pháp luật, trừng phạt đúng tội, cô thừa nhận ông trời có mắt. Cô biết là cha thật sự đã làm chuyện sai lầm. Người ta sinh lão bệnh tử, cha của cô chỉ trải qua sinh và tử, còn chưa có già đi, còn chưa có bệnh nặng. Ông ấy chết rất cực kỳ không vẻ vang.

Dư Y thật sự không oán không hận. Cô không phải là người hay oán hay giận, nhưng mà nửa đêm nằm mơ, cô luôn khóc nức nở nghẹn ngào. Tại sao cô lại hờ hững với cha, rốt cuộc là bắt đầu từ đâu suốt ngày hờ hững đối với cha? À, chính là ngày đó, sau một ngày mùa hè gió lớn mưa rào, cô nhận định sự thật kinh khủng này, cô nhớ kỹ một người phụ nữ như vậy, từ đó về sau rốt cuộc không thể quên được.

Ngụy Tông Thao cảm thấy cằm trong tay đang run rẩy, lần thứ hai người phụ nữ ở trước mặt khóc, tóc dài xoã tung trên vai, hoàn toàn khoả thân ở trong lòng anh, nước mắt lóng lánh, im lặng chảy xuống, để lại trên gương mặt vệt nước mắt lờ mờ. Dưới ánh đèn đêm khuya, cảnh đẹp này khiến cho người ta rung động.

Ngụy Tông Thao nói: “Đừng ấu trĩ.”

Dư Y cười nhạt, khoé miệng hơi nhếch lên, ngay cả nước mắt cũng bị lấy ý cười: “Anh đã sớm biết tôi ấu trĩ. Lần đầu tiên anh nhắc tới tám năm trước, không có nói cho tôi biết toàn bộ, là bởi vì anh không muốn nói nhiều. Lần thứ hai tôi nhắc tới tám năm trước, khóc suốt một đêm ở trước mặt anh, anh không nói cho tôi biết toàn bộ, là bởi vì anh biết tôi ‘ấu trĩ’, anh không dám nói!”

Ngụy Tông Thao lạnh lùng nói: “Tôi có cái gì không dám?”

“Anh không hy vọng tôi rời khỏi anh.” Dư Y gồng sức gở các ngón tay ở trên cằm ra, chậm rãi đứng dậy, hai chân quỳ ở trên giường, người không mảnh vải che thân, trên người còn có vết tích của cuộc hoan ái, nhưng cô lại không đếm xỉa tới, cười khê nói: “Anh rất thích tôi, thích đến nỗi muốn đem tôi về Singapore, anh luyện tiếu tôi.”

Nguyệt Tông Thao bỗng chốc cười một tiếng, lại thở dài, nhanh chóng ôm cô vào lòng, kiểm chế cổ của cô, nâng đầu cô lên, nói nhỏ: “Biết mình ấu trĩ là được rồi, bản thân mình ấu trĩ, sẽ không muốn đi trách người khác hại mình hiểu lầm.”

Dư Y vùng vẫy, vừa đẩy anh vừa rơi nước mắt: “Tôi đã gọi điện thoại cho cô ta, là chính cô ta thừa nhận!”

Cô tìm đủ mọi cách lục ra bản ghi chép cuộc điện thoại của Nhạc Bình An, một lần cuối cùng muốn cho sự thật nói bản thân mình đã đoán sai. Ngày đó cô mới ra viện không lâu, lên cơn sốt khiến cho cổ họng vốn yếu đau nhức, cô thông qua điện thoại chất vấn đối phương. Đầu bên kia im lặng một lát mới trả lời: “Cô nhìn lầm rồi, tôi không có đến cái quán trà gì đó.”

Dư Y nói dối trong tay có ảnh chụp làm chứng, lúc này đối phương mới nói một câu: “Cô là con gái của Nhạc Bình An? Nếu không muốn phá hoại gia đình của mình thì không nên nói lung tung. Tôi sẽ rời đi nhanh thôi.”

Cô ta quả thật đã nhanh chóng rời khỏi, điện thoại rồi cuộc gọi cũng không thông, biến mất không còn chút tung tích. Thì ra là Nguyệt Tông Thao đã sắp xếp cho cô ta đi dân.

Dư Y thực sự ngây thơ, từ nhỏ cô không sợ trời không sợ đất, nhưng đối với chuyện này lại trốn trốn tránh tránh, không muốn làm rõ với cha, không muốn thẳng thắn với mẹ. Cô dùng cách ấu trĩ để bảo vệ nguyên vẹn gia đình. Nhưng sau đó cô ở trong tù biết được chân tướng sự thật, trong nháy mắt đó cảm giác toàn thân đều sụp đổ, cô muốn chết cùng với cha, loại đau đớn này cô không có cách nào tiếp nhận.

Trần Chi Nghị thắng, Nhạc Bình An chính là tử huyệt của Dư Y. Bốn năm bị cô hoang phí đó mãi mãi là vùng cấm cô không muốn nhớ lại. Cô không hận mình không thể chăm sóc cha đến già, cô chỉ hận bản thân cô vào bốn năm cuối cùng của cha, đã vu khống ông quá sâu. Tất cả những quả đắng này là bản thân cô tự nhận lấy, nhưng cô không thể khống chế thù hận của mình liên quan tới người phụ nữ kia.

Dư Y khóc không ngừng: “Anh nhất định đã sớm biết tôi có gọi điện thoại cho cô ta, làm sao cô ta lại không báo lại với anh chứ. Anh để cho cô ta rời đi như vậy, không có một câu giải thích dư thừa. Cho dù cô ta nói về cha tôi một tiếng cũng tốt, vì sao cái gì cũng không nói!”

Cô vùng vẫy kịch liệt, sắp nhào tới mép giường. Nguyệt Tông Thao mạnh mẽ ngăn cô lại, khiến cho cô ngay cả một chỗ trống để giãy dụa cũng không có.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Đừng giận cá chém thớt với người khác. Là chính em làm sai, em muốn cho lương tâm của mình thanh thản nên trách tôi?”

Dư Y không thể động dậy, nước mắt thành dòng, trái tim như là bị đóng băng, lạnh đến nỗi toàn thân đều muốn đông cứng: “Vậy anh nói cho tôi biết, tại sao anh phải giấu diếm?”

Bởi vì bản thân anh hiểu rõ, giận cá chém thớt này đây là hợp với lẽ thường. Nếu không, vừa rồi khi Dư Y chất vấn anh thì anh đã không nói được một lời. Anh thậm chí biết Dư Y hận bản thân mình bao nhiêu vì đã tự mình là đúng năm đó. Anh hiểu được Dư Y vĩnh viễn cũng không thể vượt qua cái hố này.

Cô không ấu trĩ, cô chỉ ân hận lúc đầu đã làm sai.

Nguyệt Tông Thao vui vào cổ cô hôn, hai tay giữ lấy hai vai của cô: “Đã qua rồi, em đừng nghĩ đến nữa.”

Dư Y không giãy dụa nữa, ngoan ngoãn ghé vào mép giường, hai mắt nhắm lệ giữa móng lung giống như thấy được cha mặc quần áo tù, tươi cười thoải mái: “Nhất Nhất, con nên nói ra sớm hơn một chút.”

Nhưng cô không còn có cơ hội gọi ông thêm vài tiếng “ba ba”.

Dư Y trở nên buồn bã, ngược lại cũng không âm ỉ với Nguyệt Tông Thao nữa. Ngày hôm sau thức dậy, cô hơi nhức đầu, Nguyệt Tông Thao thể nhưng còn chưa có đi công ty.

Dư Y nói: “Gần đây là thời khắc mấu chốt, anh còn ở trên giường?”

Nguyệt Tông Thao cười một tiếng: “Thay đổi thất thường!” Rồi cuộc anh rời giường mặc quần áo, khi rời đi thì ôm Dư Y hôn hồi lâu, cười cô đầu lười không linh hoạt, cho đến khi cô nghẹt thở thì mới buông cô ra.

Đi xuống tới dưới lầu, rốt cuộc Ngụy Tông Thao thu hồi tươi cười, cũng không quay đầu lại mà ra lệnh cho Trang Hữu Bách: “Cậu ở lại, trông Dư Y.” Nói xong thì ngồi vào trong xe, để lại Trang Hữu Bách và A Thành ngơ ngác nhìn nhau.

Trên xe, A Tấn vừa mới cúp điện thoại, nói với Ngụy Tông Thao: “Toà biệt thự kia thuê thời hạn ba tháng, gần đây Trần Chi Nghị vẫn không có xuất hiện.”

“Ba tháng?” Ngụy Tông Thao cười nhạt: “Tôi chờ anh ta đem tin tức của tôi tới tay Vĩnh Tân!”

Trong tập đoàn Vĩnh Tân, Ngụy Tông Thao đại diện toàn quyền ông lão Ngụy tiến hành thương lượng đầu tư, phía ngân hàng rốt cuộc truyền đến tin tức tốt. Mọi người vui sướng nhìn thấy thái độ của ông Robin cũng đã dao động rồi.

Dư Y ngồi ở bàn cơm, chống má nhìn về phía hai ông thần giữ cửa, không biết nghĩ đến cái gì, cười khúc khích. Cho đến nửa đêm Ngụy Tông Thao trở về, cô trách móc: “Anh lại kêu A Trang đến làm gì?”

Ngụy Tông Thao nói: “Gần đây biệt thự luôn có người lạ dò xét. A Trang có thể đánh, có thể bảo vệ em.”

Dư Y cười giễu cợt: “Giả dối!”

Cô quay lưng lại, nhắm mắt ngủ. Ngụy Tông Thao sấp đến ôm lấy cô, sau một loạt động tác thấy Dư Y không nhúc nhích, anh than nhẹ: “Thay đổi thất thường.”

Dư Y cười, xoay người quàng lấy cổ của anh, chủ động ngồi lên người anh. Ngụy Tông Thao cười như có như không, sau một hồi thì đoạt lại quyền chủ động.

Dường như Dư Y không tức giận nữa, có đôi khi cô như chim nhỏ nép vào người, sẽ chủ động chui vào lòng của Ngụy Tông Thao, nhìn thấy anh cũng híp híp mắt cười, lấy bộ bài tú lơ khơ ra biểu diễn kỹ thuật trước mặt cô. Nhưng mà có đôi khi cô sẽ trong lúc ngủ mơ nhíu mày, cổ họng không ngừng chuyển động, không nói gì, chỉ là kêu rên vài tiếng.

Ngụy Tông Thao ôm cô vào trong ngực, bàn tay áp vào trên ngực cô, cảm nhận được mềm mại cùng tim đập. Biết cô đang đau khổ, lần đầu tiên anh không biết nên làm như thế nào, không khỏi nhíu mày, vẫn nhìn mặt suốt cho đến trước mặt ông Robin. Ông Robin cảm thấy kỳ lạ: “Anh lại có thể thất thần?”

Ngụy Tông Thao cười cười, cụng ly rượu vang với ông ta, tiếp tục nói chuyện trên trời dưới đất.

Lúc đó Dư Y đang ngồi trong biệt thự chơi bài. A Thành lộ ra một vẻ mặt trẻ con dễ dạy, khen nói: “Cô Dư học coi như mau!”

Dư Y đắc ý hất hất cằm, gọi: “A Trang, cơm trưa làm xong chưa?”

Trang Hữu Bách đứng ở trong bếp không hé răng, chắc chắn là đang nghiêng răng nghiêng lợi với cô. Dư Y cười đến vui sướng khi người gặp họa. A Thành thâm nói: “Cô và tổng giám đốc Ngụy giận dỗi, cũng đừng lấy chúng tôi ra trút giận, tiền lương của chúng tôi cũng không cao lắm!”

Dư Y bỏ bài ra, còn chưa có cười xong, thành linh nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Đến khi A Thành chạy ra mở cửa, Dư Y rốt cuộc cười không nổi nữa.

Ngoài cửa lớn có một ông lão đang đứng, tay cầm gậy ba-toong, tóc trắng xoá, đẩy người đang đi ở bên cạnh ra, chân run rẩy tiến về phía trước, như là sợ sẽ hù dọa cô gái trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Nhất Nhất...”

Dư Y bình tĩnh tại chỗ, liếc mắt cười mỉm với Trần Chi Nghị đang dìu ông lão, lạnh lùng cong môi.

45. Chương 45

Chuyển ngữ: Pussycat

Ông lão tuổi tác đã cao, nhìn thấy Dư Y thì thật xúc động, hai mắt lập tức ngân ngấn nước mắt, nhìn cô từ đầu đến chân, vừa thương cảm vừa vui mừng, nhỏ giọng lắm lắm: “Đã trưởng thành, đã trưởng thành!”

Khi Dư Y rời đi mới hai mươi tuổi, ngây ngô trẻ con. Bây giờ cô đã có bộ dáng xinh đẹp như vậy. Ông lão cảm thán thời gian, dè dặt hỏi Dư Y: “Mấy năm nay cháu đã trải qua như thế nào?”

Bây giờ bọn họ đã ngồi ở sô pha, Dư Y kêu A Thành đi châm trà, rất có tư thế của nữ chủ nhân.

Nàng nói chuyện với người ta rất ít khi cúi đầu, hôm nay sau khi nhận lấy chén trà, thế nhưng cô vẫn cúi đầu uống, tầm mắt không hề nhìn về phía ông lão, khi nghe hỏi cũng tùy ý trả lời: “Rất tốt.”

Ông lão “à” một tiếng, nói: “Sau khi cháu tốt nghiệp, ông nội cũng không thấy tin tức của cháu, ông không dám đi tìm cháu, nghĩ là khi tết đến thì cháu sẽ trở về. Nhất Nhất...” Ông lão hơi chồm người về phía trước, run rẩy một chút: “Cháu vẫn còn giận ông nội?”

Ông lão Nhạc đã từng quyền cao chức trọng, khiến người ta kính nể, giờ này khắc này lại đang nói chuyện cân nhắc từng câu từng chữ trước mặt cô gái, cháu gái của ông ta – biến mất mấy năm nay, bây giờ rốt cuộc đã xuất hiện!

Dư Y cười mà không đáp, rót cuộc để chén trà xuống, nhìn thẳng ông lão trước mặt. Trái tim như là bị nhéo vài cái, có chút đau có chút xót xa. Chưa bao lâu trước đó, ông lão này đã tươi cười sang sảng, buổi tối mỗi ngày đều đi cùng một nhóm ông bà già khiêu vũ tập thể ở các sân vận động, cuộc sống về hưu muôn màu muôn vẻ. Ông lão còn thường hay làm nũng với Dư Y, làm cho cô nghĩ đông và nghĩ hè đều phải qua chơi với ông.

Mà bây giờ bất quá chỉ vài năm, đầu tóc của ông đã bạc thành như vậy, trên tay có thể thấy được những đốm đồi mồi lởm, làn da đều đã có nhiều nếp nhăn. Tại sao ông có thể già đến như vậy?

Dư Y dời ánh mắt đi, cười cười hỏi: “Sao ông tìm tới đây?”

Ông lão Nhạc nói: “Em họ cháu nhìn thấy cháu ở trên báo.”

Em họ của Dư Y thích nhất là xem báo giải trí lá cải. Trong lúc vô tình nhìn thấy tấm ảnh chụp, người phụ nữ ở trong ảnh mặc áo dạ hội màu xanh lục, bộ dáng vô cùng quen thuộc.

Sau khi ông lão Nhạc biết được thì thăm dò khắp mọi nơi, rốt cuộc thì hỏi thăm được tin tức từ nhà họ Trần.

“Ông bảo Chi Nghị mang ông đến đây, chính là muốn gặp cháu. Nhất Nhất, cháu giận cũng đã giận năm năm, chừng nào thì cháu có thể cùng ông nội về nhà?”

Dư Y cảm thấy hai chữ “về nhà” có chút chói tai. Cô liếc về phía Trần Chi Nghị vẫn đang lặng im ngồi ở bên cạnh, cười nói: “Cơm trưa sắp làm xong rồi, các người có muốn ăn cùng không?” Cô nhìn ông lão Nhạc, nói: “Những lời còn lại không cần phải nói, cuộc sống của cháu rất tốt.”

“Rất tốt?” Ở phía bên kia, trong phòng bếp có người bưng đồ ăn đi ra, hai người đàn ông tới tới lui lui. Ông lão Nhạc liếc mắt một cái, lông mày cau lên: “Nhất Nhất, cháu là một cô gái, không nên ở chung với đàn ông. Nếu cháu không muốn về nhà thì ông nội sẽ thuê nhà cho cháu, cháu cũng có thể ở bên ngoài.”

Dư Y qua loa vài câu, ông lão Nhạc đã muốn sốt ruột: “Ông biết là cháu đang yêu đương, báo chí đều có đưa tin. Nhưng mà Nhất Nhất, cháu phải biết rằng những người này lai lịch không rõ, tất cả bốn người ở trong nhà này đều không phải là người bình thường. Về phần cái người tên Ngụy Tông Thao kia, lai lịch càng khiến cho người ta nghi ngờ. Tập đoàn Vĩnh Tân là một đại gia tộc xí nghiệp, nhưng mà thanh danh của Ngụy Tông Thao vẫn không tốt. Cháu lui tới với người như vậy sẽ hại bản thân mình!”

Dư Y cười nói: “Danh tiếng của gia đình chúng ta cũng không tốt, cho nên cháu với anh ta rất xứng đôi.”

Ông lão Nhạc ngắt ra, lần nữa nói không nên lời, môi run run hồi lâu mới nghẹn giọng nói: “Bình Anh tri pháp phạm pháp (hiểu pháp luật mà phạm luật), tình huống rất tồi tệ. Chú của cháu nắm giữ một ít chứng cứ, khi đó đã có người đang âm thầm điều tra Bình An. Ông và chú của cháu không ngủ hai ngày, cuối cùng quyết định nộp chứng cứ lên. Đây là quyết định của ông. Cháu có thể nói ông máu lạnh vô tình, ông đã trải qua trên chiến trường, máu đổ lệ rơi vì tổ quốc vài chục năm. Tất cả những thứ mà các người trẻ tuổi bọn cháu được hưởng thụ bây giờ đều là bọn già chúng ta đã dốc sức làm ra. Ông quý trọng mỗi một tài nguyên của quốc gia này.”

Hốc mắt ông lão Nhạc ửng hồng: “Nếu ông có sai, sai lầm của ông chính là rất có lỗi với cháu, rất có lỗi với mẹ cháu. Các người đều có thể trách ông hận ông, nhưng mà Nhất Nhất, cháu đừng cứ sống cô độc như thế nữa. Trần Chi Nghi nói cháu không làm bác sĩ, đi làm công cho người khác, một tháng chỉ có một ngàn đồng. Cuộc sống của cháu không tốt, có thể để cho ông nội chăm sóc cho cháu hay không? Dù cho chỉ chăm sóc cho cháu hai năm, ít nhất trước khi ông chết có thể khiến cho ông không áy náy như vậy!”

Dư Y không cách nào hy sinh bản thân mình để cho người khác chuộc tội. Cô không để ý đến, tự ý đi đến bàn ăn, kêu Trang Hữu Bách đi tiễn khách, tự mình cầm chén cơm lên bắt đầu ăn, hai mắt ướt nước, thấy A Thành nhú chặt mày không dám nói chuyện cùng cô.

Trang Hữu Bách mặt không chút thay đổi, chắn trước mặt ông lão Nhạc, cánh tay duỗi về phía cửa lớn. Ông lão Nhạc không muốn đi, Trang Hữu Bách nói: “Gần đây nhà họ Ngụy có việc, rất nhiều phóng viên theo dõi ở bên ngoài. Nếu ông lão không muốn khiến ình bị đăng báo, không bằng rời đi trước. Có chuyện gì thì sau này nói cũng không muộn.”

Ông lão Nhạc gọi Dư Y vài lần, Dư Y cũng không quay đầu lại. Ông ta đứng không vững, cảm xúc lại kích động. Trần Chi Nghi lập tức gọi tài xế đang chờ ở trong xe đến, cùng đưa ông lão Nhạc vào xe. Anh ta dặn dò: “Chú Vương, chú đưa ông nội đến khách sạn trước, tối nay tôi quay về.”

Nhìn theo xe rời khỏi, anh ta mới xoay người định trở về biệt thự. Trong nháy mắt ngay lúc xoay người, một bạt tai đánh úp lại, “chát” một tiếng, vừa trong trẻo vừa vang dội, thật sự có chút đau. Anh ta nói: “Tay có bị đau không?”

Dư Y cười khẩy: “Vẫn ổn!”

Trần Chi Nghi biết Dư Y có chuyện nói, đã trúng một tát tay, má của anh ta hơi nóng lên. Anh ta khẽ xoa nhẹ một chút, mỉm cười nhìn cô, chăm chú lắng nghe.

Nụ cười giả tạo này khiến thần kinh Dư Y đau đớn, Dư Y nói: “Chơi có vui không? Trần Chi Nghi, anh đùa giỡn có vui không?”

Trần Chi Nghi nói: “Không vui, tôi chỉ muốn em quay về.”

“Thích tôi?” Dư Y tiến lên từng bước, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Trần Chi Nghi cảm giác cô tới gần, hương vị thanh tịnh đẹp đẽ cũng bay theo tới. Trái tim anh ta đập nhanh vài nhịp, nói: “Yêu em.”

Anh yêu cô, đã yêu rất nhiều năm rồi, yêu đến nỗi tất cả mọi người đều biết. Dư Y cười nhạo: “Cách anh yêu người ta thật đặc biệt. Năm đó muốn tôi cùng với anh, anh nói anh sẽ tiêu hủy chứng cứ. Tuần trước anh còn quan tâm tôi như vậy, nói về chuyện của cha tôi, nhưng hôm nay anh mang ông nội của tôi đến. Thật sự là rất yêu tôi!”

Dư Y nhớ tới năm năm trước, Trần Chi Nghi đưa cô và mẹ từ trại giam về nhà. Khi về đến nhà thì mẹ cô đi vào trước, cô ở bên ngoài nói chuyện với Trần Chi Nghi. Dự kiến được tương lai của cha, cả người cô mỗi mệt.

Trần Chi Nghi kề vào tai cô, nói với cô: “Không có chứng cứ, chú Nhạc sẽ không có việc gì.” Anh ta nhìn thấy vẻ mặt của Dư Y thay đổi, rồi cuộc nói: “Em ở cùng với tôi, Nhất Nhất, làm bạn gái của tôi!”

Hôm đó Dư Y rất tức giận, sau lại nghĩ bằng không nên nghe theo anh ta. Nhưng loại chuyện này không phải là trò đùa, đến khi cô ngủ một giấc thức dậy, cô sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng hành động của Trần Chi Nghi hơi kém, nếu không có người của nhà họ Trần phát hiện kịp thời anh ta khác thường, anh ta đã sớm tạo ra sai lầm lớn.

Dư Y nhớ rõ ngày hôm đó, cha của Trần Chi Nghi đặc biệt tới nhà của bọn họ, đưa đến một đồng quà gấp mặt, yêu cầu Dư Y đừng đi quấy rầy Trần Chi Nghi nữa. Dư Y nhận lấy toàn bộ, nửa tháng sau phán quyết được truyền xuống.

Trong mắt Dư Y có lệ, nắm chặt tay lại, ản ản nói: “Trần Chi Nghi, anh bắt quá cũng chỉ là như vậy, hoặc là giậu đổ bìm leo, hoặc là đâm vào nỗi đau của tôi. Anh rõ ràng biết tôi không muốn nhớ tới cha

của tôi, nhưng mà anh cố tình đề cập đến ông ấy. Đúng, anh thật sự hiểu tôi, luôn mồm để cho tôi rời đi, không để cho bị ông nội của tôi phát hiện, kết quả cũng là anh dẫn ông ta đến. Anh cũng rõ ràng biết tôi rất không muốn nhìn thấy ông ta!”

Trần Chi Nghị muốn lau nước mắt cho cô, ngón tay đã sắp đụng tới hai má cô, lại bị Dư Y né tránh. Anh cứ giơ tay như vậy, thấp giọng nói: “Ông nội của em biết tôi đã gặp mặt em. Tôi không lay chuyển được ông lão. Em gặp ông ấy thì có gì không tốt? Mấy năm nay thân thể của ông ấy càng ngày càng kém, ông còn có thể đợi được vài năm sao? Nếu em không muốn ở cùng với ông, tôi cũng có thể chuẩn bị nhà ở cho em. Em không cần phải đi làm công nữa, có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó giống như trước vậy.”

Anh ta yên lặng chăm chú nhìn Dư Y, muốn nếm thử mùi vị nước mắt của cô: “Tôi vẫn đối với em như cũ, em không chịu tiếp nhận tôi cũng không sao, chỉ cần ở bên cạnh tôi là đủ rồi. Ngụy Tông Thao có thể cho em cái gì thì tôi cũng có thể cho em.”

“Không có khả năng.” Dư Y lau nước mắt một cái, cười nói: “Tôi chỉ muốn lên giường với anh ta, tôi chán ghét anh!”

Hai má của cô bỗng nhiên đau đớn, mặt bị người ta mạnh mẽ nâng lên. Trần Chi Nghị ở trước mặt rất cuộc thay đổi sắc mặt, ánh mắt âm u, không còn thấy dịu dàng nữa.

Dư Y không hề cười, còn nghiêm túc nói: “Cho dù anh ta không phải là người tốt gì, nham hiểm xấu xa, thì anh ta vẫn hấp dẫn tôi hơn so với anh.”

Trần Chi Nghị dùng ngón tay cái đè lên môi của cô, hít sâu một cái, áp sát vào mặt cô, chớp mũi của hai người đều chạm nhau: “Em đừng nói nữa, tôi không muốn tổn thương em.” Tổn thương cô có nhiều cách, vào rất nhiều năm trước Trần Chi Nghị đã làm rồi.

Anh ta rút ngón cái lại, môi dần dần lại gần, cổ họng không ngừng chuyển động, nhịp tim cũng dần tăng nhanh. Khi sắp hôn được cô, đột nhiên anh nghe thấy Dư Y nói: “Anh dám!” Giọng điệu bình thản, giống như bản thân mình là một người ngoài cuộc.

Trần Chi Nghị cười nhẹ: “Thật sự cho là tôi không dám?” Giọng nói của anh ta rất nhẹ, sau khi nói xong thì nhìn vào mắt Dư Y, không biết nghĩ đến cái gì, anh ta vừa cười cười, ngón cái xoa xoa hai gò má tỉnh xảo trơn láng của cô, lúc này mới chậm rãi buông cô ra, nói: “Đừng cấu kính nữa, ngoan ngoãn chờ đợi, tôi và ông nội em sẽ trở lại gặp em.”

Khi Ngụy Tông Thao trở về biệt thự, dĩ nhiên là đã nghe được tin tức. A Thành ấp a ấp úng nói, Trang Hữu Bách liếc nhìn cậu ta một cái, nói xen vào: “Cô Dư và cái ông Trần kia đứng ở cổng biệt thự nói chuyện mười phút, sau đó ông Trần liền rời đi.”

“Chỉ có như vậy?” Ngụy Tông Thao chậm rãi cởi cà-vạt ra, hỏi: “Những cái khác thì sao?”

Trang Hữu Bách hơi do dự một chút, cặp mắt liếc A Thành một cái, rốt cuộc không có nói ra cảnh tượng thân mật mà mình nhìn thấy. Ngụy Tông Thao đã cởi xong cà-vạt, lạnh lùng nói: “Nói!”

Bọn họ chưa bao giờ giấu diếm Ngụy Tông Thao cái gì. Tình cảnh hồi trưa thật sự khiến cho người ta suy nghĩ miên man. Tuy rằng bọn họ không muốn nói, nhưng thật sự không thể nói dối trước mặt Ngụy Tông Thao. Chần chờ một hồi, rốt cuộc bọn họ miêu tả chi tiết.

Ngụy Tông Thao đi vào phòng ngủ, cởi âu phục ném lên trên giường, nhìn thấy Dư Y ngồi xếp bằng ở đầu giường chơi máy tính, đi qua liền lấy máy tính bỏ qua.

Dư Y sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh làm gì vậy!”

Ngụy Tông Thao đột nhiên nâng cằm của cô lên, nhìn đánh giá khuôn mặt của cô, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên môi cô, thờ ơ hỏi: “Hôn?”

Dư Y nhú mày: “Anh muốn nói cái gì?”

“Cần tôi lặp lại?”

Dư Y lấy lại tinh thần, hiểu được ý của anh, gạt tay anh ra, nói: “Hôn thì thế nào!”

Nguy Tông Thao bỗng cười, cắn thật mạnh vào môi của cô, nghe thấy cô thét lên kinh hãi một tiếng, anh lại buông ra, quàng lấy cổ cô hôn tỉ mỉ.

Dư Y bị ép buộc phải ngửa đầu, hơn nửa ngày mới được tự do, nghe thấy Nguy Tông Thao thấp giọng nói: “Ném qua môi cá nhám chưa? Trong món phật khiêu tường có môi cá nhám, lần sau tôi kêu A Thành làm cho em món mép cá chưng” Anh bóp hai má của Dư Y, mặt không chút thay đổi, nói: “Ai dám hôn em, tôi liền cắt môi của người đó, làm đồ ăn cho em!”

46. Chương 46

Chuyển ngữ: Pussycat

Dư Y thiếu chút nữa quên, Nguy Tông Thao không phải là một người đơn giản, chỉ biết làm một người đàn ông chịu đựng cô. Vào đêm cúp điện ở Nho An Đường đó, anh ta đã cố ý chờ ở ven đường xem kịch, chỉ là để cho cô một bài học sâu sắc. Anh ta cũng đã thề rằng phá huỷ một toà nhà cũng không để cho người khác đạt được một tí nào.

Giờ phút này Nguy Tông Thao âm trầm kinh khủng, những lời nói ra khiến người ta khiếp đảm. Rốt cuộc Dư Y gạt tay anh xuống, hai má hơi đau, có lẽ đã bị anh bóp đến bầm lên rồi.

Nguy Tông Thao bình tĩnh nhìn cô một hồi, ngón tay khẽ chạm vào hai má của cô, nói: “Sau này tôi sẽ chú ý.” Giống như là đau lòng, rồi lại hôn cô một chút.

Dư Y xoay đi, mày cau lại, lại bị Nguy Tông Thao ôm vào ngực. Cô không nói lời nào, Nguy Tông Thao nói: “Đừng quá thân mật với người khác, tôi không thích.” Anh vuốt vuốt tóc Dư Y, vén tóc ra sau tai, nói: “Ông nội của em tìm đến, không vui sao? Có phải là không muốn thấy ông ta hay không?”

Lúc này Dư Y mới đáp lại một tiếng “Ừ”, quay đầu nhìn ra cảnh đêm ngoài cửa sổ, líu ríu nói: “Ông ta khó chịu, tôi cũng khó chịu.”

Cô đối với người nhà họ Nhạc có oán hận, những đau khổ của oán hận vốn là từ tình cảm thật sâu. Cô không làm được xem như không có việc gì, cũng không nở lòng đối xử tàn nhẫn. Mà nay ông nội của cô ngàn dặm xa xôi tới, tất cả ký ức đều hoá thành con sóng, nhấn chìm cô đến ngộp thở.

Nguy Tông Thao đột nhiên cười nói: “Đợi một tuần nữa.” Anh buông Dư Y ra, chậm rãi cởi nút áo sơ mi, đi về phía toilet: “Theo tôi trở về Singapore.”

Trong nháy mắt Dư Y nghi ngờ mình nghe lầm, cho đến khi cửa toilet “cạch” một tiếng đóng lại, cô mới lấy lại tinh thần. Nhớ tới trước đó không lâu Nguy Tông Thao có nhắc tới Singapore, có lẽ cô sớm đã có loại dự cảm này.

Cô kinh ngạc nhìn về phía cánh cửa kia, nghe thấy tiếng nước bên trong truyền đến, lại nhìn về phía âu phục cùng cà-vạt đang bày ở trên giường, phút chốc trong đầu trống rỗng.

Trong gian phòng ngủ này có hai loại hương vị hoà vào nhau, ở trong này người đàn ông và người đàn bà trải qua thời điểm thân mật nhất. Quần áo của bọn họ được bày trong cùng một tủ quần áo, trên tủ đầu giường có một quyển tự truyện của ông lão Nguy.

Hai tháng nay, bọn họ cùng ăn cùng ngủ, trao đổi bí mật với nhau. Nguy Tông Thao đem thân thể rất bí mật của mình nói cho cô, cô đem mặt yếu đuối nhất của mình bày ra ở trước mặt Nguy Tông Thao. Cô có thể cảm nhận được khi ở chung với anh có một loại không nén nổi tình cảm, cô đã trầm mê vào trong đó, chỉ biết hưởng thụ, thậm chí không thêm nghĩ đến tương lai nữa. Cô vốn không phải như vậy, ngay mới vừa rồi cô bị Nguy Tông Thao bóp hai má, cảm thấy anh phát ra cảm giác áp bức nồng đậm, cô mới tựa như tỉnh lại từ trong mộng.

Nhưng cô vẫn còn hoang mang.

Tiếng nước chảy bên tai vẫn liên tục, như là một loại tiết tấu thôi miên. Trong đầu ngáy ra, cô nghĩ đến Nguy Tông Thao, rồi nghĩ đến Trần Chi Nghị, sau đó nghĩ đến ông nội, cuối cùng cô lại nghĩ đến cha. Ngày

đó cô từ trường học về nhà, đang chờ ăn cơm, đột nhiên nghe thấy xôn xao truyền đến từ dưới lầu, cha cô chưa kịp bước vào cửa, chưa kịp nhận được sự lạnh lùng của cô một lần nữa, cứ như vậy bị mang vào xe cảnh sát. Rõ ràng ông mới đến nhà trọ mấy ngày hôm trước, nói với cô: “Nhất Nhất, con ngoan một chút, lần sau ba ba lại đến thăm con.” Nhưng mà chớp mắt, những lời này của ông không còn cần phải nói nữa.

Cô không dám gặp lại người thân. Sau khi mẹ qua đời cũng không có chỗ dừng chân, cô không có lúc nào là không lang thang.

Cô mất tất cả giấy tờ chứng nhận, cũng không phải là không thể quay về làm lại, cô chỉ là không muốn quấy rầy đến người nhà. Nhưng kết quả là hôm nay vẫn gặp được người nhà thân nhất bây giờ. Loại đau đớn này không thể ít hơn so với quá khứ, cô biết là bản thân mình còn chưa có chữa khỏi.

Dư Y cắn môi khóc, nước mắt chảy vào trong miệng, mặn mặn. Gần đây cô giống như là đem nước mắt của vài năm nay chảy hết một lần. Khi nào thì cô lại yếu đuối đến như vậy, ngày đó an táng cha, cô cũng không có khóc.

Lòng của cô vô cùng đau đớn, thắt ruột thắt gan, giống như là tất cả đều bị thắt chặt với nhau. Cô rất cuộc có bao nhiêu oán giận với ông nội, thật ra người cô hận nhất là bản thân cô. Khi còn bé, cô ngồi sụp ở trên cổ cha cười ha hả, buổi tối nằm ở giữa cha mẹ, xem cha ảo thuật giống như tung một chai đồ uống, cô té ngã một cái cha đau lòng hơn nửa ngày. Cô dần dần lớn lên, cha đã không thể thấy cô lên nữa. Cô học hành giỏi hơn, cha để cho cô tha hồ chơi đùa. Ông muốn nuôi cô cả đời, bọn họ chia xẻ rất nhiều bí mật nhỏ. Mười bảy năm cô gọi ông “ba ba”, mà cha của cô đã gọi cô “cục cưng” hai mươi năm. Cha cô không được nhìn thấy cô lớn lên, không nhìn thấy cô mặc áo bác sĩ, không nhìn thấy cô yêu đương kết hôn. Cô còn chưa có báo đáp, từ nay về sau không còn có cơ hội.

Thời gian không thể quay trở lại, gọi mà không ngừng chính là thời gian, không đuổi kịp chính là không gian, dẫu không được chính là bàn tay to lớn của cha.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm dứt quãng, cuối cùng thì ngưng lại. Cái chặn nhả nhúm, dính một chút nước. Dư Y nhảy xuống giường, ngay khi cửa phòng tắm mở ra thì cô bổ nhào vào lòng Ngụy Tông Thao. Người đàn ông này không tầm thường, rất khác với những người khác. Tám năm trước mưa như trút nước, bọn họ chỉ cách nhau một song cửa, từ đó về sau, tất cả đều thay đổi...

Ngụy Tông Thao thích Dư Y ỷ lại vào anh như vậy. Ngày hôm sau anh cố ý thức dậy trễ, nhìn Dư Y ngủ đến mê mang, không nên được mân mê ngắm nghía cô, tiến đến hôn cô một chút, kêu A Thành đến giờ cơm trưa thì đánh thức cô dậy.

Hôm nay A Tấn ở nhà, lúc Dư Y xuống lầu thì thấy A Tấn đang cầm một cái laptop, vừa gặm bánh mì vừa đi ra vườn hoa. Khi nhìn thấy Dư Y thì A Tấn kêu một tiếng: “Cô Dư.”

Dư Y tò mò hỏi A Thành: “Tại sao A Tấn không đi với tổng giám đốc Ngụy nhà anh?”

A Thành thành thành thật thật nói: “Tổng giám đốc Ngụy để ba chúng tôi ở lại, bảo đảm một tuần này không có ai đến quấy rầy cô.”

Dư Y sững sốt, đi đến chỗ cửa kiếng tiếp đất liếc mắt nhìn một cái. A Tấn ngồi trong vườn đưa lưng về phía biệt thự, trong phòng khách có Trang Hữu Bách trấn giữ. Tối buổi chiều thì có người bấm chuông cửa biệt thự, Trang Hữu Bách chắn ở trước mặt Dư Y, nói: “Cô Dư có thể đi vào phòng sách lên mạng một lát.”

Dư Y nhướn mày: “Có khách kìa.”

“Tổng giám đốc Ngụy đã phân phó, khách và cô Dư không có liên quan.”

Dư Y không thấy được người ở ngoài biệt thự, cũng không biết Trang Hữu Bách dùng phương pháp gì, qua hồi lâu mới thấy anh ta trở lại. A Tấn ở trong vườn sau vẫn không hề nhúc nhích. Nửa tiếng sau Dư Y nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng nói chuyện, cô bỏ con chuột xuống đi đến trước cửa sổ, chỉ thấy bảo vệ của biệt thự đang đứng ở bên ngoài tường rào, bên cạnh còn có chú Vương tài xế của nhà họ Nhạc. Ông lão Nhạc chống gậy luôn nhìn về phía này.

Dư Y nắm khung cửa sổ, nhanh chóng lách mình né tránh, cho đến khi không còn nghe thấy tiếng cô mới nhìn qua một lần nữa, ngoài tường rào đã không còn ai.

Cô cũng bị nhốt ở chỗ này. Khi Ngụy Tông Thao trở về thăm cô: “Chỉ nhằn nại một tuần, em cũng không muốn ra cửa thì gặp phải người không muốn gặp. Gần đây phóng viên cũng nhiều, chờ trở về Singapore, em muốn như thế nào đều tùy em.”

Trong biệt thự canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được, Dư Y có chấp thêm cánh cũng không thoát.

Quả thật nhiều phóng viên, từ khi số lần Ngụy Tông Thao xuất hiện nơi công cộng dần dần nhiều, bên cạnh hoặc là cấp cao của tập đoàn Vĩnh Tân, hoặc là nhân viên tùy tùng của ông Robin, tiêu điểm chú ý của truyền thông như ong vỡ tổ, chuyển dời đến trên người của đời thứ ba có hy vọng kế thừa ông lão Ngụy. Bất luận là Ngụy Tông Thao tới lui như thế nào, phía sau đều có bóng dáng của phóng viên.

Trong xe hơi, ông Robin nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, cười nói: “Tôi biết kỹ thuật lái của tài xế của anh là hạng nhất, muốn bỏ lại người ta thật dễ dàng. Khi nào thì anh đã thích lên báo vậy?”

Ngụy Tông Thao nói: “Hướng phát triển dư luận rất quan trọng, bây giờ tôi đang nổi rầm rộ, ông lão Ngụy nằm trong bệnh viện, ông ta rất thích xem báo.”

Ông Robin bỗng nhiên tỉnh ngộ, cười nói: “Anh thật tiết kiệm, kiểu nào cũng muốn lợi dụng. Tôi thật sự tò mò anh và tập đoàn Vĩnh Tân có thù hận gì.” Ông ta cũng không có hỏi, dù sao đây là việc riêng của người khác. “Đúng rồi, sau khi sự việc kết thúc, anh có dự định gì không? Nghe nói bố già muốn làm đại thọ, đến lúc đó tôi cũng đi Singapore một chuyến.”

“Hoan nghênh ông tới.” Trên mặt Ngụy Tông Thao nở nụ cười tươi: “Về phần dự định, đến lúc đó ông cũng có thể nhìn thấy.”

Trong bệnh viện, thân thể ông lão Ngụy càng ngày càng kém. Mỗi ngày kiên trì nghe y tá đọc báo mười lăm phút, chỉ khi Ngụy Tông Thao xuất hiện thì tinh thần mới tốt lên một chút.

Tuần trước ông ta đã đem cổ phần đứng tên mình chuyển nhượng lại cho Ngụy Tông Thao. Luật sư vẫn chưa có công bố với bên ngoài, nhưng nội bộ tập đoàn đã biết rõ tình hình. Ngụy Tinh Lâm náo loạn phòng bệnh, Ngụy Khải Nguyên châm chọc khiêu khích, khiến ông lão Ngụy bị tức ngất mấy lần. Từ đó về sau việc bảo vệ bên ngoài phòng bệnh được tăng cường, ngoại trừ Ngụy Tông Thao và chú Tăng thì không ai có thể tùy ý đi vào.

Hiện giờ ông lão Ngụy ngay cả nói chuyện cũng phải cố hết sức, một câu bình thường phải cả nửa ngày mới nói được. Ông ta biết bản thân mình không còn bao lâu nữa, lớn tuổi, dĩ nhiên phải trải qua tất cả sinh lão bệnh tử. Khi còn trẻ thì oai phong trong thương giới, nhưng tuổi già lại cảm thấy bơ vơ không nơi nương tựa. Chỉ có Ngụy Tông Thao có thể khiến cho ông ta cảm thấy đứa con cả còn ở bên cạnh mình, ông ta mới cảm thấy an ủi một chút.

Ông ta thấy Ngụy Tông Thao tiến vào, vội nhồm dậy từ trên giường. Y tá ở bên cạnh nhanh chóng đỡ ông ta.

“A...Tông...” Phát âm không rõ lắm nhưng người ngoài vẫn có thể nghe hiểu.

Ngụy Tông Thao báo cáo chuyện công ty với ông ta. Ngân hàng đã xét duyệt rồi, tiền vốn đã đưa vào đầu tư, cổ phiếu của công ty tuy rằng liên tục rớt giá nhưng đến ngày tập đoàn ký hợp đồng với ông Robin hẳn là có thể dần dần chuyển biến tốt đẹp.

Ông lão Ngụy thật vui mừng: “Robin...Rất quan trọng.” Ông ta cầm tay Ngụy Tông Thao, thở dài nói: “Khải Nguyên và Tinh Lâm không chịu thua đâu, cháu phải...bảo vệ gia nghiệp...”

Ngụy Tông Thao cười nói: “Nhất định.”

Ở đầu kia, Dư Y nằm trong biệt thự, cả ngày lười biếng, nghe nói bên ngoài biệt thự mỗi ngày có phóng viên châu chực, ngay cả bảo an cũng không chịu được sự quấy rầy này. Dư Y cũng không muốn mạo hiểm ra ngoài, nói với A Thành: “Anh muốn đem nổi về Singapore không?”

Gần đây A Thành rất phấn khởi, bởi vì sắp về nhà. Buổi tối anh ta luôn không ngủ được, thỉnh thoảng còn để lộ tình hình trong nhà mình với Dư Y – cha đã qua đời, mẹ và chị đều ở Mã Lai, đứa cháu nhỏ của anh

ta năm nay tám tuổi, khô ngô tuấn tú, thông minh phóng khoáng. Dư Y nghe thấy thì lỗ tai dựng lên, cắt ngang anh ta: “Tại sao bọn họ không cùng ở Singapore với anh?”

A Thành có chút thương cảm: “Lúc tôi còn trẻ ở trong sông bạc đã dắc tội với rất nhiều người, trong nhà thiếu chút nữa là gặp chuyện không may. Sau đó thì gặp tổng giám đốc Ngụy, anh ấy giúp sắp xếp cho người nhà tôi tới Mã Lai, cho đến khi kẻ thù của gia đình đều bị tổng giám đốc Ngụy thanh lý sạch sẽ, mẹ và chị của tôi đều không muốn trở lại.”

Dư Y khó hiểu: “Tại sao?”

A Thành cau mày nghiêm mặt: “Bởi vì chị chồng là người Mã Lai, chị tôi nói chị ấy lấy chồng thì theo chồng!”

Dư Y cười gượng đáp lại, câu trả ấy lời thật là đơn giản.

Lúc này đây A Thành vừa mới rửa xong nồi, khi nghe thấy câu hỏi của Dư Y thì anh ta ngẩn người, quay về phía phòng bếp liếc mắt một cái. Dư Y sợ ngậy người, ngã ra ghế sofa ôm bụng cười sằng sặc. Buổi chiều cô nhìn mấy người A Thành thu dọn hành lý, thỉnh thoảng cũng tiến lên giúp một chút.

Một tờ lịch lại lật qua, thời gian trôi qua rất nhanh. Hai tai Dư Y không nghe được chuyện bên ngoài biệt thự, chỉ có thể chú ý đến những việc hệ trọng của tập đoàn Vĩnh Tân mấy ngày qua.

Hôm nay là ngày tập đoàn Vĩnh Tân chính thức ký hợp đồng với ông Robin. Lễ ký hợp đồng được tổ chức ở khách sạn thuộc tập đoàn Vĩnh Tân, thanh thế to lớn, vô số phóng viên đáp ứng lời mời. Thảo luận từ năm trước cho tới ký hợp đồng hôm nay, tốn một năm ròng rã, Vĩnh Tân bị thiệt hại nghiêm trọng về sau có thể không khôi phục lại rực rỡ như ngày xưa, tạm thời phải xem hợp tác lần này.

Ngụy Tông Thao thức dậy rất sớm, thức giấc liền kéo Dư Y vào trong lòng, hôn môi nửa ngày rồi cuộc mới đánh thức được cô dậy. Dư Y mơ mơ hồ hồ mở mắt, nhìn thấy sắc trời còn tối, tức giận đẩy anh ra.

Ngụy Tông Thao không cho cô động dậy, ôm lấy cô sau đó hôn lên trán cô, nói: “Tám năm trước tôi thay đổi bối cảnh, biết bản thân tôi sớm hay muộn cũng trở về. Năm ngoái tôi đến đây, tới bây giờ đã được mười lăm tháng, thời gian trôi qua thật chậm, cuối cùng ngày hôm nay như thế nào lại giống như nhanh hơn một chút.”

Anh nói chuyện một mình, nói cho Dư Y nghe, cũng không cần cô trả lời, nói vài câu thì muốn hôn cô, hôn đến khi cô bắt đầu kháng cự thì mới bỏ qua. Đợi thẳng cho đến khi trời sáng tỏ, anh mới rời giường mặc quần áo.

Dư Y đeo cà-vạt cho anh, áo ngủ trên người còn lộn xộn, cô vẫn muốn ngủ bù thêm một giấc nữa.

Ngụy Tông Thao nhìn cô, ánh nắng ban mai chiếu rực rỡ, cô gái ở trước mặt vô cùng xinh đẹp. “Tám năm trước, khi cha tôi đến Singapore, thân thể đã rất yếu, ông ấy biết trước được mình sắp chết, hai tháng sau thì ông qua đời.” Anh không nhanh không chậm nói chuyện, giống như đang nói đến chuyện không liên quan đến mình. Sau khi Dư Y nghe được thì đã sửng sốt, ngay cả động tác đeo cà-vạt cũng quên mất.

Ngụy Tông Thao cuối cùng nói: “Lãng phí mười lăm tháng trời, thật sự hơi thiệt thòi. Bất quá mang em về Singapore, bố già nhìn thấy nhất định vui vẻ, tôi cũng coi như là có lời, có phải hay không?”

Dư Y không lên tiếng, sau khi đeo cà-vạt cho anh, đột nhiên kiễ chân hôn anh. Không bao lâu thì cô đã bị đè lên tử quần áo, phía sau lưng lạnh lẽo, áo ngủ cũng bị trượt xuống. Ngụy Tông Thao ôm chặt hông cô đè xuống chính mình, đợi vài cái thật mạnh, sau đó ép mình buông ra, trầm giọng nói: “Trở về sẽ trừng phạt em!”

Để ý đến âu phục một lần nữa, đi không quay đầu lại. Dư Y nhìn cửa phòng ngủ chậm rãi đóng lại, dựa vào tử quần áo, thất thần một chút, chậm chạp cột áo ngủ lại.

Ngụy Tông Thao đi một chuyến tới tập đoàn trước. Khi vào cửa tất cả mọi người cúi đầu cung kính, văn phòng của Ngụy Khải Nguyên và Ngụy Tinh Lâm đều đã không còn ai.

Chú Tuyền đi theo bên cạnh anh, báo cáo: “Công ty riêng của Ngụy Khải Nguyên một tuần nay liên tục gặp nhiều công kích, dây xích tài chính đã xuất hiện vấn đề. Hôm nay Ngụy Tinh Lâm cũng sẽ tham dự lễ

ký hợp đồng. Gần đây cô ta luôn mượn sức những thành viên lâu năm của tập đoàn, muốn mua riêng lẻ cổ phiếu của nhân viên.”

Ngụy Tông Thao cười nhạt, xử lý xong những công việc trong tay. Chiều đến một chút, anh rút cuộc đi vào khách sạn.

Nơi ký hợp đồng đã sớm bố trí xong, quang cảnh lộng lẫy sang trọng, thể hiện tập đoàn rất coi trọng hợp tác đầu tư lần này.

Bên ngoài khách sạn đã bị vây quanh bởi một ít phóng viên không đủ tư cách để vào. Nhìn thấy xe của tập đoàn Vĩnh Tân đến, bọn họ tụ tập kín lại, được hỏi nhiều nhất chính là vấn đề bệnh tình của ông lão Ngụy, có lời đồn là ngày hôm trước bệnh viện đã truyền xuống giấy thông báo bệnh tình nguy kịch.

Ngụy Tinh Lâm trách cứ miệng truyền thông không có đức, nói thân thể ông lão Ngụy khoẻ mạnh, sau khi nói xong thì liếc Ngụy Tông Thao một cái, tươi cười hớn hở, không thấy khúc mắc.

Hội trường của buổi lễ, các phóng viên đều đã vào ngồi, các ban ngành đều đã đến, vài người cấp cao của nội bộ tập đoàn đang đợi vào bàn bất cứ lúc nào.

Lẽ ra về phía nhân viên của ông Robin hẳn là đã đến, nhưng mà trễ rồi cũng không thấy bóng dáng của bọn họ. Nhân viên thử gọi điện thoại cho đối phương, nhưng không có người tiếp điện thoại.

Các phóng viên không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là thời gian ký hợp đồng đã đến, nhưng vẫn không thấy người ngồi ở ghế đã sắp xếp đâu, không khỏi rĩ tai thĩ thăm với nhau.

Các cấp cao của tập đoàn Vĩnh Tân cuối cùng sốt ruột, liên tục lật xem giờ, hỏi Ngụy Tông Thao rút cuộc thì bao giờ đối phương sẽ đến. Ngụy Tông Thao ngồi trên sô pha, chậm rãi nói: “Không rõ lắm.”

Thời gian không ngừng trôi qua, mọi người đã sốt ruột. Bọn họ phải người đến khách sạn của ông Robin đang ở hỏi tình hình. Sau khi bàn bạc thì quyết định phái ra đại diện đi trấn an phóng viên ở hội trường.

Một người cấp cao đi lên đài, giơ microphone lên ý bảo các phóng viên yên tâm một chút đừng xao động, nói: “Các vị truyền thông, các bạn bè, hiện giờ xảy ra một chút ngoài ý muốn, xe của ông Robin có một chút trục trặc, bây giờ ông ấy đang tranh thủ thời gian tới đây.”

Ông ta vừa mới nói xong, ngoài cửa lớn đột nhiên có một người phóng viên chạy vào, tiếng hét át tất cả tiếng bàn luận trong hội trường: “Tin tức nhận được, ông Robin đã ký một giờ trước, vốn là không có tính ký hợp đồng ở nơi này!”

Mọi người ngạc nhiên chấn động, xôn xao một trận, các cấp cao không dám tin. Trong nháy mắt, tất cả màn ảnh đều nhắm ngay bọn họ, phóng viên nhanh chóng phản ứng đưa ra hàng loạt câu hỏi, vây bọn họ kín không kẽ hở. Ngay cả phóng viên bên ngoài khách sạn cũng đã biết được tin tức, nhìn thấy có người đi ra liền ầm ầm đi tới. Trật tự hiện trường thật lộn xộn, bảo an đều bị bức lui tới góc tường.

Bọn họ tìm không thấy Ngụy Tông Thao, chỉ có thể chặn Ngụy Tinh Lâm lại. Ngụy Tinh Lâm bị một đám người vây quanh, cố gắng bình tĩnh trả lời, nhưng mà câu trả lời lại rất qua loa, ai cũng không để cô ta đi.

Tập đoàn Vĩnh Tân nháo ra một trò cười lớn. Không ai biết rõ câu chuyện bát nháo này là sao, chỉ biết đây là một vở kịch của năm. Ai cũng không bỏ qua tin tức quan trọng này, rất nhiều người đều quy kết cục của việc này lên người của Ngụy Tinh Lâm – nói cô ta không biết kiểm điểm khiến cho đối phương phản cảm, vào giây phút cuối cùng đối phương quyết định từ chối hợp tác.

Cho đến bốn giờ, thị trường chứng khoán báo cáo cuối ngày, cổ phiếu của tập đoàn Vĩnh Tân xuống dốc không phanh. Những đài truyền hình lớn đều ồ ạt đưa tin về câu chuyện bát nháo lần này, đã làm ra chuyện đề trước tin tức buổi chiều.

Ngụy Tông Thao biến mất ở trước mặt mọi người, bây giờ đang ngồi trong phòng bệnh ở bệnh viện. Ông lão Ngụy ngồi ở trên giường, giận dữ trừng người trước mặt, ngực phập phồng bất định, bầu không khí giường cung bạt kiếm.

Sắc mặt của ông ta tái nhợt, nằm viện mấy ngày nay nếp nhăn trên mặt lại tăng nhiều. Hiện giờ ông ta chỉ vào Ngụy Tông Thao, vừa căm giận vừa không dám tin: “Tại sao... Tại sao lại như vậy?”

Ngụy Tông Thao mặt không chút thay đổi: “Trước khi lễ ký hợp đồng bắt đầu, tôi đã đưa Robin ký.”

Đầu ông lão Ngụy ầm một tiếng, choáng váng hoa mắt một hồi: “Anh?”

Giờ phút này trong phòng bệnh chỉ có hai người bọn họ, tất cả ồn ào đều bị ngăn ở bên ngoài. Ngụy Tông Thao giống như trở về tám năm trước, anh nhìn thấy thân thể cha gầy yếu, khi quỳ xuống còn lão đảo một chút.

Anh lạnh lùng ngồi thưởng thức rượu ở một bên, coi như đối phương đang diễn trò. Tình cảm rốt cuộc sâu đậm bao nhiêu mới có thể kết hôn với người phụ nữ khác, hơn nữa còn sinh ra ba đứa con, bây giờ lại đến khóc lóc kể lể.

Cho đến khi anh nghe thấy...

“Cho đến khi tôi nghe thấy, cha nói năm đó cha khẳng khái muốn cưới mẹ tôi vào cửa mà ông đã thay cha đính hôn, ông lấy mẹ của cha tôi, người vợ chính thức của ông, để uy hiếp.”

Bà Ngụy triều miên trên giường bệnh nhiều năm, dựa vào trị liệu mỗi tháng để sống sót. Ông lão Ngụy nói, ông ta sẽ cắt tất cả các điều trị của bà ấy, không ai có thể cứu bà Ngụy ra, càng không ai đấu qua ông ta. Nếu Ngụy Khải Khai có nhân tính thì không thể nào bỏ mặc mẹ của mình.

Ông ấy đã nghe theo tất cả an bài của ông lão Ngụy, cố gắng làm việc để đoạt lại tài sản thuộc về bên nhà mẹ đẻ của mình. Nhưng mà thân thể của ông không cho phép ông gánh vác công việc mỗi ngày. Ông cũng không có kiên quyết đấu tranh, ông hoàn toàn không giống với người cha của mình, ngược lại càng giống với người mẹ nhu nhược của ông hơn.

Vài năm sau đó, ông ấy bắt đầu dây dưa trên giường bệnh giống với mẹ của ông, nhìn thấy cảnh vợ nhỏ nở mày nở mặt, nhìn thấy người vợ qua đời bất ngờ, nhìn trước cửa tích đầy bụi đất (nghĩa là nhìn những người thân quanh mình lần lượt ra đi, chỉ còn những nắm mồ). Ông ấy ngoại trừ ngồi trên xe lăn xem mặt trời mọc ở hướng đông lặn ở hướng tây, rốt cuộc làm không được chuyện gì. Cho đến khi ông ấy dự cảm thấy mình chẳng bao lâu nữa sẽ lìa đời, mới trăm cay nghìn đắng chạy đến Singapore gặp mặt người ông ta yêu nhất lần cuối cùng. Ông hết lòng tuân thủ lời hứa của mình, không công bố Ngụy Tông Thao, sau này không hưởng đến nửa nén nham của đứa con.

Hai tay ông lão Ngụy không ngừng run rẩy, hai mắt đại ra vô thần, linh hồn giống như rời khỏi thân thể, hồi lâu mới run giọng nói: “Không, làm sao tôi có thể... Làm sao có thể thật sự đi hại vợ của mình... Tôi chỉ là lừa nó.”

Ông ta càng nói, giọng nói càng ngày càng chậm, ngay cả chính ông ta cũng không khẳng định được.

Hiện tại ông ta đã hơn tám mươi tuổi, rất nhanh sẽ chết đi. Chuyện xưa xảy ra ba mươi năm trước, khi đó ông ta còn trẻ đặc ý, còn chưa có phát triển tập đoàn Vĩnh Tân trở thành quy mô khổng lồ như bây giờ. Ông ta không thể xác định khi đó bản thân mình đến tột cùng có phải thật sự muốn làm hại người vợ của mình hay không. Ông ta hiện giờ không thể tin, ông ta tuyệt đối không phải là người máu lạnh như vậy. Đó là người vợ cả của ông ta, cả đời hoạn nạn có nhau, làm sao ông có thể tàn nhẫn như vậy?

Khoé miệng Ngụy Tông Thao mỉm cười, chậm rãi nói: “Tôi sống ở Singapore hơn hai mươi năm, mẹ của tôi là người Singapore, cho tới bây giờ ông cũng chưa được gặp bà ấy, thật sự là đáng tiếc.”

“Tám năm trước cha tôi mất, tôi trở về mở một công ty nhỏ. Ngụy Khải Nguyên nói đúng, nguồn tài chính của công ty không rõ. Hoạt động của công ty tôi cũng không quan tâm, chỉ để ý bỏ tiền duy trì mà thôi.”

“Mấy năm nay tôi bề bộn nhiều việc, vẫn chưa có rút ra thời gian. Ai ngờ năm ngoái ông trúng gió, Ngụy Tinh Lâm tìm tôi trở về. Tôi vốn là muốn cho các người vui sướng thêm vài năm.”

Ông lão Ngụy rốt cuộc hoàn hồn: “Mục đích của cậu chính là muốn Vĩnh Tân... Hôm nay cậu làm như vậy, đối với cậu... Không có lợi...”

“Không.” Ngụy Tông Thao từ sofa đứng lên, chậm rãi đi đến giường bệnh, nói: “Tôi chỉ là muốn cho nhà họ Ngụy gả chó không yên, muốn cho ông đến già không có người thân chăm sóc trước lúc lâm chung, tập đoàn Vĩnh Tân chỉ là phụ. Ông đã chuyển nhượng toàn bộ cổ quyền (người giữ cổ phiếu) cho tôi, từ hôm nay trở đi cổ giới (giá cổ phiếu) tập đoàn Vĩnh Tân không bao giờ... có thể xoay chuyển. Tôi đã tìm người

đi thu mua cổ phần trong tay những người lâu năm của công ty. Con trai ông có lẽ cũng sẽ đem cổ phần của công ty bán cho tôi. Sau này tập đoàn Vĩnh Tân sẽ không đối họ, nhưng mà thật sự đối chủ nhân khác, tôi làm chủ!”

Ông lão Ngụy đã không thể khống chế run rẩy của thân thể, môi run run. Ông ta hỏi một vấn đề cuối cùng: “Cậu... Tiền ở đâu ra... Rốt cuộc là ai?”

Ngụy Tông Thao nhếch môi một cái, chậm rãi phủi âu phục: “Quên nói cho ông biết, tôi với ông Robin là quen biết cũ. Vài năm trước tôi và ông ta gặp nhau ở Singapore, để cho ông ta thắng một khoản tiền lớn trong sòng bạc. Hôm nay ông ta ký kết, mục đích chính là Singapore.”

Phủi quần áo xong, anh chuẩn bị rời đi: “Mà tôi, cái không thiếu nhất chính là tiền. Thế giới giải trí Singapore chính là sòng bạc lớn nhất Singapore, thật khéo, chủ nhân của nó là họ Ngụy!”

Cửa phòng bệnh đóng lại, ngăn chặn tất cả bí mật. Ánh đèn ở hành lang như ban ngày, một giây trước còn chìm trong bóng tối, giờ phút này lại thấy sáng choang, dường như đã có mấy đời.

Ngụy Tông Thao mặt không chút thay đổi đứng ở cửa, mắt sụp xuống một lúc lâu, mới nói với vệ sĩ đứng chờ ở bên ngoài: “Kêu bác sĩ đến kiểm tra thân thể cho ông lão Ngụy.” Nói xong cất bước rời đi, còn chưa đi tới thang máy thì thấy đầu kia hành lang có người vội vàng chạy tới. Chú Tuyền giơ di động, gấp rút chạy tới bên cạnh Ngụy Tông Thao, nói: “Không thấy cô Dư.”

47. Chương 47

Chuyển ngữ: Pussycat

Giữa mùa hè, mọi vật dường như bốc hỏa, nhiệt độ giống như là lửa đốt, cây cối và toà nhà cũng đều vạn vật biến dạng. Mặt đất dưới chân như là bị hấp nóng.

Một tay Dư Y cầm cà rem, một tay cầm bản đồ du lịch được mở ra, lưng đeo ba lô, mặc áo thun cùng quần sọc đơn giản rẻ tiền, chân mang dép lê mát mẻ, đi đến bến tàu.

Giải quyết xong thủ tục lên tàu, Dư Y đếm tiền mặt còn thừa lại trong ví, hơi đau lòng. Cô nuốt một ngụm lớn cà rem, vừa cúi đầu nhét lại ví tiền vừa đi về phía du thuyền xa hoa. Mới vừa đi không tới vài bước, khoé miệng đột nhiên bị chạm một cái. Cô ngẩng mạnh đầu, thấy Trần Chi Nghị đang cầm khăn tay, trên khăn tay còn dính kem màu nâu, mỉm cười nói: “Tự mình lau?”

Người này quả nhiên là âm hồn không tan. Dư Y vô cùng hối hận.

Ba tháng trước, Dư Y còn đang ở trong biệt thự ở thành phố A, không lo ăn mặc ngủ nghỉ, áo đến giờ tay cơm đến há mồm. Đáng tiếc những ngày tốt đẹp đã bị cô dứt khoát phá hủy.

Cô đã trăm cay nghìn đắng tìm được giấy tờ tùy thân của mình ở trong xe của chú Tuyền tài xế. Luôn luôn lo lắng đề phòng, sợ chú Tuyền sẽ phát hiện, cố nhịn cho đến ngày tập đoàn Vĩnh Tân ký kết với ông Robin, Dư Y mới thở phào nhẹ nhõm. Chắc chắn hôm nay sẽ bề bộn nhiều việc, cô có đủ thời gian.

Dư Y sử dụng trò cũ, dùng dụng cụ đổi giọng báo cảnh sát xong, chạy về phòng ngủ đợi cảnh sát và phóng viên. Rốt cuộc sau khi nhìn thấy A Tán cũng vội vàng chạy ra cửa, cô mới bắt đầu hành động, đi ra ban công.

Cô đã sớm quan sát qua tuyến đường. Suy cho cùng, lầu hai không có chỗ thích hợp cho cô leo. Cô không có thời gian bắt chước như trong phim truyền hình – xé rách ga giường làm giấy thang. Cách duy nhất là đi ra ban công, nắm lấy phía dưới lan can của ban công, khi khoảng cách gần với mặt đất nhất thì nhảy xuống.

Cô đã tính toán mức độ nguy hiểm, độ cao hai ba thước, phía dưới có thảm cỏ, nhiều lắm là chân khập khiễng một tý, chỉ số an toàn vẫn rất cao.

Cho đến khi cô buông tay chuẩn bị rơi xuống đất, cô lại cả kinh suýt nữa la to, thiếu chút nữa là dẫn tới sự chú ý của mấy người A Tán. May mắn lập tức còn có bàn tay bịt kín miệng của cô, đáng tiếc chủ nhân của bàn tay là Trần Chi Nghị.

Cô bị Trần Chi Nghị ôm lấy, sau khi đặt cô lên đất Trần Chi Nghị cũng không có thả cô ra. Thoạt đầu Dư Y giật mình, bất kể như thế nào cũng không nghĩ là Trần Chi Nghị lại đột nhiên xuất hiện.

Trần Chi Nghị cười với cô: “Biết là em sẽ bỏ trốn. Hôm nay là thời cơ tốt, nhưng em rất không muốn sống, ngã bị thương thì làm sao bây giờ?”

Trong mắt anh ta toàn là sự cứng chiu. Dư Y thiếu chút nữa là nổi điên, liều mạng giãy ra, hạ giọng kêu anh ta buông tay. Trần Chi Nghị càng ôm cô chặt hơn, giống như là muốn cắt đứt thất lưng của cô.

Eo của cô rất nhỏ, khung xương lại nhỏ nhắn, thật thích hợp để cho người ta ôm, cảm giác thoải mái. Trần Chi Nghị mặc cho cô giãy dụa, thấy cô đỏ mặt tía tai sắp tức giận thì anh ta mới thấp giọng nói: “Tường rào rất cao, tôi mang em ra ngoài, một mình em không qua được.”

Nhìn ra Dư Y vô cùng căm phẫn, anh ta lại kiên nhẫn nói: “Ông nội đang ở khách sạn, tôi đã để thư lại cho ông, cũng đã báo cho chú của em tới đây tiếp ông ấy. Em không cần lo lắng.”

Anh ta vẫn là hiểu Dư Y, biết trong lòng Dư Y mâu thuẫn, trước hết thay cô xoá đi một mối lo lắng. Dư Y châm biếm: “Anh thật là giả dối. Người mang ông đến là anh, người muốn ông đi cũng là anh!”

“Tôi chẳng qua là muốn cho em nhanh chóng rời khỏi nơi này.” Trần Chi Nghị mặt không đổi sắc: “Em vốn tính toán sẽ đi, tôi đã đợi em hai tháng, không muốn lại đợi nữa.”

Anh ta nuông chiều Dư Y, cho tới bây giờ cũng không nỡ bắt buộc cô làm gì, chỉ có để cho tự cô chủ động. Lần này cô rút cuộc muốn rời khỏi, hơn nữa rơi vào lòng của anh. Trần Chi Nghị xiết chặt cánh tay, khó có thể để nén xúc động.

Dư Y buồn bực kêu một tiếng, chống lại ngực anh ta, lập tức nói: “Mang tôi đi ra ngoài.”

Trần Chi Nghị cười cười, rút cuộc buông cô ra.

Ở sân sau có cái bàn, vốn Dư Y đã tính là dùng cái bàn để treo qua tường rào. Nhưng bây giờ có Trần Chi Nghị, ngược lại càng đỡ tốn sức.

Cô được Trần Chi Nghị nâng lên trên tường rào. Sau khi chờ cho Trần Chi Nghị nhảy ra ngoài tường trước thì cô mới nhảy xuống, lại một lần nữa lọt vào trong lòng Trần Chi Nghị. Cảm thấy cánh tay của đối phương lập tức xiết chặt, sắc mặt cô trầm xuống, nâng khuỷu tay lên tập kích thật mạnh vào mang tang của anh ta, một cú trúng ngay giữa. Trần Chi Nghị bị đau bụng tay ra.

Chiêu thức phòng sói này hiệu quả rõ rệt. Cô ra tay vừa ác liệt, vị trí vừa chuẩn. Tiếc là Trần Chi Nghị làm cảnh sát mười năm, không phải là người bình thường. Dư Y mới vừa chạy không tới vài bước thì phía sau eo lập tức căng thẳng. Cô khẽ kêu một tiếng, nghe thấy Trần Chi Nghị nói: “Nhất Nhất, đừng chạy.”

Cô vừa quào vừa đập anh ta, đem bàn tay ở bên hông quào thật mạnh ra vài vết máu. “Anh buông ra không? Cùng lắm thì tôi lại quay về biệt thự. Tôi lập tức gọi bọn họ lại đây!”

Trần Chi Nghị không dám đánh cuộc nên cứ để cho Dư Y chạy đi như vậy.

Trên người Dư Y không có bao nhiêu tiền mặt. Cô tùy tiện ngồi lên một chiếc xe đồ, tìm một khách sạn rẻ tiền vào ở. Ngày hôm sau, bạn bè ở nước ngoài chuyển phần tiền trong tài khoản vào chỉ phiếu tới cho Dư Y. Dư Y gọi điện thoại ngỏ lời cảm ơn, còn nói: “Mình không rõ là sẽ có người đi tìm cậu hay không. Nếu có người tìm được cậu thì cậu hãy ăn ngay nói thật, không có vấn đề gì. Bọn họ sẽ không làm khó dễ cậu đâu.”

Nói chuyện điện thoại xong, Dư Y lấy ra một số tiền lớn mua một cái ba lô hàng hiệu, rồi mua thêm mấy bộ trang phục hè nhẹ nhàng và một đôi giày thể thao, lại một lần nữa tùy ý ngồi lên một chiếc xe đồ. Khi ăn cơm tối, cô nhìn thấy trang báo của tin tức Hong Kong đã bị tập đoàn Vĩnh Tân chiếm giữ. Cô vừa xem bình luận trên báo vừa lú lút không nói nên lời.

Tập đoàn Vĩnh Tân gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có. Giá cổ phiếu rớt xuống tận đáy thấp nhất trong bao nhiêu năm qua. Những đầu tư bất động sản liên tục xảy ra vấn đề.

Dư Y nhìn đến tin tức trên báo, khi Ngụy Tông Thao trở thành cổ đông lớn nhất của tập đoàn Vĩnh Tân thì cô đã ở trong khách sạn ăn mì ăn liền năm ngày trời, nghe thấy phóng viên ở trong tivi nói: “Theo một nguồn tin cho biết, vào ba ngày trước Ngụy Tông Thao đã rời khỏi đại lục. Công việc thu mua vẫn đều nhờ luật sư xử lý. Hiện giờ ông lão Ngụy còn đang được điều trị ở bệnh viện. Ông ta vô cùng coi trọng Ngụy Tông Thao...”

Dư Y cắn sợi mì, ngẩn người hồi lâu. Ngày hôm sau cô mua một vé máy bay, cho đến khi xuống máy bay cô mới nhíu mày, không biết là vì sao mình lại có mặt ở Cam-pu-chia.

Phnom Penh, Cam-pu-chia, là thành phố mà cô đã từng sinh sống hơn một tháng. Ngụy Tông Thao nói cô là một cái hồ nước, nước mắt chảy không ngừng.

Dư Y cũng không hiểu được vì sao mình muốn rời đi. Rõ ràng là cô thật hưởng thụ mỗi ngày ở chung với Ngụy Tông Thao – có bình thần cũng có tình cảm mãnh liệt, còn có nguy hiểm luôn luôn tới, mỗi lần lại đều có thể chuyển nguy thành an. Không ai có thể lợi hại hơn so với Ngụy Tông Thao – ung dung thản nhiên không uống phí một quân tốt, làm một đám những người đó không có sức phản kích, bọn họ liền phải đầu hàng.

Nhưng mà cô vẫn nhớ tới cha, mỗi lần nhớ tới đều không thể khống chế được cảm xúc. Cô từng nghĩ tám năm trước là duyên phận, nhưng té ra tám năm trước là số kiếp. Nếu từ đầu đến cuối đều không có Ngụy Tông Thao thì thật là tốt biết bao, thời gian ba năm sẽ không đổi thành hối hận, bây giờ cô cũng sẽ không thấy mị mị.

Có lẽ khách chụp hình ở cái hồ lân cận, tình nhân kết thành từng đôi đôi. Cô không tự chủ được mà nhớ tới Ngụy Tông Thao. Hai tháng nay thiếu chút nữa là cô biến thành chim hoàng yến, cảm giác bản thân không thể nắm được cảm xúc thật sự là không ổn. Thật ra cô cũng rất sợ hãi, sợ bản thân mình sẽ trở nên xa lạ, ý nghĩ rời đi cứ xuất hiện ở trong đầu như vậy. Nhưng mà bây giờ cô lại bắt đầu mơ hồ.

Hình như cô và Ngụy Tông Thao còn chưa có chụp ảnh chung. Cô rút cuộc nhìn không thấy mặt Ngụy Tông Thao. Dư Y ngồi ở bên hồ cả ngày, sau khi trở về lại bắt đầu lên cơn sốt.

Dư Y nhận thấy được nhiệt độ cơ thể của mình bất thường. Nửa đêm cô không tìm được thuốc hạ sốt, vốn tính chờ đến rạng sáng thì ra ngoài. Nhưng mà cô đã đánh giá cao tình trạng thân thể của mình, giấc ngủ này đã ngủ đến một ngày một đêm, mở mắt lại là một mảnh tối đen. Nếu không có nhìn đến ngày hiển thị trong di động thì cô còn tưởng rằng thời gian bị chậm lại.

Cho đến khi cô tỉnh lại, ánh sáng trong phòng đã vô cùng đầy đủ. Bức màn không che được ánh nắng mặt trời mùa hè chói chan.

Cái trán ẩm áp, có môi khê chạm vào. Dư Y đẩy anh ta ra, yếu ớt cả giận nói: “Trần Chi Nghị!”

Trần Chi Nghị dịu dàng nói: “Nhiệt độ đã hạ xuống một chút, bác sĩ mới vừa đi, em không còn quá đáng ngại, ngủ tiếp hai ngày là sẽ tốt lên.”

Dư Y đầu vầng mắt hoa, tay không có sức lực, chỉ có thể mặc anh ta ôm vào trong ngực. Trần Chi Nghị thật đau lòng, nói: “Ngày hôm qua tôi không thấy em ra ngoài, phải nên phát hiện bất thường sớm một chút. Em nóng một ngày một đêm, thật tốt là bây giờ không có việc gì nữa. Nhất Nhất, trước kia em cũng chăm sóc ỉnh như vậy sao?”

Mắt Dư Y nóng lên, môi khô khốc, nghe thấy giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ bên tai, bỗng nhiên cảm thấy mệt chết đi được. Cô hẳn là hơi yếu đuối, dù sao cô cũng là một cô gái được nuông chiều từ nhỏ. Mẹ đã nói tương lai muốn gả cô ột người đàn ông yêu thương cô nhất, cục cưng nhà bà không thể chịu một chút tủi thân nào.

Nhưng mà hiện tại Dư Y cảm thấy tủi thân, làm thế nào mà cô lại biến thành một người năm năm không có nhà, vẫn không có chỗ dừng chân. Cô nhắm mắt lại, nhỏ giọng trả lời: “Tôi là bác sĩ, hiểu rõ...”

Trần Chi Nghị ôm lấy mặt của cô, thu vào trong đáy mắt tất cả vẻ tiều tụy của cô. Khoảng cách của anh ta thật gần, từng từng hít thở dán lên trên mặt Dư Y, nụ hôn sắp sửa áp xuống, chợt nghe Dư Y lạnh giọng nói: “Đừng chạm vào tôi.”

Rõ ràng là còn suy yếu như vậy, giọng nói lại cứng rắn lạnh như băng, bàn tay nho nhỏ đặt ở trên ngực Trần Chi Nghị. Trần Chi Nghị cười khê: “Em nhất định cho rằng tôi sợ em, cho nên mấy năm nay vẫn không lo ngại gì. Sau này em muốn đi đâu tôi đều cùng em, không bao giờ sẽ để em đi một mình nữa. Tôi sợ em lại biến mất tầm mắt tích.”

Trần Chi Nghị vén tóc mai của cô ra sau tai, lộ ra cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, nói tiếp: “Nhưng mà Nhất Nhất, tôi không chạm vào em, em lại muốn để cho người khác chạm, làm sao bây giờ?” Anh ta cười cười, buông Dư Y ra, rốt cuộc vẫn không nở ức hiếp cô. Anh ta đặt cô ở trong tim, anh coi cô như là châu báu hiếm có, anh muốn cô cam tâm tình nguyện.

Sau khi Dư Y hết bệnh, rốt cuộc cũng không dứt ra được cái đuôi phía sau. Ba ngày hai bữa có thể nhìn thấy Trần Chi Nghị loáng thoáng ở trước mặt cô, mỗi lần đều như là ngẫu nhiên gặp. Trần Chi Nghị cũng không có quấy rầy cô, chỉ xa xa nhìn cô một mình chơi khắp mọi nơi. Có đôi khi anh ta không mời mà đến, cùng Dư Y ngồi chung một bàn ăn cơm, nói cho cô biết phong thổ bản xứ.

Dư Y thật phiền não.

Vào nửa tháng trước, Dư Y rốt cuộc tìm được cơ hội. Ở một quán bar cạnh bờ biển, có một người đàn ông xăm mình đến gần cô.

Người đàn ông xăm mình cao chừng một thước chín, tướng tá hơn gấp ba lần Dư Y, khi trò chuyện thì cực kỳ nhiệt tình, thoát nhìn giống như là một đứa trẻ lớn con, nhưng cho tới về sau, ánh mắt của đối phương càng ngày càng nóng bỏng. Suy nghĩ của Dư Y chuyển động, kêu anh ta đi vào phòng tắm sự. Người đàn ông xăm mình thật kích động, khi đứng lên còn dụng cho ghế dựa ngã lộn nhào. Anh ta muốn mạnh mẽ ôm Dư Y, chưa tới hai giây liền lập tức có người lao ra. Sau khi cô được tự do thì vừa chạy về phía nhà ga vừa gọi điện thoại báo cảnh sát, cảm thấy mình vẫn còn lương thiện chán, cầu nguyện cho Trần Chi Nghị đánh bại đối phương.

Trong chớp mắt nửa tháng đã trôi qua, cô sắp sửa bước lên du thuyền này, ai ngờ Trần Chi Nghị lại xuất hiện một lần nữa, cương chiều nhìn cô: “Tôi bị thương nhẹ một chút, không có đáng ngại, miệng em còn dính cà rem kia.”

Dư Y nhét tất cả cà rem còn lại vào miệng, không thèm nhìn tới anh ta, đi thẳng lên du thuyền. Du thuyền này đăng ký ở Pa-na-ma, dài mấy thước Anh (1 yard=0.914m), cao tới mười một tầng, bên trong có rạp hát, KTV, quán bar, phòng xông hơi, hồ bơi, hàng loạt chỗ ăn chơi, bao gồm có một sông bạc khổng lồ, đích đến là Alaska, lộ trình có Singapore và Malaysia.

48. Chương 48: Chương 48

Chuyển ngữ: Pussycat

Phòng của Dư Y là rẻ nhất ở trong khoang, không có cửa sổ, trong cabin có hai giường đơn. Ti vi và rượu chứa quần áo gì đó được bố trí cơ bản nhưng thật ra cái gì cần có đều có, diện tích cũng không tính là nhỏ, đối với cô mà nói là vừa tốt.

Cô vừa nóng vừa mệt, chút cà rem không thể giải nhiệt được. Bỏ ba lô xuống cô lập tức mở tủ lạnh lấy đồ uống lạnh uống ừng ực, rồi vọt vào tắm một cái. Bọc một cái khăn tắm đi ra, nằm trong chốc lát thấy thời gian đã tới muộn, cô nhanh chóng gọi điện thoại tới nhà hàng đặt chỗ.

Chi phí xa hoa như vậy, cô nhất định phải ăn lại cho đủ vốn!

Ba tháng nay Dư Y chạy mãi cho đến chỗ này, lên thuyền là một cao hứng nhất thời.

Cô sớm nghe nói chiếc du thuyền xa hoa chở khách chạy định kỳ lại xuất phát, nhưng mà chi phí khiến cho cô chùn bước. Trùng hợp là lần này chiếc tàu chở khách chạy định kỳ có đi qua sáu thành phố. Hiện giờ thành phố đích đến của cô là trong số đó, thời gian đường biển chỉ cần hơn mười ngày. Lộ trình Tân Gia Ba – Mã Lai, Việt Nam, Nhật – Hàn, địa điểm xuống tàu ngay tại Trung Quốc.

Cô đã rời đi được ba tháng, thật sự rất nhớ món ăn Trung Quốc chính tông. Tính toán tiền mặt trong ví cũng có thể đủ ứng phó chi phí nửa đường trên tàu, cô dứt khoát cắn chặt răng, đau lòng bỏ ra vốn liếng.

Nghỉ ngơi đủ, cô rút cuộc đứng lên thay quần áo, vẫn như cũ là áo thun và quần soóc. Mở cửa cabin ra, cô sững sốt ngay tức khắc, thấy Trần Chi Nghị đút tay vào túi quần, dựa vào đối diện. Thấy cô đi ra, anh ta cười cười với cô, phía dưới khoé mắt còn bầm một chút, ở dưới ánh đèn cũng không phải vô cùng rõ ràng, nhưng Dư Y vẫn thấy được.

Dư Y không biết nên đối đãi với anh ta như thế nào, đã từng nói năng ác độc, cũng từng coi như không thấy. Thời đại học cô đã suy nghĩ mọi biện pháp, nhưng luôn không thể khiến cho Trần Chi Nghị buông tha cô. Hiện giờ Trần Chi Nghị đã đi theo đuôi cô suốt ba tháng, Dư Y đuổi cũng đã đuổi, mắng cũng đã mắng. Bây giờ chỉ có thể cố gắng coi như anh ta tàng hình.

Nhà hàng cũng không có yêu cầu ăn mặc gì, nhưng không có nam nữ nào ăn mặc tùy tiện giống như Dư Y vậy. Bởi vậy khi Dư Y đi vào nhà hàng, lập tức khiến cho rất nhiều người chú ý đến. Dư Y coi như không thấy, im lặng ăn đồ ăn của mình, tư thế coi tao nhã, ánh mắt tò mò rốt cuộc dần dần thu hồi.

Trần Chi Nghị ngồi đối diện Dư Y, chọn một phần đồ ăn giống như của cô, hỏi cô: “Em như thế này muốn đi đâu? Du thuyền sẽ trôi nổi trên biển hai ngày, sau hai ngày mới có thể xuống đất.”

Dư Y không để ý đến anh ta, tự mình cầm cúi ăn. Trần Chi Nghị cũng không để ý một mình nói chuyện, ánh mắt nhìn Dư Y chăm chú, thấy tốc độ cô ăn hơi mau, nghĩ là cô bị đói, không khỏi cười cười, rồi kêu người phục vụ đem một phần đồ ăn lại đây.

Dư Y ăn uống no đủ, thấy Trần Chi Nghị chưa hề đụng tới đồ ăn trước mặt thì không khỏi nhú mày, nhưng cũng không có mở miệng.

Cô chạy lên trên boong tàu để tiêu hoá. Gió biển rất lớn, hoàn toàn không giống với đất liền nóng bức, càng thổi càng có tinh thần, nhưng mà có chút lạnh. Cô ngửa đầu nhìn lại, suy nghĩ bước tiếp theo nên đi đâu. Bên trong hồ bơi có thể bơi lội, rạp hát có diễn xuất, cũng có thể đi mua sắm ở cửa hàng miễn thuế. Đang do dự chưa có quyết định, bỗng nhiên cô thấy cách đó không xa truyền đến tiếng động, một nhân viên trên tàu hỏi: “Quý ông, có cần thuốc say sóng hay không?”

Trần Chi Nghị khoát tay, vịn vào lan can chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn về phía Dư Y. Thấy Dư Y đã chú ý tới, anh ta không khỏi nhếch nhếch khoé miệng, nụ cười có chút xấu hổ.

Trần Chi Nghị bị say sóng, Dư Y suy nghĩ tới.

Năm đó cô cùng mẹ đi chơi hồ, thuê một chiếc thuyền nhỏ thả câu ở trên hồ. Trần Chi Nghị cũng ở đó, tự tay dạy các cô mắc mồi vào cần câu, sau khi dạy xong liền nằm sấp xuống thuyền không ngừng nôn khan. Trên đường trở về thân thể anh ta suy yếu, sắc mặt trở nên trắng bệch, khiến ẹ Dư sợ hãi. Dư Y tức giận nói với anh ta: “Anh khỏe khoang mạnh mẽ cái gì, thật muốn hù dọa người ta?”

Trần Chi Nghị nắm lấy tay cô, mười ngón đan vào nhau, mặc kệ cô dùng sức giãy, dám cầm tay cô lên, hôn lên mu bàn tay của cô, rồi không nói một lời mà buông xuống, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi. Dọc đường xe xóc nảy, anh thì ngủ một mạch, từ đầu đến cuối từ chối buông Dư Y ra. Đó là một lần duy nhất Dư Y thuận theo.

Trần Chi Nghị bị say sóng rất dữ dội. Rõ ràng là tàu biển chở khách chạy rất vững vàng, người bình thường cảm thấy như là ở trên đất liền, anh ta lại cảm thấy dưới chân như là hư không. Hơn nữa anh ta đang ở trước mặt Dư Y, cabin gắn sát với động cơ của tàu, tâm lý bị ảnh hưởng rõ ràng, vẫn cảm giác động cơ đang vang lên ‘ong ong’.

Sau nửa đêm anh ta lại bắt đầu nôn mửa. Nhân viên y sĩ trên tàu đưa thuốc say sóng tới cho anh ta. Sau khi Trần Chi Nghị uống vào cũng không thấy có hiệu quả gì, nhân viên y sĩ hơi lo lắng. Tàu đang chạy, bốn

phía đều là biển rộng, không thể đổ lại bất cứ lúc nào. Nếu anh ta cứ trôi nổi hai ngày như vậy, thân thể có chịu được hay không?

Dạ dày Trần Chi Nghị cuộn cuộn, chân mày nhíu chặt, miệng khẽ gọi: “Nhất Nhất...”

Dư Y đang ở trong cabin xem hành trình du lịch, quyết định khi tới Malaysia và Singapore thì không xuống thuyền. Bút bi vừa viết xuống trên giấy một cái thì bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

Dư Y mở cửa phòng ra, nhìn thấy vẻ mặt người ngoài cửa lo lắng, nghe cô ta hỏi: “Đã làm phiền cô, xin cho hỏi có phải cô là cô Dư hay không?”

Dư Y đi tới cabin của Trần Chi Nghị. Người ở trên giường môi trắng bệch, cổ họng khô nứt, không ngừng thì thào. Nhân viên y sĩ giải thích: “Ông Trần bị say sóng rất dữ dội. Tôi đã kiểm tra trên người anh ta có thương tích, có thể là bị gió biển thổi, nhiệt độ cơ thể anh ta hơi cao.”

Dư Y bệnh hết, nhưng đến phiên Trần Chi Nghị bị bệnh, hơn nữa là còn trên tàu biển chở khách chạy định kỳ này.

Tuy rằng thân thể Trần Chi Nghị không khỏe, nhưng ý thức rất tỉnh táo, biết Dư Y ở ngay bên cạnh, không tự chủ được cầm lấy tay cô. Bên tai có một mệnh lệnh lạnh như băng: “Buông tay!”

Trần Chi Nghị càng nắm chặt hơn, nhắm mắt lại coi như cái gì cũng không biết, thì thầm nói: “Nhất Nhất, khi nào thì em mới hết giận?”

Dư Y thở dài, gắng sức rút tay mình ra, nói: “Anh đừng có giả bệnh với tôi. Tôi biết là anh rất tỉnh táo!”

Trần Chi Nghị cười khẽ, chậm rãi mở mắt ra, quả thật có chút suy yếu, muốn ngủ nhưng vẫn còn mạnh mẽ chống đỡ.

Dư Y đo nhiệt độ cơ thể cho anh ta xong, nhìn nhìn nhiệt kế, nhiệt độ hơi cao, chắc là không có gì đáng ngại. Cô để Trần Chi Nghị ngủ đi, muốn liên hệ với nhân viên trên tàu, coi có thể để cho Trần Chi Nghị trực tiếp rời tàu ở Malaysia hay không.

Trần Chi Nghị ngăn cô lại, nghiêm mặt nói: “Tôi nói rồi, em đi đâu thì tôi sẽ đi cùng!”

Dư Y cười nhạt: “Tôi đi chỗ nào cũng không muốn thấy anh!”

Trần Chi Nghị không nói được một lời, lẳng lặng nhìn Dư Y chăm chú. Trong khoang phòng không có cửa sổ, không nhìn thấy biển rộng bao la, không nhìn thấy từng ngọn sóng lớn, không ai quấy rầy, hiếm có một nơi cơ hội như vậy.

Không bao lâu anh ta lại bắt đầu muốn ói, ban đầu cố nén, vẻ mặt đã muốn trương lên đỏ bừng. Dư Y thở dài một hơi, đem thùng nhựa nhỏ tới trước mặt anh ta. Trần Chi Nghị ôm lấy thùng bắt đầu nôn khan, đầu còn có một vẻ không sợ hãi, bộ dáng nho nhã nữa.

Sau khi Dư Y chăm sóc cho anh ta ba tiếng đồng hồ, cho đến khi trời sắp sáng thì mới trở về phòng, buồn bực nhức đầu đi ngủ, không thêm lo đến Trần Chi Nghị sống hay chết nữa. Trong mộng cô gặp được mẹ, mẹ cười nhạt cô: “Đừng tưởng rằng mẹ không thấy được, trên đường trở về con và Trần Chi Nghị vẫn nắm tay nhau. Con đó, đừng có ương ngạnh như vậy, mẹ nói thẳng cho con biết mẹ thích Trần Chi Nghị làm con rể của mẹ. Trên đời này, ngoại trừ mẹ và cha con ra, không còn ai có thể thương con giống như Trần Chi Nghị vậy. Rốt cuộc là con không vừa lòng cậu ta ở chỗ nào?”

Cảnh đột nhiên chuyển tới phòng bệnh. Khuôn mặt của mẹ tiêu tụy, không còn xinh đẹp đoan trang như ngày xưa, nói với Dư Y: “Đứa nhỏ Trần Chi Nghị kia, là cậu ta không đúng, nhưng thiếu chút nữa là cậu ta gây sai lầm cũng là vì con. Con đừng trách cậu ta đối với con như vậy nữa. Cậu ta thích con bao nhiêu trong mắt mẹ đều nhìn thấy. Tương lai con tìm chồng nhất định phải thương con hơn so với Trần Chi Nghị, được không? Chỉ sợ không còn có người nào thương con hơn so với Trần Chi Nghị...”

Khi Dư Y thức giấc thì khoé mắt hơi ảm ướt. Trong cabin kín mít không phân biệt được ban ngày hay ban đêm, cô lại có chút nhớ nhung cha mẹ.

Trần Chi Nghị đang chơi khổ nhục kế, khuôn mặt tái nhợt cố gắng đi theo sau Dư Y. Cô đi rạp hát xem diễn, anh ta cũng đi xem. Cô đi phòng tập thể dục rèn luyện, anh ta cũng cùng rèn luyện với cô. Lần này

đi vào cửa sòng bài, Trần Chi Nghị rút cuộc cố gắng không được, lại khom lưng bắt đầu nôn mửa, cho đến khi đứng dậy nhìn thấy Dư Y khoanh tay đứng ở đó, cười như không cười với anh ta: “Ấu trĩ không?”

Trần Chi Nghị đến gần cô, cười nhẹ: “Không ấu trĩ, em đang chậm rãi mềm lòng.”

Trong sòng bài tập hợp khách có tiền, đa số đều là những người giàu có ở các nơi, người bình dân thì cực kỳ ít ỏi.

Du thuyền xa hoa này trên danh nghĩa là du lịch phong cảnh các nơi, thật ra sòng bài mới là nơi thu hút ánh mắt của người ta nhất. Rất nhiều người từ sau khi lên tàu vẫn lưu luyến ở trên chiếu bạc, mặc cho tàu chạy đến quốc gia nào, bọn họ đều chỉ trôi nổi trên mặt biển thôi.

Tiền mặt trong tay Dư Y không nhiều lắm, cho dù thua cũng thua không bao nhiêu. Nếu như thắng, cũng có thể mua thêm một chút lộ phí. Cô dự tính trở tài một phen, quyết định chọn trò tài xỉu, bắt đầu chơi.

Ăn mặc của cô rất tùy tiện, thoát nhìn tuổi lại nhỏ, mặt mũi lại xinh đẹp, khó tránh khỏi khiến cho khách đánh bài có ý định. Sau khi cô thắng liên tiếp hai ván thì có người chú ý đi theo cô, đến gần cô nói: “Vận may của cô thật tốt. Tôi cũng mượn vận may của cô!”

Đi theo cô thắng một hồi, đối phương vui vẻ nói: “Xem ra là cô ượn hào quang, có cho tôi hân hạnh cùng đi ăn tối hay không?”

Dư Y còn chưa mở miệng thì Trần Chi Nghị ở bên cạnh đã giành lấy thẻ bài (casino chips) trong tay Dư Y, nói: “Tôi cũng thử xem.”

Người đến bắt chuyện không đoán được người đàn ông luôn lẳng lặng này là cùng với Dư Y, sau khi thấy thế thì cười cười, không hề đề cập đến đề tài bữa tối nữa.

Ai ngờ ở bữa tiệc đứng buổi tối thì có gặp gỡ tình cờ.

Trần Chi Nghị không có bao nhiêu khẩu vị, chén đĩa ở trước mặt sạch sẽ trông trơn, trái lại Dư Y thêm rất nhiều đồ ăn. Hai người không có nói chuyện gì, bỗng nhiên thấy trên bàn có thêm một cái đĩa. Một người đàn ông trung niên ngồi xuống bên cạnh Dư Y, cười nói: “Quý cô, thật là khéo.”

Dư Y cười cười: “Đúng vậy.”

Đối phương hơn bốn mươi tuổi, là người Hoa. Tiếng Trung nói được coi như thông thạo, thỉnh thoảng thì phát ra vài câu tiếng Anh cùng tiếng Quảng. Ông ta hơi ngượng ngùng: “Trước đây không lâu tôi mới vừa đi qua Hong Kong. Tiếng Trung và Hong Kong nói có chút lơ mơ.”

Trần Chi Nghị hỏi ông ta: “Ông Lâm lên tàu ở đâu, muốn đi đâu?”

Đối phương cười đáp: “Ngày mai tôi sẽ rời tàu, lần này cần đi Singapore, nhân tiện dọc đường du lịch.”

Dư Y nghe thấy ba chữ “Xin-ga-po”, tay không khỏi ngưng một chút.

Ngày hôm sau ánh sáng tươi đẹp, mặt biển gió êm sóng lặng, tàu đã tới cảng Singapore, rất nhiều du khách xếp hàng rời tàu đi dạo chơi.

Người đàn ông trung niên giao hành lý cho tài xế, sau khi ngồi vào xe hơi thì liếc mắt nhìn chiếc du thuyền một cái, bên cạnh có người nói: “Trợ lý Lâm, tôi đã đặt khách sạn trước cho ông nghỉ ngơi, trễ một chút thì có tiệc rượu.”

Trợ lý Lâm cười, ngắt lời anh ta: “Chờ một chút, anh Trang, tôi muốn biết tổng giám đốc Ngụy hiện giờ có còn tìm kiếm cô gái ở trên bìa tạp chí hay không?”

Trang Hữu Bách sửng sốt.

Ba tháng trước, đoàn người Ngụy Tông Thao quay về Singapore mừng thọ bố già. Anh ta đã tay không mà về, không có mang theo người gọi là “phụ nữ”. Bố già giận không thể kèm chế được, trách móc anh ta đã lừa gạt người già.

Ngụy Tông Thao vốn tưởng rằng sẽ nhanh chóng có thể bắt Dư Y về, nhưng Dư Y chạy trốn quá nhanh. Năm ngày trước không có ghi chép xuất nhập cảnh gì của cô, vào năm ngày sau rút cuộc có thể tra ra bước

chân của cô, nhưng mỗi lần đều vồ hụt. Thời gian cô dừng lại ở mỗi thành phố không quá bốn ngày, bởi còn muốn nhanh hơn cá. Ngụ Tông Thao đã bị cô chọc giận, không còn kiên nhẫn chơi trò chơi mèo vờn chuột, trước đó không lâu đã tập trung ở sân bay của mấy quốc gia rồi. Ai ngờ lần này Dư Y không đi máy bay, đổi lại đi thuyền.

Trang Hữu Bách lấy quyển tạp chí ra xác định nhiều lần mới trợ Lâm: “Ông khẳng định trăm phần trăm là cô này?”

Trợ lý Lâm cười nói: “Chuyện tổng giám đốc Ngụ tìm kiếm cô gái này bây giờ đã ồn ào huyên náo rồi. Tôi không dám nói lung tung. Cô gái đó ở trên tàu biển chở khách chạy định kỳ không có trang điểm, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp, thoát nhìn rất xảo quyệt, hơn nữa cũng họ Dư.”

Trang Hữu Bách thật lòng cảm ơn trợ lý Lâm, nói một tiếng “Tiếp đãi không chu đáo”, rồi dặn dò tài xế phụ trách tiếp đón. Anh ta xuống xe liền vội vàng vàng chạy đi.

Ngụ Tông Thao đang ngồi trong văn phòng, nghe Trang Hữu Bách tường thuật xong, mặt anh ta không chút thay đổi, chẳng nói một lời nào.

Trang Hữu Bách không cân nhắc được ý tứ của anh, nhất thời không dám nói nhiều. Một lát sau, mới nhìn thấy Ngụ Tông Thao cử động, cầm lấy điện thoại di động đánh một dãy số.

Trên du thuyền, nhân viên làm việc đột nhiên nhận được một cú điện thoại gọi tới, lập tức tra xét camera theo dõi ở cabin, rồi đi thăm dò danh sách lên tàu. Các khâu bỗng nhiên đều bị bận rộn lên.

Thời gian từng giây trôi qua, rốt cuộc đoạn camera theo dõi được đưa. Trong camera theo dõi, có một người phụ nữ mặc áo thun và quần soccer, mang giày sandal, chạy trên du thuyền xa hoa, giống như là một người khác loài.

Trong camera theo dõi ở sòng bạc là rõ ràng nhất, không có góc chết nào, ngay cả một cái nhăn mày cười của cô gái đều được quay lại rất rõ ràng, bao gồm cô liếc mắt một cái với người đàn ông ở bên cạnh.

Ngụ Tông Thao tạm ngừng lại ghi hình của camera, hình ảnh dừng lại ở hành lang cabin. Mái tóc của người phụ nữ ở dưới ánh đèn hơi rối loạn một chút, thời gian là ba giờ sáng, cô đi ra từ trong phòng khách đối diện, ước chừng là đã dừng lại ở nơi này ba giờ.

Ngụ Tông Thao cởi bỏ hai nút cổ áo, liếc nhìn đồng hồ một cái, đã quá năm giờ, du thuyền đã xuất phát rồi.

Du thuyền đi được xa, du khách trở lại đã lục tục đi vào nhà hàng, trên boong tàu nơi nơi đều là người thưởng thức nắng chiều. Trạm tiếp theo là

Việt Nam, hai ngày sau sẽ tới

Đang chạy thì du thuyền bỗng nhiên dừng lại. Các du khách không rõ nên xô xao một trận. Nhân viên trấn an mọi người qua microphone.

Trong khoang tàu, nhân viên rốt cuộc xử lý xong sự việc, nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Ông Ngụ của Thế giới giải trí trong hai mươi phút nữa sẽ đuổi tới, thông báo cho các khâu chuẩn bị sẵn sàng.”

Hai mươi phút sau, xa xa chợt có một chiếc ca nô chạy đến, Bọt sóng văng lên cao, sóng biển bị nắng chiều nhuộm đậm thành màu sắc của lửa giận. Quản lý của các khâu chờ ở trên boong tàu, nhìn người ở đối diện từng bước một bước đến, cùng kêu lên: “Anh Ngụ!”

49. Chương 49

Chuyển ngữ: Pussycat

Quản lý mặc đồng phục, thái độ cung kính, hàng ngũ chỉnh tề trên boong tàu. Có du khách chú ý tới tình hình bên này, không khỏi nhìn xung quanh về phía này. Nhưng chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng đặc

biệt cao lớn, mặc áo sơ mi, cổ tay áo hơi hơi cuộn lên, dường như có chút vội vàng, lúc này đang đi nhanh về phía trước, nhìn không chớp mắt.

Trang Hữu Bách bước nhanh theo phía sau Ngụy Tông Thao, nói với quản lý: “Vất vả cho các vị rồi.”

Quản lý vội vàng nói: “Đây là chuyện chúng tôi phải làm.” Anh ta theo sát Ngụy Tông Thao giải thích: “Cô Dư không ở trong cabin. Mấy ngày nay luôn luôn hoạt động trên du thuyền, cũng không có xuống tàu. Hai mươi phút trước nhân viên đã nhìn qua, cô Dư vẫn đang ở trong phòng mình.”

Mặt Ngụy Tông Thao trầm như nước, bước chân vừa lớn vừa nhanh.

Dư Y cảm thấy có chút không bình thường.

Hai mươi phút trước du thuyền đột nhiên ngừng chạy. Nhân viên nói kỹ sư máy đang kiểm tra thiết bị máy móc của du thuyền, sau hai mươi phút thì du thuyền sẽ khởi động lại.

Kiểm tra máy móc cần dừng tàu, lấy có rất vụng về. Trừ phi du thuyền thật sự là bị hỏng hóc rõ rệt.

Dư Y ngồi ở trong phòng, không biết tình hình ở bên ngoài ra sao, càng không biết du thuyền có xuất phát lại hay không nữa. Cảm thấy đã qua hai mươi phút, cô đi ra ngoài tìm hiểu kết quả.

Vừa mới tới boong tàu thì cô liền thấy xa xa có một chiếc ca nô phóng tới – gió phần phật, sóng tung toé, khí thế rào rạt, so với nắng chiều rực lửa thì càng thêm chói mắt. Ca nô càng ngày càng gần, tim cô đập như trống dồn.

Trong cabin của du thuyền có vẻ chật chội không thể tả lúc Ngụy Tông Thao bước vào.

Trong phòng sạch sẽ, trên giường còn có dấu vết hõm xuống. Trong tủ quần áo chỉ có hai cái áo thun và một cái quần sóc jean. Trên tủ đầu giường bày một bao bánh bích quy, bên cạnh bánh bích quy là tờ lịch trình – trên hai địa danh Malaysia và Singapore đã bị gạch bỏ.

Ngụy Tông Thao bỏ tờ lịch trình xuống, cầm lấy cái ba lô ở trên ghế, dốc ngược ba lô lại. Một trận “lào xào”, mọi thứ trong ba lô đều rơi xuống trên giường, tất cả đều là một ít đồ vật vụn vặt, khăn tay, ví tiền, cái quạt nhỏ. Anh cầm từng cái lên nhìn, trầm giọng nói: “Người đâu?” Trong giọng nói nghe không ra vui buồn.

Nhân viên ở bên cạnh nơm nớp lo sợ: “Trước đó còn ở...”

Quản lý nhú mày liếc mắt nhìn người nhân viên một cái, giải vây cho anh ta: “Anh Ngụy, là do tôi thất trách, trong căn phòng đối diện cũng không thấy cô ấy, anh xem bước tiếp theo phải...”

Ngụy Tông Thao cầm cái quạt gấp lại, “răng rắc” một tiếng, cái quạt bị vỡ tan ở trên giường. “Tìm!”

Trong camera theo dõi của du thuyền có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh của các tầng, màn hình chiếm giữ cả bề mặt vách tường. Hành khách tới tới lui lui, có người đang ăn cơm, bơi lội, có người đang đánh bóng rổ tập thể dục. Mọi người nhìn màn hình mà thấy hoa cả mắt. Mỗi người đều cầm một bản chứng minh thư của Dư Y đối chiếu kiểm tra. Nhân viên không đủ dùng, bọn họ đành phải tìm đến nhân viên ở khâu khác giúp đỡ. Cho đến mười phút sau mới nghe thấy có người hô lên một tiếng: “Tìm được rồi, ở khu trò chơi thiếu nhi!”

Dư Y không ý thức mà đi tới khu trò chơi của thiếu nhi. Nhìn thấy một đám con nít đang đuổi bắt nhau, vui đùa âm ỉ thì cô mới hồi phục lại tinh thần. Cô không nghĩ là trùng hợp như vậy, lại có thể gặp phải Ngụy Tông Thao ở nơi này.

Cô không có thấy rõ người ở trên ca nô. Nhưng mà đối với Ngụy Tông Thao cô rất quen thuộc – dáng người cao lớn, ăn mặc, còn có tư thế đứng và ngồi của anh, chỉ cần liếc mắt một cái là cô có thể khẳng định được. Cô có chút khó tin, theo bản năng liền lập tức bỏ chạy. Cho tới bây giờ cô mới có phản ứng lại, chỉ là trùng hợp mà thôi, cô có cái gì mà phải chạy?

Nhưng ý nghĩ này chỉ hiện lên trong đầu có năm giây, cô lập tức phủ định lý luận trùng hợp. Phía trước có người mặc đồng phục của nhân viên du thuyền, tay cầm bộ đàm nói: “Tìm được rồi.” Vừa nói vừa chạy về phía cô. Dư Y chửi thề một tiếng, vội vàng xoay người chạy.

Nơi này đều là con nít, chúng nó nô đùa rượt đuổi nhau đến nỗi quên cả việc nhìn đường. Dáng người Dư Y nhỏ nhắn, bước chân nhanh nhẹn, xuyên qua thoải mái. Hai người nhân viên ở đằng sau có vóc người cao lớn, lo lắng sẽ đụng vào con nít, chỉ có thể bó tay bó chân, lập tức không thấy bóng dáng Dư Y đâu. Bọn họ vội vàng báo cáo với đầu kia của bộ đàm, đầu bên kia lập tức chỉ huy: “Ồ tầng năm nhà hàng Ý!”

Bọn họ nhanh chóng đuổi theo, đuổi tới nửa đường, trong bộ đàm lại nói: “Ồ đuôi tàu nhà hàng Quốc tế!”

Bọn họ dừng bước ngay lập tức, quanh lại chạy về phía đuôi tàu. Nhưng khi tới đuôi tàu, phóng tầm mắt nhìn xung quanh tất cả đều là bóng dáng người ta đang dùng cơm.

Trong bộ đàm lại nói: “Cô ấy bây giờ chạy tới tầng bảy.”

Sắc trời đã sụp xuống. Tất cả các ngọn đèn trên boong tàu đều được thắp sáng. Sao trời chiếu xuống du thuyền lộng lẫy. Đáng tiếc là quá mức lóng lánh, đập vào mắt toàn là cảnh xa hoa, dưới tranh tối tranh sáng không bắt được một cô gái nhỏ.

Mọi người bên trong phòng theo dõi sắp bị Dư Y ép cho điên lên. Du thuyền tổng cộng có mười một tầng, dường như mỗi tầng đều có bóng dáng của cô. Cô không dùng thang máy, chạy loạn khắp nơi. Bây giờ là lúc cao điểm dùng cơm và giải trí, nơi nơi trên du thuyền đều là hành khách. Bọn họ lại không thể giống trống khua chiêng quá mức, vậy mà lại mất hết một giờ còn chưa có bắt được một chéo áo của cô, ngược lại, lại để xảy mất cô.

Bên trong phòng giám sát và điều khiển, tiếng trao đổi cùng chửi rủa càng ngày càng vang. Lúc này cửa đột nhiên mở ra, mọi người lập tức im lặng, nhìn thấy người đàn ông mặt âm trầm đi về phía đài theo dõi và điều khiển, đi theo phía sau là vài người cấp cao của du thuyền.

Hai tay Ngụy Tông Thao chống ở trên đài, ánh mắt liếc qua từng cái màn hình từ trái sang phải, mặt không chút thay đổi nói: “Phải người canh chừng tất cả cửa cầu thang của mỗi tầng và thang máy.”

Mọi người sững sốt, lập tức nghe lệnh làm việc. Qua mười phút, bỗng nhiên có người hét lên: “Ồ lầu tám!”

Lầu tám có vài nơi giải trí, lúc này khắp nơi đều là người. Bóng dáng Dư Y ở trên boong tàu thoáng qua một cái, không biết lại muốn chạy tới nơi nào.

Ngụy Tông Thao ngồi trên ghế, không chút để ý nói: “Tất cả mọi người đi lầu tám, chặn toàn bộ đường, mỗi một cửa trên lầu tám đều phải hai người trông coi, năm người đi lên trên boong tàu lục soát.”

Anh bố trí đâu vào đấy. Sau năm phút đồng hồ tất cả mọi người đã vào vị trí, lại qua vài phút thì trong bộ đàm truyền đến tin tức. Ngụy Tông Thao đứng lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Rạp hát của du thuyền nằm ở mũi tàu tầng thứ tám, phối hợp với thiết bị truyền hình tiên tiến, màn ảnh to lớn, cao tới ba tầng lầu, thiết kế toàn sân khấu không có cột trụ, cùng với hơn bảy trăm chỗ ngồi, trên trần nhà rạp hát đều có đèn xung quanh, có thể chiếu sáng rõ mỗi góc.

Thời gian chiếu phim đã được định ra từ trước bỗng nhiên bị hoãn lại. Nhân viên đưa ra thông cáo giải thích. Mọi người bàn luận nhao nhao, bỗng nhiên nhìn thấy có một người đàn ông từ cửa đi vào. Có người chỉ về phía anh ta: “Sao người đó đi vào?”

Nhân viên cười giải thích, cửa nhà hát chậm rãi đóng lại ở phía sau.

Trong rạp hát vốn mờ mờ ảo ảo, cửa đóng lại trong nháy mắt bỗng nhiên ánh đèn sáng choang. Mỗi ngọn đèn trên trần nhà đều bị bật lên, ánh sáng chiếu vào hơn bảy trăm ghế nệm màu đỏ, vừa chói mắt lại rõ ràng.

Ngụy Tông Thao nhìn quanh bốn phía, rạp hát to như vậy mà trống trơn. Anh không nhanh không chậm đi thẳng về phía cuối, tùy ý chọn một ghế ngồi xuống.

Trên màn ảnh chiếu phim xa xa đột nhiên phát ra hình ảnh, nhạc nền chậm rãi vang lên. Ngụy Tông Thao từ từ mở miệng: “Đêm nay vốn là chiếu phim văn nghệ. Tôi nghĩ em thích nhất là nguy hiểm kích thích nên cố ý chọn cho em một bộ phim kinh dị, người ăn thịt người, sau khi ăn xong thì gom toàn bộ xương cốt lại đặt ở cạnh giường, ngày ngày đêm đêm cùng đi vào giấc ngủ với nó. Chắc chắn là em sẽ thích.”

Ánh đèn ở trên trần nhà cắt bất thành linh, chột trái chột phải, lúc sáng lúc tối. Trong rạp hát, âm nhạc rộn người vờn quanh, có người gào thét kinh hoàng, có tiếng máy móc đang cưa cắt, còn có nhai nuốt ghê rợn. Âm thanh nhấp nháp ấy lẫn át cả tiếng nhạc nền.

Ngụy Tông Thao gác tay lên tay ghế, chống má, có chút không thú vị: “Xem ra em không thích, tôi kêu người ta đổi bộ khác.”

Một lát sau nhạc khùng bỏ ngừng lại, bộ phim mới hiện ra trên màn ảnh. Đèn vẫn tắt như cũ.

“Nữ diễn viên bị người yêu cắt đầu, giấu vào tủ lạnh, tay chân được ướp làm đồ ăn, xem ra mùi vị không tồi.”

Giữa phim có đối thoại, người đàn ông vừa ăn cái gì đó vừa lẩm bẩm nói một mình: “Em yêu, em nếm vô cùng ngon.”

Ngụy Tông Thao khẽ gõ tay ghế, cong môi nói: “Xem ra là em vẫn không thích, đổi cái khác, lần này em nhất định thích.”

Không biết thay phim gì, lần này Ngụy Tông Thao cũng không có giới thiệu phim. Trong phim nói tiếng Nhật, nghe không hiểu đang nói cái gì. Mười phút trước còn đang nói chuyện, mười phút sau bỗng nhiên khác thường, chỉ nghe tiếng hôn mút đột nhiên vang lên, người phụ nữ rên rỉ. Nam nữ diễn viên thỉnh thoảng có đối thoại, lời thoại nhiều nhất là tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ, chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng va chạm vang dội.

Ngụy Tông Thao đứng lên, chậm rãi đi về phía trước, ánh mắt hoặc liếc trái liếc phải, nói: “Bọn họ đang làm tình, quay không được tốt lắm, thân hình thua xa em. Nam diễn viên trong phim thứ hai nói thân thể nếm rất ngon. Đáng tiếc là ai cũng chưa thử qua em, trừ tôi ra, nhưng mà...”

Đi qua từng dãy từng dãy ghế ngồi, bước chân anh rớt cuộc dừng lại. Trong rạp hát này có hơn hai trăm ngọn đèn, đèn trong khán phòng cũng có thể chỉnh tùy ý. Giờ phút này tại ánh đèn bên phải có một bóng dáng bị kéo ra rất dài.

“Nhưng mà, ba tháng nay tôi không được nếm qua.”

Ngụy Tông Thao rũ mắt nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi xổm ở giữa hai hàng ghế – áo thun quần sọc dép lê – cách ăn mặc không ra gì, trước sau như một vẫn xinh đẹp.

Dư Y ngồi chồm hổm thật lâu, hai chân hơi mỏi. Cô chậm rãi đứng lên, vén mái tóc dài rũ xuống ra sau đầu, trên người đều là mồ hôi. Không biết mồ hôi này vì cái gì mà xuất ra.

Cô cười cười: “Thật là trùng hợp, anh cũng đến xem phim.”

Ngụy Tông Thao cong môi, từng bước một đến gần cô, cảm giác áp bức nồng đậm từng tầng từng tầng bao lấy Dư Y. Dư Y bất giác lui về phía sau, tay phải vịn vào lưng ghế. Tươi cười dần dần cứng ngắc theo sự tới gần của Ngụy Tông Thao.

Âm thanh trong rạp hát truyền đến một trận thét chói tai và gầm nhẹ. Ngụy Tông Thao rớt cuộc khiến cho Dư Y không đường thối lui.

Anh nhìn xuống từ trên cao, không chút để ý. Bàn tay chậm rãi tiến đến sau cổ Dư Y. Nhận thấy được sự cứng ngắc cùng mồ hôi của cô, anh dùng sức kéo mạnh cô đến, giữ lấy cổ cô, giọng lạnh lùng nói: “Không trùng hợp. Tôi cố ý đến nếm em!”

50. Chương 50

Chuyển ngữ: Pussycat

Bàn tay trên cổ rất lớn, dễ dàng bóp lấy mạch ở trên cổ. Dư Y bị đau, mày nhăn lại. Trong rạp hát tràn đầy âm thanh khiến người ta đổ mặt tía tai. Không khí thật quái dị.

Ngón tay cái của Ngụy Tông Thao đặt trên động mạch của cô chân chừ, lúc nhẹ lúc nặng, thoáng dùng sức liền thấy chân mày cô nhăn thêm vài phần. Giữa hai người chỉ cách một nắm tay, hai bên đều có thể cảm giác được hít thở của đối phương. Ngụy Tông Thao nhìn thấy mồ hôi chậm rãi chảy xuống từ mang tang của cô, anh cúi đầu xuống, từ hai má của cô bắt đầu liếm hướng lên trên.

Dư Y kêu lên một tiếng đau đớn, quay đầu, hai tay nắm lại để ở trên ngực anh. Trên cổ lại đau đớn, cô khẽ kêu lên một tiếng khổ sở. Ngụy Tông Thao đã liếm tới giữa chân mày của cô, rồi dọc theo mũi đi xuống, chân chừ ở bên môi cô. Dư Y vừa trốn tránh môi lưỡi của anh vừa gỡ tay ở trên cổ ra. Vách tường ở sau lưng như bị đẩy mạnh, cô bị đè ép đến khó có thể hít thở, há miệng giãy dụa. Lực ở trên cổ bỗng nhiên buông ra, cô ho khan thật mạnh.

Một tay Ngụy Tông Thao ôm cô, một tay vỗ nhẹ lưng của cô: “Mùi vị vẫn ngon như trước.” Giống như hiểu ra, hai mắt trời chặt cô.

Dư Y ho đến đỏ mặt, tay phát cẩu dùng sức đẩy anh ra. Tiếc rằng Ngụy Tông Thao rất rắn chắc, đứng tại chỗ không di chuyển một chút nào. Trái lại anh cầm lấy tay cô, kề ở bên miệng hôn một cái, nói: “Có cái gì muốn nói với tôi không?”

Ánh sáng trên màn hình chiếu vào mặt Dư Y. Dư Y bưng lấy cổ không lên tiếng. Âm thanh mập mờ càng ngày càng cường điệu. Hít thở của người trước mặt càng dần dần tăng lên, nhưng còn biết kiềm chế, chỉ đưa tay vói vào trong áo thun Dư Y sờ soạng.

Dư Y bắt lấy bàn tay của anh, nhịn không được nói: “Ngụy Tông Thao!” Giọng nói khàn khàn, cổ họng còn khó chịu một chút.

Ngụy Tông Thao chuyển cô về phía màn hình. Hình ảnh phim rõ ràng, đập vào mắt hai người. Dư Y bỗng chốc mở trừng mắt, lỗ tai đều đỏ lên. Cô cố gắng thui người ở sau lưng. Ngụy Tông Thao dò xét ngực của cô, hỏi: “Ba tháng nay, có người khác ném qua em không?”

Dư Y cạy không ra bàn tay ở trong áo, vừa vội vừa giận: “Anh bị bệnh thần kinh, anh buông ra cho tôi!” Cô bỗng nhiên thét chói tai, bàn tay ở trong áo ngực thô ráp, nắm cô thật đau.

Giọng nói của người ở sau lưng có chút hung dữ: “Sớm chiều ở chung với Trần Chi Nghị ba tháng, có phải đã không còn nhớ rõ tôi hay không? Có còn nhớ tôi đối với em như thế nào hay không? Giống như trong màn ảnh vậy, em cũng rất hưởng thụ!”

Anh ấn Dư Y vào cạnh ghế, ra tay vừa nặng vừa ác. “Rời khỏi tôi liền ở cùng với anh ta? Tôi không nghĩ là tình cảm của em và anh ta sâu như vậy. Nhìn thấy tôi thì bỏ chạy, em có bao nhiêu chán ghét tôi? Anh ta chạm qua em ở đâu?”

“Anh điên đủ rồi, không có!” Dư Y không thể động đậy. Hiệu quả âm thanh rất tốt, âm thanh này giống như đang trình diễn thật sự. Cả rạp hát chỉ có chỗ bọn họ đang đứng là có ánh đèn, phóng mắt nhìn ra một mảnh tối tăm. Không biết còn có người nào trốn ở trong góc phòng hay không, đang thưởng thức tiết mục vừa xảy ra.

Dư Y không khỏi hồi hộp, hai chân từ từ nhũn ra, may mắn là được Ngụy Tông Thao ôm nên mới không bị té trên đất. Cô thấy Ngụy Tông Thao tức giận, không giống như đang hù dọa cô, thì thật sự bắt đầu sợ hãi, hô lên: “Tôi không có bỏ chạy cùng với anh ta, anh ta cũng không có chạm đến tôi!”

Ngụy Tông Thao dừng động tác lại, chăm chú nhìn vẻ mặt của Dư Y, giống như là đang đánh giá thật giả. Hồi lâu anh mới cong môi thả cô ra.

Chiếu phim bị ngưng lại. Đèn trong rạp hát lại được bật sáng. Dư Y thở phào nhẹ nhõm, đầu óc không ngừng chuyển động. Cô vẫn còn sợ hãi trong lòng, mồ hôi trên lưng chảy ròng ròng. Làn da giống như vẫn còn độ ẩm của Ngụy Tông Thao, nóng bỏng khiến cho người ta sợ hãi. Dư Y đang chọn lọc lời nói thì chuông di động của Ngụy Tông Thao vang lên bất thành linh. Anh chỉ đáp lại một tiếng “Ừ”, ngồi xuống ghế, nói: “Mời em xem kịch.”

Cửa rạp hát mở ra, đoàn người đi vào, dẫn đầu là Trang Hữu Bách, mấy người còn lại là đều mặc đồng phục của nhân viên du thuyền. Hai người nhân viên ở sau cùng đang bắt giữ một người, thúc anh ta đi về phía bên này sân khấu. Dư Y trố mắt một lúc lâu thì không khỏi đi về phía trước: “Các anh làm gì vậy!”

Người đang bị hai nhân viên bắt giữ ngắc mạnh đầu, trên mặt xanh tím, đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy Dư Y thì vội vàng nói: “Nhất Nhất!” Đúng là Trần Chi Nghị.

Cảnh tượng này giống như nam nữ si tình. Giọng Ngụy Tông Thao lạnh lùng nói: “Lại đây.”

Không có chỉ đích danh, nhưng ở đây mọi người đều biết anh đang nói ai.

Dư Y xoay người nhìn anh, cười lạnh hỏi: “Giải thích một chút, đây là cái ý gì?”

“Em thấy sao thì ý như vậy.”

Giữa hai người có mùi thuốc súng, đậm đặc gay gắt. Dư Y tức giận cười: “Tôi khiến anh bị cấm sừng cho nên anh trả thù?”

Những lời này giống như tiếng sấm. Nhân viên của du thuyền trừng lớn mắt rồi thu hồi, làm bộ như không có nghe thấy. Ngay cả Trang Hữu Bách cũng bị ngạc nhiên nho nhỏ. Lại nghe Dư Y nói tiếp: “Ánh mắt của tôi không kém đến mức như vậy, anh thả anh ta ra.”

Thật là thức thời, không kiên quyết phản kháng. Ngụy Tông Thao càng xem càng thích, vẫy tay cười nói: “Lại đây.”

Dư Y hết cách, chỉ có thể đi đến gần anh. Ngụy Tông Thao dắt tay cô, để cô ngồi vào bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Tiếc là ánh mắt của anh ta rất tốt, dính chặt lấy em, tôi rất không thích những người khác nhìn em.”

Nhân viên du thuyền di chuyển hai mắt, lái ánh mắt nhìn bầu trời mà không nhìn Dư Y.

Ngụy Tông Thao hất hất cằm ra hiệu cho Trang Hữu Bách. Trang Hữu Bách túm Trần Chi Nghị đến, dễ dàng kèm được hai tay của anh ta. Dư Y hét lên: “Ngụy Tông Thao!”

Ngụy Tông Thao kêu cô yên tâm đừng nóng nảy, nhìn về phía Trần Chi Nghị, nói: “Tôi thiếu chút nữa là thấy anh, ba tháng trước, anh xem kịch có phải thấy rất vui hay không?” Anh quay đầu giải thích với Dư Y: “Chắc là em không biết, em bán đi những túi da, quần áo, người mua ở đằng sau là anh ta.”

Dư Y sửng sốt, có chút không dám tin.

Khi đó cô đăng tin ở trên diễn đàn tìm người mua, mỗi một người mua cũng không giống nhau. Thời gian hẹn là ngay sau lúc cửa hàng mở cửa mua bán, người tới cũng đều là phái nữ. Cô không nghĩ rằng từ đầu đến cuối là Trần Chi Nghị đứng ở đằng sau điều khiển.

Ngụy Tông Thao nói: “Anh ta có chạm vào chỗ nào khác của em hay không, tôi không biết, nhưng anh ta đã chạm vào eo của em. Tôi đã nói mời em ăn mỗi cá chừng, lần này không bằng đổi lại là tay gấu, thế nào?”

Dao phay đã được bày ra, dường như là lấy từ nhà bếp của du thuyền. Dư Y không tin Ngụy Tông Thao sẽ làm như vậy, nhưng khi cô thấy Trang Hữu Bách giơ cao dao phay lên thì cô vẫn cứ hét lên: “Trang Hữu Bách, anh dám!”

“Cậu ta có cái gì mà không dám.” Về mặt Ngụy Tông Thao thích thú: “Cũng không phải là chưa từng làm.”

Ở bên kia Trần Chi Nghị đầu vầng mắt hoa. Anh ta vốn là đi ra tìm Dư Y, kết quả là bị người bắt ở trong sông bãi. Thân thể anh ta vẫn chưa khoẻ lại, khi đánh nhau rõ ràng là bất lợi, không tới hai chiêu đã bị đối phương chế ngự. Hiện giờ anh ta lại không có sức, sau khi nghe vậy thì cười khê: “Chặt tay?” Anh ta nhìn về phía Dư Y, ánh mắt dịu dàng, nói: “Không phải là em sẽ càng mềm lòng thêm?”

Người này thật sự là không sợ bị chết nhanh hơn. Dư Y bỗng nhiên đứng dậy, mắng: “Câm miệng!”

Cô nhìn thẳng Ngụy Tông Thao, cố gắng bình tĩnh: “Anh rốt cuộc điên có đủ chưa? Chuyện giữa tôi với anh không cần liên lụy đến người ngoài. Anh để cho anh ta đi, tôi có lời muốn nói với anh.”

“Có chuyện gì thì cứ nói.” Ngụy Tông Thao nói: “Chặt xong hai tay của anh ta thì quăng anh ta vào vùng biển quốc tế.”

Dư Y la lên: “Anh bị bệnh à? Bối cảnh nhà anh ta là gì anh có biết hay không? Anh thật sự nghĩ anh là một người rất tài giỏi của xã hội đen?!” Miệng của cô la hét như vậy, quả là đã bị hoảng sợ như ý muốn.

Nguyệt Tông Thao của hôm nay và trước kia như là hai người – lên tàu dễ dàng, tùy ý ra lệnh nhân viên của du thuyền chặn đường cô, chiếm dụng lấy chỗ ngồi này vốn nên dùng trong rạp hát, từng tiếng gằn của anh đều khiến cho người ta không rét mà run, vừa rồi khi hôn cô có ham muốn nhưng cũng có tức giận.

Đến bây giờ Dư Y còn không biết chẳng hạn Nguyệt Tông Thao đến tốt cùng là làm gì. Nhưng cô tin tưởng Nguyệt Tông Thao nói được là làm được. Ngay tại lúc Nguyệt Tông Thao lạnh lùng nhếch môi, nhìn về phía Trang Hữu Bách chuẩn bị ra lệnh lại lần nữa thì Dư Y bỗng giữ lấy hai vai của anh, cuối đầu hôn lấy anh.

Cô có chút không quen, mùi vị trên môi vừa xa lạ vừa quen thuộc. Đối phương vẫn không nhúc nhích, cô trợn tròn mắt cọ xát môi của anh. Chỉ nhìn đến ánh mắt lạnh như băng của anh thì Dư Y run sợ, ôm sát cổ anh. Trần Chi Nghị ở sau lưng giận dữ hét lên: “Nhất Nhất!” Liền nghe thấy một cái đấm nặng nề, có tiếng đánh nhau, còn có tiếng dao phay va chạm với mặt đất.

Dư Y không nhìn tới, vừa hôn vừa nói: “Thả anh ta ra, đừng làm khó tôi.”

Nguyệt Tông Thao nói: “Tại sao tôi phải nghe lời em?”

Âm thanh ở sau lưng càng ngày càng vang, tim cô đập bùm bùm không ngừng: “Rốt cuộc là anh có thả ra không?” Môi còn dán lên môi của Nguyệt Tông Thao, âm thanh bị thổi vào trong miệng của đối phương.

Trong mắt Nguyệt Tông Thao rốt cuộc có ánh cười. Anh thỉnh thoảng ôm Dư Y, ép Dư Y cười lên trên đùi mình. Nghe thấy Dư Y kêu lên một tiếng, Nguyệt Tông Thao cười nhẹ: “Em thật hung dữ.”

Anh vung tay lên, mấy người Trang Hữu Bách rốt cuộc rời đi, tiếng hét của Trần Chi Nghị dần dần mất hẳn. Nguyệt Tông Thao nhìn Dư Y vỗ ngực, Dư Y vừa muốn giãy dụa, Nguyệt Tông Thao cũng không cho phép cô qua cầu rút ván. Không bao lâu sau thì hai người liền cấu xé với nhau, Dư Y vừa đập vừa cắn, Nguyệt Tông Thao ở bên tai cô kiên nhẫn dỗ dành. Trong rạp hát to như vậy chỉ có âm thanh bị ép đến cực thấp của bọn họ. “Có nhớ tôi hay không?”

Dư Y trả lời không được, cắn lên đầu vai Nguyệt Tông Thao để kềm chế tiếng la. Nguyệt Tông Thao ôm sát cô, hỏi liên tiếp không ngừng: “Tôi nhìn thấy em nửa đêm từ cabin đối diện đi ra, em vào làm cái gì?”

Anh không cần Dư Y trả lời, chỉ đem cô làm cho nói không nên lời, cuối cùng anh rốt cuộc nói: “Tôi rất nhớ em.” Anh hôn Dư Y, dừng lại tất cả động tác, cẩn thận từng li từng tí hôn lên môi cô, sức lực trên tay cũng hết sức dịu dàng: “Làm sao em chạy trốn nhanh như vậy...”

Đầu Dư Y đầy mồ hôi, cuối cùng ngưng giãy dụa.

Thức dậy lần nữa, Dư Y lặng lẽ thở dài.

Ánh mặt trời sáng rực rỡ, gió biển dịu dịu. Diện tích bên trong cabin có ban công xa hoa lớn gấp mười lần, đầy đủ mọi đồ dùng và đồ điện gia dụng.

Cô có thể thấy gió biển giương tay, xốc lên bức màn trong suốt sáng chói, chậm rãi mơn trớn lên cánh tay của cô đang đặt ở ngoài chần, vừa dịu dàng lại thoải mái.

Nguyệt Tông Thao đang hôn cô, ôm lấy eo cô từ sau lưng, bàn tay nắm lấy bầu ngực của cô không ngừng vuốt ve, cúi đầu nói: “Ba tháng không muốn em, thiếu chút nữa là tôi vào không được.”

Dư Y cười nhạo: “Anh lại muốn làm tình với tôi?”

“Chẳng lẽ em muốn nói chuyện tình cảm với tôi?” Nguyệt Tông Thao hỏi lại, cầm lấy bả vai Dư Y, rũ mắt nhìn về biểu cảm của cô, thấy sắc mặt cô không thay đổi mới thở dài một hơi, ôm lấy cô dựa vào đầu giường, nhưng câu đầu tiên là hỏi: “Có phải tiền sắp xài hết rồi hay không?” Anh cười một tiếng: “Phương pháp bỏ chạy này của em chỉ có thể phá sản.”

Anh vuốt ve mái tóc dài của Dư Y, độ dài không khác biệt lắm với ba tháng trước. Cô đã cắt sửa qua, giống như chưa bao giờ rời đi. Nhưng mà khuôn mặt nhỏ nhắn thì gầy đi một chút, rõ ràng là trước đó anh đã nuôi cô mập lên rồi.

Nguyệt Tông Thao nhìn cô chăm chú, hỏi: “Trăm phương nghìn kế chuẩn bị kế hoạch chạy trốn hai tháng, bây giờ thất bại trong gang tấc, có phải là rất hận tôi hay không? Tôi biết em không tình nguyện, nhưng mà không nghĩ tới sau hai tháng em vẫn không tình nguyện.”

Anh nâng cằm Dư Y lên: “Tôi muốn biết nguyên nhân.”

Lòng của phụ nữ như kim dưới đáy biển, một phút trước còn chủ động hôn anh, giây tiếp theo thì đã biến mất vô tăm tích. Ngụy Tông Thao đoán được khúc mắc của cô nhưng vẫn muốn chính miệng cô nói ra.

Dư Y há miệng thở dốc, có chút khó mà mở miệng. Ngụy Tông Thao mở lời giúp cô: “Tựa như em không thể đối mặt với ông nội của em, bỏ đi lại chính là năm năm. Hiện giờ em không thể đối mặt với tôi, vừa nghĩ đến là bỏ đi, đến tận cùng thì có cái gì ghê gớm lắm mà em phải giận chó đánh mèo với tôi?”

Dư Y sửng sốt, trong mắt ẩn chứa sự tức giận, gạt đi cái tay ở trên cằm, muốn đứng dậy. Ngụy Tông Thao lập tức túm cô lại, nói: “Bây giờ em muốn chạy đi đâu? Nghĩ là em còn có thể chạy trốn? Không bằng nói rõ ràng, tôi không muốn em rời đi lần nữa!”

“Anh không muốn tôi rời đi lần nữa?” Dư Y giãy khỏi anh, bị anh làm cho nổi giận: “Anh nói anh không nghĩ là sau hai tháng tôi vẫn không tình nguyện. Anh thì thật tốt, sau hai tháng vẫn không muốn trả lại tôi giấy tờ tùy thân.”

“Đó là bởi vì tôi biết em không tình nguyện!”

“Chúng ta đây cũng vậy!” Dư Y nhú mày, nhìn thẳng anh: “Ngay từ đầu chúng ta không có thể nói là bình đẳng. Anh ngoại trừ cưỡng ép tôi thì không muốn làm chuyện gì khác. Tôi có thể chịu đựng hai tháng không có nghĩa là tôi có thể chịu ba tháng. Ngày hôm qua lại là như vậy, còn đánh nhau ở trước mặt tôi. Cái anh cần chính là một người phụ nữ làm ấm giường cho anh mà thôi!”

Ánh mắt Ngụy Tông Thao nặng nề, chỉ nói ba chữ: “Em nói thiệt?”

Dư Y ngưng lại, thần thờ ngồi ở mép giường, nhìn về phía trước, gương mặt không chút thay đổi.

Ba tháng không gặp, anh cũng không gầy gò tiêu tụy gì, nhưng dường như hai bên mép tai có thêm ít tóc con. Tối hôm qua anh giận dữ không cách nào che giấu, khi hôn cô thì hết sức dịu dàng, nhưng lại không có không chế giống như ngày thường. Lúc này đây mắt anh sâu thẳm như biển, trong mắt chỉ có ảnh ngược của cô.

Dư Y trừng mắt nhìn, hơi chua xót một chút, nói: “Tôi nhìn thấy anh thì sẽ nghĩ tới cha tôi, tôi thật khổ sở, anh nói rất đúng.”

Cô cúi đầu, gió biển thổi sợi tóc của cô phát phơ, trên người có chút cảm giác mát mẻ, lạnh lẽo tiến vào trong lòng. Cô không dễ chịu chút nào, không thể đối mặt với cha thường tìm về trong mộng, rất nhiều lúc cô không biết phải làm sao. Ngụy Tông Thao nói muốn dẫn cô đi Singapore, mang cô tới đó làm cái gì? Chẳng lẽ đem tương lai của cô cột vào một chỗ với người đàn ông này?

Cô sợ hãi do dự, lại thấy được cảnh cha cùng cô gặp mặt lần cuối ở trong tù. Vì sao năm đó cô không sớm nói ra nguyên nhân? Cô đem mọi lý do đổ hết lên trên người phụ nữ kia. Bây giờ lại quăng người phụ nữ kia đến trên người Ngụy Tông Thao.

Suy nghĩ của cô thật hỗn loạn. Cô biết Ngụy Tông Thao thật sự muốn mang cô đi. Cô không muốn tương lai của mình thoát khỏi bàn tay của cô, cho nên đã rời khỏi anh. Bây giờ lại bị anh tìm về, đi loanh quanh lại trở về điểm ban đầu. Cô trốn không thoát khỏi chiếc du thuyền này.

Ngụy Tông Thao đột nhiên nói: “Nhất Nhất, chúng ta nói chuyện yêu đương đi.”

Dư Y sửng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía anh. Thân trên Ngụy Tông Thao cởi trần, bắp thịt cường tráng, phản chiếu dưới ánh mặt trời. Anh lại cười nói: “Tôi sẽ không giữ giấy tờ tùy thân của em, chúng ta thật sự nói chuyện yêu đương...”

Anh hôn cô, dịu dàng yêu thương. Ánh mặt trời trên biển lấp lánh chiếu vào trong phòng, bên tai dường như có tiếng chuông rung động.

51. Chương 51: Chương 51

Chuyển ngữ: Pussycat

Nguyệt Tông Thao muốn nói chuyện yêu đương, hôn Dư Y xong sau đó thì không có một động tác nào khác. Anh không cần Dư Y trả lời, cho rằng chuyện yêu đương đã được quyết định, giữa trưa gọi cơm thì thuận tiện kêu nhân viên phục vụ mang tới một bó hoa tươi. Anh đưa cho Dư Y, nói: “Tặng cho em.”

Dư Y còn đang mặc áo ngủ màu trắng, tóc sau khi tắm rửa vẫn chưa khô, gió biển thổi có chút lạnh lẽo, khi bước đi thì thân thể hơi đau đớn, ngồi xuống mới cảm thấy thoải mái một chút. Cô nhìn bó hoa được đưa đến trước mặt, mím môi im lặng một lát mới nhận lấy: “Cám ơn.” Cô thấy qua một bên, cầm lấy dao nĩa bắt đầu ăn, ăn một hồi thì cúi đầu hỏi: “Trần Chi Nghị ra sao rồi?”

“Còn sống.”

Động tác của Dư Y ngưng lại, nói: “Tứ chi còn hoàn chỉnh không?”

Nguyệt Tông Thao cười: “Đều hoàn chỉnh.”

Dư Y lại cúi đầu: “Anh biết là tôi và anh ta không có gì, thả anh ta ra đi.”

“Được.” Thăng thần khiến cho Dư Y sững sốt.

Hai giờ sau Nguyệt Tông Thao mới xuất hiện ở cabin giam giữ Trần Chi Nghị.

Phòng không có cửa sổ, so với cabin thì rộng rãi hơn nhiều, có cái bàn cùng một ít dụng cụ, dường như cách động cơ gần hơn một chút. Trần Chi Nghị không xác định được đây là đâu. Anh ta bị nhốt vào đây từ tối hôm qua, cho tới bây giờ còn chưa có được một giọt nước, chưa có ăn cơm. Dạ dày không ngừng co thắt, có muốn ói cũng không ói được. Vết thương trên người cùng trên mặt anh ta còn đau âm ỷ.

Anh ta ngồi trong bóng tối mờ, trên mặt không biết là có biểu cảm gì. Bốn phía yên tĩnh giống như là trong thế giới riêng. Khi cửa được mở ra thì anh ta cũng không có phản ứng gì cả.

Nguyệt Tông Thao kéo qua một cái ghế, ngồi xuống, mỗi một điếu thuốc hút một hơi, hỏi: “Muốn sao đây?”

Trần Chi Nghị không có đáp lại. Nguyệt Tông Thao nói tiếp: “Dường như Nhất Nhất không có bất mãn mùi thuốc lá, nhưng tôi sẽ hút ít đi. Cũng không biết là cô ấy có đoán được hay không, cô ấy có gai mắt không?”

“Gai mắt người khác, không gai mắt bản thân mình.” Trần Chi Nghị rút cuộc mở miệng, giọng nói hơi khàn khàn một chút, có chứa ý cười mờ nhạt: “Trước kia tôi hút thuốc, cô ấy luôn nhíu mày, nhưng mà cô ấy có lòng ham học hỏi, biết đoạt lấy điếu thuốc của tôi hút thử.”

Thật ra thì Trần Chi Nghị không có hút thuốc lá. Có một vụ án lớn trong cục cảnh sát, anh ta nghĩ đến liên phiên lòng, lúc rảnh rỗi thì mỗi một điếu thuốc lá hút.

Trần Chi Nghị vỗ đầu cô một cái, dạy dỗ nói: “Con nít mà hút thuốc cái gì!”

Dư Y không cùng anh nói lời vô ích, đoạt lấy thuốc lá ở trong tay anh liền hút một hơi. Cô lập tức ho khan không ngừng, xong lại thử hút nữa. Vẫn làm đi làm lại nhiều lần cho đến nửa điếu thuốc nhưng cô vẫn không học được hút thuốc như thế nào. Cô học cái gì cũng nhanh cả, duy chỉ có chuyện này khiến cho người ta hoài nghi chỉ số thông minh, cố chấp đến nỗi cẩu. Mỗi lần cô nhìn thấy thuốc là đều vô cùng căm phẫn không thôi.

Sau này Trần Chi Nghị yêu cô rồi, đến ở sát vách nhà trọ của cô, thường xuyên thấy cô mặt không chút thay đổi ngẩng đầu nhìn trời. Ban ngày hay ban đêm cô vẫn nhìn, nhất là sau khi Nhạc Bình An tới, Dư Y thường có thể ngồi yên lặng ở ban công một ngày.

Trần Chi Nghị mua đến một gói thuốc vị bạc hà cho cô. Dư Y cười khê: “Thật ra tôi không học nữa, hút thuốc hại đến sức khỏe. Tôi chỉ là ham chơi mà thôi.”

Cô ham chơi, chẳng qua là làm cho khói đi một vòng ở trong miệng rồi lại phun ra. Ngoại trừ lần đầu tiên cô hít thẳng vào cổ họng, sau đó thì chưa bao giờ để cho khói đi vào cổ họng.

Cô châm một điếu thuốc, nhìn khói thuốc lượn lơ, hai con mắt ảm ướt, vẫn không có hít khói vào. Cô yêu quý bản thân mình, có đôi khi yêu quý đến ích kỷ. Cho dù cô nhuộm mái tóc dài thành màu tím, bề ngoài

trông rất nổi loạn nhưng cô vẫn giành được vị trí thứ nhất trong học tập, biết như thế nào mới là tốt nhất cho bản thân mình.

Trần Chi Nghị thông thả không gấp gáp, dạ dày rất không thoải mái, anh ta cười nói: “Cô ấy mặc kệ làm chuyện gì cũng sẽ không bạc đãi bản thân mình, tựa như cô ấy muốn rời khỏi anh, đã sớm chuẩn bị muốn kiếm một khoản tiền. Khi ở thành phố A tôi đã ở đối diện với biệt thự của anh. Khi cô ấy ra cửa thì tôi liền đi theo sau cô ấy. Cô ấy làm cái gì tôi đều biết cả. Anh thật sự không thể lý giải được cô ấy, cô nàng này thật sự khiến cho người ta đau đầu.”

Ngụy Tông Thao cười một tiếng, tràn đầy hiểu biết: “Tôi biết.” Anh đứng lên, chậm rãi đến gần Trần Chi Nghị, từ chỗ sáng tỏ đi đến chỗ không ánh sáng, trên mặt dần dần bị bóng râm che kín.

Một luồng gió nổi lên, Trần Chi Nghị thậm chí có thể nghe thấy “vụt” một tiếng, trên ngực liền truyền đến đau đớn. Anh ta bị một đá ngã trên đất. Hai chân Trần Chi Nghị đá về phía anh, chống mặt đất nhảy đứng lên. Nắm đấm đánh úp lại, anh ta quơ tay ngăn cản, dùng nắm đấm tấn công. Nắm đấm của đối phương vừa nhanh lại mạnh, mỗi chiêu đều tập kích chỗ hiểm, hoàn toàn không để lại đường sống. Mặt Trần Chi Nghị trầm xuống, sau khi tiếp được mấy chiêu thì dịch dạ dày cuộn cuộn, thắt lưng lập tức bị tập kích, trước khi ngã sấp xuống thì áo bị túm lấy. Anh ta bị quăng mạnh vào vách tường, mặt bị đập dấn vào tường, cuối cùng “thịch” một tiếng, anh ta bị ném lên trên mặt đất, tiếp theo sau đó thì bị chân giẫm nghiền lên.

Giọng nói của Ngụy Tông Thao âm trầm: “Cô ấy khiến cho người ta đau đầu, sau này là chuyện của tôi. Tôi không quăng anh vào vùng biển quốc tế là vì đỡ dành cô ấy.” Anh dùng sức dưới chân, Trần Chi Nghị rên lên một tiếng. “Anh nhớ cho kỹ, từ này về sau Dư Y là tôi quản. Nếu cô ấy lại dám rời khỏi tôi nửa bước, tôi sẽ không tốt tính như bây giờ!”

Khi Ngụy Tông Thao trở lại thì không thấy Dư Y ở trong phòng, sắc mặt của anh không được tốt lắm. Trang Hữu Bách vội vàng nói: “Cô Dư buồn chán, nói đi sông bạc một vòng. Tôi đã kêu nhân viên của du thuyền đi theo cô ấy.”

Ngụy Tông Thao gật đầu một cái, đi về phía sông bạc, nói: “Đừng để cho cô ấy phát hiện, cô ấy không thích bị người ta đi theo.”

Trong sông bạc toàn là đầu người di chuyển. Ban đầu Dư Y thăm nghĩ đi ra tìm rượu uống, ở quầy bar của sông bạc gọi một ly rượu. Bên cạnh có một người đàn ông đến gần cô: “Ban ngày mà uống rượu mạnh?” Là một người đàn ông tóc vàng, khuôn mặt cực kỳ đẹp trai.

Dư Y cùng anh ta nói chuyện, chỉ chốc lát sau thì người đàn ông có việc nên cáo từ. Dư Y xuống hết rượu liền di chuyển đến sông bạc.

Ngụy Tông Thao vốn muốn đi vào trong sông bạc tìm cô, đi được nửa đường thì quẹo hướng khác, đi đến phòng theo dõi của sông bạc. Sau khi anh đi vào thì nhân viên đem tài liệu về thân phận của người đàn ông tóc vàng kia đưa cho Ngụy Tông Thao. Trong tài liệu nói đối phương lần này mang theo vị hôn thê đi ra ngoài, bây giờ anh ta đang cùng với vị hôn thê hứng gió biển trên boong tàu.

Ngụy Tông Thao bỏ tài liệu qua, ngồi ở trước màn hình theo dõi. Nhân viên đem hình ảnh phóng đại, ông kính ngắm ngay Dư Y.

Dư Y đang chơi xì dách, chen lẫn giữa một đám người ngoại quốc, thoạt nhìn vô cùng nhỏ bé. Cô chỉ hiểu lơ mơ về luật chơi của nó. Sau khi đứng ở ngoài quan sát hai ván, cô mới bắt đầu đặt cược.

Lỗ tai của gười chia bài đeo một cái tai nghe cực nhỏ, mới bắt đầu một vòng thì có một giọng nói truyền đến trong lỗ tai. Cô ta lắng nghe trong giây lát thì liếc mắt nhìn về phía Dư Y một cái, lúc này trên tay mới bắt đầu động tác. Chỉ chốc lát sau Dư Y liền thắng liên tiếp hai ván. Cô mừng rỡ, thừa thắng xông lên, một mình loanh quanh chạy tới chơi một trò khác, có thua có thắng, thắng chiếm đa số. Cô lập tức đã kiếm được tiền sinh hoạt một tháng.

Cuối cùng Dư Y chú tâm vào cái máy kéo ăn tiền (Cat không biết nên dịch sang tiếng Việt là gì, tiếng Anh là ‘slot machine’, các bạn google sẽ thấy có rất nhiều hình minh họa). Ngụy Tông Thao cười nhìn vào camera theo dõi, hỏi: “Có thể khiến cho cô ấy thắng không?”

Nhân viên công tác hơi do dự một chút. Ngụy Tông Thao nói: “Số sách đều tính trên đầu tôi. Tôi sẽ nói với ông chủ của các người.”

Nhân viên công tác vội hỏi: “Xin anh Ngụy chờ chút!”

Dư Y không ngờ là vận may của mình lại tốt như vậy, hôm nay đã thắng rất nhiều. Cô biết lý lẽ mười ván thua chín, tính toán chơi một lần cuối cùng thì rời đi. Ai ngờ lần này kéo cái cần xuống, hình trong máy kéo lặn qua vài vòng, cùng đứng lại vô cùng kỳ diệu, đúng là giống nhau như đúc. Người chung quanh còn muốn hưng phấn hơn so với cô, không ngừng chúc mừng cô, nóng lòng muốn chơi thử một chút xem sao.

Dư Y như là đang nằm mơ, bỗng nhiên lại giàu to với một khoản tiền phi nghĩa. Cô ngơ ngẩn nhìn Ngụy Tông Thao đi về phía cô, nói: “Tôi trúng giải thưởng lớn!”

Ngụy Tông Thao cười nhẹ, hỏi: “Còn muốn chơi nữa không?”

Dư Y lắc mạnh đầu: “Không chơi nữa.”

Ngụy Tông Thao quàng qua eo cô, mang cô rời khỏi sòng bạc. Hành khách vây xem đều chiêm lấy cái máy kéo ăn tiền này. Ra đến bên ngoài sòng bạc, được gió biển lành lạnh thổi tỉnh táo một chút, Dư Y cuối cùng đã cảm thấy kích thích, che lấy trái tim đang đập bịch bịch, không dám tin hôm nay mình thật là may mắn.

Ngụy Tông Thao cũng đi sờ vào tim của cô, bị Dư Y phủi mạnh ra. Anh cười ôm cô: “Ở cùng với tôi sẽ có được may mắn, em đánh bài nhất định thắng.”

Dư Y liếc mắt nhìn anh một cái, suy nghĩ một chút, hỏi: “Tôi biết du thuyền này không phải của anh. Anh với ông chủ của du thuyền là quan hệ gì?”

Chiếc du thuyền này được chế tạo xong vào ba năm trước, là một trong năm du thuyền lớn, xa hoa nhất dưới cờ của công ty tàu biển chở khách chạy định kỳ. Trong tài liệu cũng có tra ra, ông chủ đều là người Âu Mỹ.

Ngụy Tông Thao nói: “Tôi và bọn họ tính ra người cùng nghề. Bọn họ cho tôi một chút mặt mũi.”

Cho nên trên du thuyền này, bất kể là cấp cao hay là nhân viên bình thường, nhìn thấy Ngụy Tông Thao đều cung kính, đối với anh thì nói gì nghe nấy, thậm chí mặc cho anh ảnh hưởng đến hành khách đang giải trí bình thường. Nói vậy thì “vài phần” mặt mũi này vô cùng quý trọng. Dư Y không hỏi nhiều nữa.

Ngụy Tông Thao đã cho chuyển hành lý của cô từ cabin đến phòng có ban công. Dư Y không có phản đối gì. Sau khi kiểm tra xong thì phát hiện không thấy cái quạt nhỏ, cô đã gọi nhân viên phục vụ đi tìm một chút. Ngụy Tông Thao nói: “Ở với tôi chỉ có mấy điều hoà nhiệt độ, quạt không có tác dụng, muốn nó làm cái gì?”

Dư Y không để ý tới anh, vẫn kêu nhân viên phục vụ đi tìm. Cuối cùng cũng không tìm được cái gì, cô vô cùng bất mãn với chuyện này. Càng nghĩ cô càng nghi ngờ nhìn Ngụy Tông Thao. Ngụy Tông Thao không thay đổi sắc mặt, cơn chiều vẫn đưa hoa tươi đến như cũ, hơn nữa còn thấp lên ba ngọn nến. Dư Y lại phá vỡ sự lãng mạn, khi cắt thịt bò thì hỏi anh: “Trần Chi Nghi ăn chưa?”

Ngụy Tông Thao không có trả lời. Dư Y cười cười: “Tôi biết ngay mà.”

Cô làm trò trước mặt Ngụy Tông Thao gọi điện thoại cho Trang Hữu Bách, ra lệnh cho Trang Hữu Bách kêu nhà bếp nấu cháo đem đến. Sau khi ngắt điện thoại thì thấy Ngụy Tông Thao mặt trầm như nước, Dư Y coi như không có chuyện gì, nói: “Nếu anh bị anh ta nhốt, tôi sẽ không chỉ kêu người nấu cháo cho anh, tôi còn nghĩ biện pháp tìm người cứu anh!”

Rốt cuộc về mặt Ngụy Tông Thao tươi lên. Sau khi ăn xong thì mang Dư Y đến rạp hát xem phim, nhỏ giọng ở bên tai cô nói: “Ngày hôm qua tôi đã ở vị trí bên phải em...”

Lỡ tai Dư Y hồng lên. Sau khi trở về lại bị Ngụy Tông Thao dày vò một lần. Lúc này Ngụy Tông Thao không kiềm chế giống như này hôm qua. Anh đã ba tháng không có được Dư Y, chỉ chốc lát sau là bắt đầu không khống chế được. Dư Y thiếu chút nữa là khóc lên, cần anh hồi lâu mới tỉnh như là trả hết thù.

Rốt cuộc đã đến Việt Nam ngày hôm kia. Phong cảnh trong quá trình du thuyền cập bờ đẹp không sao tả xiết – biển xanh sóng biếc dập dờn, núi non nhấp nhô trùng điệp, bầu trời xanh thẳm không gợn mây. Tàu như đang chạy giữa một bức tranh sơn thủy.

Nơi này là chung quanh Vịnh Hạ Long, còn chưa phải là Vịnh Hạ Long thật sự, thế nhưng lại đẹp đến như vậy. Dư Y vô cùng chờ mong có thể thưởng thức cảnh đẹp, đáng tiếc là Ngụy Tông Thao không muốn rời tàu. Lúc này đây anh đang ôm Dư Y đứng trên boong tàu, chỉ về phía đám đông xa xa, nói: “Thấy rõ chưa, tôi đã thả anh ta đi.”

Dư Y giơ ống nhòm, nhìn thấy Trần Chi Nghị vừa gọi điện thoại vừa đi về phía trước. Bước đi có chút chậm, nhưng thoát nhìn cũng không có gì đáng ngại. Cho đến khi Trần Chi Nghị cúp điện thoại quay đầu lại thì cô mới nhìn thấy rõ vết thương trên mặt anh ta, chân mày cô không khỏi nhăn chặt lại.

Trần Chi Nghị hướng tầm mắt về phía này, cách xa như vậy, anh ta nhất định nhìn không thấy Dư Y. Nhưng mà trong ống kính Dư Y lại có thể cảm giác được ánh mắt của anh ta tập trung trên người cô, dịu dàng trước sau như một. Loại cảm giác này mãnh liệt mà chân thật. Cô nhớ tới trước đây thật lâu, lần đầu tiên cô bước vào sân trường đại học. Trần Chi Nghị đi báo danh với cô, lau cái trán đầy mồ hôi cho cô, vẫn luôn nhìn theo cho đến khi bóng cô khuất hẳn rồi mới đi, cho đến trước khi cô biến mất. Sau đó, mỗi lần đều như vậy, bất kể là mùa đông hay mùa hè, cô đi phía trước, anh luôn dõi theo.

Dư Y giơ ống nhòm lên, nhìn bóng dáng anh ta một lần cuối cùng, hy vọng từ này về sau anh ta cứ đi về phía trước như vậy, không bao giờ quay đầu lại nữa, trên đường luôn luôn có những người khác có thể làm bạn với anh ta.

Cổ họng của cô có chút khô khốc, trên lưng đột nhiên đau nhói, ống nhòm trong tay bị người nào đó giật lấy ném xuống đất. Ngụy Tông Thao thản nhiên nói: “Nhìn đủ chưa?”

Dư Y cười cười, đột nhiên nói: “Anh nói muốn nói chuyện yêu đương, với ai?”

Ngụy Tông Thao nhíu mày lại, nghe Dư Y nói tiếp: “Nói chuyện yêu đương là chuyện của hai người. Anh chưa từng hỏi qua tôi, tôi đồng ý với anh khi nào?” Mắt cô sụp xuống, thấp giọng nói: “Cho dù nói chuyện yêu đương đi nữa, bắt đầu của chúng ta vốn đã không bình thường. Nam nữ bình thường không giống như chúng ta. Anh cũng không có cách nào giống như một người bạn trai bình thường.”

Dư Y nhìn về phía Ngụy Tông Thao: “Tôi tạm thời không muốn quay về Singapore với anh. Tôi còn có việc phải làm. Chuyến du thuyền lần này tôi sẽ tiếp tục đi đến cùng. Anh trở về trước, sau này tôi sẽ đến tìm anh.”

Đã rất lâu rồi Ngụy Tông Thao không có nghe được người khác dùng giọng điệu ra lệnh này nói chuyện với anh. Anh chưa bao giờ làm lớn chuyện tìm kiếm một người phụ nữ, khiến cho người ta cười nhạo khắp nơi. Anh cũng chưa bao giờ muốn buộc một người phụ nữ ở bên cạnh nói chuyện yêu đương. Nhưng mà người phụ nữ duy nhất này lại cố tình không cảm kích, thậm chí cho rằng anh có cũng được không có cũng không sao.

Sắc mặt Ngụy Tông Thao u ám, nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới cười giễu cợt: “Em khẳng định sau này tôi còn muốn em? Em cảm thấy rằng em có thể tiếp tục đi đến cùng?”

Dư Y nhướn nhướn mày lên: “Tôi cũng không khẳng định được bản thân mình sau này có còn muốn anh hay không. Về phần tiếp tục đi đến cùng...” Dư Y bỗng nhiên nói lớn tiếng, dùng tiếng Anh nói: “Anh không có quyền ép buộc tôi, không thể lấy đi giấy tờ tùy thân của tôi, cũng không có thể kêu nhân viên của du thuyền nhốt tôi lại. Tôi sẽ cùng mọi người xuống tàu, đi tham quan Hàn Quốc và Nhật Bản. Cuối cùng tôi sẽ rời tàu ở Trung Quốc!”

Cô xoay người, mặt hướng về phía mọi người ở trên boong tàu. Gió biển đưa lời của cô vào trong tai của mọi người: “Tôi tên là Dư Y, hai mươi lăm tuổi, người Trung Quốc. Nếu tôi không có bình an rời tàu ở Trung Quốc, xin các vị báo cảnh sát giúp tôi, tố cáo chiếc du thuyền này, tất cả nhân viên của du thuyền này đều là đồng lõa!”

Nhân viên công tác trên boong tàu lập tức báo cáo qua bộ đàm. Nhóm hành khách ồn ào nghị luận, thậm chí có người còn đi về phía Dư Y, muốn hỏi cô có cần giúp đỡ gì không. Sắc mặt Ngụy Tông Thao xám xịt,

cười lạnh nói: “Tuyên bố ọi người đều biết, cho là tôi không dám làm gì em giữa ban ngày ban mặt?”

Dư Y nhún nhún vai: “Chiếc du thuyền này cũng không phải là của anh. Người ta nể mặt anh tới đâu đi nữa cũng sẽ không lấy tính mạng của người khác và danh dự của mình ra đùa.”

“Vậy à?” Ngụy Tông Thao bỗng nhiên cười một tiếng, giấy tiếp theo kéo Dư Y vào lòng, cúi đầu hôn cô. Dư Y cả kinh, lập tức giấy dựa. Ngụy Tông Thao bắt chặt cô như gong cùm. Ân thanh ồn ào nổi lên ở chung quanh. Nụ hôn dài chấm dứt, Ngụy Tông Thao mạnh mẽ vác Dư Y lên vai, đi thẳng xuống cửa tàu. Dư Y càng không ngừng đánh anh, đá chân giấy dựa kêu to “Cứu mạng”. Ngụy Tông Thao giữ vững cô, dùng sức vỗ lên mông cô, rồi nghiêng đầu hôn một cái, nói: “Thủ tục sẽ có người lo liệu. Em yên tâm rời tàu với tôi. Biết vì sao không cho em du lịch Việt Nam không?”

Anh đã xuống khỏi du thuyền, tài xế chờ đợi đã lâu. Dư Y bị anh chống ngược xuống, máu dồn lên đầu, nhìn về phía du thuyền, tuyệt nhiên không có người cứu. Ngụy Tông Thao nhét cô vào trong xe, kêu tài xế cởi dây nịch ra, trói chặt hai tay không ngừng phản kháng của cô lại, chỉ chốc lát sau xe đã chạy đến một nơi trống trải. Giờ phút này Dư Y đã đầu đầy mồ hôi, lại bị Ngụy Tông Thao ôm ra.

Trên sân có một chiếc máy bay trực thăng đang đậu, chú Tuyền cung kính chờ ở một bên, thấy bọn họ xuất hiện thì mới ngồi vào khoang điều khiển.

Ngụy Tông Thao ôm Dư Y vào ghế hành khách. Cánh quạt chậm rãi quay tròn, bụi đất bị thổi bay bốn phía, tiếng ồn càng lúc càng lớn. Dư Y trơ mắt nhìn thấy mình dần dần rời khỏi mặt đất, hoảng hốt nói không nên lời.

Ngụy Tông Thao nghiêng người qua, hôn lấy cô, rồi cuộc nói: “Tôi đã sớm không kịp chờ mang em về nhà, còn muốn đi sao? Tôi cho phép em thỉnh thoảng nằm mơ.”

52. Chương 52

Đây là bắt cóc trắng trợn!

Máy bay trực thăng ầm vang xẹt qua bầu trời, một giờ sau thì dừng lại ở sân bay tư nhân Singapore. Dư Y bị Ngụy Tông Thao nửa kéo nửa ôm nhét vào trong xe hơi, mái tóc dài đã sớm bết vào đầu đầy mồ hôi, trên cổ tay còn bị dây nịch cột lấy. A Thành được kêu chờ ở đây nhìn thấy thì trợn mắt há hốc mồm.

Diện tích nước Singapore rất nhỏ, từ sân bay đến căn nhà lớn nằm trên đảo Sentato không tốn bao nhiêu thời gian. Dư Y không có thời gian thưởng thức phong cảnh đường xá. Cô luôn dùng đầu đập vào Ngụy Tông Thao, A Thành phải nhảy lên chỗ tài xế phía trước để trốn, nhanh như chớp không còn bóng dáng.

Dư Y giận dữ không thể kiềm chế được, mặc kệ đầu có đau hay không, húc mạnh về phía Ngụy Tông Thao, miệng gào thét phun ra lời lẽ thô tục khiến cho Ngụy Tông Thao nhíu mày.

Ngụy Tông Thao cố gắng hết sức tránh né cô, mặc cho cô húc vào ngực của mình. Thấy cô muốn húc về phía mặt của anh thì anh né mình đi, rồi ôm lấy Dư Y không để cho cô đụng vào cửa xe.

Dư Y bùng nổ. Mồ hôi trên trán chảy vào mắt, con mắt đau đớn không mở ra được. Cả người cô nhếch nhác, toàn thân đầy mồ hôi giống như là trúng mưa, nhưng Ngụy Tông Thao lại quần áo chỉnh tề, trên áo sơ mi ngay cả một nếp nhăn cũng không có.

Dư Y nghiêng rằng nghiêng lợi: “Anh có bản lĩnh thì vẫn luôn trối tôi đi!”

Ngụy Tông Thao tự mình biết đuối lý, kiên nhẫn dỗ dành cô: “Ai kêu em muốn ầm ỹ? Được rồi, tôi thả em ra ngay lập tức.” Anh lau mồ hôi trên mặt Dư Y một cái, cởi sợi dây nịch ra cho cô.

Ai dè dây nịch vừa mới cởi ra thì trước mặt liền có một bàn tay quơ đến, tát trên mặt anh một tiếng “chát”. Không đau nhưng thành công khiến cho vẻ mặt anh đen lại.

Dư Y gờ cằm lên, ngực phập phồng không chừng, hai tay nắm chặt lại, trong mắt đã có nước mắt. Cô nghiêng rằng, gần từng tiếng như là dùng dao khắc lên đá, nhọc nhằn nhưng lại khắc sâu: “Đây là anh nói ‘nói chuyện yêu đương’? Ngụy Tông Thao, tôi điên rồi mới có thể ở cùng với anh!”

Một khắc trước anh ta mới tình cảm nồng nàn chân thành, nháy mắt thì dùng dây nịch trói cô lại. Dư Y có thể chấp nhận anh đã tự tung tự tác đối với cô khi ở Nho An Đường, nhưng không thể chấp nhận sau khi quan hệ giữa hai người đã thay đổi, anh còn đối xử khốn nạn với cô như vậy. Lúc bắt đầu đã không công bằng, nhất định hai người sẽ không có quan hệ bình đẳng!

Hai má Ngụy Tông Thao giãn giãn, giống như còn có thể cảm nhận được tay cô đã chạm qua. Cô vốn đã mệt hết sức rồi, dùng không tới nửa phần sức lực.

Không khí trong xe đông lại, không ai nói gì cả. Bãi đất đậu xe của ngôi nhà lớn hết sức mênh mông, chung quanh có thể nhìn thấy được cây xanh bao phủ. Cây cối sinh trưởng vô cùng rậm rạp, ngăn cản ánh mặt trời chói chan cùng những hỗn loạn bên ngoài. Nơi này giống như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Dư Y nhìn ra bên ngoài cửa sổ xe, trong lòng nổi lên từng trận cảm giác lạnh lẽo cùng chua xót, trên cổ tay có vết hằn đỏ. Thật ra cô rất sợ đau, từ nhỏ đến lớn khi bạn bè đùa giỡn chỉ vỗ lên cánh tay của cô thì cô sẽ cảm thấy đau đớn, thể chất như thế nhưng cô cũng không biết phải làm sao. Cha mẹ thường xuyên cười nhạo cô ‘đụng một cái liền vỡ tan’. Mấy năm nay dường như tốt hơn một chút, cô đã học được chịu đau, bị thương cũng không cần người khác xin lỗi và cha mẹ dỗ dành.

Tay bỗng nhiên bị người nào đó cầm lấy. Dư Y dùng sức tránh né nhưng không tránh khỏi. Cô nghe thấy người kia ở sau lưng nói: “Tôi sống hơn ba mươi năm, cho tới bây giờ chưa có bị người nào tát tay. Không ai tát được tôi.”

Ngụy Tông Thao dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay Dư Y, nâng tới bên môi hôn một cái. Nhận thấy cô thoáng run rẩy, anh tiếp tục nói: “Em thật ra rất thông minh, gạt tôi thả Trần Chi Nghị ra, em lại tính bỏ chạy. Hai ngày nay em làm bộ làm tịch ở bên cạnh tôi có phải rất vất vả hay không?” Anh bỏ tay Dư Y ra, kéo mạnh cô vào lòng, nâng mặt của cô lên, hạ giọng nói: “Nếu em không nỡ bỏ anh ta, tôi sẽ kêu người mang anh ta đến. Dư Y, tính nhẫn nại của tôi có hạn, đừng nên thử thách tôi nữa, thành thành thật thật ở lại bên cạnh tôi, đừng có những ý tưởng gì nữa!”

Dứt lời, Ngụy Tông Thao bỏ cô ra, mở cửa xe đi thẳng vào nhà lớn, bỏ lại Dư Y ở bên ngoài. Sau khi vào nhà, anh liền cởi bỏ hai nút áo, xoa lấy thắt lưng hít thở thật sâu, cố gắng kềm chế sự buồn bực của mình. Đúng là anh đã bị Dư Y làm cho thẹn quá hoá giận, nhất thời không thể hoàn toàn khống chế. Ngụy Tông Thao hung hăng đi nhanh về phía hành lang, đồ trang trí trên giá gỗ ở dọc đường đi “loảng xoảng” một trận, tất cả đồ sứ đều vỡ vụn trên mặt đất.

Anh dẫm lên những mảnh vỡ, cảm thấy sự bén nhọn ở dưới chân. Đi tới đi lui mấy lượt, sắc mặt xanh mét rồi cuộc cũng thoáng dịu đi. Anh quay trở ra ngoài cửa, thấy Dư Y đang đứng ở cổng giữa đầu nhìn, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống: “Ồ trên có khoá, em có muốn chạy cũng không chạy thoát đâu.” Dùng một chút, anh lại nói: “Đi vào đi.”

Dư Y chỉ do dự một lát thì xoay người đi vào nhà lớn, tóc dài rối loạn, mồ hôi đã bị gió thổi khô, nhìn thoáng qua Ngụy Tông Thao không chớp mắt. Cô mang dép lê nên vốc người chỉ đến xương quai xanh của đối phương, thoát nhìn cô càng gầy yếu hơn so với thường ngày, gió thổi qua có thể ngã.

Trên hành lang là một đồng bừa bãi, mảnh vụn đầy đất không có chỗ đặt chân. Dư Y không dừng lại, tiếp tục đi về phía trước, những mảnh nhỏ dưới chân kêu “lạo xạo”. Bỗng nhiên bên hông căng chặt, cô khẽ kêu một tiếng, bị người nào đó mạnh mẽ bế lên, khiến cho cô la hoảng lên tại chỗ, trên môi mềm nhũn.

“Kêu la cái gì.” Ngụy Tông Thao lại hôn cô một cái, bước nhanh về phía trước, giày da giẫm lên những mảnh vỡ như đi trên đất bằng.

Hành lang rất dài, rồi cuộc đã đi tới phòng khách. Trong tầm mắt phía trước là một cửa sổ tiếp đất bằng kính sáng loáng, bên ngoài là hồ bơi, xuyên qua cây cối rậm rạp có thể thấp thoáng nhìn thấy được biển xanh thăm thẳm.

Ngụy Tông Thao ngồi trên sofa, đặt Dư Y ở trên đùi, bàn tay cầm lấy chân của cô, không thấy có mảnh sứ hoặc vết thương nào cả.

Dư Y muốn rút chân lại, nhúu mày đẩy anh ra. Ngụy Tông Thao ôm cô sát thêm một chút, nói: “Tổng cộng có sáu gian phòng ngủ, từ cửa vào bên phải là phòng của người giúp việc, ba phòng chứa đồ, hai phòng bếp.

Căn nhà lớn đối diện biển, ngoài hồ bơi ra còn có một chiếc du thuyền tư nhân đang đậu, gần đó có một sân gôn và câu lạc bộ du thuyền tư nhân. Em thích đi mua sắm thì lần sau tôi sẽ mang em đi Orchard Road (một con phố sầm uất nổi tiếng của Singapore), đi xe chỉ cần mười lăm phút, rất tiện lợi.”

Dư Y rũ mắt xuống không nói. Ngụy Tông Thao nâng cằm cô lên, thấp giọng nói: “Singapore rất đẹp, ở lại bên cạnh tôi, được không?”

Dư Y nhẹ nhàng nói: “Tất một cái rồi iếng bánh ngọt?”

“Là em tất tôi.” Ngụy Tông Thao hôn cô: “Em còn chưa cho tôi bánh ngọt.”

Anh ôm Dư Y quay về phòng ngủ ở lầu hai, chờ cho cô tắm rửa xong thì lại ôm cô đi ra. Anh không muốn dùng lời nói dỗ dành cô nữa, chỉ có thể cố gắng hết sức dùng hành động để biểu thị. Dù sao thì trên mặt anh thật sự đã trúng một cái tát, không tức giận là giả, nhưng mà nhìn thấy Dư Y thì anh liền mềm lòng một cách khó hiểu. Cô bé lên nhẹ như vậy, cánh tay lại nhỏ bé như thế, thắt lưng giống như có thể dễ dàng dễ dàng, vết hằn đỏ trên cổ tay còn chưa có mất đi.

Dư Y chỉ có đem theo tổng cộng ba cái áo thun và hai cái quần sôóc, bị Ngụy Tông Thao ép buộc đến cái gì cũng chưa kịp thu dọn. Giờ đây cô không có quần áo để mặc, chỉ có thể mượn một cái áo sơ mi của anh, mặc vào thấy trống trơn. Cô trốn vào trong chăn, thúc giục anh đi ra ngoài mua quần áo lót.

Ngụy Tông Thao hôn cô không muốn đi nên gọi điện thoại kêu người ta đi mua, giải thích với Dư Y: “Dì Hoa làm công ở nhà chúng tôi hơn ba mươi năm. Toà nhà lớn này cũng là dì ấy phụ trách quét dọn. Một tuần dì ấy lại đây hai lần, bình thường thì chăm sóc ăn uống và sinh hoạt thường ngày của bố già.”

Không bao lâu thì dì Hoa đã đưa quần áo tới. Qua thật lâu Ngụy Tông Thao mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Dì Hoa đợi ở ngoài cổng nhà lớn cả nửa ngày, nhìn thấy cổng mở ra thì vừa đi vừa oán trách: “Cậu bảo tôi mua đồ lại đây, kết quả khiến cho người ta chờ ở bên ngoài nửa ngày, có biết là trời nắng lắm hay không, ban ngày ban mặt mà chẳng lẽ cậu đang ngủ?”

Vào nhà nhìn thấy Ngụy Tông Thao đang mặc áo ngủ, dì ấy ghen hòng nhìn trộm trời, quên cả buông túi mua sắm ở trong tay xuống, không ngừng vòng quanh Ngụy Tông Thao: “Trời ơi, tôi vẫn luôn nghĩ là cậu thích A Thành, không nghĩ tới cậu thật sự giấu một người phụ nữ? Kêu tôi mua quần áo lót, chẳng lẽ các người vừa làm xong cái chuyện đó, còn thật là kịch liệt đến nỗi cô ấy không có quần áo để mặc?”

Ngụy Tông Thao đã sớm quen với cách nói chuyện của dì Hoa, mặt không đổi sắc giạt lấy túi mua sắm trong tay, nói một tiếng cảm ơn rồi mời dì Hoa đi về. Mắt Dì Hoa trừng như cái chuông đồng: “À, cậu đây là qua cầu rút ván? Tiền đi xe taxi cậu còn chưa có trả cho tôi.” Nói xong liền quành qua anh, đi lên trên lầu. “Cậu giấu phụ nữ, tôi không có nhìn trộm, tôi chỉ muốn lấy lại tiền!”

Ngụy Tông Thao nhíu nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Dì Hoa, tôi còn đang dỗ dành cô ấy, dì đừng dọa cho cô ấy sợ.”

Dì Hoa bỗng nhiên tỉnh ngộ, xem ra tình hình chiến đấu lúc trước quả thật kịch liệt. Dì ấy lập tức thu hồi bước chân, hóng chuyện cũng không cần nóng lòng nhất thời, khi đi ra ngoài thì nói: “Đừng có ăn hiếp phụ nữ, qua hai ngày thì tôi sẽ nấu canh cho cậu, dỗ dành cô ấy cho tốt. Đến lúc đó thì mang đến cho bố già gặp!”

Dư Y ở trong phòng ngủ nghe được giọng nói lớn tiếng của dì Hoa, tâm sự nặng nề rốt cuộc hơi chuyển biến tốt lên. Ngụy Tông Thao đưa quần áo lót cho cô, thấy vẻ mặt cô thả lỏng, nghĩ một chút nói: “Dì Hoa đúng là lão ngoan đồng. Khi còn bé tôi không nghe lời thì dì ấy sẽ bỏ thứ gì đó vào đồ ăn của tôi để chinh tôi.”

Dư Y nghĩ rằng Ngụy Tông Thao chỉ là một người quen cường thế, một người đàn ông có tính tình lạnh lẽo, hoá ra anh cũng có lúc bị người lớn bắt nạt. Dường như cô không hiểu anh lắm. Ba tháng trước sau khi rời khỏi, cô nhìn thấy nhưng cũng không chú ý đến tin tức của tập đoàn Vĩnh Tân, cũng không biết là sau đó lại xảy ra chuyện gì, thân phận thật sự của Ngụy Tông Thao lại là cái gì.

Cô hoảng hốt một chút, không rõ làm sao mà mình lại dây dưa với một người đàn ông lại lịch không rõ như vậy. Rõ ràng trước đó cô còn hết sức thất vọng, mà hiện giờ lại im lặng ngồi ở trên giường của anh, nội trong mấy giờ đồng hồ mà cảm xúc dao động rất lớn, căn bản là không giống với bản thân mình trước kia.

Dư Y mặc xong quần áo, tiếc là dép lê vẫn không vừa chân, kích thước quá lớn, cô chỉ có thể vừa đi vừa kéo lê, vẫn kéo lê cho tới trên ban công.

Cảnh biển ngoài ban công chấn động lòng người. Ánh nắng chiều phủ lên khắp vùng biển, trong mắt đều là ánh sáng vàng rực lóng lánh. Dưới lầu có cây cối xanh um và du thuyền. Căn nhà lớn hai tầng này tựa như đứng lặng ở trên mặt biển. Dư Y nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này được biển rộng vây quanh, đầu mũi có thể ngửi được mùi nước biển, gió biển mát mẻ cũng dần dần đến trước mặt. Cuộc sống lúc trước của cô coi như là xa xỉ, đến khi bị mất đi cũng chưa có thấy qua ngôi nhà lớn đối diện biển như vậy, ra khỏi cửa là có thể ngồi trên du thuyền tư nhân, quả thật giống như là trong phim truyền hình.

Ngụy Tông Thao ôm lấy bả vai cô, theo cô nhìn ra phía xa xa: “Tôi không thể đóng cánh cổng lại cả đời, không thể luôn trói tay em lại. Em muốn chạy trốn luôn có biện pháp, tôi chỉ có thể lần lượt đi bắt em trở về. Em không còn là đứa con nít nữa, hẳn là hiểu được tôi đối đãi với em như thế nào. Em chạy không thoát đâu.”

Gió biển thổi có chút lạnh lẽo. Dư Y cảm thấy lạnh, tay trên vai lại chặt thêm một chút, ôm cô vào trong ngực, đuổi đi một chút cảm giác lạnh lẽo.

Dư Y nghiêng đầu nhìn anh, đột nhiên nói: “Tôi sẽ ở lại Singapore sinh sống.”

Ngụy Tông Thao trợn mắt nhìn, khoé miệng vừa muốn gợi lên, lại nghe cô nói: “Nhưng tôi muốn sống một mình, tôi cho phép anh theo đuổi tôi!”

53. Chương 53

Ngụy Tông Thao không hề giận trong lòng sau khi nghe xong lời nói của Dư Y, lập tức quay trở lại trong phòng, rót một ly rượu, ngồi hóng gió trên boong tàu cạnh hồ bơi. Cho tới khi bầu trời tối đen thì anh mới đi vào bếp mở tủ lạnh, tuy tiện lấy ra một ít đồ ăn lót dạ, cũng không có hỏi Dư Y có đói hay không.

Qua mười giờ anh mới trở lại phòng ngủ. Dư Y đã tắt đèn đi ngủ. Anh rửa mặt rồi đến nằm bên cạnh cô. Hai người dựa lưng vào nhau, anh lại ngủ không được, càng nghĩ càng giận. Khi nào mà anh phải cầu xin như thế này? Làm sao để theo đuổi một người phụ nữ? Anh muốn có phụ nữ sao lại khó như vậy? Bây giờ đối tốt với người phụ nữ này một chút thì cô ấy liền giẫm lên mũi mình, càng ngày càng quá đáng!

Sắc mặt Ngụy Tông Thao càng ngày càng trầm, lửa giận trong lòng hừng hực đốt, càng cháy càng mạnh. Anh đang muốn phát tác, sau lưng đột nhiên bị một cái đầu cọ cọ, hơi thở ấm áp dần dần lên phía sau. Anh cứng người lại, đợi một lát thấy phía sau không có động tĩnh, anh mới xoay người thì thấy mí mắt Dư Y giật giật, như là vừa mới nhắm lại.

Ngụy Tông Thao nhíu mày, lại nằm một lát nữa thì anh mới xuống giường, đi ngủ trong phòng khách bên cạnh.

Mặt trời mọc trên biển, vàng rực phủ kín bầu trời. Dư Y cả đêm không ngủ, lăn qua lộn lại, bên cạnh trống trơn. Cô nằm hồi lâu mới đứng dậy, đi xuống dưới lầu, dường như không có một người nào.

Cô đói đến mức dạ dày thật khó chịu. Trong tủ lạnh lại chỉ có rượu, ngay cả một cái trứng gà cũng không thấy. Dư Y đi chung quanh một vòng, đi ra khỏi phòng bếp hét lên: “Ngụy Tông Thao!”

Không có ai đáp lại. Cô gõ cửa phòng toilet, rồi đi lên lầu hai tìm người, tìm một vòng vẫn không có ai. Ngược lại cô thấy A Thành đột nhiên xuất hiện, đem tất cả hành lý và giấy tờ tùy thân của Dư Y đưa cho cô, nói: “Thủ tục mấy ngày nay sẽ làm thoả đáng cho cô. Tiền cô thắng được ở trên du thuyền cũng đã đưa vào trong thẻ của cô. Mấy ngày nay tổng giám đốc Ngụy có việc gấp, mấy người chúng tôi cũng có công việc. Tổng giám đốc Ngụy đã dặn dò, cô muốn làm cái gì thì tùy cô, nhưng cô không thể rời khỏi Singapore.”

Ngụy Tông Thao tức giận, bắt đầu từ đêm đó cũng thấy không có xuất hiện. Dư Y dựa vào sức mình, mỗi ngày đều đi ra ngoài một vòng, không bao lâu thì tìm được nhà ở từ trên mạng.

Giá nhà ở Singapore vô cùng đắt. Trong khoảng thời gian ngắn cô không có khả năng tìm được công việc làm, khó tránh miệng ăn núi lở. Cô chọn trước một căn nhà tổ.

Nhà tổ không được tiện nghi như nhà chung cư, nhưng Dư Y nhìn thấy cũng không tệ. Tường bên ngoài được sơn màu sắc sỡ, gọn gàng ngăn nắp trông rất đẹp, gần đó còn có nhà ăn, ăn cơm cũng thuận tiện.

Cô thuê trọn một căn nhà, dự định nhanh chóng chuyển qua. Hành lý chỉ có vài cái quần áo mà thôi, nhét vào ba lô thì có thể rời đi. Dư Y chờ đợi hai ngày ở nhà lớn, vẫn không thấy bóng dáng Ngụy Tông Thao. Cô gọi điện thoại thông báo với A Thành, nói: “Tôi sẽ ở chỗ đó, anh rảnh thì có thể tới tìm tôi, ngày mai là tôi dọn đi.” Dừng một chút, cô lại hỏi: “Mấy ngày nay anh ấy nghỉ ngơi ở đâu? Đều đang làm gì?”

A Thành nói: “À, tổng giám đốc Ngụy nói, cô Dư không cần quan tâm.”

Dư Y ngưng lại, cúp điện thoại một cái rụp.

Dư Y vốn quen với cuộc sống một mình, không có Ngụy Tông Thao ở bên cạnh quấy rối, cô càng cầu mà không được. Ngày hôm sau cô liền dọn đến chung cư. Trên hành lang dài có một dãy cửa, hàng xóm đi tới đi lui, tươi cười thân thiện, nhìn thấy cô còn ân cần thăm hỏi hai câu. Dư Y thấy thích bầu không khí ở đây.

Bà di ở nhà bên cạnh trùng hợp có mở một gian hàng bún ở nhà ăn. Lúc Dư Y đi ăn bún xào thì nhìn thấy dì ấy, thỉnh thoảng còn có thể tán gẫu với dì ấy vài câu, vài ngày tiếp theo thì hai người đã quen thân.

Nhà ăn ở Singapore rất giống với căn tin trong trường học, trong đại sảnh có bày đầy mấy cái bàn, mỗi gian hàng cũng không có bán đồ ăn giống nhau, đủ loại món ăn, món ăn Mã Lai, món ăn Singapore, món ăn Ấn Độ. Sau khi ăn xong thì sẽ có người đến thu dọn chén đĩa, ăn xong thì rời đi, gọn gàng sạch sẽ.

Mấy ngày nay Dư Y rất thường hay tới đây, ngày ba bữa đều giải quyết ở trong này, khi thì ăn đậu hũ non, khi thì ăn phở bò tái. Máy điều hoà trong nhà ăn được mở đủ mát, sau khi ăn xong cũng không thấy chảy một giọt mồ hôi nào. Nhưng mà nơi này rất ồn ào, cô cần phải nói lớn tiếng với người cùng trò chuyện.

Bà chủ của gian hàng cho là cô còn nhỏ tuổi nên đối đãi với cô đặc biệt thân thiết, bao giờ cũng thêm đồ ăn, còn nói nhỏ với Dư Y: “Chúng tôi cho bao nhiêu thịt bò rau cải đều có đong đếm, cho cháu nhiều thêm một chút, cháu ăn nhanh đi, đừng để cho người khác nhìn thấy!”

Dư Y bật cười, ăn ngấu nghiến ngay trước mặt bà chủ, bà chủ còn tặng thêm cho cô một ly đồ uống lạnh. Bữa nào cũng đều khiến cho cô ăn uống no say. Về sau Dư Y nữa nói giỡn, hỏi dì ấy có cần mượn người giúp việc hay không, kết quả đã thu hút mấy người chủ gian hàng khác, hỏi cô: “Cháu cần tiền à? Công việc khó tìm, tiền lương cũng rất thấp. Người cháu gái vừa mới tốt nghiệp của tôi tìm được một việc làm, lương hai ngàn đồng, một chết một sống cũng không đủ xài!”

Bà chủ gian hàng bún suy nghĩ một chút, nói: “Dì sẽ để ý dùm cháu một chút, cháu trở về chờ tin tức của dì!”

Dư Y không ngờ là bọn họ lại nhiệt tình như vậy. Ngày hôm sau cô đã thấy bà chủ hàng bún đem một cái thông báo mượn người tới, phía trên không có yêu cầu bằng cấp gì, cũng không có nói chỉ tuyển nhận người địa phương, tiền lương còn cao rõ rệt. Dư Y vừa đi vừa tính toán, tiền trong thẻ vẫn còn rất nhiều, nếu chỉ cần trả tiền thuê nhà và ăn cơm thì có thể duy trì hồi lâu, đáng tiếc là cô không chỉ trả tiền thuê nhà mà thôi. Cô đứng trước cửa phòng khám bệnh, nghĩ đến chi phí mỗi giờ thì đau lòng một trận, xem ra tìm một công việc làm là rất cần thiết.

Cô nằm trên sofa, cố gắng điều hoà nhịp tim đập.

Nữ bác sĩ ở trước mặt – ba mươi tuổi, đeo một cặp mắt kính có gọng, giọng nói thật dịu dàng, cười nói: “Bác sĩ Hứa đã gọi điện thoại cho tôi. Hơn nửa tháng trước cô Dư đã hẹn trước với cô ấy khoảng thời gian phải về Trung Quốc, tại sao tới Singapore?”

Dư Y nói: “Vốn là muốn trở về, xảy ra một chút ngoài ý muốn.”

Cô thật không ngờ Ngụy Tông Thao nhảy ra nửa đường, ép buộc cô tới nơi này. Làm hại cô phải sắp xếp lại một lần nữa tất cả mọi chuyện.

Trong phòng thật im lặng, ánh sáng êm dịu, máy điều hoà nhiệt độ thổi ra gió mát vừa phải, lời đối thoại của các cô cũng rất nhẹ. Ban đầu nữ bác sĩ nói nhiều hơn, Dư Y rất ít mở miệng đáp lại.

Cô dường như càng muốn ngủ. Sô pha rất thoải mái, bên cạnh lại có người nói nói, tốt hơn so với nhà tổ trống rỗng.

Nữ bác sĩ nhẹ giọng hỏi cô: “Hiện giờ cô đang ở một mình?”

“Vâng.”

Nữ bác sĩ lại hỏi: “Ở Singapore cô có bạn bè không?”

Dư Y im lặng hồi lâu: “Không có.” Cô nhúu mày, nói tiếp: “Có một người, nhưng không tính.”

Nữ bác sĩ lại hỏi một câu gì đó, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng vào trong tai Dư Y. Khoảng thời gian im lặng lần này dài giống như một thế kỷ, Dư Y nhỏ giọng nói: “Ông nội của tôi đã lớn tuổi, thân thể càng ngày càng kém, có lẽ nhịn không được bao lâu. Trần Chi Nghị rời đi mười ngày trước, tôi thật sự không muốn gặp lại anh ta, lúc anh ta rời đi tôi rất khó vượt qua. Thật ra bọn họ không có làm sai cái gì, tất cả mọi người đối với tôi tốt lắm, đối với tôi vô cùng tốt.”

Giọng nói của nữ bác sĩ nhỏ nhẹ khe khẽ, chậm rãi mang Dư Y về năm năm trước.

Dư Y từ phòng khám đi ra, mắt hơi hồng lên một chút, vẫn còn tiếc tiền. Cô đi không nổi nữa, đi được một lúc là lại ngồi phịch xuống bên đường, cúi gằm mặt xuống. Cô quy hết nguyên nhân lên chi phí phòng khám bệnh, lấy di động ra muốn tìm người kể khổ. Lật qua lật lại cả nửa ngày cô mới phát hiện bên trong ngoại trừ số điện thoại của bác sĩ thì chỉ còn lại số di động của A Thành. Hoá ra cô không có số của Ngụy Tông Thao ở Singapore.

Dư Y lau khô nước mắt. Trên đường trở về, cô mua hai tờ báo, rồi đi đến nhà ăn mua về hai hộp cơm, ngần ngừ ở trong nhà đúng một ngày một đêm. Ngày hôm sau cô mới dựa vào tin tức thông báo tuyển dụng, chạy tới chỗ phỏng vấn việc làm, ai ngờ lập tức được trúng tuyển. Dư Y thầm nghĩ rằng cô đã thắng một khoản tiền lớn trên du thuyền, đến nơi này lại nhanh chóng tìm được việc làm, xem ra vận may của cô đã đến. Rồi sau khi đi gặp nữ bác sĩ thì cảm xúc đã tốt lên rất nhiều.

Dư Y nằm trên sô pha như cũ, nói: “Ngày đầu tiên tới Singapore, tôi ở tại căn nhà lớn trên đảo Sentato, hướng ra mặt biển, chưa từng thấy qua cảnh đẹp như vậy.”

Nữ bác sĩ hơi ngạc nhiên một chút: “Tôi biết nơi đó, nơi đó rất nổi tiếng. Tại sao cô lại dọn ra?”

“Không muốn ở cùng một chỗ với anh ta. Anh ta mang tôi đến Singapore, nhưng tôi không muốn ở cùng với anh ta.”

“Vì sao không muốn?”

Dư Y nhúu mày suy nghĩ một chút, bỗng nhiên cười nói: “Tôi nhìn thấy anh ta thì nhớ tới chuyện không vui. Thật ra năm năm này tôi rất khá, nhưng mà sau khi gặp anh ta thì tôi thường xuyên khóc, cảm xúc của tôi dao động rất lớn, có rất nhiều lúc chính tôi cũng không thể khống chế. Tôi sợ sẽ tổn thương đến người khác, tôi cũng sợ sẽ khiến cho anh ta thương hại tôi. Như vậy không tốt, sớm hay muộn gì chúng tôi sẽ chán ghét nhau.”

Nữ bác sĩ nhìn nhìn quyển tập ở trong tay: “Cô hai mươi lăm tuổi?” Cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Dư Y, cười nói: “Suy nghĩ rất thấu đáo, có đôi khi quá lý trí cũng không tốt. Anh ta có biết cô tới đây hay không?”

“Không.”

“Tại sao không nói cho anh ta biết?”

Dư Y cười cười: “Tôi cũng muốn thể diện. Mấy tháng nay tôi làm chuyện gì cũng do anh ta quản. Tôi đã phiền lắm rồi.”

Nữ bác sĩ cũng cười: “Anh ta là Trần Chi Nghị phải không?”

Dư Y lắc lắc đầu, nhắm hai mắt lại, qua hồi lâu mới mở miệng lần nữa: “Anh ta là người mà tôi muốn nói chuyện yêu đương.”

Dư Y muốn chữa khỏi bản thân mình. Ngụy Tông Thao không đến tìm cô cũng không quan trọng. Cô cảm thấy được bản thân mình có bệnh, ít nhất trong mấy tháng nay tình trạng rất tệ, đi du lịch khắp nơi cũng không thấy thuyên giảm. Cảnh giữa cha và Ngụy Tông Thao ở trong mơ đan xen với nhau, thỉnh thoảng cô còn có thể mơ thấy ông nội và Trần Chi Nghi.

Cô luôn luôn buồn rầu đau khổ, càng nghĩ vẫn là nên dứt khoát đi gặp bác sĩ tâm lý. Tương lai còn rất dài, cô muốn sống cho vẻ vang!

Cô từ phòng khám đi ra, vội vội vàng vàng đi đến chỗ làm. Toà nhà sáu mươi tầng bất cứ lúc nào cũng đều người đông tấp nập.

Mười năm trước chính phủ Singapore huỷ bỏ lệnh cấm sòng bạc. Toà Thế giới giải trí này, bốn tầng dưới là sòng bạc, du khách có hộ chiếu nước ngoài trong tay được đi vào miễn phí, dân Singapore thì lại phải trả tiền phí mới có thể đi vào, khách đánh bài liên tục không dứt.

Bốn tầng trở lên là nơi có đủ loại ẩm thực và phương tiện giải trí, rạp hát, cửa hàng mua sắm... cần cái gì cũng có. Khách sạn có hơn một ngàn phòng, giá cả phòng khiến người ta lú lẫm không nói nên lời.

Nơi Dư Y làm việc là quán bar của sòng bạc, chế độ ban ca luân phiên mở hai mươi bốn giờ. Sau khi cô thay quần áo thì chạy tới quầy bar, đồng nghiệp đã muốn nổi giận, than phiền nói: “Cô mới đi làm có vài ngày, thiếu chút nữa là đến trễ!”

Dư Y nói xin lỗi, nhanh chóng tiếp nhận công việc trong tay cô ta, nghe thấy mấy đồng nghiệp bàn luận sôi nổi: “Hôm nay anh ấy muốn đi tuần tra một đợt, sau khi tiếp nhận coi như là lần đầu tiên anh ấy lộ diện. Tiếc rằng tiệc rượu hai tuần trước anh ấy không có tham gia, bằng không thì chúng ta đã sớm có thể thấy anh ấy.”

Ông chủ của toà nhà giải trí này nắm giữ toà cao ốc sáu mươi tầng, có được sòng bạc cao nhất xa hoa nhất Singapore, độc quyền ngành giải trí của Singapore. Anh ta vẫn luôn giấu mặt ở sau màn, chưa bao giờ lộ diện, cho đến ba tháng trước anh ta mới hiện thân, hai tuần trước chính thức tiếp nhận quản lý.

Hôm nay là lần đầu tiên anh ta chính thức đi tuần tra. Nhiều xe hơi sang trọng đỗ ở bên ngoài Thế giới giải trí, đoàn người mặc âu phục đen, chỉnh tề đi vào. Cấp cao của Thế giới giải trí đã sớm kính cẩn đợi ở cửa, bước vào bên trong theo anh ta. Mỗi một chỗ đi qua đều có nhân viên làm việc ngừng lại, cung kính cúi đầu xuống, mọi người vừa khấn trương vừa nghiêm chỉnh. Tiếng bước chân dần dần tới gần quầy bar, nhân viên phục vụ đều đã xếp thành hàng, mọi người nín thở nhìn anh ta từng bước một đến gần, nhịp chân vững vàng mạnh mẽ, ai cũng không dám nói chuyện.

Anh ta đi đến trước mặt Dư Y, cuối cùng thì dừng bước: “Lấy một ly rượu mang đến văn phòng của tôi.” Mắt anh ta nhìn về phía trước, bước đi nhanh.

Dư Y sửng sốt, dưới ánh đèn chói mắt, người vừa nói có bóng dáng cao lớn quen thuộc kia là người cô muốn nói chuyện yêu đương, vừa mới đi qua chỗ này!

54. Chương 54: Chương 54

Dư Y rót rượu ra, đang chuẩn bị đưa đến văn phòng thì đồng nghiệp bỗng nhiên nói với cô: “Để tôi đem đi cho, cô tiếp tục làm việc đi.” Nói xong thì đưa tay tới bắt lấy cái khay trong tay Dư Y.

Dư Y nhú mày, vòng tránh đi tay của cô ta, đồng nghiệp sửng sốt: “Cô làm gì vậy, đưa cho tôi!” Lại muốn lấy về.

Dư Y quàng qua cô ta, đi thẳng đến cửa thang máy, nói: “Người anh Ngụy đã phân phó là tôi. Tôi sợ là tới lúc đó anh ta sẽ trách tội.”

Đồng nghiệp ở phía sau giậm chân tức tối.

Văn phòng của Ngụy Tông Thao được thiết lập ở lầu bốn của sòng bạc, ngoài khu làm việc chính là khu khách quý. Một bên vách tường là một tấm kính một chiều trong suốt, có thể quan sát khu đánh bài bình thường của cả tầng lầu hai, trên năm trăm bàn đánh bài được bày ngăn nắp chỉnh tề. Cạnh mỗi bàn đánh

bài đều có một cái cây cột trang trí, trên đỉnh cột trang trí là một bức hoa văn hình mây cát tường, diện tích che phủ cả bàn đánh bài, trên bức hoa văn có trang bị mấy cái camera giám thị mọi cử động của khách đánh bài. Cảnh tượng toàn bộ tầng hoa văn cảnh mây thật bao la hùng vĩ. Tất cả hình ảnh khách khứa tụ tập đều được truyền đến trên một bức tường khác của văn phòng.

Khi Dư Y bấm khay tiến vào thì màn hình theo dõi ở trên tường vừa mới khép lại. Trang Hữu Bách đẩy cửa ra cho cô, chỉ gật đầu, cũng không có nói chuyện với cô.

Dư Y đi vào, nhìn thấy trước tiên là nguyên một bức tường bằng kính trong suốt. Từ góc độ của cô nhìn qua thì có thể thấy một mảng lớn bức hoa văn mây cát tường, khách đánh bài giống như bị dẫm dưới chân.

“Lầu ba và bốn là khu khách quý. Thế giới giải trí có hơn một ngàn bàn máy kéo ăn tiền, sáu trăm bàn đánh bài. Mười năm trước Thế giới giải trí khai trương, một năm sau thu về toàn bộ chi phí, tất cả đều dựa vào những dân cờ bạc này. Lúc đi vào sòng bài, em có nhìn thấy hai pho tượng điêu khắc không?” Ngụy Tông Thao dứt tay vào túi quần, đứng ở trước bức tường kính, chậm rãi xoay người nhìn về phía Dư Y.

Dư Y không ngờ tới lời mở đầu của anh là cái này. Hai tuần không gặp, ngày hôm nay anh vẫn lạnh lùng như trước, đôi mắt rũ xuống, giống như đang đứng ở trên nơi cao nhất nhìn xuống chúng sinh nhỏ bé như con kiến.

Dư Y cầm cái khay, mím mím môi nói: “Thấy rồi. Thiên sứ và ma quỷ.”

Bảo an tra xét khách đánh bài từ cửa sòng bạc, vào cửa đều cần phải trình hộ chiếu. Hai bên cửa đặt hai pho tượng điêu khắc màu vàng, thiên sứ và ma quỷ trần truồng, vạm vỡ, bộ dáng giống nhau như đúc, nhưng ánh mắt của một pho tượng thì hung ác, trên đầu có sừng, một pho tượng kia thì có vẻ mặt dịu dàng, sau lưng có cánh.

Hai pho tượng điêu khắc đều là tác phẩm nổi tiếng, thường xuyên có du khách chụp hình chung với bọn chúng. Ngụy Tông Thao chậm rãi đến gần Dư Y, cầm lấy ly rượu trên khay lắc lắc, nói: “Nơi này gọi là Thế giới giải trí, thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau có một đường kẻ. Bố già thường hay kể chuyện xưa cho tôi nghe, nói đến quá trình làm giàu của ông ấy lúc trước. Lúc khởi đầu thì gặp ghềnh, có hơn chục lần mạng treo chỉ mảnh, chân kẻ địa ngục, thiếu chút nữa là rơi vào.”

Anh uống một ngụm rượu, nhìn vào hư không: “Mười năm trước tôi đề nghị xây dựng Thế giới giải trí, bố già giao toàn bộ gia sản cho tôi. Trong mười năm, chúng tôi đối mặt với vô số sóng chết trước mắt, bây giờ bố già rút cuộc giao quyền lại cho tôi.” Anh nhìn về phía Dư Y, vẻ mặt lãnh đạm: “Ngày tôi đến du thuyền tìm em, buổi tối hôm đó là tiệc nhậm chức của tôi, chính thức tuyên bố tiếp quản gia nghiệp. Tiếc là tôi đã làm chuyện sai lầm, khăng khăng bỏ xuống hết thầy chạy đi tìm em.”

Lòng Dư Y run lên, há hốc miệng không biết nên tiếp lời như thế nào. Ngụy Tông Thao cầm ly rượu ngồi trở lại ghế giám đốc, dựa vào một bên tay vịn lờm Dư Y: “Tôi làm việc thích đi thẳng vào chủ đề, không thích dây dưa dài dòng, tôi đỡ cũng đỡ em nhiều rồi, loại chuyện theo đuổi phụ nữ này tôi chưa bao giờ làm, hai tuần nay em có tỉnh táo lại chưa? Suy nghĩ cẩn thận thì kêu A Thành đi đón em.”

Dư Y nhú mày một chút, nghĩ là mình đã nghe lầm, hơn nửa ngày mới mỉm cười: “Anh tự ình đúng còn hơn so với trong tưởng tượng của tôi.”

Dư Y đột nhiên nhớ tới nữ bác sĩ hôm nay có hỏi cô một vấn đề: “Anh ta là một người đàn ông như thế nào?”

Dư Y suy nghĩ hơn nửa ngày, không thể nào dùng từ ngữ đơn giản mà tóm tắt anh. Người đàn ông này ngông cuồng tự cao tự đại, anh đã làm ra nhiều chuyện xấu đối với cô, nghĩ đến Dư Y liền bực tức ở trong lòng. Nhưng người đàn ông này cũng đã dùng phương pháp đơn giản nhất, trực tiếp nhất đối xử tốt với cô, luôn luôn khiến cho cô sinh ra đủ loại cảm giác kích thích. Không ai có thể gây cho cô loại cảm giác này, ngoại trừ Ngụy Tông Thao.

Nhưng kích thích tình dục không thể hoàn toàn duy trì tình yêu. Căn bản là bọn họ không đủ hiểu biết lẫn nhau, bọn họ cũng chưa có chuẩn bị tốt để ở cùng với nhau. Một người coi ra lệnh như là thói quen, một người không thể tiếp nhận được mệnh lệnh một mực phục tùng “bạn trai”.

“Anh nói ‘nói chuyện yêu đương’, anh có hỏi qua tôi là có chuẩn bị sẵn sàng chưa hay không?” Cô không muốn cả ngày khóc suốt khiến cho người ta chán ghét, hơi một tí là để tâm vào chuyện vụn vặt giận chó đánh mèo người khác. Cô hiểu được tất cả các lý lẽ này, nhưng mà càng hiểu rõ cô lại càng dần vật mâu thuẫn. Cô đã đẩy chính mình vào bế tắc, chỉ có tìm được lối ra thì cô mới có thể đi làm chuyện bản thân mình muốn làm. Cô không muốn buổi tối đây đưa với Ngụy Tông Thao, ban ngày giống như người điên oán anh trách anh. Sớm hay muộn có một ngày ngay cả cô cũng chán ghét chính mình, huống chi là một người đàn ông tự cao tự đại như Ngụy Tông Thao.

Cô đã không còn kiêu ngạo, cố gắng cúi đầu khuất phục, chuẩn bị đi làm những công việc mà cô thấy có chút mất mặt. Cô vì một người đàn ông mà đi gặp bác sĩ tâm lý, nói ra chẳng phải là ngay cả cha mẹ cô ở trên trời sẽ bay xuống cười nhạo cô. Cô không muốn đi nói này nọ trước mặt Ngụy Tông Thao, cũng không muốn tỏ ra yếu kém trước mặt anh. Cô hy vọng Ngụy Tông Thao có thể nhìn cô giống như cô nhìn anh, thỉnh thoảng ngược lên, tôn trọng sùng bái.

Dư Y xoay người rời đi, ngẩng đầu ưỡn ngực, không đếm xỉa đến lời nói của Ngụy Tông Thao, khi bước đi giày cao gót phát ra tiếng “cạch cạch cạch” vừa lạnh lẽo vừa lạnh lùng. Cho đến khi Ngụy Tông Thao bị kích động đến nổi điên, giận dữ bấu lấy cái bàn, hét to một tiếng “Dư Y”, nhưng mà ngoài cửa đầu còn bóng dáng của cô, chỉ còn lại Trang Hữu Bách cố gắng hết sức làm bộ như mình là người tàng hình.

Ngụy Tông Thao giận không thể kèm chế, đập vào bàn làm việc một cái thật mạnh.

Suốt hai tuần, anh thờ ơ lãnh đạm đối với Dư Y, mặc kệ cô dọn ra khỏi nhà. Anh tự hỏi đã hết sức nuông chiều cô, cô muốn đi, anh liền cố nén lửa giận ngầm đồng ý. Ai ngờ hai tuần nay cô đã được tự do như thế! Vài ngày kế tiếp anh không có đi qua quầy bar nữa, không nhìn thấy Dư Y thì trong lòng yên tĩnh. Nhưng mà Dư Y thật sự không phải là một người biết an phận.

Màn hình theo dõi trên tường thường xuyên chuyển đến quầy bar, cả màn hình đều là một chỗ nhỏ nhỏ đó. Ngụy Tông Thao nhìn cô đến nghiện, một khi rảnh rỗi thì sẽ nhìn chăm chăm trên vách tường coi trộm.

Dư Y mặc đồng phục màu đen, váy ngắn không tất, vòng eo bị thu lại rất mảnh mai, vải áo trước ngực căng chặt, áo sơ mi trắng luôn cởi bỏ hai nút, từ trước ra sau tất cả đều ôm bó lại, lộ ra ngũ quan xinh đẹp, bộ dáng rất nổi bật, luôn khiến cho nhân viên nam bên cạnh cô bồi hồi.

Mấy ngày gần đây có một người nam chia bài thường xuyên ngồi uống rượu ở chỗ đó, ánh mắt luôn dính trên người Dư Y, Dư Y nói nói cười cười với anh ta. Trang Hữu Bách thăm dò rồi báo cáo lại với anh: “Bọn họ ở tương đối gần nhau, có đôi khi cô Dư cùng ngồi xe buýt về với cậu ta.”

Ngụy Tông Thao rất cuộc không nhịn được nữa, lúc trời sẩm tối thì đằng đằng sát khí đi đến một nơi. Mười mấy người mặc âu phục đen đứng đầy ở mọi góc, tất cả nhân viên làm việc đều sợ tới mức không dám hé răng.

Trong văn phòng của nữ bác sĩ, Ngụy Tông Thao ngồi ở trên sofa chuyên dùng cho bệnh nhân, Trang Hữu Bách đứng bên cạnh. Trang Hữu Bách thay mặt nói: “Xin mời nói về tình trạng của Dư Y.”

Nữ bác sĩ vốn muốn báo cảnh sát, sau khi nghe thấy hai chữ “Dư Y” thì cô dừng lại một chút. Lúc này cô bỗng nhiên tỉnh ngộ ra, cảm giác sợ hãi nhất thời tiêu tan, đánh giá người đàn ông nghe đồn là “ngông cuồng tự cao tự đại” ở trước mặt, thậm chí đồng ý với đánh giá tình huống chính xác của Dư Y, nói: “Tôi xin lỗi, đây...”

Cô còn chưa nói hết, Ngụy Tông Thao đã cắt ngang cô: “Đừng nói với tôi đây là bí mật của bệnh nhân. Tôi không muốn làm rối loạn tài liệu ở nơi này của cô. Cho cô thời gian mười lăm phút.”

Nữ bác sĩ bị nghẹn họng, mặc dù có chút khó chịu, nhưng vẫn cười nói: “Làm sao anh biết tôi sẽ nhất định không chịu nói?” Cô ngồi xuống ghế, nhàn nhã hỏi: “Quý ông này muốn hỏi cái gì?”

Ngụy Tông Thao nhíu mày, hơi bất ngờ với phản ứng của nữ bác sĩ. Anh nói: “Dư Y đến tìm cô nói cái gì, cô nói cho tôi biết đầu đuôi gốc ngọn những lời này.”

Nữ bác sĩ khẽ lắc đầu: “Đầu đuôi gốc ngọn thì tôi làm không được, tôi còn muốn có một chút đạo đức nghề nghiệp. Tôi có thể nói đại khái cho anh biết.”

“Cô Dư cũng không có nhiều vấn đề gì, cô ấy chỉ là có gút mắc trong lòng. Anh có biết năm năm nay cô ấy trải qua như thế nào hay không?”

Một người chạy khắp thế giới, đi hơn phân nửa trái đất, có đôi khi làm khách ngủ trên sô pha, có đôi khi làm công ở nước ngoài để đổi lấy bữa ăn. Công việc dài hạn một chút, ví dụ như giáo viên tình nguyện vùng sâu vùng xa, giáo viên dạy ngôn ngữ và văn hoá Trung Quốc, giúp việc ở phòng khám tư nhân. Mỗi giai đoạn trải qua đều thật ngắn ngủi, cô ấy cũng không có kết giao với một người bạn nào có thể nói là thiết tình.

“Có khổ có mệt, cô ấy không có ai để nói. Tính cách của cô ấy rất mạnh mẽ, đoán chừng cho dù có bạn bè thì cô ấy cũng sẽ không nhiều lời với đối phương. Sự xuất hiện của anh đúng lúc làm cho cô ấy bùng nổ những kềm nén nhiều năm qua.”

“Cô ấy còn chưa có nói cho tôi biết giữa các người đến tốt cùng có vấn đề gì. Bất quá có thể khẳng định một điểm là cô ấy tràn ngập mâu thuẫn đối với anh.”

Loại mâu thuẫn này thật kỳ diệu. Cô lo lắng lại càng thêm lo lắng, muốn có được rồi lại sợ hãi, cố hết sức kháng cự rồi lại nhịn không được bị đối phương hấp dẫn. Cô không ngừng giận chó đánh mèo đối phương, cũng không ngừng tự trách mình. Cô hai mươi lăm tuổi mới nếm được mùi vị tình yêu, ngây thơ giống như là một đứa con nít, có khi nhát gan trốn tránh, có khi lại dũng cảm tiến về phía trước.

Nữ bác sĩ nói rất nhiều, phân tích từng chút từng chút cho anh nghe, cuối cùng nói: “Giữa hai người đã tiến triển quá nhanh, rất nhiều mâu thuẫn. Nhưng cô ấy thật thông minh, hiểu được lý lẽ ‘bắt đầu từ đâu’, đòi người không có ‘delete’. Cô tạo ra một cái khác cho bản thân mình, có lẽ cách thức chưa được đúng đắn lắm, nhưng dù sao thì cũng tốt hơn là sai lầm mà cứ tiếp tục.”

Nữ bác sĩ lại cười nói: “Quá khứ đã là quá khứ, cô ấy tìm tôi chính là vì cố gắng loại bỏ quá khứ đã lưu lại dấu vết không tốt. Cô ấy hy vọng nhận thức một người đàn ông lại từ đầu, tiếp nhận theo đuổi của đối phương...” Nói tới đây, nữ bác sĩ như là bừng tỉnh, nhìn về phía Ngụy Tông Thao hỏi: “Anh chưa từng theo đuổi cô ấy, phải không?”

Về mặt Ngụy Tông Thao hơi cứng ngắc, không nói được một lời, ngồi ngay ngắn trên sô pha. Nữ bác sĩ thật sự tò mò, giữa nam nữ không phải là bắt đầu từ theo đuổi sao, chứ còn có thể bắt đầu từ đâu? Khó có thể nào hai người chỉ nhìn vào mắt nhau, nửa câu thổ lộ đều không có, cứ như vậy mà ở cùng nhau?

Nữ bác sĩ duy trì đạo đức nghề nghiệp của mình, nhịn xuống tò mò không có hỏi ra miệng. Nhưng thật ra trước khi Ngụy Tông Thao rời đi có chút vấn đề: “Cô dễ dàng bán đứng tư liệu của bệnh nhân, đây là cái cô gọi đạo đức nghề nghiệp sao?”

Nữ bác sĩ tức giận đến đau răng, cắn chặt răng cười nói: “Cô Dư đã từng nói qua với tôi, tính cách của anh có chỗ thiếu hụt, có lẽ sẽ tìm tới nơi này, cô ấy bảo tôi chớ có sợ hãi.”

Ngụy Tông Thao bị Dư Y bức điên, nổi giận đùng đùng rời khỏi phòng khám. Đoàn người bước nhanh đi theo phía sau anh.

Anh ngồi vào trong xe, xe đi được nửa đường lại bỗng cười lên. Phong cảnh ven đường đẹp mê người, nơi nơi đều là màu xanh um mát rượi làm giảm bớt phần nào sức nóng cho thành phố này vào mùa hè nóng bức, ngay cả những buồn bực và tức giận của anh cũng đều bị nén xuống.

Anh bất thành linh hồi Trang Hữu Bách: “Cậu có từng quen bạn gái chưa?”

Trang Hữu Bách sững sốt, “Hả” một tiếng. Ngụy Tông Thao hỏi anh ta: “A Tấn và A Thành thì sao?”

Trang Hữu Bách lắc đầu. Ngụy Tông Thao nói: “Phụ nữ thật phiền phức, các cậu phải thật cẩn thận.”

Anh sẽ cho Dư Y một cơ hội, cho cô một chút thời gian nữa. Chỉ vì đây là bắt đầu từ đầu, không có ngẫu nhiên gặp gỡ tám năm trước, không có điều bất ngờ ở Campuchia, càng không có sự ép buộc lúc ở Nho An Đường, anh và Nhạc Bình An cũng không có quen biết. Dư Y sẽ không có khúc mắc gì với anh, cô ấy sẽ không bao giờ vì khoan dung chính mình mà giận chó đánh mèo người khác nữa. Sự bắt đầu của bọn họ có lẽ sẽ rất nhạt nhẽo, nhưng anh vẫn luôn bị dục vọng hấp dẫn như cũ, anh sẽ muốn cô nội trong thời gian

ngắn nhất, nhưng tất cả sẽ tuần tự tiến hành từng bước. Làm sao mà anh lại yêu thích một cô gái thích đùa giỡn tâm trí như vậy?

Gần đây Dư Y rất đào hoa. Đồng nghiệp nam thường xuyên mời đi ăn, nữ đồng nghiệp thì coi cô như cái đinh trong mắt, thường nói xấu ở sau lưng là cô độn mút vào ngực, lấy vải bó eo. Dư Y vô tình nghe được, im lặng cảm ơn các cô ấy đã khen ngợi.

Hôm nay lại nhận được một bó hoa hồng, không nhiều không ít chín mười chín cành, vẫn không có tấm thiệp, không biết là người nào giấu tên đưa tới. Nữ đồng nghiệp khinh thường nói thầm: “Không phải là tự cô ta tặng cho bản thân mình chứ!”

Dùng một bó hoa hết lần này đến lần khác, tiết kiệm đồng thời có thể khoe khoang. Nữ đồng nghiệp cố gắng tìm kiếm đoá hoa héo rũ, chỉ thấy toàn là cành cành tươi mới, nở rộ rõ.

Đương nhiên Dư Y có đối tượng nghi ngờ, hơi khó tin một chút, mỗi ngày tặng hoa trong suốt một tuần, người cũng không hiện thân. Anh ấy có thể nhẫn nại như vậy?

Đang lúc ý nghĩ hiện lên ở trong đầu cô, âm thanh líu ríu ở chung quanh nhất thời biến mất. Đồng nghiệp đụng vào cánh tay cô một cái ra hiệu cho cô đứng nghiêm chỉnh. Dư Y ngẩng đầu thì thấy Ngụy Tông Thao bước vào cửa đi tới, Trang Hữu Bách và A Tán đi theo ở đằng sau. Các đồng nghiệp cùng kêu lên: “Anh Ngụy.”

Mới Dư Y giật giật theo, thấy Ngụy Tông Thao bỗng nhiên dừng bước, đúng lúc đứng ở trước mặt cô, liếc mắt nhìn hoa hồng bên cạnh quầy bar, hỏi: “Cô tên gì?”

Dư Y sửng sốt, nhất thời không có phản ứng lại. Nữ đồng nghiệp ở bên cạnh đã tiến lên giành nói: “Anh Ngụy, cô ấy là Dư Y, tôi tên là Ngô Văn Ngọc.”

Ngụy Tông Thao liếc Ngô Văn Ngọc một cái, hơi gật đầu, đi về phía trước, nói: “Cô Dư, đưa rượu đến văn phòng của tôi.”

Dư Y bưng cái khay giống với lần trước đi đến văn phòng ở lầu bốn. Ngụy Tông Thao đang cúi đầu làm việc, chỉ chỉ cái bàn kêu cô để xuống, còn nói: “Quầy rượu của văn phòng còn chưa có thêm vào. Cô thay tôi đi lựa chọn một ít, chọn xong thì đưa tới cho tôi.” Anh đóng tài liệu lại, hỏi: “Cô Dư cảm thấy phong cảnh làm việc ở nơi này như thế nào? Tôi vừa mới tiếp nhận, sẽ tiến hành một ít cải cách nhỏ, về mặt tiền lương và phúc lợi cũng sẽ có thay đổi.”

Dư Y rời khỏi văn phòng, cửa đóng lại, tim còn đập “bùm bùm”, hai má chẳng biết tại sao lại đỏ lên, khoe môi bắt giắc cong lên. Cô chạy về tới quầy bar thì lập tức nhận được ánh mắt chăm biếm. Ngô Văn Ngọc tiếp tục nói chuyện phiếm với người khác: “Tôi đã hỏi thăm từ lâu, ông lão Ngụy vì bồi dưỡng anh Ngụy nên luôn để cho anh ấy làm việc ở phía sau màn. Bên cạnh anh Ngụy đều là người tài giỏi. Một người tên là Chu Thế Thành, trước kia từng tham gia thi đấu vua bài, sau đó từng làm việc ở trong sòng bài của chúng ta. Trang Hữu Bách là trợ thủ đắc lực kiêm vệ sĩ của anh Ngụy. Gianh Tán là tốt nghiệp loại giỏi đại học nổi tiếng!”

Đồng nghiệp giật mình: “Sao trước kia đều không có thấy qua bọn họ?”

Ngô Văn Ngọc bĩu môi: “Chúng ta là những nhân viên nhỏ nhoi, đương nhiên không thấy được, chỉ có cô Trần mới biết được. Cô ta làm việc ở bên cạnh anh Ngụy nhiều năm rồi, buổi tiệc lần trước cũng là cô ta chủ trì. Tiếc là hiện giờ cô ta đang đi công tác bên ngoài, bằng không thì sao lại để cho người nào đó được đắc ý!”

Dư Y nhướn nhướn mày, vừa lau cái ly vừa lắng nghe. Cô Trần là ai, xem ra cần phải hỏi thăm một chút. Một lát sau người ta lại nghe Ngô Văn Ngọc nói: “Đại hội vua bài lại sắp tổ chức, cô Trần bây giờ đang ở Las Vegas, năm nay Thế giới của chúng ta lấy được quyền tổ chức, đến lúc đó sẽ rất náo nhiệt. Nghe nói lần này anh Ngụy sẽ phái Chu Thế Thành đấu vòng đầu. Kết quả trận đấu lần này rất quan trọng!”

“Tại sao rất quan trọng?”

Ngô Văn Ngọc cũng là nghe lời đồn, cô ta trả lời không được, lại cùng các cô quay về tán gẫu tương mạo của Ngụy Tông Thao.

Chuyện đại hội vua bài đã sớm được truyền đi xôn xao. Những phòng xa hoa ở trên tầng cao nhất của Thế giới giải trí đã sớm có khách quý tham dự vào ở. Mỗi một người chia bài đều thay phiên tiến hành một vòng huấn luyện mới. Những cô nàng tiếp viên nhận lời mời của sòng bạc từng người so với từng người còn đẹp hơn. Xem ra là có hoạt động lớn, tất cả mọi người nghiêm chỉnh đợi. Nhưng Ngụy Tông Thao lại tràn đầy an nhàn thoải mái, vừa gọi điện thoại tới quầy bar, đúng lúc được Dư Y trả lời.

Anh hỏi: “Cô Dư, có thích hoa hồng tôi tặng hay không?”

Dư Y cười cười: “Rất thích. Cảm ơn anh Ngụy.”

Ngụy Tông Thao ngừng một chút, một lát sau mới nói: “Không biết buổi tối cô Dư có thời gian cùng đi ăn tối với tôi hay không? Tôi muốn hiểu thêm một chút tình trạng cơ bản của nhân viên.”

Dư Y thật sự không thể từ chối, sau khi cúp điện thoại thì cắn môi cười mãi, cảm thấy giống như đang đóng vai diễn kịch. Hai lần đối thoại này rất tuyệt diệu, những tích tụ ghen hơn nửa tháng rồi cuộc đã mở ra một ít. Ai ngờ khi tan ca thì gặp phải một điều bất ngờ, cô bị nam đồng nghiệp đứng chờ ở cửa.

55. Chương 55

Người nam chia bài tên là A Lực, tướng mạo không tầm thường, thân hình khá cao. Anh ta làm việc ở Thế giới giải trí được hai năm, nghe nói trước kia từng theo đuổi vài người đồng nghiệp nữ, từng cùng với một nữ đồng nghiệp làm trong sòng bạc ở chung ba năm. Những tin tức nhiều chuyện này đều truyền ra từ trong miệng của Ngô Văn Ngọc – cô chỉ là một người mới mẻ, cho đến khi sòng bài thông báo tuyển dụng nữ nhân viên mới thì Dư Y cũng sẽ trở nên không là gì trong mắt của anh ta.

Lúc này A Lực đang nhíu chặt mày, nhìn thoáng qua bó hoa hồng rất lớn ở trong tay Dư Y, nói: “Là ai đang theo đuổi cô vậy? Trong sòng bài có rất nhiều khách có tiền, nhưng mà một người thích cờ bạc không có một ai là người tốt. Cô phải coi chừng!”

Gần đây A Lực mỗi ngày đều cùng Dư Y lên xuống xe buýt với nhau, có khi đi nhà ăn cơm còn có thể gặp phải. Lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Dư Y thì đã thích cô. Ở trong sòng bài bản thủ xấu xa thì bộ dáng của Dư Y là sạch sẽ nhất. Các đồng nghiệp nam cũng thường xuyên bàn luận về Dư Y, đều muốn theo đuổi được cô. A Lực có nhiều dịp gần gũi Dư Y nên đương nhiên là sẽ không bỏ qua mọi cơ hội.

Anh ta muốn tan ca cùng với Dư Y. Dư Y dứt không ra anh ta, chỉ có thể nói: “Tôi có hẹn với người khác, không có về nhà bây giờ.”

A Lực ngạc nhiên: “Với ai?” Anh ta lập tức nghĩ tới là khách có tiền theo đuổi Dư Y nên tận tình khuyên bảo cô, kêu cô cẩn thận khi quen biết người khác. Anh ta chạy thẳng theo tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Dư Y giơ bó hoa hồng lên ngăn anh ta lại: “A Lực, anh đừng đi theo tôi, nhanh chóng trở về đi.”

A Lực không nghe, giữ một khoảng cách với Dư Y. Chỉ chốc lát sau phía trước có một chiếc xe hơi sang trọng phát ra ánh đèn, người lái xe xuống xe mở cửa sau ra cho Dư Y. Thân xe ngăn chặn tầm mắt của A Lực, A Lực cũng không thấy được bộ dáng của người lái xe, anh ta hô một tiếng: “Dư Y, vậy buổi tối mấy giờ cô mới về nhà?”

“Không biết.” Dư Y ngồi vào trong xe, rồi cuộc không nhìn thấy A Lực nữa, cô thở phào nhẹ nhõm.

Hoa hồng rất vương vীu. Dư Y đưa hoa cho chú Tuyền, kêu ông ta để vào chỗ pho lá. Ngụy Tông Thao ở bên cạnh vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, cho đến khi xe hơi rẽ sang hướng khác thì anh mới thu hồi ánh mắt, liếc Dư Y vẫn đang mặc áo thun và quần sọc như cũ, mày nhíu lại, hỏi: “Mỗi ngày cô Dư đều ăn mặc như vậy à? Không có mua quần áo khác sao?”

Dư Y muốn cười, nhin xuống mới lên tiếng: “Tiền lương ở Thế giới giải trí cũng không đến nỗi quá tệ, hay là nên cần nhắc đến cung cấp một khoản tiền trợ cấp trang phục, đợi khi ăn cơm chúng ta lại bàn tiếp.”

Nhà hàng nổi tiếng nhất Singapore ở ngay trong nội thành. Dư Y không biết cô sẽ bị mang tới nơi nào, nghĩ tới cô ăn mặc như thế này cũng không thích hợp đến chỗ sang trọng, nhưng cách ăn mặc của Ngụy Tông Thao cũng không thích hợp với nơi bình dân.

Hôm nay Ngụy Tông Thao cố tình để cho cô nhìn với cặp mắt khác, thế nên mang cô đi tới Chinatown.

Chinatown chính là phố người Hoa của Singapore, nơi nơi đều là gương mặt người Hoa. Phong cách kiến trúc nhà cửa hoàn toàn khác biệt với khu phố giải trí. Nơi này lạc hậu hơn rất nhiều, nhưng mà nơi này lại khiến cho Dư Y cảm thấy thân thiết.

Đến bây giờ cô còn chưa có tới Chinatown, sau khi xuống xe nhìn ở đâu cũng đều mới mẻ. Dòng người rộn ràng nhộn nháo, cô tựa như đang ở trong nước, thậm chí thấy được miếng chua cay của Trùng Khánh và bánh bao của Đông Bắc. Dư Y kèm lòng không nuốt nuốt nước miếng, đã gần bốn tháng nay cô không có được ăn đồ ăn Trung Quốc chính thống.

Ngụy Tông Thao rất ít khi tới nơi này, thật ra cũng không rành nơi này lắm. Anh dẫn Dư Y đi vào trong, thấy cô nhìn áo lạnh da vài lần, muốn đi mua một cái áo lạnh da. Bàn kế bên có người đang ăn cá viên, canh suông thoát nhìn cực kỳ ngon miệng. Ngụy Tông Thao lại đi mua về một phần cá viên, không bao lâu trên bàn đã bày đầy đồ ăn, tất cả đều là hương vị Dư Y quen thuộc. Dư Y vui đầu ăn, cũng không để ý đến Ngụy Tông Thao mặc âu phục phẳng phiu ngồi ở đối diện khiến người ta liếc mắt.

Ngụy Tông Thao tán gẫu với cô về công việc ở Thế giới giải trí, hỏi cô có thích ứng hay không, quầy bar có đầy đủ nhân viên hay không, những đãi ngộ phúc lợi có vừa lòng hay không? Dư Y vừa ăn vừa trả lời, nghiêm chỉnh như là một người nhân viên bình thường. Cuối cùng ăn uống no nê, khi rời đi thì đám người càng ngày càng chen lấn xô đẩy. Dư Y bị người khác xô đẩy, bước chân chậm lại, ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Tông Thao, đối phương đã nhanh hơn cô vài bước. Người chung quanh tự động né tránh, đối xử này chênh lệch quá lớn, Dư Y hơi nhú mào một chút.

Trên tay đột nhiên nóng lên, bàn tay màu lúa mạch lớn chừng gấp hai ba lần bàn tay cô, thoáng cái đã bao lấy tay của cô, nóng hổi giống như là canh cá viên.

Chỉ là bàn tay này hơi cứng rắn, hơi thô ráp, còn có chút tình tứ, ngón tay càng không ngừng vuốt ve ngón cái của cô. Tiếng ồn ào càng ngày càng vang, chung quanh hai người lại giống như bị mở ra một khoảng yên tĩnh. Dư Y được anh dẫn dắt, đi thẳng về phía trước, không bị ngăn trở nữa, thuận lợi suông sẻ đi ra khỏi đám đông xô đẩy.

Đây là lần đầu tiên bọn họ dắt tay, chưa từng có bao giờ. Bắt đầu từ Chinatown ở Singapore, đi trong bóng đêm được mười phút, hai tay từ khô mát trở nên ẩm ướt. Lần đầu tiên cô phát hiện tay của mình lại nhỏ như vậy, ngoại trừ cha, thì ra còn có người có thể hoàn toàn bao bọc được bàn tay của cô, bao lại thật chặt như vậy, từ đầu tới cuối cũng không buông ra một chút nào.

Dư Y ngay ngắn chỉnh tề trở về nhà tổ, quần áo đầy đủ, môi cũng không có bị người nào đó hôn. Nhưng mà lần này nhịp tim đập có chút khác thường, tốc độ đập cũng không có mau hơn so với trước kia, thậm chí còn có chút thông thả, nhưng cô cảm thấy tê tê, thì ra là trái tim cũng có thể tê dại? Dư Y che ngực, ngón ngang trăm mối không thể giải thích được.

Cô đem loại cảm nhận này nói với nữ bác sĩ. Nữ bác sĩ cười đến mức có phần kỳ dị. Dư Y nhú mào, đợi hồi lâu mới nghe thấy nữ bác sĩ nói: “Khi tôi hai mươi lăm tuổi thì đã yêu đương được bốn lần rồi. Cô lại vừa mới bắt đầu, hiện giờ có phải cảm thấy rất hạnh phúc hay không?”

Dư Y không nói lời nào, nữ bác sĩ lại nói: “Đời người sẽ không ngừng đi về phía trước, cho dù là quá khứ tốt hay là xấu, đều không nên ngoảnh đầu lại. Chuyện xấu không thể cứu chữa, chuyện tốt không thể làm lại. Mỗi ngày đều là một ngày mới, chúng ta không thể cưỡng cầu quá khứ, chỉ có thể cố gắng sáng tạo ra tương lai mà bản thân muốn. Cái đáng quý là chúng ta có khả năng làm ra chuyện tốt đẹp nhất. Cô muốn quý trọng cái gì?”

Đã thật lâu rồi Dư Y chưa có nghe được hai chữ “quý trọng”. Cô nghĩ tới bản thân mình năm năm trước cũng đã hai bàn tay trắng.

Nữ bác sĩ thấy vẻ mặt của cô thừ ra, không khỏi cười cười, uống hết một ngụm cà phê cuối cùng, nói: “Không làm trẻ cô đi làm, tôi có hẹn với người khác, phải đi trước đây.”

Cuộc trò chuyện hôm nay không thu phí. Nữ bác sĩ chẳng qua là đi tới khu giải trí dạo phố mua sắm. Dư Y cảm thấy rằng mình đã được lời, khi trở về tinh thần sáng khoái.

Tâm tình của cô không tẻ, có người bị cự tuyệt từ tối hôm qua vẫn còn bộ mặt âm u.

Trong văn phòng ở lầu bốn, Trang Hữu Bách đưa tư liệu của nhân viên tới trước mặt Ngụy Tông Thao, nói: “A Lực năm nay hai mươi ba tuổi, làm việc ở sông bạc hai năm lẻ ba tháng, nhân duyên rất tốt, nhất là quan hệ rất tốt với rất nhiều đồng nghiệp nữ.”

Ngụy Tông Thao liếc nhìn tấm ảnh trên tư liệu một cái. Khuôn mặt của A Lực quả thật hơi có tính lưỡng gạt đối với phụ nữ. Trang Hữu Bách nhìn mặt gửi lời, cẩn thận hỏi: “Có cần báo cho bộ nhân sự hay không...”

“Không cần.” Ngụy Tông Thao vò tư liệu lại thành một cục, ném vào thùng rác, nói: “Đại hội vua bài sẽ nhanh chóng bắt đầu, đào tạo một người chia bài cần ít nhất là ba tháng, nhân viên sông bài một người cũng không thể ít đi.”

Anh lại cười lạnh: “Rất chóng mặt, an bài tất cả ca làm của cậu ta tới nửa đêm.”

Trang Hữu Bách ngẫm hiều: “Tôi sẽ đi thông báo với nhân viên chủ quản của cô Dư, an bài tất cả các ca làm của cô ấy ở ban ngày?”

Ngụy Tông Thao nói: “Không cần, công và tư phải rõ ràng.”

Trang Hữu Bách duy trì trầm mặc đối với việc này.

Ngụy Tông Thao cũng không để vào mắt nhân viên chia bài A Lực này, nhưng vẫn cảm thấy bất mãn sâu sắc đối với Dư Y trên hoa ghẹo nguyệt, kèm chế hơn nửa ngày mới không có biểu hiện ra ngoài ở trước mặt Dư Y.

Dư Y vô cùng vừa lòng đối với tình trạng cuộc sống hiện giờ. Cô đi gặp nữ bác sĩ định kỳ, ăn cơm ở nhà ăn, khi rảnh rỗi thì nghiên cứu chính sách sử dụng công nhân của Singapore, khi đi làm thì thường xuyên bị gọi đến văn phòng.

Ngụy Tông Thao đối với cô rất lịch sự lễ phép, tất cả đều bắt đầu từ dặt tay, thỉnh thoảng thì hôn hai má cô. Dư Y đối với biểu hiện của anh thì vô cùng bất ngờ. Cô thật sự hưởng thụ cảm giác được theo đuổi này, thấy anh thật cẩn thận, thấy anh cố gắng kiên nhẫn, thấy anh tặng hoa, tặng những món quà nhỏ, nắm tay cô đi phố mỹ thực. Cô đang nằm mơ cũng phải cười đến tỉnh lại, nhớ tới bài “Bài ca nông nô vùng lên”. Người đàn ông này lúc trước còn vừa đe dọa vừa ép buộc cô, nháy mắt giờ thế sự xoay vần. Dư Y cười cười, khe khẽ thở dài.

Hôm nay cô có ca làm sớm, sau khi rời giường thì đuổi theo xe buýt. Khi cô tới Thế giới giải trí thì thấy trong sông bài vô cùng náo nhiệt. Cô thò đầu ra nhìn cả nửa ngày mới phát hiện những cô nàng tiếp viên của sông đã đến, ngay cả bên cạnh bàn đánh bài cũng có phụ nữ xinh đẹp.

Các đồng nghiệp bàn luận sôi nổi. Vài ngày gần đây đã có những người dự thi Đại hội vua bài lục tục kéo tới. Cuộc thi đấu kéo dài ba tháng, chi phí ghi danh cao nhất là năm mươi ngàn Mỹ kim. Còn chưa bắt đầu thi đấu nhưng khu giải trí cũng đã kiếm ăn no nê. Mặt khác, còn chưa có tính chi phí ăn ở, đến lúc đó Singapore nhất định sẽ đông nghịt người.

Dư Y chỉ biết lơ mơ đối với loại thi đấu này, khi nghỉ ngơi thì cố ý tra xét tin tức giải thi đấu vua cờ bạc bao năm qua. Tiền thưởng cho quán quân năm năm trước là tám triệu Mỹ kim, năm nay tiền thưởng đã cao tới mười triệu Mỹ kim. Người dự thi đến từ các nơi trên thế giới, thậm chí bao gồm một số ngôi sao vô giúp vui. Tuyển thủ đứng đầu năm nay là một người Hoa từ Las Vegas, nghe nói ông ta kinh doanh sông bài ở Las Vegas, có gốc gác sâu xa từ Singapore.

Có người khách đánh bài lại đây uống rượu. Dư Y còn chưa có xem xong tin tức, chỉ có thể tạm thời để xuống.

Cô rót một ly rượu cho khách, người khách đánh bài nhìn cô chằm chằm, nói: “Cô còn xinh đẹp hơn so với mấy cô nàng tiếp viên kia.”

Dư Y cười: “Cám ơn.”

Người khách đánh bài tạm thời không có rồi đi, nghe như là thua nhiều lắm. Tinh thần của ông ta cũng không được tốt lắm, vừa vịn ngồi ở đây nghỉ ngơi. Ông ta tán gẫu với Dư Y về chuyện trong sòng bài, nói ông ta đã thua hết gia sản, chỉ còn lại tiền vé máy bay trở về.

Đang trò chuyện, điện thoại của quầy bar bỗng nhiên vang lên, lại là Ngụy Tông Thao muốn uống rượu.

Mỗi ngày Ngụy Tông Thao đều muốn uống rượu. Quầy rượu của văn phòng lại chậm chạp không có kêu người sắp xếp. Mỗi lần đều chỉ kêu Dư Y đưa đến một chai rượu, Dư Y trở thành chuyên viên đưa rượu của anh. Các đồng nghiệp vừa ganh tị vừa oán giận.

Dư Y cầm một chai rượu đi vào văn phòng. Quầy rượu được góp nhặt từng tí một bảy chai rượu quý. Cô theo thường lệ giới thiệu một hồi nơi sản xuất cùng năm của chai rượu. Ngụy Tông Thao nói: “Rót một ly.”

Dư Y rót ra một ly, đưa cho Ngụy Tông Thao. Màu rượu tinh khiết, khô mát ngon miệng, Ngụy Tông Thao uống một ngụm, gật gù khen ngợi, nâng ly lên nói với Dư Y: “Uống một chút thử xem.”

Dư Y bất động. Ngụy Tông Thao lại quơ quơ ly rượu trong tay: “Đến đây.”

Dư Y đành phải đi qua, lấy ly rượu của anh uống một ngụm. Vị rượu rất kích thích, cổ họng có chút không thích ứng, cô ho khan. Ngụy Tông Thao giữ chặt tay cô, nhìn cô cười: “Tôi sợ miệng em khô, vừa rồi nói chuyện với khách lâu như vậy, xem ra lần sau chỉ có thể cho em uống nước.”

Dư Y sửng sốt: “Làm sao anh biết?”

“Tôi có cái gì là không biết?” Ngụy Tông Thao hôn hôn tay cô: “Thời gian làm việc nghiêm cấm nói chuyện phiếm với khách, lần sau phải chú ý.”

Dư Y liếc trắng cặp mắt, muốn rút tay về. Ngụy Tông Thao lại chỉ chỉ môi của cô, nói: “Còn có rượu.” Tay dùng sức, kéo cô ngồi xuống trên đùi, thuận tay lau môi của cô, điềm nhiên như không có việc gì, hỏi: “Buổi tối đi đâu ăn cơm?”

Bọn đã đi lâu rồi không có thân mật như vậy. Dư Y hơi mặc kệ, hai má nóng lên, nói: “Tuỳ ý.”

Ngụy Tông Thao lau rượu trên môi cô xong, ngậm lấy ngón tay của mình, lại nói: “Công việc ở quầy bar không thích hợp với em, không bằng điều đến văn phòng, tôi thiếu thư ký.”

Anh càng ôm càng chặt. Thắt lưng của Dư Y bị anh ghì đến khó chịu, chống vào ngực anh, nói: “Được rồi. Anh buông ra trước đi. Bây giờ là giờ làm việc.”

“Lúc tan ca thì được?” Ngụy Tông Thao hôn lên hai má của cô. Dư Y trốn tránh, anh lại đuổi theo, đúng lúc hôn lên khoé miệng của cô. Giống như chạm vào công tắc điện, càng không thể vãn hồi, anh ôm lấy mặt của cô liền hôn xuống.

Trần đầy mùi vị rượu kéo tới, Dư Y đẩy anh một chút, hít thở lập tức bị chặn lại, trong miệng bị người nào đó càn quét, giống như là muốn thu hồi toàn bộ rượu cô đã uống trước đó. Cô khẽ run, nhắm mắt lại tuỳ ý anh tiếp tục. Dị vật ở dưới móng đã dần dần chọc vào cô, nút áo trước ngực cũng bị cởi ra.

Dư Y đè lại bàn tay ở trên ngực, nhưng ngăn cản không được sức lực của anh. Cô mở mắt ra, nhìn thấy đám mây vàng dưới lầu, trong đầu tỉnh táo một chút, buồn bực than thở đẩy anh ra. Ngụy Tông Thao cũng không thả ra, hít thở ngày càng dồn dập, ước gì có thể một ngụm nuốt hết cô, bàn tay dùng sức vuốt ve, hại Dư Y bị đau đến nhúm mày. Váy ngắn càng cạ sát càng cao, hai người đều có chút khó có thể khống chế.

Ngụy Tông Thao nói giọng khàn khàn: “Ngồi lên trên.”

Đầu Dư Y “ầm” một tiếng, vội vàng đẩy anh ra: “Đừng, anh điên rồi!”

Giấy dựa không ra, bàn tay đã lên tới bụng của cô, cô đang thở dốc. Ngụy Tông Thao cười nhẹ: “Em cũng muốn mà, tôi giúp em..”

Dư Y run rẩy, hai má càng nóng. Rõ ràng cái gì cũng không có xảy ra, làm sao nháy mắt liền biến thành cục diện như thế này? Cô nhớ là Ngụy Tông Thao nắm tay cô, giờ phút này đang chạy tới lui trong áo của cô, nóng bỏng giống như canh cá viên, cảm giác tê dại ở tim đã xoắn lấy toàn thân. Cô còn chưa có hưởng thụ xong cảm giác được theo đuổi, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho anh?

Thế nhưng không chấp nhận được cô suy nghĩ lại, cô cắn môi, nắm lấy bả vai Ngụy Tông Thao, áo sơ mi đã mở ra hoàn toàn. Ngụy Tông Thao đang vui đầu, Dư Y run rẩy càng dữ dội hơn so với lúc trước kia. Cô cúi đầu kêu tên của anh. Ngụy Tông Thao rốt cuộc không khống chế được, ôm cô tới trên bàn làm việc, đã để cô lên trên. Dư Y buồn bực kêu lên. Đúng lúc này bên ngoài văn phòng đột nhiên truyền đến giọng nói: “Ngụy Tông Thao còn ở trong văn phòng? Tôi tìm anh ấy.”

Có người trả lời: “Xin chờ, cô Trần.”

56. Chương 56

Đúng lúc phòng thư ký có tài liệu đưa tới, người thư ký ở bên ngoài lễ phép gõ gõ cửa, nhưng không nghe thấy bên trong cánh cửa trả lời. Cô ta lại gõ gõ cửa, lạ lùng “A” một tiếng, không khỏi nhìn về phía cô Trần đang ở bên cạnh.

Cô Trần nhú nhú mày, trực tiếp đặt tay lên trên cửa. Thư ký giật mình ngăn lại: “Đừng, cô Trần!”

Lúc này bên trong văn phòng, tiếng thở dốc càng ngày càng gấp. Dư Y hoảng hốt, càng không ngừng cản tay anh lại, thấp giọng nói: “Bên ngoài có người, đừng!”

Ngụy Tông Thao như tên đã lên dây, ôm lấy cô không ngừng hôn môi, thân dưới không ngừng thúc lên, hai mắt dần dần đỏ ngầu: “Đừng có xen vào.” Anh dùng một bàn tay rảnh, mò mẫm lấy điều khiển ở trên bàn, nhấn cái nút nói: “Khoá cửa lại, ai cũng không được vào.” Bàn tay lại trở về trên người Dư Y, khoá lấy phía trước của cô.

Ngoài cửa truyền đến lời đối thoại nhỏ giọng. Dư Y cũng không nghe rõ cái gì, cô buồn bực chống cự, hai chân trần bị nâng lên khỏi mặt đất. Do bị Ngụy Tông Thao thúc, cô càng ngày càng lùi về phía sau, đã đụng đến mép bàn, hai tay chống đỡ lung tung, lại muốn đẩy anh ra.

Máy điều hoà trong văn phòng mát mẻ, nhưng Ngụy Tông Thao đã đổ mồ hôi. Lúc này sắc mặt Dư Y ửng hồng, vạt áo bị mở rộng, váy ngắn bị đẩy tới trên lưng. Lúc trước thân thể mỗi ngày đều có lưu lại vết tích của anh, mà bây giờ rất sạch sẽ bóng loáng. Anh nóng lòng muốn để lại nữa, xoa nắn càng ngày càng mạnh. Dư Y bị anh làm cho không có chỗ nào để trốn tránh, nhưng anh lại chấp chận không tiến vào.

Ngụy Tông Thao ôm lấy mặt cô, kề sát vào môi cô, nói giọng khàn khàn: “Để cho tôi đi vào đi.”

Dư Y đá đá chân, cuối cùng cũng không thể ngăn cản được. Cô há miệng, hít thở ngưng lại, nắm lấy hai vai của Ngụy Tông Thao, ngẩng đầu lên, thân trên lạnh run. Ngụy Tông Thao thở hỗn hển, khoá chặt lấy eo của cô, nghiêng rằng quyết tâm phá tan tất cả trở ngại. Sức lực của anh vượt qua phạm vi Dư Y có thể chịu được, khi vừa mới tiến vào thì chợt nghe Dư Y không khống chế được khẽ kêu lên một tiếng, sau đó vài tiếng “lạch cạch” vang lên, mấy cái casino chips ở gần mép bàn rơi xuống đất cùng với bình rượu cũng bị liên lụy rơi xuống theo.

Cô Trần ở ngoài cửa nghe thấy tiếng vang, nhú mày gõ cửa: “Ngụy Tông Thao?”

Lý trí trở lại trong đầu Dư Y một lần nữa, “ầm” một cái máu chạy thẳng lên trên não, gần như khiến cho cô bị thiêu cháy. Cô thừa dịp Ngụy Tông Thao dừng lại một chút thì vội vàng dịch về phía sau, động tác rất thành linh, hai người cùng rên lên một tiếng. Ngụy Tông Thao không kịp giữ cô lại, hai chân Dư Y đã xoay về bên trái, chống lên bàn nhẹ nhàng rơi xuống đất. Khi cô rơi xuống thì hai chân không khỏi mềm nhũn, may là không có ngã sắp xuống.

Cô cấp tốc mặc quần lót vào, thả váy xuống, cúi đầu gài nút áo, vội la lên: “Anh nhanh lên!”

Sửa sang quần áo xong thì cô mới thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn về phía bàn làm việc ở đối diện thì lưng bỗng chốc run lên. Hơi thở âm u phủ vào mặt.

Ngụy Tông Thao xanh mặt, đỏ ngầu mắt, muốn giết người. Trước tiên muốn lột da sống Dư Y!

Cô Trần đợi ở ngoài cửa bốn năm phút đồng hồ, đang muốn cầm lấy nắm đấm cửa thì bỗng nhiên chợt nghe bên trong truyền ra một giọng nói trầm thấp: “Vào đi.”

Cô Trần sững sốt, mở cửa ra rồi đi vào. Cô ta liếc mắt một cái liền nhìn thấy casino chips cùng với rượu bị đổ đầy trên đất. Mùi rượu nồng đậm đã tản ra khắp nơi.

Cô ta nhìn về phía Ngụy Tông Thao, chỉ thấy sắc mặt của anh xanh đen, ánh mắt âm u, đúng là chưa từng bao giờ khủng bố như vậy, cô ta không khỏi sợ hãi. Cô thư ký ở bên cạnh cũng vừa phát giác ra, khúm núm không dám nhìn thẳng Ngụy Tông Thao, để tài liệu lên trên bàn rồi lập tức lui ra phía sau hai bước.

Ngụy Tông Thao vẫn không nhúc nhích, trầm giọng nói: “Chuyện gì?”

Lời này là hỏi cô Trần. Cô Trần nhú mồm, kêu thư ký đi ra trước. Cô thư ký giống như được cứu, nhanh chân bỏ chạy. Chờ cho cánh cửa đóng lại thì cô Trần mới nói: “Tại sao lâu như vậy anh mới mở cửa, ban ngày ban mặt mà uống rượu? Anh đã uống say?”

Ngụy Tông Thao ném tài liệu một cái, lạnh lùng nói: “Trần Nhã Ân!”

Trần Nhã Ân sợ hãi ở trong lòng, âm thầm nhéo nhéo nắm tay, không dám làm càn, nhẫn nhịn nói: “Vài vị khách quý đã đến rồi, tôi đã kêu người chiêu đãi bọn họ.” Cô ta dừng một chút: “Lý Tinh Truyền cũng tới rồi.”

Bên trong yên tĩnh một lát, Dư Y đang trốn ở dưới bàn làm việc, chỉ có thể nhìn thấy mây cát tường màu vàng ở xa xa, còn có hai cái chân dài ở trước mặt, cùng với...cái đó...cách một lớp quần mà vẫn chưa chịu lặng lẽ nằm xuống.

Cô đỏ mặt tía tai, loại trường hợp này quá mức kích thích, hại cô đến bây giờ tim vẫn còn đập dồn, e sợ rằng tiếng “bịch bịch bịch” khiến cho người khác nghe thấy. Cô hơi động đậy, nhẹ nhàng xích ra bên ngoài một chút, cẩn thận vươn tay, chậm rãi nhắm vào ngay cái thứ đang dâng cao, nhịp tim đập càng lúc càng nhanh. Lúc cô sắp sửa cầm lấy được, bỗng nhiên nghe nói: “A Tông, anh chắc chắn biết là kỹ thuật đánh bài của Lý Tinh Truyền vô cùng lợi hại. Người này không đơn giản, rời khỏi Singapore gần gũi có vài năm, kiêu ngạo ở Las Vegas. Năm đó anh và bố già đuổi hắn ta đi, lần này hắn ta nhất định sẽ không bỏ qua. Anh đã biết tầm quan trọng của Đại hội vua bài lần này có liên quan đến hợp tác của chúng ta và ông Robin, còn có mối làm ăn ở Campuchia. Chúng ta phải nghĩ ra đối sách!”

Cô ta gọi anh là “A Tông”, thân mật như thế, còn nói ra những lời chuyên nghiệp như thế, cái gì là đại hội vua bài, cái gì là đuổi đi, cái gì là hợp tác với ông Robin cùng với mối làm ăn ở Campuchia. Dư Y nghe thấy như lọt vào trong sương mù, chỉ có nhớ kỹ hai chữ hết sức chói tai “A Tông”. Bọn họ chỉ kêu tên đầy đủ của Ngụy Tông Thao, nhiều lắm là khi ở trên giường kim lòng không đậu mới gọi “A Tông”. Người phụ nữ này lại kêu thân mật như vậy, địa vị phải rất cao hơn mấy người Trang Hữu Bách.

Dư Y giận tái mặt, lập tức lấy tay về, mắt lạnh nhìn về phía Ngụy Tông Thao. Tiếc là Ngụy Tông Thao hoàn toàn không hay biết.

Ngụy Tông Thao gõ gõ lên bàn làm việc, có chút dăm chiêu: “Lòng tôi hiểu rõ. Cô đi trước tiếp đãi khách quý đi. Tôi lập tức đi qua.”

Trần Nhã Ân gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua đồ vật ở trên đất cùng với chai rượu, nhú mồm nói: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy? Anh đánh ngã những đồ này?”

Ngụy Tông Thao mở tài liệu ra, đọc nhanh như gió, ào ào ký tên, cầm lấy tài liệu nói: “Lúc lên lầu thì tiện tay đưa đến phòng thư ký. Cô có thể đi ra ngoài.” Cũng không trả lời câu hỏi của Trần Nhã Ân.

Trần Nhã Ân vừa đi, Dư Y lập tức muốn chui ra ngoài, tiếc rằng hai chân Ngụy Tông Thao cản cô lại. Cô dùng sức đẩy, thấy đẩy không đi, không khỏi ngửa đầu nhìn lên: “Tránh ra!”

Sắc mặt Ngụy Tông Thao vẫn tồi tệ như cũ, nhìn xuống Dư Y, đúng lúc có thể thấy được cái rãnh nhỏ trước ngực của cô như ẩn như hiện. Con mắt của anh hơi trầm xuống, lùi ghế lại rồi đứng lên, đi thẳng vào toilet của văn phòng, trầm giọng nói: “Em đi ra ngoài đi, buổi tối tôi có việc, tự mình em đi ăn cơm.”

Dư Y chui ra khỏi gầm bàn, tức giận đến ngực phập phồng không chừng, vừa sửa sang lại quần áo vừa trừng mắt về phía cửa toilet. Cô đứng trong chốc lát thấy Ngụy Tông Thao không hề có động tĩnh thì cô véo véo cái bàn, cầm giẻ đi ra cửa, dùng hết sức nện giẻ cao gót.

Nguy Tông Thao đây đưa ở trong toilet một hồi, khi đi ra thì quần áo đã khô phục lại bình thường, đáng tiếc là sắc mặt vẫn khó coi như trước. Thấy Dư Y quả nhiên đã đi rồi, sắc mặt của anh lại đen thêm vài phần. Anh hừ lạnh một tiếng, đi nhanh ra ngoài, thang máy chạy thẳng lên trên tầng cao nhất. Anh ra lệnh cho Trang Hữu Bách đi an bài tiệc tối, chiêu đãi khách quý của đại hội.

Dư Y trở về quầy bar, làm chuyện thứ nhất chính là hỏi thăm Trần Nhã Ân. Đồng nghiệp khó hiểu: “À, cô muốn hỏi cô ấy để làm gì?”

Dư Y cười nói: “Vừa rồi tôi mới đi từ toilet ra, thấy được cô Trần nên có chút tò mò.”

Đồng nghiệp ngạc nhiên: “Cô ấy đã về rồi à, tôi phải đi cho các chị em biết, kêu các cô ấy phải làm việc cẩn thận.”

Cô ta có hai người chị em là chia bài của sòng bạc, ngày thường rất sợ Trần Nhã Ân. Đồng nghiệp nói chuyện điện thoại xong mới nói với Dư Y: “Cô Trần làm việc ở trong này ít nhất là sáu bảy năm rồi. Trước kia tôi có nghe người ta nói cô ấy là thân thích của ông chủ. Cho nên tất cả mọi người đều sợ cô ấy.”

Phụ nữ làm việc ở trong sòng bạc rất khó đứng đầu. Trần Nhã Ân còn chưa tới ba mươi tuổi đã là công vụ của sòng bạc, nghe nói năm nay nhảy lên phó quản lý của sòng bạc. Tin tức truyền đi rất xôn xao, mọi người đối với cô ta cực kỳ cung kính.

Đồng nghiệp đột nhiên nhớ tới, nói: “À, đúng rồi, chủ yếu là mọi người còn nghe nói cô ấy là cháu dâu mà ông lão Nguy đào tạo. Bất quá không ai biết thiệt hay giả, nhưng cô Trần có năng lực rất mạnh, tuy rằng là điều hành, nhưng có rất nhiều việc đều là do cô ấy phụ trách, ngay cả quản lý cũng phải nể mặt cô ấy vài phần.”

Dư Y vô cùng không vui, không hiểu sao cảm xúc trở nên tệ đi, trong đầu không ngừng nhớ lại chuyện Trần Nhã Ân kêu “A Tông”. Cô bỗng nhiên nhớ tới lúc cô và Nguy Tông Thao đẩy tới đẩy lui ở trên cái bàn làm việc, còn nghe thấy ngoài cửa có người kêu thẳng tên đầy đủ của Nguy Tông Thao, hơn nữa còn làm trò trước mặt thư ký.

Cảm xúc của Dư Y càng xuống thêm, cho đến khi cô tận mắt nhìn thấy bản thân Trần Nhã Ân, hai mắt của cô thiếu chút nữa là dựng đứng lên.

Dáng người Trần Nhã Ân cao gầy, tóc dài uốn xoắn, khuôn mặt trái xoan đẹp đẽ, ngũ quan sâu sắc, mắt xanh màu lá cọ. Cô ta mặc áo sơ mi đỏ, váy ngắn ôm lấy eo, trước ngực còn cởi bỏ ba nút áo, cảnh đẹp như ẩn như hiện. Những tiếp viên của sòng bài ăn mặc gợi cảm cũng không bì kịp cô ta.

Cô ta là con lai, lên sân khấu khiến người ta phải sửng sốt vì quá đẹp.

Trần Nhã Ân cầm casino chips đi trong sòng bạc, bên cạnh là người khách ngoại quốc. Các khách khứa đều có vệ sĩ, bởi vậy những vị khách nam không dám bước tới gần bắt chuyện.

Ánh mắt của cô ta thờ ơ liếc qua người phục vụ, kêu: “Lấy hai ly rượu lại đây.”

Người phục vụ đang muốn tiến lên, bên cạnh đã có người nhanh bước hơn anh ta, lập tức đi về phía Trần Nhã Ân.

Dư Y đang cầm khay, cười nói: “Cô Trần.”

Trần Nhã Ân cũng không có nhìn về phía Dư Y, cầm lấy ly rượu cười ra hiệu cho người khách ngoại quốc. Người khách ngoại quốc lại nhìn về phía Dư Y, lấy ra tiền bo bỏ lên trên khay, khen nói: “Ngay cả người phục vụ của sòng bạc cũng xinh đẹp như vậy!”

Trần Nhã Ân cười cười, rút cuộc liếc nhìn Dư Y một cái, lại quay đầu tiếp tục nói chuyện với khách khứa. Dư Y nhú mày rời đi, càng ngày càng cảm thấy không thoải mái, đi nửa đường thì bị người gọi lại: “Cô gái, rượu.”

Đối phương là một người đàn ông còn trẻ tuổi, mặt mày tuấn tú, tươi cười thân thiết, sau khi cầm lấy ly rượu thì giọng lên, nói: “Cám ơn.” Rồi hỏi: “Toilet ở đâu?”

Dư Y chỉ đường cho anh ta, khi nói chuyện thì mỉm cười lịch sự. Người đàn ông uống một ngụm rượu, ánh mắt đánh giá cô, chờ cho cô nói xong lại nói lời cảm ơn: “Cô Dư phải không?” Anh ta nhìn vào bảng tên trước ngực Dư Y, nói: “Vô cùng cảm ơn.”

Cho đến khi Dư Y rời khỏi, bên cạnh có người nói: “Anh Lý, anh có hứng thú với cô gái này?”

Lý Tinh Truyền cười cười, uống cạn rượu ở trong ly, thấp giọng nói: “Đối với những gì của anh ta thì tôi đều rất có hứng thú.”

57. Chương 57

Sáu giờ rưỡi tối, bên trong Thế giới giải trí đang tổ chức tiệc rượu nhỏ. Nguyên nhân vì có rất nhiều khách khứa đều bị lệch giờ, do đó tiệc rượu càng giống như là liên hoan bạn bè. Ngụy Tông Thao nhìn thấy người quen, nâng ly tiến lên tỏ ý: “Lần trước còn chưa kịp cảm ơn trợ lý Lâm.”

Trợ lý Lâm cười cười: “Đâu có gì đâu, chẳng qua là tiện tay thôi.”

Một tháng trước trợ lý Lâm vâng lệnh ông Robin thay mặt ông ấy tham dự tiệc tối của Thế giới giải trí, dưới cơ duyên trùng hợp nên đã làm được một chuyện tốt. Bây giờ ông ta nghĩ đến nay hai người hẳn đã ở cùng với nhau, không khỏi hỏi: “Sao không thấy cô Dư đâu?”

Mặt Ngụy Tông Thao không chút thay đổi: “Cô ấy ở nhà.”

Cô ấy đang ở trong nhà tổ của cô ấy.

Khi Dư Y tan ca thì đến nhà ăn mua một phần thức ăn nhanh đóng gói, làm tổ ở trước máy vi tính rầu rĩ ăn. Tay phải cầm đôi đũa, tay trái cầm con chuột, khó khăn mở ra tài liệu mà mình muốn.

Cô rất ít khi cảm thấy tiêu cực, từ nhỏ tới lớn đều cố gắng tiến về phía trước. Thỉnh thoảng bị rớt lại đằng sau người ta, cô vẫn có thể nghĩ cách tranh được hạng nhất. Thỉnh thoảng gặp phải hòn đá cứng đầu, cô lại càng cố gắng loại bỏ chướng ngại. Ngoại trừ khi đụng phải chuyện của Nhạc Bình An, cha là nỗi uy hiếp, là quả bom của cô, là bọt nước mà cô không dám đụng vào.

Mà lúc này bất quá chỉ là một Trần Nhã Ân xinh đẹp, có năng lực, khiến cho cô có chút ghen ghét. Nhưng Ngụy Tông Thao ghen cũng không ít hơn, khi anh nhìn thấy Trần Chi Nghị thì sẽ xù lông lên. Dư Y tưởng tượng như thế thì trong lòng lại thoải mái hơn một chút.

Cô không phải là Ngụy Tông Thao, sẽ không dùng bạo lực khống chế bạo lực, lại càng sẽ không biểu hiện ghen tuông ra rõ ràng như thế. Huống chi hôm nay Ngụy Tông Thao lại cho cô về mặt vượt đi như thế, cô còn muốn tiếp tục giận hờn một hồi nữa. Bởi vậy cô không có chủ động liên lạc với Ngụy Tông Thao, sau khi trở về thì mở máy tính lên, bắt đầu tìm kiếm tài liệu về Trần Nhã Ân và đại hội vua bài.

Trần Nhã Ân rất có danh tiếng trên internet. Cô ta là người Singapore, mang dòng máu Pháp và Bồ Đào Nha. Diện mạo vẫn thiên về người Hoa, nhưng ngũ quan thì vô cùng xinh đẹp, từ khi hơn mười tuổi thì đã làm người mẫu chụp quảng cáo. Sau khi đi du học về liền rời khỏi làng giải trí, chính thức gia nhập vào Thế giới giải trí. Trên internet đồn rằng cô được đại gia bao nuôi, mà đại gia cũng chính là bố già.

Dư Y nhìn đến tin đồn này thì thiếu chút nữa là phun cơm ở trong miệng ra, nhân tiện tra xét tin tức của bố già thì mới biết được bố già rất nổi tiếng ở Singapore. Ông ấy xuất thân từ xã hội đen, thời trẻ thì vẫn hết sức ngуп lặn, sau đó thì sự nghiệp chậm rãi nổi lên, mười năm trước đã chính thức rửa tay chậu vàng, đi đường chính đạo xây dựng Thế giới giải trí. Con trai duy nhất đã chết lúc còn trẻ, nguyên nhân vì kẻ thù nhiều nên ông ta luôn rất bảo vệ người nhà. Cho đến khi Thế giới giải trí chính thức đổi chủ thì ba chữ “Ngụy Tông Thao” mới xuất hiện trong tầm mắt của công chúng.

Dư Y chậm rãi ăn cơm, rồi lại đi tìm kiếm tin tức đại hội vua bài.

Đại hội vua bài đã được tổ chức mười bốn năm, năm nay là lần đầu tiên tổ chức ở Singapore. Từ lúc đăng ký tham gia cho tới lúc kết thúc diễn ra ba tháng. Phí đăng ký là từ một ngàn Mỹ kim đến năm chục ngàn Mỹ kim, mỗi lần thăng cấp thì phí đăng ký cũng tăng lên theo. Hiện giờ việc tuyển chọn đã chấm dứt, vòng đầu loại sắp bắt đầu, sau ba vòng thì sẽ tiến đến vòng chung kết đoạt giải quán quân.

Dư Y nghĩ đến Trần Nhã Ân đã đề cập tới “Campuchia” và “ông Robin” thì không khỏi nhập vào chỗ tìm kiếm những từ mấu chốt. Cho đến khi cô cơm nước xong thì bỗng nhiên nhìn thấy ở phía dưới bên phải màn hình có một email hiện lên, cô tiện tay mở ra nhìn một chút.

Lúc đó Ngụy Tông Thao còn đang ở tiệc rượu, ly rượu trong tay đã được đổi rất nhiều lần. Anh giơ tay nhìn đồng hồ một cái, chân mày hơi nhăn lại. Trần Nhã Ân và một người bạn bắt chuyện với nhau, chậm rãi đi đến bên cạnh anh, nhẹ giọng nói khẽ: “A Tông, buổi chiều Lý Tinh Truyền xuất hiện ở sông bạc, bây giờ đổi giờ thì anh ta đang ở trong phòng, đoán chừng sẽ không đến đây tham dự tiệc rượu. Anh có nói về chuyện anh ta với bố già hay chưa?”

Ngụy Tông Thao nói: “Cô ở lại tiếp đãi, tôi có việc đi trước.”

Anh không có trả lời câu hỏi của Trần Nhã Ân, lại rời đi sớm như vậy. Trần Nhã Ân kéo ống tay áo của anh: “Sao anh lại muốn rời đi sớm như vậy? Anh đã vắng mặt ở buổi tiệc nhậm chức hôm đó của anh, tôi đã mặc kệ anh. Hôm nay anh lại muốn rời đi sớm như vậy, đừng quên anh là ông chủ của Thế giới giải trí!”

Ngụy Tông Thao lạnh lùng nhìn cô ta, không nói một lời. Tay Trần Nhã Ân không khỏi run lên, buông ống tay áo ra, thuận tay vén tóc, đang muốn nói nữa thì Ngụy Tông Thao đã mở miệng: “Cô Trần, sau này nhớ kỹ gọi tôi là anh Ngụy, ở trong công ty xin hãy chú ý tới thân phận của mình.”

Trần Nhã Ân dờ người tại chỗ, nhìn Ngụy Tông Thao bỏ đi không quay đầu lại.

Cô quen gọi anh là A Tông, vẫn luôn luôn kêu như vậy đã nhiều năm. Một tháng trước, sau khi Ngụy Tông Thao nắm giữ Thế giới giải trí, hôm nay xem như là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt. Mệnh lệnh đầu tiên anh ra thế nhưng lại kêu cô gọi anh là “anh Ngụy”.

Cô nhớ tới trước khi Ngụy Tông Thao về nước đã giống trống khua chiêng tìm kiếm một người phụ nữ, động tĩnh hơi lớn một chút, nhưng vẫn giấu giếm thân phận của người phụ nữ đó với bố già, hại bố già thiếu chút nữa là tức chết. Cô đã lên hỏi thăm chuyện của Ngụy Tông Thao ở Hong Kong, vất vả lắm mới nhìn thấy được ảnh chụp Ngụy Tông Thao mang theo bạn gái ở trên bìa tạp chí. Người phụ nữ đó chỉ lộ ra ở một bên mặt, không tên không họ, một nửa tin tức cũng không có. Cô chỉ có thể cố gắng nhớ kỹ bộ dáng của đối phương.

Không ngờ là hôm nay lại có sự ngạc nhiên mừng rỡ. Hôm nay Trần Nhã Ân vừa rời khỏi văn phòng của Ngụy Tông Thao thì lập tức gọi cho thuộc hạ hỏi, mới biết là hầu như mỗi ngày Ngụy Tông Thao đều kêu nhân viên đưa rượu đến. Khi nào mà anh đã biến thành một con ma rượu?

Buổi chiều, khi Trần Nhã Ân ở trong sông bài thì đã rất cuộc gặp được một người phụ nữ. Người phụ nữ này mặc đồng phục của quầy bar, tóc dài bới ra đằng sau, cái trán cao cao, trái với quy định không có trang điểm, nhưng bộ dáng cũng đã hấp dẫn người khách quý ở bên cạnh Trần Nhã Ân, bên mặt nhìn rất quen, không ngờ là Ngụy Tông Thao lại thích con cừu nhỏ non nớt như vậy, trên bảng tên màu vàng viết hai chữ “Dư Y”, cô ấy tên là Dư Y.

Trần Nhã Ân rủ mắt xuống suy nghĩ một lát, gọi điện thoại cho quản lý của quầy bar, nói: “Đem tất cả tư liệu của nhân viên dưới quyền anh gửi đến đây.”

Ở đầu này Ngụy Tông Thao đã ngồi vào xe hơi sang trọng, mở hai cửa kính xe xuống, giữa mùa hè nóng bức gió thật là nóng, thổi tới trên người không thoải mái một chút nào.

Anh đã nhìn Dư Y thật lâu rồi, bỏ xuống thể diện để theo đuổi cô. Mỗi ngày anh tặng hoa tặng quà để dỗ cô cười, khi nhìn không được cũng chỉ có hôn nhẹ trên mặt của cô. Hôm nay anh không thể nhìn được nữa, lúc đi vào không khống chế được, thế nhưng mà Dư Y lại cứng rắn trốn thoát được, thậm chí còn trốn ở dưới bàn làm việc của anh. Khi nào mà anh phải chịu qua sự sỉ nhục này?

Ngụy Tông Thao rất tức giận, cởi một nút áo ở cổ ra. Anh bỗng nhiên nhớ tới lúc bộ dáng nhỏ của Dư Y trốn ở dưới bàn làm việc của anh, ngửa đầu nhìn anh thì không nhìn được lại cười cười.

Gần đây cô ấy thật vui vẻ, có đôi khi thậm chí còn đỏ mặt ề thẹn, cũng sẽ chủ động dắt tay anh. Cô ấy thậm chí còn cố ý mua thêm quần áo mới, không còn mặc áo thun đơn giản cùng với quần soóc đi ăn cơm với anh nữa. Lúc trước khi cô ấy cười với anh đều mang theo vài phần xấu xa cùng thờ ơ, nhưng nay khi cô cười lộ lên thì giống như một đứa con nít, còn nhẹ nhàng khoan khoái hơn so với màu xanh biếc của chung

quanh Singapore. Có đôi khi Ngụy Tông Thao nhìn đến gần ra, cho tới bây giờ anh cũng không biết Dư Y có bộ dáng này. Anh muốn giữ cô ở lại thật lâu, giữ lại bộ dáng mỉm cười đỏ mặt của cô.

Ngụy Tông Thao thở dài: “Chú Tuyên, quẹo lại.”

Dư Y ở nhà tổ có tường bên ngoài sơn màu xanh lam. Ngụy Tông Thao đi tới lầu mười hai, gõ gõ cửa nhưng không có người trả lời. Suy nghĩ một lát, anh trực tiếp lấy ra cái chìa khoá mở cửa nhà ra, nhìn thấy trong phòng là một mảnh tối đen, không có một bóng người nào.

Nhà tổ có bố cục một phòng, phòng khách rất nhỏ, được thu dọn rất sạch sẽ, trên bàn còn bày một hộp thức ăn nhanh, cái laptop đóng lại ở bên cạnh.

Ngụy Tông Thao dạo qua một vòng, ngồi xuống sofa, nhìn đồng hồ một chút, chưa tới mười giờ, không biết Dư Y chạy đi nơi nào. Anh suy nghĩ một chút, dứt khoát gọi điện thoại cho chú Tuyên: “Chú đi mua một chút đồ lại đây.”

Nửa giờ sau, Dư Y vừa cầm chặt cái quạt gió vừa đi về phía nhà ở. Nhà tổ cách âm không tốt, hàng xóm đều quen ngủ sớm, cô nhẹ chân nhẹ tay mở cửa phòng, nói với người ở phía sau: “Tôi đem hành lý bỏ vào trước.”

Nói xong cô liền mang hành lý đi thẳng về phía phòng ngủ. Người ở đằng sau đóng sầm cửa lại liền chạy theo cô, vừa chạy vừa nói tiếng Anh: “May là có bạn, ngày mai tôi phải đi tìm nhà ở.”

Vừa mới nói xong thì lập tức trợn mắt há hốc mồm, chỉ vào người đàn ông trần truồng ở trước mặt, rồi nhìn về phía Dư Y đang đứng ngây ra giông như cô ta.

Trong phòng ngủ rộng mở, Ngụy Tông Thao chỉ quần có một cái khăn tắm, dáng người to lớn nhìn một cái không sót cái gì. Trên bàn học nhỏ đang đốt hai ngọn nến, còn có bày một chai rượu vang đã mở cùng với hai cái ly thủy tinh. Anh nhìn thấy hai người ở cửa thì lập tức “rầm” một tiếng đóng cửa lại, mười phút sau thì mới ăn mặc chỉnh tề đi ra, nhìn về phía hai người vẫn còn đang giữ im lặng, làm như không có chuyện gì nói: “Tôi đi trước.”

Người phụ nữ đứng bên cạnh Dư Y đột nhiên cười phát phát tay, dùng tiếng Anh nói: “Tôi là bạn tốt của Dư Y, đến từ Thụy Sĩ, ngày mai sẽ đi tìm nhà ở, tôi sẽ không gây vướng víu hai người!”

Ngụy Tông Thao nhún mày, cười nói: “Thụy Sĩ?” Rồi liếc nhìn Dư Y một cái: “Em nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai đừng đến muộn.”

Dư Y đỏ mặt, cũng không suy nghĩ đến vấn đề chất lượng cửa khoá của nhà tổ, vội vàng vào phòng ngủ thu dọn rượu vang và nến.

Người ở bên cạnh lú lú: “Anh ta là bạn trai của bạn sao? Bạn quen với bạn trai nào, cái người đàn ông gọi điện thoại đến đe dọa tôi có đến tìm bạn hay không? Bạn có an toàn không? Bạn tới Singapore là vì người đàn ông này sao? Ngộ nhỡ cái người đàn ông đe dọa tôi sẽ tìm tới thì làm sao bây giờ? Tôi đã chạy đến Singapore, chắc là không có nguy hiểm đến tính mạng đâu. Hơn nữa tôi làm việc ở trong sòng bài, nơi đó có nhiều bảo an, tuyệt đối không có sát thủ, có phải không?”

Dư Y nhìn về phía tủ đầu giường, bên trên chỉ bày một bình hoa thủy tinh nhỏ nhỏ, trong bình chỉ cắm một đoá hoa hồng xinh đẹp rực rỡ. Cô không có bình hoa, cái bình hoa nhỏ này đây chỉ có thể là Ngụy Tông Thao đưa tới.

Cô cười cười, quay đầu nói: “Tôi không có quen bạn trai mới, anh ấy chính là người đã đe dọa cô, hơn nữa...” Cô cười đến rạng rỡ: “Bạn là tiếp viên trong sòng bài của anh ấy. Anh ấy chính là ông chủ của Thế giới giải trí.”

Âm thanh lú lú rốt cuộc ngưng lại, cô ta sợ ngây người.

Ngày hôm sau Dư Y mang theo người phụ nữ lại bắt đầu lú lú đi làm. Trong lòng cô hớn hỏ, thường xuyên nhìn đồng hồ, nhìn chăm chăm điện thoại di động chờ nó vang lên. Quản lý đột nhiên tìm cô, nói: “Đến phòng khách quý ở lầu bốn giúp đỡ, không đủ nhân viên.”

Bên trong phòng khách quý ở lầu bốn đang tiến hành một ván bài. Có năm người ngồi ở bàn, bên trong chỉ có âm thanh của người chia bài đang chia bài. Cửa lớn mở ra, có người phục vụ bưng rượu tiến vào. Lý Tinh Truyền nhìn về phía Dư Y đang chậm rãi đến gần, sờ soạn bài tú lơ khơ ở trong tay một chút, khoe miệng cong lên.

58. Chương 58: Chương 58

Bọn họ đang chơi bài tú lơ khơ, trên bàn đánh bài có một đồng lớn thẻ bài, khách đánh bài khác nhau đến từ Châu Âu và Hàn Quốc, bọn họ cùng dùng tiếng Anh để đối thoại.

Lý Tinh Truyền mở bài tú lơ khơ ở trong tay ra, cười nói: “Vận may của tôi đã đến.” Anh ta hé ra bốn, hé ra năm, chín điểm là lớn nhất. Thẻ đánh bài được đưa đến đầu này của Lý Tinh Truyền. Lúc này Lý Tinh Truyền mới nói với Dư Y: “Không bằng cô Dư ngồi vào bên cạnh tôi đi, tôi đã thua ba ván rồi, cô ở gần thì tôi liền thắng!”

Dư Y bưng ly rượu tới cho vài người khách đánh bài khác, nhìn thấy mấy người đều có nữ tiếp viên xinh đẹp ngồi ở bên cạnh, chỉ có bên cạnh Lý Tinh Truyền là không có người ngồi. Cô đi qua, đưa ly rượu đến tay Lý Tinh Truyền rồi cười nói: “Thật xin lỗi anh, sòng bạc không cho phép nhân viên phục vụ lười biếng trong giờ làm việc.”

Lý Tinh Truyền nhướn mày, cười nói: “Xem ra là ông chủ của cô rất khắc nghiệt với nhân viên.”

Một ván bài mới lại bắt đầu. Dư Y đi đến đứng ở một góc, chờ những người này sai khiến bất cứ lúc nào. Không biết bọn họ còn muốn đánh bao lâu, cô đã bỏ lỡ khoảng thời gian điện thoại của Ngụy Tông Thao.

Người chia bài cắt bài xong thì bỏ vào hộp chia bài. Mọi người lại bắt đầu nói chuyện phiếm, nói đến đại hội vua bài lần này, có người nói: “Anh Lý hiếm thấy chịu tham gia đại hội vua bài, lần này vừa đúng lúc ở quê hương của anh, xem ra chúng ta chỉ có thể làm khách đi theo cùng.”

Lý Tinh Truyền cười nói: “Ông Phác coi trọng họ Lý tôi quá, tôi cũng chỉ là dựa vào vận may, vừa rồi vẫn thua không ngừng...” Anh ta chậm rãi nhếch lên một góc gài tú lơ khơ ở trong tay vừa cong môi lên: “Không ngờ có cô Dư xuất hiện, mang đến cho tôi vận may thật tốt.”

Chỉ chốc lát sau thì mọi người mở bài ra. Lý Tinh Truyền hé ra con Ách và tám, lại là chín điểm. Ông Phác cười nói: “Xem ra cô gái này thật sự mang đến vận tốt. Đến lúc đó anh Lý tiến vào vòng chung kết, không bằng kêu cô Dư ngồi ở bên cạnh.”

Lý Tinh Truyền quay đầu nhìn về phía Dư Y, thấy Dư Y vẫn thản nhiên mỉm cười, một bộ dáng không quan tâm đến, không có chút nào khó chịu hoặc xấu hổ vì bị bọn họ lấy làm chủ đề của câu chuyện. Lý Tinh Truyền cười nhẹ: “Tôi đây muốn đi đòi người với ông chủ của cô ấy. Cô Dư không dám làm biếng.”

Cuộc đánh bài kéo dài liên tục suốt ba tiếng đồng hồ. Dư Y chỉ có thể đứng ngây ra ở đó, thỉnh thoảng mới tiến lên châm rượu cho bọn họ.

Trên mặt của cô không có một biểu cảm thừa thãi gì, nhưng đáy lòng cũng rất chấn động. Bất luận là mặt bài tốt hay xấu, trên mặt Lý Tinh Truyền trước sau đều là một bộ dáng ung dung nhàn nhã, không có thay đổi một cảm xúc nào. Dư Y không có việc gì làm nên lặng lẽ tính toán, mới phát hiện ra anh ta thắng bài lại rất có quy luật, thắng hai ván huề một ván, thắng ba ván thua một ván, mỗi lần đều như là được tính toán thật tốt. Người chia bài là người của Thế giới giải trí, không có khả năng thông đồng cùng với anh ta. Xem ra là anh ta đã động tay động chân, nhưng khi cô lên nhìn chằm chằm anh ta thì từ đầu đến cuối cũng không theo dõi ra thủ pháp của anh ta có vấn đề gì.

Ván bài chấm dứt, mọi người đều rời khỏi. Dư Y hoạt động hai chân bị cứng đờ một chút, tiến lên thu dọn ly rượu, đột nhiên nghe thấy: “Vừa rồi cô Dư nhìn tôi suốt, không biết là đang nhìn cái gì?”

Dư Y đi nhanh về phía trước một bước rồi mới xoay người, Lý Tinh Truyền đang đứng ở sau lưng cô, dựa vào quá gần. Dư Y đỡ lấy bàn đánh bài, nói: “Thật xin lỗi anh, vừa rồi tôi nhất thời thất thần.”

“Vậy à? “Lý Tinh Truyền cười: “Xem ra là làm việc ở trong phòng khách quý rất không thú vị. Không biết thất thần có tính là làm biếng không?”

Lý Tinh Truyền thoát nhìn mới hơn ba mươi tuổi, mặt mũi tuấn tú, nho nhã, khôi hài, khi nói chuyện khiến cho người ta có cảm giác quanh co mập mờ, nhưng cách cư xử lại nho nhã lễ phép. Phụ nữ hẳn là thích nhất đàn ông như vậy, chỉ nói chuyện phím cũng có thể khiến cho người ta tim đập thành thịch.

Khi rời đi, anh ta nói với Dư Y: “Nếu có cơ hội thì xin mời cô Dư ăn cơm, cảm ơn cô mang đến vận may cho tôi.”

Câu nói ngoài miệng này được nói rất khách sáo, Dư Y cũng không để ở trong lòng. Cô chỉ có chút tò mò với con người Lý Tinh Truyền này, không biết anh ta có quen biết với Ngụy Tông Thao hay không?

Cô vừa bắn khoản vừa đi về quầy bar. Đúng lúc cô nhìn thấy Ngô Văn Ngọc đứng ở trong quầy bar nói chuyện phiếm với người khác. Cô ta đặc ý liếc nhìn Dư Y một cái, cười nói: “Trong văn phòng có một mặt tường đều là kính, tôi nhìn xuống dưới lầu thì trái tim đập bùm bùm, lần đầu tiên tôi phát hiện ra sông bạc của chúng ta lại lớn như vậy. Anh Ngụy rất có nam tính, lúc anh ấy không nói thì rất dọa người, một khi mở miệng thì giọng nói rất trầm. Tôi thấy anh ta là một người có nam tính nhất!”

Đồng nghiệp đùa giỡn: “Lần sau tôi cũng muốn đi, lần sau phải đưa rượu đi thì nên đến phiên tôi!”

Ngô Văn Ngọc ý nói: “Tôi thì không sao cả, chỉ sợ có người tự cho là đúng, thích biểu lộ bất mãn, chúng ta đâu không lại người ta đâu!”

Bỗng nhiên “ầm” một tiếng, Ngô Văn Ngọc và đồng nghiệp sợ tới mức run lên. Cái khay trên quầy bar cùng với các ly rượu còn ở trên đó đang run rẩy, như là động đất vừa xảy ra.

Dư Y nói: “Buổi sáng tôi nhìn thấy một con gián, chưa có bắt được nó, mấy người có thấy không?”

Đồng nghiệp giật mình: “Có con gián? Trời ơi, phải tìm cách tìm bắt nó mới được!”

Ngô Văn Ngọc cười nhạo: “Bây giờ đi đâu tìm? Có người cố ý thả con gián chạy, muốn cho chúng ta đều nâng tử lộ và bàn lên sao?”

Dư Y dựa vào quầy bar, cười như không cười: “Tôi thật không phải cố ý. Gián là loại côn trùng có kẻ hở liền chui vào, đề phòng mấy cũng có sơ xuất, bắt quá nó chui kẻ hở cũng không có gì gọi là, nó chỉ thích hợp với rác rưởi. Vệ sinh nơi này của chúng ta rất tốt, không thích hợp với bọn chúng.”

Dư Y chỉ gà mắng chó, người ngu ngốc cũng có thể nghe hiểu được. Ngô Văn Ngọc tức giận, lần đầu tiên nhìn thấy Dư Y phản kích, cô ta trợn trừng mắt không thể tưởng tượng nổi, chỉ vào Dư Y giận dữ nói: “Cô nói cái gì, có gan thì lặp lại lần nữa, ai là con gián?”

Dư Y rời quầy bar, khoanh tay nhìn cô ta, cười khẩy nói: “Có kẻ liền chui, thích rác rưởi, tôi đang nói con gián, cô rống tôi cái gì?”

Đồng nghiệp ở bên cạnh đã thò đầu ra nhìn. Ngô Văn Ngọc một câu cũng không phản bác được, chỉ đích danh thì ngược lại còn có thể âm ỉ một trận, bây giờ chỉ có thể tính là cô ta cố tình gây sự. Cô ta nuốt không nổi giọng điệu này, đập quầy bar một cái bỏ chạy ra ngoài. Cô ta chạy đến bên ngoài toilet của nhân viên thì đúng lúc nhìn thấy A Lực hôm nay đến sớm, đang cười nói chuyện với người ở bên ngoài, nói muốn mời Dư Y đi ăn cơm chiều.

Ngô Văn Ngọc đến gần, cười nói: “A Lực, anh cho là Dư Y sẽ thích anh? Cô ta mỗi ngày đều chạy đến văn phòng của anh Ngụy, có suy nghĩ gì tất cả mọi người đều biết rõ. Tiếc là cô ta quyền rũ không được, bây giờ thì cô ta cũng có đại gia. Anh có biết hôm nay cô ta ở trong phòng khách quý ngày người cả một buổi chiều hay không?”

Mấy người ở chung quanh thấy thế, nhận ra không khí không bình thường, cùng hô lên với A Lực một tiếng rồi tất cả liền chạy đi. A Lực nhũm mày: “Cô có ý gì?”

Ngô Văn Ngọc nói: “Tôi không có ý gì, bắt quá anh cũng biết nhân viên phục vụ nhỏ nhen như chúng tôi không được ra vào phòng khách quý. Cô ấy mới đến có bao lâu mà hôm nay có thể đi vào phòng khách quý? Thủ đoạn của cô ấy rất cao, dã tâm cũng rất lớn. Cô ấy căn bản là khinh thường anh, cho tới nay đều đối với anh xa cách. Anh còn muốn mời cô ấy ăn cơm, không phải là tự rước lấy nhục sao?”

A Lực giận tái mặt, nhưng không nghe lời của cô ta, vẫn tính đúng giờ chạy tới quầy bar tìm Dư Y. Dư Y dĩ nhiên là cảm ơn rồi từ chối, giơ tay nhìn đồng hồ rồi vội vàng tan ca. Đúng lúc có người đưa tới một bó hoa hồng.

Dư Y ngại bó hoa hồng chín mươi chín cành thật quá lớn, mỗi lần tan ca cầm hoa đi ăn cơm với Ngụy Tông Thao thì không có tiện mấy, bởi vậy mấy ngày nay Ngụy Tông Thao cũng không có tặng hoa nữa. Không ngờ là hôm nay lại đưa tới, phía trên còn cắm một tấm thiệp: Đang bận, tự em đi ăn cơm đi.

Lại ghi chú thêm một câu: Người bạn Thụy Sĩ của em có thể ở trong ký túc xá của nhân viên.

Dư Y cười chum chim, vốn trong lòng còn tức giận lời nói vừa rồi của Ngô Văn Ngọc, bây giờ cơn tức đã bị tưới rui, chỉ còn lại làn khói bay lên, hun đến trong lòng cô ngứa ngáy.

Cô làm như không thấy A Lực, cầm lấy hoa liền rời đi. Bó hoa hồng kia rất tươi đẹp rất rực rỡ, tròn chín mươi chín đoá, khi cầm lên phải hơi cố hết sức. Thế nhưng người đẹp hơn hoa đã biến thành sự thật, Dư Y còn muốn rực rỡ hơn so với hoa hồng.

A Lực đi tới hành lang bên cửa sổ, đúng lúc có thể thấy Dư Y mặc áo đầm, đang cầm bó hoa hồng kia, chậm chạp đi về phía trạm xe buýt. Ngô Văn Ngọc ở đằng sau dựa sát vào, nói: “Anh thấy đó, cô ta vốn là khinh thường anh, cô ta đã tìm được đại gia từ lâu, mỗi ngày là một bó hoa như vậy. Anh có thể mua nổi sao?”

Ngô Văn Ngọc nhẹ nhàng đặt lên bờ vai của anh, hơi thở ấm áp phả vào ót của anh ta: “Mà em lại thích anh lâu như vậy, cô ta ở gần thì anh liền không nhìn tới em. Cô ta luôn cười nhạo anh không biết tự lượng sức mình, em không đành lòng nói với anh. A Lực, cô ta sẽ không coi trọng anh, cô ta chỉ biết leo lên giường của người khác.” Cô ta hôn cổ anh một cái: “Đã thật lâu rồi anh không muốn em, ngày mai em nghỉ ban ngày, anh tan ca thì đi thẳng tới chỗ của em, được không?”

Dư Y trở lại nhà tổ, chủ động gọi cho Ngụy Tông Thao một tin nhắn.

Tình nhân cãi nhau, dù sao vẫn cần phải có người nhượng bộ. Hôm qua Ngụy Tông Thao quần khăn tắm xuất hiện, hôm nay lại đưa tới một bó hoa, rõ ràng là muốn giảng hoà. Dư Y cũng không so đo mình đã bị rỗng ngày hôm qua nữa, dù sao thì Ngụy Tông Thao đã bị ghen lâu như vậy, cô rất rõ ràng.

Dư Y nghĩ đến đây thì mặt đỏ lên. Lúc trước ở trên giường với Ngụy Tông Thao, cô luôn thật lớn gan, dám nói dám làm. Nhưng ngày hôm qua lại hồi hộp như thế, cả khuôn mặt đều bị thiêu cháy, sự thay đổi này khiến cho cô khiếp sợ, khi nhớ tới thì tim liền đập thình thịch.

Cách một hồi lâu sau Ngụy Tông Thao mới trả lời tin nhắn, chỉ có một từ “Ừ”, xem ra anh thật sự bề bộn công việc. Dư Y bĩu môi.

Khách không mời mà đến tối hôm qua về trễ hơn Dư Y một bước, lúc này đang nâng chén lên mặt tất tả ăn, giọng nói không rõ ràng: “Còn có hai ngày nữa là thi đấu, bắt đầu đêm nay lâu hai sẽ bị đổi thành sân thi đấu. Hôm nay tôi nhìn thấy anh Ngụy, vừa nhìn thấy anh ta là tôi liền núp đi, anh ta nhất định sẽ không phát hiện ra tôi, bạn đừng nói với anh ta!”

Thảo nào hôm nay Ngụy Tông Thao nói để cho cô nàng ở ký túc xá của nhân viên, thì ra là Ngụy Tông Thao đã thấy cô ấy. Dư Y gật đầu cười: “Tôi nhất định không nói.”

Ngụy Tông Thao bận rộn đến không thấy bóng dáng. Ngày hôm sau Dư Y cũng nhìn thấy bố cục của sông bạc trên lầu hai có thay đổi.

Khách đánh bài đã bị cấm đi vào, chung quanh sân đấu có khán phòng, trung tâm bị phân ra bốn khu lớn, mỗi khu dùng một cây cột kim loại chia ra, trong khu bày hai mươi bàn đánh bài, trong sông bạc có tổng cộng tám mươi bàn, hai bên sân thi đấu có treo hai màn hình thật lớn, đến lúc đó sẽ trực tiếp trên ti vi, ở trung tâm có một sân khấu với hai màn hình được mở lên, đến lúc đó sẽ có dàn nhạc ngồi sao cùng với những tiếp viên của sông bài lên sân khấu giúp vui.

Tất cả mọi người đang bàn luận sôi nổi, người dự thi từ các nơi trên thế giới đều đã tới rồi, gần đây giải trí trong thành phố thật đông nghịt, khắp nơi đều có người đi tham quan.

Toà nhà giải trí sáu mươi tầng, mỗi một tầng đều có thể khiến cho người ta ngạc nhiên mừng rỡ. Ở nơi này có thể cung cấp tất cả các nhu cầu ăn mặc ngủ nghỉ cùng với giải trí, khách thậm chí cũng không cần phải đi ra bên ngoài. Quản lý quầy bar dẫn đi dẫn lại: “Liên tục trong ba tuần, Thế giới giải trí tiếp đón đều là khách quý, phóng viên cũng sẽ tiến hành theo dõi đưa tin, không ai có thể có sai lầm, mọi người phải nhớ kỹ!”

Dư Y cũng bẽ bộn công việc, vẫn chưa có thể cùng Ngụy Tông Thao gặp mặt. Cô cũng không có lòng dạ nào còn muốn hẹn hò, mấy ngày nay cô bị quản lý sai khiến chạy lên chạy xuống, căn bản là chân không chạm đất.

Hôm nay là đêm trước trận đấu, người trong sòng bạc càng nhiều, Dư Y bận rộn đến nỗi ngay cả ly nước tìm khắp cũng không có. Ngô Văn Ngọc cười nhạo cô: “Còn không kịp uống nước!” Cô ta chỉ vào điện thoại di động ở trước mặt cô, bên cạnh là một cái ly, nói: “Cái này không phải là của cô sao?”

Dư Y lập tức lấy qua, rót một ly cà phê giải khát, điện thoại đúng lúc vang lên, Ngô Văn Ngọc tiếp điện thoại xong, nói: “Lầu năm mươi tám có người khách gọi rượu, bộ phận khách sạn thiếu người, cô đưa lên đi.”

Dư Y nhú mày: “Cô tiếp điện thoại, cô đi.”

Ngô Văn Ngọc để ống nghe xuống: “Ồi chao, loại chuyện đưa rượu này là cô rành nhất, miễn cho cô lại nói chui kê hớ cái gì, tôi đem đi? Dựa vào cái gì?”

Ngô Văn Ngọc quyết tâm không đi, cũng không để cho đồng nghiệp bên cạnh đi giúp. Thời gian trôi qua từng giây, Dư Y không muốn nảy sinh những tranh cãi về phục vụ ở Thế giới giải trí vào lúc quan trọng này nên chỉ có thể bưng rượu đi đến thang máy, trước khi rời đi còn nói một câu: “Đúng rồi, hôm nay tôi đã nhìn thấy một con gián chui ra từ khe hở chạy đến đây.”

Ngô Văn Ngọc giận đỏ mặt, vỗ mạnh lên quầy bar một cái, cho đến khi Dư Y đi vào thang máy rồi thì cô ta mới cười lạnh, tiếp tục cúi đầu làm việc.

Dư Y đi đến lầu năm mươi tám, sau khi tìm được phòng của khách thì bấm chuông cửa. Trong phòng có người dùng tiếng Anh hỏi, Dư Y trả lời: “Rượu của ngài được đưa đến.”

Cửa mở ra, đối phương khó hiểu nói: “Rượu?” Ông ta nâng mắt nhìn Dư Y, ánh mắt không khỏi sáng ngời: “Cô gái, chúng ta lại gặp mặt.”

Dư Y sửng sốt, lúc này mới nhận ra người ở trước mặt này là người khách ngoại quốc, ngày hôm đó ông ta được Trần Nhã Ân đích thân tiếp đãi đi thăm sòng bạc, có nói một câu “Không ngờ là nhân viên phục vụ cũng xinh đẹp như vậy”, xem ra thân phận của ông ta rất đặc biệt, dĩ nhiên là do đích thân Trần Nhã Ân tiếp đãi.

Dư Y cười nói: “Đúng vậy, thưa ngài, bây giờ rượu mới được đưa tới, làm lỡ thời gian của ngài, thật vô cùng xin lỗi.”

Người khách cười cười, giữ cửa mở ra một tí để cho cô đi vào.

Dư Y vừa mới cầm ly để lên trên bàn trà, đang muốn nói chuyện thì bỗng nhiên cái móng nóng lên. Cô hơi chấn động, lập tức thẳng thắt lưng lên, bàn tay trên móng dùng sức một chút, đẩy người cô áp sát tới trước, vừa vịn dụng vào ngực của đối phương.

Đối phương cúi đầu nhìn cô, nói giọng khàn khàn: “Phụ nữ Á Đông thật nhỏ xinh, cô rất đẹp.”

Dư Y kinh ngạc, dùng sức đẩy ông ta ra: “Quý khách, ông hiểu lầm rồi!”

“Hiểu lầm cái gì?” Đối phương cười nhẹ, khoá chặt móng Dư Y, chậm rãi tiến gần đến bên miệng cô: “Tôi không có kêu rượu, cô chủ động đưa tới, đừng nên thẹn thùng.”

Dư Y dùng sức đẩy ông ta ra, gấp đến nỗi đỏ mặt tía tai: “Quý khách, ông thật sự đã hiểu lầm, tôi không phải...A...”

Cô còn chưa kịp giải thích thì đối phương đã nâng mông của cô, bế bổng cô lên, căn bản là không muốn nghe cô nói chuyện. Dư Y vùng vẫy kịch liệt, đối phương bế cô không tốn sức lực nào, còn cười nói: “Không nên gấp gáp, cô thích chơi kiểu này?”

Thấy sắp đi vào phòng ngủ, Dư Y không ngừng đánh dấm ông ta, nhưng mà một chút sức lực này căn bản là không là gì đối với người đàn ông còn cao lớn hơn so với Ngụy Tông Thao. Dư Y bối rối, giờ hai tay lên bóp mạnh lấy cổ của ông ta, ngón tay dốc sức ấn lên trái cổ của hắn. Đối phương bị đau, không khỏi buông tay ra, hai chân Dư Y vừa rơi xuống đất liền nhanh chóng chạy về phía cửa. Cô vừa mới nắm cửa kéo ra một chút thì phía sau lưng bỗng nhiên bị đập vào trong bộ ngực cứng rắn. Mặt của đối phương đỏ lên, đã nổi giận đùng đùng: “Đừng có quá đáng, cô đưa đến cửa lại muốn đổi ý?” Trên tay dùng sức, xé mạnh đồng phục của Dư Y ra.

Dư Y hét lên: “Cứu mạng...” Rồi mở cửa ra lần nữa, do đối phương lôi kéo nên cửa dần dần được mở lớn ra. Trên sàn nhà đá cẩm thạch ở ngoài cửa hiện ra một đôi giày da bóng lưỡng, có người trầm giọng nói: “Ông Smith.”

59. Chương 59: Chương 59

Có người ở ngoài cửa. Dư Y mừng rỡ ở trong lòng, lại muốn kêu cứu nhưng bị Smith bịt kín miệng. Cửa lại bị đóng lại một lần nữa. Khuôn ngực ở sau lưng đã dán sát vào cô không có kẽ hở. Cô muốn phản kháng, vừa cạy cái bàn tay ở trên miệng ra, vừa chụp lấy khuôn mặt của đối phương ở phía sau. Nhưng cô đột nhiên phát hiện hai tay mềm nhũn đi, ngay cả chân cũng không còn sức đứng thẳng. Smith nhận thấy cô “nửa chống cự nửa thuận theo”, thì cho là cô rốt cuộc đã diễn trò xong, lập tức ôm cô đi về phía phòng ngủ, vuốt ve hai vai trần của cô, khen: “Làn da của cô thật là đẹp!”

Tiếng chuông cửa vang lên, thông thả mà có quy luật. Người ngoài cửa không nhanh không chậm: “Ông Smith, có vấn đề cần thương lượng.”

Lúc đó ở cuối hành lang của lầu năm mươi tám có một bóng dáng nhanh chóng rời đi.

Smith đã đặt Dư Y ở trên giường, thấy cô giống như mềm mại không xương, khiến cho lửa dục nổi lên. Tiếng chuông cửa vang lên không ngừng bên tai, ông ta ôm lấy mặt của Dư Y muốn hôn xuống, Dư Y quay đầu thật mạnh, cái hôn kia rơi vào trên cổ cô. Smith giữ lấy bả vai cô, cảm thán: “Thật thơm, cô thật thơm.”

Giờ phút này Dư Y có hét cũng hét không ra, động cũng không động được, trong đầu cô mơ mơ hồ hồ, chỉ có thể nhắc nhở mình phải phản kháng, cổ họng không ngừng phát ra âm thanh cực khẽ.

Smith thấy cô yếu ớt kháng cự, khiến cho hứng thú lại nổi cao lên, bất đắc dĩ bị người ta cắt ngang. Ông ta kề gần Dư Y nói: “Tôi lập tức quay lại, chờ tôi.”

Trong phòng khách truyền đến tiếng nói chuyện với nhau. Dư Y thấp thoáng nghe thấy người tới nói: “Cô Dư là bạn của tôi.”

Chỉ chốc lát sau thì có tiếng bước chân dần dần tới gần. Ánh nắng mặt trời buổi chiều chiếu lên trên người của người tới, ấm áp nhưng chói mắt. Anh ta đi đến đầu giường, khom lưng nhẹ giọng nói: “Cô Dư, cô trốn ở đây làm gì?”

Dư Y mê man, chỉ nhớ là mình bị người ta bế lên, không còn ý thức gì nữa.

Lầu năm mươi tám có phòng xa hoa nhất của Thế giới giải trí, đứng ở phía trước cửa sổ có thể nhìn xuống dòng sông Singapore, còn có thể nhìn thấy tượng sư tử biển Merlion.

Lý Tinh Truyền nhớ tới lần này trở về mình còn chưa có đi đến đảo Sentosa (một đảo resort của Singapore), tượng sư tử biển Merlion ở Sentosa là cao nhất ở Singapore. Không biết đứng ở nơi đó thưởng thức phong cảnh tốt hơn hay là đứng ở chỗ này tốt hơn.

Anh ta xoay người, chậm rãi đi ra ban công. Dư Y còn đang mê man ở trên giường, đồng phục bị xé xuống ở bả vai, lộ ra một nửa bên làn da trơn nhẵn.

Lý Tinh Truyền dựa vào đầu giường, nâng khuôn mặt cô lên nhìn đánh giá, thấy lông mi của cô rất dài, anh ta thuận tay gảy gảy một chút.

Khuôn mặt này nhỏ nhắn mà rất xinh đẹp, nõn nà như mỡ đông, không có mùi vị của đồ trang điểm, chỉ tô một chút son môi, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, hơi thở phun ra lại rất ôn hoà mềm mại.

Khi cô ngủ rất yên lặng, thoát nhìn non nớt hơn nhiều so với thường ngày, không giống với người đứng ở trong góc phòng khách quý kia, bộ dáng mang vẻ mặt lạnh nhạt. Cô của lúc này đây khiến kẻ khác không đành lòng làm hại.

Lý Tinh Truyền chậm rãi phủ lên cổ cô, bàn tay thuận thế đi xuống, đi qua đầu vai mượt mà của cô, rồi đến chỗ xương quai xanh, nhẹ nhàng đẩy vạt áo ra, thăm dò vào trong ngực của cô, mơn trớn một hồi, rồi cởi nút áo sơ mi của cô ra, đột nhiên cảm thấy ngực ở dưới bàn tay phập phồng một chút, bên tai truyền tới một tiếng nói mơ khe khẽ. Lý Tinh Truyền cười nhẹ, nâng cằm của cô lên nhìn chăm chú một lát, lẩm bẩm: “Làm sao đây, thật rất muốn cô bây giờ.”

Lúc đó ở lầu bốn của Thế giới giải trí có một nữ tiếp viên muốn xông vào khu văn phòng.

Cô nàng mặc bộ váy không vai màu xanh, váy ngắn chỉ vừa qua hông, trước ngực thì cuộn cuộn sóng dậy, còn chưa kịp hoá trang, lộ ra khuôn mặt gò má cao cao, mái tóc dài vàng óng, như là một con búp bê.

Nhưng hiện giờ cô ta giống như là một thùng thuốc nổ, khi nhìn thấy Trần Nhã Ân thì ánh mắt sáng lên, cô ta la lớn lên một chút, sốt ruột đến nỗi nước miếng bay tứ tung: “Tôi muốn tìm anh Ngụy, nhanh đi cứu Alisa. Tôi đã đi tìm thật nhiều người rồi nhưng bọn họ đều không chịu!”

Trần Nhã Ân liếc mắt đánh giá cô ta một cái, thấy cô ta hấp ta hấp tấp thì có chút mất kiên nhẫn: “Alisa?”

Đối phương vội vàng khoa chân múa tay, con mắt liếc tới liếc lui, cố gắng suy nghĩ cả nửa ngày mới nói ra được hai chữ cực kỳ sứt sọc: “Vu, Y!”

Ban đầu Trần Nhã Ân khó hiểu, lại nghe cô ta nói hai lần thì chân mày Trần Nhã Ân khẽ nhúc nhích, liếc mắt nhìn khu văn phòng ở xa xa một cái, hỏi cô ta: “Đã xảy ra chuyện gì? Cô theo tôi vào văn phòng, chậm rãi nói lại cho tôi.” Nói xong liền giữ lấy cánh tay của cô ta.

Cô ta dùng sức giãy Trần Nhã Ân ra, gấp đến độ muốn giơ chân lên, thầm nghĩ đi tìm Ngụy Tông Thao, vốn không nghĩ là lãng phí thêm thời gian nữa. Phía sau đột nhiên có một người đàn ông nói: “Làm sao vậy? Nơi này không thể tùy tiện đi lên!”

Cô ta ngoảnh mạnh đầu, chạy về phía người đó, ôm lấy cánh tay của đối phương, hô lên: “Cứu Vu, Y, cô ấy bị người ta bắt đi!”

Bộ ngực bắt giắc cọ vào cánh tay của đối phương, cô ta cũng không có phát hiện. Đối phương then đỏ mặt, muốn rút cánh tay ra, cũng không có cẩn thận phân tích lời nói của cô ta. Trần Nhã Ân ở bên cạnh còn đang nói: “A Thành, mang cô ta đến văn phòng của tôi trước.”

Lỗ tai A Thành dần dần đỏ lên, chỉ cảm thấy người phụ nữ ở trước mặt này dựa vào càng ngày càng gần, qua hơn nửa ngày anh ta mới rốt cuộc nghe rõ: “Dư Y, nhanh đi cứu Dư Y, cô ấy là người phụ nữ của anh Ngụy!”

A Thành cả kinh.

Ngụy Tông Thao đang ở trong văn phòng làm việc, tay áo sơ mi cuộn lên, đang đứng ở trước cửa sổ xem tài liệu ở trong tay. A Thành xông vào cửa, Trần Nhã Ân ở đằng sau gấp gáp gọi tên của anh ta. Ngụy Tông Thao nhíu mày, nhìn về phía cửa văn phòng.

A Thành nói: “Tổng giám đốc Ngụy, Mã Đế Na nói cô Dư bị người ta bắt đi.” Dừng một chút anh ta lại giải thích: “Là cô ấy, Mã Đế Na, người bạn ở nước ngoài của cô Dư!”

Mã Đế Na gấp đến độ muốn khóc, giờ phút này nhìn thấy Ngụy Tông Thao thì cô ta “Oà” khóc lên một tiếng, hô to: “Cô ấy ở lầu năm mươi tám, nhanh lên đi, đã hơn một tiếng rồi!”

Cặp mắt Ngụy Tông Thao căng thẳng, lập tức ném đi tài liệu ở trong tay.

Mã Đế Na khóc đến không ra hơi, rốt cuộc đã tìm được cứu tinh, cô ta cảm thấy hai chân mình đều mềm nhũn.

Giữa trưa hôm nay cô ta đến đây, thay quần áo xong còn chưa kịp trang điểm. Thấy thời gian còn sớm, cô ta nhất thời nghịch ngợm, nghĩ là chuẩn bị dạo một chút. Cô mặc trên người bộ quần áo này chạy lên vài tầng, ngoảnh lại thì thấy đã lên rất cao, thẳng đến tầng năm mươi tám. Bỗng nhiên chợt nghe thấy có người kêu cứu mạng, cô nhận ra giọng nói của Dư Y thì cảm thấy, vốn muốn xông lên trước nhưng thấy có một người đàn ông cũng đi vào cửa. Cô lập tức trấn tĩnh lại, không thể không đầu không đuôi mà vọt vào, nhất định phải đi tìm người cứu viện.

Mã Đế Na nhanh chóng tìm được nhân viên công tác, nghĩ là sẽ có thể dẫn người đến rất nhanh. Nhưng đối phương vừa nghe nói là tầng năm mươi tám, phòng của ông Smith thì lập tức nhăn mặt xua tay. Mã Đế Na khó hiểu, lại tiếp tục tìm mấy người nữa, thậm chí còn chạy tới sòng bài tìm đồng nghiệp, chạy tới quầy bar kêu người giúp đỡ. Nhưng mà mọi người vừa nghe nói là lầu năm mươi tám thì cũng không có vui lòng đáp ứng cô, thậm chí còn có một nhân viên ở quầy bar châm chọc khiêu khích: “Đưa rượu đưa tới lên giường, cô cũng đừng đi quầy rầy cô ta, phá hoại kế hoạch của cô ta, cô hãy nhìn xem!”

Mã Đế Na rốt cuộc sốt ruột, cũng không lo là mình cũng có thể cùng bị thiệt thòi hay không, xoay người liền chạy lên tầng năm mươi tám. Nhưng trước đó tiếng cô cãi nhau quá lớn, nhân viên bộ phận khách sạn lập tức chặn cô lại, lầu năm mươi tám vốn cấm người tạp nham đi vào. Cô không còn có cơ hội đi vào nữa.

Mã Đế Na gấp đến nỗi như kiến bò trên chảo nóng, lúc này mới nhớ tới Ngụy Tông Thao, kết quả là chạy tới lầu bốn, còn chưa có thấy cửa của khu văn phòng thì đã lập tức bị người ta chặn lại.

Mã Đế Na muốn khóc lên: “Đã hơn một tiếng đồng hồ...” Đã biết rằng trước hết cô nên tiến vào, cô rất ích kỷ, tại sao có thể không lo cho bạn bè mà chỉ lo cho bản thân mình.

Ngụy Tông Thao không có lòng dạ nào mà nghe cô nói nhảm, liền xanh mặt chạy ra khỏi văn phòng.

Ở đầu này, Dư Y còn nằm ở trên giường, trong mê man cảm thấy có phần lạnh. Cô lảng máng nhớ đã xảy ra chuyện gì, cũng không khẳng định được là mơ hay là thật. Cô cố gắng làm mình tỉnh lại, đấu tranh hồi lâu, giống như là thấy ánh sáng trắng xoá, mi mắt dần dần mở lên, bên cạnh có người nói: “Cô tỉnh rồi?”

Ánh mắt Dư Y trong phút chốc mơ hồ, một lát sau cô cảm thấy bả vai căng thẳng. Cô bị ai đó bế đứng lên, cô không có sức lực để vùng vẫy nữa, một ly nước được đưa đến bên môi: “Uống một ngụm nước trước đi.”

Dư Y theo bản năng né đầu sang một bên, ngón tay giật giật nắm lấy ra giường, cố gắng khôi phục lại sức lực. Sau một lúc lâu cô mới nhìn rõ được vị trí của mình ở trong phòng cùng với Lý Tinh Truyền đang ôm cô.

Dư Y nhú mày, yếu ớt nói: “Buông ra!”

Lý Tinh Truyền cười nói: “Tôi nghĩ đến câu đầu tiên khi cô tỉnh lại nói hẳn là cảm ơn, uống một ngụm nước trước đi, tôi sẽ buông cô ra.”

Dư Y rốt cuộc nghĩ tới cô bị người đàn ông ngoại quốc kia ôm vào phòng, sau đó thì Lý Tinh Truyền xuất hiện. Lúc này cô mới phát hiện vật áo trước ngực hơi lộ ra một chút, nút áo bị cởi ra vài cái, cô vội vàng che ngực lại, nói: “Cảm ơn!” Đẩy Lý Tinh Truyền ra, muốn xuống giường.

Lý Tinh Truyền kiên nhẫn nói: “Uống nước trước đi.”

Dư Y bị ly nước kề ở môi, chưa kịp phản ứng thì đã bị Lý Tinh Truyền đổ vào, nước tràn vào thấm lạnh cổ họng. Cô lập tức cảm thấy mình tỉnh táo lên một chút. Chờ cho cô uống xong thì mới phát hiện Lý Tinh Truyền còn ôm cô, nhìn cô cười: “Vốn đang muốn mời cô ăn cơm, xem ra lần này hẳn là cô phải mời tôi ăn cơm, cảm tạ ơn cứu mạng của tôi.”

Giờ khắc này Ngụy Tông Thao đã sắp tới lầu năm mươi tám. Trần Nhã Ân vừa gọi điện thoại vừa khuyên nhủ Ngụy Tông Thao: “Anh đừng làm việc kích động, ai mà biết người phụ nữ kia có nhìn lầm hay không, tôi đã kêu A Thành đi qua chỗ phòng theo dõi.”

Ngụy Tông Thao nhìn thang máy chậm chậm đi lên, ước gì có thể đập vỡ cửa thang máy. Trần Nhã Ân nói tiếp: “Thật sự có thể là hiểu lầm, với biệt hiệu bên ngoài của ông Smith, cho dù có người kêu cứu mạng,

cũng chỉ có thể là tình..." Một từ "thú" cuối cùng của cô ta còn chưa có nói xong, chỉ thấy cái nhìn giận dữ của Ngụy Tông Thao truyền đến. Trong lòng Trần Nhã Ân run lên, ngón tay bất giác cứng đờ, cũng không dám nói thêm một lời nữa.

Cửa thang máy rốt cục mở ra, Ngụy Tông Thao bước nhanh ra ngoài. Di động của Trần Nhã Ân vang lên, cô ta vội vàng vàng đi theo sau Ngụy Tông Thao, tiếp điện thoại nghe xong vài câu thì cô ta lập tức hô lên: "A Tông, không phải Smith, ở trong phòng của Lý Tinh Truyền!"

Khi tiếng gõ cửa vang lên, Lý Tinh Truyền đỡ Dư Y đứng lên, nhủ mày nói: "Cô căn bản là đứng không vững, không bằng nằm xuống một lát nữa đi."

Vừa rồi Dư Y cựa mạnh đứng lên, hai chân vừa chạm đất liền mềm nhũn ra. Giờ phút này toàn bộ trọng lượng đều đặt ở trên người Lý Tinh Truyền. Cô không muốn ở lâu trong này, thầm nghĩ lập tức đi tìm Ngụy Tông Thao, cho nên không muốn đợi một chút nữa, nói: "Tôi đi vài bước là tốt lên."

Lý Tinh Truyền bất đắc dĩ, đành phải ôm cô chậm rãi đi về phía cửa, rử mắt nhìn thấy bên mặt của cô có chút đăm chiêu. Đúng lúc này tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Cửa được mở ra, người ở ngoài cửa yên lặng không lên tiếng liếc mắt đánh giá anh ta một cái. Lý Tinh Truyền cười nói: "Khách quý đến."

Ngụy Tông Thao lạnh lùng nhếch môi, bước nhanh vào bên trong, đi đến cửa phòng ngủ thì thấy Dư Y quần áo không chỉnh tề đang vịn vào vách tường, ánh mắt anh khê biển.

Dư Y nhìn thấy anh, trong nháy mắt chỉ cảm thấy toàn bộ thần kinh lập tức thả lỏng. Cô chưa bao giờ mừng rỡ như điên giống như giờ phút này, vô số những hờn tủi cùng trào ra một lúc. Cô buông bàn tay đang vịn vào vách tường, vội vàng chạy về phía anh: "Ngụy Tông Thao!"

Cô mới vừa hô một tiếng liền nghe thấy một người đi vào từ bên ngoài phòng ngủ, cao gầy xinh đẹp, đúng là Trần Nhã Ân, đang gọi: "A Tông!"

Bước chân Dư Y dừng lại một chút, không đợi cô lấy lại sức một lần nữa thì trên lưng đã bị căng thẳng, cô bị người nào đó ôm lấy.

Ngụy Tông Thao không nói một lời, đi nhanh về phía trước, bước qua bên cạnh Trần Nhã Ân, đi tới trước mặt Lý Tinh Truyền đang đứng ở ngoài cửa phòng ngủ. Anh nhẹ nhàng thả Dư Y đang ôm ở trong lòng xuống, trong nháy mắt khi tất cả mọi người không có phản ứng, anh đã chém ra một quyền, đánh mạnh về phía mặt của Lý Tinh Truyền. Lý Tinh Truyền phải lùi lại ba bước, ngã xuống đất, khoé miệng đã bị chảy máu.

Dư Y khê gọi: "Anh làm gì vậy? Là anh ta đã cứu em!"

Ngụy Tông Thao lại bồng Dư Y lên một lần nữa, mặt không chút thay đổi tự nhiên đi ra khỏi phòng.

Trên tầng sáu mươi giống như là một mê cung.

Công trình kiến trúc của Thế giới giải trí cực lớn. Mặt tường ở bên ngoài toà nhà được dùng một loại gỗ có chất liệu đặc biệt, khi ánh mặt trời chiếu xuống có thể phản xạ ra tia sáng chói mắt. Diện tích giống như cung điện, toà nhà cao chọc trời, thiết kế sử dụng theo lối hiện đại nhất, toàn bộ toà nhà như là hình ảnh thu nhỏ của Singapore. Tại một hoa viên tắc đất tắc vàng của thành phố, dĩ nhiên nó trở thành một công trình kiến trúc tiêu điểm, mà ở trên tầng sáu mươi có thể quan sát cả thành phố. Phòng ở đây rộng mênh mông, dường như rất nhiều gian phòng, mỗi một phiến gạch đều toả ra lạnh lẽo, có thể in bóng người, trông trải đến nỗi có thể nghe được tiếng vang. Toàn bộ tầng lầu có thể dùng làm nơi mua sắm rộng lớn, nhưng chỉ dùng làm phòng riêng của Ngụy Tông Thao. Hiện giờ nơi này có thêm hương vị của một người khác.

Dư Y được đặt lên một giường lớn màu xanh lam. Bên ngoài cửa kính tiếp đất là toàn bộ Singapore vào lúc hoàng hôn.

Giường nằm ở giữa, bốn phía trống trơn, cô giống như đang nằm ở trên mây, rung động ngất ngây.

Ngụy Tông Thao ôm cô vào trong ngực, hôn lấy hai má cô, vẫn không nhúc nhích. Hai tay thu lại rất nhanh, qua hồi lâu anh lại thay đổi tư thế, đem Dư Y đối mặt với anh, vẫn ôm cô như cũ.

Dư Y buồn bực ở trong ngực anh, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Yên tâm, em không có lên giường với những người khác.”

Ngụy Tông Thao chấn động, tay lại ôm chặt thêm vài phần, nhắm mắt hôn lên trán cô. Dư Y nhỏ giọng nói: “Anh đừng không nói một câu nào, em không sao.”

Ngụy Tông Thao rất cục cựa cử động, khi nói giọng hơi khàn khàn: “Có chút sợ.” Một câu không đầu không đuôi như vậy, anh bỗng cười cười giống như là tự giễu, lại thấp giọng lặp lại: “Có chút sợ.” Ôm lấy Dư Y, lại không nói một lời nào nữa.

Ngụy Tông Thao rất nhanh chóng khôi phục lại trạng thái: “Anh kêu A Thành nửa tiếng sau đem quần áo lên. Em đem sự việc nói cho anh biết từ đầu tới đuôi một lần.” Giọng điệu anh bình tĩnh, giống như vừa rồi là một ảo giác.

Người Dư Y vẫn chưa có nhiều sức lực, đầu có chút đau. Cô cố gắng nhớ lại, sau một lúc lâu mới nhíu mày nói: “Người kia gọi rượu...”

Cô nói rất chậm, vừa nói vừa tự hỏi, từng chút từng chút trình bày lại chuyện đã xảy ra, cho đến khi nói đến lúc tỉnh lại ở trong phòng của Lý Tinh Truyền, cô mới ngừng hồi tưởng, ngẩng đầu nhìn Ngụy Tông Thao: “Em bị người ta gài bẫy. Trước đó em chỉ uống qua cà phê, Smith không có gọi rượu, người nhận điện thoại gọi rượu là Ngô Văn Ngọc.” Dừng một chút cô lại giải thích: “Ngô Văn Ngọc chính là người đưa rượu đến văn phòng của anh hai ngày trước.”

Ngụy Tông Thao vuốt vuốt tóc cô, nước ở trong tay đã lạnh đi. Anh kêu Dư Y uống thêm một ngụm nữa, rồi chậm rãi nói: “Anh biết rồi, em ngủ một giấc trước đi.”

Dư Y thấy anh muốn rời đi, không khỏi nắm lấy cánh tay anh. Ngụy Tông Thao trầm giọng nói: “Ngày mai trận đấu bắt đầu, đêm nay sẽ tổ chức tiệc rượu, trong phòng khách quý sẽ có một cuộc đánh bài.”

Giọng nói của Ngụy Tông Thao lộ ra lạnh lẽo thấu xương: “Đã lâu rồi anh không có ngồi vào bàn đánh bài. Em có muốn xem anh đánh không?”

60. Chương 60

Chương này thật dài (5400 từ) mà còn nhiều thuật ngữ nữa chứ, làm Cat mất hết một nắm tóc. Nhưng chương này rất hay, mong rằng các bạn sẽ enjoy. Chúc các bạn tuần mới tốt lành!

Sáu giờ rưỡi tối, buổi tiệc long trọng rốt cuộc bắt đầu. Tất cả khách khứa trong phòng tiệc đều là nhân vật nổi tiếng của mọi giới. Tất cả mọi người đang thảo luận giải quán quân của trận đấu lần này sẽ thuộc về ai. Giải quán quân mấy năm trước đều là một người bình thường không có tiếng tăm gì. Đại hội vua bài liên tiếp vài năm đều có vẻ nhàm chán, nhưng năm nay lại rất đáng để xem.

Một đầu khác của đại sảnh tiệc rượu có một cánh cửa lớn đang đóng chặt. Bên trong cánh cửa, ở chính giữa có bày một bàn đánh bài xanh biếc, trên bàn đánh bài có những chồng thẻ đánh bài cao cao. Tám người khách đánh bài đang ngồi chung quanh chơi bài xì tố. Ông Smith cầm lấy tay của một nữ tiếp viên xinh đẹp ở bên cạnh hôn một cái, cười nói: “Em nói xem ván này ai có thể thắng?”

Nữ tiếp viên dĩ nhiên nói: “Ông Smith nhất định có thể thắng!”

Quả nhiên đêm nay vận may của Smith cực tốt, tâm tình của ông ta cũng rất tốt, ngay cả trợ lý Lâm ở đối diện cũng không cam lòng nói: “Xem ra tôi cũng nên tìm một người đẹp tiếp tôi, vận may đều chạy tới bên ông Smith cả rồi.”

Smith cười lớn.

Lúc mọi người đang đánh bài hăng hái cao ngất thì cửa phòng bài đột nhiên mở ra. Mọi người không khỏi hướng ánh mắt về phía cửa thì thấy một người đàn ông đang đi vào. Những người nhân viên của sòng bạc ở bên trong đều cung kính nói: “Anh Ngụy.”

Có người ném ra bài đang cầm trong tay: “Lúc trước tôi mời anh đến thì anh nói anh có việc, hại tôi đánh thua cho tới bây giờ, ngược lại giờ đây anh không mời mà tới.”

Người nói đúng là trợ lý Lâm, giọng điệu vui mừng, thể đánh bài ở trước mặt đã gần hết, xem ra là thua rất thảm.

Ngụy Tông Thao cười nói: “Tôi không mời mà đến, đã quấy rầy các vị.”

Sự xuất hiện của Ngụy Tông Thao khiến ọi người ngạc nhiên. Hồi sớm đã có người đi mời anh ta, nhưng mà Ngụy Tông Thao đã từ chối. Ngược lại cũng không có ai cảm thấy không vui, thế nhưng cũng không nghĩ tới anh ta lại xuất hiện đột ngột.

Trước ngày hôm nay ông Smith cũng không có quen biết Ngụy Tông Thao. Ông ta chỉ biết bề ngoài Thế giới giải trí là do bố già kinh doanh, thật ra sau lưng là do thể hệ sau của ông ta quản lý. Trong vòng mười năm, Thế giới giải trí từ không phát triển thành có, từ nhỏ làm thành lớn, từ lúc ban đầu bị người ta khinh thường cho tới bây giờ mọi người đều kiêng nể. Người ở trước mặt này hẳn là người có công lớn nhất.

Smith lại càng chú ý đến Trần Nhã Ân ở phía sau Ngụy Tông Thao. Sau khi mấy người chào hỏi thì Smith cười nói với Trần Nhã Ân: “Không ngờ là cô Trần cũng tới tham gia tiệc rượu. Có cô ở gần thì mọi ánh sáng đều mờ nhạt!”

Trần Nhã Ân mặc lễ phục dạ hội màu xanh lam, cổ chữ V sâu trước ngực, đường viền thắt lưng được phác hoạ thật hoàn mỹ, tóc dợn quăn ngày thường đã biến thành lọn quăn lớn, vóc dáng cao gầy, lộng lẫy nhưng tao nhã. Tất cả mọi ánh mắt của đàn ông đều tự nhiên dừng lại trên người của cô ta.

Ngụy Tông Thao mang theo Trần Nhã Ân ngồi vào bàn, nhìn lướt qua thể đánh bài ở trên bàn, cười nói: “Đêm nay ông Smith thu hoạch lớn, khó trách trong lời nói của anh Lâm đều là hờn giận.”

Smith còn chưa có nói, trợ lý Lâm đã mở miệng: “Tôi đã thua thảm như vậy rồi, anh sẽ không lại bỏ đá xuống giếng chứ. Anh có muốn chơi một ván hay không?”

Vận may của Smith đêm nay thật tốt, sau khi nhìn thấy Trần Nhã Ân thì ông ta cũng muốn biểu hiện một phen, bởi vậy cười nói: “Không bằng anh Ngụy cũng đến chơi vài ván đi. Chúng tôi chỉ là tùy tiện chơi, không đánh quá lớn!”

Mọi người vốn nghĩ là Ngụy Tông Thao sẽ từ chối, ai ngờ Ngụy Tông Thao lại nói: “Tuy rằng tôi mở sòng bạc, nhưng tôi đã nhiều năm không có ngồi vào bàn đánh bài, chỉ sợ là không quen tay.” Anh cười cười: “Nhưng thật ra tôi rất muốn đánh một lần, chỉ sợ là làm mất hết hứng thú của mọi người.”

Nếu anh đã nói ra miệng thì mọi người dĩ nhiên là sẵn lòng tiếp. Ván bài lại bắt đầu lần nữa.

Ba ván trôi qua, tất cả mọi người phát cáu, người thắng lớn trước sau đều là Smith. Bọn họ đã thua rất thảm hại, ngay cả sắc mặt của trợ lý Lâm cũng không đẹp lắm, xoè tay không muốn chơi nữa.

Smith hoàn toàn không ngờ rằng vận may của mình lại tốt như vậy, ông ta thua ít thắng nhiều. Lúc mới gia nhập đánh bài, Ngụy Tông Thao luôn không tổ hoặc là trực tiếp úp bài, chỉ chốc lát sau liền thua rất nhiều. Smith thắng tới tay rất nhẹ nhàng, hết sức vui mừng, dự vọng của ông ta khó thu lại, không muốn chấm dứt dễ dàng, lập tức nói: “Không bằng anh Ngụy chơi với một mình tôi vài ván?”

Ngụy Tông Thao cong môi, cung kính không bằng tuân lệnh.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, Smith và Ngụy Tông Thao ngồi ở hai đầu bàn bài. Người chia bài xoè bộ bài thành hình vòng cung, rút ở hai đầu trái phải ra ôi bên một lá bài tẩy, sau đó chia cho bên trái một lá bài ngựa và cũng làm như vậy với bên phải. Bên trái là K cơ, bên phải là 5 cơ. Smith cười nói: “Ngại quá, tôi tổ trước.”

Bài xì tổ tổng cộng có năm lá bài, bài tẩy là lá bài chưa lật, sẽ được công bố sau cùng, tổng cộng có bốn cơ hội để tổ, lớn nhất trong bài này là thùng phá sảnh (năm lá bài liên tiếp cùng một chất).

Đêm nay vận may của Smith quả thật là rất tốt, vòng thứ nhất liền được một bộ cù lũ – ba con J, hai con K. Ngụy Tông Thao chỉ có thùng, toàn bộ thể đánh bài ở trên bàn đều thuộc về Smith.

Đánh bài giống như đua xe, trong cuộc đua xe chỉ biết càng lái càng nhanh, càng lái càng kích thích, vĩnh viễn đều không hiểu phải phanh lại, cái loại không khí này chính là cảm giác kích thích, sẽ khiến áu của người ta lưu chuyển thật nhanh.

Cái cổ của Smith dần dần đỏ lên, cảm giác kích thích khiến cho ông ta không thể dừng tay. Ông ta càng tổ càng lớn, cuối cùng là toàn bộ thẻ bài trong một lần. Mấy người đứng ngoài quan sát đều bàn luận, không thể tin tay của ông ta lại may mắn như vậy.

Smith cười lớn: “Đây là lần thứ hai tôi đến Thế giới giải trí của các người. Lần đầu tới là bốn năm năm trước, ông lão Ngụy nói với tôi là ông ta không am hiểu đánh bài, cho nên cho tới bây giờ cũng không ngồi vào bàn bài với ai. Anh Ngụy, đêm nay tôi thắng thật nhiều, không bằng dừng lại ở đây?”

Ngụy Tông Thao nói: “Đêm nay vận may của ông Smith rất tốt, không bằng chúng ta chơi một ván cuối cùng, chơi lớn một chút, có lẽ tôi có thể vớt vốn liếng về.”

Smith nhướng mày, đêm nay ông ta rất hào hứng, vả lại những thẻ đánh bài ở trên bàn vốn là tiền có được bất ngờ, cho dù thua hết cũng không là gì. Do đó ông ta lập tức gật đầu.

Người chia bài chia xong bốn lá bài. Lần này Ngụy Tông Thao bắt được 9 cơ, Smith bắt được 8 bích. Ngụy Tông Thao tổ: “Hai triệu Mỹ kim.”

Mọi người hơi ngạc nhiên sửng sốt, Smith dừng lại trong chốc lát, gọi nhân viên tùy tùng đi đổi thẻ đánh bài, giây lát sau cũng tổ theo hai triệu Mỹ kim.

Lá bài thứ ba, Ngụy Tông Thao có K chuồng, Smith có Q rô, lại là Ngụy Tông Thao tổ: “Sáu triệu Mỹ kim.”

Smith hơi nhúu mày một chút, cười nói: “Anh Ngụy phải đặt cược lớn như vậy sao?”

Ván bài hôm nay bắt quả chỉ là giúp vui, ai cũng không nghĩ là nghiêm túc. Smith do dự một lát, lại nghe Ngụy Tông Thao cười nói: “Đường như là hơi lớn một chút, không thì bỏ ván này đi?”

Tuy rằng Ngụy Tông Thao khách sáo nói bỏ, nhưng làm sao có thể liền tùy tiện bỏ ván bài. Smith hoặc là tiếp tục hoặc là phải úp bài tổn thất hai triệu. Mất tiền là chuyện nhỏ, nhưng mặt mũi không thể mất, ông ta lại nhìn vào mặt bài trong tay bọn họ, cũng chẳng có phân biệt được cao thấp, ai thua ai thắng còn chưa có biết được. Smith lập tức nói: “Tôi theo!”

Lá bài thứ tư, Smith bắt được J chuồng, Ngụy Tông Thao bắt được 10 cơ. Smith cười nói: “Hai triệu Mỹ kim.”

Ngón tay Ngụy Tông Thao khẽ nhíp: “Theo.” Nhân viên của sòng bạc vừa đẩy đồng thẻ bài đi thì Ngụy Tông Thao lại thông thêm một câu: “Tổ thêm sáu triệu Mỹ kim.”

Càng đánh càng lớn, Smith nhúu nhúu mày. Ông ta đã nhận ra có một chút không đúng, nhưng ông ta vẫn quan sát mặt bài, còn có một lá bài chưa lật, ông ta sẽ thắng không ít. Suy nghĩ một chút, ông ta vẫn quyết định tổ theo.

Lá bài cuối cùng mở ra, mặt bài rõ ràng, Ngụy Tông Thao bắt được J bích, Smith bắt được 9 bích. Smith biết được lá bài tẩy của mình, ông ta nâng mắt liếc nhìn lá bài tẩy của Ngụy Tông Thao một cái, lại nhìn anh ta một chút, đúng lúc nhìn thấy đầu chân mày của anh ta nhúu nhúu.

Sau khi Ngụy Tông Thao suy nghĩ một hồi lâu, mới nói: “Show hand.” Anh muốn toàn bộ thẻ bài mười triệu Mỹ kim còn lại.

Mọi người ồ lên, lần này đánh cược thật sự quá lớn, bọn họ nhìn không chớp mắt, ngay cả nhíp tim cũng không thể khống chế.

Hiện giờ Ngụy Tông Thao có bốn lá bài K, J, 10, 9, Smith có bốn lá bài Q, K, 9, 8. Bài của hai bên không phải sánh thì không được. Smith lại chậm rãi giở lên lá bài tẩy của mình, nhìn thoáng qua, chân mày nhúu chặt lại. Ông ta đã không còn thẻ đánh bài nữa, làm sao mà tổ theo.

Ngụy Tông Thao khẽ nhíp bàn bài, sau một lúc lâu mới nói: “Lần này ông Smith tới vội vàng, không có chuẩn bị thật nhiều tiền, không bằng như vậy, tôi tổ thêm hai bất động sản ở nước Pháp, tổng giá trị khoảng chừng hai mươi triệu Mỹ kim. Mọi người ở đây có thể làm chứng, tùy theo ý ngài, ông Smith.”

Anh ăn to nói lớn, một lần đánh cược liền cược năm chục triệu Mỹ kim, lấy gia sản ra chơi, chẳng phân biệt nặng nhẹ, thậm chí còn nói tùy theo ý đối thủ như vậy, đầy đủ tính chất sĩ nhục. Ông Smith giận tái mặt, ông ta đã nhìn ra Ngụy Tông Thao đang nhắm vào ông ta, nhưng ông ta hoàn toàn không biết nguyên do.

Lá bài tẩy trong tay của ông ta là 10 rô, là một bài sảnh. Chỉ cần lá bài tẩy của Ngụy Tông Thao không phải là Q thì ông sẽ thắng chắc.

Ông ta nhớ tới lúc Ngụy Tông Thao bắt được lá bài thứ năm thì mảy nhíu lại. Không biết anh phản ứng vô thức hay là làm cho ông ta xem, ông ta luôn luôn tự hỏi điểm này, bởi vậy do dự không thôi. Ngụy Tông Thao tổ toàn bộ thẻ bài, còn tổ thêm hai chục triệu Mỹ kim là bởi vì anh ta nhất định thắng hay là vì anh ta cố ý làm ra bộ dáng thắng chắc. Thật sự khiến cho đối phương khiếp đảm, nếu úp bài nhận thua thì thắng lợi ở trên bàn đã có tới mười sáu triệu Mỹ kim?

Smith càng ngày càng không thể xác định, đến tốt cùng là theo hay không theo. Ông ta đang trầm tư suy nghĩ thì cửa phòng đánh bài đột nhiên chậm rãi mở ra.

Bên trong phòng bài rất yên tĩnh, mọi người vẫn luôn im hơi lặng tiếng. Bởi vậy khi bọn họ nghe thấy tiếng vang thì ánh mắt của mọi người đều không khỏi chuyển hướng về phía cửa.

Dưới ngọn đèn thủy tinh, ánh sáng rực rỡ như sao, cửa lớn chậm rãi mở ra. Người tới mặc một bộ áo đầm màu trắng lấp lánh, hai chân thon dài trắng nõn, váy chỉ dài đến nửa đùi, ôm chặt lấy hông, eo áo được khâu lại rất nhỏ, hai bên vai cho tới phía trên mép ngực đều là voan mỏng trong suốt, da thịt như ẩn như hiện, từ ngực cho tới vai đều được trang trí bằng kim cương, dưới ánh đèn đã phản chiếu ra những ánh sáng loá mắt. Miệng của cô vênh lên, hai má hồng hồng, tóc dài uốn quăn thả một bên ngực, hơi lay động theo bước chân của cô. Giày cao gót dưới chân phát ra tiết tấu nhịp nhàng vừa nhẹ nhàng vừa khoan thai.

Một giọng nói kéo mọi người quay về hiện tại: “Trẻ như thế?” Ngụy Tông Thao ngồi tại chỗ, nghiêng đầu nhìn về phía cửa lớn, cặp mắt khẽ nhúc nhích, không rõ ý tứ.

Dư Y chậm rãi đến gần, cười khê: “Không quá trẻ, ván bài còn chưa có chấm dứt, anh tiếp tục đi.”

Cô đi tới bên cạnh Ngụy Tông Thao. Ngụy Tông Thao thuận thế nắm lấy tay cô hôn một cái, nhìn về phía Smith đang ngẩn ra, nói: “Ông Smith, tới phiên ông.”

Smith nhìn chằm chằm Dư Y, khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm, chưa thể phản ứng lại ngay được, mí mắt của ông ta giật giật, đánh giá Dư Y từ đầu đến chân. Người phụ nữ này thay đổi một thân quần áo lại có thể xinh đẹp như vậy. Ông ta rốt cuộc hiểu được vì sao Ngụy Tông Thao muốn nhắm vào ông ta, thì ra là thế.

Smith cắn chặt răng, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần. Ông ta không dám mạo hiểm đánh cược nữa, nhưng trước đó Ngụy Tông Thao đã để cho ông ta “tùy ý”. Nếu ông ta không theo, úp bài bỏ cuộc thì ông ta sẽ trở thành trò cười. Nếu ông ta thật sự tùy ý, nhún nhường ở trên sòng bài thì ông ta còn mặt mũi gì nữa, vẫn là trò cười.

Nhưng nếu ông ta lại tổ theo như vậy thì nếu thua sẽ thua năm mươi triệu Mỹ kim, khoản tiền này tuyệt đối không phải là nhỏ.

Hai tay Smith nắm lại, lòng bàn tay chậm rãi đổ mồ hôi. Ông ta nhìn lướt qua mọi người đang đứng quan sát ở ngoài, tất cả mọi người đang nhìn ông ta, chờ đợi quyết định của ông ta. Mà Ngụy Tông Thao ở đối diện, giờ phút này mang vẻ mặt thoải mái, còn nắm tay của người phụ nữ kia.

Smith cười: “Được, tôi đây tổ theo ba mươi triệu Mỹ kim, hơn nữa tôi thêm một toà nhà lớn ở Mỹ, các vị ở đây có thể làm chứng.” Ông ta chỉ chỉ Dư Y, nói: “Tôi yêu cầu thêm cô ấy vào tiền đặt cược!”

Toàn phòng lặng ngắt như tờ.

Tay của Dư Y đau nhói, Ngụy Tông Thao nắm thật chặt. Cô nhíu mày, nhìn thấy ánh mắt ở chung quanh đều hướng vào mình, ngay cả Trần Nhã Ân cũng vô cùng ngạc nhiên nhìn lại đây. Cô có chút bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút, xoay người tiến đến bên tai Ngụy Tông Thao hỏi: “Em có thể nói một chút không?”

Mặt Ngụy Tông Thao không chút thay đổi, nhìn Smith chăm chú. Người ngoài không nhận ra được tình trạng của anh nhưng Dư Y biết anh đã tức giận rồi.

Ngụy Tông Thao trầm giọng nói: “Được.”

Dư Y đứng thẳng dậy, rút tay mình ra, nhìn Smith cười, cánh tay nhẹ nhàng khoác lên lưng ghế dựa, có chút nghịch ngợm: “Tôi vẫn cho là tôi học y, tương lai chỉ có thể cống hiến cho giới y học, không ngờ rằng bây giờ lại là một cống hiến lớn cho sự nghiệp đánh bài!”

Mọi người sửng sốt, không khỏi ôm bụng cười. Không khí căng thẳng lại được tạm thời hoá giải, thì ra người phụ nữ lại là một bác sĩ, mọi người không hề coi thường nữa.

Ngụy Tông Thao hơi cong cong môi không thể nhận ra, lại muốn nắm lấy tay của cô nữa, vừa mới đụng tới thì bị cô lặng lẽ đánh ra. Dư Y đứng thẳng, không nhanh không chậm nói: “Thì ra là ông Smith thích chơi trò xưa. Lúc trước bố già đã kể với tôi, ngày xưa đánh bài thích cá cược chân tay, có đôi khi còn có thể cầm súng có một viên đạn, hai người thay nhau nhắm vào màng tang của mình, loại này là cá cược tánh mạng.” Cô dừng một chút: “À, bố già chính là ông lão Ngụy.”

Thì ra cô ta cũng quen biết ông lão Ngụy, mọi người không khỏi nhìn vào thật nghiêm chỉnh.

Dư Y làm vẻ bộ dáng buồn rầu, mày hơi hơi nhíu lại, nhưng khoé miệng còn hơi vểnh lên. Khuôn mặt này rất là vui mắt, bất luận là làm biểu cảm gì đều đẹp cả, phù hợp nhất hẳn là làm nũng, tin rằng người đàn ông nào cũng đều vui lòng chiều theo cô. Nhưng cô cũng không có làm nũng, chân mày thả lỏng ra, cô nói: “Nếu ông Smith thích chơi trò xưa thì đương nhiên là phải chiều theo ông. Nhưng mà lấy tôi so với toà nhà thì tôi cảm thấy người và vật không có đồng giá trị. Tôi không có giá bằng ông Smith, ông Smith tuy tiện ký một chữ liền giá trị thành ngàn triệu, tôi chỉ so được với một cánh tay của ông Smith.”

Dáng vẻ của cô thật biếng nhác, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng truyền tới trong tai của mọi người, nhưng làm cho người ta sồn tóc gáy: “Cho nên, không cần toà nhà gì cả, cần một cánh tay của ông là được rồi. Ông có đánh cược hay không?”

Tất cả mọi người ngẩn ngơ tại chỗ, vô cùng ngạc nhiên đánh giá người phụ nữ này một lần nữa.

Mặt Smith đỏ lên, hung hăng nhìn trừng trừng Dư Y, nắm tay thiếu điều muốn bóp nát.

Ông ta đã nghĩ không có khả năng là Ngụy Tông Thao sẽ đồng ý cá cược người phụ nữ của mình trước mặt công chúng, không ngờ rằng cuối cùng là người phụ nữ này mở miệng. Ông ta nghĩ rằng người phụ nữ của Ngụy Tông Thao chỉ là một nhân viên bán hàng ở tầng chót nhất, không ngờ rằng cô ta lại là một bác sĩ, thậm chí còn quen biết với bố già.

Hơi lạnh máy điều hoà dường như không có tác dụng, sau lưng ông ta đều là chỉ chút mồ hôi. Hiện giờ ông ta đã thật sự đâm lao phải theo lao, đã không còn khả năng thu lại lời nói của mình, nếu không thì khi ông ta đi ra khỏi phòng đánh bài này, ông ta cũng sẽ không thể sống yên trong giới kinh doanh!

Cũng không nghĩ là Dư Y đột nhiên bật cười: “Tôi biết vừa rồi ông Smith đã nói giỡn, tôi cũng đã không biết lớn nhỏ một hồi, hy vọng là ông Smith không để ý đến.” Cô liếc mắt nhìn nhân viên phụ trách thể đánh bài, nói: “Ông Smith cũng tổ theo ba mươi triệu Mỹ kim.”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Smith còn căng thẳng toàn thân, tay cầm bài không tự chủ được run lên. Không đợi cho ông ta mở miệng, Ngụy Tông Thao ở đối diện đã nâng tay lên, nói: “Chờ một chút, vừa rồi ông Smith còn tổ thêm một toà nhà lớn ở nước Mỹ, không biết là giá trị bao nhiêu, tôi cũng tổ theo đồng giá trị như vậy, xin mời các vị ở đây làm chứng.” Anh cong môi, ra hiệu cho Smith: “Ông Smith, có thể mở lá bài tẩy ra được chưa?”

Bên trong phòng bài, tất cả hô hấp đều ngưng lại, mọi ánh mắt đều nhìn chăm chăm vào lá bài trong tay của hai người. Bọn họ đã hoàn toàn quên mục đích ban đầu là giúp vui, cũng quên đi bữa tiệc ăn uống linh đình ở bên ngoài, chỉ muốn chờ đợi kết quả của ván bài này, còn mạo hiểm kích thích hơn so với kết quả của đại hội vua bài.

Hai lá bài tẩy lẳng lẳng nằm trên bàn rút cuộc bị người ta cầm lên, tốc độ chậm chậm kéo dài, hé ra 10 rô, là sảnh. Ông Smith cầm bài, trán đầy mồ hôi.

Đầu bên kia là Ngụy Tông Thao có vẻ không chút để ý gì, vắt chân dựa lưng vào ghế ngồi, nói: “Nhất Nhất, em tới đây.”

Kết quả ván bài này vô cùng lớn, để cho người phụ nữ này công bố. Cô không luống cuống không chối từ, không nói hai lời liền tiến lên một bước, ngón tay mềm mại, trắng nõn đặt lên mặt trái của lá bài, chậm rãi nhấc lên một góc, lật qua, nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn.

Người đàn ông này từng bước một dần dặt đối thủ cá cược thêm, khiến cho đối phương không còn đường lui, thắng bại đã quá rõ ràng khi anh đưa tay lên nói “Chờ một chút”, nhưng mọi người vẫn cứ mong đợi tận mắt chứng kiến.

Quả nhiên là hé ra con Q, con Q cơ này quyết định ván bài vô cùng lớn này. Ngụy Tông Thao thắng ván này, bốn mươi sáu triệu Mỹ kim cộng thêm một toà nhà lớn ở nước Mỹ. Một ván bài nho nhỏ giúp vui làm rung động lòng người!

Smith chết lặng ngồi trên ghế, tay chân tê liệt, không thể đứng dậy nổi.

Không khí trong phòng bài đã thay đổi, không còn thích hợp để chơi bài nữa. Mấy người thổn thức một hồi, đều rời khỏi phòng đánh bài, ngảy người trong tiếng nhạc tao nhã của bữa tiệc một lúc lâu, nhưng vẫn không thể hoàn toàn khôi phục lại bình thường.

Ngụy Tông Thao còn lại trong phòng bài, trầm giọng ra lệnh cho người rời đi cuối cùng khoá cửa phòng bài lại. Đám người vừa đi thì anh lập tức ôm Dư Y đến trên bàn bài. Dư Y hét lên một tiếng, vội vàng quàng lấy cổ của anh, không đợi cho cô kịp phản ứng lại thì ngực liền truyền đến luồng khí nóng bỏng. Ngụy Tông Thao đang gặm cắn cách làn voan mỏng, giọng nghèn nghẹn hỏi: “Ai cho em mặc loại quần áo này?”

Dư Y cọ cọ, cười nói: “Mã Đế Na chọn cho em, có đẹp không?”

Ngụy Tông Thao ôm chặt eo cô, chậm rãi ngẩng đầu, hôn lên cổ cô, nói: “Lại là người phụ nữ đó.”

Dư Y rên rỉ, đẩy đầu của anh ra. Ngụy Tông Thao cắn cô: “Em có biết vừa rồi thắng bao nhiêu hay không?”

“Em biết.” Dư Y đẩy không ra đầu của anh, cúi đầu la lên: “Đau.”

Bàn tay của Ngụy Tông Thao đã tiến vào giữa hai chân của cô: “Có một nửa là em thắng cho anh, có biết hay không?”

Dư Y cười ha ha: “Vậy anh phải chia cho em sao?”

Ngụy Tông Thao buồn cười, ôm lấy khuôn mặt của cô hôn lên một ngụm: “Muốn không?”

Mắt Dư Y sáng lên: “Muốn!”

Ngụy Tông Thao kéo xuống dây kéo ở sau lưng cô, bàn tay tiến vào trong đồ lót, thiếu chút nữa là xé rách cái váy. Dư Y khẽ kêu lên, trước ngực đã trần trụi, làn váy đã bị Ngụy Tông Thao đẩy tới mông.

Ngụy Tông Thao ôm chặt cô: “Anh lập tức cho em.” Một tay nắm lấy bầu ngực cô, một tay ôm lấy vai của cô, hít thở ngày càng dồn dập.

Dư Y khấn trương, làn da đều trở nên hồng hồng, lỗ tai nóng lên. Cô muốn Ngụy Tông Thao đổi địa điểm nhưng Ngụy Tông Thao đã không thể khống chế được nữa, chỉ trong chớp lát là đã thúc vào. Dư Y cả kinh, lại muốn đẩy anh ra. Ngụy Tông Thao cắn răng, cúi đầu trấn an, cho cho đến khi đỡ dành cô xong thì anh mới oán giận nói: “Cho em trốn ở dưới bàn làm việc, sau này anh sẽ đặt em ở trên bàn nhiều lần!”

Đèn thủy tinh ở trên đầu rất chói mắt, ở bên ngoài cửa vẫn là cảnh tiệc tùng tưng bừng, trong phòng đánh bài trống trơn chỉ có hai người bọn họ. Tiếng thở dốc càng ngày càng vang, trên mặt bàn đánh bài xanh biếc, làn da của Dư Y đã hiện lên màu hồng nhạt. Cô không dám hét ra tiếng, chỉ có thể cố gắng cắn môi. Ngụy Tông Thao lại còn muốn hôn cô, khiến cho cô ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Tính xâm lược của anh quá mạnh mẽ, cả bàn bài đều đang lay động. Anh ghé vào bên tai Dư Y nói ra những lời hung ác, giống như là muốn lột da cô. Anh nói được thì làm được, sức lực càng ngày càng lớn. Dư Y luôn đẩy anh ra, ngay cả chùm tia sáng trong tâm mắt đều đang lắc lư. Cô che miệng lại thét chói tai, hai chân bị căng ra không thể khống chế được. Ngụy Tông Thao ngăn lại hai tay cô, hôn xuống. Trong lúc ý thức của Dư Y dần dần rời đi thì ngoài cửa đột nhiên truyền đến giọng nói: “A Tông, anh ở đâu?”

Trần Nhã An động cánh cửa, sau khi đẩy đẩy một chút lại hỏi lần nữa: “A Tông?”

Dư Y bỗng nhiên tỉnh táo lại, đẩy Ngụy Tông Thao một tý, rồi dựa vào phía ngoài mép bàn tròn. Ngụy Tông Thao kéo cô trở lại, nghiêng rằng nghiêng lợi va chạm mãnh liệt. Thiếu chút nữa thì Dư Y bị hỏng mắt, cào nát bả vai của anh: “Đi ra ngoài, có phụ nữ tìm anh kia!”

Ngụy Tông Thao cười nhẹ: “Ra không được.” Anh ôm lấy Dư Y, chậm rãi đi về tường phía đông của phòng bài. Nơi đó có một bức tranh, sau lưng là một cánh cửa ngầm, trong cửa ngầm là thang máy thông tới tầng cao nhất.

Ngụy Tông Thao áp Dư Y vào thang máy, giải thích: “Khách dùng thang máy chỉ tới lầu năm mươi chín, mỗi phía đông của tầng lầu có một thang máy riêng, không ai có thể đi.”

Dư Y đứng không vững, chỉ có thể ôm lấy cổ của anh. Đến tầng sáu mươi thì cô bị Ngụy Tông Thao ôm vào phòng ngủ, lại càng không có sức lực mở miệng nữa, cô rốt cuộc biết được chỗ có hại của giận dữ. Giờ phút này cô tuyệt đối đang nằm vào thế yếu, mà Ngụy Tông Thao thì đã biến thành người điên.

Dư Y muốn khóc lên, vài lần đều thiếu chút nữa là tắt thở. Trong phòng ngay cả đèn cũng chưa mở lên, nhưng bức màn thì chưa có đóng lại, thành phố Singapore vào ban đêm chiếu sáng cả gian phòng này. Cô có thể thấy hai mắt của Ngụy Tông Thao đỏ ngầu.

Cô chịu không nổi, rốt cuộc trốn tránh, bị té xuống dưới giường. Sàn nhà lạnh như băng nhưng lại nhanh chóng ấm lên. Ngụy Tông Thao hơi thông thả lại, ôm lấy cô hôn môi, chạm vào chóp mũi của cô, thấp giọng nói: “Hôm nay em mặc ít quá, khi vào cửa là anh đã không chịu nổi nữa.”

Anh động dậy, Dư Y run rẩy, anh lại khàn giọng nói: “Em nói em nên vì sự nghiệp cờ bạc và dâm hiến, lúc ấy anh đã muốn ném em lên bàn đánh bài.”

Dư Y thấy lưng anh đã bị quào trầy ra máu, hơn nửa ngày mới mở miệng nói: “Trần Nhã Ân gọi anh là A Tông, vừa rồi em muốn cắt đứt anh!”

Ngụy Tông Thao sững sốt, sau khi nhìn cô một lúc lâu thì đột nhiên cười lớn một tiếng, ôm cả người cô vào trong ngực, không để cho cô đụng phải mặt đất lạnh như băng, liên tục hôn cô, nói: “Đứng ở bên cạnh anh, anh sẽ luôn cho em một nửa tiền thắng được.” Anh mạnh mẽ thúc vào, Dư Y lại khê kêu lên.

“Chỉ cần em từ này về sau đứng ở bên cạnh anh, cái gì anh cũng đều cho em!”

Chỉ cần em không bỏ đi!

Dư Y cam chịu, ôm chặt lấy anh, cố gắng chịu đựng từng cái thúc sâu vào mà anh mang đến. Thì ra là cô rất muốn anh, nghĩ đến đã muốn quên đi rất nhiều chuyện, cô yêu mỗi lời ngon tiếng ngọt của người đàn ông này, bởi vì anh vừa độc tài vừa tàn nhẫn, vừa tự cao tự đại, lời nói thật lòng của anh nói ra sẽ rất rung động!

Dư Y thức dậy, ánh mặt trời thật chói mắt, chắc là đã đến giữa trưa. Cô không động dậy, Ngụy Tông Thao còn đang ghé vào sau lưng cô, thường thường hay hôn cô một chút, bàn tay ôm lấy ngực của cô không chịu buông ra, không muốn rời đi.

Giọng nói Dư Y khàn khàn, uể oải: “Mã Đế Na nhất định là đang tìm em khắp nơi, anh thức dậy nhanh lên.”

Ngụy Tông Thao hôn bả vai của cô: “Không.”

Dư Y lại nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, trong ngực rất ấm áp, cô cũng không muốn rời đi. Không biết qua bao lâu cô mới mở to mắt ra, nói: “Ngụy Tông Thao, Smith bây giờ thế nào rồi?”

“Trước tiên đừng đụng tới ông ta.” Ngụy Tông Thao ôm lấy Dư Y, dưới ánh mặt trời, thân hình này loang lổ vết hồng. Anh cong môi lên, mò lấy túi mua sắm ở trên mặt đất, lấy ra một bộ quần áo, nói: “Mặc nó vào, còn có một Ngô Văn Ngọc nữa.”

61. Chương 61

Cái váy tối hôm qua bị xé nát. Dư Y nhớ rõ ràng khi vào thang máy thì váy vẫn còn mặc ở trên người, sao lại bị huỷ như thế này? Cô có ấn tượng rất mơ hồ.

Lúc thay quần áo cô thuận miệng hỏi một câu. Ngụy Tông Thao im lặng một lát rồi nói: “Lần sau sẽ biểu diễn lại.”

Dư Y liếc trắng con mắt, sau khi thay váy thì cô chạy vào toilet, chạy đến trước mặt Ngụy Tông Thao, ôm lấy anh, nhón chân lên hôn một cái. Ngụy Tông Thao nâng cổ cô lên, khiến nụ hôn này trở nên sâu hơn.

Buổi chiều ngày hôm qua Dư Y ngủ đến mơ mơ màng màng, khi tỉnh dậy thì phát hiện tay chân của mình rất cuộc đã khôi phục lại sức lực. Mã Đế Na và A Thành vẫn chờ ở bên ngoài phòng ngủ. Dư Y thay váy, chải đầu một chút liền rời đi, vẫn không có thời gian quan sát tầng sáu mươi thần bí này.

Lúc này đây cô đi ra khỏi phòng ngủ, phát hiện mình không rõ phương hướng. Cô không biết lối đi trước mặt được coi là hành lang hay là đại sảnh. Cô nhìn không thấy ranh giới.

Ngụy Tông Thao dắt tay cô, dẫn cô đi về phía thang máy, nói: “Diện tích của chỗ này cũng không có lớn như là em tưởng tượng. Bên kia có hồ bơi trong nhà, một nửa diện tích là mở cửa sổ trên mái nhà (skylights), lầu thượng của tầng này có một vườn treo (hanging garden). Phía tây và phía bắc có hai thang máy có thể đi xuống tất cả các lầu, những người khác không thể lên được tầng sáu mươi.”

Dư Y tò mò: “Tại sao nơi này không làm phòng khách sạn? Làm nhà hàng ngắm cảnh cũng tốt, bên ngoài rất đẹp!”

Ngụy Tông Thao cười nói: “Ừ, tốt nhất thì đương nhiên phải để lại ỉnh.”

Thì ra bởi vì nơi này là tốt nhất, cho nên anh đem toàn bộ tầng lầu làm của riêng. Dư Y lú lười không nói nên lời.

Sòng bạc tầng dưới cùng có một gian “Phòng khách”, mười năm trước lúc Thế giới giải trí bắt đầu kinh doanh, số lần phòng khách được sử dụng coi như là thường xuyên, cho đến khi nền móng Thế giới giải trí càng ngày càng vững thì phòng khách đã bị bỏ quên.

Hiện giờ cửa của phòng khách lại được mở ra lần nữa. Ngô Văn Ngọc đã bị nhốt suốt đêm.

Chạng vạng ngày hôm qua cô ta vốn là đã tan ca, còn chưa kịp thay đồng phục ra thì đã bị người mang đến nơi này. Căn phòng thật tối, cô ta bị trói vào ghế không động đậy được, cổ họng hét đến khan tiếng cũng không có người để ý tới, khóc cũng muốn cạn nước mắt rồi.

Cô ta run sợ trong lòng, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nỗi sợ hãi trong bóng tối càng ngày càng nghiêm trọng, thấm vào từng lỗ chân lông của cô ta. Lúc cánh cửa trước mặt cô ta được mở ra, tóc gáy cô ta lập tức dựng thẳng lên, cả người khấn trương run rẩy, cho đến khi thấy rõ người tới, cô ta không dám tin: “Trang...Anh Trang!”

Tay Trang Hữu Bách cầm hộp thức ăn nhanh, đem cửa đóng lại một lần nữa. Anh ta ngồi vào bên cạnh bàn bắt đầu dùng cơm, nói: “Bánh mì ốp la, có muốn ăn không?”

Ngô Văn Ngọc run rẩy môi, một chữ cũng không dám nói. Trang Hữu Bách khuấy khuấy cái trứng ốp la ở trong chén, thấm bánh mì vào trứng sau đó mới cắn một miếng, vừa ăn vừa nói: “Cô đã bị nhốt ở trong này mười hai tiếng đồng hồ, bây giờ là năm giờ sáng, tôi hỏi cô trả lời, đừng có nói dối, nếu không thì cô rất khó đi ra khỏi cánh cửa này.”

Ngô Văn Ngọc hết hồn, biết bản thân mình đã gặp rắc rối. Cô ta vừa khóc vừa trả lời, mỗi một âm tiết đều run rẩy, trên người đã sớm ướt đầm mồ hôi, trang điểm trên mặt không biết đã trở thành cái dạng gì. Sau đó bên trong lại bị bóng tối vùi lấp, cô ta liều mạng di chuyển về phía cửa, gào thét nhưng không ai để ý tới. Cô ta ngã bò trên đất lại đứng lên, không biết qua bao lâu thì cô ta bị người xốc lên, rốt cuộc được mang ra khỏi căn phòng tối tăm này.

Ngô Văn Ngọc hỗn loạn, cho đến khi cô ta tỉnh táo lại thì phát hiện mình đã được đưa tới một nơi đã từng đến.

Cả một mặt là bức tường bằng kính, cả một mặt kia là bức tường theo dõi, xa xa còn có một quầy rượu. Ngày hôm đó cô ta nhận được điện thoại, Ngụy Tông Thao kêu cô ta thông báo cho Dư Y đi đưa rượu. Cô ta đã tự quyết định bring rượu đến văn phòng, vốn là còn muốn đem chai rượu để lên quầy rượu, ai ngờ lập tức bị Ngụy Tông Thao lạnh giọng quát kêu ngừng lại. Cô ta ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, ngày đó chợt nghe Ngụy Tông Thao tuôn ra một chữ “Cút”. Cô ta run rẩy một chút, lập tức bỏ chạy ra ngoài, thề không bao giờ đưa rượu đến nữa. Thế nhưng chỉ vài ngày ngắn ngủi, cô ta lại tới nơi này nữa.

Ngụy Tông Thao đang đứng trước bức tường kính nhìn xuống dưới lầu. Hôm nay đại hội vua bài đã bắt đầu, mây cát tường màu vàng đã bị lấy đi, tám mươi bàn đánh bài đã được xếp ngay ngắn ở đó. Ở mỗi bàn đánh bài đều có bảy đến mười người ngồi, giám thị đang đi tới lui tuần tra. Bốn phía đều có đặt máy quay phim, đài truyền hình đang quay trực tiếp.

Ngô Văn Ngọc ngã trên mặt đất, ngửa đầu nhìn về phía bóng lưng của Ngụy Tông Thao, luống cuống vội vàng run giọng giải thích: “Anh Ngụy, anh Ngụy, tôi thật sự không biết mà!” Cô ta khóc sụt sùi: “Ngày hôm qua quây bar bê bộn nhiều việc, điện thoại là do tôi tiếp, tôi kêu Dư Y đi đưa rượu lên, thật sự không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, tôi nghĩ là Dư Y tự nguyện, tôi cũng sợ đắc tội với ông Smith vậy!”

Giọng nói của cô ta chân thành khẩn thiết, vừa nước mắt vừa nước mũi, chống trên mặt đất không ngừng kêu oan: “Điện thoại là từ bộ phận khách sạn gọi tới, tôi không biết vì sao bọn họ muốn lừa người ta, tôi thật sự cái gì cũng không biết!”

Ngô Văn Ngọc cho rằng gặp chuyện không may thì có lẽ Dư Y báo cảnh sát, hay là ông Smith tới khiếu nại, cho nên cô ta mới bị giam giữ một đêm. Cô ta nghĩ rất rõ ràng, chỉ cần cô ta khẳng khái chắc chắn việc này không quan hệ với mình thì cô ta sẽ không có chuyện gì.

Cô ta đang muông tiếp tục, bỗng nhiên nhìn thấy Ngụy Tông Thao xoay người lại: “Tự nguyện?” Giọng nói trầm thấp nặng nề, trùng hợp khuất ánh sáng, thấy không rõ vẻ mặt của anh.

Ngô Văn Ngọc sửng sốt, lập tức phản ứng lại, nhanh chóng gật đầu nói: “Đúng đúng, Mã Đế Na có tìm tới, nhưng mà tôi nghĩ là cô ấy tự nguyện, ngày thường quan hệ nam nữ của cô ấy tương đối lung tung. Tôi biết lần này là tôi sai rồi, bất luận như thế nào thì tôi cũng phải đi thông báo cho quản lý. Tôi đã sai rồi anh Ngụy, tôi thật sự không có cố ý...”

Những lời này của cô ta còn chưa có nói xong, bỗng nhiên phía sau đi tới một người phụ nữ, mặc một cái váy hoa dài tới mắt cá chân, mái tóc dài vừa đen vừa thẳng rũ xuống ở sau lưng, đi tới trước mặt Ngụy Tông Thao. Ngụy Tông Thao vuốt vuốt tóc cô ta, nói: “Rửa mặt sao rửa lâu như vậy?”

“Vâng.” Cô ta nói: “Cơm trưa hơi có nhiều dầu mỡ.”

Ngô Văn Ngọc ngạc nhiên sợ hãi, nhìn nhanh về phía bóng dáng đang nói kia, cánh tay đang chống trên đất đột nhiên run rẩy dữ dội. Cô ta nghe thấy Ngụy Tông Thao trầm giọng nói: “Ngày hôm qua em không có ăn gì cả, vừa rồi quả thật không nên ăn nhiều dầu mỡ. Anh đã kêu nhà bếp nấu cháo để em ăn một chút.”

Anh nói xong, lại liếc Ngô Văn Ngọc đang quỳ trên đất, thản nhiên nói: “Cô nói tiếp đi, tôi còn muốn nghe.”

Hai chân của Ngô Văn Ngọc cứng ngắc, thân trên run rẩy, nhìn thấy người phụ nữ mặc váy dài chậm rãi xoay lại thì đúng là Dư Y, người mà vào buổi chiều ngày hôm qua sau khi đi lên lầu năm mươi tám liền biến mất.

Người cô ta mềm nhũn, đột nhiên tê liệt ngã xuống.

Cái ly Dư Y để ở quầy bar đã tìm không thấy đâu, cà phê ở trong máy pha cà phê không có vấn đề gì. Ngụy Tông Thao đã phái Trang Hữu Bách điều tra qua, chứng cứ bỏ thuốc đã biến mất.

Ngô Văn Ngọc thật sự đã nhận được điện thoại của phòng khách sạn. Nếu điện thoại là từ tổng đài gọi tới thì còn có ghi âm có thể tra ra, đáng tiếc điện thoại lại là từ phòng khách sạn gọi tới, chẳng những không có ghi âm, ngay cả người gọi điện thoại cũng không có thấy mặt.

Ngụy Tông Thao đã ngồi xuống sofa, thấy Dư Y ăn cháo thơm ngào ngạt, anh cong môi lên một chút, không nhanh không chậm nói: “Tôi không có tính kiên nhẫn, tốt nhất là cô khai ra rõ ràng một lần.”

Ngô Văn Ngọc vừa ăn năn vừa oán hận, xiết chặt nắm tay cố gắng mạnh mẽ chống đỡ. Giờ phút này cô ta đã sớm lệ rơi đầy mặt, đôi mắt ngấn lệ mịt mờ nhìn về phía Dư Y. Thấy Dư Y đang nhàn nhã ăn cháo, thảnh thơi còn ngẩng đầu cười với cô ta, Ngô Văn Ngọc ước gì có thể xé rách mặt của Dư Y. Nhưng bây giờ cái gì cô ta cũng không có dám làm, thậm chí như là tê liệt, hai chân đều không động đậy được. Hơn nửa ngày cô ta mới mở miệng: “Tôi... Ngày hôm qua tôi thật sự có nhận được điện thoại của phòng khách sạn, thật là ông Smith muốn rượu.”

Chẳng qua là cú điện thoại kia đã gọi trước đó vài phút, vào lúc Dư Y đang tìm ly nước ở khắp nơi. Sau khi cô ta cúp điện thoại thì tâm tư khê động, lấy ra thuốc bột đã được chuẩn bị từ lâu, vẩy một chút vào trong ly nước, sau đó mới nhắc nhở Dư Y. Lúc Dư Y uống cà phê thì đúng lúc có một cú điện thoại khác gọi tới nữa, sau khi cúp điện thoại thì cô ta kêu Dư Y đi đưa rượu.

Ngụy Tông Thao gật gật đầu, cũng không có tỏ thái độ gì, mà là đột nhiên hỏi: “Từ đâu mà cô biết ông Smith?”

Ngô Văn Ngọc run cầm cập nhớ lại: “Vài ngày trước tôi đã đưa rượu tới sông bài, nghe được... Nghe được ông Smith đang... đang nói chuyện phiếm với khách...”

Ngụy Tông Thao nhướn nhướn mày, ngay cả Dư Y cũng bỏ chén xuống, lẳng lẳng nhìn Ngô Văn Ngọc.

Ngày đó Ngô Văn Ngọc ở nhà đợi cho đến trời sáng, từ đầu cho đến cuối cũng không thấy A Lực đến như đã hẹn. Cô ta vô cùng căm hận, ước gì có thể giết chết Dư Y. Lúc trước không có Dư Y, mỗi ngày A Lực đều ngủ lại ở chỗ cô ta. Dư Y vừa xuất hiện thì A Lực đã thấy những người phụ nữ khác chường mắt.

Cô ta không rõ Dư Y xinh đẹp ở chỗ nào, khi bưng rượu đi sông bạc thì thất thần. Có một người đàn ông đột nhiên kêu cô ta qua, đúng lúc cô ta nghe thấy người bên cạnh nói: “Phụ nữ Á Đông không giống như người thường, cô ấy chân chính là người phụ nữ Á Đông, rất đẹp.”

Người khách ở bên cạnh hỏi: “Ông Smith có hứng thú với cô ta?”

Ngô Văn Ngọc không khỏi nhìn qua, theo tầm mắt của bọn họ, đúng lúc nhìn thấy Dư Y đang bưng khay chậm rãi đi qua từ xa xa.

Ông Smith cười nói: “Đương nhiên là có hứng thú, nhưng mà không biết cô ấy có bằng lòng hay không.”

Đối phương cười nói: “Có người phụ nữ nào lại từ chối ông Smith chứ, cho dù có phản kháng, đút cho chút thuốc thì có thể khiến cho cô ta trở nên hiền lành!”

Trong lòng Ngô Văn Ngọc khê động, lập tức hỏi thăm người ta thì mới biết người ở lâu năm mươi tám này là ông Smith lưu tình khắp nơi, trong vài ngày đã ngủ qua với vài người phụ nữ rồi.

Ngô Văn Ngọc lén mua về vài viên thuốc nghiền thành bột, vẫn luôn tìm cơ hội. Đúng lúc ngày hôm đó cô ta đã nhận được điện thoại gọi đến từ phòng khách sạn, cô ta nghĩ rằng ngay cả ông trời cũng giúp đỡ cô ta, không kịp suy nghĩ nhiều liền lập tức hành động.

Ngô Văn Ngọc rót cuộc khai xong, run giọng nói: “Anh Ngụy, chính là như vậy, tôi đã sai rồi, tôi sẽ đi sở cảnh sát tự thú...”

Cô ta thà rằng đi sở cảnh sát cũng không hy vọng rơi vào tay của Ngụy Tông Thao. Ai chẳng biết rằng ông chủ lớn đã làm giàu như thế nào. Lúc cô ta vừa vào làm ở sông bài đã từng nghe nói qua “phòng khách”, nơi đó có tay chân bị đứt lìa, có máu tươi đầy đất, vết máu không được lau chùi sạch sẽ, sau đó lại còn được lấp đặt thêm vài thiết bị.

Về mặt Ngô Văn Ngọc chờ đợi, thấy Ngụy Tông Thao cười lạnh một tiếng: “Sở cảnh sát?” Anh trầm giọng nói: “A Trang.”

Trang Hữu Bách vẫn luôn chờ ở bên ngoài văn phòng, nghe thấy kêu mình, anh ta lập tức đẩy cửa đi vào, còn mang theo một người đàn ông ở đằng sau.

Thân hình của người đàn ông này rất cao, tóc húi cua, mặt chữ điền. Dư Y nhìn thấy anh ta thì ngạc nhiên kêu lên một tiếng. Cô nhớ rõ người này, đúng là người khi ở Hong Kong đã giả bộ đụng xe, luôn ôm cô động

tay động chân. Sau đó người này bỏ trốn mất tăm mất tích, cô cũng không biết cảnh sát có phá được án hay không.

Dư Y không chỉ giật mình vì nhìn thấy anh ta một lần nữa, mà còn bốn tháng trước người này còn đang tốt đẹp, nhưng giờ đây khi anh ta từ bên ngoài đi vào văn phòng, chân trái khập khiễng, đi lại khó khăn. Anh ta lập tức kêu một tiếng: “Anh Ngụy.” Rồi nhìn về phía Dư Y, cung kính nói: “Cô Dư!”

Ngụy Tông Thao không lên tiếng. Trang Hữu Bách đi theo anh đã nhiều năm, không cần mở miệng cũng hiểu được ý tứ của anh, anh ta nói với người đàn ông ở sau lưng: “Mang cô ta về, chăm sóc cho thật tốt.”

Người đàn ông kia vội vàng gật đầu: “Ái chà, được, tôi lập tức mang cô ta đi.”

Anh ta xốc cánh tay Ngô Văn Ngọc lên, Ngô Văn Ngọc gào lên: “Các người muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi không muốn đi, tôi không muốn đi!”

Trang Hữu Bách nhú mày : “Bịt miệng của cô ta lại.”

Người đàn ông kia lập tức bịt miệng của cô ta lại. Trang Hữu Bách nói: “Mang cô đi Geylang, im lặng!”

Ngô Văn Ngọc ngẩn ra, không dám tin, nước mắt lập tức trào ra, nhìn về phía Dư Y cầu xin, liệu mạng đá chân giầy dựa. Cô ta giống như là điên lên, sức lực bỗng nhiên đột phát, nhưng mà có giầy dựa ra sao cũng vô dụng, chỉ chốc lát sáu thì cô ta đã bị người ta kéo ra khỏi văn phòng.

Dư Y không hiểu ra sao cả, suy nghĩ một chút, nhú mày hỏi: “Geylang là nơi nào vậy?”

Ngụy Tông Thao ngồi dậy, sửa sang lại âu phục, trả lời: “Nơi đó có làng chơi.” Anh thấy Dư Y sững sờ thì khom lưng xuống nâng mặt của cô lên, hôn lên môi cô.

Dư Y có ‘có thù tất báo’ như thế nào đi nữa cũng không thể chấp nhận đưa một người phụ nữ đến làng chơi. Phương pháp trả thù có hàng ngàn cách, nhưng đưa người phụ nữ cho đàn ông chơi đùa là phương pháp thấp hèn ghê tởm nhất. Cô đẩy Ngụy Tông Thao ra, nghiêm mặt nói: “Khiến cho cô ta rời khỏi sông bài, đừng bắt cô ta đi làm cái loại chuyện đó!”

Ngụy Tông Thao cười nói: “Không đành lòng?” Anh vén mái tóc dài của Dư Y ra sau tai cô, sờ sờ hai má của cô, nói: “Anh cũng không nỡ để em chịu nhục. Ngày hôm qua nếu em thật sự gặp chuyện không may, em đoán xem anh sẽ làm như thế nào? Khi người khác ra tay với em, cho tới bây giờ bọn họ cũng không có không đành lòng. Ai dám đụng tới em, có thể thử trước xem...” Anh hôn Dư Y, vô cùng dịu dàng, giống như đang vỗ về.

Ở đầu khác, Trang Hữu Bách đi vào sông bài ở lầu hai, tìm được Trần Nhã Ân, nói: “Cô Trần, tổng giám đốc Ngụy ời cô.”

Trần Nhã Ân đang tuần tra, sau khi nghe vậy thì lập tức dẫn dò một tiếng rồi đi theo Trang Hữu Bách, nhưng không có đi về phía văn phòng, mà là đi tới quầy bar. Trang Hữu Bách lấy ra một bì thư từ trong túi, đưa cho Trần Nhã Ân, nói: “Tổng giám đốc Ngụy nói, mời cô Trần tự mình đem lá thư này giao cho quản lý.”

Trần Nhã Ân chậm rãi cầm lấy lá thư, sắc mặt đột nhiên thay đổi, không khỏi nhìn về phía Trang Hữu Bách. Trang Hữu Bách cười nói: “Thư từ chúc, làm phiền cô Trần.”

Mười phút sau, Trần Nhã Ân tìm được Ngụy Tông Thao ở sông bài lầu hai, thấy anh đang đi xung quanh sân thi đấu, vài nhân viên công tác đi theo phía sau. Dư Y đứng bên cạnh mặt ngược lên, hai người đứng sóng đôi với nhau.

Ở trong sân thi đấu, Lý Tinh Truyền mở lá bài tẩy lên, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Ngụy Tông Thao, ngón tay cái khẽ xoa xoa khoe miệng bị bầm.

Dư Y mặc một bộ váy dài phóng khoáng, nhẹ nhàng thoải mái động lòng người, cùng với Trần Nhã Ân đang đi tới ở đối diện như là hai loại hoa hồng trắng và đỏ. Lý Tinh Truyền nhớ tới sự mềm mại mà bàn tay đã chạm vào, không khỏi cong môi lên.

Người chia bài nói: “Ông Lý thắng!”

62. Chương 62

Ngụy Tông Thao đang hỏi nhân viên công tác tình hình thi đấu.

Đại hội vua bài sẽ thi đấu bằng bài tây, chủ đề bao gồm bài baccarat, xì dách, xì tố, Texas Hold'em poker. Trong sòng bài sẽ không cho phép bất cứ ngoài tầm kiểm soát nào xảy ra, bởi vậy đánh bài ở trong này không chỉ ngoài vận may mà còn cần xem kỹ thuật đánh bài. Mỗi bàn đều có một người nổi bật, Ngụy Tông Thao cần biết danh sách tất cả các đối thủ.

Anh đang nói chuyện với nhân viên công tác, Trần Nhã Ân ở đối diện đã đến gần: “Tôi có chuyện nói với anh.”

Nhân viên công tác dừng một chút, Ngụy Tông Thao lại đối với cô ta coi như không thấy, vẫn cứ nói: “Điều động toàn bộ camera, không để trống cái nào.”

Trần Nhã Ân kìm nén, chờ cho Ngụy Tông Thao nói xong, cô ta mới nói: “A...”

Chữ “Tông” còn chưa có nói ra thì Dư Y vẫn luôn bị cô ta không đếm xỉa tới đột nhiên nói: “A Tông, có phải anh còn bận một lúc lâu? Em đi tìm Mã Đế Na.”

Ngụy Tông Thao nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cười như không cười: “Mười phút.”

Anh liếc Trần Nhã Ân một cái: “Đến văn phòng.” Anh xoay người liền đi về phía một gian phòng làm việc nhỏ. Trần Nhã Ân đi qua bên cạnh Dư Y, mỉm cười liếc cô một cái.

Văn phòng này rất nhỏ, Ngụy Tông Thao ngồi vào ghế làm việc, không gian dường như có vẻ chật chội.

Trần Nhã Ân nhú chặt mày, đi thẳng vào vấn đề, nói: “Anh giao thư từ chúc của Ngô Văn Ngọc cho tôi là có ý gì?”

Ngụy Tông Thao thần nhiên hỏi lại: “Cô muốn tôi giải thích với cô?”

Trong lòng Trần Nhã Ân căng thẳng, tiến lên một bước, nói: “A Tông, anh nghĩ rằng tôi quen với cô ta?”

Ngày hôm qua Trần Nhã Ân cùng với Ngụy Tông Thao đi đến phòng của Lý Tinh Truyền, dĩ nhiên biết rất rõ chuyện này. Cô ta cũng biết “phòng khách” đã lâu không dùng đến lại có giam giữ người ở bên trong, sau khi nghe ngóng một chút liền có người tiết lộ ẩn ý. Trần Nhã Ân vội vàng nói: “Anh tin vào lời đồn hay là Ngô Văn Ngọc kia nói bừa ở trước mặt anh? Chúng ta đã quen biết nhau hơn mười năm, tôi là người như thế nào anh còn không rõ sao?”

Ngụy Tông Thao chậm rãi nói: “Gần đây cô rất quan tâm đến chuyện của quầy bar, ngày đầu tiên trở về là đã muốn đi lật qua tư liệu của nhân viên.” Anh dựa lưng vào ghế ngồi, thoải mái nói: “Sao nào, quản lý quầy bar của tôi còn chưa có báo cáo lại với cô là đêm qua anh ta đã gặp Trang Hữu Bách?”

Sắc mặt Trần Nhã Ân khế thay đổi, nổi sùng nói: “Tôi chỉ là muốn xem tư liệu của nhân viên mà thôi.”

“Nhân tiện kêu quản lý giao một đồng chuyện khác nhau cho người mới, khiến cho cô ấy không rảnh để làm chuyện gì khác.” Ngụy Tông Thao cười khẩy: “Trần Nhã Ân, đừng có diễn kịch ở trước mặt tôi, cũng đừng mơ tưởng giở thủ đoạn ở dưới tay tôi. Ngày hôm qua cô đã chặn lại Mã Đế Na ở ngoài văn phòng của tôi, nên nghĩ đến sẽ có hậu quả như thế nào. Tôi đã nhắc nhở cô một lần, nhưng cô trước sau cũng không nhớ rõ thân phận của mình.”

“Bản thân cô là công vụ của sòng bài lại đi nhúng tay vào chuyện của quầy bar, cô đã cảm thấy hứng thú với bộ phận ẩm thực thì chờ cho trận thi đấu chấm dứt tôi liền điều cô qua.” Ngụy Tông Thao đứng lên, nâng cổ tay nhìn đồng hồ: “Đã mười phút rồi, cô có thể đi ra ngoài.”

Anh không có đề cập gì đến chuyện của Ngô Văn Ngọc, Trần Nhã Ân cũng không có cơ hội nào để cãi lại. Ánh mắt Ngụy Tông Thao nhìn Trần Nhã Ân vừa âm u vừa lạnh lẽo, Trần Nhã Ân run sợ, không dám tin Ngụy Tông Thao lại đối với cô tàn nhẫn như vậy: “Tôi ở bên cạnh anh mười mấy năm, luôn cùng anh đốc sức làm việc, kết quả là anh hỏi cũng không hỏi, nghe cũng không nghe...”

Ngụy Tông Thao đi về phía cửa: “Tôi có trả lương cho cô, Trần Nhã Ân, đừng có mơ mộng hão huyền khiêu khích tính kiên nhẫn của tôi, nhận rõ thân phận của mình.”

Ở đầu kia, Dư Y không ngờ rằng mình thật sự bị Ngụy Tông Thao “vút” bỏ, lại nhận được một nụ cười đẹp đến sững sờ của kẻ khác. Cô tức tối trừng mắt nhìn bóng dáng thân mật của hai người kia, quay đầu muốn đi tìm Mã Đế Na.

Thi đấu ở trong sân đang nghỉ giải lao, sân khấu ở trung tâm đang có dàn nhạc giúp vui. Những nhân viên mát xa của sòng bạc đi khắp nơi, nếu tuyển thủ thi đấu cần thì mát xa bả vai cho họ. Phóng viên ào ạt tiến vào trong sân để phỏng vấn.

Đám người đông nghịt, Dư Y tìm hồi lâu mới nhìn thấy bóng dáng của Mã Đế Na. Cô nhìn thấy chân Mã Đế Na mang giày cao gót hơn mười cm, phần khởi ôm lấy một người đàn ông, chiều cao chênh lệch rất rõ ràng, đầu của người đàn ông đó thoáng cái đã bị cô ép vào trên ngực của mình.

Mã Đế Na mừng rỡ như điên: “Anh lợi hại quá. Em không ngờ rằng anh chơi bài lợi hại như vậy. Anh là thần tượng của em, anh nhất định sẽ tiến vào trận đấu đoạt giải quán quân!”

Người đàn ông kia vùng vẫy cánh tay, dường như có chút thở không nổi. Hơn nửa ngày anh ta mới giãy ra được, cả khuôn mặt đều đỏ bừng lên. Mã Đế Na ôm lấy đầu của anh ta, còn hôn lên trán của anh ta một cái. Dư Y nhìn thấy dưới mũi của anh ta có một vết máu tươi từ từ chảy ra, cô trợn mắt há hốc mồm: “A...Thành...”

A Thành nhìn nhanh về phía trước, kinh ngạc hô lên một tiếng rồi đẩy Mã Đế Na ra. Ai ngờ Mã Đế Na đã tự giác buông anh ta ra, xoay người liền đánh về phía Dư Y: “Alisa, bạn thế mà còn sống, tôi tìm bạn cả một buổi tối, Thành Thành nói bạn bị anh Ngụy bắt đi!”

Dư Y thấy chiều cao của mình và A Thành không khác nhau lắm, lập tức né sang một bước, ngăn lại nhiệt tình của cô ta, nghẹn họng nhìn trân trối: “Bạn và A Thành sao lại thân đến như vậy!” Cô không khỏi liếc nhìn bộ ngực đầy đặn của Mã Đế Na, lại nhìn về phía A Thành đang đứng ở bên cạnh chùi máu mũi.

Mã Đế Na nắm lấy cánh tay của cô: “Ngày hôm qua tôi vốn đang muốn tìm bạn, A Thành ngăn tôi lại không cho tôi tìm.” Cô ta vẫn cứ tự trách: “Tôi sợ bạn gặp chuyện không may, nhưng bọn họ cái gì cũng không chịu nói với tôi. Ngày hôm qua tôi thật sự sợ hãi khóc, đều là tôi không tốt.”

Ngày hôm qua Mã Đế Na tìm khắp nơi không thấy người, lòng dạ càng ngày càng rối bời. Dư Y đón cô từ sân bay bất quá mới có vài ngày ngắn ngủi, cô ta hoàn toàn không quen thuộc nơi này, đừng chuyện một chút cũng trở thành ruồi không đầu. Giọng nói tiếng Anh của người Singapore lại khác biệt rất lớn với của cô, cho đến bây giờ cô ta vẫn còn chưa quen. Ngày hôm qua chuyện bất trắc xảy ra rất thành công, cô căn bản không biết phải làm sao.

A Thành đã chùi sạch sẽ máu mũi, vẫn còn đỏ mặt tía tai, giọng nói cũng đã bình tĩnh lại, nói với Dư Y: “Đêm qua cô ấy vốn muốn đi tìm cô, thiếu chút nữa là cô ấy báo cảnh sát, chẳng qua là cô ấy quay số điện thoại thành 117...” A Thành nhíu mày lại: “Cô Dư, người bạn của cô thoát nhìn còn rất nhỏ, hiện giờ Thế giới giải trí không thể xảy ra tin tức gì, chuyện gọi cảnh sát tới cũng tuyệt đối không cho phép.”

Mã Đế Na nghe không hiểu tiếng Trung bọn họ đang nói, chỉ nghe hiểu mấy từ ngữ chỉ con số, cô ta vội vàng nói: “Đúng rồi, số điện thoại báo nguy của Singapore gọi không được, làm sao lại xảy ra chuyện này, tôi...”

“Số điện thoại báo nguy của Thụy Sĩ là 117, ở đây là Singapore, 999.” Ngụy Tông Thao chậm rãi đến gần, nhìn về phía Dư Y: “Không phải nói là mười phút sao, sao lại chạy đến đây?”

Mã Đế Na rút cổ lại, lập tức trốn ở sau lưng Dư Y. Dư Y cười cười, vỗ vỗ tay cô ta, thì thầm với Mã Đế Na vài câu. Lúc này cô mới đi tới trước mặt Ngụy Tông Thao: “Anh đừng hù dọa con nít nữa, nói chuyện không thể dịu dàng một chút sao?”

Ngụy Tông Thao liếc mắt nhìn Mã Đế Na vừa đi ôm cánh tay của A Thành, chân mày nhíu lại: “Cô ta có thành niên chưa vậy?”

Dư y kéo anh rời đi: “Lúc trước anh đe dọa cô ấy khai ra tin tức của em, lại không điều tra cô ấy mấy tuổi? Ở nơi này của anh, chẳng lẽ HR (Human Resources: Bộ phận nhân sự) nhận người không điều tra tuổi tác sao?”

Giọng nói xa dần, Mã Đế Na chậm rãi thở ra, hôn lên mặt A Thành, nói: “Anh thi đấu cho giỏi, em muốn đi chuẩn bị cho diễn xuất buổi tối.”

A Thành gật gật đầu, trong lỗ mũi lại có chất lỏng ẩm ẩm muốn chảy ra ngoài.

Dư Y đi theo bên cạnh Ngụy Tông Thao cả ngày. Có nhân viên tinh mắt của sòng bạc sớm nhận ra cô, lời nói của người ta truyền tới tai A Lực. A Lực khiếp sợ, lại đem lời nói truyền tới quầy bar, nhân viên không dám tin, nhất là quản lý. Sau khi quản lý nghe xong thì sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt, nửa ngày trôi qua vẫn luôn tinh thần hoảng hốt. Anh ta nhớ tới thư từ chúc của Ngô Văn Ngọc, rồi nhớ tới ngày hôm qua Trang Hữu Bách cho gọi anh ta tới hỏi, anh ta rốt cuộc hiểu ra.

Ban đêm Ngụy Tông Thao không để cho cô đi, mang cô về tầng sáu mươi.

Anh đã muốn cô lâu lắm rồi, mở cửa ra liền áp sát không ngừng. Sòng bạc bận rộn như vậy, còn anh lại tiêu phí thời gian ở nơi này. Dư y cũng bị làm cho tới mất đi nửa cái mạng, nghe thấy anh thở dốc: “Tình hình hôm nay thế nào?”

Hôm nay tâm tình của cô rất tốt, Ngụy Tông Thao đã im lặng tuyên bố với mọi người sự tồn tại của cô. Tất cả mọi người cung kính kêu cô “cô Dư”. Rõ ràng một khắc trước bọn họ còn đang chiến tranh lạnh, tình huống trong một đêm đó toàn bộ đảo ngược, loại cảm giác này khó có thể dùng lời để nói.

Dư Y cản bả vai của anh, bỗng nhiên nói: “Ngụy Tông Thao, anh và Trần Nhã Ân là sao vậy?”

Ngụy Tông Thao dừng lại một chút, nâng mặt của cô lên, lóng lánh dưới bóng đêm, vẻ mặt của cô cứng rắn nghiêm túc. Anh bỗng cười lên, dưới thân thúc mạnh. Vẻ mặt của Dư Y vỡ vụn, nắm lấy cánh tay của anh kêu lên một tiếng, rốt cuộc một chữ cũng không nói nên lời.

Sau khi gió êm sóng lặng, Ngụy Tông Thao ôm Dư Y đang hấp hối vào trong lòng, nghỉ ngơi một lát mới nói: “Anh không bao giờ ăn cỏ gần hang.” Anh hôn lên mặt Dư Y, thờ ơ nói: “Trần Nhã Ân trẻ tuổi, năng lực lại đặc biệt tốt, bố già xem trọng cô ta, sắp đặt cho cô ta đi du học nước ngoài, cô ta là do bố già đưa đến. Ngày hôm qua cô ta ngăn Mã Đế Na lại, không cho cô ấy báo tin, hôm nay anh đã cho cô ta một cơ hội, sau này sẽ không có nữa.”

Dư Y rủ mắt xuống, không lên tiếng, hơn nửa ngày mới nói: “Sự việc đã kết thúc chưa? Em còn nhớ rõ Ngô Văn Ngọc nói có một cú điện thoại gọi đến.”

Ngụy Tông Thao liếc cô một cái, biết cô có ý nói gì: “Không có bằng chứng nào cả.”

Dư Y ngửa đầu nhìn anh: “Anh làm việc còn cần nói chứng cứ?”

Ngụy Tông Thao cười cười: “Em đang ghen? Đúng vậy, anh làm việc có thể không cần nói chứng cứ, nhưng anh càng nghi ngờ một người khác hơn.”

Dư Y khó hiểu, nghe thấy Ngụy Tông Thao lạnh giọng nói: “Lý Tinh Truyền. Mười năm trước anh muốn xây dựng Thế giới giải trí, hắn ta là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của anh. Bốn năm trước hắn ta bắt bố già ở Campuchia, sau đó thì đi Las Vegas. Bây giờ anh và ông Robin có ý định hợp tác xây dựng sòng bạc ở Campuchia, mà hắn ta lại lần nữa trở thành đối thủ cạnh tranh lớn nhất của anh.”

Anh nhìn Dư Y: “Tiến quân vào Campuchia khó khăn chồng chất, đại hội vua bài chính là cửa thứ nhất. Hắn ta sẽ không để cho anh qua cửa được dễ dàng. Em nghi ngờ Trần Nhã Ân, mà anh thì nghi ngờ hắn ta.” Ngụy Tông Thao nâng cằm của cô lên, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi của cô: “Anh sẽ bắt được bàn tay thực sự đứng sau màn của sự việc lần này. Anh sẽ không tin Trần Nhã Ân, lại càng không tin Lý Tinh Truyền. Ngàn vạn lần đừng coi hắn ta là người tốt, hắn ta không có chạm vào em, cái này đáng khiến cho người ta nghi ngờ.”

Khi đó ở trong sòng bạc, tiếng người vẫn ồn ào như trước, khó có thể tìm được một góc yên tĩnh.

Sòng bài to như vậy mà không có một cánh cửa sổ nào, muốn xem cảnh đêm chỉ có thể đi đến hành lang. Ngoài cửa sổ là ánh sáng đèn rực rỡ của Singapore, mùa du lịch cao điểm du khách quanh quẩn khắp mọi nơi, thời tiết rất ẩm, nhưng bên trong đầy đủ hơi lạnh, khiến cho người ta tâm lạnh.

Trần Nhã Ân đã bỏ đi mười lăm phút rồi, cô ta cần mau chóng trở lại vị trí, nhưng mà hai chân lại không nhúc nhích. Trên đỉnh đầu là tầng sáu mươi, cô ta chưa bao giờ được cho phép đặt chân đến, mà bây giờ lại có một người phụ nữ không rõ lai lịch đang ở trên tầng kia, nơi ngắm cảnh tốt nhất, ở cùng với người đàn ông từng làm bạn với cô hơn mười năm.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, một lát liền có người tới gần: “Nghe nói anh ta đưa người phụ nữ ở quầy bar kia đi Geylang. Tôi thật sự rất tò mò, cái cô Dư kia đến tột cùng là thần thánh phương nào lại có thể khiến cho Ngụy Tông Thao mê thành như vậy.”

Trần Nhã Ân cười khẩy, nhìn ra ngoài cửa sổ không có quay đầu lại. Người kia ở sau lưng dần dần kề sát, bàn tay ôm lấy hông của cô, hơi thở ấm nóng phun vào hai má của cô: “Nhã Ân, muốn đi uống một ly không?” Lý Tinh Truyền thấp giọng nói.

Tầng sáu mươi trên cùng, bên trong phòng lạnh như băng, chỉ có phòng ngủ là ấm áp, ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào trên giường, an nhàn tĩnh mịch.

Dư Y đột nhiên hỏi: “Ngụy Tông Thao, bây giờ anh có thể ăn cỏ gần hang không?”

Ngụy Tông Thao cau mày, cúi đầu nhìn cô. Dư Y hạ quyết tâm: “Chú Tuyền thì lái máy bay, du thuyền, A Tấn là cao thủ máy tính, A Trang thì đánh lộn và tham dự những trường hợp công vụ với anh, A Thành thì giúp anh đánh bài. Em không muốn làm cô gái quầy bar, em muốn đi theo anh học hỏi!”

Đứng ở bên cạnh Ngụy Tông Thao, chân chính kề vai sát cánh đứng cùng với anh!

63. Chương 63

Làm việc ở trong sòng bạc, trước hết phải hiểu biết tất cả về sòng bạc, cũng như học được đánh bài như thế nào.

Thế giới giải trí có hơn một ngàn máy kéo ăn tiền, cách chơi máy kéo ăn tiền là đơn giản nhất, nhiều người chơi nhất. Mỗi ngày lợi nhuận thu được mà máy kéo sinh ra khiến cho người ta lú lẫm.

Hơn sáu trăm bàn đánh bài mở hai mươi bốn giờ không ngừng. Bên trong phòng khách quý mỗi ngày đều có khách giàu có quyền uy tiền như nước. Khách đánh bài phải hai mươi một tuổi trở lên, người ngoại quốc cầm hộ chiếu liền được đi vào miễn phí, người địa phương cần phải trả một trăm đồng Singapore cho vé vào cửa. Người ham thích cờ bạc có thể sẽ bị xếp vào sổ đen.

Người chia bài không thể tham gia vào đánh bài, không thể nhận tiền hoa hồng gì cả, trước khi vào làm việc thì phải trải qua ít nhất ba tháng huấn luyện. Lúc phỏng vấn tuyển dụng thì cần nhắc diện mạo của bọn họ, nam phải khô ngô tuấn tú, nữ phải trang điểm xinh đẹp, phóng tầm mắt nhìn tất cả đều là cảnh đẹp ý vui.

Nhưng A Thành coi như là trường hợp ngoại lệ, Dư Y cắt ngang hồi tưởng, tiếp tục nghe Ngụy Tông Thao giảng dạy.

“Danh hiệu của Thế giới giải trí có chút giấu đầu hở đuôi. Mười năm trước chính phủ Singapore cho phép xây dựng sòng bạc, dần chúng phản đối vô cùng mãnh liệt. Tòa nhà giải trí sáu mươi tầng này, bên trong bao gồm tất cả, anh chỉ tốn một năm là đã thu hồi lại tất cả phí tổn, có thể nghĩ lợi nhuận cao biết bao nhiêu, lại càng không nói đến vì vậy mà nó mang đến hiệu quả và lợi ích du lịch, cho nên ‘Thế giới giải trí’ sinh ra, không có hai chữ ‘sòng bạc.’” Ngụy Tông Thao dẫn Dư Y đi vào cửa sòng bạc từ tầng thấp nhất, chữ “casino” mạ vàng có khả năng nói lên dấu đầu lòi đuôi nhất. Nhân viên công tác đều cúi đầu chào, kêu một tiếng “Anh Ngụy”, nhưng không biết xưng hô với Dư Y như thế nào.

Ngụy Tông Thao tiếp tục nói: “Ở đây muốn kiếm tiền, nhưng cũng không hoan nghênh khách quá ham mê cờ bạc, ‘mười ván thua chín’ vĩnh viễn là chân lý, lòng tham không đáy thì không có được ích lợi gì, khách đánh bài thông minh nhất thì sẽ rời đi trong vòng mười ván, qua khỏi mười ván thì nhất định sẽ đưa tiền cho anh. Ngày đó em cờ bạc ở trên du thuyền cũng rất thông minh, nhất định phải thừa thắng xông lên.”

Ban đầu Dư Y còn không có phản ứng lại, sau đó nghĩ lại thấy không đúng, làm sao Ngụy Tông Thao biết được cô thừa thắng xông lên? Cô không có thời gian để nêu lên câu hỏi, lúc này đây cô đã tiến vào cửa sòng bạc, ngẩng đầu nhìn lên là một mảnh mây cát tường màu vàng.

“Mỗi một góc trong sông bạc đều có trang bị camera theo dõi, thỉnh thoảng cảnh sát cần phá án thì sẽ đến sông bạc tìm kiếm sự giúp đỡ. Nơi này vàng thau lẫn lộn, , dạng người gì cũng có, mà camera theo dõi ở đây có thể ghi lại mỗi giây mỗi phút từ khi mọi người mới vào cửa cho đến khi rời khỏi. Trong sông bạc người ta không có gì *, cũng không có thể mơ mộng hão huyền làm chuyện ngoài tầm kiểm soát ở trong này. Sông bạc chính quy sẽ không chơi những trò lừa bịp này, cũng sẽ không cho phép người nào dùng thủ đoạn lừa bịp cả.”

Lầu hai chia ra một nửa làm sân thi đấu, lầu một có vẻ tấp nập người hơn. Mấy ngày gần đây bên trong Thế giới giải trí đã kín người hết chỗ, chuyện thi đấu thật thịnh vượng chưa từng có, ngay cả khách du lịch đều sôi nổi tới vây xem, dịch vụ ăn uống mua sắm tăng mạnh. Tuy rằng những cửa hàng chủ yếu là cho bên ngoài thuê, nhưng chỉ dựa vào khách sạn và riêng tầng một thì Ngụy Tông Thao cũng đã kiếm được lời nhiều.

Mấy ngày nay Dư Y đang học tập với một người chia bài. Bất kể là Ngụy Tông Thao hay là mấy người Trang Hữu Bách đều cũng không có thời gian rảnh rỗi để tự tay dạy cô.

Người chia bài không dám nhiều lời với cô, chỉ bắt đầu dạy cô từ cơ bản nhất, tất cả nội dung chỉ xoay chunh quanh các loại phương pháp cờ bạc. Dư Y không lên tiếng thì cô ta tự xem xét tự giảng giải, Dư Y hỏi thì cô ta sẽ trả lời. Tất cả mọi người có chút kiêng kỵ đối với Dư Y, bao gồm những người nam chia bài đã từng nghĩ đến Dư Y lúc trước. Mấy ngày gần đây trong lòng mọi người hoảng sợ, mỗi lần nhìn thấy Dư Y đi đối thủ đánh bài trong sông bạc thì đều cúi đầu, cố gắng né tránh tầm mắt của cô.

Bàn baccarat luôn luôn náo nhiệt nhất, phương pháp đánh đơn giản, lại tiết kiệm thời gian. Dư Y chơi tới đa năm ván, sau khi cô rời đi thì người nam chia bài thở ra một hơi dài. Giờ phút này A Lực ở bên kia đang cầu nguyện Dư Y đừng có tới gần, ngàn vạn lần đừng để ỉnh và cô ấy cùng xuất hiện trong camera theo dõi.

Mất Dư Y đã sớm nhìn thấy phản ứng của bọn họ, không khỏi thầm tức cười. Cô đi dạo một vòng rồi trở về lầu bốn. Ngụy Tông Thao đang ngồi trong một phòng khách quý, trên máy vi tính đang chiếu hình ảnh người thi đấu nổi bật nhất.

Dư Y ngồi vào bên cạnh anh, có chút tò mò A Thành đang ngồi ở bàn đánh bài cùng với một người đàn ông ngoại quốc xa lạ. Ánh mắt của Ngụy Tông Thao nhìn màn hình, nhưng lại giống như biết suy nghĩ trong lòng cô, nói: “Người đàn ông đó là FBI, chuyên gia ngôn ngữ cơ thể. Mỗi người đều làm ra một ít động tác và phản ứng không thể khống chế được, anh muốn A Thành phải nắm trong tay phản ứng của bản thân mình, hơn nữa có thể đánh lừa đối thủ.”

Dư Y sáng tỏ, liếc nhìn màn hình máy vi tính một cái, hỏi: “Bây giờ anh đang quan sát ngôn ngữ cơ thể của đối thủ?”

Ngụy Tông Thao nghiêng đầu nhìn cô một chút, cười nói: “Ừ.”

Ngôn ngữ cơ thể trong tiềm thức sẽ bán đứng một người, cũng có thể đủ để giúp đỡ một người, biết lợi dụng sẽ có thể hoá tất cả bị động thành chủ động.

Lý Tinh Truyền dường như là đối thủ lớn nhất. Ngụy Tông Thao theo dõi hình ảnh của hắn ta thật lâu. Dư Y rốt cuộc đem sự tò mò hỏi ra miệng: “Nếu anh là sự phụ của A Thành, anh ra trận hẳn là phần thắng lớn hơn nữa. Nếu trận đấu lần này liên quan đến dự án ở Campuchia, tại sao anh không tự mình tham gia?”

Ngụy Tông Thao vừa nhìn màn hình vừa trả lời: “Thứ nhất, anh là ông chủ của Thế giới giải trí, là người đứng ra tổ chức đại hội vua bài lần này, không thích hợp dự thi. Thứ hai, Lý Tinh Truyền rất hiểu biết anh, nhưng hắn ta hoàn toàn không biết A Thành, mà anh thì cũng thật hiểu rõ Lý Tinh Truyền.” Anh quay đầu nhìn Dư Y: “Đó là lý do, em cho rằng vì sao?”

Dường như Dư Y đã hỏi một câu hỏi ngu ngốc, đáp án rõ ràng như thế, cô cười gượng một tiếng, tiếp tục nhìn người chuyên gia ngôn ngữ cơ thể kia, tay phải đột nhiên bị người nào đó nắm lên.

Ngụy Tông Thao hôn cô một chút, cười nói: “Ban đầu Trần Nhã Ân làm chia bài, nửa năm sau luân phiên làm các công việc khác. Em muốn theo anh học tập, nhất định phải chuẩn bị chịu khổ cho thật tốt, cũng đừng có hy vọng xa với một bước lên trời. Anh sẽ không lấy công việc làm trò đùa.”

Anh đồng ý yêu cầu của Dư Y, đã coi như là nhượng bộ lớn nhất rồi, chưa từng có người nào có thể có được “Vinh dự” này, khiến cho anh chẳng phân biệt được công và tư. Bởi vậy bố già đang chuẩn bị hưởng phúc, sau khi nghe nói chuyện này thì giận dữ, lập tức chạy tới hỏi tội.

Hôm nay Dư Y giúp Mã Đế Na chuyển nhà, rất cuộc rảnh rỗi để nghiên cứu khoá cửa. Cô vừa di động cái chìa khoá vừa hỏi: “Thật ra bạn không cần phải dọn đi.”

“Tôi không dọn đi thì bạn sẽ bị bất tiện. Thành Thành nói bạn sợ tôi cười nhạo cho nên mới mỗi ngày đều quay về đây ở, bạn vốn có thể ở cùng với anh Ngụy!”

Động tác của Dư Y ngừng lại, khoé mắt giật giật: “Tôi ở đây là bởi vì tôi đã trả tiền nhà rồi!”

Vả lại Ngụy Tông Thao bề bộn nhiều việc, cũng không rảnh để quan tâm tới cô. Cô trở về nơi này cũng tự do tự tại một chút. Dư Y dừng một chút, lại chế nhạo Mã Đế Na: “Bây giờ A Thành phải thi đấu, sức khoẻ thân thể rất quan trọng, bạn đừng có quá thân mật với anh ta, anh ta không có nhiều máu mũi để chảy đâu.”

Mã Đế Na đỏ mặt, bỗng nhiên nhìn về phía sau Dư Y. Dư Y buông cái chìa khoá ra, đứng thẳng dậy quay đầu lại thì thấy Ngụy Tông Thao đang yên lặng đứng ở nơi đó. A Thành thì đang nghiêng mặt nhìn chung quanh, có chút chột dạ.

Dư Y ngạc nhiên sững sờ: “Sao anh lại tới đây?”

Ngụy Tông Thao bước nhanh vào, lập tức đi về phía phòng ngủ của Dư Y, nói: “Giúp em.”

Dư Y ù ù cạc cạc, đi vào theo anh, thấy anh đã mở tủ quần áo ra, nhanh nhẹn đem vài bộ quần áo của Dư Y nhét vào va li. Dư Y hô lên: “Anh làm gì vậy!”

Quần áo của cô rất ít, chỉ chốc lát sau thì đã thu dọn xong. Ngụy Tông Thao tiện tay đem bình hoa nhỏ ở đầu giường của cô ném vào. Hoa hồng trong bình hoa đã trở thành hoa khô. Động tác của anh dừng lại một chút, cầm lấy hoa hồng, cười như không cười nhìn Dư Y. Dư Y thẹn đỏ mặt, lần đầu ấp a ấp úng: “Anh...Anh đừng đụng đến đồ của em, anh muốn làm gì!”

Ngụy Tông Thao cầm lấy hoa hồng, dùng hoa hồng quét quét môi của cô, cười nói: “Chuyển nhà.” Anh hôn cô, rất cuộc làm chuyện mà hôm lần đầu đến đã muốn làm.

Dư Y có chút bất đắc dĩ, cứ như vậy mà bị Ngụy Tông Thao mang đi. Khi cô rời đi thì gặp bà chủ hàng bún trở về, bà chủ vừa nhìn thấy Ngụy Tông Thao liền ngẩn ngơ, vội vàng nói không ngừng: “Anh Ngụy, anh Ngụy!”

Ngụy Tông Thao gật gật đầu, nhét Dư Y vào trong xe. Dư Y tức giận nói: “Ngày đầu tiên từ khi em rời đảo Sentosa là anh đã theo dõi em?”

Ngụy Tông Thao vuốt ve cái ót của cô để vỗ về. Dư Y đánh tay anh ra, tức giận chui vào lòng của anh. Nghĩ tới cô vừa bước vào phòng khám bệnh là Ngụy Tông Thao lập tức biết liền, ngay cả một ngày cô cũng không trốn được. Có phải Ngụy Tông Thao còn thấy cô khóc ở ven đường hay không? Còn nhìn thấy cô mặt mũi đi khắp nơi, còn thấy cô mỗi ngày mua báo tìm việc ở Singapore?

Ngụy Tông Thao nâng mặt của cô lên, thấy hai má cô hồng hồng, cười cười rồi lại hôn cô. Trong xe mát mẻ, ôm nhau suốt cũng không bị nóng, không biết khi nào ở đằng trước đã có một vách ngăn, vách ngăn hạ xuống, chỉ còn lại không gian rất riêng tư.

Hai người trở lại Thế giới giải trí, trong văn phòng ở lầu bốn đã có người ngồi chờ.

Bố già chống gậy ba-toong ngồi ở ghế giám đốc, mặt hướng về bức tường kính tiếp đất, nhìn xuống sông bài ở lầu hai, trên mặt mây đen dầy đặc. Trần Nhã Ân nói: “Trận đấu của A Thành vào sau mười hai giờ, anh Ngụy có thể đang huấn luyện cho anh ta.”

“Anh Ngụy?”

Trần Nhã Ân cười khỏ: “Vâng, anh Ngụy không cho phép con gọi thẳng tên của anh ấy nữa.”

Sắc mặt của bố già trầm xuống: “Tôi vốn nghĩ là A Tông có người yêu là chuyện mừng, thế nhưng ngày mừng thọ của tôi, người phụ nữ kia không có xuất hiện, A Tông còn hao hết tâm tư và sức lực tìm cô ta khắp mọi nơi, nháo thành một trò cười lớn. Bây giờ còn dám mang cô ta ở bên cạnh.” Ông ta gõ gõ cây gậy, chỉ về phía bên ngoài bức tường kính: “Vào thời điểm như thế này, vậy mà lại không có ở sòng bạc, cô không cần nói tốt cho nó. Trước kia tôi không điều tra, không can thiệp là bởi vì biết nó u mê có chừng mực. Bây giờ nó càng ngày càng quá đáng, cô biết được, nên nói cho tôi biết sớm một chút. Một đám các người coi tôi như đã chết rồi, tôi thật sự muốn nhìn xem người phụ nữ tài giỏi như thế nào!”

Mà lại khiến cho Ngụy Tông Thao như bị quỷ ám, phái người dạy cô ta chuyện của sòng bài, mặc cho cô ta tùy ý ra vào sòng bài!

Ngụy Tông Thao đã nhận được tin tức, sắc mặt hơi trầm xuống, hỏi thư ký: “Cô Trần cũng ở đó?”

Thư ký trả lời: “Đúng vậy, cô Trần đưa bố già cùng tới.”

Ngụy Tông Thao cười nhạt, lập tức đi về phía văn phòng. Dư Y hơi tò mò vì sao thư ký lại gọi ông chủ là bố già.

Ngụy Tông Thao trầm giọng nói: “Bố già là cách gọi kính trọng, vài thập niên trước ông ấy chính là long đầu đại ca, mọi người có thói quen gọi ông ấy như vậy rồi. Anh và ông ấy không có quan hệ huyết thống, khi anh mười hai tuổi thì mẹ của anh đã mang anh về Singapore, gặp con trai của bố già, ông ta luôn theo đuổi mẹ của anh, anh nhận ông ta làm cha nuôi, bọn họ đều đã qua đời. Bố già không có con nối dõi khác, ông ấy coi anh như là cháu ruột.”

Hành lang không dài, Ngụy Tông Thao chỉ giải thích một câu vô cùng đơn giản như vậy, hai người đã tới cửa của văn phòng.

Dư Y hơi ngạc nhiên một chút, cô không ngờ rằng Ngụy Tông Thao và bố già không có nửa phần huyết thống. Cô thấy loại quan hệ này khiến cho người ta khó tin, không có quan hệ huyết thống lại có thể thân như ông cháu, chắc chắn cảm tình của hai người càng thêm vững vàng kiên cố.

Tay Ngụy Tông Thao nắm lấy nắm đấm cửa, lại nói với Dư Y một câu cuối cùng: “Lần sau sẽ giải thích với em, nói chuyện với bố già không thể quá tùy tiện.”

Cửa được mở ra, Trần Nhã Ân đang đứng cạnh bàn làm việc, nhẹ giọng nói: “Bố già, bọn họ đã tới.”

Ghế giám đốc chậm rãi xoay lại, gậy ba-toong gõ trên sàn phát ra một tiếng “cộp”, bố già nhìn về phía cửa, bỗng nhiên trợn trừng mắt, mày nhíu lại. Trần Nhã Ân kể tai nhói nhỏ: “Cô ấy chính là cô Dư.”

Dư Y vẫn chưa nhìn về phía Trần Nhã Ân, nghe thấy Ngụy Tông Thao kêu một tiếng “bố già” thì cô cũng gọi theo một tiếng, cười tủm tỉm đứng đối diện.

64. Chương 64

Bốn năm trước Dư Y một mình lặng lẽ đến Biển Hồ Campuchia, trò chuyện với bố già một hồi lâu. Đây là lần đầu tiên cô nói về mẹ của cô, một người phụ nữ xinh đẹp dịu dàng, với một người xa lạ. Bố già liền kể về đứa con trai của mình, đẹp trai phóng khoáng, đáng tiếc là chết trẻ. Hai người không biết là ai hầu chuyện ai, một già một trẻ đều tự mình chìm đắm trong hồi ức.

Bố già đã già đi rất nhiều so với lúc trước, vừa qua khỏi đại thọ tám mươi, đầu tóc bạc trắng, trên bàn tay chống gậy đã nổi lên nhiều vết đồi mồi. Thế nhưng Dư Y thì đã trưởng thành, không còn là một cô gái non nớt của bốn năm trước nữa.

Bố già không có đáp lại, nhíu mày quan sát Dư Y, tay phải ma sát tay cầm của cây gậy, ngón trỏ khẽ nhip. Đây là động tác khi ông đang suy nghĩ, không một ai lên tiếng quấy rầy, qua một hồi lâu ông mới trầm giọng: “Dư Y?”

Ông ta có ấn tượng mơ hồ với cái tên này. Dù sao thì tuổi đã lớn, ông chỉ có thể nhớ đến bốn năm trước có một cô gái nhỏ ở bên hồ, không mặn không nhạt chậm biếm ông ta. Vì mấy chục năm nay tất cả mọi người đều cung kính sợ hãi ông ta, nên ông cảm thấy mới mẻ, không có tức giận. Sau đó ông bị ám sát, cô

gái này đã run run rẩy rẩy rửa sạch miệng vết thương cho ông, ông còn rống cô: “Tôi bị dao kề còn không sợ, cô xuống dao thì sợ cái gì mà sợ!”

Sau đó đối phương kiên quyết xuống dao, ông ta thiếu chút nữa là la cứu mạng.

Dư Y mỉm cười, gật đầu nói: “Đã lâu không gặp, bố già.”

“Đúng là đã lâu.” Bố già lạnh lùng nói. “An táng ẹ của cô tốt không?”

Dư Y thu hồi nụ cười, mặt không chút thay đổi nhìn ông ta.

Trần Nhã Ân ngạc nhiên ở trong lòng, nghe bọn họ nhắc lại chuyện cũ, cô nhớ tới đêm hôm đó ở phòng khách quý Dư Y đã nói với ông Smith. Cô ta vốn nghĩ là Dư Y chỉ dùng để dọa người ta, không ngờ rằng lại là sự thật. Nhưng lúc trước rõ ràng là bố già không có tỏ vẻ gì, Trần Nhã Ân nhú nhú mày, mặt không biến sắc liếc Ngụy Tông Thao một cái.

Ngụy Tông Thao đi đến trước bàn làm việc, kéo ra ghế ngồi của khách, ngồi xuống: “Ông, sao hôm nay ông rảnh rồi tới đây?”

Bố già thờ ơ nhìn anh: “Nếu ông không đến thì làm sao biết được ông chủ lớn giữa trưa còn chưa có tới sòng bạc. Nói một chút xem buổi sáng anh đã làm cái gì?”

“Ông quan tâm đến chuyện này?” Ngụy Tông Thao nói thẳng: “Giúp Nhất Nhất chuyển nhà.”

Bố già trừng mắt, liếc như khoét Dư Y vẫn còn đang đứng tại chỗ, rồi lại nhìn Ngụy Tông Thao: “Mua khu nhà cao cấp chưa? Tuần trước thắng ông Smith bốn mươi sáu triệu Mỹ kim, còn có một toà nhà lớn, xem ra là anh có thể mua một toà cung điện để cho cô ta vào ở.”

“Cô ta” này dĩ nhiên là chỉ Dư Y. Bố già nòng nặc mùi thuốc súng, việc này ông ta biết đến quá trễ, hiện giờ Smith đã trở về Mỹ rồi. Tuy rằng ông không thích thái độ làm người của Smith, nhưng bất luận là như thế nào ông cũng không hy vọng gây thù chuốc oán với hắn.

“Vô duyên vô cớ làm khó dễ khách, ảnh hưởng đến công việc của người chia bài, mang theo một người phụ nữ ra ra vào vào rêu rao khắp nơi.” Ông ta chống gậy, nện trên mặt đất thật mạnh: “Cái văn phòng này có thể để cho người khác tùy tiện đi vào? Anh quản lý Thế giới giải trí như vậy sao?”

Ông ta lại gơ cây gậy lên, chỉ về phía Dư Y: “Anh cứ để ột người phụ nữ tùy tiện tiếp xúc với chuyện của sòng bạc như vậy, trong thời gian làm việc thì chạy đi chuyển nhà cho người khác, làm mích lòng khách của sòng bạc?” Lời nói vừa cứng rắn vừa lạnh lùng, khiến cho người ta khiếp sợ.

Ngụy Tông Thao nâng mắt liếc Trần Nhã Ân một cái, cười nói: “Smith không thể gây hoạ, lúc ấy có rất nhiều người chứng kiến vấn bài. Con chỉ khai trừ một người chia bài, tất cả kinh doanh đều bình thường. Cô ấy đi theo con, không người nào không nhận ra, tại sao không thể mang theo cô ấy ra ra vào vào?” Ngụy Tông Thao dừng một chút rồi lại thản nhiên nói: “Con sẽ để cho cô ấy học hỏi tất cả mọi chuyện của sòng bạc, sau khi đại hội vua bài kết thúc thì cô Trần sẽ được đổi đi nơi khác, con phải đào tạo một người mới.”

Trần Nhã Ân rũ mắt xuống, không nói gì. Sau khi bố già nghe xong thì rất giận, nhìn về phía Dư Y, nói: “Thật ra tôi vẫn không rõ lắm, thì ra cô Dư ngoại trừ biết y thuật còn có thể quản lý sòng bạc? Qua nhiều ngày như vậy, có thể biết rõ bài xì tố chưa?”

Dư Y bị gạt qua một bên, rốt cuộc không còn là người tàng hình nữa. Cô cười cười, không để ý tới sự khắt nghiệt của bố già, nói: “Học y phải cần năm năm, học hỏi chuyện của sòng bạc thì càng cần lâu hơn. Cháu còn chưa có sở thành thạo bộ bài tây, không làm được giống như A Tông, muốn bắt được bài tẩy nào là có thể bắt được bài tẩy đó.”

Bố già nói: “Vậy thật đáng tiếc, không biết A Tông phải bồi dưỡng cô bao lâu. Trần Nhã Ân đã làm việc ở sòng bạc được sáu năm rồi, biết rõ tất cả mọi việc, sau này cô có thể học hỏi cô ấy, có điều phải đợi sau khi cô ấy đi Campuchia trở về.”

Ông nhìn Ngụy Tông Thao, nói: “Đại hội vua bài chấm dứt thì mang Trần Nhã Ân đi Campuchia dựa theo kế hoạch đã định, không có người phụ nữ nào hiểu biết về tất cả công việc của sòng bài hơn Trần Nhã Ân. Nếu anh đem Thế giới giải trí làm trò đùa thì ông không ngại thu hồi lại quyền hành!”

Ông đã tỏ rõ thái độ, tuyệt đối không cho phép Ngụy Tông Thao không phân biệt được công và tư. Ngụy Tông Thao còn chưa có mở miệng nói thì Trần Nhã Ân đã giành trước một bước, nói: “Anh Ngụy, sau khi trở về từ Campuchia thì tôi sẽ chủ động xin đổi đi nơi khác. Dự án Campuchia rất quan trọng, tôi đã tham dự từ lúc đầu, mỗi một chi tiết đều rành mạch, đã tới thời khắc mấu chốt không thể để sai lầm nào xảy ra.”

Tiếng “anh Ngụy” cô ta kêu thật chói tai, sắc mặt của bố già lại sa sầm xuống vài phần, nhìn về phía Dư Y đang đứng ngậy ngốc tại chỗ, ông tức giận nói: “Tôi đã nói qua, cái văn phòng này không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào, một người cái gì cũng không biết còn đứng ở trong này làm cái gì? Học? Học tám năm mười năm?”

Ngụy Tông Thao hí mắt lại, tay đang vịn lấy lưng ghế dựa xiết chặt, mặt không biến sắc. Không ai chú ý tới chi tiết này, chỉ có Dư Y nhìn thấy, quyền uy của Ngụy Tông Thao đã bị chọc cho tức giận. Không ai dám diễn trò ở trước mặt anh, Trần Nhã Ân lại đang diễn, nhưng quan trọng hơn là không ai dám nói đến quyền hành ở trước mặt anh, cho dù đối phương là bố già, người mà anh kính trọng và yêu quý, anh cũng không cho phép.

Quả nhiên Ngụy Tông Thao nói: “Con sẽ dẫn Dư Y đi Campuchia, trước khi đại hội vua bài chấm dứt thì cô ấy sẽ hiểu rõ tất cả chi tiết.”

Bố già tức giận không thể kềm nén: “Đồ vô liêm sỉ, hiểu rõ? Anh muốn cho cô ta đi học mỗi ngày, nói cho cô ta biết chúng ta muốn làm gì ở Campuchia, phải vậy không?”

Trần Nhã Ân vội vàng vỗ lưng bố già: “Ông, ông đừng tức giận, cháu sẽ dạy cô Dư.”

Cô ta đang “trấn an” bố già, bỗng nhiên có người nhẹ nhàng nói chen vào: “Thị trấn Poipet, Campuchia như là một Las Vegas, nghề cờ bạc phát triển, đông đảo sông bài. Bởi vậy bọn họ chỉ có thể tụ tập ở Poipet, không thể tiến vào Phnom Penh. Trong phạm vi hai trăm km ở Phnom Penh chỉ cho phép tồn tại một sông bạc. Bây giờ Thế giới giải trí muốn trở thành nhà thứ hai.”

Ngụy Tông Thao nhướng mày, không khỏi quay sang bên, nhìn về phía Dư Y.

Trần Nhã Ân phản ứng lại, cười nói: “Cô Dư có thể vẫn không rõ lắm, không phải chúng ta muốn trở thành nhà thứ hai, mà là chúng ta muốn thay thế nó...”

Cô ta còn chưa có nói xong thì Dư Y đã cắt ngang: “Sông bạc Kim Huy đã có từ thập niên chín mươi, có một không hai ở Campuchia. Ông Quách Quảng Huy là người nhập trú Campuchia, là thương nhân nước ngoài mở sông bạc. Bất kể là quá khứ hay tương lai, tên “Kim Huy” này sẽ luôn tồn tại. Hiện giờ Quách Quảng Huy muốn rời khỏi sự nghiệp cờ bạc, chấp tay nhượng lại sông bạc Kim Huy. Một trong những điều kiện của ông ta là tên “Kim Huy” này vĩnh viễn không thay đổi. Cô Trần nói chúng ta muốn thay thế nó, là muốn bố già và A Tông thất hứa, đem “Kim Huy” đổi thành tên Thế giới giải trí, hay là...”

Dư Y cười tủm tỉm nói: “Hy vọng chúng ta đều đổi tên ‘Kim Huy’, đời đời đều ‘ăn nhờ ở đậu’? Chúng ta không làm sông bạc thứ hai sao? Vậy Campuchia vĩnh viễn chỉ có ‘Kim Huy’.”

Bố già ngạc nhiên, không khỏi nhìn thoáng qua Ngụy Tông Thao thì thấy Ngụy Tông Thao vốn đang lười nhác ngồi dựa lưng vào ghế bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm Dư Y không nói một lời.

Phnom Penh, Campuchia, chỉ có một sông bài Kim Huy, sự nghiệp cờ bạc bị thương nhân Malaysia là Quách Quảng Huy độc quyền. Hai năm trước ông ta xảy ra biến cố, có ý định rời khỏi sự nghiệp cờ bạc, rất nhiều người muốn tiếp nhận. Quách Quảng Huy cân nhắc khoảng chừng hai năm, cho đến trước đó không lâu mới tuyên bố ý định của mình, thông qua trợ lý đã liên lạc với Thế giới giải trí và Lý Tinh Truyền. Ông ta đã đưa ra mấy điều kiện, một trong số đó là tên “Kim Huy” này vĩnh viễn cũng không được sửa đổi.

Mấy tin tức này truyền thông có đưa tin một chút, ai cũng có thể tra ra dễ dàng. Nhưng mà không ai biết được tính toán của Ngụy Tông Thao, từ trước đến nay anh luôn tràn đầy dã tâm, làm sao lại cam chịu “ăn nhờ ở đậu”?

Trần Nhã Ân trở mắt nhìn, có chút không thể tưởng tượng nổi, liên tục nhìn về phía bố già và Ngụy Tông Thao, thấy ánh mắt của bọn họ đều tập trung ở trên người Dư Y. Cô ta bắt tay vào bàn bạc chuyện này đã hơn nửa năm, cho tới bây giờ cũng không có nghĩ tới điểm này. Tất cả mọi người chỉ biết là ở Phnom Penh kiếm tiền dễ dàng, bởi vì chỉ có một sông bạc ấy.

Trần Nhã Ân cắn răng một cái, lại cười nói: “Bất luận là thay thế hay là trở thành nhà thứ hai, đối với người bên ngoài đến Phnom Penh đều là vô cùng khó khăn bởi vì chính phủ không cho phép. Quách Quảng Huy ở Phnom Penh không ai địch lại, nhưng mà mọi người vẫn muốn tiến vào Campuchia.”

Dư Y gật đầu, không để cho Trần Nhã Ân nhiều lời: “Chính phủ Campuchia đối với nghề cờ bạc gần như không có kiểm soát, tỉ suất thuế nơi đó thấp, thương nhân nước ngoài thuê đất sử dụng có hạn có thể kéo dài đến hai trăm năm, bọn họ thậm chí có thể đem khu đất có bảo vệ thiên nhiên cấp cho thương nhân. Ở chỗ đó không những được mở sòng bài, mà còn có thể mở làng du lịch sòng bài, tất cả các điều kiện đều hấp dẫn người ta hơn so với Singapore. Cô nói xây dựng sòng bạc ở Phnom Penh vô cùng khó khăn, quả thật là như thế, bởi vì đã bị ông Quách Quảng Huy độc quyền.”

“Nhưng mà hiện giờ ngoài Lý Tinh Truyền ra thì không còn có đối thủ cạnh tranh nào khác. Bởi vì những ông lớn của nghề cờ bạc sẽ không chấp nhận đội bằng hiệu của người khác, mà người có nền móng còn thấp thì ông Quách cũng không thèm ngoảnh lại nhìn, cho nên ông ta nhìn trúng Thế giới giải trí. Trong tự truyện của ông ta có viết, sẽ không có người cờ bạc nào không có tư cách kế thừa sự nghiệp của ông ta, cho nên đại hội vua bài lần này đóng vai trò rất quan trọng.”

Trần Nhã Ân nhéo nhéo nắm tay, bước về phía trước một bước, còn muốn nói nữa. Bố già đột nhiên nâng cánh tay lên ngăn lại động tác của cô ta.

“Những chuyện này anh đều nói cho cô ta?” Bố già nhìn Ngụy Tông Thao, Ngụy Tông Thao còn đang nhìn Dư Y, đáp lại: “Một chữ cũng không có nói qua.”

Ngụy Tông Thao vì Dư Y mà phá lệ một lần, anh sẽ không lại lấy công việc ra vui đùa. Bố già tin anh, không khỏi nhìn về phía Dư Y, nói: “Tính cách Quách Quảng Huy lập dị, người bình thường không đối phó được ông ta. Lần này ông ta nhìn trúng chúng ta cùng Lý Tinh Truyền, cô cảm thấy rằng đó là bởi vì nền móng của hai nhà chúng ta không sâu?”

Dư Y lắc đầu: “Ông ta có thể dễ dàng đem sự nghiệp vài chục năm giao cho người khác thì chứng minh là tính cách của ông ta không giống với người thường. Thứ nhất là ông ta nhìn trúng tiền vốn của đối phương, thứ hai là nhìn trúng kỹ thuật đánh bài của đối phương, thứ ba là nhìn trúng sự tàn nhẫn cứng cỏi của đối phương, người thương nhân đứng đắn không làm được. Thế giới giải trí chúng ta và Lý Tinh Truyền có thù oán cũ, ông Quách Quảng Huy chính là muốn nhìn xem ai có thể tàn nhẫn hơn ai. Người thắng mới có tư cách lấy đi sòng bạc từ trong tay ông ta.”

Bố già trầm giọng nói: “Cô quen biết Quách Quảng Huy?”

Dư Y lại lắc đầu, cười nói: “Bố già nói muốn cháu học tám mươi năm, có thể giảm đi nửa năm thời gian. Nửa năm trước cháu ở cùng với A Tông đã học được – trước khi anh ấy đối phó với người khác thì sẽ xem tiểu sử của người đó, trên tủ đầu giường luôn có một quyển sách, mỗi ngày trước khi ngủ đều mở ra xem. Trong ba tuần trước cháu đã mua hai quyển sách viết về ông Quách Quảng Huy, hiện giờ quyển thứ hai sắp xem xong.”

Bố già bồng vỗ tay cười to, vẻ mặt phần nộ đã cởi bỏ trong phút chốc, chỉ còn lại tiếng cười sang sảng. Trần Nhã Ân vô cùng ngạc nhiên nhìn ông ta, ngay cả Ngụy Tông Thao cũng quay đầu.

Bố già cười nói: “Cái con bé này, thật sự là mang thù. Ông còn chưa trách cháu năm đó trước khi bỏ trốn còn tìm cảnh sát đến. Cháu ngược lại còn nhớ rõ lời nói của ông năm phút trước, như thế nào, hiện giờ đứa cháu trai của ông không phải là có chứng yêu thích con nít đi!”

Dư Y trợn mắt há hốc mồm, liếc mắt nhìn Ngụy Tông Thao một cái, lại đi nhìn bố già. Ngụy Tông Thao buồn cười, ôm chầm lấy cô, cũng không kiêng kỵ hôn lên trán cô một cái, lại nghe bố già nói: “Được rồi, bất luận là như thế nào, đến lúc đó anh còn phải mang Trần Nhã Ân cùng đi Campuchia, Dư Y cũng đi theo.”

65. Chương 65

Khi bố già tới thì khí thế ào ạt, khi đi thì tinh thần sảng khoái. Ông đi lòng vòng ở sân thi đấu trên lầu hai trước, chỉ thấy A Thành ngồi ở bàn đánh bài xa xa. Ông nhìn về phía A Thành, nhỏ giọng nói với Ngụy

Tông Thao: “Ông nhớ rõ năm đó ở Campuchia, anh tìm người đến phòng của con bé lắp đặt camera theo dõi, sau đó ông muốn xem những anh nói camera theo dõi đã bị huỷ, là bị huỷ thật hay là giả?”

Ngụy Tông Thao cười nói: “Là giả.”

Dư Y không nghe được bọn họ nói cái gì, bên cạnh là Trần Nhã Ân với sắc mặt không tốt lắm. Âm thanh ở sân thi đấu rất ồn ào, màn hình to lớn ở hai bên đang phát tin về thi đấu thể thao. Cô đột nhiên nghe thấy Trần Nhã Ân nói: “Cô nói xem đội Pháp thắng hay đội Đức thắng?”

Dường như đây là lần đầu tiên Trần Nhã Ân chính thức nói chuyện đằng hoàng với cô. Dư Y nhướn mày, tiện thể nhìn lại hướng màn hình – một đội mặc đồng phục đá banh màu xanh lam, một đội mặc đồng phục màu trắng. Cô phân biệt tỉ mỉ đồ án và điểm số trên màn hình. Cô không hiểu rõ về bóng đá nên chỉ có thể trả lời nước đôi: “Hiện giờ điểm của đội Pháp cao hơn.”

Trần Nhã Ân cười cười: “Từ trước tới nay tôi chỉ nhìn vào kết quả, bây giờ truyền hình chiếu chỉ là thu hình lại, ngày hôm qua đội Đức thắng.”

Dư Y nhú nhú mày. Ngụy Tông Thao ở đầu kia đã hướng về phía cô, nói: “Nhất Nhất, nhanh lên.”

Anh muốn đưa bố già ra xe, không ai kêu Trần Nhã Ân, Dư Y vội vàng chạy đến.

Trên đường đi vào bãi đậu xe, chợt nghe có một giọng nói xa xa truyền đến, có người ở chỗ đó la lên: “Kêu tôi nhỏ giọng làm gì, camera theo dõi ở đây không có thu âm, anh hạ vách ngăn xuống? Anh không liếc nhìn trộm xem bọn họ đang làm cái gì?”

Đối phương bắt đầu đi: “Tôi đang lái xe, cô muốn tôi đâm vào cây sao?”

Âm thanh truyền đến từ phía tây, chính là chỗ đậu xe dành riêng cho Ngụy Tông Thao. Tại Dư Y nóng lên, đã nhận ra được giọng nói thứ nhất đến từ dì Hoa trong truyền thuyết – thật sự rất đặc biệt, cô có muốn quên cũng không quên được.

Bố già chuyển hướng, đi về phía nguồn gốc của giọng nói. Dư Y không dám ngăn lại, trừng mắt nhìn Ngụy Tông Thao, tiếc là Ngụy Tông Thao không có để ý đến.

Tìm được hai người kia, dì Hoa còn đang thao thao bất tuyệt, chú Tuyền đã thấm đẫm mồ hôi ở sau lưng. Một tiếng rưỡi trước ông ta vừa dừng xe lại, dì Hoa này không biết từ nơi nào xông ra, chặn ông ta lại suốt cho tới bây giờ, lải nhải khiến cho lỗ tai của ông ta phát đau. Đột nhiên hai mắt dì Hoa toả sáng: “Bố già, trò chuyện xong rồi? Cô gái này có phải...”

Bố già cau mày lại, hung tợn nói: “Không phải vừa rồi cô nói muốn đi chợ sao, tại sao còn đứng ở đây?”

Dì Hoa cười ha ha một tiếng: “Tôi nghĩ ở đây đi chợ thật là phiền phức, nếu hôm nay ông muốn đi ra ngoài vậy thì đi tản bộ cùng với tôi đi, nhân tiện kêu tài xế đưa tôi đi chợ luôn!” Dì ta lại chuyển ánh mắt về phía Dư Y: “Cô gái này thật là xinh đẹp, sao không ai giới thiệu với tôi vậy?”

Dư Y hé miệng cười cười: “Chào dì Hoa, tôi tên là Dư Y.”

Cô tự nhiên phóng khoáng, mặt mày dì Hoa hớn hở, tự tiến lên thân thiết nắm lấy tay cô: “Tên này thật dễ nghe, giọng nói thật ngọt ngào, bộ dáng lại xinh đẹp. A Tông thật sự là tinh mắt.”

“Cám ơn dì.” Dư Y không khiêm tốn một chút nào, nhận lấy toàn bộ, ngay cả bố già cũng nở nụ cười.

Bố già đứng lâu hơi có chút mệt mỏi. Dì Hoa và Ngụy Tông Thao vội vàng đến đỡ ông ta. Nhưng không ngờ Dư Y còn nhanh hơn một bước, cô lặng lẽ đẩy Ngụy Tông Thao ra, đỡ lấy cánh tay của bố già. Bố già liếc cô một cái, cũng không có phản ứng dư thừa nào, chậm rãi tự nhiên đi về phía chỗ xe của mình. Ông tài xế già đang ngủ gật giật mình một cái, vội vàng mở cửa xe ra.

Bố già trọng tình trọng nghĩa, vẫn dùng người già ở bên cạnh. Tuổi tác của ông tài xế và dì Hoa không khác nhau lắm, thoát nhìn đã hơn năm sáu mươi tuổi. Nhìn theo xe hơi rời đi, Ngụy Tông Thao nói: “Hai người bọn họ đã nhìn cha nuôi của anh lớn lên, cũng nhìn anh lớn lên, nên khi ở trước mặt bố già vẫn luôn rất tuỵ tiện.” Anh vuốt vuốt tóc Dư Y: “Hôm nay bố già vốn là muốn khởi binh vấn tội, thế nhưng biểu hiện của em rất tốt, ông ấy không đánh mà thua, muốn anh thưởng em thế nào?”

Dư Y cười nói: “Thường cho em? Thật muốn mang em cùng đi Campuchia sao? Trần Nhã Ân cũng phải đi?”

Nói cho cùng cô vẫn còn khúc mắc trong lòng, không thể nào coi nhẹ một người phụ nữ xinh đẹp như vậy.

Ngụy Tông Thao nhớ tới vừa rồi ở bên ngoài sân thi đấu, bố già cố ý nói với anh: “Cháu thế mà vẫn im hơi lặng tiếng, còn muốn gạt ông, thật là, con bé nửa đường chạy trốn, cháu không còn mặt mũi nào.” Dừng lại một chút, khoe mắt ông nhìn thoáng qua Trần Nhã Ân, nói tiếp: “Nhớ kỹ lời nói vừa rồi của ông, đem Trần Nhã Ân cùng đi Campuchia, đừng khi để ông đã già hồ đồ, Nhã Ân quanh co lòng vòng nói cho ông biết những chuyện này, dĩ nhiên là ông biết mưu tính của nó. Nó chẳng qua là không muốn rời khỏi sòng bạc, tuy rằng đã chơi một chút thủ đoạn nhỏ, nhưng mà có thể tha thứ. Con bé đó rất được, âm thầm học tập một cách nghiêm túc, nhưng dù sao thì Nhã Ân vẫn am hiểu tình hình hơn. Cháu đừng hành động theo cảm tính.”

Bố già nhìn thấy rất rõ ràng, một chuyến đi này không phải bị lợi dụng, mà là ông quả thật nổi giận, đáng tiếc đối tượng nổi giận lại là Dư Y, đây là ngoài dự định của ông.

Cặp mắt Ngụy Tông Thao ánh lên, ngón tay ngoéo lấy lọn tóc của Dư Y, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Ở đầu kia Trần Nhã Ân còn đang nhìn màn hình to lớn, điểm số của đội Pháp và đội Đức ngang hàng, lại qua mấy hiệp, cuối cùng sút vào khung thành một cú, trận đấu chấm dứt, đội Pháp thắng. Cô không cần quá trình chỉ nhìn kết quả, khi ở trước mặt bố già và Ngụy Tông Thao không cần quá thông minh, có thể giả bộ thông minh thích hợp. Nhưng cô thật không ngờ là Dư Y vậy mà quen biết với bố già, nhưng việc này không sao cả, cuối cùng cô đã đạt được mục đích.”

Cô ta nhìn về bàn đánh bài ở xa xa, ánh mắt giao nhau ở trên không với Lý Tinh Truyền, khoe miệng hơi hơi giương lên.

Hôm nay Dư Y khiến cho Ngụy Tông Thao ngạc nhiên mừng rỡ, cuối cùng Ngụy Tông Thao tìm được hai cuốn sách được bao bì trong va li của cô. Anh cũng nhẹ nhàng lấy ra hoa hồng khô, cắm vào trong bình hoa nhỏ để lên trên tủ đầu giường. Anh thuận tay mở trang sách ra, nhìn thấy còn có chữ viết bằng bút bi xanh ở trên mặt thì không khỏi cong môi lên. Anh mới xem được vài trang thì có một bàn tay thò tới, “bộp” một tiếng đóng quyển sách lại. Dư Y nói: “Không được xem!”

Cô bao bì sách lại chính là không muốn cho Mã Đế Na nhìn thấy, để tránh cho cô ấy hỏi đông hỏi tây, ai ngờ kết quả hai quyển sách này lại rơi vào tay Ngụy Tông Thao. Ngụy Tông Thao chắc chắn rất đắc ý, vốn là từ khi bọn họ còn đang giận dỗi thì cô đã ngầm chăm chỉ học hỏi.

Dư Y hiếm khi xấu hổ và giận dữ. Ngụy Tông Thao lười biếng dựa vào đầu giường: “Lại đây.”

Dư Y không chịu đi qua, dùng dằng với anh. Ngụy Tông Thao lại đơn giản đi lấy sách, Dư Y lạnh tay lẹ mắt vội vàng thò tay đoạt lấy, cũng không nghĩ là trúng ý Ngụy Tông Thao. Cánh tay cô bị căng chặt, trong nháy mắt đã bị anh kéo tới trên giường. Lần trước cách đây hơi lâu, lần này Ngụy Tông Thao khiến cho Dư Y trả lại toàn bộ. Sau khi rung chuyển qua đi, chăn mền đều bị quăng ở trên sàn nhà, hai người mồ hôi chảy ròng ròng.

Ngụy Tông Thao vẫn nằm áp ở trên người Dư Y, vừa hôn vừa nói: “Em đã đoán được suy nghĩ của anh, anh chỉ nói qua với bố già.”

Dư Y nhắm mắt lại, tay chân mệt mỏi, không muốn mở miệng, trên ngực lại truyền đến cảm giác tê dại. Cô bất đắc dĩ nói: “Anh đã nói ông Robin muốn hợp tác với anh xây dựng sòng bài ở Campuchia, em không có điều tra ra từ trong tin tức, chính anh nói lộ ra hết.”

Ngụy Tông Thao cười nhẹ, cắn lấy cô. Dư Y kêu lên một tiếng đau đớn: “Anh không có nói lộ ra hết, anh chỉ là không ngờ em lại hiểu biết như thế. Việc này sẽ không là điều bí mật, không lâu sau sẽ công khai. Quách Quảng Huy là con cáo già, nhất định ông ta hiểu rõ trong lòng điểm ấy. Ông ta lại muốn lui về ở ẩn, nhưng lại muốn làm cho bằng hiệu của ông ta được phát huy rạng rỡ, sao lại có chuyện nào tốt như vậy?”

“Cho nên trước tiên anh đạt được Phnom Penh, ổn định bước chân, thời cơ chín mùi thì liền xây dựng sòng bạc.”

“Ừ.” Ngụy Tông Thao lại đi vào, bả bai căng thẳng, Dư Y chịu không nổi, nắm chặt anh: “Hiện giờ thời cơ cũng đã chín mùi rồi.” Anh nói một câu hai nghĩa, động tác lại bắt đầu.

Ngụy Tông Thao rất “bạt mạng”. Dư Y có chút không chịu nổi, cũng không ngờ có người dường như đã tính đến điều đó, ba ngày hai bữa đều chạy đến Thế giới giải trí đưa canh.

Dì Hoa đặc biệt nhiệt tình với Dư Y, mỗi lần đến đều nhìn chăm chăm cô uống canh cho xong, nói: “Dì nấu cho A Tông không giống với của cháu, kiên trì uống mỗi ngày, A Tông lớn hơn cháu đến mười tuổi, bọn cháu ở với nhau lâu như vậy cũng không có nghe thấy tin tức tốt gì, uống nhiều chút, tranh thủ làm cho chúng tôi nghe được tin tốt sớm một chút.”

Dư Y ho khan, suýt nữa là bị sặc nước canh. Dì Hoa vội vàng vỗ cô, cười nói: “Cháu khỏi cần phải thận trọng, ngày đầu tiên cháu tới nơi này là dì đã đem quần áo tới cho cháu, cháu còn nhớ hay không? Dì còn nhớ rõ A Tông nói cho dì cỡ ngực của cháu. Ái chà, cái gì dì cũng biết hết, chuyện này dì không có nói cho bố già biết, nếu không thì vì sao cháu cho là bố già sẽ đến đây tìm cháu trẻ như vậy?”

Dư Y chịu không nổi nhiệt tình của dì Hoa, đã đỏ mặt tía tai, uống xong toàn bộ canh thì mới được giải cứu. Sau khi cô cất bước trở lại sông bạc, mặt của cô còn nóng rực, đối diện với Trần Nhã Ân đang đi tới, Dư Y cười nói: “Cô Trần.”

Trần Nhã Ân cũng lộ vẻ tươi cười lễ phép, đi qua sát bên người cô, một câu cũng không có nói.

Dư Y nhún vai không quan tâm, đi về phía trước, mới vừa đi được vài bước chợt nghe người ta bàn luận: “Cô Trần thật là lãnh đạm.”

Lý Tinh Truyền ở một bên chậm rãi đi tới, hai tay đút vào túi quần, tươi cười ấm áp: “Đã lâu không gặp, cô Dư.”

“Anh Lý, đã lâu không gặp.”

Lý Tinh Truyền cười cười, lại nói: “Dường như cũng không phải thật lâu, mỗi ngày tôi đều nhìn thấy cô ở bên ngoài sông bãi. Ngày đó sau khi cô đi, tôi vẫn chưa có cơ hội nói chuyện với cô, sau đó cô như thế nào?”

Dư Y cười nói: “Cảm ơn anh Lý quan tâm, tôi không có gì.”

Cô nói vô cùng máy móc, cũng không có bởi vì ơn cứu mạng của Lý Tinh Truyền mà cảm ơn anh ta lần nữa. Dư Y muốn rời đi trước, ai ngờ Lý Tinh Truyền bỗng nhiên nói: “Cô Dư rất đẹp, bầu ngực rất được.”

Dư Y sửng sốt, chỉ thấy Lý Tinh Truyền cười ghé sát vào, có thể nghe thấy hơi thở của hắn ta: “Mềm mại, ấm áp, không có một chút tỳ vết nào, phía trên ngực trái của cô chỉ có một nốt ruồi rất nhỏ màu đen, rất hoàn mỹ. Khó trách Ngụy Tông Thao quyến luyến cô như vậy, tôi cũng muốn...”

66. Chương 66

Lý Tinh Truyền cố ý nói chậm lại, giọng điệu mờ ám, nụ cười vẫn ấm áp như trước, cùng với lời nói ngả ngón của hắn ta thì giống như là hai người khác nhau. Hít thở của Dư Y ngưng lại, cánh tay đột nhiên cứng đờ, cô cố gắng kiềm chế bản thân mình, mắt nhìn về phía trước không nói một lời.

Bốn phía đều có phóng viên, e rằng bất cứ lúc nào cũng có thể tóm được hình ảnh ở đầu này. Dư Y mím chặt khoé môi, Lý Tinh Truyền rũ mắt nhìn cô, cười cười: “Ngụy Tông Thao cho tôi một đám, tôi lại không cảm thấy thiệt thòi gì, vì cô Dư, tôi còn có thể chịu thêm mấy đám nữa.”

Dư Y bỗng cười lên, nghiêng người mở ra một ít khoảng cách với hắn ta, rút cuộc nhìn thẳng hắn: “Thân thể của anh Lý thật tốt, xem ra bị đâm thêm vài đâm cũng còn có thể cười được, bằng không tại sao sau khi anh bị đuổi ra khỏi Singapore nhiều năm như vậy mà đã trở lại chứ? Xin anh Lý giữ gìn thân thể, hy vọng anh có thể vẫn khỏe mạnh rời khỏi Singapore.”

Lý Tinh Truyền hí mắt lại, nụ cười nhạt đi vài phần.

Dư Y nhíu mày dọc đường, nhịp bước rất nhanh, giày cao gót như là muốn giẫm vỡ cả mặt đất.

Ngụy Tông Thao không có ở trong văn phòng. Dư Y bước thong thả hai bước, đến đứng ở trước bức tường kính nhìn xuống dưới lầu, không còn thấy Lý Tinh Truyền nữa, không biết hắn ta chạy tới nơi nào. Trên sân khấu có ban nhạc đang hát, đúng vào lúc nghỉ giải lao, nhân viên công tác bận rộn chung quanh khán phòng. Trận thi đấu sắp kết thúc, đêm nay trận chung kết sẽ bắt đầu, ba ngày sau là trận đấu tranh giải quán quân. Đến lúc đó thì tám mươi bàn đánh bài sẽ bị rút hết, sân thi đấu phải được xếp đặt lại một lần nữa.

Dư Y ôm cánh tay đứng trong chốc lát, chậm rãi cởi nút áo sơ của mình ra, kéo áo cúi đầu nhìn xuống, áo ngực nửa che, lộ ra phần nửa làn da trắng nõn, phía trên sạch sẽ, một nốt ruồi cũng không có. Dư Y đang thở dài nhẹ nhõm thì cô bỗng nhiên thấy được phía trên ngực trái có một nốt ruồi đen rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy được. Dư Y giận tái mặt, cửa đột nhiên truyền đến tiếng vang, cô còn chưa kịp cài nút áo lại thì Ngụy Tông Thao đã bước vào.

“Đã trở lại?” Ngụy Tông Thao nhìn thấy động tác Dư Y đang cúi đầu nâng tay, anh nhíu mày đi về phía cô, liếc mắt một cái chỉ thấy được cô đang đứng trước tường kính cài nút áo sơ mi lại. Anh cầm lấy tay cô, không để cho cô cài lại cái nút thứ hai, ôm cô vào ngực, thấp giọng hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Dư Y cười cười: “Không có làm cái gì cả, vừa rồi anh không ở đây, dì Hoa lại đem canh tới, nhanh uống đi.” Cô cầm lại tay của Ngụy Tông Thao, cảm xúc đã bình phục, nhưng vẫn khó có thể mở miệng.

Ngụy Tông Thao đã luồn tay vào áo lót của cô, nói: “Anh không cần uống canh, em biết rõ nhất.” Nút áo lại bị anh cởi ra một cái, áo ngực đã bị lộ ra.

Dư Y phủ lấy mu bàn tay anh, rốt cuộc mở miệng nói: “Lý Tinh Truyền...” Động tác của Ngụy Tông Thao dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn Dư Y. Dư Y khẽ cắn môi, nói: “Em lo là hắn ta đã chụp hình em, sẽ dùng để uy hiếp anh.”

Cho tới nay Lý Tinh Truyền đều biểu hiện phong cách nhẹ nhàng thoải mái. Ban đầu Dư Y cũng bị hắn ta mê hoặc, nếu không có Ngụy Tông Thao nhắc tới người này thì cô hoàn toàn sẽ không có cảnh giác đối với Lý Tinh Truyền. Hôm nay đối phương không hề báo trước nói ra những lời nói đó, xé bỏ bộ mặt giả dối mà hắn ta đã tĩ mĩ ngụy trang. Mắt thấy trận chung kết sắp tới, Dư Y thật sự nghĩ không ra lý do nào khác. Cô không muốn giấu diếm Ngụy Tông Thao chuyện này, biết sớm một chút thì có thể chuẩn bị sẵn sàng sớm một chút, để khỏi phải cuối cùng khiến cho Lý Tinh Truyền đạt được.

Sắc mặt Ngụy Tông Thao lập tức trở nên âm u, nghe Dư Y kể lại “ngẫu nhiên gặp mặt” vừa rồi, áp xuất không khí quanh thân phút chốc giảm thấp xuống. Sau khi lặng im một lúc thật lâu, anh bỗng nhiên vén áo sơ mi của Dư Y lên, ngón tay khẽ chà xát ở phía trên ngực trái của Dư Y. Thân thể Dư Y cứng đờ, nói: “Ngụy Tông Thao...”

Ngụy Tông Thao lấy tay về, cởi bỏ nút cổ áo, xuyên qua bên ngoài bức tường kính, dán mắt vào một phương hướng, ánh mắt anh âm u lạnh lẽo kinh khủng, sự thù địch không kiềm nén được, qua hồi lâu anh mới trầm giọng nói: “Tại sao hắn ta đã không chạm vào em?” Càng giống như là đang nói một mình.

Cho tới bây giờ Lý Tinh Truyền cũng không là chính nhân quân tử, huống chi hắn ta có thù oán với Ngụy Tông Thao. Bất luận như thế nào hắn ta cũng không có lý do nhìn xuống không chạm vào Dư Y, ngược lại chỉ chụp hình uy hiếp. Ngụy Tông Thao lại suy nghĩ, nghiêng đầu quan sát Dư Y một lần nữa, bỗng nhiên hỏi: “Em và Lý Tinh Truyền trước đây có quen biết không?”

Dư Y lắc đầu: “Cho tới bây giờ chưa từng gặp qua.”

“Người nhà của em thì sao?”

Dư Y nhíu mày suy nghĩ một chút: “Bọn họ không có đánh bài, lại càng không có tiếp xúc với người như vậy.”

“Còn nhớ lúc đó anh đã nói với em hay không, Lý Tinh Truyền không có chạm vào em, chính là điểm đáng ngờ lớn nhất?” Ngụy Tông Thao nhìn về phía sân thi đấu, Lý Tinh Truyền đang cùng nói chuyện với người ở bên ngoài. Tiến vào trận chung kết chỉ có mấy chục người, hắn ta là người đứng đầu lớn nhất. Ngụy Tông Thao im lặng hồi lâu mới trầm giọng nói: “Hắn ta dường như sẽ không làm hại em.”

Lý Tinh Truyền chậm chạp không có hành động gì, cũng không có đưa ra hình ảnh gì. Đến tột cùng là hẳn ta có mục đích gì với Dư Y, không ai rõ ràng cả, nhưng mục đích mà hẳn ta nói với Dư Y những lời nói kia, đáp án rất nhanh chóng được rõ ràng.

Cuối cùng thì đại hội vua bài đi vào trận chung kết. Buổi tối có hơn mười người tiến hành giao đấu, trên bàn đánh bài có trang bị nhiều mini camera, lá bài tẩy của mỗi người đều bị truyền hình trực tiếp phơi bày, truyền hình trực tiếp khiến cho càng thêm kích thích giạt gân. Màn hình cực lớn ở trong sân thi đấu đang đồng thời trực tiếp cuộc thi đấu thể thao, mỗi một cú sút vào khung thành đều nghênh đón một trận hò hét. Thế nhưng các cao thủ quyết đấu ở trên bàn bài thì lại đang cố đè nén sự hồi hộp đến cực hạn.

A Thành là một con hắc mã (Dark horse: ở đây ý nói là A Thành đạt được thắng lợi bất ngờ, theo điển tích từ Anh), trước đó không có ai nghe qua tên anh ta. Lần này anh ta một đường đánh thẳng vào trận chung kết, dẫn tới một trận bàn luận và tò mò của mọi người. Anh ta ở trên bàn bài ung dung nhàn nhã, không nhíu mày cũng không cọ xát ngón tay, không có gì mờ ám. Không ai đoán được bài trong tay anh ta là tốt hay xấu, đánh cược càng đặt càng lớn, trên bài là một đồng đô la Mỹ, tất cả đều ở ngay trước mặt A Thành. Mã Đế Na vô cùng hưng phấn, mặc bikini chạy đến khán phòng, không ngừng hét lên “Cố lên”, dáng người nóng bỏng bốc lửa, mấy người đàn ông ở chung quanh đều liếc mắt thất thần. Đến khi tan cuộc thì cô ta trực tiếp nhào vào trong lòng A Thành, nhưng người ngoài nhìn vào thì càng giống như là A Thành ở trong ngực cô.

Mã Đế Na đảo con mắt, đột nhiên bỏ giày cao gót ra, như thế này thì cô ta chỉ cao hơn A Thành một chút, hình ảnh rất cuộc trở nên hài hoà. “Thành Thành, anh là thần tượng của em!” Cô ta vừa nói vừa ôm chặt lấy anh ta, ngực không ngừng đè ép. A Thành đỏ mặt tía tai, cổ họng lặn lặn.

Thời gian trận đấu đoạt giải quán quân đã gần kề. Hơn nửa tháng nay Dư Y đều mỗi ngày học tập, đã có một chút thành tích. Cô có thể dễ dàng đẩy bộ bài tây thành hình vòng cung, cũng có thể tính toán bài rất nhanh. Ngụy Tông Thao khen cô có triển vọng, đặc biệt mang cô đi đảo Sentosa chơi du thuyền. Phía sau căn nhà lớn có đậu một chiếc du thuyền tư nhân của anh, sáng sớm anh liền xốc Dư Y ra khỏi ổ chăn.

Anh dường như không có để chuyện của Lý Tinh Truyền ở trong lòng, cũng không có nhắc đến chuyện đó với Dư Y nữa. Trên du thuyền có đầy đủ đồ ăn, gió biển mát lạnh, ánh mặt trời rực rỡ, đúng là một ngày nghỉ thật đẹp. Khó có được thể giới riêng của hai người, Dư Y cũng bỏ xuống tất cả những suy nghĩ tính toán, cô nằm trên boong tàu, vừa vuốt ve vết thương ở trên bụng Ngụy Tông Thao vừa nghe anh kể chuyện xưa.

“Khi mẹ anh mới vừa trở lại Singapore, đã làm việc ở một nhà hàng dưới tên của bố già, sau đó thì quen biết cha nuôi của anh. Tư tưởng của bố già rất cổ hủ, cho tới bây giờ cũng không có phản đối cha nuôi của anh theo đuổi mẹ anh, ông ấy còn mang anh theo bên người, nửa đời trước của ông ấy rất vất vả, anh muốn cho ông ấy hưởng phúc tuổi già.”

Dư Y lắng lắng nghe. Đây là một mặt mà Ngụy Tông Thao không muốn người khác biết đến, hiếu thảo biết ơn. Cô không khỏi nhớ tới ông nội của mình, lỗ mũi chua xót. Gió biển dịu dịu, tựa như là bàn tay của bề trên. Thời gian sẽ không giữ lại mãi tình cảm và thể diện gì, bốn năm trước bố già đi bộ còn không cần gậy, hiện giờ đã phải chống gậy. Ông nội của cô hiện giờ ra sao, cũng giống như bố già hay không, tóc hoa râm, trên tay già nua đã có đồi mồi, khi đi thì cần người khác dìu?

Dư Y nhắm mắt lại, chôn chặt ở trong ngực Ngụy Tông Thao. Vòm ngực này rất ấm áp, cô hẳn là nên dựa sát vào sớm một chút.

Ngày nghỉ qua đi, trận đấu tranh giải quán quân mà mọi người chờ mong trong lòng rốt cuộc đã bắt đầu.

Suốt một tháng ròng mọi người trông ngóng mong đợi hai người vào vòng chung kết. Một người là Lý Tinh Truyền, một người còn lại là A Thành, một nhân vật không có tiếng tăm gì. Sân thi đấu lại được bố trí xong xuôi, tám mươi bàn đánh bài đã được mang đi, khán phòng càng kề sát với sân thi đấu. Giữa sân thi đấu được dựng lên một đài cao hình tròn, trên đài cao được đặt một bàn đánh bài, ở giữa có treo một cái trần nhà, ở trên đỉnh trần nhà có trang bị cameras, người chia bài đang chờ ở đó. Khán giả đã bắt đầu hưng phấn, mấy cái máy quay phim cũng đã chuẩn bị đầu vào đó.

Chậm chạp không thấy A Thành xuất hiện, Ngụy Tông Thao nhíu mày lại, kêu người ta đi tìm A Thành. Dư Y nói: “Có thể đang ở cùng với Mã Đế Na, cách trận đấu còn một ít thời gian, anh đừng sốt ruột.”

“Không phải.” Ngụy Tông Thao nói: “Mỗi lần A Thành đều vào bàn trước nửa tiếng đồng hồ.”

Trận đấu đã sắp tới, nhưng còn chưa thấy bóng dáng của anh ta, Ngụy Tông Thao nhìn thoáng qua ghế của Lý Tinh Truyền, hẳn ta cũng chưa có xuất hiện.

Chân mày của Ngụy Tông Thao nhăn lại, anh đang định kêu Trang Hữu Bách phái thêm mấy người nữa đi tìm thì đã thấy chỗ lối vào sân bỗng nhiên có một trận xôn xao. Lý Tinh Truyền chậm rãi đi vào, khoe môi nhếch lên, tươi cười thông dong, phía sau là A Thành mặt không có biểu cảm. Một lát sau thì hai người ngồi vào bàn, vừa đúng thời gian, trận đấu tranh giải quán quân rốt cuộc bắt đầu.

Trận đấu tranh giải quán quân thi đấu bài Texas Poker, quy luật giống như bài xì tố, nhưng có một chút khác biệt.

Texas Poker cũng yêu cầu tố và tố theo từng ván một, thử thách năng lực phán đoán của người dự thi, bài xấu thì có thể úp bài chịu thua, bài tốt thì có thể tố toàn bộ thẻ bài, không có cách nào kiểm soát được vận may, nhưng kỹ xảo lại có thể khiến cho đối phương lằm lẩn.

Ngụy Tông Thao ngồi trên khán phòng, thấp giọng dạy Dư Y: “Chuyên gia ngôn ngữ cơ thể trong tiệm thức đã dạy một khoá hơn nửa tháng, hiện giờ A Thành có thể khống chế được những hành động mờ ám của mình. Sòng bạc không thể xảy ra những điều ngoài sự khống chế, mà Lý Tinh Truyền không phải là đối thủ bình thường, A Thành phải cẩn thận lưu ý từng động tác của hắn ta.”

Trên màn hình lớn vẫn còn trực tiếp trận đấu thể thao, người chia bài đã chia bài rồi, ba ván thắng hai, vô số ánh mắt đều đang nhìn vào giữa sân thi đấu.

Lý Tinh Truyền nhàn nhã dựa lưng vào ghế ngồi, không giống như là đang tham gia thi đấu, càng giống với đang chơi đùa vui vẻ. Hắn ta mở lá bài tẩy lên nhìn thoáng qua, đột nhiên lại nhìn về hướng Dư Y, cười nhẹ một tiếng: “Tôi bỗng nhiên nhớ tới Ngụy Tông Thao đã ba mươi lăm tuổi, khi nào thì kết hôn?”

A Thành xiết chặt nắm tay, không để ý đến hắn ta, cúi đầu nhìn bài của mình, tố từng ván từng ván một, trận đấu giữa sân như là gươm súng sẵn sàng.

Trên khán phòng, Ngụy Tông Thao đột nhiên nhíu mày, giọng nhòm nhăm vào ngay A Thành, trầm giọng nói: “Tình hình của cậu ta không bình thường.”

Đánh bài kiêng kỵ nhất là cảm xúc không ổn định, bất luận là dưới tình huống gì cũng đều nhất định phải bình tĩnh, khiến cho đối phương không nhìn được cảm xúc của mình. Nhưng A Thành đang nắm tay lại, ánh mắt nhìn Lý Tinh Truyền khác thường. Tâm trạng Ngụy Tông Thao trầm xuống, sau khi nhìn quanh một hồi thì thấy Mã Đế Na đang đứng cùng đồng nghiệp ở một đầu khách của khán phòng, mặt mũi tràn đầy tươi cười hưng phấn, không có bất thường gì. Ngụy Tông Thao lại chuyển tầm mắt đến trên người A Thành, sắc mặt anh dần dần trầm xuống.

Khi thi đấu không được rời sân, không được gián đoạn, ba ván phải nhất định hoàn thành, người dự thi không thể có bất cứ tiếp xúc gì với người khác.

Lý Tinh Truyền nhìn về phía A Thành, đánh giá ánh mắt và tay của anh ta, rồi gia tăng tiền cược lên. Khi người chia bài chia lá bài mở cuối cùng thì hắn ta nói: “Cô Dư tuổi còn trẻ như vậy, không biết đã quen được mấy bạn trai?”

Lá bài mở cuối đã nằm trong tay, Lý Tinh Truyền cười cười, hai bên đem lá bài tẩy mở ra. Lá bài tẩy của hắn ta là 9 bích, bốn lá bài mở khác là 9 chuồng, 9 rô, 6 cơ và 5 cơ. Mà lá bài tẩy của A Thành là 8 cơ, những lá bài mở là 10 bích, 10 cơ, 7 bích. Khi bắt được lá bài mở cuối cùng thì nét mặt của anh ta hơi thay đổi, quả nhiên không phải lá 10 mà là con A cơ. Lý Tinh Truyền là ba lá bài đồng số, A Thành là hai đôi, Lý Tinh Truyền thắng.

Khán giả bị kích thích, khi thi đấu mọi người đã đổ mồ hôi cho Lý Tinh Truyền. Mặt bài của hai người rất tương tự, mà nhìn lại thì bài của A Thành có phần thắng lớn hơn. Ai cũng không ngờ rằng Lý Tinh Truyền

lại to gan như thế, vòng cuối cùng còn tổ thêm. Cờ bạc đúng là một cuộc phiêu lưu mạo hiểm, Lý Tinh Truyền thắng rất là tuyệt vời!

Ngụy Tông Thao đã giận tái mặt, ngay cả Dư y cũng nhìn ra tình trạng của A Thành không bình thường. Cô nắm chặt tay Ngụy Tông Thao, im lặng nhìn chăm chăm vào sân thi đấu. Bầu không khí của đợt thi đấu thứ hai càng hồi hộp hơn, nếu Lý Tinh Truyền lại thắng nữa thì trận thi đấu sẽ được kết thúc.

Không biết Lý Tinh Truyền đang nói cái gì, mỗi một câu nói thì tình trạng của A Thành càng bất ổn rõ rệt. Ván này Lý Tinh Truyền chỉ tổ theo có hai lần, lần thứ ba thì úp bài chịu thua. Tới ván thứ ba, Dư Y đã có dự cảm, cô nghiêng đầu nhìn thoáng qua Ngụy Tông Thao thì thấy Ngụy Tông Thao mặt không chút thay đổi. Khi trọng tài hô lên “Lý Tinh Truyền thắng” thì miệng của anh mới ngoéo lên một cái.

Trên khán phòng là một tràng âm thanh ủng hộ, truyền thông ào ào vọt về phía trung tâm sân thi đấu. Đoạt giải quán quân mười triệu Mỹ kim là Lý Tinh Truyền, một nhân vật truyền kỳ của giới cờ bạc, sáng sớm ngày mai sẽ là đầu đề của các nhà truyền thông.

Trong văn phòng là một mảnh yên tĩnh không tiếng động. A Thành sắc mặt trắng bệch, đứng ở giữa phòng không lên tiếng. Ngụy Tông Thao khẽ gõ bàn làm việc, trầm giọng nói: “Nói.”

A Thành xiết chặt nắm tay, hơi run rẩy. Khi Ngụy Tông Thao nổi giận thì rất bình tĩnh, anh ta không dám giấu diếm một cái gì, đành phải nghẹn giọng nói: “Trước trận đấu mười phút, Lý Tinh Truyền đã cho tôi nghe một đoạn ghi âm.”

“Cô Dư rất đẹp, bầu ngực rất được.”

“Mềm mại, ấm áp, không có một chút tỳ vết nào, phía trên ngực bên trái chỉ có một nốt ruồi đen rất nhỏ, rất hoàn mỹ. Chẳng trách Ngụy Tông Thao lại quyến luyến cô như vậy, tôi cũng muốn...”

A Thành nghiêng rặng nghiêng lợi, vành mắt đã đỏ lên. Anh ta lo rằng việc này sẽ bị lộ ra, trong lòng vừa tức giận vừa sợ hãi, khi thi đấu đã không thể khống chế được cảm xúc của mình, từng câu từng chữ của Lý Tinh Truyền giống như đang đánh vào đầu anh ta.

Ngụy Tông Thao bỗng nhiên cười ra tiếng, nhưng trong mắt lại không có nửa phần ý cười: “Tôi đã quá coi thường hắn ta, thì ra lần này là hắn ta nhìn chòng chọc vào cậu, bởi vì cậu là người trung thành và tận tâm.”

Anh đưa tay cầm lấy một tập tài liệu ở bên cạnh, thấy đến trước bàn làm việc, trầm giọng nói: “Ba ngày trước tôi đã cho A Tấn đi thăm dò những người mà Lý Tinh Truyền đã tiếp xúc qua, trước trận đấu A Tấn vừa vắn đem tập tài liệu này giao cho tôi.”

Anh dựa vào lưng ghế, sắc mặt âm u: “Hắn ta quen biết Trần Chi Nghị.”

67. Chương 67

Cô trả lời rất sáng khoái, không chùn bước cũng không xấu hổ, khiến cho người ta cảm thấy bất ngờ. Hơn hết là có trò hay để xem, tất cả mọi người rất hưng phấn.

Lý Tinh Truyền rất có hứng thú, hai tay đan lại với nhau trên bàn bài, khoé miệng tươi cười, nói: “Đánh bài kiểu gì? Tuý cô?”

Dư Y hơi dăm chiêu, một lát thì cười nói: “Hay là xúc xúc đi.”

Trong thế giới giải trí thường sử dụng xúc xúc, ba con xúc xúc được đặt trong một cái lồng thủy tinh, bên ngoài lồng thủy tinh có chụp một cái chung. Sau khi nhà cái lắc xúc xúc xong, khách chơi có thể đặt cược. Cách đặt cược gồm đặt tổng số nút hay đoán đại tiểu. Đặt tổng số nút tức là đoán xem các nút trên ba con xúc xúc bên trong là bao nhiêu, còn đặt đại tiểu thì đơn giản hơn nhiều. Từ bốn đến mười nút là tiểu, từ mười một đến mười bảy nút là đại, nếu ba mặt đều là nhất thì khách thua, nhà cái ăn trọn.

Đối với khách chơi mà nói, đặt đại tiểu luôn có phần thắng cao hơn là đoán số nút, nhưng gặp phải Lý Tinh Truyền thì xác suất này lại mất đi hiệu lực, bởi vì Lý Tinh Truyền nghe và đoán được tiếng xúc xúc.

Ngày đó Ngụy Tông Thao chỉ vào video theo dõi trên máy tính, nói: “Trước kia hần ta có một thói quen, khi bắt được bài tốt thì chân của hần ta sẽ nâng lên một chút, khi bắt được bài có khả năng thất bại nhưng cũng có phần thắng thì hần ta sẽ rờ ngón áp út.”

Cô nhìn về phía bàn đánh bài ở đối diện, chuyên gia còn đang dạy A Thành, chỉ ra cho cậu ta vài động tác nhỏ mà ngay cả chính mình cũng không chú ý tới. Những động tác này một khi xuất hiện ở trên bàn bài, đối mặt với Lý Tinh Truyền thì sẽ không có phần thắng gì đáng kể.

“Mỗi người đều có một ít ngôn ngữ cơ thể của riêng mình, nhưng phần lớn ngôn ngữ cơ thể vẫn giống nhau. Người bình thường thì cười khi vui vẻ, nhíu mày khi có nghi vấn, khi nói dối thì ánh mắt sẽ nhìn về bên trái. Có lẽ em cảm thấy rằng vẻ mặt của mình bình thường, nhưng bản thân em vốn không để ý tới loại ngôn ngữ cơ thể trong tiềm thức này. Mà hiện tại...”

Ngụy Tông Thao chỉ vào màn hình một lần nữa: “Lý Tinh Truyền đã khắc phục được những động tác nhỏ của mình. Bắt đầu giây phút đầu tiên, từ khi em ngồi vào bàn bài chung với hần ta, thì chỉ có hần ta quan sát em, em không thể quan sát hần ta nữa, chỉ có thể cung cấp những tin tức sai lệch để dẫn tới lầm lẫn. Nhưng muốn cho hần ta mắc mưu thì rất khó, cho nên người bình thường nhất thiết đừng tìm hần ta cờ bạc.”

Anh nói câu cuối cùng rất nhẹ: “Chết như thế nào cũng không biết.”

Dư Y rất rõ ràng điểm này, cho nên tuyệt đối sẽ không cùng hần ta chơi loại bài có kỹ thuật quá cao, chỉ có xúc xắc là loại trò chơi đối với người bình thường mà nói là toàn bộ dựa vào vận may, thì cô mới có thể có vài phần thắng.

Giám thị đến chậm, khi chạy tới thì hai người đã quyết định ván bài. Anh ta cầm lấy máy bộ đàm hỏi tình huống ở phòng theo dõi, mày nhíu lại có chút lo lắng, muốn ngăn lại nhưng không dám, suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định gọi điện thoại báo cho Trang Hữu Bách. Bên cạnh anh ta bỗng nhiên có người nói: “Dù sao nội trong một giờ Lý Tinh Truyền cũng đã thắng liên tục, còn tiếp tục như vậy thì Thế giới giải trí khỏi cần phải mở cửa kinh doanh. Cậu để cho cô Dư đánh cuộc một phen.”

Trần Nhã Ân cười nhạt, khoanh tay đứng ở một bên.

Ván bài bắt đầu, người đã vây thành hai vòng ở trước bàn đánh bài. Tất cả mọi người thật im lặng, vẻ mặt chờ mong nhìn vào tay của Lý Tinh Truyền, chờ cho hần ta đặt cược. Dư Y ung dung nhàn nhã, dẫn cái chung lại, bàn tay phủ ở trên chỗ tay cầm, chậm rãi ấn một cái. Như là một pha quay chậm, Lý Tinh Truyền có thể thấy ngón áp út của cô hơi hơi nhếch lên, ngón trỏ cùng ngón giữa dùng sức, bàn tay rất đẹp, móng tay không để dài. Hần ta tập trung tinh thần nhìn, thấy Dư Y lại ấn tay xuống một lần nữa thì chú ý lắng nghe, bên tai lại bỗng nhiên có một luồng khí nóng thổi tới: “Anh à, em giúp anh ngăn chặn xui xẻo được không?” Giọng nói vang dội. Lý Tinh Truyền đẩy mạnh cô ta ra rồi quay đầu lại thì thấy bảng đèn đặt cược sáng lên. Dư Y cười nói: “Xin mời đặt cược.”

Lý Tinh Truyền nhíu mày, nhìn thoáng qua chung xúc xắc, lại nhìn về phía chỗ đặt cược trên mặt bàn, chậm chạp không có một động tác nào. Mọi người kiểng chân trông ngóng, một lát sau mới thấy hần ta chậm rãi nâng tay, đặt đại.

Đặt đại tiểu, tỉ lệ chung tiền chỉ có 1:1, không giống với lúc trước hần ta toàn đặt số, tỉ lệ chung tiền thắng rất lớn. Xem ra lần này hần ta cần cẩn thận một chút.

Khách đánh bài đều đặt cược theo hần ta. Dư Y nâng chuông lên, đặt cược ngừng lại, cô nói một tiếng “Mở”, rồi chậm rãi mở cái chung ra. Kết quả ngoài dự kiến của tất cả khách đánh bài, một con xúc xắc hai nút, hai con xúc xắc ba nút, tổng cộng là tám nút, mọi người ồ lên.

Lý Tinh Truyền cười cười như không quan trọng: “Tiếp tục.”

Cũng không ngờ Dư Y đột nhiên nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi không có nói rõ ràng, một ván định thắng thua.”

Thắng thì một ván quyết định, thua thì ba ván quyết định. Cô đã sớm tính toán thật tốt, nhưng cô quên là có khách đánh bài ở chung quanh, chỉ nghe Lý Tinh Truyền nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Một ván định thắng thua? Xem ra là đã làm thất vọng mọi người rồi.”

Mấy người khách đánh bài đi theo Lý Tinh Truyền để thắng dễ dàng thì dĩ nhiên không hy vọng hần ta rời đi nhanh như vậy, sau khi nghe thế thì lập tức chỉ trích Dư Y: “Lúc bắt đầu sao cô không nói rõ ràng, từ trước đến nay đều là ba ván thắng hai, cho tới bây giờ chưa thấy qua một ván là quyết định!”

Bọn họ tranh luận không ngừng. Dư Y quét một vòng, nhìn thấy giám thị cùng Trần Nhã Ân đứng ở xa xa, không có ý kiến gì tới. Cô nhú mày, đành phải nói: “Còn lại hai ván.”

Ván thứ hai bắt đầu, Dư Y làm theo như trước, người phụ nữ tiến đến nói chuyện bên tai Lý Tinh Truyền lúc trước lại chen lên một lần nữa, nhưng lần này cô ta bị hai gã đàn ông vạm vỡ ngăn lại không thể đến gần. Hai gã đàn ông này vẫn luôn đứng ở gần đó, thì ra là người tùy tùng của Lý Tinh Truyền.

Dư Y nhìn về đầu bên kia, trên tay hơi chần chờ, đợi vài giây không thấy bên kia có phản ứng, trái lại Lý Tinh Truyền đang thúc giục: “Cô Dư?”

Dư Y không còn cách nào, chỉ có thể ấn tay xuống. Lý Tinh Truyền tập trung suy nghĩ, cười đặt cược thể đánh bài ở khu số. mấy người khách đánh bài cùng cược theo. Dư Y đã có dự cảm, khi mở chung ra thì cũng không có ngạc nhiên.

Lý Tinh Truyền thắng, nhà cái chung một số tiền lớn.

“Thật xin lỗi, cô Dư.” Trước mặt Lý Tinh Truyền lại nổi lên một đồng cao thể bài.

Dư Y cười nói: “Biết đâu sau đó tôi cũng nói thật xin lỗi với anh.” Cô liếc mắt nhìn hai người đàn ông còn đang tranh chấp cùng với người phụ nữ kia. Sao mà không biết kêu ra tiếng? Dư Y hí mắt lại, có chút sốt ruột, động tác trên tay chậm lại. Một lát sau bỗng nhiên thấy người phụ nữ kia nhìn lại đây, cô nhú mày liếc mắt nhìn Lý Tinh Truyền một cái, lúc này mới bắt đầu động tác.

Ván thứ ba, khách đánh bài xoa tay, càng thêm hưng phấn. Nhưng thật ra thì Lý Tinh Truyền vẫn không chút để ý đến, cười nhìn Dư Y ấn tay xuống, vừa mới một chút thì bỗng nhiên chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng hét chói tai. Âm thanh không ngừng tới gần hần ta, mà ngay trong lúc đó tay Dư Y đã ấn xuống ba lần, hần ta không có nghe rõ cái gì cả.

Lý Tinh Truyền nhìn nhanh về phía Dư Y, thấy cô tươi cười thanh nhã. Hần ta lại quay đầu nhìn thoáng qua người phụ nữ đã sắp lại gần vài ba lần, một đầu tóc vàng, mặc một bộ áo đầm khiêu gợi bó sát người. Giám thị ở một bên đã tiến lên quả măng cô ta: “Mã Đế Na, cô làm gì vậy!”

Lý Tinh Truyền bỗng cười cười, nhìn về phía Dư Y một lần nữa, quan sát tỉ mỉ khuôn mặt này. Hần có chút bất đắc dĩ, đang muốn đặt cược thể đánh bài đang xoay chuyển ở trong tay thì nghe thấy một giọng nói được truyền đến từ xa: “Ván này bị quấy nhiễu, không bằng tôi tiếp anh Lý đánh lại ván này lần nữa.”

Người mới tới từng bước một đến gần, trên người mặc một bộ âu phục thường màu đen (casual suit: âu phục thường: bao gồm áo vest và áo sơ mi, quần tây cùng màu, không thắt cà vạt), cao lớn vạm vỡ, uy nghiêm đáng sợ, đi theo phía sau là hai người đàn ông. Anh ta đi tới bên cạnh bàn bài, mặt không chút thay đổi, đứng đó nói: “Một ván show hand, thế nào?” Giọng nói mạnh mẽ, trầm thấp, đúng là Ngụy Tông Thao.

Lòng Dư Y bình tĩnh lại một cách khó hiểu, ngược lại nhịp tim đập lại bắt đầu thành thịch thịch thịch.

Ván trọng yếu thứ ba vẫn được tiến hành ở đây. Đường như Ngụy Tông Thao không thường lui tới nơi thấp như vậy. Khách đánh bài hồi thăm một hồi mới biết được đối phương chính là ông chủ lớn của Thể giới giải trí, không khỏi nhìn vào một cách nghiêm chỉnh. Tiếc là lần này bọn họ không thể đặt cược nữa.

Hai đầu của bàn bài, Ngụy Tông Thao và Lý Tinh Truyền đứng ở nơi đó, Dư Y đã đứng sang một bên. Mã Đế Na chen lại đây, hưng phấn nhỏ giọng nói: “Có phải vừa rồi tôi thật thông minh không? Tôi nhìn thấy bạn có ý bối rối liền lập tức kêu lớn lên, bạn làm hại tôi bị giám thị mắng, ui chà!”

Dư Y cười cười: “Khiến bạn bị oan ức rồi, cảm ơn.”

Nói đến cũng khéo, một tuần trước Dư Y bắt đầu làm việc ở bàn bài tại đây, từng nói qua với Mã Đế Na chuyện “Nghe xúc xắc”. Cô nghĩ Lý Tinh Truyền còn chưa có rời đi, chung quy vẫn cảm thấy rằng hần ta không có lòng tốt, bởi vậy cô sớm đã bàn bạc với Mã Đế Na, ‘phòng bị trước sẽ tránh được tai họa’ nên đã

tập thử trước. Vừa rồi cô thấy Mã Đế Na chuyển động ở gần đó, ánh mắt nhìn nhau ngầm hiểu, lúc này cô mới ấn xuống. Thuật đánh bài của cô không giỏi, vận may cũng không nhất định ai tốt hơn ai.

Giờ phút này chung quanh bàn bài một mảnh yên tĩnh, ngay cả khách đánh bài ở bàn khác cũng vây lại đây. Trang Hữu Bách lấy cái chung của Dư Y đi, rồi lấy ra hai cái chung mới toanh. Ngụy Tông Thao xòe tay ý nói: “Kiểm tra không có vấn đề, chúng ta dựa theo quy luật cũ.”

Không ai biết được quy luật cũ của bọn họ là gì, chỉ có bọn họ biết. Lý Tinh Truyền cong môi lên, cầm lấy sáu con xúc xắc, xoay chuyển ở trong tay rồi ném vào cái chung, trầm giọng nói: “Bắt đầu.”

Dứt lời thì cái chung lập tức bị cầm lên, hai người bắt đầu lắc xúc xắc. Tất cả mọi người có thể nghe thấy âm thanh xúc xắc va chạm. Ngụy Tông Thao nói: “Công lực của anh Lý có tiến bộ hơn so với quá khứ.”

“Quá khen, anh Ngụy cũng vậy.”

Hai người càng không ngừng lắc cái chung. Dư Y nín thở tập trung, dán chặt mắt vào Ngụy Tông Thao. Thế tay của anh đều đặn, khi thì lên cao khi thì hạ xuống. Âm thanh của cái chung của hai bên thật hỗn loạn, cô thấy không nghe rõ ai với ai, không biết bọn họ phải đấu với nhau như thế nào.

Cái chung được lắc chừng ba phút, giữa lúc mọi người càng ngày càng sốt ruột thì bỗng nhiên nhìn thấy thế tay của hai người thay đổi, “rầm” một tiếng, chung xúc xắc đều ấn ụp ở trên bàn. Mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì thấy Lý Tinh Truyền bỗng nhiên vỗ lên mặt bàn một cái. Bàn bài vốn vững chắc cũng bị lung lay mạnh một cái.

Dư Y trừng to mắt, bọn họ đang đấu đại tiểu, mà giây phút cuối cùng Lý Tinh Truyền làm xáo trộn xúc xắc của Ngụy Tông Thao.

Lý Tinh Truyền cười nói: “Mở.”

Ngụy Tông Thao cong môi, nhìn thoáng qua đồng thẻ bài cao cao ở trên bàn, chậm rãi nói: “Đáng tiếc, mười hai triệu...”

Hai người đều tự mở chung xúc xắc ra, khách đánh bài ở xung quanh kinh ngạc hô lên một hồi.

Lý Tinh Truyền mười bảy nút, nhưng mà Ngụy Tông Thao là con báo, mười tám nút!

Câu nói kia của Ngụy Tông Thao rốt cuộc cũng nói hết: “Lại quay về tôi.”

Lý Tinh Truyền trố mắt, không dám tin, dán mắt vào ba con xúc xắc ở trước mặt, ba con sáu, mười tám nút.

Rốt cuộc là thuật cờ bạc của Ngụy Tông Thao đã đến mức nào rồi? Sau một cái vỗ của Lý Tinh Truyền, anh thế nhưng lại là ba con sáu. Dư Y trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt liên tục di chuyển giữa Ngụy Tông Thao và xúc xắc. Mã Đế Na không có nhìn ra sự kỳ lạ ở trong đó, vỗ tay, trực tiếp la lên: “Ông chủ thật giỏi!”

Lý Tinh Truyền cười nhạt: “Vài năm không gặp, quả thật là không giống nhau.”

Ngụy Tông Thao rốt cuộc tươi cười với hắn ta: “Vài năm không gặp, anh vẫn giống như xưa, nếu anh không vỗ một cái thì ván này anh sẽ thắng.”

Khi hai bên đều có thể chế ngự được ngôn ngữ cơ thể của mình, nếu muốn hiểu biết người kia thì chỉ có thể bí mật dò xét thái độ làm người của đối phương.

Lý Tinh Truyền vẫn trước sau như một quỷ kế đa đoan, nham hiểm xảo quyết. Mấy năm gần đây hắn ta ở nước ngoài đấu với người ta đã quen dùng một chiêu này. Từ trước khi hắn ta bước vào Singapore lần nữa thì anh đã điều tra rõ toàn bộ, sao lại để cho hắn ta đạt được.

Những mặt xúc xắc cuối cùng mà anh lắc không phải là ba mặt sáu, sau đó Lý Tinh Truyền gõ một cái, sức không mạnh không nhẹ, đó là phần lực đã lắc thay cho anh vào phút cuối cùng, khiến cho xúc xắc chuyển sang sáu.

Mười hai triệu quay về sòng bạc. Ngụy Tông Thao sải bước rời đi, để lại những người liên can bàn luận sôi nổi. Anh cũng không quay đầu lại, nói: “Cô Dư, đến văn phòng của tôi.”

Khi đi qua bên cạnh Trần Nhã Ân, anh cũng không có dừng lại, mắt không chớp, lạnh lùng nói: “Cô tự lo thân mình cho tốt đi.”

Trần Nhã Ân cứng đờ, không nhúc nhích đứng tại chỗ.

Đi vào văn phòng, Ngụy Tông Thao lạnh lùng nhìn Dư Y. Dư Y không biết tại sao hơi chột dạ, vội vàng giải thích: “Em đã bàn bạc thật tốt với Mã Đế Na, gặp phải chuyện như thế này thì Mã Đế Na sẽ giúp em nhiều loạn âm thanh, lần này em và Lý Tinh Truyền chỉ là đánh cuộc vận may.”

Ngụy Tông Thao ngắt lời cô: “Vận may của em chắc chắn là tốt?”

Dư Y cười nói: “Cho dù thua cũng không sao. Nếu thua thì em chỉ là đăng ký đi Campuchia cùng với hần ta, không phải anh cũng có thể ngồi cùng chuyến bay sao? Vậy thì có gì khác nhau? Tóm lại không thể để cho hần ta tiếp tục thắng, nếu không khách đánh bài ở mấy trăm bàn bài sớm muộn gì cũng sẽ bị hần ta hấp dẫn lại đây. Hần ta thật tình muốn gây rối.”

Dừng lại một chút, Dư Y lại nói: “Sao anh tới nhanh như vậy? May là anh đã đến, nếu không ván cuối cùng em thật sự có chút không muốn mở.”

“Anh thấy lá gan của em rất lớn.” Ngụy Tông Thao vút cái máy tính đến trước mặt cô. Hình ảnh trên màn hình cho thấy Dư Y đang phụ trách bàn tài xỉu.

Từ đầu tới cuối anh đều theo dõi cô, cho dù anh có rời khỏi sòng bạc nhưng nhất cử nhất động của Dư Y vẫn ở trong phạm vi tầm mắt của anh. Dư Y không biết nói anh như thế là tốt hay không nữa, lúc thì cô tức giận lúc thì cảm thấy ngọt ngào. Nhưng cô vẫn không rõ anh làm như vậy là có ý gì.

Cô cũng không biết là Lý Tinh Truyền và Trần Chi Nghị có quen biết. Ngụy Tông Thao hơi dăm chiêu nhìn cô, cũng không nhiều lời, thuận tiện tiết lộ chung xúc xắc trước khi Trang Hữu Bách chạy tới là ba con xúc xắc tổng cộng mười lăm nút, là đại.

Dư Y trừng mắt, cười nói: “Vận may của em tốt.”

“Lá gan của em đủ lớn.” Ngụy Tông Thao vuốt vuốt tóc cô, nhin không được hôn cô một ngụm: “Hôm nay làm tốt lắm, em chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ đi Campuchia.”

68. Chương 68

Phnom Penh là thủ đô của Campuchia, nơi đó có đền Wat Phnom nổi tiếng, ẩm thực tương tự với Thái Lan. Khu thương mại trung tâm cùng với khu thương mại Russia (nước Nga) là nơi mua sắm náo nhiệt nhất. Toàn thành phố thoạt nhìn có chút dơ bẩn mất trật tự, nhưng một góc thành phố được xem như phát triển, ít nhất có thể thấy các loại xe hơi ở trên đường.

Lần này Ngụy Tông Thao dẫn theo năm người đến – Trang Hữu Bách, A Tán, chú Tuyền, còn có Trần Nhã Ân và Dư Y. Mới vừa xuống máy bay anh liền lên mạng tìm kiếm một chút, quả nhiên là nhìn thấy tin tức ván bài của anh và Lý Tinh Truyền vào hôm trước.

Dư Y cầm lấy tay anh lật qua lật lại. Ngụy Tông Thao nói: “Lý Tinh Truyền thắng giải vua bài, hôm trước anh thắng, có thể là Quách Quảng Huy rất nhanh chóng biết được.”

Khó trách hôm trước anh đã hạ mình đấu với Lý Tinh Truyền trước công chúng, thì ra tất cả đều đã tính toán đầu vào đấy. Anh cũng đủ tự phụ, dường như cho rằng bản thân mình nhất định có thể thắng.

Người đàn ông đưa xe đến đón là một người Mã Lai, tên A Sâm, không biết nói tiếng Hoa, chỉ có thể dùng tiếng Anh. Ông ta là trợ thủ đắc lực ở bên cạnh Quách Quảng Huy.

Có hai chiếc xe hơi đỗ ở ngoài sân bay, Ngụy Tông Thao mang theo Dư Y ngồi vào xe của A Sâm, mấy người Trang Hữu Bách thì ngồi vào một chiếc khác. Dọc đường A Sâm nói: “Mấy ngày nay ông Quách đi vắng, anh Ngụy có thể đi thăm khu giải trí Kim Huy của chúng tôi một chút, tôi nắm toàn bộ hành trình tiếp khách, anh Ngụy có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Ngụy Tông Thao nói cảm ơn, phút chốc đã đến khu giải trí Kim Huy.

Ở thành phố Phnom Penh như thế này, không thể nghĩ ngờ khu giải trí Kim Huy là nơi xa hoa nhất. Khách sạn chiếm một khoảng đất rất lớn, ở ngoài cửa có một loạt cờ của các quốc gia. Trong ngoài khách sạn đều trưng rất nhiều tượng phật mạ vàng, trang trí nguy nga lộng lẫy, mỗi một góc đều có thể nhìn thấy phong cách Đông Nam Á.

Hơn một nửa khách ở đây đều là người Hoa, ngoài ra những người khách khác đa số đều là người Việt Nam và Thái Lan. Ngụy Tông Thao nói với Dư Y: “Trừ Malaysia và Singapore ra, ở đây khách của khu giải trí Kim Huy là nhiều nhất. Chính phủ Campuchia cấm người dân Campuchia đi vào nơi này, cho nên em không thấy một người Campuchia nào ở trong sòng bạc. Ngồi tàu thủy hoặc xe buýt từ Việt Nam đến Phnom Penh chỉ cần mười tiếng đồng hồ, Thái Lan cấm cờ bạc, ở Trung Quốc nội địa cũng cấm cờ bạc, nơi này không sợ không làm ăn phát đạt.”

Bọn họ đã tới phòng khách sạn, đối diện là một khu công viên, phong cảnh không tồi. Xa xa có một vòng đu quay, không thể so sánh với độ cao của vòng đu quay ở Singapore.

Ngụy Tông Thao đi đến bên cửa sổ, nhìn theo tầm mắt của Singapore, cười nói: “Khi trở về sẽ mang em ngồi vòng đu quay.”

Dư Y sửng sốt: “Thật sự?”

Cô cực kỳ để tâm tới, Ngụy Tông Thao lại cảm thấy mềm lòng, vuốt vuốt tóc của cô một chút. Tay vừa ngừng lại ở bên tai cô, Ngụy Tông Thao nhéo nhéo vành tai của cô một chút, trong mắt có ý mờ ám. Một lát sau thì anh đưa đầu qua ngậm lấy vành tai Dư Y, thấp giọng nói: “Em xỏ lỗ tai khi nào vậy?”

Dư Y ngửa đầu cười: “Vào mấy ngày trước, em hẹn đi uống cà phê với bác sĩ Trịnh, cô ấy đi theo em xỏ lỗ tai.”

Bác sĩ tâm lý kiêm đi theo giúp xỏ lỗ tai. Ngụy Tông Thao cười nhẹ một tiếng, hôn cô một cái, nói: “Nghỉ ngơi một chút, một giờ sau sẽ mang em đi đánh bài một phen.”

Quy mô của sòng bạc Kim Huy không thể so sánh với Thế Giới giải trí. Ở đây, máy kéo ăn tiền cộng với bàn đánh bài cũng chỉ có năm sáu trăm bàn, nhưng nơi này rất dễ kiếm tiền. Trong bảng xếp hạng doanh nhân giàu nhất ở Đông Nam Á thì Quách Quảng Huy nằm ở trong top hai mươi. Đúng là Ngụy Tông Thao đã nhìn trúng quyền hạn độc nhất vô nhị của Quách Quảng Huy ở Phnom Penh.

Ở cửa chính sòng bạc có dựng một màn hình lớn, trên màn hình hiển thị chữ bằng tiếng Việt. Dư Y hoàn toàn xem không hiểu, cô đi theo Ngụy Tông Thao vào sòng bạc, sau khi đổi một ít thẻ đánh bài rồi đi khắp nơi. Người chia bài ở đây có người Hoa, cũng có người Việt và người Mã Lai. Tất cả đều nói tiếng Anh, giống với Singapore.

Đều nói nghệ thuật là không biên giới, cờ bạc cũng không biên giới giống như vậy. Màu da khác nhau, ngôn ngữ bất đồng vẫn có thể chơi cùng một chỗ. Dư Y quét một vòng, đi đến trước bàn baccarat chơi khoảng vài ván. Gần đây vận may của cô rất tốt, chẳng mấy chốc liền thắng được một nửa tiền đánh bạc. Cô thắng được liền rời đi, không chút lưu luyến nào. Sau khi đổi lại tiền Mỹ thì cô muốn đi tìm Ngụy Tông Thao, chỉ chốc lát sau đã tìm được anh ở ngay tại quán cà phê.

Ngụy Tông Thao nói với Trang Hữu Bách ở đối diện: “Cậu và Trần Nhã Ân phụ trách giao thiệp với mấy người A Sâm, A Tấn đi thăm dò Quách Quảng Huy đang ở đâu.”

Quách Quảng Huy đã sớm hẹn bọn họ vào thời gian này ở tại đây, nhưng A Sâm lại nói ông ta đi vắng mấy ngày nay. Ngụy Tông Thao không rõ ràng lắm trong hồ lô của bọn họ bán thuốc gì, cho tới bây giờ anh cũng không có thói quen bị động. Bởi vậy anh lập tức điều chỉnh kế hoạch, an bài lại nhiệm vụ của mấy người Trang Hữu Bách một lần nữa.”

Dư Y đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, thuận tay cầm lấy thực đơn nhìn lướt qua. Trên thực đơn viết tiếng Việt cùng tiếng Anh, cô gọi người phục vụ tới kêu một ly cà phê. Chỉ chốc lát sau cô chợt nghe Ngụy Tông Thao hỏi: “Em có cảm tưởng gì?”

Dư Y chớp chớp mắt, thấy Ngụy Tông Thao đang hỏi cô, cô suy nghĩ một chút rồi báo cáo: “Nơi này là một vương quốc nhỏ của Quách Quảng Huy.”

Cô đã tới Campuchia hai lần, một lần là vào bốn năm rưỡi trước, cũng từng đi ngang qua khu giải trí Kim Huy, nhưng không có bước vào lần nào.

Cô chỉ biết là kiến trúc nơi này cũ xưa, có thể nhìn thấy những đứa trẻ người Campuchia đen đũi dơ dáy ở ven đường, trên đường cái có những chiếc xe hơi nhập khẩu sang trọng hào nhoáng, trên đường quốc lộ Số 3 có thể thường xuyên nhìn thấy khách du lịch ba lô. Trung Quốc đã viện trợ nơi này rất nhiều, người Hoa làm việc ở đây tiền lương có thể cao hơn so với người bản xứ, điểm này hoàn toàn trái ngược với Singapore.

Mà ở bên trong khu giải trí này tất cả đều khác, nhìn không thấy cảnh tượng lạc hậu ở bên ngoài, nơi này chỉ có ngợp trong xa hoa.

“Poipet và thành phố Sihanouk đều có sông bạc, nhưng không có sông bạc nào có thể so sánh với nơi này, giống như em đã nói, nơi này là vương quốc của Quách Quảng Huy.” Cà phê đã được đưa đến, Ngụ Tông Thao thêm sữa vào cho Dư Y, khuấy một chút rồi mới đưa tới trước mặt cô. Trang Hữu Bách ở đối diện hơi giật mình một chút, vuốt vuốt cằm, đứng dậy cáo từ.

Dư Y cầm lấy cà phê uống một ngụm, nói: “Ưu thế lớn nhất ở nơi này chính là chính phủ Campuchia. Chính phủ rất thích Quách Quảng Huy, không chỉ có thể lấy giấy phép sông bài dài hạn mà cũng cho ông ta vị trí tốt nhất, chi phí thấp nhất, đãi ngộ tốt. Hèn chi rất nhiều người cũng muốn tới đây mở sông bạc, Lý Tinh Truyền cũng vì như vậy.”

Ngụ Tông Thao cười nói: “Mục đích của Lý Tinh Truyền không chỉ muốn kiếm tiền, hẳn ta nhìn anh không vừa mắt đã lâu, hai ngày nữa hẳn ta cũng sẽ đến.”

Campuchia đang ở giữa mùa mưa, từ sáng đến trưa thời tiết còn rất nắng ráo, chiều đến thì nổi mưa to. Mùa mưa ở nơi này rất dài, liên tục đến tháng mười một. Dư Y từng đến đây vào tháng tư, cũng đã chịu hết sự tra tấn của mùa mưa, trăm ngàn lần không ngờ rằng không bao lâu lại đến chịu tra tấn lần nữa. May là điều kiện chỗ cô đang trú rất vượt bậc, đứng ở trong phòng khách sạn cũng không cảm thấy không thể chịu được.

Ngụ Tông Thao quảng tất cả những chuyện khác cho Trang Hữu Bách lo, buổi tối theo tiếp Dư Y ăn cơm ở trong phòng khách sạn, vừa ăn vừa giảng dạy cô: “Thái độ làm người của Quách Quảng Huy vô cùng kiêu ngạo, tính tình trước kia cũng rất lập dị. Hai năm trước người phụ nữ của ông ta bất ngờ bỏ mình, tính tình của ông ta càng biến đổi lớn hơn nữa.”

Dư Y hết sức chăm chú lắng nghe, hấp thu tin tức rất nhanh, tất cả đều ghi nhớ ở trong đầu. Ngụ Tông Thao đưa miếng thịt bò đến bên miệng cô, cười nói: “Đây là mất ăn mất ngủ?”

Dư Y cười cười, cắn xuống một cái, cũng thuận tay cắt một miếng thịt bò đưa tới bên miệng Ngụ Tông Thao. Ban đầu Ngụ Tông Thao nhú nhú mồm, thấy Dư Y vẫn nâng má nhìn anh, anh chỉ có thể ăn lấy. Tâm tình Dư Y rất tốt, sau khi ăn xong liền chui vào lòng anh, ôm lấy anh lười biếng rúc ở trên sofa.

“Nếu năm đó em không có bỏ chạy thì sau đó sẽ thế nào?” Lần đầu tiên Dư Y chủ động hỏi tới năm đó. Cô chưa từng nghĩ tới sẽ cùng một người đàn ông như vậy bước trên con đường cô đã từng đi. Năm đó cô thật cô đơn, mà nay đã có lồng ngực để cho cô dựa vào.

Ngụ Tông Thao đáp: “Nếu lúc ấy em không bỏ trốn thì ngày hôm sau em sẽ không xuống giường được.”

Dư Y dùng sức vỗ anh một cái, hung hăng trừng anh.

Trong nháy mắt đã qua hai ngày, vẫn không thấy bóng dáng Quách Quảng Huy. Trần Nhã Ân báo cáo với Ngụ Tông Thao: “Chỗ A Sâm hỏi thăm không có tin tức gì, anh ta chỉ để cho chúng ta đợi thêm vài ngày. Tôi đã bàn bạc qua với người của chính phủ, mọi thứ đều có thể chuẩn bị xong xuôi.”

Ngụ Tông Thao gật đầu: “Cô giúp đỡ A Trang khoảng này, do A Trang phụ trách.”

Trần Nhã Ân tiếp nhận, rồi nói: “Hắn là hôm nay chuyến máy bay của Lý Tinh Truyền sẽ đến.”

Ngụ Tông Thao bồng ngẩng đầu.

Lúc đó Dư Y đang chơi ở trong sông bài. Cô lấy có thiếu hướng dẫn viên du lịch nên đã tìm một nhân viên làm việc ở sông bài làm hướng dẫn viên du lịch tạm thời.

Hướng dẫn viên du lịch tạm thời là Hoa kiều Malaysia, tên là Trần Phi Lệ, bộ dáng rất xinh đẹp, xử sự cũng rất nhiệt tình, giống như khi Dư Y cùng người chia bài nói chuyện phiếm, người chia bài nói như vậy: “Cô ấy xinh đẹp lại rất biết đối nhân xử thế, quan hệ rất không bình thường với A Sâm.”

Dư Y cười nói: “Phi Lệ, cô có gặp qua phu nhân của ông Quách không? Nghe nói Quách phu nhân sinh ra từ dòng dõi thư hương, là một người phụ nữ tài ba.”

Trần Phi Lệ thở dài: “Vài năm trước tôi có gặp qua bà ấy, bà ấy đối với người ta rất tốt, khi đó tôi mới mười mấy tuổi, tiếc là bà ấy qua đời quá sớm.”

Dư Y nói: “Ông Quách rất thương vợ của ông, nhất định là rất đau lòng.”

Trần Phi Lệ cũng không phải là người ngu, biết rõ mục đích chuyến này của đoàn người Dư Y. Cô ta hỏi gì đáp nấy, cầu gì được nấy, trên tay còn đeo chiếc vòng hơn vạn Mỹ kim Dư Y tặng, dĩ nhiên là cô ta hết lòng hết dạ.

Dư Y vừa đi vừa tán gẫu với cô ta, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, đi được nửa đường thì đột nhiên nghe thấy có người hét lên bằng tiếng Hoa: “Lại thắng, em gái!” Giọng nói thật vang, hơi quen thuộc, là của một người đàn ông. Dư Y hồi hộp ở trong lòng một chút, không khỏi nhìn chung quanh. Chung quanh khắp nơi đều là người, rất nhiều người Hoa, cô không tìm được gì cả.

Giọng nói kia dường như luôn ở bên tai, tâm thần Dư Y không yên, thoái thác nói có việc cần đi trước. Trên đường đi cô luôn nhìn về hai bên, khi đến phòng khách sạn thì vẫn không có thấy được gì. Sau khi cô vào cửa nhìn thấy mấy người Trang Hữu Bách đều đang ở đó, bước chân của cô dừng lại một chút. Ngụy Tông Thao ngoắc: “Em lại đây.”

Lúc này Dư Y mới đi tới sô pha, ngồi xuống bên cạnh anh.

A Tán liếc mắt nhìn Dư Y một cái, kêu một tiếng: “Cô Dư”, rồi tiếp tục nói: “Quách Quảng Huy đã mất tích ba tháng, biết đâu không gọi là mất tích, ông ta vẫn luôn duy trì liên lạc với cấp cao cá biệt, thỉnh thoảng sẽ truyền đạt mệnh lệnh...”

Dư Y có chút lo ra, Ngụy Tông Thao nhú nhú mày, đang muốn nắm lấy tay cô thì Trần Nhã Ân ở một bên vừa tiếp xong cú điện thoại, cô ta bỗng nhiên nói: “Lý Tinh Truyền đã đến, A Sâm hẹn chúng ta đi phòng hội nghị.”

Mấy ngày không thấy, Lý Tinh Truyền vẫn khí thế hăng hái như cũ, bốn gã tùy tùng ăn mặc chỉnh tề đứng ở phía sau, thoát nhìn càng giống như hộ vệ hơn. Hắn ta nhìn thấy mấy người Ngụy Tông Thao vào cửa thì ánh mắt của hắn ta chỉ nhìn chăm chăm Dư Y, cười nói: “Cô Dư thật sự là càng ngày càng xinh đẹp, cởi xuống đồng phục, thật sự là đẹp...”

Hắn ta một câu hai ý, sắc mặt Dư Y không vui nhưng vẫn cười dùng tiếng Anh nói: “Anh Lý thua tới mười hai triệu, ngược lại bộ dáng nhìn không tốt lắm. A Tông, cách anh tiếp đãi khách như vậy sẽ dọa khách bỏ chạy mất.”

A Sâm ngồi ở ghế chủ tọa nghe không hiểu lời nói của Lý Tinh Truyền, nhưng nghe hiểu lời nói của Dư Y. Anh ta không khỏi nhìn thoáng qua Lý Tinh Truyền, ho khan một tiếng, mở miệng nói: “Hôm nay mời hai vị đến đây là có một việc muốn nói.”

A Sâm nhìn lướt qua mọi người, nói: “Lúc trước tôi giấu mọi người, ông Quách không phải là đi vắng mấy ngày nay, mà là đã đi vắng từ ba tháng trước.”

Nội dung anh ta nói giống với tin tức A Tán có được, Quách Quảng Huy đã mất tích ba tháng. Cấp cao của khu giải trí, bao gồm chính phủ vẫn luôn giấu diếm chuyện này với bên ngoài. Bọn họ chỉ có cơ hội mỗi tháng một lần gặp Quách Quảng Huy qua video. Quách Quảng Huy không muốn xuất hiện, điều khiển công việc ở khu giải trí từ xa.

A Sâm bóp bóp hai tay, nói: “Giữa trưa hôm nay ông Quách rốt cuộc có đưa đến tin tức, kêu các vị đi tìm ông ấy, ai tìm được ông ấy trước thì chính là đối tượng hợp tác lần này của ông.”

Mọi người sững sốt, chỉ nghe A Sâm nói: “Ông ấy đang ở trên một núi nào đó ở Campuchia.”

Không có thêm một tin tức gì nữa, ông ta ẩn thân ở trên một ngọn núi nào đó ở Campuchia. Campuchia có nhiều núi như vậy, ông ta trốn ở núi nào?

Mấy người từ phòng hội nghị đi ra, nhất thời đều không nói gì. Lý Tinh Truyền nhú mào lại, đi qua bên cạnh mấy người Ngụy Tông Thao, trực tiếp đi thẳng về phía trước, không bao lâu thì đã quẹo qua một khúc quanh. Lúc này Dư Y mới mở miệng nói: “Ba tháng trước là ngày giỗ của phu nhân Quách Quảng Huy. Năm đó Quách phu nhân được an táng ở trên một ngọn núi.”

Ngụy Tông Thao nhìn lại Dư Y, ngay cả bọn A Tấn cũng nhìn lại đây. Dư Y nói: “A Sâm là thân tín của ông Quách, rõ ràng là anh ta biết được nơi ẩn náu của ông Quách, những lời này anh ta đã từng nói qua với người yêu của anh ta.”

Ngụy Tông Thao nhướn nhướn mày, cười nói: “A Tấn, dựa theo lời nói của Nhất Nhất, đi điều tra nữa.”

A Tấn vội tiếp nhận, rồi đi trước.

Dư Y cười cười, đi cùng bọn họ tới thang máy. Khi tới gần thang máy thì bỗng nhiên khoé mắt lướt qua bóng dáng xuất hiện ở đầu kia của hành lang, tim cô nhảy lên một cái. Thấy chữ số của thang máy chậm rãi hạ thấp xuống, cô nói: “A Tông, anh cùng với mấy người A Trang vội thì đi trước đi, em đi shopping nữa.”

Ngụy Tông Thao “Ừ” một tiếng, chỉ nói: “Cách Lý Tinh Truyền xa một chút.”

Dư Y hé miệng cười cười, chờ cho đến khi bọn họ đi vào thang máy thì cô mới đi về phía đầu kia của hành lang. Phía trước là phòng khách sạn, không biết tổng cộng có mấy phòng. Cô chậm rãi đi tới, tim đập càng lúc càng nhanh. Rốt cuộc cô đi tới gần chỗ bóng dáng thẳng đứng mới vừa nói ban nãy, cô dừng bước, nhìn về cửa ở hai bên. Đột nhiên cô nhìn thấy cửa bên tay trái không có đóng lại, cô bước từng bước về phía trước, nhẹ nhàng đẩy cửa ra một chút. Phía trước là phòng khác, có một người đang ngồi dưới đất, tay cầm bộ bài tây xào xào, bóng dáng cao lớn mập mạp, cô rất quen thuộc.

Sau lưng có người lặng yên không một tiếng động tới gần, dịu dàng nói: “Nhất Nhất, muốn vào hay không?”

Giọng nói này rất dịu dàng, Dư Y đã nghe qua rất nhiều năm. Anh ta từng dạy cô học, cũng từng kể qua những chuyện rất thú vị. Bốn tháng trước Dư Y ở trên du thuyền nhìn anh ta rời đi, chưa hề nghe qua anh nói một chữ nữa.

Dư Y nói giọng khàn khàn: “Trần Chi Nghị, anh muốn làm cái gì?”

Phía sau yên tĩnh không tiếng động, chỉ có hít thở ấm áp tới gần. Qua hồi lâu Dư Y mới nghe nói một câu...

“Tôi nghĩ là em sẽ nhớ đến anh ta, anh ta là con trai của cha em.”

69. Chương 69

Người đàn ông đang ngồi dưới đất kia một mực tập trung chơi bài, không có nghe thấy đối thoại ở cửa ra vào. Sau khi Dư Y ngơ ngác nhìn anh ta một lúc lâu thì mới đóng cửa lại lần nữa, động tác rất nhẹ nhàng, vẫn không hề kinh động đến anh ta.

Cô xoay người, rốt cuộc nhìn thấy Trần Chi Nghị.

Vết thương trên mặt Trần Chi Nghị đã khỏi hẳn. Anh ta dường như gầy đi một chút, góc cạnh thể hiện thân hình cường tráng, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước, khoé môi nhếch lên cười thần nhiên, ánh mắt vẫn luôn rơi vào trên mặt Dư Y.

Dư Y hỏi lại một lần nữa: “Rốt cuộc là anh muốn làm cái gì?”

“Tại sao em lại hỏi như vậy?” Trần Chi Nghị nhẹ giọng nói: “Tôi cũng không có nghĩ muốn cái gì.”

Chỉ bất quá là anh rất nhớ cô, nhớ cô mang dép lê đi ở phía trước, thông dong tự tại ăn cà rem, anh thì đi theo phía sau cô, chỉ cần xa xa nhìn thấy cô cũng đã cảm thấy thoải mái.

Anh nhớ cô ban đêm ở nhà trọ, vừa mở cửa phòng vừa nhìn sang bên cạnh, anh ở sát vách cô, quẹt thẻ phòng cùng lúc với cô, cùng vào nhà sau cô một bước, bảo hộ cô đến rạng sáng, luôn luôn thức dậy sớm hơn, sau khi nghe thấy tiếng động thì lập tức ra ngoài.

Anh nhớ có đôi khi cô ngơ ngác ngồi ở bờ biển, bóng dáng cô đơn, nhỏ bé và yếu ớt. Anh rất muốn tiến lên ôm cô một chút, nhưng mà anh không dám, hết lần này đến lần khác nói với bản thân mình chỉ nhìn từ xa xa là tốt rồi.

Nhớ cô đã chăm sóc anh ở trong cabin du thuyền, rất lâu rồi không thấy cô dịu dàng kiên nhẫn như vậy. Anh hy vọng du thuyền vĩnh viễn sẽ không dừng lại, nhưng cuối cùng anh vẫn đánh mất cô.

Đôi mắt Trần Chi Nghị chột ánh lên, cười nói: “Vào trong ngồi đi.”

Dư Y nhíu mày: “Không cần, tôi đi trước.”

Cô muốn rời đi, vừa mới xoay người thì cánh tay bị căng chặt. Trần Chi Nghị kéo cô lại: “Đừng đi!”

Dư Y không rút tay ra được, giọng nói trong lúc giằng co được nâng lên một chút, rốt cuộc kinh động đến người ở bên trong. Cánh cửa bỗng được mở ra, có người ngạc nhiên sững sốt: “Cảnh sát Trần, Dư Y?”

Dư Y ngẩn ra, lườm Trần Chi Nghị một cái rồi mới xoay về phía người ở bên trong cửa, cười cười: “Ngô Thích.”

Ngô Thích, con trai của bà chủ sông bài, bộ dáng vừa cao vừa mập, năm nay đã ngoài ba mươi, bị chứng tự kỷ, không có nghề nghiệp gì cả, nhìn rất ngơ ngác ngây ngốc, luôn luôn không dám nói chuyện với người lạ. Lẽ ra anh ta đang ở Nho An Đường, nhưng bây giờ anh ta lại xuất hiện ở chỗ này.

Anh ta là con trai của Nhạc Bình An, anh ruột của Dư Y.

Dư Y nhớ tới lần cuối cùng đi thăm cha, cha đã cười khổ, kể lại chuyện quá khứ cho cô biết. Dư Y đã khóc đến điên cuồng, không thể tin thì ra sự thật là như vậy. Cha của cô cho tới bây giờ đều không có phản bội gia đình, chẳng qua là cha cô từng có gia đình kia trước khi có gia đình này.

Năm ấy Nhạc Bình An mới hơn hai mươi, không có vâng theo đề nghị của gia đình đi theo con đường chính trị, muốn tự mình dốc sức làm ở bên ngoài. Sau khi đi vào nam, ông ta muốn một căn phòng, vừa tiếp tục học bổ túc vừa đi làm, dự định gây dựng sự nghiệp.

Khi đó bà chủ Ngô Tuệ Nam cũng tựa như Nhạc Bình An, kinh doanh một hàng ăn vặt ở gần đó. Bộ dáng Ngô Tuệ Nam thật xinh đẹp, chịu khó làm việc, tuy là mồ côi nhưng tính cách lại vô cùng cởi mở. Nhạc Bình An thường xuyên ghé thăm, thời gian ăn cơm mười phút dần dần biến thành nửa giờ, lại từ nửa giờ biến thành một giờ. Hai người đang ở độ tuổi mới biết yêu đã dần dần yêu nhau. Ngô Tuệ Nam lo việc nội trợ, Nhạc Bình An cố gắng lập nghiệp nuôi gia đình sống qua ngày.

Nửa năm sau ông ta mang Ngô Tuệ Nam về nhà, dĩ nhiên là bị cả nhà cực lực phản đối – dòng dõi quá thua kém – không ai tiếp nhận. Nhạc Bình An lại khư khư cố chấp, sau khi trở về miền nam liền đăng ký kết hôn với Ngô Tuệ Nam, cuộc sống sau khi kết hôn coi như đầm ấm. Nhưng mà hôn nhân không thể chỉ có xúc động, tình yêu không thể đem đến mọi thứ.

Lúc đầu Nhạc Bình An yêu tính cách tùy tiện, hùng hăng hồ hồ của Ngô Tuệ Nam, sau khi kết hôn thì loại tính cách này lại là phiền toái. Hai ngày ba bữa là ông ta lại nhìn thấy Ngô Tuệ Nam chống nạnh đứng ở trước cửa hàng ăn vặt chửi đổng như một mụ đàn bà đánh đá.

Lúc đầu Ngô Tuệ Nam yêu Nhạc Bình An có học thức, hào hoa phong nhã, sau khi kết hôn thì phát hiện văn hoá không thể kiếm được cơm ăn, hào hoa phong nhã là biểu hiện của yếu đuối. Bà ta không nhịn được khi thấy ông ôm sách vở cả ngày, càng không thích ông ta bàn luận chuyện thương nghiệp và chính trị.

Lúc này bọn họ mới phát hiện ra mối hôn nhân này là một sai lầm, xúc động trôi qua thì chỉ còn hối hận. Ngô Tuệ Nam khẳng khái muốn ly hôn, Nhạc Bình An để bà ta đi. Sau đó hai người không bao giờ đến thành phố miền nam đó nữa.

Cho đến năm ấy, khi Dư Y mười sáu tuổi, Nhạc Bình An nhận được một cú điện thoại từ phương xa.

Trên sàn nhà phòng khách sạn rải rác một đồng bài tây. Đường như Ngô Thích rất cuộc đã tìm được thú vui, yêu thích bài tây không rời ra được. Bình thường muốn anh ta mở miệng còn khó hơn so với lên trời, hôm nay anh ta lại vô cùng nhiệt tình: “Tôi biết thắng tiền, thắng rất nhiều!”

Anh ta lấy ra thẻ đánh bài từ trong túi, những thẻ này đều là anh ta thắng được ngày hôm nay, còn chưa có đổi ra tiền Mỹ. Anh ta chỉ nói chuyện với Trần Chi Nghị, đối với Dư Y có chút xa cách: “Cảnh sát Trần, cho anh một cái.” Anh ta đưa một thẻ đánh bài cho Trần Chi Nghị, Trần Chi Nghị cười nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn, đổi lại một nụ cười ngưỡng ngưỡng của Ngô Thích.

Vành mắt Dư Y nóng lên, trong lòng hơi đau xót.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, không biết tự lo liệu cho cuộc sống của mình, ăn cơm cần phải có người đưa đi, gặp chuyện chỉ biết khóc lóc hô to gọi nhỏ. Trong ti vi luôn chiếu con nít với chứng tự kỷ bao giờ cũng rất giỏi, có người am hiểu âm nhạc, có người am hiểu hội họa. Cô luôn thật sự nghĩ rằng những người bị khiếm khuyết sẽ có một mặt nào đó rất nổi bật, cho đến sau khi gặp Ngô Thích thì cô mới biết là mình bị lừa.

Đây là người anh cùng cha khác mẹ của cô, người anh mà trước đến giờ cũng không biết được cha mình là ai.

Ngô Tuệ Nam trời sinh tính cách mạnh mẽ, sau khi ly hôn thì đến thành phố Lư Xuyên, lúc đó mới phát hiện mình đã có thai. Khi ấy bà ta hết sức chán ghét cuộc hôn nhân đó, lại càng không muốn gặp lại Nhạc Bình An, nên đã quyết định một mình sinh con. Sau khi em bé được sinh ra, bà ta vô cùng yêu thương, có khổ có cực cũng không đi tìm người nhà họ Nhạc. Bà ta sợ người ta đoạt lấy đứa bé, mà bà ta thì không có thể lực nào để chống lại nhà họ Nhạc.

Mới đầu Ngô Thích không có hộ khẩu, Ngô Tuệ Nam mở một hàng ăn vặt ở thành phố Lư Xuyên, sau khi vững vàng thì bà ta bắt đầu bốn ba chuyện hộ khẩu. Bà ta thật may mắn, gặp được một người tốt bụng, giúp đỡ bà ta rất nhiều, giải quyết chuyện hộ khẩu dùm bà, giúp bà đuổi đi người đến gây rối tiệm ăn. Người đàn ông này đã chống đỡ nửa bầu trời, tuy rằng học vấn không nhiều, nhưng hành động quyết đoán. Ngô Tuệ Nam rất cuộc tái hôn, sau khi kết hôn thì sinh ra Ngô Phi. Bà không có chán ghét cuộc hôn nhân thứ hai này, người chồng thì coi bà như châu báu, điều kiện ở trong nhà cũng càng ngày càng khá. Bà nghĩ là mình đã khổ tận cam lai, đáng tiếc tiếc vui chóng tàn.

Ngô Thích đến tuổi nói chuyện thì ngay cả ba mẹ cũng không biết kêu. Mãi cho tới bảy tuổi vào tiểu học thì anh ta vẫn giống như một đứa con nít cái gì cũng không biết, không biết gọi người ta, không biết chơi với bạn bè. Ngô Tuệ Nam đã nghĩ cứ như vậy đi, bà ta cũng không có tham lam cầu xin gì nhiều, chồng vẫn luôn yêu thương bà, con gái cũng ngoan ngoãn nghe lời, tất cả đều rất tốt đẹp.

Dư Y nhớ tới lời của Nhạc Bình An nói với cô ở trong tù: “Lúc tiểu Thích mười hai tuổi thì chồng của Tuệ Nam qua đời, một mình bà cố gắng tiếp tục, cũng biết là cha đã kết hôn từ lâu, vốn không muốn đến quấy rầy cha. Nhưng sau đó tiểu Thích lại sinh bệnh, năm ấy con mười sáu tuổi, thằng bé hai mươi hai tuổi. Tuệ Nam không có cách nào lo liệu được số tiền này, bà ấy dò la thật lâu, mới nghe được cách liên lạc với cha, cha mới biết được mình có một đứa con trai...”

Trong mắt Nhạc Bình An có nước, không đành lòng để cho Dư Y nhìn thấy: “Cha không hề lừa dối mẹ con, mẹ con cũng đã âm thầm tức giận hai tuần. Cả đời Tuệ Nam cũng không từng cầu xin cha, bà ấy chỉ hy vọng cha cứu anh của con, đồng thời dừng quấy rầy cuộc sống của bà ấy. Cho nên cha cũng không có nói cho ai biết, ông nội của con cũng không biết mình có một cháu trai, cha cũng không có nói cho con biết, con còn nhỏ tuổi, cha sợ con suy nghĩ nhiều.”

Dư Y hít thở sâu, đẩy lùi nước mắt, nhìn Ngô Thích vẫn ngồi ở chỗ đó chơi bài. Cô hỏi: “Làm sao mà anh biết được?”

Trần Chi Nghị đã rút khăn tay ra, cầm ở trên tay không có đưa cho cô. Nước mắt vòng quanh hốc mắt Dư Y, cô rõ ràng rất yếu đuối, tại sao không thể khóc một trận ở trước mặt anh?

Trần Chi Nghị nói: “Sau khi em rời khỏi Nho An Đường thì tôi đã đến nhà bà chủ, thấy được bức ảnh gia đình của bọn họ vào rất nhiều năm trước.”

Lúc ấy bà chủ còn chưa có già như vậy, Ngô Thích cũng chưa có bị béo phì, nét mặt của cậu ta rất đẹp đẽ, thừa kế toàn bộ ưu điểm của cha mẹ, so với cậu ta ở hiện tại rất khác nhau. Khuôn mặt này giống như đã từng quen biết, Trần Chi Nghị đột nhiên nghĩ đến, đây là bộ dáng của Nhạc Bình An khi còn trẻ. Anh ta đã thấy qua ảnh chụp Nhạc Bình An lúc hơn ba mươi tuổi.

Dư Y bỗng nhiên cười cười, ánh mắt vẫn nhìn về phía Ngô Thích: “Đúng, tôi cũng nhìn thấy bức ảnh ở trong nhà bà chủ, Ngô Thích là sau một trận bệnh nặng mới trở nên béo phì, cha tôi còn chưa có thấy qua mặt mũi của Ngô Thích. Bà chủ rất đáo đả, không cho phép cha tôi đến gần bọn họ, bà ấy sợ Ngô Thích bị cướp đi.”

Cho tới bây giờ Dư Y cũng không ngờ một người bề ngoài keo kiệt tham tiền như bà chủ, thế nhưng lại bằng lòng bỏ qua vinh hoa phú quý, hơn nữa cuộc đời bảo vệ một đứa con bị chứng tự kỷ. Có phải mỗi người đều có hai mặt hay không? Bà chủ ở bên ngoài mạnh mẽ như thế, nhưng ở trong nhà thì là một người mẹ rất hiền từ. Hiện giờ bà ta chỉ là một bà già mở một sòng bài nhỏ, từng là một cô gái trẻ trung hoạt bát được Nhạc Bình An, đến từ miền bắc, yêu thương.

Ai có thể ngờ rằng, đường đường một Nhạc Bình An lại có thể yêu một người phụ nữ như vậy?

Dư Y há hốc miệng, nói không nên lời. Thiếu chút nữa là cô quên hành trình năm trước của mình – lúc đó cô đang tình nguyện dạy học ở nông thôn, mỗi ngày đều ngồi ở trên núi ngắm cây xanh mây trắng, chung quanh là những đứa bé lúc nào cũng dơ dáy như vậy, cười rộ lên vô tư. Có phải anh của cô cũng từng có bộ dạng này hay không?

Dư Y nhặt lên lá bài nằm ở trên đất, chậm rãi đến gần Ngô Thích đang tìm bài ở khắp nơi, đưa lá bài cho anh ta, rồi không nói một tiếng quay lại bên cạnh Trần Chi Nghị, lạnh lùng nói: “Anh mang anh ta tới Campuchia làm cái gì? Anh ta là anh của tôi thì thế nào?”

“Không phải anh dẫn anh ta đến, bà chủ rút thăm được ba tấm vé máy bay đi Campuchia, để cho cậu ta, em gái và chồng cùng đến đây. Tôi tình cờ gặp được bọn họ ở trong này.”

Dư Y mỉm cười, rút cuộc quay đầu nhìn Trần Chi Nghị: “Anh muốn tôi tin anh?”

Trần Chi Nghị cười thở dài: “Ừ, hiện giờ tôi quen theo chân bọn họ, chính là như vậy.”

Dư Y thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Trần Chi Nghị, chúng ta quen biết đã mười năm, tôi hiểu rõ anh, anh cũng biết rõ tôi, ngày đó anh rời đi thì không nên lại xuất hiện nữa, bây giờ lại càng không nên mang Ngô Thích đến nơi này, tôi không muốn quấy rầy cuộc sống của người nhà Ngô Thích. Nếu anh thật sự để tâm đến tôi, xin mời anh đừng lại tổn thương tôi.”

Trần Chi Nghị cúi đầu nhìn cô, thần sắc của cô rất tốt, cảm vẫn đầy, quần áo mặc không còn là áo thun và quần soóc nữa, váy dài rất đẹp. Bọn họ đã quen biết mười năm, hình như anh đã lãng phí rất nhiều thời gian.

Trần Chi Nghị thấp giọng nói: “Tôi sẽ không tổn thương em...”

Còn chưa có nói hết thì chuông cửa đột nhiên vang lên, Trần Chi Nghị dừng một chút, cười nói: “Ngô Phi đã trở lại, em có thể chào hỏi cô ta.”

Anh ta đi mở cửa, để một mình Dư Y đứng tại chỗ. Dư Y vẫn nhìn Ngô Thích chơi, chân mày nhíu chặt, trong lòng hơi buồn bực. Đợi trong chốc lát thấy cửa không có tiếng động, cô không khỏi lấy làm lạ, xoay người đi vài bước ra ngoài cửa, bỗng nhiên giật mình giữa đường.

Ngụy Tông Thao đang đứng ở ngoài cửa, mặt trầm như nước, khoé miệng hơi nhếch lên, liếc mắt nhìn bên trong cánh cửa một cái, trầm giọng nói: “Nhất Nhất, ra đây.”

70. Chương 70

Trần Chi Nghị chắn ở cửa, phát hiện người ở phía sau đang chậm rãi tới gần, anh ta rũ mắt xuống, đứng tại chỗ không nhúc nhích. Dư Y nói: “Trần Chi Nghị.”

Cô đã đi đến cạnh cửa, chỉ cách Ngụy Tông Thao một thân người. Khoảng cách giữa ba người qua gần, vóc dáng Trần Chi Nghị lại cao, cô không nhìn thấy được Ngụy Tông Thao. Cô nói một tiếng nữa: “Trần Chi Nghị.”

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng vang, Ngô Thích cầm bộ bài chạy về phía cửa, khó hiểu kêu lên một tiếng: “Cảnh sát Trần?”

Anh ta đã phá tan tình hình căng thẳng. Trần Chi Nghị bỗng nhiên mỉm cười nhẹ nhàng gần như là không thể nhìn thấy, né sang một bên, nhường ra lối đi nhỏ. Dư Y liếc anh ta một cái, đi qua sát bên người đến cửa, nhỏ giọng nói: “Tôi hy vọng hành trình của bọn anh vui vẻ.”

Ngụy Tông Thao liếc nhìn bóng dáng cao lớn mập mạp ở trong phòng một cái, cho đến khi Dư y ngừng đầu nhìn ý bảo anh đi thì anh mới thu hồi ánh mắt, không nhanh không chậm đi theo đằng sau Dư Y.

Hành lang không dài không ngắn, một lát liền quẹo ra ngoài. Ngụy Tông Thao bỗng nhanh bước, kéo kéo cổ áo đi thẳng về phía thang máy. Bước chân của anh sải rất lớn, Dư Y ngăn người, chỉ có thể chạy chậm đuổi theo, chạy đến cửa thang máy thì nhìn thấy sắc mặt anh âm u, cổ áo đã bị kéo ra. Không khí nóng bức bên ngoài khách sạn dường như đã xâm nhập vào đây.

Con số của thang máy thông thả tăng lên, tăng đến số một thì dừng lại, không biết phải ở chỗ này chờ bao lâu, Dư Y trù tính một lát, nói: “Em không biết Trần Chi Nghị ở trong này.”

Ngụy Tông Thao lạnh lùng nói: “Muốn tìm người không cần thiết nói dối với anh.”

Trước đó, khi Dư Y trở lại phòng khách sạn thì cảm xúc đã không bình thường, Ngụy Tông Thao hiểu rõ cô, nhiều hơn cô nghĩ, ở trước mặt anh Dư Y không thể nguy trang được gì cả. Vừa rồi cô nói muốn đi shopping nữa, sau khi Ngụy Tông Thao đi vào thang máy thì lại đi ra, xa xa chỉ thấy được Dư Y đi theo Trần Chi Nghị vào phòng khách sạn. Anh đã ở trên hành lang hút hết một điếu thuốc, rốt cuộc đi đến nhấn vang chuông cửa.

Thời gian một điếu thuốc cũng đã đủ dài, lửa giận của anh cũng càng ngày càng nghiêm trọng. Cửa thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra, bên trong có bốn năm hành khách. Ngụy Tông Thao không nói một lời đi vào, Dư Y vội vàng đuổi theo. Dọc đường trầm mặc thẳng đến tầng trệt. Sau khi ra khỏi thang máy thì bước chân Ngụy Tông Thao lại lớn như cũ, Dư Y đi theo phía sau anh, phát hiện đây mới là tốc độ bình thường của anh, nếu anh không đợi cô, cô chạy theo sẽ mệt chết được. Nhưng mỗi lần hai người cùng đi với nhau, cô chưa bao giờ có loại cảm giác này.

Dư Y chạy chậm tiến lên, nhanh chóng kéo lấy cánh tay anh, mím môi đi về hướng phòng khách sạn. Bước chân Ngụy Tông Thao ngừng một chút, tốc độ lập tức thoáng chậm lại.

Đi vào phòng khách sạn, Ngụy Tông Thao trực tiếp mở cửa sổ sát đất của ban công ra, bên ngoài lại mưa, bầu trời âm u, ẩm ướt oi bức.

“Ba tháng trước lúc anh tới nơi này thì mùa mưa mới bắt đầu, buổi sáng có nắng, buổi chiều trời bắt mưa, trời vẫn còn nắng, tuy rằng đi ra ngoài không tiện lắm, nhưng đỡ hơn bây giờ một chút.”

Càng vào mùa mưa thì mưa càng to, khiến cho người ta chán ghét. Mưa mỗi ngày không dứt, mặt trời cũng trốn vào trong mây, sầm sét vang dội. Đường xá ở Campuchia vốn tàn tạ, vào những ngày mưa càng thêm lầy lội

“May là mùa mưa cũng sắp hết, rất nhanh sẽ đến tháng mười một.” Luồng không khí oi bức ngoài cửa hoà vào với khí lạnh, Dư Y đi đến sau lưng Ngụy Tông Thao, thấp giọng nói: “Mùa hè năm trước em còn đang tình nguyện dạy học, nơi đó thường xuyên mưa to, em không thích trời mưa, cho nên em đã đến Nho An Đường.”

Cô kéo theo một cái va li nho nhỏ, mặc một cái váy dài, đi trên con đường nhỏ ở Nho An Đường, rất nhiều người ở ven đường nhìn cô đánh giá.

Cô đưa chứng minh nhân dân cho bà chủ, bà chủ cúi đầu lăm lăm: “Dư Vi?”

Ngô Tuệ Nam không nhận biết được chữ “Y” này, Dư Y nhẹ giọng giải thích, từ đó ở lại nơi ấy. Vài ngày sau thì cô gặp được người con trai của Ngô Tuệ Nam.

“Thật ra em rất thất vọng.” Dư Y nhìn trời mưa như trút nước, chìm vào trong ký ức: “Cha em rất khô ngô tuần tú, em không ngờ Ngô Thích lại có bộ dáng này. Một dạo em đã hoài nghi bà chủ lừa cha em, sau đó thì em thấy được ảnh của gia đình bọn họ, lúc bọn họ chụp tấm hình đó, chắc là em mới mười một tuổi, bộ dáng Ngô Thích nhìn được lắm.”

Ngụy Tông Thao nghe cô nhắc đến bà chủ cùng Ngô Thích, lại nhắc tới Nhạc Bình An thì trong lòng không khỏi chấn động, nhìn về phía cô, thấy Dư Y cười cười: “Chỉ cần nhìn đến bức ảnh kia thì ai cũng sẽ tin rằng Ngô Thích chính là con ruột của cha em.”

Anh ta vốn nên có tướng mạo rất tốt, nếu anh ta lớn lên ở nhà họ Nhạc thì có lẽ chứng tự kỷ cũng có thể chữa khỏi. Ngô Tuệ Nam khôn có học vấn, không hiểu giáo dục, đã nuôi Ngô Thích thành một bộ dáng khúm núm. Thân là mẹ thì bà ta là một người mẹ vĩ đại, nhưng thân là phụ huynh thì bà ta rất tệ.

“Em chỉ là muốn đi nhìn anh ta, nếu như em có một người anh thì vậy cũng không sai.”

Họ Nhạc ở Hải Châu đã biến mất, anh em chú bác vốn không thân thiết mấy, ngoài cha mẹ ra thì chỉ có ông nội là người mà cô yêu nhất. Cô rất muốn lại có người thân ở bên cạnh, cho dù người thân này ra vẻ không quá thích cô, ngơ ngác ngây ngô không muốn nói chuyện với người lạ.

Ngụy Tông Thao bỗng nhiên nói: “Tiếc là anh đã mang em đi.” Anh kéo vai Dư Y qua, ôm cô vào trong ngực, khe khẽ thở dài một hơi: “Tại sao không nói cho anh biết sớm một chút?”

Dư Y ở trong ngực anh buồn bực một hồi, mới nhỏ giọng nói: “Không có gì để nói, cũng không có cơ hội nói.”

Ngụy Tông Thao vạch trần cô: “Em chết mà còn sĩ diện.” Anh bỗng nhiên tức giận, đẩy Dư Y ra, nhìn cô: “Em cảm thấy rằng chuyện này khiến cho em mất mặt, cha em có con riêng, anh trai thì lại không giống anh trai. Nếu không phải em bị anh bắt gặp, khi trở về từ phòng Trần Chi Nghị em cũng sẽ không nói với anh, có phải hay không?”

Dư Y không nói lời nào, Ngụy Tông Thao trầm giọng nói: “Em thậm chí còn có thể tiếp tục lên lút gặp mặt anh ta. Dư Y, anh rất hiểu em, liên quan đến chuyện của anh thì em sẽ thẳng thắn với anh, nhưng khi chuyện quan hệ đến bản thân em thì em sẽ không nói một câu nào. Đừng lại giấu diếm anh cái gì nữa, bao gồm chuyện em đi gặp bác sĩ tâm lý. Anh muốn em bắt kể chuyện gì xảy ra đều nói tất cả với anh, anh muốn biết toàn bộ về em!”

Anh muốn hiểu rõ hoàn toàn Dư Y, không cho phép bản thân có nửa phần nào không biết đối với cô. Người phụ nữ này chỉ có anh mới có thể hiểu biết rõ ràng, cô khóc hay cười chỉ có anh có thể tường tận. Cô cũng không còn có cơ hội đi du lịch một mình, anh sẽ không cho phép trong bất cứ thời điểm nào của cô không có bóng dáng anh.”

Ngoài cửa sổ mưa rơi tầm tã, lại bắt đầu sấm sét, trong vườn hoa xa xa đã không còn bóng dáng người nào cả, sắc trời càng ngày càng tối.

Trên người Ngụy Tông Thao có mùi thuốc lá nhàn nhạt, cũng không có khó ngủ, bàn tay của anh vừa to vừa rộng, ngón tay có vết chai mỏng, khi xoa trên da có một cảm giác ma sát sâu sắc. Dư Y dường như bị anh “doạ sợ”, thành thành thật thật đứng yên, một cử động cũng không dám.

Bàn tay trượt tới bắp vai cô, cầu vai của váy dài bị chạm rầy hạ xuống, Dư Y bị để lên cửa kính, bên tai vang vọng tiếng mưa đông.

“Ngực trái của em có một nốt ruồi nhỏ màu đen, trên mông cũng có một nốt ruồi.” Ngụy Tông Thao nắm lấy mông cô, ngón trỏ đè ở một nơi nào đó, tay kia thì đã cầm lấy bầu ngực cô, khe khẽ gõ gõ đỉnh nhón. Anh tiến đến bên tai cô, nói cho nàng đặc điểm của mỗi vị trí trên thân thể này, bí mật mà ngay cả chủ nhân của thân thể cũng không biết được. Anh thậm chí còn có thể chính xác nói móng chân của cô đã dài hơn, anh nhớ kỹ toàn bộ Dư Y, từ đỉnh đầu tới mũi chân.

Dư Y khẽ run, khó khăn bật thốt lên: “Anh biến thái!”

Giữa hai chân đã có bàn tay trơn tru tiến vào, chạm rầy hoạt động cách lần vãi của váy dài. Ngụy Tông Thao hôn hai má của cô, thấp giọng nói: “Anh thừa nhận.” Anh đã biến thái đến cực điểm với Dư Y, ước

gì có thể lột da cô ra, thấy rõ máu thịt của cô, còn có kết cấu xương cốt nữa. Anh muốn biết rõ tất cả sở thích của Dư Y, anh muốn trên đời này không ai có thể hiểu biết cô hơn so với anh. Anh muốn là ông trời của Dư Y!

Vải trước ngực đã bị kéo xuống, thỉnh thoảng có nước mưa bị thổi vào, dính lác đác trên người Dư Y. Ngụy Tông Thao giữ chặt lấy eo cô, hôn từ trán cô cho tới ngực. Trước khi tia chớp nổi lên thì anh đã đem Dư Y ném lên trên giường lớn ở trong phòng ngủ, vừa hôn cô vừa nhỏ giọng nói chuyện, nói đến nỗi Dư Y đỏ mặt tía tai. Dư Y phản kích: “Dưới nách phải của anh cũng có một nốt ruồi, rốn là nơi nhạy cảm của anh.”

Hô hấp của Ngụy Tông Thao trầm xuống, thỉnh thoảng dùng sức, Dư Y thét chói tai, quấu chặt lấy cánh tay anh, hai chân căng thẳng. Ngụy Tông Thao cười nhẹ, hôn cô lần nữa: “Chúng ta vô cùng hiểu biết nhau, lần sau anh sẽ không cho phép em giấu diếm anh nữa.”

Quá trình hiểu biết rất dài, dài đến khi mưa tạnh còn chưa có ngừng. Dư Y mê man không còn ý thức gì, khi thiếp đi dường như Ngụy Tông Thao còn ở trong thân thể cô.

Đã nửa đêm, Ngụy Tông Thao nghỉ ngơi một lát, nghiêng đầu nhìn Dư Y một chút, vén mái tóc dài ở trên trán cô, hôn lên trán một cái, lúc này anh mới lấy qua một bộ váy cần thận mặc vào cho cô. Sau khi mặc xong quần áo thì anh lại lấy ra một tấm thảm lông nhỏ bọc Dư Y lại, nhẹ tay nhẹ chân bông cô ra khỏi phòng khách sạn.

Tầng trệt thật yên tĩnh, một đường trót lọt tới bãi đậu xe, nhóm chú Tuyền đang chờ ở đó. Trần Nhã Ân thấy Ngụy Tông Thao bế Dư Y ra khỏi thang máy thì khiếp sợ đỡ dẫn ngay tại chỗ.

Ngụy Tông Thao kêu chú Tuyền mở cửa xe ra, cẩn thận để Dư Y vào ghế sau, sau khi đóng cửa thì đi thẳng về phía bên kia, mắt cũng không nâng, nói: “Cô ngồi xe của A Trang đi.”

Ngụy Tông Thao mở cửa xe, nhẹ nhàng ngồi vào, đỡ lấy đầu của Dư Y, để cho cô nằm ở trên đùi anh. Bên ngoài xe, chú Tuyền nhìn Trần Nhã Ân, gạt đầu một cái liền ngồi vào chỗ lái, chỉ chốc lát sau thì xe khởi động. Ngụy Tông Thao lại nói: “Chú Tuyền, đừng đánh thức cô ấy.”

Chú Tuyền không dám phát ra một tiếng nào, nín nử ngày chỉ biết giả giọng ghen ra một tiếng “A”. Xe hơi chậm rãi lái ra khỏi khu giải trí Kim Huy, chỉ chốc lát liền biến mất trong bóng đêm.

Trần Nhã Ân ngơ ngác nhìn về hướng xe hơi dần dần mất hẳn. Một đầu khác Trang Hữu Bách đã chạy xe đến bên cạnh cô ta, cũng không liếc nhìn con đường phía trước một cái, nói: “Cô Trần, mời lên xe.”

Dư Y cảm thấy giường có chút chói , vùi ở trong mộng quá lâu, cô không thức nổi, trên mặt có một chút khí nóng, cô biết Ngụy Tông Thao đang hôn mình, liền ngoan ngoãn để mặc anh hôn. Một lát sau giường đột nhiên chấn động một chút, cô bỗng nghe thấy giọng nói của chú Tuyền: “Thật xin lỗi, anh Ngụy.”

Dư Y cả kinh, bỗng chốc thoát khỏi cơn mơ, mí mắt vất vả lắm mới mở ra được, cô khó chịu khẽ kêu một tiếng, rồi cuộc phát hiện hoàn cảnh kỳ dị.

“Vừa rồi đường hơi xóc một chút.” Ngụy Tông Thao vuốt vuốt tóc Dư Y, hôn cô một cái, nói: “Muốn ngủ tiếp một lát nữa không?”

Dư Y mơ màng lắc đầu, chống xuống ghế muốn ngồi dậy. Ngụy Tông Thao đỡ cô, bế cô dậy, hai chân tê cứng rồi cuộc có thể hoạt động.

Anh lặng lẽ néo néo đùi mình, nói trước Dư Y một bước: “A Tấn đã bước đầu xác định vị trí, chúng ta thừa dịp nửa đêm rời đi. Lý Tinh Truyền còn ở Kim Huy, trên đường đi có lẽ sẽ có tình huống, nhưng anh không thể để em lại.”

Dư Y rốt cuộc tỉnh táo, quay đầu lại nhìn thoáng qua cửa sổ, mặt trời đã mọc lên, bây giờ không có mưa, cô nói: “Ngô Thích, anh ta...”

“Anh biết em muốn nói gì.” Ngụy Tông Thao cắt ngang cô. “Trần Chi Nghị ở cùng với Ngô Thích có điều kỳ lạ, anh đã để A Tấn lại, em yên tâm.”

Dư Y vẫn lo lắng, cô biết Trần Chi Nghị xuất hiện ở đây nhất định là có mục đích. Cô hy vọng có thể nhìn thấy Ngô Phỉ mang theo Ngô Thích bình yên đáp máy bay trở về, đang muốn mở miệng thì lại nghe Ngụy

Tông Thao bỗng nhiên nói: “Trần Chi Nghị quen biết Lý Tinh Truyền, em không thích hợp ở lại chỗ này.”
Dư Y sửng sốt, xe hơi đã rời khỏi nội thành Phnom Penh, chạy trên quốc lộ. Trong một thành phố khác đang có trận đánh ác liệt chờ đợi bọn họ.

71. Chương 71

Chuyển ngữ: Pussycat

Xe chạy năm tiếng đồng hồ, đoàn người Ngụy Tông Thao rốt cuộc đã tới đích.

Thành phố này không giống với Phnom Penh, mặt trời giữa trưa như là một quả cầu lửa. Cửa xe vừa mở ra, “âm” một cái, thì có một luồng khí nóng mạnh mẽ ập tới, phối hợp với màu sắc tươi đẹp của bên ngoài khách sạn, nơi này giống như bị thiêu đốt.

Chú Tuyền đi làm thủ tục mượn phòng. Xe Trang Hữu Bách ở phía sau đã đuổi tới, quả nhiên không thấy A Tấn. Dư Y nhú mày, gọi một ly trà đá giải nhiệt. Bữa trưa đều là hương vị nước dừa, cô không có nhiều khẩu vị lắm, chỉ ăn qua loa một chút.

Cảnh vật xung quanh đẹp mê người, trên đường phố còn giữ lại kiến trúc cổ xưa vào thời kỳ thuộc địa. Trên đường đến đây Dư Y nhìn thấy rất nhiều chùa chiềng, không biết ngày nắng nóng như thế này sẽ có bao nhiêu người đi lễ Phật?

Ngụy Tông Thao thấy cô ăn rất ít, thì lại kêu phục vụ đưa tới một ly nước đá lạnh. Dư Y uống nước xong, ngửa đầu nhìn ánh mặt trời chói mắt, hỏi: “Làm sao Trần Chi Nghị quen với Lý Tinh Truyền?”

Ngụy Tông Thao nhú mày: “Anh ta có từng đến Las Vegas không?”

Dư Y lắc đầu: “Năm năm nay em không rõ lắm, năm năm về trước anh ta chưa hề đến, với lại anh ta vốn không biết đánh bài, không có lý nào lại quen biết Lý Tinh Truyền.”

“Anh ta từng điều tra qua anh.” Giọng điệu Ngụy Tông Thao thần nhiên. Có lẽ anh cũng cảm thấy hơi nóng một chút, thấy ly nước đá trong tay Dư Y còn lại phân nửa thì thuận tay lấy qua uống không còn một miếng nào.

Trần Chi Nghị đã điều tra rõ thân thế của anh, dĩ nhiên cũng biết được kẻ thù của anh. Anh ta muốn liên kết với Lý Tinh Truyền đối phó Ngụy Tông Thao, nhưng Ngụy Tông Thao lại không để anh ta vào mắt.

Ngụy Tông Thao liếc Dư Y một cái, thấy chân mày cô nhú nhú muốn nói lại thôi, anh để cái ly xuống, hỏi: “Em muốn nói cái gì?” Dư Y suy nghĩ một chút rồi trình bày: “Chúng ta chẳng qua là muốn tranh thủ dự án, sẽ không quấy ra tai nạn chết người, có phải hay không?”

Cô đang thăm dò, muốn biết Ngụy Tông Thao sẽ đối phó như thế nào với Trần Chi Nghị. Ngụy Tông Thao cười nhạt, liếc cô một cái rồi đứng lên, đi thẳng ra ngoài nắng, đi được vài bước thì lại thông thả bước về. Anh đi tới trước mặt Dư Y, khom lưng xuống, một tay để trên lưng ghế sofa, sau khi chăm chú nhìn Dư Y thật lâu thì mới bóp lấy hai má cô, trầm giọng nói: “Nếu là bọn họ muốn giết anh thì sao?”

Dư Y sửng sốt, nhất thời không có phản ứng. Ngụy Tông Thao cười lạnh: “Nếu Trần Chi Nghị có cơ hội giết anh, mà anh lại không thể đánh lại thì sao?”

Dư Y thốt ra: “Anh dám gặp chuyện không may!”

Cô trừng mắt, giọng điệu hung dữ, hai gò má bị Ngụy Tông Thao bóp khiến môi hơi chu ra, không đủ sức uy hiếp, nhưng lại đủ khiến người ta cảm thấy thoải mái. Ngụy Tông Thao bỗng nở nụ cười, cúi đầu hôn cô, hai tay chuyển đến dưới nách cô, hơi dùng sức một chút liền bế cô đứng lên. Anh ngồi trên sofa rồi để cô ngồi lên đùi mình, ôm cô vào lòng. Anh khẽ thở dài, không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ ôm Dư Y không nói lời nào, thỉnh thoảng lại hôn đỉnh đầu cô một chút, dường như thật hưởng thụ giây phút yên tĩnh như thế này.

Nghỉ ngơi một chút, buổi chiều Trang Hữu Bách lấy bản đồ đến. Một người tụ tập trong phòng khách sạn, Trần Nhã Ân không có ở đó.

Trang Hữu Bách chỉ vị trí đông nam trên bản đồ, nói: “Mười mấy năm trước, tại đây chỉ là một mảnh rừng rậm, chuyên gia khảo cổ phát hiện có một thành phố cổ. Thành phố cổ này có hơn một ngàn năm lịch sử, chung quanh còn có mấy cái chùa không được ghi chép trong danh sách chùa miếu, tiếc là không thể mở mang làm du lịch. Đường rừng nguy hiểm, người thường không vào được, sau đó có một năm mùa mưa, đất đá ở trên núi trôi xuống phá huỷ hơn phân nửa kiến trúc này.”

Mảnh rừng rậm này hiếm có dấu chân người, từ nội thành đến nơi này đi xe hơi ước chừng cũng phải nhiều tiếng đồng hồ. Trang Hữu Bách tiếp tục nói: “Tháng sáu hằng năm Quách Quảng Huy sẽ tới nơi này, thị trấn này có nhiều núi, mọi người chỉ biết là ông ta đã an táng vợ của mình ở một ngọn núi, cụ thể là ngọn núi nào thì không ai rõ, khả năng lớn nhất có thể là nơi này.”

Với những ngọn núi khác thì tình huống trên núi đều vô cùng dễ dàng thăm dò, chỉ có chỗ này là người thường không vào được. Không ai biết nơi này có công trình kiến trúc khác không, càng không ai biết nơi này có người không. Trần Phi Lệ và A Sâm yêu nhau nhiều năm cũng chỉ có thể miêu tả mập mờ. “Mấy ngày hôm trước A Sâm mới đề cập qua chuyện của ông Quách, tôi đoán là ông Quách đang ở chỗ vợ của ông ấy, ông ta từng kêu A Sâm đưa đồ đến một lần.”

Ngụy Tông Thao hơi có chút dăm chiêu, qua một lúc lâu mới nói: “Đi trước dò đường.”

Khi đó ở khu giải trí Kim Huy, không khí vẫn ngọt ngào như cũ, chỉ có phòng khách sạn là yên tĩnh.

Trần Chi Nghị đã ngồi một tiếng đồng hồ. Ánh mặt trời chiếu vào, trải lên trên cái giường bừa bộn, giống như có thể thấy được sự kịch liệt vào tối hôm qua. Ra giường nhún nhúm không thể tả, từ đầu giường cũng bị đụng lệch, trên sàn nhà có một cái gối nằm, trên hành lang ngoài phòng ngủ chỉ có một chiếc dép lê, cửa của ban công phòng khách cũng không có đóng lại, tối gần ban công có thể thấy có một ít nước mưa đọng lại trên thảm trải sàn, một chiếc dép lê khác nằm ở đó.

Anh ta tựa như có thể suy đoán, ngày hôm qua có hai người đứng ở trước cửa sổ bằng kính của ban công, sau đó người phụ nữ bị người đàn ông bế lên, dép lê trên chân rơi xuống một chiếc, đi đến cửa phòng ngủ thì chiếc dép lê kia cũng rơi xuống trên sàn, sau khi rời giường người phụ nữ cũng không có bước xuống đất, có lẽ là được người ta bế lên rồi đi thẳng.

Anh ta vào phòng khách sạn này sớm hơn nhân viên phục vụ, tất cả mọi thứ ở nơi này còn chưa kịp dọn dẹp. Anh ta tìm không thấy tung tích của Dư Y, nơi này chỉ có một đồng hồ đơn.

Tiếng chuông cửa vang lên, Trần Chi Nghị rút cuộc đứng dậy, không nhanh không chậm đi đến mở cửa. Người ngoài cửa cười nói: “Xem ra Ngụy Tông Thao đã rời khỏi?” Lý Tinh Truyền nhìn lướt qua phòng khách, chậm rãi bước vào trong phòng. Hắn ta nghiêng đầu nhìn thấy cái giường lớn ở trong phòng ngủ, lắc đầu than thở: “Cần gì phải thế, không thì chúng ta xuất phát sớm một chút, còn có thể đuổi theo.”

Trần Chi Nghị liếc nhìn hắn ta một cái, thản nhiên nói: “Không cần phải gấp gáp.”

Lý Tinh Truyền nhướng mày, lại nghe Trần Chi Nghị nói: “Để cho bọn họ mở đường trước.”

Lý Tinh Truyền cười cười: “Nghe theo anh.”

Hắn ta dĩ nhiên bằng lòng nghe theo ý kiến của người chuyên nghiệp. Thời gian còn sớm, Lý Tinh Truyền gọi một cú điện thoại, sau khi cúp điện thoại thì hắn nói với Trần Chi Nghị: “Không ngờ hành động của Ngụy Tông Thao nhanh như vậy, lại có thể nửa đêm trốn đi, xử lý khắc phục hậu quả không tồi, không có để lại dấu vết gì.” Dừng một chút, hắn ta nhìn Trần Chi Nghị: “Anh thật sự biết Quách Quảng Huy ở nơi nào?”

Trần Chi Nghị đứng trước cửa sổ sát đất, cười nói: “Bây giờ anh hỏi tôi vấn đề này có phải quá trễ hay không?”

Lý Tinh Truyền cười cười: “Đúng, hỏi vô ích.”

Hắn ta lấy ra một tấm ảnh từ trong túi, ảnh chụp phong cảnh một cái chợ ở Campuchia, thời gian chụp là một tháng trước. Người đàn ông trong ảnh khoảng năm sáu chục tuổi, tóc muối tiêu, mặc áo sơ mi hoa,

đúng là Quách Quảng Huy

Trần Chi Nghị đích thật là một người chuyên nghiệp. Trong lúc tất cả mọi người đang vội vàng tiến hành đại hội vua bài thì anh ta đã hướng ánh mắt về phía Campuchia, một tháng trước đã tra ra tin tức Quách Quảng Huy mất tích. Hơn nữa, anh đã bắt được tung tích của ông ta, liên lạc với kẻ thù lớn nhất của Ngụy Tông Thao. Tất cả mọi công việc đều hoàn thành trong một tháng.

Lý Tinh Truyền ném phịch tấm ảnh lên bàn trà, dựa vào trên sofa, nói: “Hành động của tôi cũng không sai, Ngụy Tông Thao tự cho là thông minh, ai có thể đoán được tôi đã sớm biết được hành tung của Quách Quảng Huy? Bất qua...” Hắn nhún mày: “Động tác của hắn ta quả thật là mau, lại có thể lập tức tra ra địa chỉ!”

Trần Chi Nghị bỗng nhiên cười cười, thấp giọng nói: “Không phải anh ta.”

Lý Tinh Truyền không có nghe rõ, hỏi lại lần nữa. Nhưng Trần Chi Nghị không tính giải thích, xoay người đi về phía sofa, sau khi ngồi xuống thì nhìn Lý Tinh Truyền: “Ngày mai chúng ta xuất phát, không nên tùy tiện vào rừng. Anh muốn làm gì tôi không xem vào, tôi chỉ muốn dẫn Dư Y về.”

Lý Tinh Truyền cười nói: “Nên biết rằng Smith có ý định với cô Dư, tôi chính là người cứu cô ấy ra từ trong tay ông ta. Tôi giữ lời hứa, tuyệt đối không làm hại cô Dư, hy vọng anh cũng hết lòng giữ lời hứa. Sau khi xong chuyện, Ngụy Tông Thao sẽ không còn mạng để trở về, anh cũng có thể thuận lợi mang cô Dư đi!”

Mặt Trần Chi Nghị không chút thay đổi, liếc hắn ta một cái, đang định đứng dậy rời đi thì Lý Tinh Truyền lại bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, hình như tôi nhìn thấy anh ở cùng với một thằng mập, thằng mập đó là ai vậy?”

Trần Chi Nghị lạnh lùng nói: “Không có liên quan tới anh.”

Đôi mắt Lý Tinh Truyền híp lại, có chút dăm chiêu.

Liên tục hai ngày Trang Hữu Bách đều đi vào rừng dò đường, tin tức mang về mỗi ngày cũng không lạc quan.

Nơi đó địa thế hiểm trở, căn bản là không có ghi lại kỹ càng tỉ mỉ trên bản đồ. Bên ngoài rừng có một cái làng nhỏ, những tin tức khác hết thấy đều không có. Nếu bọn họ xông vào thì hệ số nguy hiểm thật lớn.

Ở đây chỉ có ba người đàn ông và hai phụ nữ, Ngụy Tông Thao, Trang Hữu Bách, chú Tuyền, cộng thêm Dư Y và Trần Nhã Ân. Phụ nữ đi theo có lẽ sẽ trở thành gánh nặng, Ngụy Tông Thao suy nghĩ một chút thì quyết định để cho Dư Y và Trần Nhã Ân ở lại nơi này làm viện trợ từ bên ngoài. Dư Y nhất định không chịu.

“Anh không cho em ở lại Phnom Penh, chính là lo lắng cho an toàn của em. Bây giờ anh kêu em đứng ở đây, ngộ nhờ Lý Tinh Truyền tìm đến, không phải là em cũng có thể bị nguy hiểm như vậy? Em muốn đi theo anh!”

Ngụy Tông Thao không đáp lại, néo néo cằm của cô, thấp giọng hỏi: “Lo lắng cho anh?”

Dư Y cau mày: “Nếu có thể, Kim Huy không có cũng được. Em không cảm thấy nơi này tốt gì cả!”

Ngụy Tông Thao cười cười, hôn cô một chút: “Quả nhiên là lo lắng cho anh.”

Dư Y quan tâm đến anh, lần đầu tiên phản đối việc anh làm. Trước đây cô cảm thấy tình huống nguy hiểm rất thú vị – cùng đấu với Ngụy Tông Thao, đập bể toà nhà, tranh đoạt tập đoàn Vĩnh Tân – cô cũng không lo lắng cho sự an nguy của Ngụy Tông Thao, cô thích loại kích thích mang đến hưng phấn này. Nhưng mà hiện tại cô không cảm thấy rằng xông vào một khu rừng rậm xa lạ là một điều thú vị. Cô không muốn nhìn thấy trên người Ngụy Tông Thao thêm một vết thương gì.

Cô đã tưởng lần đi xa này chẳng qua chỉ là một cuộc đàm phán làm ăn, kết quả là sự việc càng ngày càng lệch ra khỏi quỹ đạo. Dư Y lo lắng thấp thỏm, nhưng tâm tình Ngụy Tông Thao lại tốt. Buổi tối anh không ngừng đùa cô, khẽ gọi cô nhiều lần “Nhất Nhất”. Dư Y ghé vào trên người Ngụy Tông Thao, không muốn xuống dưới. Nhịp tim dồn dập bắt đầu từ chiều cũng không có dịu đi.

Ngụy Tông Thao hôn trán của cô, hài lòng thoả dạ thấp giọng nói: “Ngoan.”

Ngày hôm sau Dư Y thức dậy, gối nằm bên cạnh đã trống trơn.

72. Chương 72

Dư Y lập tức xuống giường, mặc xong quần áo thì chạy ra khỏi phòng. Mới vừa mở cửa ra thì cô bỗng giật mình một cái, nắm lấy khung cửa lui về phía sau từng bước. Nhìn thấy cửa sẽ sắp đóng lại lần nữa, người đàn ông đứng ở cửa rồi cuộc mở miệng: “Cô Dư, xin chào, tôi là do anh Ngụy mời đến để bảo vệ.”

Dư Y sửng sốt.

Chú Tuyền đưa tới đồ ăn Trung Quốc nóng hôi hổi, ba món ăn một món canh, cộng thêm một ly trà đá chanh, nói: “Ông chủ cố ý kêu khách sạn tìm đầu bếp nấu đồ ăn Trung Quốc, thời tiết nơi này nóng nực, có thể cô Dư không thích ứng, ông chủ nói mấy ngày nay cô Dư nên ở trong phòng, cố gắng giảm bớt đi ra ngoài.”

Dư Y mím chặt khoé miệng, liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn một cái, hỏi: “Vệ sĩ ở cửa kia là chuyện gì xảy ra?”

Chú Tuyền trả lời: “Ông chủ phòng ngừa ngộ nhỡ, đã mời tới hai vệ sĩ, một vệ sĩ khác phụ trách an toàn của tôi và cô Trần. Cô Dư có thể yên tâm về hai người này, họ không có vấn đề gì.”

Ngụy Tông Thao mang theo Trang Hữu Bách không cáo mà từ, di động lại gọi không thông. Dư Y cảm giận nghiến răng, đảo đảo cơm rồi bỏ đĩa xuống, lại hỏi chú Tuyền: “Cô Trần đang làm cái gì?”

“Cô Trần tạm thời phụ trách liên lạc với A Tán.” Dừng một chút rồi chú Tuyền nói tiếp: “Cô ấy cũng không biết hướng đi của bọn họ.”

Ngụy Tông Thao có đề phòng đối với Trần Nhã Ân, trong chuyện này anh chỉ để cho Trần Nhã Ân phụ trách việc giao tiếp, ngay cả vị trí cụ thể của Quách Quảng Huy cũng không có cho cô ta biết. Trong lòng Dư Y hiểu rõ, không hề đề cập đến vấn đề của Trần Nhã Ân. Cô yên lặng một lát, cảm xúc bình phục, không nhanh không chậm ăn xong cơm, rồi lại mở miệng: “Tôi muốn nói chuyện với A Tán.”

Cô không thể vào rừng với Ngụy Tông Thao, ít nhất cũng muốn nắm chắc được hướng đi của anh, muốn biết rõ giờ này phút này anh đang ở đâu, giấy tiếp theo thì có thể tới đâu, đại khái bao lâu thì có thể tìm được đích, khi nào thì có thể quay về.

Dư Y vừa giận Ngụy Tông Thao coi thường cô, vừa cảm di động lên hỏi han A Tán. A Tán quả nhiên là trợ thủ đắc lực mà Ngụy Tông Thao đào tạo nhiều năm, chỉ nói: “Thật xin lỗi cô Dư, hành tung của tổng giám đốc Ngụy được giữ bí mật.”

Dư Y cười nói: “A Tán, tôi là ai?”

A Tán ngẩn người, chần chừ nói: “...Cô Dư?”

Dư Y lại nhẹ giọng hỏi: “Tôi là ai?”

A Tán im lặng.

Dư Y dựa vào sofa, liếc mắt nhìn chú Tuyền đang im lặng rũ mắt xuống ở đối diện, nói: “Anh là tâm phúc của A Tông, đi theo anh ấy nhiều năm, mà tôi là vợ của anh ấy, từ nay về sau đều sẽ ở cùng với anh ấy, trừ khi anh đổi chủ, nếu không...” Dư Y lạnh lùng nói: “Từ giờ trở đi anh phải đối với tôi tôn trọng!”

Sau khi đầu kia của điện thoại im lặng một lúc lâu thì lại truyền đến giọng nói: “Vâng, cô Dư.”

Lúc đó Trang Hữu Bách đã lái xe đến cái làng nhỏ gần rừng rậm. Anh ta xuống xe hỏi dân làng tình hình, chỉ chốc lát sau thì trở về xe, phía sau đi theo hai người đàn ông.

Khí trời nóng bức, anh ta mới phơi dưới ánh nắng mặt trời thì đầu lập tức đã đầy mồ hôi, quần áo đều đã ẩm ướt. May là hôm nay trời không mưa, nếu không thì vừa ẩm ướt vừa nóng, đi đường cũng bất tiện.

Trang Hữu Bách ngồi vào trong xe, hai người đàn ông kia cũng ngồi vào một chiếc xe jeep. “Bọn họ là người của thôn này, tương đối quen thuộc với vùng lân cận. Vài năm trước bọn họ từng cùng với đội khảo cổ đi

vào rừng rậm, biết đường đi đến thành phố cổ, xuyên qua rừng rậm này chính là thành phố cổ bị huỷ trước kia. Bởi vì năm đó bị đất đá trôi nên đường núi phía sau vô cùng dốc.”

Ngụy Tông Thao gật gật đầu, kêu anh ta đuổi theo xe jeep dẫn đường. Một lát sau thì hai chiếc xe liền lái vào rừng. Cây đại thụ cao chọc trời, che lại ánh nắng gay gắt nóng rực, để lại một mát mẻ. Đoạn này còn có thể lái xe, đi một đoạn nữa thì cũng chỉ có thể đi bộ. Ngụy Tông Thao khẽ nhích ghế xe, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc này di động trong xe bỗng nhiên vang.

Trang Hữu Bách tiếp điện thoại, nghe xong thì đưa điện thoại tới ghế sau, nói: “Tổng giám đốc Ngụy, là cô Dư.”

Ngụy Tông Thao bỗng mở mắt ra, nhìn di động ở trước mặt, cười cười có chút bất đắc dĩ, lúc này mới nhận lấy điện thoại, kê vào tai.

Tín hiệu ở đây rất yếu, âm thanh ở đầu kia điện thoại nghe thấy khác nhiều, còn có tiếng nhiễu sóng rè rè, câu nói cũng đứt quãng.

“Từ giờ trở đi, ngoại trừ ăn cơm và đi ngủ thì em sẽ ở ngay trước máy vi tính giám thị anh. Hoặc là anh dứt khoát đừng trở về, nếu anh trở lại thì em sẽ cho anh biết tay!” Dư Y hỗn hển: “Ngụy Tông Thao, đến tột cùng là vì sao anh mang em đến Campuchia? Anh xem em như là một cô gái nhỏ sao?”

“Thật muốn em.” Ngụy Tông Thao bỗng nhiên mở miệng. Dư Y ở đầu kia điện thoại ngẩn người, giọng nói chợt im bặt. Ngụy Tông Thao nâng cổ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, thấp giọng nói: “Ba tiếng đồng hồ không gặp em, rất nhớ em, cơm trưa có ngoan ngoãn ăn hay không?”

Tim Dư Y đập nhanh, hai má ửng đỏ. Cô nhìn vào một điểm đỏ nhỏ trên màn hình máy tính – lúc này Ngụy Tông Thao ở ngay vị trí kia nói chuyện cùng cô. Nhưng mà chung quanh điểm đó là một mảnh hoang vu, không thấy con đường phía trước, e rằng không biết khi nào thì điểm đỏ này cũng sẽ biến mất, không thấy tín hiệu gì cả.

Cô bỗng nhiên vô cùng tức giận, nhưng vẫn nhỏ giọng nói: “Anh chú ý an toàn, duy trì tín hiệu thông suốt. Em không lãng phí pin của anh, em chờ anh trở về.”

“Nhất Nhất.” Ngụy Tông Thao đột nhiên hạ giọng, giọng nói mang ý cười: “Đem em đến Campuchia là anh không nỡ bỏ lại em, hiện giờ giữ em ở khách sạn cũng là anh luyện tiếu em. Em thật là ngốc, anh sẽ nhanh chóng trở về.”

Dư Y hừ nhẹ một tiếng, rồi cuộc bỏ điện thoại xuống. Lời âu yếm thì ai không nói được? Ngụy Tông Thao nói thì nghe hay hơn so với làm. Tại sao anh không thể mang cô đi theo cùng, ngược lại để cô ở lại cùng Trần Nhã Ân sớm chiều đối mặt nhau.

Nhưng mà trước đây lời âu yếm của Ngụy Tông Thao rất khác, mà nay thì bỗng nhiên trở nên uyển chuyển. Con người anh như vậy lại làm sao nói được lời âu yếm gì? Anh chính là không nén nổi tình cảm, giống như Dư Y giờ phút này mặt đỏ tìm đập.

Ngụy Tông Thao nghe xong tiếng “tít tít” một lát, khoé miệng vẫn cong lên, hồi lâu mới thu di động lại, liếc mắt nhìn Trang Hữu Bách một cái.

Trang Hữu Bách đang nhìn vào kính chiếu hậu hóng chuyện, sau khi đụng phải ánh mắt của Ngụy Tông Thao thì vội vàng thu trở về, bỗng nhiên nghe thấy Ngụy Tông Thao nói: “Gần đây Dư Y xem bác sĩ tâm lý, tình hình thế nào?”

Trang Hữu Bách sững sờ: “Hả?”

Ngụy Tông Thao nói: “Nghe nói cậu cùng với nữ bác sĩ kia đã đi ăn cơm vài lần, lần sau nhớ hỏi rõ, tôi muốn biết tình hình Dư Y đi khám bác sĩ.”

Lưng Trang Hữu Bách cứng đờ, chợt dạ liếc ngoài cửa sổ một cái, áp úng hơn nửa ngày mới “Vâng” một tiếng. Chỉ chốc lát thì xe rốt cuộc dừng lại, rừng rậm ở trước mặt, xe không thể lái vào được nữa.

Người dân làng nhảy xuống xe jeep, vừa xoa tay múa chân vừa nói tình hình giao thông phía trước, ngôn ngữ cơ thể còn muốn trôi chảy hơn tiếng Anh của bọn họ. Chỉ chốc lát sau thì bốn người đã xuyên qua rừng

rậm tiến sâu vào bên trong.

“Tôi nhớ rõ phía đông có dòng suối nhỏ, nơi này có rắn độc và công trùng thường lui tới, các người phải cẩn thận một chút.”

Người dân làng cẩn thận dặn dò, lưng đeo một cái ba lô lớn đi ở phía trước. Trang Hữu Bách và Ngụy Tông Thao đều mặc quần áo thường ngày đơn giản, trong ba lô có đủ đồ ăn và nước duy trì trong ba ngày, dọc đường đi vừa đi vừa tính toán thời gian, nhất định trước khi trời tối thì phải xuyên qua mảnh rừng này tới thành phố cổ. Nếu nội trong sáu mươi phút không tìm thấy tung tích Quách Quảng Huy thì bọn họ phải quay lại đường cũ. Không ai biết được trong rừng rậm sẽ có nguy hiểm gì, hoặc là gần cuối mùa mưa ở đây có thể đột nhiên bùng nổ một trận đất đá trôi.

Trong rừng nhiệt đới có rất nhiều muỗi, đường không dễ đi, đi qua những cây đại thụ cao chọc trời của rừng rậm thì tầm nhìn rất cuộc mở rộng. Tiếc là ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu thật gay gắt, đứng lâu một chút giống như có thể nướng khô người ta.

Trang Hữu Bách đưa cho Ngụy Tông Thao một bình nước, lật xem tin tức A Tán gửi tới, nói: “A Tán đã liên lạc với Trần Phi Lệ. Trần Phi Lệ theo trợ thủ của ông Quách đi nơi đó nghe ngóng, sau đó A Tán sẽ truyền kinh độ vĩ độ tới đây.”

Ngụy Tông Thao gật đầu, hỏi: “Còn bao lâu có thể tới thành cổ?”

Trang Hữu Bách lại tra xét một chút, nói: “Nửa ngày.”

Khu rừng rậm này rất lớn, rất sâu, Ngụy Tông Thao và Trang Hữu Bách đều không có kinh nghiệm đi dã ngoại. Nếu không có thôn dân dẫn đường hôm nay thì cho dù bọn họ có trang bị đầy đủ cũng khó mà không bị lạc đường. Huống chi dưới chân bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể giẫm phải mìn.

Mảnh đất này có gài mìn. Đây là nguyên nhân mà người nơi này đổ mồ hôi. Trước đây đội khảo cổ đã trải qua muôn vàn nguy hiểm khó khăn, mượn máy bay trực thăng và ra đa tia la-de mới có thể phát hiện ra nơi thành cổ tồn tại. Người bình thường căn bản không dám ra vào, nếu không có Trang Hữu Bách bỏ ra số tiền lớn giúp đỡ người dân làng thì hai người thôn dân này tuyệt đối sẽ không mạo hiểm tính mạng đi đến nơi này một chuyến.

Từ đầu tới cuối Ngụy Tông Thao cũng không có đem chuyện mìn nói cho Dư Y. Đương nhiên anh không nỡ mang cô tiến vào nguy hiểm như thế này.

Bây giờ mắt Dư Y rất mỏi, cô đã nhìn chăm chú vào màn hình rất lâu, lại không dám gọi điện thoại hỏi tình trạng trong rừng rậm, cô sợ như vậy sẽ quấy nhiễu Ngụy Tông Thao. Nhưng mà càng chờ càng nóng lòng, càng chờ càng khẩn trương, cô đứng ngồi không yên, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, đến tốt cùng vì sao Ngụy Tông Thao không muốn mang cô đi? Anh hiểu rõ cô, cho tới bây giờ cô không phải là người e ngại hiểm nguy. Huống chi cô thấy Ngụy Tông Thao không gì là không làm được, không có gì so với ở cùng với Ngụy Tông Thao khiến cho cô cảm thấy an toàn hơn.

Dư Y ngờ ngẩn chờ người ra, rốt cuộc hiểu được cảm xúc mà mình có được từ ngày hôm qua. Ngày hôm qua Ngụy Tông Thao nói muốn cô ở lại đây, lần đầu tiên anh để cho Dư Y rời khỏi tầm mắt của mình. Thì ra Dư Y cũng luyến tiếc như vậy, bốn tháng trước cô còn ung dung, rời khỏi anh cũng không qua đầu lại, sau bốn tháng thì cô ngay cả xa cách ngắn ngủi cũng không chịu được. Có phải cô bị mặt trời Campuchia phơi đến hôn mê hay không?

Dư Y đứng trên ban công, nhíu mày nhìn về phía xa xa, nóng đến ướt đẫm mồ hôi, cô cũng không nhúc nhích chút nào. Sau một lúc lâu cô bỗng nhiên lại hơi nhíu mày, vừa rồi dường như có một bóng dáng quen thoáng qua trong tầm mắt. Dư Y xiết chặt lan can, lập tức hướng xuống tìm kiếm. Hồ bơi trong hoa viên khách sạn toàn là người, cô rốt cuộc lại thấy một bóng dáng quen thuộc.

Giờ khắc này, đoàn người Ngụy Tông Thao đã xuyên qua rừng rậm. Hình dáng núi non càng ngày càng rõ ràng, thành công gần ngay trước mắt. Thôn dân chỉ vào đất đai ở dưới chân, nói: “Có rất nhiều mìn, năm đó chúng tôi đi theo nhà khoa học tiến vào nơi này, từng có người chết.”

Bọn họ còn nhớ rõ tất cả hình ảnh của năm đó, rất nhiều người cầm dụng cụ dò xét mìn tiến vào rừng rậm từng bước một. Sau khi trải qua muôn vàn khổ cực thì tất cả tâm huyết lại bởi vì một trận đất đá trôi mà

bị huỷ hoại trong chốc lát. Thôn dân thổn thức không thôi, đang muốn tiếp tục cảm khái thì đột nhiên phát hiện phía sau thật im lặng. Bọn họ nhìn lại, không khỏi sợ hãi thất sắc, chỉ thấy Ngụy Tông Thao và Trang Hữu Bách đang giơ súng lục lên đối diện với hai người bọn họ.

73. Chương 73

Thôn dân thất kinh đổ mồ hôi lạnh đầm dề, bước chân không tự giác lùi về phía sau. Khi bọn họ đang run rẩy muốn mở miệng thì lại nghe thấy Ngụy Tông Thao lạnh lùng nói: “Đừng nhúc nhích!”

Khẩu súng lục đối diện bọn họ, nhưng tầm mắt của hai người kia đều lướt qua bọn họ, nhìn về phía đằng sau. Lúc này thôn dân mới phát hiện loáng thoáng âm thanh “xột xoạt”, nơi đó là bụi rậm cùng rừng cây, không biết có các sinh vật khác thường lui tới hay không. Bọn họ không dám động dậy, mà Ngụy Tông Thao đã gạt chốt an toàn, đúng lúc này thì âm thanh “xột xoạt” ở phía sau bỗng nhiên vang dội rõ ràng. Khẩu súng lục ở trước mặt giờ nhanh lên, nổ một tiếng “đoàng”, đủ để làm kinh sợ chim thú, mà âm thanh này không phải phát ra từ Ngụy Tông Thao và Trang Hữu Bách. Trong lúc đó một người thôn dân bỗng nhiên ngã ngửa, con mắt trừng lớn, thẳng đơ ngã xuống đất. Người bạn ở bên cạnh vô cùng hoảng sợ, hét lên một tiếng, còn chưa kịp có động tác nào khác, chỉ nghe Ngụy Tông Thao hô to: “Năm sắp xuống!”

Viên đạn trong nòng súng phát ra rất mạnh, Trang Hữu Bách nhanh chóng túm lấy thôn dân, khoá chặt anh ta, nhả xuống. Viên đạn của Ngụy Tông Thao xuyên qua vị trí người thôn dân đứng lúc ban đầu, bắn thẳng về hướng xa xa. Bỗng nhiên tiếng súng ở phía trước vang lên, “đoàng đoàng đoàng” liên tiếp không ngừng, thuốc súng bùng nổ ở trong không khí, vô cùng ngàn cân treo sợi tóc. Ngụy Tông Thao hét lớn một tiếng, Trang Hữu Bách lập tức bắt lấy thôn dân, yểm trợ Ngụy Tông Thao chạy về phía bìa rừng, tốc độ cực nhanh khiến cho thôn dân khó có thể đuổi kịp. Tiếng súng phía sau càng ngày càng gần, giống như viên đạn ở ngay tại dưới chân, bất cứ lúc nào cũng có thể xẹt qua bên tai bọn họ. Ý chí sinh tồn của người thôn dân bùng nổ, vất chân lên cổ theo sát bước chân của Trang Hữu Bách. Trong nháy mắt bọn họ đã xuyên vào trong rừng.

Người đuổi theo ở sau lưng không bỏ, hỏa lực của vũ khí cao hơn súng lục của Ngụy Tông Thao và Trang Hữu Bách. Ngụy Tông Thao quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấp thoáng có thể thấy được bóng dáng của đối phương. Đạn liên tiếp không ngừng bắn đến, anh tăng tốc độ, ra hiệu Trang Hữu Bách theo sát. Thế nhưng không bao lâu ở phía trước xuất hiện vách đá, Ngụy Tông Thao ước tính khoảng cách, bước chân không ngừng tăng tốc, dứt khoát nhảy xuống, hai tay bắt lấy nham thạch, hai chân đặt trên tảng đá, mắt nhìn cấu trúc của vách đá, động tác rất nhanh nhẹn.

Vách đá dốc đứng, không dễ trèo, Trang Hữu Bách theo sát vị trí Ngụy Tông Thao đã vịn qua, đi xuống theo anh từng bước một. Người thôn dân không có can đảm cùng bản lĩnh như vậy, anh ta dựa vào trên vách đá không dám động dậy tí nào, ra sức cầu cứu, nhưng không ai để ý tới.

Đi xuống dưới vách núi, Ngụy Tông Thao đổ mồ hôi đầm đìa, khi cách mặt đất hai thước thì lập tức nhảy xuống, lạnh lùng nói: “Nhảy!” Trang Hữu Bách theo sát sau đó. Nhìn thấy phía trên đã truyền tới tiếng bước chân và tiếng nói chuyện, người thôn dân kia cũng không dám chậm trễ nữa, nửa bò nửa trượt thẳng xuống, tảng đá trong tay lỏng ra, anh ta té mạnh xuống, hét to một tiếng lăn xuống dưới, xương cốt toàn thân đều giống như vỡ nát. Anh ta còn chưa kịp đứng lên thì áo bị xóc lên, bị người kéo đi, hai chân lê trên mặt đất. Phía trên vách đá có người nổ súng, tầm bắn quá xa nên đạn không bắn trúng được. Người thôn dân đau đớn không chịu được, chỉ cảm thấy hai người này càng chạy càng nhanh, trong nháy mắt đã không nhìn thấy người ở trên vách đá.

Địa thế dưới vách núi xa lạ, người thôn dân bị kéo dọc đường, nửa câu đều không thể nói được, hơn nữa cũng không thể tiếp tục dẫn đường. Ngụy Tông Thao ngẩng đầu nhìn vị trí hướng mặt trời, rồi nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay. Sau khi xác định phương hướng, anh quyết định đi về hướng bắc, nơi đó là hướng xuất phát. Không ai biết trong núi sâu sẽ có tình trạng gì, bọn họ không thể đi vào bên trong nữa.

Đi thẳng một mạch, đối phương không thể đuổi theo bọn họ. Người thôn dân đã không chịu đựng được nữa, sau lưng toàn là máu, chân đã bị té gãy không thể đi được. Ngụy Tông Thao phát hiện một khe núi nhỏ, bảo Trang Hữu Bách đem người thôn dân đi qua. Rốt cuộc có thể thở phào, anh lập tức lấy di động ra, nhưng thấy không có một chút tín hiệu nào.

Trang Hữu Bách đầu đầy mồ hôi, hai tay đều là máu, tùy tiện lau trên quần áo, bình tĩnh hỏi: “Đó là người của Quách Quảng Huy? Đến tột cùng là ông ta muốn làm cái gì?”

Đầu tiên là đưa ra điều kiện mê người muốn sang lại sông bạc, rồi lại mất tích ba tháng, đưa bọn họ tới nơi này, thế nhưng hiện giờ lại phải sát thủ tới.

Tập kích có hai người, mặc quân phục xanh lục, ẩn núp ở trong lùm cây. Màu sắc quần áo hoà lẫn vào với cây cối, nhưng vẫn khiến cho Ngụy Tông Thao liếc mắt một cái liền nhận ra.

“Súng AK của bọn họ không có cải tiến.” Ngụy Tông Thao lấy ra thiết bị thông tin khác, vẫn không thể truyền tin tức gì. Anh nói: “Là lính đánh thuê.”

Nhiệm vụ của lính đánh thuê chính là chiến đấu ám sát. Chỉ có lính đánh thuê chân chính mới có thể cầm vũ khí nguyên thủy nhất, không chỉ không cải tiến gì, ngược lại còn đem đồ trang bị giản lược đến mức tận cùng. Ví dụ như cửa khoá của súng lục, bỏ đi ống ngắm, để khi chiến đấu có thể nhẹ nhàng linh hoạt, hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian ngắn nhất.

Hai người vừa rồi kia dường như là người Đông Nam Á, thân hình cường tráng, phối hợp ăn ý. Cũng may mắn là chỉ có hai người, lại cách nhau khá xa nên Ngụy Tông Thao và Trang Hữu Bách mới có thể không tổn hao một tí gì. Nếu bọn họ không phát hiện đúng lúc, chỉ cần đi lại gần mấy thước, mặc cho bản lĩnh bọn họ có lớn bao nhiêu cũng khó tránh được họng súng.

Ngụy Tông Thao ném thiết bị thông tin vào lại trong ba lô, cầm lấy nước khoáng uống một ngụm, liếc người thôn dân thoát nhìn đang hấp hối một cái. Anh ngồi xổm xuống, mắt sâu kín theo dõi anh ta, không một tiếng động hồi lâu mới đưa bình nước tới bên miệng anh ta: “Dem toàn bộ địa hình mà anh nhớ được cùng với vị trí của mình nói hết cho tôi biết.”

Trong khách sạn, ngực Dư Y không ngừng đập dồn.

Ánh nắng mặt trời mãnh liệt, cô không thể ngẩng lên nhìn, có chút tâm thần không yên, có chút mờ mịt lúng túng. Cô che ngực bước đi thong thả vài bước, cố gắng hồi phục tâm trạng khó hiểu của mình. Nhìn thấy thời gian còn sớm, cô mới gọi điện thoại bốn tiếng trước, không thể lại làm ảnh hưởng Ngụy Tông Thao nữa. Cô nhịn một chút, chờ đến khi trời tối lại đi hỏi hành tung của anh nữa.

Dư Y quay trở lại ban công, lặng lẽ liếc mắt nhìn dưới lầu một cái, đã không thấy bóng dáng quen thuộc kia nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, đang tính đi uống một chút gì đó thì đột nhiên chợt nghe dưới lầu truyền tới âm thanh cãi lộn.

“Anh ta vừa rồi ở ngay chỗ này, tôi chỉ bắt quá rồi đi có vài phút thì đã không thấy tăm hơi anh ta. Xin các người giúp tôi tìm một chút!” Giọng nói của người phụ nữ này lo lắng, một giọng tiếng Trung, đối phương nghe không hiểu, đáp lại cô là một tràng tiếng Anh, cô ta luống cuống nôn nóng: “Tôi nghe không hiểu tiếng Anh, có ai đó giúp tôi không, giúp tôi phiên dịch một chút, tôi nghe không hiểu tiếng Anh!”

Dư Y không muốn xen vào chuyện của người khác, đi ra ban công tính gọi đồ uống, mới đi được vài bước thì nghe người phụ nữ kia lại bô lô xổ ra một tràng dài tiếng Trung, cô bước đi vài bước, xoay người mở cửa phòng ra, nói với người vệ sĩ: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Thời tiết rất nóng, hồ bơi trong vườn hoa là nơi thích hợp để giải nhiệt nhất. Khách du lịch gọi hai ly đồ uống vừa uống vừa nói chuyện phiếm. Nam nữ trong hồ bơi chuyện trò vui vẻ, tiếc là không có người Hoa, chỉ có một người phụ nữ Trung Quốc đứng bên hồ bơi, đang khẩn thiết nói tiếng Trung. Tâm tư của cô ta đều ở trên người nhân viên, không có chú ý đến phía sau có người đi tới, cho đến khi có một giọng nói cắt ngang cô ta: “Cô này nói anh của cô ấy trước đó đã tới đây, sau thì lại không thấy nữa.”

Dư Y đi tới bên cạnh Ngô Phỉ, thấy cô ta ngạc nhiên nhìn thì cười cười nói với nhân viên công tác: “Anh của cô ấy bị bệnh tự kỷ, phải nhanh chóng tìm anh ta về.”

Ngô Phỉ cảm tạ trời đất, ngàn vạn lần không ngờ rằng có thể gặp được Dư Y ở cái nơi quỷ quái này. Cô ta liếc nhìn người đàn ông cao lớn đứng ở bên cạnh Dư Y, ngập ngừng nói: “Có phải người kia...”

Dư Y không có trả lời, chỉ đi theo phía sau nhân viên đến bên trong khách sạn, nói: “Hiện tại bọn họ đi kiểm tra camera theo dõi, khách sạn không có lớn lắm, cô đừng lo lắng, Ngô Thích rất nhất gan, không phải

là người hay tùy tiện chạy lung tung.”

Về mặt Ngô Phỉ như đưa đám: “Cô không có biết, bây giờ lá gan của anh ta lớn lắm. Lúc trước chúng tôi ở Phnom Penh, anh ta đã tự lấy tiền đi đổi thẻ đánh bài, tôi sợ anh ta nghiện. Cảnh sát Trần nói nơi này không có sòng bạc, phong cảnh cũng tốt, cho nên tôi mới dẫn anh ấy tới đây chơi.” Cô ta nói xong thì lại giải thích: “Cảnh sát Trần chính là Trần Chi Nghị, cái người ở Nho An Đường đó.”

“Tôi biết.” Dư Y dừng bước chân, nghiêng đầu hỏi cô ta: “Là Trần Chi Nghị mời các người tới nơi này?”

“Hả?” Ngô Phỉ khó hiểu, trong đầu rối loạn một nùi, giải thích qua loa: “Chúng tôi rút thưởng trúng được vé máy bay, cho nên tôi cùng chồng liền dẫn anh ấy tới đây chơi một chuyến. Cô có biết là cho tới nay Ngô Thích cũng chưa đi khỏi nhà bao giờ, chúng tôi muốn làm cho anh ấy vui vẻ một chút, hiện giờ anh rể đang đi ra ngoài tìm anh ấy. Nếu biết sớm anh ấy chạy lung tung khắp nơi thì tôi sẽ không dẫn anh ấy tới đây.”

Dư Y có chút dăm chiêu, an ủi nói: “Đừng có gấp, anh ấy không có việc gì đâu.”

Trong video theo dõi của nửa tiếng trước quả nhiên là có hình ảnh của Ngô Thích. Dáng người của anh ta thật nổi bật, một mình đứng ngơ ngác ở cạnh hồ bơi. Đứng trong chốc lát Ngô Phỉ còn chưa có xuất hiện, anh ta chậm chậm đi ra bên ngoài.

Dư Y kêu nhân viên công tác tiếp tục tìm kiếm trong camera theo dõi, chỉ vào màn hình nói: “Nhìn cửa chính của khách sạn xem, anh ta có thể đi ngoài.”

Ngô Phỉ nghe không hiểu tiếng Anh, chỉ có thể nhìn Dư Y chỉ huy ở đây. Một lát thì chuyển tới hình ảnh cửa chính khách sạn, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng mập mạp kia đi ra ngoài.

Ngô Phỉ hỗn hển: “Cái thằng cha này thật sự tự mình chạy ra ngoài!”

Việc khẩn cấp trước mắt, bọn họ chỉ có thể mau chóng tìm Ngô Thích trở về. Dư Y cầu biện pháp giúp đỡ của khách sạn, xin bọn họ cho người hỗ trợ. Khách sạn tận chức tận trách, lập tức phái ra vài nhân viên giúp bọn họ. Ngô Phỉ gọi điện thoại cho chồng của cô ta, kêu anh ta nhanh chóng trở về tụ hợp. Cô ta cúp điện thoại rồi gọi một cú điện thoại nữa, nói với đầu bên kia: “Cảnh sát Trần, tôi...tôi...không thấy Ngô Thích đâu, anh có thể giúp chúng tôi hay không?”

Dư Y im lặng không lên tiếng, liếc nhìn cô ta một cái, tiếp tục cùng nhân viên tìm kiếm phương hướng. Vệ sĩ vẫn đi theo phía sau Dư Y, Dư Y nghĩ nghĩ, gọi một cú điện thoại cho chú Tuyền, nói cho ông ta biết tình hình ở bên này, rồi hỏi chú Tuyền: “Chỗ A Tán có...tin tức gì không?”

Chú Tuyền nói: “Hiện giờ không có tin tức gì, thời gian còn sớm, nếu cô Dư rời khỏi khách sạn nhớ để cho vệ sĩ đi theo cô.”

Dư Y đáp lời, bên kia Ngô Phỉ cũng cúp điện thoại. Dư Y cười hỏi: “Cảnh sát Trần ở chỗ này?”

Ngô Phỉ không chú tâm, đáp: “Ừ, anh ta giúp chúng tôi đặt khách sạn, nhưng mà anh ta không ở đây. Cảnh sát Trần rất giúp ích, tôi nghĩ anh ta là cảnh sát, tìm người hẩn là nhanh hơn một chút so với chúng ta. Bây giờ anh ta đang chạy tới.”

Dư Y không hề lên tiếng, cũng không tính rời khỏi khách sạn, cô còn ngồi trên sofa trong đại sảnh. Ngô Phỉ thấy cô không có ý định đứng dậy, cũng biết ngượng không mở miệng kêu cô cùng đi ra ngoài. Cô ta không chờ chồng mình kịp quay lại, suy nghĩ một chút thì chào Dư Y rồi cùng đi theo nhân viên đi ra ngoài tìm kiếm trước.

Dư Y chờ ở đại sảnh, di động xoay chuyển ở trong tay, luôn liếc mắt nhìn ra ngoài một chút. Qua hồi lâu cô mới thấy chồng Ngô Phỉ vội vàng chạy tới, anh ta thở hồng hộc nói: “Tiểu Dư, em ở chỗ này à, Phỉ Phỉ đâu?”

Dư Y nói: “Chị Phỉ Phỉ đi ra ngoài tìm trước, tôi ở chỗ này chờ tin tức, như thế này sẽ có nhân viên lại cùng anh đi tìm.”

Cô vừa mới nói xong thì di động của chồng Ngô Phỉ vang lên. Không biết đầu bên kia di động nói gì đó mà chồng Ngô Phỉ biến sắc: “Được được được, anh lập tức đến đó, trước hết em đừng khóc, em đừng khóc!”

Hạ điện thoại xuống, chồng Ngô Phỉ nói với Dư Y: “Ngô Thích gặp lưu manh, bị người ta đâm phải vào bệnh viện.”

Dư Y cả kinh.

Dư Y cũng không quen thuộc đường xá nơi này, cô chạy ra bên ngoài khách sạn gọi xe lam, sau khi hỏi tài xế rồi mới ngồi lên, gọi một cú điện thoại báo cho chú Tuyên biết. Cô mang theo vệ sĩ cùng đi đến bệnh viện.

Bệnh viện cách khách sạn rất xa, xe lam chạy hồi lâu mới dừng lại. Khi Dư Y chạy tới thì Ngô Phỉ đang bụm mặt khóc, trong lòng cô chợt lạnh, hai chân bỗng nhiên giống như nhũn ra một chút. Cho đến khi cô nghe thấy bác sĩ nói với nhân viên khách sạn: “Vết thương không phải rất sâu, đã khâu lại rồi, không có gì đáng ngại.”

Ngô Phỉ còn đang khóc, Dư Y bỗng nhiên thở ra một hơi.

Ngô Thích bị thương một dao, bị chấn động não rất nhỏ, trên người có mấy chỗ bị rách da bầm dập, cần phải nằm viện vài ngày, mặt khác không có gì đáng ngại. Thuốc gây tê của anh ta còn chưa có hết, Ngô Phỉ và chồng chỉ có thể ngồi đợi ở cạnh giường.

Nhân viên khách sạn đã rời đi, Ngô Phỉ và chồng lại không biết tiếng Anh, Dư Y chỉ có thể làm giúp công việc giấy tờ và hỏi tình hình của mấy tên lưu manh gây chuyện kia. Sau khi trở về, Dư Y nói: “Đoán là rất khó bắt được mấy người kia, nghe nói bọn họ là tội phạm có tiền án, thường xuyên gây rối.”

Ngô Phỉ thở dài: “Ngô Thích không có việc gì là tốt rồi.”

Dư Y nhìn về phía đầu giường, sắc mặt Ngô Thích tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, không có việc gì là tốt rồi, cô quăng ra sau đầu, không nhìn anh ta nữa. Không bao lâu thì Trần Chi Nghị cũng chạy tới, Ngô Phỉ bỗng nhiên như trút được gánh nặng, như tìm được cứu tinh, giữ chặt lấy tay Trần Chi Nghị, nói với anh ta tình hình của Ngô Thích và mấy kẻ tội phạm có tiền án kia đã trốn thoát.

Trần Chi Nghị vừa nghe vừa nhìn về phía Dư Y, nhẹ giọng an ủi Ngô Phỉ: “Tôi giúp cô kết nối với cảnh sát một chút.”

Ngô Phỉ muôn vàn cảm tạ, không khỏi rơi lệ, thấp giọng mắng Ngô Thích không khiến cho người ta bớt lo. Không bao lâu Ngô Thích tỉnh lại, có chút mê mang mở mắt ra, một lát sau mới bắt đầu sợ hãi khóc, ngay cả Ngô Phỉ nói chuyện cũng không để ý, chỉ có Trần Chi Nghị mở miệng thì anh ta mới có thể chuyển ánh mắt lại đây, run giọng nói: “Cảnh sát Trần...”

Anh ta sợ hãi, vừa đau vừa sợ. Không biết vì sao anh ta đặc biệt thích Trần Chi Nghị, trên một tay còn đang bị truyền nước biển, tay kia thì đã muốn đi kéo anh ta.

Trần Chi Nghị để cho anh ta giữ chặt lấy tay mình, cười cười với anh ta. Ngô Phỉ lau khô nước mắt, muốn đi mua về một chút cơm chiều, hỏi Dư Y: “Tiểu Dư, hôm nay cô bận rộn giúp đỡ tôi, nếu không thì ăn ở đây một chút? Tôi lập tức đi mua cơm.”

Dư Y trực tiếp nói: “Được.”

Ngô Phỉ và chồng ra khỏi phòng bệnh, Dư Y để vệ sĩ canh giữ ở ngoài cửa, quay đầu hỏi Trần Chi Nghị: “Lý Tinh Truyền cũng đến đây?”

Cô đi thẳng vào vấn đề, Trần Chi Nghị cười cười, làm như không có nghe thấy gì, anh ta nhỏ giọng nói chuyện với Ngô Thích. Không biết đang nói cái gì, Ngô Thích một hồi gật đầu, một hồi nhỏ giọng trả lời. Dư Y im lặng đứng ở một bên, không thể nào giải thích được đối với hành động của Trần Chi Nghị. Ngô Thích nằm ở trên giường nhích tới nhích lui, không thích ứng được với cái tay truyền nước biển, kéo kéo ống truyền dịch trong suốt. Dư Y nhíu mày, tiến lên một bước đoạt lấy ống truyền dịch, điều chỉnh tốc độ một tí. Trần Chi Nghị cười liếc nhìn cô một cái, lại liếc qua Ngô Thích.

Dư Y đang nhìn nước biển nhỏ xuống, bỗng nhiên nghe thấy Ngô Thích nói: “Em gái...”

Tiếng em gái này xuất ra từ miệng Ngô Thích khiến Dư Y nhớ tới ngày đó ở sông bạc – giọng nói của Ngô Thích vang dội như vậy, anh ta đã kêu “em gái”, nhưng là em gái kia, không phải là cô. Mà nay Ngô Thích

lại đang kêu “em gái”, Dư Y cúi đầu nhìn lại thì thấy Ngô Thích đang nhìn cô, nhỏ giọng kêu một câu: “Em gái.”

Anh ta gọi “em gái” hai lần, đang kêu ai? Dư Y có chút mơ hồ, không biết phản ứng như thế nào. Trần Chi Nghị ở bên cạnh thấp giọng nói: “Làm sao anh có thể đi quấy rầy cuộc người nhà họ Ngô, cho tới bây giờ anh đều không nở làm cho em đau lòng. Ngô Thích cái hiểu cái không, anh ta không biết nhiều lắm. Em tiếp anh ta nói chuyện?”

Ngô Phi đã đem cơm trở lại. Vì Ngô Thích cần phải lưu lại bệnh viện mấy ngày, Trần Chi Nghị nói với Ngô Phi: “Hôm nay tôi có thời gian, sẽ ở với anh ta một đêm, cô cùng chồng về khách sạn nghỉ ngơi trước, ngày mai lại đến lượt tôi.”

Tuy rằng Ngô Phi cảm thấy ngại, nhưng mấy ngày nay bọn họ cũng đã rất quen thuộc với Trần Chi Nghị, suy nghĩ một chút cô ta tiện thể nói lời cảm ơn rồi cùng chồng quay về khách sạn trước.

Dư Y ngồi ở bên giường, thấp giọng nói chuyện cùng Ngô Thích. Lần đầu tiên Ngô Thích có vẻ mặt ôn hoà đối với cô, không có mắt kiên nhẫn, không có nổi giận. Vẻ mặt của anh ta rất giống Nhạc Bình An, nếu anh ta có thể giảm béo thì nhất định sẽ rất tuấn tú. Hốc mắt Dư Y ửng đỏ.

Trần Chi Nghị ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Nhìn thấy vệ sĩ đang ngồi trên ghế dựa vào tường thì anh gật gật đầu với anh ta. Chỉ chốc lát Trần Chi Nghị đi mua một ly cà phê về đưa cho đối phương, nói: “Uống một chút để nâng cao tinh thần.”

Người vệ sĩ tiếp nhận, nói cảm ơn.

Sắc trời tối dần, mây đen dường như đang chậm rãi tụ lại. Campuchia đã quang đãng hai ngày, hôm nay hình như lại muốn trời mưa.

Chú Tuyền ở trong khách sạn bỗng nhiên nhận được điện thoại A Tán gọi tới. Ông ta nghe xong thì nhảy nhồm lên: “Cái gì, ông chủ mất tích?”

A Tán nói: “Trước hết đừng nói tin tức ra ngoài, tổng giám đốc Ngụy đã nói phải đề phòng cô Trần, cô Dư đâu?”

Chú Tuyền nói: “Bạn của cô Dư bị thương nằm viện, tôi lập tức gọi điện thoại tìm cô ấy!”

Chú Tuyền lập tức cúp điện thoại, đang muốn lấy ra số điện thoại di động của Dư Y thì ngay lúc này chuông cửa phòng khách sạn bỗng nhiên vang lên.

74. Chương 74

Cửa chậm rãi mở, lộ ra một bóng dáng yếu đuối.

Trần Nhã Ân đứng ở ngoài cửa, nói: “Chú Tuyền, tôi có chút chuyện muốn tìm chú thương lượng.”

Mưa to rồi cuộc rơi, nhắc nhở mọi người mùa mưa chưa có chấm dứt. Mái hiên cửa sổ cùng đường xá gặp ghềnh bị mưa to quét mạnh vào, ban đêm không có yên ả một chút nào.

Trong phòng bệnh ở bệnh viện, màu ánh đèn ấm áp chiếu sáng căn phòng, hoàn toàn khác với thế giới bị mưa to cọ rử ở bên ngoài cửa sổ, nơi này an nhàn lại ấm áp.

Dư Y rót một ly nước ấm, để cho nguội rồi sau đó lại thử độ ấm, lúc này mới đưa ly nước cho Ngô Thích. Ngô Thích liếc nhìn cô một cái, chậm chạp tiếp nhận, uống một ngụm rồi nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Dư Y cười nói: “Không cần cảm ơn.”

Ngô Thích cũng không phải cái gì đều không hiểu, chỉ cần đối phương nói chuyện đằng hoàng với anh ta, nói chậm một chút thì anh ta vẫn có thể hiểu. Chẳng qua là anh ta có một chút chướng ngại xã giao, trí khôn có một chút chậm, tính tình cũng không tốt lắm, nhưng anh ta có thể nói chuyện bình thường, có yêu thích của mình – ví dụ như trước kia anh ta không thích Dư Y, hiện tại anh thích Trần Chi Nghị.

Dư Y nhẹ giọng nói khẽ: “Anh bị thương, đói bụng cũng không thể ăn cơm. Nếu đói bụng thì tôi đi nấu một chút cháo cho anh, anh nên ăn cái gì đó dễ tiêu, không thể ăn thịt cá.”

Ngô Thích gật gật đầu, Dư Y suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Vết thương của anh còn đau không? Hôm nay tại sao anh lại một mình chạy ra ngoài khách sạn?”

Ngô Thích lại bắt đầu không để ý tới cô, cúi đầu cắn miệng ly. Rõ ràng là một người lớn như vậy rồi mà hành vi cử chỉ lại giống như một đứa con nít. Mũi Dư Y chua xót, nhịn không được nắm lấy tay anh ta. Ngô Thích dường như cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không kháng cự, buông ly nước ra, chỉ biết để cho cô cầm.

Tay anh ta rất lớn, xứng với thân hình to cao, trên tay toàn là thịt, không có vết chai gì. Dư Y từng chú ý qua tay của Ngô Phi, cô ta không có mệnh tốt như vậy, còn chưa tới ba mươi mà hai tay vừa đen vừa thô ráp, hoàn toàn không giống với Ngô Thích.

Ngô Thích lớn lên trong tình yêu thương, thương hại của cả nhà. Có lẽ anh ta lãnh đạm xa cách đối với người ngoài, nhưng đối với người nhà thì anh ta lại dùng phương pháp độc nhất của mình mà yêu thương. Ví dụ như anh ta sẽ lén giấu đi chìa khoá của sòng bạc vì không muốn cho bà chủ làm việc vất vả, ví dụ như anh ta đem chân gà ở trên bàn cho Ngô Phi, nói dối là ngại bẩn, vì muốn cho Ngô Phi ném thử chút chân gà ngon.

Dư Y cầm lấy bàn tay to của anh ta, mỗi một cùnng xót xa trở thành hư không. Cô vẫn còn có người thân, rất hy vọng tới nay có thể dài một chút.

Phòng bệnh từ đầu tới cuối yên tĩnh, không ai tiến vào quấy rầy. Dư Y cùng Ngô Thích nói chuyện hồi lâu, nhìn thấy mưa vẫn không ngừng, cô trước sau vẫn nhớ mong Ngụy Tông Thào, nhịn không được lại gọi điện thoại cho chú Tuyền.

Nhưng mà nơi có hơn bảy giờ, có lẽ chú Tuyền đang ăn cơm, điện thoại vang hồi lâu ông ấy mới bắt máy. Dư Y vội vàng hỏi: “Chú Tuyền, có tin tức của A Tông không?”

Chú Tuyền trả lời: “Hiện giờ ông chủ tốt lắm, cô Dư đừng lo lắng, lúc này bọn họ hẳn là đã tới thành phố cổ.”

Giọng điệu của Dư Y thả lỏng, lại hỏi: “Bọn họ có mang trang bị phòng mưa không? Có mang lều trại không? Buổi tối nghỉ ngơi ở đâu?”

Chú Tuyền trả lời từng câu, lễ độ rập khuôn. Rốt cuộc Dư Y yên lòng, ngập ngừng nói: “Buổi tối hôm nay tôi muốn ở lại bệnh viện tiếp người bạn.” Dừng một chút, cô che đi động nhỏ giọng nói: “Trần Chi Nghị đã ở đây, Lý Tinh Truyền hẳn là cũng đã tới rồi. A Tấn không cần phải ở Phnom Penh nữa, nếu có thể thì kêu anh ta cũng tới đây đi.”

Chú Tuyền im lặng một lát, rồi nói: “Được.”

Mưa đêm ở rừng nhiệt đới, khắp mọi nơi đều không thể biết trước được nguy hiểm.

Ban đêm không thể gấp rút đi, không có ánh trăng dẫn đường, trong rừng núi này vô cùng dễ dàng bị lạc phương hướng. Ngụy Tông Thao không thể tùy tiện đi về phía trước.

Không gian trong khe núi nhỏ hẹp, khó khăn lắm mới có thể chứa được ba người. Mưa không ngừng tạt vào, vừa ẩm ướt vừa oi bức. Trang Hữu Bách lấy ra lều trại đơn giản từ trong ba lô, dùng nhánh cây qua loa chống lều trại lên, tạm thời che ở miệng khe núi, ngăn cản một phần mưa. Bọn họ khôn thể đốt lửa, cũng không thể bật đèn pin, đề phòng sự chú ý của khách không mời mà đến.

Người thôn dân đã ngắt đi, tạm thời không có nguy hiểm gì tới tính mạng. Nhưng nếu anh ta không được chữa trị kịp thời thì chân có lẽ sẽ bị tàn phế. Trang Hữu Bách nói: “Tổng giám đốc Ngụy, tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?”

Hít thở của Ngụy Tông Thao trầm ổn, vẫn luôn nhắm mắt nghỉ ngơi. Hôm nay bọn họ đã đi rất nhiều vì để ngừa ngộ nhỡ, thể lực đã hao hết. Lương thực dự phòng cũng không có dồi dào, nhỡ ra bị nhốt nhiều ngày, tiếp theo phải đối diện với thức ăn và nước bị cắt đi.

“Quách Quảng Huy...” Ngụ Tông Thao dường như đang lẩm bẩm, cũng không có trả lời câu hỏi của Trang Hữu Bách, chỉ nói: “Không có khả năng chỉ có hai người lính đánh thuê, ở nơi khác nhất định còn có mai phục. Tôi từng cùng Quách Quảng Huy tiếp xúc qua vài lần, tuy rằng tính cách của ông ta lập dị, nhưng không có lý do muốn giết người với tôi.”

Trần Hữu Bách ngập ngừng nói: “Chẳng lẽ đây cũng là một trong những thử thách? Khảo nghiệm chúng ta có thể sống tìm được ông ta hay không?”

Ngụ Tông Thao cười nhạo, liếc mắt nhìn người thôn dân nằm ở một bên, ở trong bóng tối nhìn không rõ, cũng không biết bây giờ người thôn dân có còn hít thở không. “Nếu ông ta thật sự làm khảo nghiệm như thế này...” Ngụ Tông Thao trầm suy đoán, nói: “Vậy thì đến lúc đó tôi sẽ trả lại cho ông ta gấp mấy lần!”

Anh sống đến bây giờ còn chưa có ai dám chống đối anh, làm ra loại chuyện này. Ai cho anh một đao thì anh nhất định hoàn lại cho đối phương mười đao, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Dư Y.

Ngụ Tông Thao chưa bao giờ nghĩ tới mình lại nuông chiều một người phụ nữ như vậy. Khi ở Nho An Đường thì mặc kệ cô làm ầm ĩ, sau khi rời khỏi Nho An Đường lại còn mang theo cô. Anh trước sau luôn nhớ rõ năm đó trong camera theo dõi Dư Y, thân hình trần truồng đẹp không sao tả xiết, thế cho nên đoạn trí nhớ này đã lưu lại mấy năm. Khi anh tìm ra cô ở trên du thuyền chở khách, nhưng anh đối với cô vẫn nhân từ như vậy, không nỡ làm thương tổn cô một chút nào.

Mưa rất lớn, luôn luôn còn có tiếng sấm tia chớp, bên tai đều là tiếng mưa rơi tí tách. Ngụ Tông Thao tưởng tượng Dư Y đang ở ngay bên cạnh anh vào lúc này, hỗn hển mắng anh chán sống, vì sao không mang cô theo cùng. Thì ra Dư Y để ý đến anh như vậy, người phụ nữ này rốt cuộc đã học không rời khỏi anh được. Làm sao anh có thể khiến cho cô lo lắng quá lâu.

Anh phải chạy trở về nhanh một chút, ôm cô hôn nhẹ nhàng một cái, trấn an cô thật tốt. Anh còn chưa có cương chiều cô đủ, không thể lãng phí nhiều thời gian.

Ngụ Tông Thao vén rèm lên nhìn ra ngoài, tia chớp đánh xuống, ánh sáng chém ngang bầu trời và rừng cây. Anh nói: “Bây giờ lại xuất phát, lính đánh thuê chưa chắc bán mạng như vậy.” Anh lại liếc nhìn người thôn dân một cái, nói: “Để lại nước cùng đồ ăn cho anh ta.”

Trong phòng bệnh không có tiếng động, Ngô Thích ngủ không được, tựa vào đầu giường nhìn Dư Y đang ghé vào tủ đầu giường. Anh ta nhìn không được, nhích mông tới gần cô một chút, trong lòng có một chút cảm giác kỳ lạ mà anh ta không nói rõ được. Anh ta chậm rãi vươn tay, có chút cẩn thận cùng khẩn trương. Ngón tay thiếu chút nữa là đụng tới tóc của cô, bỗng nhiên chợt nghe có người gõ cửa hai cái. Ngô Thích lập tức rút tay về, chợt dạ nhìn về phía cửa: “Trần...”

“Suyt...” Trần Chi Nghị ngăn Ngô Thích lại, nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh lại. Người vệ sĩ ngoài cửa gục đầu xuống, không biết là đang ngủ hay là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cả phe ở bên cạnh cũng chưa hề đụng tới, đã lạnh đi.

Trần Chi Nghị chậm rãi đi tới bên cạnh Dư Y, thật cẩn thận vén tóc đang che ở trên mặt cô ra đằng sau, rút cuộc lộ ra cả khuôn mặt của cô.

Hai tháng trước cô còn rất gầy, hiện giờ trên mặt dường như nhiều thêm một ít thịt, hai má hồng hào, ngay cả khi ngủ khoé miệng cũng giương lên, hơi thở nhẹ nhàng, bình thản lại ngoan hiền. Đã lâu rồi anh không có nhìn thấy bộ dáng này của cô, ấn tượng gần nhất cũng là năm cô mười bảy tuổi – sau khi cô trúng mưa, sốt phải nằm viện, cô nằm im lặng trên giường bệnh vô cùng ngoan hiền. Anh đã buông thả bản thân, trong đêm tối lên kéo cô vào trong ngực. Thật ra khi đó anh đã nghĩ thấy rất đủ, nhiều năm sau anh cũng cho là như vậy, nhưng bản chất con người lúc nào cũng là lòng tham không đáy.

Ngô Thích dùng giọng the thé nói: “Cảnh sát Trần, em ấy đang ngủ.”

Trần Chi Nghị cười nhạt: “Ừ, tôi biết.”

“Cảnh sát Trần, em ấy là em gái của tôi, tại sao tôi không thể nói cho em gái tôi biết?”

Ngô Thích muốn biết vì sao không thể nói chuyện Dư Y là em gái anh ta cho Ngô Phỉ biết. Anh ta nửa hiểu nửa không đối với lời của Trần Chi Nghị. Trước khi rời khỏi Phnom Penh, Trần Chi Nghị đã lặng lẽ

nói qua chuyện này với anh ta, vừa rồi Trần Chi Nghị lại nhỏ giọng kêu anh ta gọi Dư Y một tiếng “em gái”. Ngô Thích làm theo, không ngờ Dư Y lại trở nên dịu dàng như vậy.

Trần Chi Nghị ngồi vào bên giường, nhìn khuôn mặt đang ngủ của Dư Y, nói: “Tôi không muốn làm cho cô ấy giận, cô ấy không muốn cho người khác biết.”

Ngô Thích bỗng nhiên trở nên thông minh: “Cảnh sát Trần, anh thích Dư Y?”

Trần Chi Nghị cười cười: “Ừ, rất thích.” Anh đã không còn có hỉ nộ ái ố, không có yêu thích cùng cảm giác, anh si mê Dư Y nhiều năm như vậy, những cái này đã trở thành thói quen. Dư Y rời khỏi Hải Châu, anh cũng rời khỏi Hải Châu. Thời gian năm năm anh vẫn không thể nào thay đổi thói quen. Khi anh ở trong khách sạn của Ngô Phi nhìn thấy Dư Y lần nữa thì anh giống như bỗng nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, tất cả đều trở nên tốt đẹp lên. Cô gái nhỏ của anh đã trở lại, cô ấy trở về vì anh ruột của mình. Anh muốn cho cô lại vì anh của mình mà ở lại.

Trần Chi Nghị nhìn Dư Y không hề chán. Anh sợ Dư Y tỉnh lại, ngón tay chỉ nhẹ nhàng xoa ở trên mặt cô, một chút lực cũng không dám dùng. Thậm chí anh hơi kích động, tim đập không ngừng tăng nhanh, thế nhưng vẻ mặt của anh vẫn thản nhiên như cũ.

Ngô Thích có chút không hiểu, không thích đối với hành vi của anh, nhúu nhúu mày, lại nhỏ giọng nói: “Anh đừng đánh thức em ấy!”

Trần Chi Nghị cười cười: “Ừ.”

Miệng anh đồng ý, nhưng tay vẫn còn chạm vào Dư Y. Ngô Thích lại nói: “Cảnh sát Trần, lần sau tôi sẽ không nghe lời anh, hôm nay anh kêu tôi đi vào trong đó chờ anh, nhưng mà tôi chờ thật lâu cũng không có thấy anh tới, tôi còn bị người ta đánh, còn không có thể nói chuyện này với người khác!”

Trần Chi Nghị dừng tay một chút, quay đầu lại liếc anh ta một cái, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.” Tay anh còn đang dừng lại ở trên không, vừa nói xong thì lập tức ngón tay cảm thấy mềm mại, anh quay mạnh đầu lại.

Hai má của Dư Y xát qua ngón tay anh, dường như cô có chút chán ghét, đưa tay lau mặt một cái. Cô đứng lên khỏi ghế, lạnh lùng nói: “Anh cố ý lừa anh ta đi ra ngoài, tìm người đánh anh ta bị thương nằm viện, đến tội cùng là có mục đích gì?”

“Đã đánh thức em?” Trần Chi Nghị cũng không có trả lời.

Dư Y không có nhiều kiên nhẫn: “Tôi hỏi Ngô Thích nhiều lần, cái gì anh ta cũng không chịu nói, chỉ có thể nghe chính miệng anh nói. Trần Chi Nghị, anh rốt cuộc...” Cô còn chưa có nói xong, đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngưng nói một chút, nhìn thẳng Trần Chi Nghị, nói: “Anh không phải muốn lừa anh ta đi ra ngoài, anh chính là muốn lừa tôi rời khỏi khách sạn.”

Nhưng Trần Chi Nghị không có làm cô bị thương, Dư Y cũng tin rằng bất luận như thế nào Trần Chi Nghị cũng sẽ không thương tổn cô. Huống chi nơi này là bệnh viện, bên ngoài phòng bệnh đều là người, anh ta không có khả năng trắng trợn làm cái gì cô cả. Nhưng vì sao anh ta muốn lừa cô đi ra, để cho cô tiêu hao vài giờ cùng với Ngô Thích.

Dư Y rùng mình trong lòng, lập tức phóng tới cửa phòng bệnh, mới vừa đi được vài bước thì trên lưng căng thẳng. Cô gắng sức giãy dụa: “Anh buông ra, có phải anh đã làm gì chú Tuyên, Ngụy Tông Thao có phải đã xảy ra chuyện hay không? Trần Chi Nghị, anh âm mưu cùng Lý Tinh Truyền!”

Trần Chi Nghị ôm chặt cô, trầm giọng nói: “Cái gì anh cũng không có làm, có người muốn hại bọn họ, anh chỉ muốn bảo vệ em!”

Dư Y không chịu nghe, liều mạng hướng về phía cửa giãy dụa. Trần Chi Nghị bịt miệng của cô lại: “Anh chỉ muốn em ở trong này một đêm, chỉ cần một đêm!”

Có người muốn hại bọn họ, Trần Chi Nghị nói là “bọn họ”, mà không phải “Ngụy Tông Thao”. Trước khi ý thức của Dư Y biến mất, trong đầu cô chỉ hiện lên suy nghĩ này.

75. Chương 75

Cơn ngất ngán ngủ qua đi, ý thức Dư Y đột nhiên quay về trong đầu, tay chân cô run rẩy, không có sức động đậy, cô chỉ biết là mình bị Trần Chi Nghị bế tới một giường bệnh khác.

Cô nghe thấy Ngô Thích khẩn trương nói: “Cảnh sát Trần, anh muốn làm gì?”

Trần Chi Nghị nói: “Im lặng.”

Anh ta vuốt vuốt tóc Dư Y, nâng cổ cô lên điều chỉnh vị trí để cho cô nằm được thoải mái hơn một chút. Thấy mí mắt cô hơi nhấc lên, anh ta biết cô còn ý thức bèn thấp giọng nói: “Anh chỉ dùng một chút thuốc, em không có việc gì, ngoan ngoãn ngủ một giấc.”

Anh ta đem hơn phân nửa nước thuốc bôi lên trên ly cà phê, nước thuốc theo làn da ngấm vào trong cơ thể. Người vệ sĩ cầm ly cà phê, không hề phát hiện, giờ phút này anh ta đang ngủ mê.

Còn lại một chút nước thuốc, Trần Chi Nghị dùng một ít ở trên người Dư Y, chỉ có một ít, anh ta không dám dùng nhiều.

Dư Y cố gắng nâng cánh tay lên một chút, nhưng tập trung tất cả sức lực vào cánh tay vẫn không thể động đậy như cũ. Cô nói không ra lời, không thể biểu đạt một cái gì, thật sự rất khó chịu. Cô chỉ có thể hé miệng như là ngộp nước hít thở khó khăn.

Trần Chi Nghị cúi xuống, vừa vỗ về mặt của cô vừa trấn an: “Nhắm mắt lại ngủ một giấc, khi tỉnh lại thì tất cả đều tốt đẹp.”

Khoé mắt Dư Y chảy xuống nước mắt, cô hận bản thân mình hiện giờ không làm được gì cả. Trần Chi Nghị không cho cô rời đi, bên ngoài nhất định là xảy ra chuyện. Những chuyện này nhất định không thoát khỏi liên can với Lý Tinh Truyền, mà Trần Chi Nghị chính là đồng lõa.

Cô hỏi Ngô Thích vì sao một mình rời khỏi khách sạn, mà Ngô Thích không nói một câu nào. Cô ngàn vạn lần không nên khi đã sinh ra nghi ngờ mà còn ở lại bệnh viện. Biết rõ mục đích của Trần Chi Nghị, thế nhưng cô lại lo lắng cho Ngô Thích ở thời điểm này, mà không phải là Ngụy Tông Thao đã rời đi một ngày rồi.

Dư Y vô cùng hận bản thân mình tự cho là thông minh, nước mắt chảy không ngừng, dự cảm không tốt gặm nhấm lòng cô từng chút một. Mưa to gió lớn ở bên ngoài, sấm sét chớp loé, trong rừng đã xảy ra chuyện gì? Ngụy Tông Thao rốt cuộc đang ở đâu?

Ngô Thích ở trên một giường bệnh khác có chút sợ hãi, nhỏ giọng the thé kêu vài lần “Cảnh sát Trần”. Trần Chi Nghị rút cuộc trả lời: “Dư Y mệt mỏi, cô ấy ngủ ở trong này một lúc, cậu ngủ trước đi, thức dậy thì tôi mua cháo cho cậu.”

Hai ngọn đèn huỳnh quang được tắt đi, chỉ có đèn ở trong phòng vệ sinh là còn sáng. Ánh mắt Ngô Thích một hồi thì thoáng qua người Trần Chi Nghị, một hồi thì thoáng qua giường bệnh ở bên cạnh. Trần Chi Nghị hạ thấp giường của anh ta, giúp anh ta chậm rãi nằm xuống, rồi đắp chăn cho anh ta. Ngô Thích lại nhìn thoáng qua Dư Y lần cuối cùng, lúc này mới nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Không biết bên ngoài phòng bệnh có người hay không, Dư Y nhắm mắt lại, dùng móng tay bấm lấy ngón tay. Lúc đầu một chút sức lực đều không có, hơn nửa ngày móng tay mới đụng tới da, ngón tay thật tê, không có cảm thấy đau đớn gì, cô chờ cho cảm giác khôi phục lại.

Ánh sáng bên trong trở tối, Trần Chi Nghị quay lại bên người Dư Y lần nữa. Anh biết Dư Y hoàn toàn tỉnh táo, không có ngủ chút nào. Anh đứng ở đầu giường đợi trong chốc lát rồi mới ngồi trên giường, tựa vào đầu giường, thật cẩn thận kéo Dư Y vào trong ngực, nói: “Anh đã từng ôm em như vậy.”

Anh từng ôm cô như vậy, thời điểm hai người thân cận nhất cũng bất quá chỉ như thế. Nhiều lần anh muốn hôn cô, cuối cùng vẫn sợ sau đó cô không bao giờ để ý đến anh nữa. Khi Trần Chi Nghị đối diện với Dư Y thì lá gan trở nên rất nhỏ, thấp thỏm, cẩn thận dè dặt, quá để ý, cho nên anh sợ mất đi. Nhưng thật ra anh chưa bao giờ có được cô thì làm sao sẽ có mất đi?

Trần Chi Nghị nghĩ đến ngày đó anh rời khỏi du thuyền, hai bên trái phải đều là nhân viên của du thuyền cùng nhau giám thị anh rời tàu. Dư Y ở ngay bên cạnh mà anh lại bị người nọ đuổi đi, rốt cuộc cũng không có thể liếc nhìn Dư Y lấy một lần.

Với anh mà nói Việt Nam thật xa lạ, anh chưa bao giờ chịu khuất nhục như vậy, đặt chân lên vùng đất không có Dư Y. Thật ra ba tháng đó anh đã đi qua từng quốc gia, với anh mà nói đều rất xa lạ, nhưng mà bởi vì có Dư Y, bởi vì Dư Y thích nên anh vừa đi theo phía sau cô, vừa tưởng tượng năm năm cô rời đi kia, có phải cũng là đi một chút dừng một chút như vậy hay không? Anh nhớ không rõ tại sao mình lại bỏ mất năm năm thời gian kia. Suy nghĩ thật lâu anh mới nhớ tới nguyên nhân, anh từng đối xử với cô như vậy, cầu mà không được. Nhưng ngay tại thời điểm sống còn thì anh lại đâm một dao vào lòng Dư Y, sao anh có thể làm ra loại chuyện này? Thế nhưng hiện giờ anh lại đang làm cái gì?

Anh ôm chặt Dư Y, thấp giọng nói: “Ngủ một giấc dậy, anh mang em về nước, em đã rời đi lâu lắm rồi.” Anh vỗ về mặt cô, nhận thấy được kháng cự của cô, nhưng cô không có nhiều sức lực. Trần Chi Nghị cười cười: “Dừng lại đi nghĩ đến những người khác, anh ta không hợp với em, em chỉ là một người bình thường. Trước kia mẹ em nói qua, muốn em kết hôn trước ba mươi tuổi, sinh con đẻ cái, người nhà bị bệnh cũng không dùng tới bệnh viện, bởi vì em là một bác sĩ. Em nên trải qua ngày tháng như thế này, mà không phải ở cùng với một người như vậy, trải qua ngày tháng lo lắng đề phòng.”

Anh không muốn Dư Y phải đáp lại, tự nghĩ tự nói: “Em bỏ đi một mạch năm năm, cho tới bây giờ cũng không có quay về nhà. Hàng năm anh đi tảo mộ cho chú và dì cũng không có gặp em một lần nào. Ông nội em nói em cố ý trốn tránh bọn họ, không biết em sẽ trốn bao lâu, tất cả mọi người đang đợi em trở về. Anh nghĩ sớm hay muộn sẽ có một ngày em trở về, một mình trở về.”

Ngón tay Dư Y càng ngày càng đau, thị lực cùng thính giác cũng đã rõ ràng. Vẫn còn giãy dụa hơn nửa ngày, cô mới rốt cuộc mở miệng: “Anh điên rồi...”

Trần Chi Nghị ngưng lại, không ngờ cô có thể nói chuyện lại nhanh như vậy. Anh cười cười, nâng gương mặt cô lên nhìn tỉ mỉ, hỏi: “Không buồn ngủ?”

Giọng nói của Dư Y rất nhẹ, sức lực chỉ khôi phục lại một chút: “Anh thật sự điên rồi...”

Trần Chi Nghị lắc đầu: “Không có, anh biết mình đang làm cái gì.”

Chấp niệm mà thôi, thói quen mà thôi, không nhượng bộ mà thôi. Rất nhiều năm trước anh đã lập kế hoạch cho tương lai của mình, không thể làm cảnh sát nữa vì anh muốn bảo vệ gia đình mình thật tốt, cho nên không thể khiến cho Dư Y lo lắng đề phòng. Anh hy vọng Dư Y có thể sinh một em bé giống cô hoặc là giống anh, nghỉ đông hoặc nghỉ hè thì quảng đứa nhỏ ra bắc là anh có thể cùng Dư Y trải qua thế giới của hai người.

“Ý nghĩ này anh đã muốn rất lâu rồi, trong mộng rất chân thật, chúng ta có thể làm bạn cho tới già, tóc trắng xóa, biến thành ông cố nội bà cố nội, lễ tết thì cho con cháu bao lì xì, anh nghĩ mình cuối cùng có thể đợi đến ngày đó. Em là một cô gái, lòng dạ không được cứng rắn, bề ngoài thì giả bộ hung dữ nhưng lòng em vẫn mềm. Anh không có điên, anh biết một tháng nay em làm cái gì. Anh không có cách nào nhìn thấy em ở cùng với người khác, anh thật sự làm không được.”

Trần Chi Nghị nhìn vào mắt Dư Y: “Em cứ coi như anh ích kỷ, coi như anh nhấn tâm, anh không thể để em ở lại Singapore, ở lại bên cạnh người đàn ông khác. Lần này Ngụy Tông Thao sẽ không trở về nữa, tương lai em sẽ hận anh, anh cũng đã dự đoán được. Không làm như vậy với em thì anh có thể làm như thế nào? Anh thà rằng em hận anh, anh cũng không bằng lòng thấy em ở cùng với một người đàn ông khác.”

Ánh mắt Dư Y loé lên, run giọng nói: “Không muốn tôi ở cùng với người đàn ông khác?” Cô mỉm cười: “Anh và Lý Tinh Truyền là bạn bè phải không? Anh muốn hại Ngụy Tông Thao, lại cùng Lý Tinh Truyền làm bạn bè? Anh có biết hẳn ta đã đối với tôi như thế nào hay không?”

Chân mày Trần Chi Nghị chau lại, Dư Y hít một hơi, lại lặng lẽ cử động tay một chút: “Lúc tôi mới vào làm việc ở Thế giới giải trí, thiếu chút nữa là bị một người ngoại quốc cưỡng hiếp, Lý Tinh Truyền giả bộ làm người tốt cứu tôi, nhưng mà...” Cô kèm lại nước mắt, cắn hận nói: “Anh có biết hẳn ta đã làm cái gì không?”

Mắt Trần Chi Nghị bỗng nhiên sầm xuống: “Hắn nói là hắn đã cứu em!”

Quả nhiên anh ta biết chuyện này, Dư Y cắn răng, nói tiếp: “Trên ngực trái của tôi có một nốt ruồi, hẳn thật thích...Trần

Chi Nghị, bây giờ anh có biết là hắn ta đã làm gì tôi chưa?”

Trần Chi Nghị ngồi mạnh dậy, nắm chặt lấy bả vai Dư Y, giọng nói run lên: “Em nói cái gì?”

“Ngày đó tôi bị thuốc mê, ngây người ở trong phòng của hắn ta một giờ, anh cho là đã xảy ra chuyện gì?”

Dư Y lệ rơi đầy mặt: “Anh luôn miệng nói yêu tôi, nhưng anh lại đang giúp hắn ta. Trần Chi Nghị, tôi ước gì có thể giết hắn ta, mà anh lại giúp hắn!”

Trần Chi Nghị sững sờ tại chỗ. Dư Y không ngừng nỗ lực, gắng sức nâng lên cánh tay đã khôi phục lại cảm giác, kéo vai áo xuống, để lộ ra áo ngực màu nhạt, chỉ vào một chỗ, nói: “Nốt ruồi này lợt như vậy, cho tới bây giờ tôi cũng không có phát hiện, Trần Chi Nghị, anh thật sự muốn giúp hắn ta?”

Nơi ấy là một nơi rất riêng tư, cho tới bây giờ luôn được quần áo bao bọc. Hôm nay Trần Chi Nghị lần đầu tiên nhìn thấy, ngây ngốc sững sờ tại chỗ, toàn bộ phản ứng đều quên mất.

Dư Y chậm rãi kéo y phục của anh, tới gần anh một chút, mặc kệ vai áo tuột xuống, da thịt càng lộ ra nhiều. Cô ngẩng đầu nhìn Trần Chi Nghị, rơi lệ nói: “Ai cũng có thể đối với tôi như vậy, chỉ có anh là không thể. Tôi tin tưởng anh còn hơn bất kỳ người nào khác, anh không thể đối với tôi như vậy...”

Dư Y còn chưa nói dứt lời, bỗng nhiên bị Trần Chi Nghị ôm mạnh vào trong ngực, sức lực lớn giống như là bóp nát cô, ghì chặt đến nỗi trên lưng đau một trận.

Trần Chi Nghị nói: “Anh không có giúp Lý Tinh Truyền, hắn ta cũng sẽ chết. Anh nói rồi, có người muốn hại bọn họ, bao gồm Lý Tinh Truyền. Anh không muốn em gặp chuyện không may, cho nên anh mới lừa em tới nơi này. Nhất Nhất...” Anh ta giữ lấy cổ Dư Y, ôm càng ngày càng chặt: “Lần này bọn họ không ai trốn thoát được, ngày mai anh liền mang em về nước!”

Dư Y vừa khóc vừa đưa tay vươn tới túi áo của anh ta. Khí nóng ở trên cổ kè gần một chút, Trần Chi Nghị đang hôn cô, cô cố gắng kềm nén đẩy sự kích động của anh ta ra, chậm rãi đụng đến một cái chai nhỏ hình dạng gì đó. Bên tai có tiếng thì thầm, Trần Chi Nghị đã muốn hôn lên môi của cô. Lưng Dư Y cứng đờ, cô lập tức lấy trong túi áo anh ra, nhanh chóng mở nắp chai, nín thở đưa cái chai tới trước mũi anh ta, giữ chặt mặt của anh ta lại.

Trần Chi Nghị sững sốt, lập tức muốn túm lấy cánh tay cô, nhưng ngay lúc này sau đầu bỗng nhiên mất trọng lực, “phịch” một tiếng, anh đau đớn ngã xuống dưới. Tay Dư Y đang che ở trên mặt anh ta cũng thu về, ngây người nhìn về phía bình nước biển còn lại phân nửa của Ngô Thích.

Ngô Thích bị cô dọa sợ ngây người, dè dặt nói: “Em gái...đi mau...”

Dư Y bỗng nhiên rơi xuống một giọt nước mắt, trước tiên kiểm tra cử động, hai chân vội vàng chạm đất, nhưng mà thật sự không có sức lực. Cô lảo đảo một chút, vừa muốn ngã xuống thì Ngô Thích nhanh chóng đỡ lấy cô. Sau đó Trần Chi Nghị máu từ từ chảy ra, anh ta đã hít vào nước thuốc, tay chân dần dần vô lực, ý thức mạnh mẽ chống đỡ, lớn tiếng nói: “Đừng đi, Nhất Nhất, đừng đi!”

Dư Y liếc anh ta một cái, cô được Ngô Thích dìu cổ gắng đi đến cửa thì ngay lúc đó Trần Chi Nghị nói: “Đừng quay lại...A...” Anh ta chỉ nói một từ “A”cuối cùng, liền hôn mê bất tỉnh.

76. Chương 76

Chuyển ngữ: Pussycat

Trên hành lang cũng không có người, vệ sĩ đang ngủ trên ghế dựa. Dư Y vội vội vàng vàng lay anh ta nhưng không lay tỉnh được. Cô lại kéo Ngô Thích đi tìm bác sĩ đến, chỉ nói trong phòng bệnh có người bị thương. Chờ cho bác sĩ và y tá đều chạy tới đó thì cô mới cầm lấy di động gọi số của chú Tuyền.

Tay vẫn run rẩy, thế nhưng di động của chú Tuyền đã tắt máy. Dư Y hoảng hốt lại lập tức lấy số di động của A Tấn ra gọi, dĩ nhiên cũng tắt máy.

Lòng cô như rơi xuống vực thẳm, hai chân rớt cuộc vô lực chống đỡ, lảo đảo một chút rồi ngã xuống. Ngô Thích nhanh chóng đỡ lấy cô, khẩn trương nói: “Em làm sao vậy!”

Dư Y nhìn nhìn tay anh ta, trên mu bàn tay có máu. Anh ta vậy mà vừa rồi đã dùng bình nước biển đập vào đầu Trần Chi Nghị, cũng không biết ông tiêm bị rút ra ngoài khi nào, thế nhưng Ngô Thích cũng không có đau đớn kêu lên.

Dư Y giữ chặt anh ta, giống như đã tìm thấy một phần chỗ dựa. Cô từ góc tường tìm hiểu, nhìn về hành lang phía trước, đã gần chín giờ, người trong bệnh viện cũng không nhiều.

Trần Chi Nghị đã hôn mê, câu nói cuối cùng của anh ta là có ý gì?

“Đừng trở về...A...”

Sau ba chữ “Đừng trở về” thì ngừng lại, chữ thứ tư không phải là trợ từ cho ngữ khí. Anh ta muốn nhắc nhở cô cái gì?

Dư Y hít thở sâu, trấn tĩnh nói: “Ngô Thích, bây giờ tôi mang anh đi tìm bác sĩ, kêu bác sĩ nhìn xem tay anh, để tôi gọi Ngô Phỉ tới cùng với anh. Hiện tại anh hãy nghe tôi nói, phải làm theo lời của tôi nói.”

Ngô Thích vô cùng bất an, không ngừng đổ mồ hôi. Anh ta biết vừa rồi mình đã làm cái gì, cho nên giờ phút này mới cảm thấy sợ hãi. Dư Y gắng sức cầm lấy tay anh ta, ngẩng đầu nhìn anh ta, thử há miệng thở dốc, hơn nửa ngày cô mới mở miệng: “Làm theo lời em nói, anh hai...”

Khi Ngô Phỉ cùng chồng tới nơi, Dư Y đã rời khỏi bệnh viện.

Cô vẫn trốn ở chân tường của toà cao ốc bệnh viện, cho đến khi nhìn thấy mấy người Ngô Phỉ xuất hiện thì cô mới thở phào nhẹ nhõm, cô giơ cánh tay về phía Ngô Phỉ. Khoé mắt Ngô Phỉ nhìn thoáng qua, cô ta nói với chồng một tiếng rồi lập tức chạy về phía Dư Y, tới gần liền vội vàng nói: “Tiểu Dư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Dư Y kéo cô ta trốn vào chỗ bóng râm, hạ giọng nói: “Chị hẳn còn nhớ rõ anh Ngụy tới Nho An Đường vào thời điểm tết âm lịch năm nay? Anh ấy là bạn trai của tôi, lần này đến Campuchia bàn chuyện làm ăn, có thể đã gặp chuyện không may.”

Dư Y nói ngắn gọn, giải thích một câu như vậy, lập tức hỏi: “Tôi kêu chị đi nhìn mấy phòng khách sạn kia, nơi đó thế nào?”

Ngô Phỉ không kịp giật mình, vội trả lời: “Ba phòng khách sạn kia một tiếng trước đã trả phòng!”

“Một tiếng?” Dư Y nhẩn mào, chiếu theo như vậy, khi cô và chú Tuyền trò chuyện lần cuối cùng thì chú Tuyền vẫn còn ở trong phòng khách sạn. Dư Y suy nghĩ một chút, dặn dò Ngô Phỉ: “Ngô Thích đánh bị thương Trần Chi Nghị, chắc là Trần Chi Nghị sẽ không thừa anh ấy đâu. Tôi không thể chờ cảnh sát tới, hiện tại tôi không có thời gian, cho nên ở trước mặt cảnh sát các người đừng nhắc tới tôi, Ngô Thích cũng sẽ không nhắc tới tôi. Chờ đến khi Trần Chi Nghị tỉnh lại, chị giúp tôi hỏi anh ta một vấn đề, sau đó gọi điện thoại cho tôi!” Dư Y mượn một ít tiền từ Ngô Phỉ, vẫn ở quanh quẩn trong cao ốc bệnh viện, đợi một lát thì di động rốt cuộc vang lên. Điện thoại đến từ Thế giới giải trí, thư ký của Ngụy Tông Thao nói: “Cô Dư, hai ngày trước bố già đã lên du thuyền rồi, dự tính là ngày mai có thể trở về, hiện tại tôi không liên lạc được với ông ấy.”

Dư Y không có cách liên lạc với bố già. Vừa rồi cô gọi điện thoại đến Thế giới giải trí, ai ngờ bố già thế nhưng lúc này lại lên du thuyền đi chơi. Dư Y xiết chặt di động, không ngừng đi tới đi lui. Bỗng nhiên bước chân ngừng lại, cô lấy ra điện thoại, lập tức gọi cho di động của A Thành.

Người bên cạnh Ngụy Tông Thao hoặc là kêu A Trang, hoặc là kêu A Tấn, tất cả đều kêu “A”. Dư Y không khẳng định được Trần Chi Nghị muốn nói ai, điều duy nhất cô có thể khẳng định được, đó là thái độ làm người của A Thành. Ai cũng có thể đề phòng, chỉ có A Thành là không cần đề phòng.

Không biết A Thành đang làm gì ở đầu kia, qua hồi lâu anh ta mới tiếp điện thoại. Dư Y trực tiếp nói: “Ngụy Tông Thao đã xảy ra chuyện!”

A Thành kinh ngạc kêu lên một tiếng, tựa như còn sốt ruột hơn so với người khác. Dư Y kêu anh ta im lặng, tự mình kể ra hết, cuối cùng hỏi: “Các anh có thuộc hạ ở Campuchia không? Hiện tại chỉ có một mình tôi ở chỗ này, cái gì cũng không làm được.”

A Thành vừa vội vừa hối hận, anh ta ở bên cạnh Ngụy Tông Thao chỉ cần phụ trách sinh hoạt hằng ngày và đánh bài. Từ trước đến nay, loại chuyện này đều do Trang Hữu Bách và A Tấn phụ trách, anh ta không có nhúng tay, một chút cũng đều không hiểu. Tới thời khắc mấu chốt, vậy mà một chút hiệu quả anh ta cũng không phát huy được.

Dư Y không muốn nghe anh ta “nói lời vô ích”, suy nghĩ một chút rồi cắt ngang anh ta, hỏi: “Trợ lý Lâm có còn ở Singapore không?”

Trợ lý Lâm được ông Robin đặc biệt phái đến Singapore, phụ trách công việc hợp tác với Ngụy Tông Thao. Tuy chức danh của ông ta chỉ là “trợ lý”, nhưng ông ta là thân tín của ông Robin, quyền lực ở trong tay không nhỏ.

Dư Y tìm không thấy bố già, A Thành lại không biết gì cả, cô hoàn toàn không chờ tới rạng sáng được. Giờ phút này duy nhất chỉ có thể nghĩ tới trợ lý Lâm, người từng phối hợp diễn trò mấy lần với Ngụy Tông Thao. Trợ lý Lâm nghe xong điện thoại của cô, bình tĩnh nói: “Được, tôi đã biết.”

Ông ta suy nghĩ một lát, rồi nói: “Đừng quay về khách sạn, cùng đừng đi Phnom Penh, trước tiên cô tìm một chỗ trọ, tôi lập tức đặt vé máy bay.”

“Từ Singapore bay tới Campuchia, chuyến bay sớm nhất là sáng sớm hôm sau, bay ít nhất là hai giờ đồng hồ.” Giọng nói Dư Y rất lạnh lùng bình tĩnh, không thấy nửa phần thất thố: “Hiện giờ nơi này còn đang mưa, tôi liên lạc không được với Ngụy Tông Thao, bọn họ chỉ có hai người, tôi không biết bọn họ còn có thể chống chọi được bao lâu, tôi muốn có hành động trong thời gian ngắn nhất. Trợ lý Lâm, ngày mai ông tới đây muốn làm cái gì, hiện giờ tôi có thể thay ông hoàn thành!”

Trợ lý Lâm có chút kinh ngạc, qua một lúc lâu mới nói: “Được.”

Chuyến đi này của Ngụy Tông Thao, đi vào rừng rậm cũng không có mang theo thuộc hạ dư thừa, có hai nguyên nhân.

Thứ nhất là bởi vì tin tức Quách Quảng Huy mất tích không thể lộ ra, nếu không thì nhất định lòng người sẽ rối loạn. Ông ta vô cùng nổi tiếng ở Campuchia, địa vị của giải trí Kim Huy cũng không giống với người thường.

Thứ hai là bởi vì khu rừng rậm này, mấy năm trước quân của chính phủ đóng ở đây, vài năm gần đây tuy rằng quân đội đã rút khỏi, nhưng rừng rậm vẫn không được hủy bỏ lệnh phong tỏa đối với dân chúng, bởi vậy Ngụy Tông Thao chỉ có thể rút gọn nhân thủ, lén lút đi vào.

Dư Y không hiểu nguyên nhân phong tỏa đối với rừng rậm, cho tới bây giờ cô mới biết được tình hình thực tế – nơi đó có một khu lớn bị gài mìn!

Cô dựa vào vách tường, chống đầu gối, bình phục cảm xúc trong chốc lát, chậm rãi thẳng lưng lên.

Gần bệnh viện có quán internet rất nhỏ, khách hàng đều là dân bản xứ Campuchia. Dư Y tìm được một bàn ngồi xuống, cố gắng hồi tưởng lại tin tức lúc trước A Tấn nói qua với cô, mở ra trang web nào, đi vào chương trình nào, đưa vào mật mã nào. A Tấn và cô có cùng chung thông tin, anh ta có thể nhìn đến, Dư Y cũng có thể nhìn đến. Lúc này cái bản đồ bị cô nhìn chăm chăm cả một buổi chiều, đã tìm không thấy điểm đỏ nữa. Dư Y cố gắng hết sức làm cho thân mình bình tĩnh, đánh một tin nhắn tới thiết bị thông tin của Ngụy Tông Thao, chỉ cần anh có thể nhận được tín hiệu thì sẽ lập tức biết chuyện gì đã xảy ra.

Làm xong những chuyện này, cô lại lập tức tìm một người phụ nữ Campuchia bản xứ, mua của cô ta một bộ quần áo màu nâu sẫm. Thay quần áo xong, Dư Y cột mái tóc dài của mình lại, chỉ chốc lát sau thì cô nhận được điện thoại của trợ lý Lâm. Trợ lý Lâm nói: “Tôi đã tìm được người, đối phương tên là Jack, từng đi lính ở Mỹ, hiện giờ đã xuất ngũ, đang ở gần đó, cô đi tìm anh ta trước đi.”

Trong vòng mấy giờ đồng hồ, chú Tuyền, A Tán và Trần Nhã Ân đều mất tích, Ngụy Tông Thao cũng liên lạc không được, cũng không biết ai là mắc xích của vấn đề xảy ra. Việc này bọn họ không có giống trống khua chiêng, người hiểu rõ tình hình cũng bất quá chỉ có bao nhiêu đây. Bề mặt cục diện chính trị của Campuchia cũng không có thái bình, trợ lý Lâm không rõ lắm bên trong có xung đột lợi ích gì khác hay không. Bởi vậy ông ta không tính để cho Dư Y xin sự giúp đỡ của chính phủ, ông ta cần thời gian đi thăm dò rõ ràng chân tướng. Mà mấy người Ngụy Tông Thao, theo như lời Dư Y nói, thời gian cấp bách, không thể đợi thêm nữa. Ông ta chỉ có thể kêu Dư Y mạo hiểm một lần, phái người đi vào rừng rậm.

Chẳng qua ông ta thật không ngờ, Dư Y muốn đích thân đi vào.

Lúc này mưa đã nhỏ đi, trong rừng rậm giờ tay cũng không thấy năm ngón, lúc trước có tia chớp còn có thể miễn cưỡng chiếu sáng, hiện tại không còn năng lượng thiên nhiên để bổ sung nguồn sáng.

Ngụy Tông Thao ở tại chỗ quan sát một lát, xác định xung quanh tạm thời không có nguy hiểm, lúc này mới lấy đèn pin ra, che đi một nửa ánh sáng, soi đường đi.

Phần lớn dụng cụ đi dã ngoại đều ở trên người thôn dân bị trúng đạn, ngay cả la bàn bọn họ cũng không có. Ban đầu Ngụy Tông Thao không có chạy lệch, nhưng mà đường càng ngày càng gập ghềnh, sau đó thì anh cũng không xác định được. Chạy được một đoạn thì anh lại lấy thiết bị thông tin ra liếc nhìn một cái, vẫn không có tín hiệu, chung quanh cũng không có cây bị gãy, không thể căn cứ năm tuổi để xác nhận phương hướng. Bọn họ tựa như đã không còn đường để đi.

Ngụy Tông Thao nhíu mày. Đúng lúc này lại có một tia chớp, chiếu sáng bầu trời trong nháy mắt, phút chốc mưa lớn lại trút xuống, đập mạnh vào cây cối. Trang Hữu Bách ở bên cạnh kinh ngạc kêu lên một tiếng. Ngụy Tông Thao giờ tay kêu anh ta đứng lên tiếng, chậm rãi đi về phía trước.

Nơi đó là một chỗ dưới vách đá, có một người đang nằm, đã không còn thở.

Ở đầu khác, Dư Y đã gặp được Jack. Jack ột mét chín, cơ thể cường tráng, đã mặc vào đồ nguy trang, súng ống trên người đã chuẩn bị chỉnh tề. Có năm người đồng đội, khổ người không khác biệt lắm với anh ta. Khi mấy người nhìn thấy Dư Y thì rất ngạc nhiên.

Dư Y đang trò chuyện cùng Ngô Phi, biết Trần Chi Nghị còn chưa có tỉnh, cô dặn dò Ngô Phi vài câu rồi nói cho cô ta biết cách thức liên lạc với trợ lý Lâm. Sau khi ngắt điện thoại thì cô đột nhiên đoạt lấy khẩu súng cuối cùng ở trên bàn, nói: “Sử dụng như thế nào?”

Giữa đêm mưa, hai chiếc xe jeep phóng nhanh ở trên đường Campuchia. Dư Y ngồi ở ghế phó lái, cúi đầu gõ laptop ở trên đùi. Trong nháy mắt xe đã dừng lại, phía trước là một cái thôn nhỏ.

Cô muốn gặp Ngụy Tông Thao, muốn thấy anh ngay lập tức!

77. Chương 77

Jack chuẩn bị đồ trang bị cùng tính toán đầy đủ. Ngoại trừ Dư Y, bọn họ có tổng cộng sáu người, mỗi người đều có một ba lô, trong ba lô có trang bị thứ cần thiết cho sinh tồn ở dã ngoại, trên người có bộ đàm, không sợ bị lạc với đồng đội, cho dù bị lạc thì bọn họ cũng có thể một mình trở về.

Bọn họ không phải là lính đánh thuê, sau khi xuất ngũ ở Mỹ, bọn họ từng làm vệ sĩ, cũng từng theo đội khảo cổ đi thám hiểm. Tình hình như đêm nay không phải là lần đầu tiên bọn họ trải qua, nhưng bước vào rừng rậm có gài mìn là lần đầu tiên của bọn họ.

Jack nhíu mày nhìn về phía đồng đội từ xa chạy tới. Người đồng đội lắc đầu với anh ta, nói: “Dân làng nói lúc trước chỉ có hai người đi cùng với đội khảo cổ vào rừng, tôi đi tìm qua, người nhà bọn họ nói hôm nay đúng lúc bọn họ đi vào rừng.”

Nói cách khác, bọn họ phải một mình tiến vào khu rừng rậm xa lạ này.

Mưa to ùn ùn kéo đến, ngay cả bước đi cũng khó khăn, lại càng không nói đến phương diện này còn có thể sẽ có các loại nguy hiểm không thể biết trước được. Ánh mắt Dư Y loé lên, đóng laptop lại, nói: “Thái độ làm người của ông Robin khá khải trọng nghĩa, người đi lạc ở trong rừng là bạn bè của ông ấy, mặc kệ

lần này có thể thành công mang anh ta đi ra hay không, các anh chỉ cần làm hết sức, ông Robin sẽ nhất định hậu tạ!”

Trong lòng Jack khê động, cùng đồng đội liếc nhau, quyết tâm, rút cuộc lái xe Jeep chạy sâu vào trong rừng rậm. Dư Y thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn chăm chăm phía trước, không biết cái gì đang đợi bọn họ ở phía trước.

Mưa không ngừng đánh vào cành lá, vốn là tiếng mưa rơi tí tách càng trở nên ồn ào hơn, mặt đất lầy lội, giẫm lên một bước sẽ lưu lại dấu chân, một lát dấu chân lại bị mưa xoá sạch, không ai biết một khắc trước nơi này có người đi qua.

Đi lại ở trong mưa rất bất tiện. Dư Y mặc một áo khoác không thấm nước, trên đầu đội một cái nón rộng vành, mưa vẫn từ bốn phương tám hướng đánh vào cô. Jack không hy vọng cô cùng đi vào, mang theo một người phụ nữ trước sau gì cũng là gánh nặng, nhưng sau khi đi được một đoạn thì anh ta lập tức thay đổi hẳn. Dư Y im lặng kiên nghị tiến bước, người đầy mưa cũng không nhăn mày chút nào. Một khi phát hiện mình bị tuột ở phía sau thì cô lại lập tức chạy lên, theo sát bọn họ, không để cho bọn họ vì bất cứ cái gì mà dừng lại. Jack không hề mặc kệ cô nữa, thương lượng cùng đồng đội phân công tìm người như thế nào.

Dư Y nói: “Lúc chiều, phương hướng bọn họ đi tới là thành phố cổ. Tôi biết là cái gì ở nội trong phạm vi sẽ có tín hiệu, tuy rằng hiện tại bọn họ bị mất tích, nhưng phương hướng thông tới thành cổ vẫn là điểm tìm kiếm quan trọng nhất, có khả năng rất lớn là bọn họ bị mất sóng.”

Jack gật gật đầu. Sáu người bọn họ dưới tình huống như thế này không nên phân tán người. Dù sao nguy hiểm không biết, nếu người mất tích ở trong rừng bởi vì bị hãm hại, vậy đối thủ kia nhất định không phải là người thường, bọn họ cần phải đồng tâm hợp lực.

Nhưng dù sao mảnh rừng này không phải là nơi bình thường, hơn nữa còn có mưa to gió lớn, tầng số nguy hiểm tăng cao, thông thường hành động cứu hộ có bảy mươi hai giờ vàng để cứu trợ, có điều việc này cũng phải tùy theo tình hình cụ thể mà quyết định. Nhưng tình huống bây giờ cũng không lạc quan cho lắm.

Jack suy nghĩ một chút, quyết định an bài hai người một tổ, chia nhau hành động. Dư Y đi theo bọn họ về phía thành cổ, dọc đường ba cánh phải luôn luôn giữ liên lạc, ai cũng không thể đi lạc.

Tìm người ở trong rừng rậm cũng giống như mò kim đáy biển. Giờ phút này cái gì Dư Y cũng chỉ có thể nhìn xem, không có thời gian để suy nghĩ, đây đều là Nguy Tông Thao. Trước đây, cũng trong một đêm mưa gió như thế này, Nguy Tông Thao tay không tác sắc đánh ba gã lưu manh gục trên đất, Dư Y bị anh bông lên. Bắt đầu từ ngày đó vận mệnh rút cuộc thay đổi, cô như vậy mà cột vào với một người đàn ông lạnh lùng cường thế, buộc chặt như vậy. Cô cần phải buộc chặt thêm một chút nữa, chặt đến nỗi mỗi từng bước đi của Nguy Tông Thao đều phải mang cô theo cùng, sẽ không để cho cô có cảm giác vừa tỉnh dậy nhìn không thấy anh.

Dư Y cắn răng, nắm chặt tay cố gắng hướng về phía trước. Động lực của cô là Nguy Tông Thao, chỉ có Nguy Tông Thao!

Càng đi càng xa, càng đi càng sâu, tín hiệu cũng ngày càng yếu. Đêm nay tựa như đặc biệt dài đằng đẵng, ánh sáng mỏng manh của đèn pin chiếu phía trước, mênh mông bát ngát, không có điểm cuối.

Bộ đàm luôn truyền đến tiếng nói chuyện, bọn họ không có phát hiện tung tích gì, mà Dư Y ở đầu này cũng không có phát hiện tình huống gì. Ngay lúc bọn họ càng ngày càng mỏi mệt thì ánh đèn pin đột nhiên chiếu tới một vật thể bất động, lộ ra phân nửa ở trên đường rừng, có vẻ vô cùng kỳ dị.

Dư Y và Jack hai người liếc nhìn nhau một cái. Jack móc súng lục ra, dẫn đầu đi về về trước, mỗi bước đều thật cẩn thận. Cho đến khi khoảng cách kéo gần, tầm mắt từ từ rõ rệt thì anh ta rút cuộc thấy vật thể bất động là một người.

Súng lục nhắm ngay hắn, Jack dùng chân gáng sức lật thân thể của hắn lại, anh ta nói: “Là một người chết!”

Dư Y ngẩn ra, lập tức chạy nhanh về phía trước.

Người chết thoát đầu úp sấp mặt trên đất, lưng có vết máu, trên đất còn có thể thấy vết máu chưa bị mưa trôi sạch.

Jack thấy Dư Y chạy tới gần, còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy cô ngồi chồm hổ xuống, lấy tay chạm đến thi thể. Anh ta từng sốt nói: “Cô Dư!”

Anh ta không ngờ rằng lá gan của Dư Y lớn như vậy, khi nhìn thấy xác chết chẳng những mặt không đổi sắc mà còn thoải mái đứng tới nó. Anh ta không khỏi đánh giá Dư Y một lần nữa, người phụ nữ phương đông này – trong cái nhìn của anh ta, rất nhỏ nhắn xinh xắn, mỏng manh yếu đuối, cách ăn mặc lôi thôi nhếch nhác – quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài, suy cho cùng, cô ta có thể quen biết với ông Robin thì không đơn giản. Đang tự hỏi thì Jack đột nhiên nghe thấy Dư Y nói: “Xác chết đã bị cứng đờ.”

Mưa và nhiệt độ cao sẽ ảnh hưởng tới biến hoá của thi thể. Dư Y mở quần áo của xác chết ra, kiểm tra ngực và hai tay của hân – trên ngực có vết lợt, dấu vết mất đi, cô lại lật mí mắt của hân, cuối cùng nói: “Thời gian tử vong hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng chắc chắn là không hơn sáu tiếng.”

Bên cạnh thi thể có một cái ba lô, dường như đã bị người ta mở ra, những thứ ở bên trong đều ngổn ngang phân tán tứ phía. Dư Y lại nhìn thoáng qua thi thể, rồi cuộc có kết luận: “Hân ta có thể là một trong hai người thôn dân kia.”

Jack cũng đã đoán được, nhăn mày nhìn về bốn phía.

Nơi này nhất định đã xảy ra trận đấu súng, nhưng chỉ có một xác chết, những người khác chắc chắn là đã chạy thoát. Jack và đồng đội phân công nhau tìm kiếm manh mối, chỉ cần nơi này trải qua tình cảnh rất kịch liệt thì nhất định sẽ lưu lại dấu vết. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Jack liền phát hiện cành lá ở ven đường bị giầy xéo. Mưa tuy lớn, nhưng chỗ có cây cối rậm rạp vẫn có thể ngăn lại không ít mưa, không để cho dấu vết hoàn toàn bị xoá sạch sẽ. Jack giơ đèn pin, nhìn trên mặt đất, loáng thoáng có thể nhận ra dấu chân ngổn ngang, nói: “Đi theo tôi!”

Đi dọc theo con đường này về phía trước, phương hướng đã thay đổi. Jack thông qua bộ đàm báo với đồng đội, nhắc nhở bọn họ cẩn thận. Anh ta ghi nhận trong mảnh rừng này, ngoại trừ người bị mất tích, còn tồn tại những người khác.

Lòng Dư Y xoắn lại một hồi, cô cắn chặt răng, cố gắng khống chế bản thân, không để ình nghĩ ngợi lung tung. Để ngừa ngộ nhỡ, Jack đã tắt đèn pin, ba người duy trì im lặng, đi một hồi lâu mới phát hiện phía trước không có đường đi, chỉ còn lại một vách đá. Nham thạch trên vách đá có dấu vết bị rớt ra, Jack nhặt được hai vỏ đạn trên mặt đất. Phía dưới vách đá là một thế giới càng xa lạ hơn, nơi này dường như cách thành cổ ngày càng xa.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, Jack phán quyết người bị mất tích đã nhảy xuống vực thoát đi. Vách đá ở đây cũng không quá cao, nhưng vô cùng dốc. Jack thấy Dư Y không nói tiếng nào thì an ủi nói: “Bọn họ có thể chạy thoát khỏi họng súng, còn có thể chạy đủ xa như vậy, nhất định là không có việc gì.”

“Vâng.” Dư Y chỉ kiên định nói một chữ, im lặng một lát, cô nói: “Trực tiếp từ chỗ này đi xuống.”

Chỗ này đi xuống rất nguy hiểm, nhưng nếu đi đường vòng xuống vực thì nhất định là hơn nửa ngày, dọc đường còn có thể gặp phải nguy hiểm khác. Cô không muốn chậm trễ một giây nào.

Jack thấy vẻ mặt cô kiên quyết thì không nói hai lời liền lấy ra đồ trang bị ở trong ba lô đưa cho Dư Y, đơn giản nói qua những điều chủ yếu, chỉ chốc lát chuẩn bị bố trí ổn thoả.

Leo xuống vách núi không phải là trò đùa, thiết bị leo núi của bọn họ đơn sơ, hơn nữa Dư Y chưa bao giờ có kinh nghiệm này, bởi vậy mỗi một bước đều cần phải thật cẩn thận.

Mưa dần dần nhỏ đi, Dư Y theo bước chân của Jack đi xuống. Rõ ràng khoảng cách rất ngắn, nhưng nhìn xuống lại giống như vực thẳm. Chung quanh là một mảnh tối đen, chỉ có đèn pin ở được ngậm ở trong miệng Jack miễn cưỡng chiếu sáng, thoát nhìn toàn bộ càng thêm kinh khủng.

Đồng đội của Jack ở phía trên đỉnh núi nắm chặt lấy dây thừng. Dư Y nghe hai người chỉ huy, bước lên vài bước cuối cùng, nắm chặt lấy dây thừng, chậm rãi đi xuống, thân thể giống như mất trọng lực, chỉ cần vó ý một cái là cô nhất định sẽ tan xương nát thịt.

Dư Y đột nhiên nghĩ tới trên sân thượng của nhà cổ ở Nho An Đường – trong đêm mưa, Ngụy Tông Thao đập bể nóc nhà – loại cảm giác rất mạnh mẽ, mạo hiểm không ít hơn so với hiện tại. Khi đó cô cũng không hề lo lắng đến an toàn của bản thân, thì ra là ở bất cứ nơi nào, chỉ cần có Ngụy Tông Thao ở bên cạnh là cô sẽ không sợ hãi. Ngụy Tông Thao không sợ trời không sợ đất, anh có thể làm được thì cô cũng nhất định phải làm được, nếu không thì cô làm sao cùng anh đến già?

Dây thừng trong tay Dư Y chột cẳng chột chùng, dưới chân khi thì đạp lên tảng đá khi thì khoảng không, lòng cô dần dần trấn tĩnh, cách đỉnh núi càng ngày càng xa, khoảng cách vực thẳm càng ngày càng gần. Jack ra lệnh một tiếng: “Có thể nhảy xuống!”

Dư Y thở ra, cũng đã đến cuối chiều dài dây thừng, cô rút cuộc buông tay ra, nhảy xuống dưới.

Đúng lúc này bỗng nhiên có một chùm ánh sáng chiếu về phía vách đá, trong lúc Dư Y còn chưa kịp phản ứng lại thì một tiếng súng bỗng vang lên, “lầy” “đoàng” trên vách đá một tiếng. Tảng đá vỡ vụn trong nháy mắt, đồng đội ở trên đỉnh núi còn chưa kịp xuống. Jack hô lớn: “Chạy!”

Cánh tay Dư Y căng chặt, nháy mắt đã bị Jack túm lấy chạy về phía trước. Đằng sau có hai người đàn ông giơ súng trường đuổi theo. Đạn rít qua người, mắt Dư Y càng trợn càng lớn, cô gắng sức chạy về phía trước, dưới chân một khắc cũng không ngừng. Jack hét lên với cô: “Là lính đánh thuê!”

Anh ta rất quen thuộc với lính đánh thuê, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra. Giờ phút này ở phía sau không ngừng bắn súng, hai gã lính đánh thuê đuổi theo không bỏ. Jack dùng sức đẩy Dư Y về phía trước, lạnh lùng nói: “Trốn đi!”

Anh ta xoay người, nấp ở sau một thân cây, lập tức lấy súng ra hướng về đầu kia, tay nọ thì gỡ xuống súng trường vẫn đeo ở trên lưng. Dư Y liếc anh ta một cái, càng thêm liều mạng chạy về phía rừng rậm phía trước. Cô không biết mình lại có tốc độ và thể lực như vậy, giờ phút này trong đầu của cô chỉ có một ý niệm, không phải là trốn, không phải là sống, không phải là chết, cô muốn Ngụy Tông Thao, cô muốn Ngụy Tông Thao, cô nhất định muốn Ngụy Tông Thao!

Trong khe núi, Ngụy Tông Thao không nói câu nào.

Nước bùn từ vách núi chảy xuống, mặt đất dưới chân lầy lội, kim giây trên đồng hồ không ngừng di chuyển, tiếc là cách trời sáng còn rất lâu. Thi thể trong khe núi dường như không bị dính nhiều nước mưa, Ngụy Tông Thao nhìn ra là hân ta ngã nhào từ trên đỉnh xuống, trên người có hai vết thương do súng, không biết đã chết bao lâu.

Mặt anh trầm như nước, Trang Hữu Bách cũng nhăn chặt mày.

“Tổng giám đốc Ngụy, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?”

Ngụy Tông Thao đã ghi nhận qua phương hướng một lần nữa, giờ phút này anh có hai lựa chọn, tiếp tục xông vào mưa đi về phía trước, hoặc là ở chỗ này đợi trời sáng. Bất cứ lựa chọn nào cũng đều có nguy hiểm chồng chất, nhưng anh không bao giờ thích ngồi chờ chết. Ngụy Tông Thao nói: “Đi!”

Anh vừa mới xoay người thì đột nhiên nghe thấy gần đó truyền đến tiếng động, ánh sáng đột nhiên sáng lên, mưa khiến cho chùm ánh sáng méo mó vừa mờ lung. Còn chưa kịp phản ứng gì thì một viên đạn lập tức bắn tới nơi này, Trang Hữu Bách bị đau kêu một tiếng ngã xuống đất, Ngụy Tông Thao nhanh chóng lách mình. Đối phương là hai gã lính đánh thuê, đang giơ súng trường chạy tới gần bọn họ. Súng ở trong tay Ngụy Tông Thao còn chưa kịp nâng lên thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng súng truyền đến. Viên đạn bắn ngay trên mặt đất, khiến cho đất đá văng lên, vừa vặn sát ở bên chân một tên lính đánh thuê. Hai tên lính đánh thuê kia lập tức xoay người, nhanh chóng bắn về phía viên đạn được bắn tới. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ngụy Tông Thao nắm lấy kẽ hở, chống ở trên đất bắn một phát về phía tên lính đánh thuê. Trang Hữu Bách cũng giơ súng lục lên, nhanh chóng bắn về phía bọn chúng. Chỉ trong hai giây ngắn ngủi, hai tên lính đánh thuê kia mới vừa quay đầu lại lập tức trúng đạn. Ở phía sau, đạn bắn loạn xạ “đoàng đoàng đoàng” trên mặt đất liên tục không ngừng, nước bùn văng khắp nơi. Trong đêm mưa to tiếng súng vang rền trên không, súng trường hướng lên trời bắn ra một phát cuối cùng, hai tên lính đánh thuê rút cuộc ngã xuống.

Súng lục phát ra một tiếng “đoàng” cuối cùng, mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí, ngay lúc đó hai

tên lính đánh thuê ngã xuống trong nháy mắt. Ngụy Tông Thao nhanh chóng giơ súng nhắm vào rừng cây tối tăm ở phía trước, cò súng đã chuyển động, thì thấy trong rừng cây đột nhiên nhảy ra một người, tóc tai bù xù, toàn thân ướt mưa, vọt về phía anh như tia chớp, trong nháy mắt liền nhào vào trong lòng anh. Ngụy Tông Thao lập tức ôm chặt cô, giữ lấy cổ, nâng đầu cô lên, không nói một lời hôn xuống, động tác vừa dữ dội vừa mãnh liệt. Anh lập tức buông cô ra, kéo cô tới bên cạnh Trang Hữu Bách, nói: “Cậu ta bị trúng đạn rồi, nhanh lên!”

Không có xúc động, không có lo lắng, không có một câu thừa thãi vô nghĩa, chỉ có một nụ hôn hung hăng, anh chính là như thế, không giống với người thường. Hai mắt Dư Y đắm lệ mờ lung, tay cầm súng còn đang run rẩy, màng nhĩ còn hơi đau, nhưng giờ phút này cô không có khăn trương cùng sợ hãi.

Ngụy Tông Thao xử lý xong thi thể, lấy đi súng trường của bọn chúng, đi vòng vèo trở về đầu này của khe núi.

Khe núi không quá nhỏ, anh dùng cành lá che lại, bên trong chỉ có ánh sáng yếu ớt. Khi trở về Dư Y đã xử lý xong chân của Trang Hữu Bách, hiện giờ không thể lấy ra viên đạn, cô chỉ có thể xử lý đơn giản. Ngụy Tông Thao ném súng trường qua một bên, ngồi trên đất, lập tức kéo Dư Y vào trong lòng rồi hôn môi cô, cũng không màng đến Trang Hữu Bách đang suy yếu nằm ở một bên. Chỉ trong chốc lát anh liền buông cô ra, nâng mặt cô lên, ngón tay lau nước mắt ở trên mặt cô, khàn khàn nói: “Chỉ có một mình em?”

Dư Y lắc đầu: “Còn có sáu người, em đã dùng bộ đàm báo với bọn họ, không nói rõ vị trí, chắc là bọn họ có thể tìm đến. Trong đó có một người vừa rồi vì chần cho em mà hiện tại cũng không biết thế nào.” Dùng một chút, cô thoáng lau nước mắt, nhưng dường như lau không sạch.

Ngụy Tông Thao ôm chặt cô, một câu cũng không muốn nói. Giờ phút này máu giống như muốn trào ra từ trong ngực, ngay trong mưa to gào thét, người phụ nữ của anh đã vì anh mà mạo hiểm, vừa rồi ngay lúc chỉ mảnh treo chuông đã hết sức cứu anh, hiện tại cô lại khóc ở trong lòng anh. Anh yêu người phụ nữ này, anh luyện tiếc cô, cô cũng luyện tiếc anh.

Ánh sáng trong khe núi yếu ớt, không biết có lính đánh thuê phát hiện nơi này ngay sau đó hay không. Ngụy Tông Thao chỉ biết là mình không muốn đi nữa, rời đi từ sáng sớm cho tới bây giờ, một ngày còn chưa qua mà anh đã nhiều lần sống chết. Thì ra người phụ nữ mà anh nhung nhớ ở trong lòng này hiện giờ đã không còn sĩ diện, ăn mặc lôi thôi, cả người đầy bùn, tóc tai sút ra khỏi dây buộc, lòng bàn tay có dấu ngón dây thừng, cô không có xinh đẹp như trước, nhưng động lòng người hơn so với bất cứ lúc nào. Anh có chết cũng nên chết ở bên cạnh cô, nắm tay cô, không cho cô chạy trốn. Anh không có vĩ đại như vậy, anh đi đến âm tào địa phủ cũng muốn mang theo cô, cô chỉ có thể vĩnh viễn thuộc về một mình anh!

Dư Y nằm ở trong lòng anh, thân thể rất cuộc yên tĩnh lại. Cô đã quên nguy hiểm ở bên ngoài, chỉ biết là muốn ôm chặt lấy người đàn ông ở trước mặt này. Chỉ cần ở cùng một chỗ với anh, đi đến nơi nào thì có quan hệ gì, dù sao vừa rồi đã có một viên đạn quẹt qua mặt cô, coi như hơn phân nửa là cô đã chết. Cô không muốn xen vào nữa, chỉ cần ở bên cạnh Ngụy Tông Thao là tốt rồi.

Tối nay bọn họ trốn ở trong này, hết thấy phải chờ đến hừng đông. Hít thở của Dư Y nhọt nhọt, thiêm thiếp nằm ở trong lòng Ngụy Tông Thao, môi thì chốc chốc mềm nhũn. Ngụy Tông Thao nhỏ giọng hỏi cô một câu, cô liền nhỏ giọng trả lời, hai người dường như không biết mệt mỏi. Qua một chốc, Dư Y đi kiểm tra vết thương của Trang Hữu Bách, kiểm tra xong thì tiếp tục nằm vào lòng Ngụy Tông Thao. Mưa rất cuộc ngừng rơi, rừng cây như bừng tỉnh lại trong sớm tinh mơ, buổi sáng tốt đẹp, nghênh đón Dư Y là một cái xác chết.

Xác chết nằm ở trong góc khe núi, cách không xa Dư Y, Dư Y vậy mà ngủ cùng với xác chết một đêm. Cô mím môi không nói gì, Ngụy Tông Thao vuốt vuốt tóc cô, hôn xuống trán cô. Dư Y cũng hướng về miệng anh hôn một cái, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía thi thể, mũi hơi nhăn. Ngụy Tông Thao nói: “Em học y, có học qua khám nghiệm tử thi không?”

Dư Y đã ra khỏi lòng anh, chậm rãi đi đến gần xác chết, nói: “Cơ bản vẫn còn lơ mờ.”

Cô ngồi chồm hổm xuống, mùi thối của xác chết dần dần rõ rệt. Dư Y cau mày, bắt đầu kiểm tra. Thi thể mềm mại, sự đổi màu rõ ràng, vị trí nơi này có thể ngăn được mưa, thi thể cũng không có bị ngâm trong nước mưa, hai vết thương súng gần đó rõ ràng đã có dòi. Dịch dạ dày Dư Y cuộn cuộn, cô nhìn không được

nằm sấp một bên nôn vài cái. Ngụy Tông Thao lập tức tiến lên vỗ vỗ lưng cô, nói: “Đừng nhìn, bây giờ chúng ta xuất phát, nếu ở trong này, người của em rất khó tìm đến chúng ta.”

Dư Y khoát tay, nói: “Hắn ta đã chết được vài ngày.”

Ngụy Tông Thao nhú mày: “Vài ngày?”

Dư Y lại nhìn thoáng về hướng xác chết, nói: “Bảy ngày.”

Ngụy Tông Thao hơi dăm chiêu. Dư Y dần dần lấy lại được tinh thần, hỏi: “Ai vậy? Thôn dân?”

Đối phương mặc áo sơ mi hoa, da ngăm đen, cũng không giống với người Campuchia. Dư Y cảm thấy hắn ta hơi quen mặt, nhưng không thể nói rõ, cho đến khi cô nghe thấy Ngụy Tông Thao nói: “Quách Quảng Huy.”

Dư Y sửng sốt, nhìn nhanh về phía xác chết, không dám tin, líu ríu nói: “Quách Quảng Huy?” Cô thấy qua ảnh của Quách Quảng Huy, nhưng chưa bao giờ gặp qua người thật, cho nên không thể liếc mắt một cái liền nhận ra. Cô ngàn vạn lần không ngờ đối phương thế nhưng chính là Quách Quảng Huy!

Ngụy Tông Thao lạnh giọng nói: “Bảy ngày...Năm ngày trước còn có người liên lạc qua với Quách Quảng Huy, báo cho chúng ta quyết định của Quách Quảng Huy.”

Trong bệnh viện, Ngô Phỉ vẫn canh giữ ở trước giường bệnh của Trần Chi Nghị, thường hay liếc nhìn ra bên ngoài một cái. Mặt trời đã mọc, không biết Dư Y hiện giờ chạy tới nơi nào, điện thoại của cô ấy không nằm trong vùng phục vụ. Ngô Phỉ có chút sợ hãi, không rõ đến tột cùng Dư Y muốn làm cái gì, cô chỉ có thể canh Trần Chi Nghị tỉnh lại, hoàn thành lời dặn dò của Dư Y.

Đang thất thần thì Trần Chi Nghị ở trên giường bệnh đột nhiên nói mê một tiếng, Ngô Phỉ ngẩn người, lập tức chồm lên trước nói: “Cảnh sát Trần?”

Trần Chi Nghị lại giật giật miệng. Ngô Phỉ rốt cuộc nghe rõ anh ta đang kêu “Nhất Nhất”. “Nhất Nhất” là cái gì? Ngô Phỉ nhú mày một chút, đẩy đẩy anh ta, rồi lập tức kêu chồng đi gọi bác sĩ tới. Phòng bệnh vừa mở ra, Trần Chi Nghị rốt cuộc mở mắt. Ngô Phỉ phấn khởi nói: “Cảnh sát Trần, anh tỉnh rồi!”

Trên đầu Trần Chi Nghị quán băng gạc, sức mạnh của nước thuốc vẫn còn kéo dài tới lúc này, anh ta mở mắt chỉ nhìn thấy một mảnh trắng xoá, một lát sau thì cảnh tượng mới dần dần rõ ràng.

Ngô Phỉ lo lắng anh ta chất vấn, đang muốn giải thích chuyện Ngô Thích, còn chưa có mở miệng thì không ngờ Trần Chi Nghị đã trước cô một bước, câu đầu tiên là: “Nhất Nhất đâu?” Ngô Phỉ sửng sốt, lại nghe Trần Chi Nghị nói: “Dư Y đâu?”

Ngô Phỉ vội vàng nói cho anh ta, mới nói một nửa thì Trần Chi Nghị liền chống giường muốn ngồi dậy. Ngô Phỉ ngăn anh ta lại không cho động dậy, bác sĩ cũng rốt cuộc từ bên ngoài chạy vào. Trần Chi Nghị không để ý tới bất cứ người nào, chỉ nói: “Tôi muốn đi tìm cô ấy, các người tránh ra!”

Ngô Phỉ thấy anh ta quyết tâm thì đột nhiên nghĩ đến lời dặn của Dư Y, cô ta lập tức hỏi: “Đúng rồi, cô ấy kêu tôi hỏi anh một vấn đề, câu cuối cùng anh nói là muốn nói ai?”

Trần Chi Nghị xóc chân lên, hai chân rơi xuống đất, trầm giọng nói: “A Sâm!”

78. Chương 78

Dư Y nhớ rõ A Sâm – anh ta là trợ thủ đắc lực của Quách Quảng Huy, tất cả mọi người mất liên lạc với Quách Quảng Huy, chỉ có anh ta còn có thể nhấn mệnh lệnh từ Quách Quảng Huy. Hiện giờ anh ta toàn quyền xử lý công việc của khu giải trí Kim Huy, cũng bởi vì vậy Dư Y mới cố ý qua lại thân thiết với người yêu của anh ta là Trần Phi Lệ. Dư Y từ đầu đến cuối cảm thấy khó tin: “Anh nói vở kịch này là A Sâm tự đạo diễn, giết Quách Quảng Huy rồi giết anh? Nhưng đây là vì cái gì, chẳng lẽ hắn ta vì Kim Huy? Giết các anh thì có thể được Kim Huy?”

Cô liên tiếp hỏi câu hỏi. Ngụy Tông Thao liếc nhìn thi thể của Quách Quảng Huy một cái, nói: “Em hẳn là có thể nhìn ra quyền lực của A Sâm lớn bao nhiêu ở Kim Huy, hẳn ta có quyền đại diện Quách Quảng Huy, chỉ có một chút này cũng đủ để chứng minh địa vị của hẳn ta.”

Ngày hôm qua mưa to không ngớt, mùi thối của xác chết bị phai nhạt đi không ít, hôm nay trời quang mây tạnh thì đã dần dần rõ rệt. Ngụy Tông Thao nhíu mày, có chút dăm chiêu: “Quách Quảng Huy và Lý Tinh Truyền có hiệp nghị, chuyện này mọi người đều biết, nếu ông ta khi không qua đời thì khu giải trí Kim Huy vẫn có thể dựa theo hiệp nghị xử lý, đây là thứ nhất.”

Quách Quảng Huy có ý lui về ở ẩn, giải trí Kim Huy giống như vừa bán vừa tặng. Tiền tài đối với ông ta mà nói không tính là gì, ông ta càng coi trọng uy tín hơn, bởi vậy lần hợp tác này đã khiến truyền thông hết sức chú ý đến. Nếu ông ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì kế hoạch khi còn sống của ông ta nhất định có thể tiếp tục thi hành xuống.

“Thứ hai, ở Campuchia này còn không có người dám ra tay với Quách Quảng Huy, nếu ông ta bị hại thì chính phủ sẽ đứng ra truy tìm thủ phạm trước tiên.”

Ngụy Tông Thao nói được một nửa, dừng một chút không nói tiếp, Dư Y thay anh nói hết: “Cho nên hẳn ta tự đạo diễn vở kịch này, lừa anh và Lý Tinh Truyền tới đây, khiến ọi người nghĩ là nhóm các anh tự giết lẫn nhau, Quách Quảng Huy đã chết, anh cùng Lý Tinh Truyền làm ‘hung thủ’ cũng đã chết, chính phủ không cần điều tra nữa, hiệp nghị cũng không tiếp tục tiến hành được, mà A Sâm là trợ thủ đắc lực nhất của Quách Quảng Huy khi còn sống, tự nhiên có thể tiếp nhận hết thảy.”

Ngụy Tông Thao nhướn mày, khen ngợi nói: “Thông minh!”

Dư Y và anh rất ăn ý, không biết bắt đầu từ khi nào, anh không cần nói hết câu thì Dư Y đã có thể hoàn toàn lĩnh hội được ý tứ của anh. Trong hơn ba mươi năm tuổi đời của anh, anh chỉ có thể cảm nhận được sự tuyệt vời như thế này từ Dư Y.

Dư Y đột nhiên nghĩ đến: “VẬY TRẦN PHI LỆ ĐÃ PHỐI HỢP VỚI A SÂM CỐ Ý GẠT EM?”

“Không cần thiết.” Ngụy Tông Thao nói: “A Tấn cũng đã điều tra qua Trần Phi Lệ này. Anh đoán Trần Phi Lệ cũng chỉ là bị lợi dụng, A Sâm này...” Anh cười khẩy: “Anh ngược lại đã xem thường hẳn.”

Hẳn ta có thể bày ra đại cuộc này, mưu tính có thể thấy rành rành. Hàng năm Quách Quảng Huy đều phải đến tế lễ người vợ đã mất, hẳn ta hẳn là dựa theo khi đó mở ra kế hoạch, kiên nhẫn đợi đến tháng mười. Sự rời đi của Quách Quảng Huy đã khiến ột số quan lớn của chính phủ biết được, sẽ không dẫn đến nghi ngờ của người khác, rồi mấy người Ngụy Tông Thao rút cuộc tới. Bấy ngày trước hẳn ta xuống tay, thời gian vừa vặn, tất cả đều tiến hành không thể nhận thấy được.

Vô cùng có khả năng là Quách Quảng Huy trúng đạn lúc chạy trốn, vô ý ngã xuống sườn núi, sau đó thì trốn ở nơi này. Mà mấy ngày nay mùa mưa còn chưa qua, mưa to rất dễ dàng cọ rửa sạch sẽ dấu vết, bởi vậy thi thể của ông ta vẫn không bị phát hiện. Thế nhưng ngày hôm qua lại khiến cho Ngụy Tông Thao vô tình đi vào nơi này.

Dư Y nghĩ đến A Tấn và chú Tuyền, tìm liên vọt lên cổ họng. Trước mắt, nhiệm vụ quan trọng của bọn họ là rời đi, không biết nơi này còn có bao nhiêu lính đánh thuê. A Sâm cố tình đuổi tận giết tuyệt, hiện giờ bọn họ chỉ có thể tự cứu mình.

Ngụy Tông Thao an ủi nói: “A Tấn và chú Tuyền nhất định không có việc gì.” Anh lấy bộ đàm của Dư Y qua, thoáng điều chỉnh thử một chút, nhưng không có nói vào bộ đàm.

Ngày hôm qua, Dư Y liên lạc kịp thời cùng mấy người kia, lúc ấy Jack còn đang giao chiến ở trong rừng. Hiện giờ chưa biết Jack sống chết, bọn họ lại không thể tùy ý để lộ hành tung, may mắn là mấy người kia kinh nghiệm dồi dào, một chút liền hiểu rõ. Hiện giờ bộ đàm đã vô dụng, nhưng mà Ngụy Tông Thao và Dư Y đã đợi một đêm vẫn không thấy bọn họ tới tìm, đợi thêm nữa chung quy không phải là biện pháp, cuối cùng có lẽ là chờ tới bọn lính đánh thuê. Mà rời đi lúc này sẽ có thể hù dọa bọn họ, thêm nữa là Trang Hữu Bách không thể đi lại, bọn họ dường như đã lâm vào khó cả đôi đường.

Ngay lúc này Trang Hữu Bách lại mở miệng: “Tổng giám đốc Ngụy, anh cùng cô Dư đi trước đi, tôi ở tại chỗ này chờ bọn họ.” Sắc mặt anh ta tái nhợt, đã rất suy yếu, bất quá tạm thời không có nguy hiểm đến

tính mạng, nhưng cứ tiếp tục chờ thì chân của anh ta có khả năng khó giữ được.

Dư Y đột nhiên đi tới, ngồi xổm xuống nhìn vào chân anh ta. Nơi miệng vết thương thịt đỏ lên, bên trong chôn một viên đạn, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy đi chân của anh ta. Cô liếc nhìn Trang Hữu Bách một cái, nói: “Chúng tôi không đi, cùng nhau chờ.”

Cô sờ sờ súng lục vẫn luôn nhét ở trong túi quần, trong lòng bình tĩnh. Tuy rằng tối hôm qua không có bắn trúng viên đạn nào cả, nhưng ít nhất cô có thể điều khiển được súng, cô có thể tự bảo vệ mình, không có gì đáng để sợ.

Đầu vai căng chặt, tay của Ngụy Tông Thao bóp lấy vai cô, chậm rãi ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn Dư Y, xoa nhẹ một mái tóc rối của cô một chút.

Sắc trời từ mờ tối cho tới sáng tỏ, trời xanh không mây, rừng cây rớt cuộc tỉnh lại trong sớm tinh mơ, trên lá cây còn đọng nước, trong không khí đều là mùi bùn đất.

Ngụy Tông Thao lấy ra thức ăn còn lại không nhiều lắm, chia đều cho Trang Hữu Bách và Dư Y. Dư Y hỏi hặn trong ba lô không có chuẩn bị thức ăn, ba lô quá nặng nên Jack có lòng tốt gánh phần trọng lượng thức ăn cho cô, ai có thể ngờ cô lại đi lạc với Jack.

Dư Y nhìn bánh bích quy giảm đi ở trong tay, dút vào miệng anh một miếng, thấy anh nhú mào thì cô lại hung hăng dút một miếng nữa. Ngụy Tông Thao hết cách, chỉ có thể nuốt bánh vào bụng, quay đầu thấy Trang Hữu Bách chỉ ăn hai miếng, anh ra lệnh nói: “Ăn sạch sẽ!”

Ăn xong bữa sáng, thời gian đã nhanh chóng đến bảy giờ. Dư Y vừa mới đem thức ăn còn lại nhét trở vào ba lô thì đột nhiên chợt nghe thấy trong bộ đàm truyền đến âm thanh rè rè. Cô sửng sốt, cùng Ngụy Tông Thao liếc nhìn nhau, ngay sau đó chợt nghe thấy: “Anh Ngụy, cô Dư?”

Giọng nói này giống như từng quen biết, bộ đàm sẽ làm giọng nói nguyên thủy trở nên khác đi. “Đừng chơi trốn tìm nữa, không bằng đi ra sớm một chút có thể đoàn tụ sớm một chút với bạn bè của các người, ví dụ như A Tấn, chú Tuyền, à, còn có một vị xinh đẹp là cô Trần.”

Có người đột nhiên thét chói tai, tiếp theo đó là tiếng la của Trần Nhã Ân, A Tấn và chú Tuyền. Ngụy Tông Thao vụt đứng lên, ngay cả Trang Hữu Bách cũng biến sắc, ngồi nhanh dậy.

Người ở đầu kia đúng là kẻ đứng sau màn đạo diễn tất cả—A Sâm!

Khoảng cách truyền tin của bộ đàm có hạn, A Sâm có thể cùng bọn họ đối thoại, chứng minh hấn ta hiện đang ở đây trong vòng mấy km. Hấn ta cũng không biết Ngụy Tông Thao đang ở nơi nào, tất cả đều là vì muốn dụ anh ra, cuối cùng hấn nói: “Đúng rồi, còn có vài người bạn của cô Dư, không biết người đang ở đâu? Anh Jack mất máu rất nhiều, cần lập tức cứu chữa.”

Lòng Dư Y căng thẳng, hỏi Ngụy Tông Thao: “Làm sao bây giờ?”

Ngụy Tông Thao suy nghĩ một lát, nhìn thoáng qua Trang Hữu Bách, để lại súng lục cùng đạn, rồi nhanh chóng lấp đạn vào trong hai cây súng trường, cầm súng trường lên, lúc này mới nói với Trang Hữu Bách: “Cậu chờ ở chỗ này.”

Nói xong thì anh dắt tay Dư Y, mang theo cô đi ra ngoài khe núi.

Diện tích khu vực gài mìn trong rừng rậm được trải rộng khắp nơi, địa hình phức tạp, đường đi tới thành cổ có giới hạn, chỉ cần thăm dò vị trí phân bố mìn là có thể tránh đi nguy hiểm này. Năm đó, hai người thôn dân này đi theo đội khảo cổ khảo sát mấy tháng, đã sớm ghi nhớ được bản đồ mô tả của đội khảo cổ. Đến tốt cùng là có bao nhiêu khu vực gài mìn, đội khảo cổ còn chưa có tra xong, nhưng những khu vực nào có gài mìn thì sẽ không sai lầm.

Ngụy Tông Thao mang theo Dư Y đi khoảng chừng bốn năm chục phút. Hai người đã sớm ướt đầm mồ hôi, đầu kia của bộ đàm lại không có âm thanh gì, xem ra bọn họ đã đi ra khỏi phạm vi truyền tin của bộ đàm.

Phía trước là một mảnh rừng cây thưa thớt, xa xa có thể thấp thoáng thấy được cuối rừng không có đường đi. Nơi đó có thể là một mảnh đất bằng, cũng có thể là vực sâu thăm thẳm. Phía đông của bọn họ là dốc núi, mấy tháng trước mưa rơi liên tiếp, đất nơi này trở nên xộp, thỉnh thoảng còn có tảng đá nhỏ rơi xuống.

Phóng tầm mắt nhìn ra, cách khoảng không là hình dáng một dãy núi. Đêm qua tối đen như mực, Dư Y không ngờ mình đã đi được sâu như vậy.

Ngụy Tông Thao lấy la bàn trong ba lô của Dư Y để xác định phương hướng. Anh nhìn quanh bốn phía, đầu tiên các định vị trí khu vực gài mìn, nói: “Phía trước có thể có mìn, anh sẽ dẫn A Sâm tới nơi này.”

Anh nhìn một vòng, chỉ vào phía đông vách núi, nói: “Em đi về phía kia, đến trên sườn núi, cách nơi này xa một chút.”

Dư Y đã đoán được anh muốn làm cái gì, cô nhanh chóng nắm chặt lấy tay anh: “Không được, anh không thể làm như vậy!” Anh nắm tay cô đi vào nơi này, rồi lại kêu cô trở mắt nhìn anh đứng trên mìn?

Ngụy Tông Thao nói: “Ngày hôm qua anh đã hỏi dân làng, có rất nhiều khu vực gài mìn, anh ta rất quen thuộc với khu này, mỗi một điểm anh ta đều nhớ rõ, phía rừng rậm này giống với miêu tả của anh ta.”

“Vậy cũng không được, chỉ cần anh ta nhớ sai một chút, hoặc là anh nhớ sai một chút, anh muốn em làm sao bây giờ!” Dư Y túm chặt lấy tay anh, nói cái gì cũng không bằng lòng buông anh ra.

“Chú Tuyên nhìn anh lớn lên, A Tấn luôn trung thành và tận tâm với anh, anh không thể vì tự bảo vệ mình mà không làm cái gì cả.” Anh vén tóc trên mặt Dư Y tới sau tai, nói: “Nếu anh đã mang em cùng đến nơi này thì dĩ nhiên sẽ không để em nhìn thấy anh chết. Nhờ anh chết đi thì em liền nhảy từ trên sườn núi xuống, anh đi đến đâu đều mang em theo!”

Môi Dư Y run rẩy, hốc mắt càng ngày càng đỏ, cô rút cuộc khiến cho Ngụy Tông Thao làm được đi đến đâu đều mang cô theo. Nhưng trong giây lát Ngụy Tông Thao sẽ mạo hiểm vì người khác.

Mây đen lượn lờ hội tụ, mùa mưa ở Campuchia kỳ cục khó lường, một khắc trước còn có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời sáng chói, ngay sau đó đã tiếp đón một trận mưa to.

Ngụy Tông Thao ngẩng đầu nhìn bầu trời, mày hơi nhíu lại: “Đứng ở trên núi gặp mưa thì em sẽ tránh ở đâu cho tốt?”

Anh thế nhưng hiện tại lại suy nghĩ cho Dư Y sẽ bị mắc mưa hay không. Dư Y tức giận vỗ vào trên cánh tay anh. Ngụy Tông Thao đột nhiên nghiêm mặt: “Nếu em gặp chuyện không may, anh sẽ không lãng phí bốn mươi phút, anh sẽ lập tức đi gặp A Sâm.” Anh hôn lên trán Dư Y một cái, nói: “Nghe lời anh, trốn lên phía trên kia đi, làm dựa theo kế hoạch của anh, bảo vệ tốt bản thân! Muốn mạng của anh, trước tiên phải coi hấn ta còn có thể bảo toàn tính mạng của mình được bao lâu!”

Ngụy Tông Thao thăm dò kỹ hướng đi, trong đầu liên kết từng điểm một với nhau, vạch ra tuyến đường. Hai chân Dư Y như nhũn ra, dựa theo chỉ thị của Ngụy Tông Thao, lặng lẽ tránh ở trên sườn núi. Sườn núi thoải thoải, không hiểm trở chút nào, cỏ dại mọc thành bụi, thuận lợi cho ẩn nấp, không những an toàn còn có thể thấy rõ toàn bộ chiều hướng dưới sườn núi và rừng cây. Cô cầm chặt súng trường trong tay, trở mắt nhìn Ngụy Tông Thao càng chạy càng xa. Bóng dáng cao lớn cường tráng kia đã mang cô từ Trung Quốc tới Singapore, rồi từ Singapore đến Campuchia, mỗi một lần anh đều chuyển nguy thành an. Anh là một người kiêu căng ngạo mạn như vậy, tuyệt đối sẽ không để mình đi chịu chết. Anh nhất định đã nắm chắc!

Ngụy Tông Thao chậm rãi tự nhiên đi vào giữa rừng cây, xoay người đối mặt với hướng Dư Y cười cười. Lúc này anh mới ngồi xổm xuống, dùng cành khô và lá cây trên mặt đất nhóm lên một đống lửa.

Tro dập dờn và khói dày đặc bay lên, dần dần hợp thành một khối mới mây đen. Ngụy Tông Thao đi tới chỗ cuối đất bằng, tiếp tục đi về phía trước. Dưới chân chính là một mảnh nham thạch, độ cao cách mặt đất vượt xa vách đá anh leo đêm qua, từ nơi này ngã xuống, xác suất sống còn cực kỳ nhỏ. Anh ung dung thần nhiên nhíu nhíu mày, rồi quay lại giữa lần nữa, nấp sau một gốc cây, kiên nhẫn chờ A Sâm tới.

Dư Y thấy Ngụy Tông Thao bình an đi tới mục đích, rút cuộc có thể hít thở một lần nữa. Cô nắm chặt áo, có chút giận Ngụy Tông Thao tàn nhẫn. Một ngày trước anh sợ cô nguy hiểm, không từ mà biệt. Một ngày sau anh lại muốn dẫn cô cùng đi vào trong nguy hiểm. Làm sao anh có thể đối với cô như vậy?

Ngụy Tông Thao trốn ở sau gốc cây, khoảng cách quá xa, anh đã không thể nhìn thấy Dư Y. Thời gian trôi qua từng chút, khoảng chừng nửa giờ, anh rút cuộc nghe thấy bộ đàm phát ra âm thanh. A Sâm ở đâu kia nói: “Anh Ngụy, khói này là anh châm sao?”

“Thả thủ hạ của tôi ra ngay.” Ngụy Tông Thao nói vào bộ đàm: “Nếu không, anh không thấy được tôi.”

“VẬY Ạ? Nếu bây giờ tôi thả bọn họ ra, làm sao tôi biết được anh ở ngay tại nơi này?”

A Sâm nhìn trong rừng cây xa xa dâng lên khói dày đặc, hắn ta không nhanh không chậm đi về phía trước.

Dư Y ngừng thở, cô chú ý tới hơn mười người ở xa xa đi đến. Đầu của A Sâm cũng không rất cao, đứng ở giữa có chút cao ngất. Mười mấy tên lính đánh thuê mặc quân phục xanh lục, tay cầm súng trường, đi theo phía sau hắn ta. Ba người chú Tuyền thì bị bọn lính đánh thuê trói hai tay, toàn thân đầy bùn, vô cùng chật vật.

Ngụy Tông Thao nói: “Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu cà phê, dẫn theo mười ba tên thủ hạ.”

A Sâm nhìn về chỗ đóng lửa, đến gần từng bước một. Ngụy Tông Thao nói tiếp: “Tôi ở tại đây, anh thả bọn họ ra trước.”

A Sâm đi đến một nửa rồi đột nhiên ngừng lại, nhú mào nhìn bốn phía trên mặt đất, cười nói: “Nơi này có mìn hay không?”

Hắn ta cảm thấy kỳ lạ, đứng tại chỗ không hề di chuyển, bỗng nhiên gờ súng lục lên nhắm ngay chú Tuyền, nói: “Nếu anh thấy tôi, tốt nhất nhìn rõ hiện giờ họng súng của tôi chĩa vào ai. Tôi đếm tới ba, nếu anh không ra thì tôi liền nổ súng.”

Ngụy Tông Thao lạnh lùng nói: “Tôi cũng đếm tới ba, nếu anh không thả bọn họ ra, tôi lập tức rời đi. A Sâm, anh nên biết tôi là ai, anh cho là một mảnh rừng rậm như vậy có thể làm khó tôi?”

A Sâm do dự, cẩn thận quan sát phía trước. Đúng lúc này, hắn ta đột nhiên nhìn thấy xa xa có một bóng dáng xẹt qua, không biết lộ ra từ nơi nào, chạy nhanh về phía trước. A Sâm lập tức ra lệnh: “Nổ súng!” Lính đánh thuê ở phía sau đều gờ súng trường lên, hướng về bóng người phía trước bắn không ngừng. Chỉ chốc lát sau toàn bộ mười tên lính đánh thuê đều đi vào phạm vi rừng cây, đạn không ngừng bắn ra từ họng súng.

Số lính đánh thuê đông đảo, không cùng chạy trên một đường mà mười người tản ra, vừa bắn vừa đuổi theo không bỏ, bóng người trong rừng rối loạn. Đúng lúc này, một tên lính đánh thuê giẫm bước, còn chưa đi về phía trước thì mặt đất bỗng nhiên nổ “ầm” một tiếng, ánh lửa cùng khói dày đặc lập tức cuộn cuộn bốc lên. Trong khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại thì hai bên đồng thời truyền đến tiếng nổ, “đoàng đoàng” hai tiếng. Lính đánh thuê hét to, theo sau đó là thân thể chìm ngập trong đất đá nổ tung toé và khói dày đặc. Tất cả biến hoá này khiến ọi người bất ngờ, A Sâm cuống quít lui về phía sau, khiến cho hắn càng trở tay không kịp, dưới chân đột nhiên sủi lên viên đạn, bùn đất bắn lên, trên đùi hắn lập tức truyền đến đau đớn. A Sâm hét to một tiếng ngã xuống đất, gờ súng lục lên bắn loạn xạ. Ba tên lính đánh thuê lập tức nhìn bốn phía, nhanh chóng nổ súng khắp chung quanh.

Dư Y ghi nhớ lời nói của Ngụy Tông Thao: “Một khi mìn bị giẫm nổ thì em lập tức nổ súng về phía bọn chúng, giống như tối hôm qua. Đừng có sợ, cẩn thận đừng bắn trúng chú Tuyền, chú Tuyền và A Tấn là người thông minh, bọn họ sẽ thừa cơ chạy trốn.”

Dư Y không nhìn rừng cây, không thèm nghĩ tới cảnh tượng nơi đó nữa, trong đầu chỉ có lời nói của Ngụy Tông Thao. Thậm chí cô cũng không biết mình đã bắn bậy bắn bạ trúng A Sâm, cô chỉ biết rằng mình phải ngăn vị trí đầu súng cách xa bọn chú Tuyền ra. Lỗ tai cô rất đau, sức giạt của súng trường quá lớn đối với cô, hốc mắt cô dần dần ẩm ướt, miệng không ngừng niệm tên Ngụy Tông Thao. Cô cảm thấy rằng mình sắp sửa không chống đỡ nổi, nhịn không được muốn quay đầu nhìn về phía rừng cây, nhưng cô còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, cô mới nổ mấy phát súng. Ngụy Tông Thao đã nói anh sẽ tìm đúng tuyến đường nhanh chóng trở lại, anh không thể lưu lại nguy hiểm cho chính mình. Xa xa, dường như chú Tuyền và A Tấn đã có hành động, Dư Y không thấy rõ bọn họ đang làm cái gì, chỉ biết là bọn họ cấp tốc quật ra đằng sau, đánh về phía hai tên lính đánh thuê. Ngón tay cô đã cứng ngắc, họng súng không dám nhắm ngay người. Đúng lúc này, phía sau lưng đột nhiên ầm ập, Dư Y kinh ngạc quay đầu: “Ngụy Tông Thao!” Cô sửng sốt, dĩ nhiên không nhớ tới súng trường ở trong tay.

Súng trường bị người nhanh chóng đoạt qua. Người tới nằm sấp xuống đất, nhanh chóng nổ một phát súng. Chỉ nghe thấy một tiếng vang chói tai, xuyên qua mây đen trên đỉnh đầu, mưa phùn đang rơi. Dưới sườn

núi, A Sâm đã ngã xuống đất, ba tên lính đánh thuê còn lại đang đánh nhau cùng chú Tuyền và A Tấn. Súng trường liên tiếp bắn ra ba phát đạn, thành công bắn trúng hai người, đến khi bóp cò súng lần thứ tư thì rốt cuộc đạn trong súng trường đã hết.

Trần Chi Nghị quay đầu nhìn Dư Y với hai mắt đầm lệ mịt mù, nói: “Đừng sợ, anh đã báo với trợ lý Lâm.”

Ốt anh vẫn còn dán băng gạc, trên áo cùng ống quần đều bắn bùn, tươi cười sáng lạn. Nhìn thấy Dư Y rơi lệ, anh nắm lấy tay cô một chút, Dư Y đột nhiên rút ra, đứng lên nhìn về phía rừng cây xa xa. Nơi đó có một làn khói dày đặc, đâu còn có thể nhìn thấy bóng dáng của Ngụy Tông Thao.

Dưới sườn núi, cả ba tên lính đánh thuê ngã xuống đất, A Tàn và chú Tuyền thở hồng hộc, vừa nhìn quanh bốn phía tìm người bắn lên vừa mở trời cho Trần Nhã Ân, bỗng nhiên chợt nghe người nào đó la lớn: “Nhanh đi tìm A Tông, nhanh đi tìm A Tông!”

Ba người chú Tuyền ngẩng đầu mạnh theo tiếng la, thấy trên sườn núi có một bóng người nhỏ xinh, dường như đang giẫy dụa hướng về phía chân núi, bên cạnh có một người đang ôm lấy cô, không cho cô đi. Chú Tuyền bỗng nhìn về phía rừng cây, hô lên: “Tìm anh Ngụy nhanh lên!”

Không ai biết khói dày đặc dưới rừng kia là như thế nào, cũng không biết là có còn mình chôn chưa nổ hay không.

Sức sát thương của mìn rất lớn, sườn núi tựa như bị chấn động, bầu trời u ám, chú Tuyền quyết định thật nhanh: “Các người mang cô Dư rời đi, tôi đi tìm ông chủ!”

A Tấn cũng hô lên: “Các người đi trước đi, tôi đi tìm người!”

Anh ta và chú Tuyền, hai người đều ở lại, thề sống chết cũng phải tìm ra Ngụy Tông Thao. Dư Y còn đang ở trên sườn núi, không chút nghĩ ngợi muốn xông xuống, Trần Chi Nghị ôm chặt lấy cô, Dư Y quát to: “Anh buông tay ra cho tôi, anh buông tay ra cho tôi, có nghe hay không!”

Trần Chi Nghị hung hăng dùng sức: “Không buông!”

Anh phải lập tức mang Dư Y rời khỏi nơi này. Anh thật vất vả chạy từ bệnh viện tới, thật vất vả mới có thể dựa theo làn khói tìm được Dư Y, dù thế nào đi nữa cũng không bằng lòng buông tay. Làn khói dày đặc kia ngăn cách Dư Y, từ nay về sau không còn có sự tồn tại của Ngụy Tông Thao.

Giờ phút này Dư Y cực kỳ hận Trần Chi Nghị. Anh ta rõ ràng biết đầu sỏ phía sau là A Sâm, rõ ràng biết mục đích của A Sâm, nhưng cố ý không làm cái gì cả, muốn cho Ngụy Tông Thao đi tìm cái chết. Dư Y nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh ấy chết tôi cũng sẽ không yêu anh!”

“Không cần!” Ánh mắt Trần Chi Nghị đỏ kè, có lẽ là bị khói trong rừng cây hun, đốt đi mặt nạ dịu dàng của anh ta. Một tháng trước, khi anh điều tra Quách Quảng Huy đã điều tra được mục đích của A Sâm. Anh chính là muốn Ngụy Tông Thao đi chịu chết, thì sao chứ, anh chỉ cần lưu lại Dư Y. Về mặt của Trần Chi Nghị tàn nhẫn, lực ôm lấy Dư Y càng tăng thêm: “Anh không cần em yêu anh, anh chỉ muốn em đi theo anh!”

“Tôi điên rồi mới đi theo anh...Đừng...” Dư Y đột nhiên bị anh ta hôn lấy, mắt trợn trừng không dám tin. Qua hai giây, cô lập tức phản ứng lại, hai tay để ở ngực anh ta lập tức dùng sức. Trần Chi Nghị chưa bao giờ dữ như vậy, muốn cắt đứt miệng của cô. Giờ phút này trong đầu anh ta trống rỗng, quên Dư Y vì ai mà đến Singapore, vì ai mà đến Campuchia, cũng quên là Dư Y vì ai mà liều chết muốn xông vào khu rừng rậm này. Anh ta chỉ nhớ rõ vài phút trước đây Dư Y nằm sắp ở trong bụi cỏ, một cô gái được nuông chiều từ bé, vậy mà ăn mặc lôi thôi như thế, bò lếch ở nơi rần rết thường hay lui tới như thế này, sử dụng súng trường, thứ mà vốn cả đời cô ấy cũng không thể nào đụng tới. Những thứ này cô ấy chỉ là vì một người, vì Ngụy Tông Thao kia, không phải vì anh. Anh bảo hộ cô nhiều năm như vậy, yêu cô cả đời, cô cười anh cũng cười, cô khóc anh đau lòng. Anh thậm chí muốn dâng cả bầu trời cho cô, muốn hai tay dâng lên mạng của chính mình, nhưng mà cô tâm tâm niệm niệm chỉ có người đàn ông kia.

Dư Y liều mạng giẫy dụa, môi đã phát đau, hai chân lảo đảo tựa như có thể ngã xuống sườn núi bất cứ lúc nào. Hương vị trong miệng rất xa lạ, Trần Chi Nghị không hề bận tâm cô đau hay không. Nước mắt Dư Y tiếp nối, hai tay ra sức đánh đấm, giữa hỗn loạn đột nhiên nghe thấy một tiếng rống to: “Buông cô ấy ra!”

Dư Y ngẩn ra, bỗng chốc dừng tất cả động tác, ngay cả Trần Chi Nghị cũng ngừng lại. Hai người cùng quay đầu thì thấy dưới sườn núi có một người đàn ông đứng dựa vào vách núi, trên người lờ lờ rách thếch, đứng cũng không vững, sắc mặt xanh mét. Bọn chú Tuyền hô lớn: “Anh Ngụy!”

Dư Y đẩy mạnh Trần Chi Nghị ra, cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, tất cả đều tập trung ở dưới chân. Cô nhanh chóng chạy xuống sườn núi, dưới chân liên tục trượt, trong lòng trong mắt đều là người đàn ông ở dưới sườn núi kia.

Về mặt Ngụy Tông Thao bình tĩnh, nhưng động tác thì đi trước về mặt một bước, lập tức đi về phía Dư Y. Chưa đi được vài bước thì anh đã giang hai tay ra, bị quán tính xông tới mà lui về sau một bước.

Anh đứng không được vững vàng như bình thường, nhưng Dư Y cảm thấy anh cao lớn hơn bất cứ lúc nào. Hai cánh tay cô đang run rẩy, ôm chặt lấy Ngụy Tông Thao, Ngụy Tông Thao cũng ôm chặt cô. Sau lưng bị lực nổ của mìn đánh rách da, đang chảy máu nhưng anh lại không có cảm giác đau đớn gì, môi không ngừng chạm vào đỉnh đầu Dư Y. Anh đã rất sợ hãi, thiếu chút nữa là đã ngã xuống vách núi kia, tiếng nổ không ngừng ở sau lưng, anh chạy dựa theo tuyến đường mình đã vạch ra, trong đầu luôn nghĩ tới Dư Y. Anh vòng một vòng lớn, rốt cuộc vẫn bị lực nổ đánh té ngã trên đất, ngay cả một câu cũng nói không ra.

Sống lại từ trong cái chết, mất rồi lại được, chắc hẳn chính là cảm giác này. Nhưng Dư Y còn chưa kịp cảm ơn trời thì bỗng nhiên biến cố xảy ra.

Một tiếng “đoàng” vang lên, phía trước xuất hiện năm người, mỗi người tay cầm súng trường, người cầm đầu chính là người đã lâu không thấy, Lý Tinh Truyền. Giờ phút này, Lý Tinh Truyền quần áo rách bươm, rất là nhếch nhác, hắn ta đến gần liền giơ súng lên trước bắn A Tán một phát. Cánh tay A Tán bị bắn trúng, nháy mắt súng trường rơi xuống. Chú Tuyền ở bên kia lập tức nổ súng về phía Lý Tinh Truyền, nhưng mà khẩu súng trường này của tên lính đánh thuê lại không có viên đạn nào, tiếp theo sau đó thì trên đùi đau đớn, chú Tuyền đột nhiên đau kêu lên một tiếng ngã xuống đất.

Lý Tinh Truyền hung ác nhìn về phía Ngụy Tông Thao, giơ súng lục lên nhắm ngay anh: “Không ngờ là tôi còn sống phải không?”

Hắn ta vốn đi theo sau Ngụy Tông Thao tiến vào rừng rậm, kết quả mới vừa đi không bao lâu thì hắn và bốn tên thuộc hạ liền gặp phải lính đánh thuê. Hắn ta trốn suốt một đêm, thiếu chút nữa là chết ở trong rừng rậm này rồi. Mới vừa rồi, hắn ta nhìn thấy nơi này có khói bốc lên nên đã mạo hiểm tới đây tìm hiểu, không ngờ tới lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngụy Tông Thao nhanh chóng kéo Dư Y đến phía sau mình. Lý Tinh Truyền bỗng cười lên: “Đường đường là ông chủ Ngụy, thế nhưng lại không để ý đến sự an nguy của mình, chần ỏ trước một người phụ nữ, thú vị thật.”

Hắn ta thu hồi súng lục, tràn đầy hứng thú nói: “Cô Dư, chúng ta lại gặp mặt, không bằng cùng ôn lại chuyện xưa?” Súng lục trong tay hắn xoay vòng, hắn ta lại đột nhiên chìa họng súng vào Ngụy Tông Thao: “Nếu không muốn ôn chuyện thì người đàn ông của cô sẽ chịu khổ!” Hắn vừa dứt lời thì lập tức bóp cò, “đoàng” một tiếng, một viên đạn nhanh chóng bắn vào đùi Ngụy Tông Thao. Thân mình Ngụy Tông Thao lảo đảo một chút, Dư Y sợ hãi kêu lên: “A Tông!”

Lý Tinh Truyền lộ vẻ thất vọng: “Cô Dư thật sự nhẫn tâm, lúc trước tôi cứu cô ra từ trên giường của người khác, nhưng cô lại vong ân phụ nghĩa như vậy, chỉ gây ra ở trên giường của một một tiếng đồng hồ.” Hắn ta lại cười cười: “Tiếc là tôi đối với cô Dư nhớ mãi không quên, hiện giờ còn nhớ rõ thân thể của cô, muốn cùng cô ôn lại chuyện, không bằng ngay tại trước mặt anh Ngụy đây?”

Bốn tên tùy tùng ở phía sau cười vang. Dư Y giận không sao kềm nén được, trên cổ tay đột nhiên căng thẳng. Màng tang của Ngụy Tông Thao đỏ mẫm, anh nhéo tay cô một cái. Đầu kia bỗng nhiên có người mở miệng: “À, xem ra lời nói của đàn ông cũng không thể tin.”

Người nói chính là Trần Nhã Ân, tuy rằng có vẻ nhếch nhác, nhưng vẫn xinh đẹp cao ngạo như trước. Cô bị Lý Tinh Truyền ném sang một bên hồi lâu, giờ phút này rốt cuộc mở miệng. Lý Tinh Truyền cười lớn: “Không, những lời tôi nói với em là sự thật!” Hắn ta nhìn về phía Ngụy Tông Thao, cười nói: “Anh Ngụy nhất định không ngờ rằng người phụ nữ của anh đã đi theo tôi. Bây giờ tôi muốn bạn gái của anh cũng đi

theo tôi, tôi muốn từ từ tra tấn anh, cho anh nhìn thấy lòng của anh chảy máu đến chết, mà bạn gái của anh sẽ khoan khoái ở dưới thân tôi!”

Trần Nhã Ân chậm rãi đi về phía hắn ta, khoé miệng mỉm cười, dĩ nhiên vẫn có chút không vui: “Lý Tinh Truyền, nói như vậy, anh nhất định muốn làm trò trước mặt tôi?”

Lý Tinh Truyền nhanh chóng túm cô ta qua, kéo cô vào trong ngực, đang muốn trấn an vài câu thì đột nhiên cảm thấy trên tay cứng đờ, bị người bóp chặt, theo sau đó thì súng lục rời khỏi tay hắn ta. Trần Nhã Ân đang ở trong ngực đột nhiên lui về sau một bước, giờ súng nhắm ngay hắn ta, lạnh lùng nói: “Kêu người của anh buông súng xuống!” Toàn bộ chỉ trong chớp mắt.

Lý Tinh Truyền không dám tin: “Nhã Ân?”

Còn chưa nói xong thì Ngụy Tông Thao ở xa xa đột nhiên mở miệng: “Nhã Ân, lui lại đằng sau một bước.”

Trần Nhã Ân thế nhưng nghe lời, lui lại đằng sau một bước, giữ khoảng cách an toàn với Lý Tinh Truyền. Ngay cả Dư Y cũng không hiểu, cô đỡ lấy Ngụy Tông Thao, không khỏi nhìn về phía Trần Nhã Ân.

Lý Tinh Truyền giận tái mặt: “Cô phản bội tôi?”

Trần Nhã Ân giống như nghe chuyện nghìn lẻ một đêm, cười nói: “Cho tới bây giờ tôi cũng không có phục thù thì làm sao nói đến phản bội. Anh cố ý gọi điện thoại đến quầy bar, mưu tính Ngô Văn Ngọc, để cho cô ta hãm hại cô Dư, tự cho là thần không biết quỷ không hay, nhưng không biết rằng anh Ngụy đã sớm có suy tính.”

Sau khi Ngô Văn Ngọc bị mang đi Geylang, Ngụy Tông Thao lại phái Trang Hữu Bách đến một lần nữa. Lần này Trang Hữu Bách mang theo hình của Lý Tinh Truyền đưa cho Ngô Văn Ngọc nhận dạng. Lúc trước đúng là Lý Tinh Truyền gọi rượu, cô ta mới nghe được Smith nói với bạn của mình là ông ta có hứng thú với Dư Y.

Trần Nhã Ân nói: “Anh muốn oan uổng tôi, nhưng đã tính sai lầm một bước. Anh muốn làm hại cô Dư, gây chia rẽ quan hệ của tôi và anh Ngụy, kêu tôi làm phản. Anh Ngụy lúc này mới tương kế tựu kế.”

Mỗi một lần đối đầu với nhau đều là biểu hiện cho Lý Tinh Truyền xem. Các loại tin tức đều có thể truyền tới tai Lý Tinh Truyền. Bọn họ giấu diếm mọi người là vì đề phòng giờ phút này.

Lý Tinh Truyền nghiêng răng nghiêng lợi, tiến lên một bước: “Cô cho là cô lấy súng chĩa vào người tôi thì cô sẽ sống? Bọn họ vẫn có thể nổ súng như thường!”

“Chúng ta đây sẽ cùng chết chung!”

Trần Nhã Ân vừa dứt lời, đột nhiên nghe thấy Ngụy Tông Thao hô: “Nhã Ân, lui về phía sau!”

Nhưng đã không kịp rồi, ngay khi anh hô lên hai chữ cuối cùng thì Lý Tinh Truyền tiến nhanh lên một bước, rút cuộc phá bỏ khoảng cách an toàn. Hắn ta nhanh chóng bắt lấy cổ tay Trần Nhã Ân, vặn một cái, hòng súng hướng lên trên, viên đạn bắn lên trên trời. Bốn tên tùy tùng ở phía sau lập tức nhắm hòng súng ngay Ngụy Tông Thao và Dư Y. Nhưng vào giây phút đó đột nhiên liền nghe một tiếng “đoàng”, đầu của một tên tùy tùng bị vỡ tung, máu lập tức chảy ra. Trong lúc mọi người còn chưa có phản ứng lại thì đạn liên tiếp được bắn về phía trước. Lý Tinh Truyền giữ chặt lấy Trần Nhã Ân chắn ở trước người, vừa lùi về phía sau vừa nhắm hòng súng về phía nơi đạn phát ra. Hắn ta vừa thấy liền kinh hãi, thế nhưng lại là Trần Chi Nghị!

79. Chương 79: Đĩa Cd Bí Ẩn

Ngay lúc Lý Tinh Truyền xuất hiện, Trần Chi Nghị đã lặng lẽ núp đi. Không ai ngờ nửa đường anh lại đánh ra, giờ phút này sắc mặt của anh xanh xám, mắt long lên, tựa như muốn Lý Tinh Truyền ‘thiên đao vạn quả’, không hề để ý tới viên đạn của đối phương đang phóng tới nơi này.

Sức bắn xa của súng lục không bằng súng trường, Lý Tinh Truyền kéo Trần Nhã Ân lui về phía sau. Ba tên tùy tùng còn lại, hai người ngã xuống đất, một người che chở hắn. Trần Nhã Ân ra sức giãy dụa, Lý Tinh

Truyền nhanh chóng ném cô ra, quay người ra sau bỏ chạy. Tiếng đầu súng ở sau lưng càng ngày càng vang, đạn tựa như dùng không hết. Trần Chi Nghị đuổi theo phía trước, từng phát súng rồi lại từng phát súng, bức Lý Tinh Truyền lui vào trong rừng rậm. Đạn của Lý Tinh Truyền đã dùng hết, đạn ở sau lưng bắn xẹt qua hai má của hắn ta. Hắn ta sợ tới mức tè ra quần, nghiêng ngả lão đảo chạy về phía trước, hoàn toàn không biết mình đã chạy vào bên trong làn khói dày đặc.

Rừng rậm gần ngay trước mắt, Trần Chi Nghị đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Dư Y ở xa xa, tầm mắt cùng chạm vào với Dư Y.

Cô gái này, mắt trừng lớn nhìn về nơi đây, rốt cuộc cũng biết khấn trương và sợ hãi vì anh, trong mắt không hề chỉ có Ngụy Tông Thao, sẽ không chỉ nhìn Ngụy Tông Thao mà đẩy anh ra. Anh không cho phép cô bị tổn thương, ai cũng không thể vũ nhục cô, khinh bạc cô. Anh yêu cô còn hơn chính mạng sống của mình, từ lúc hai mươi một tuổi cho đến ba mươi hai tuổi, anh luôn sống vì cô.

Trong đời của mỗi người đều có một sự cố chấp nào đó, mà sự cố chấp của anh gọi là Dư Y.

“Ầm...Ầm...” Cả rừng cây giống như bị nổ banh ra, khói dày đặc nổi lên, ùn ùn kéo đến, mặt đất đều chấn động, mây đen bao phủ khắp bầu trời, mưa như trút nước.

Dư Y không dám tin nhìn luồng khói dày đặc ở phía kia, há hốc miệng, toàn thân đều run rẩy. Cô nghe thấy mình đang niệm: “Trần Chi Nghị... Trần Chi Nghị...”

Trần Chi Nghị không thấy nữa, biến mất trong làn khói dày đặc. Ngọn núi này giống như muốn sụp xuống, cô không nhìn thấy cái gì cả, không nghe thấy cái gì cả, trong mắt rốt cuộc chỉ còn lại Trần Chi Nghị. Cô hoàn toàn không biết đất đá ở trên đầu đang rơi xuống, bên cạnh có người hô to: “Nhất Nhất...”

Trong nháy mắt, trời đất mịt mù, cô bất tỉnh nhân sự.

Không khí loãng, trên người rất nặng, Dư Y giống như bị tảng đá lớn đè, có chút không thở nổi. Cô dường như có thể nghe thấy tiếng mưa rơi tầm tã, bên tai còn có một ít tiếng gầm rú, có người nhỏ giọng nói: “Nhất Nhất, Nhất Nhất.”

Dư Y chậm rãi mở mắt ra, trước mắt là một mảnh tối đen. Nhận thấy được động tĩnh của cô, đối phương nói tiếp: “Nhất Nhất, em tỉnh rồi?”

Dư Y giật giật, phát hiện thân thể không thể động dậy, cô vô tri vô giác nói: “A... Tông?”

“Ừ.” Đúng là giọng nói của Ngụy Tông Thao, gần trong gang tấc, anh đang nằm trên người cô.

Dư Y không biết đã xảy ra chuyện gì, cô không lấy cánh tay ra được, cũng không thể động dậy chân. Ngụy Tông Thao thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích, bị lở đất khiến cho đất đá trôi, hiện giờ chúng ta ở trong khe nứt, có hai thân cây bị ngã, vừa khéo chặn tảng đá lại.”

Dư Y nhớ lại, bọn họ đang đứng ở dốc núi, sau lưng chính là vách núi, phía trước núi đang chấn động, cô nhìn thấy mây đen đầy trời và khói dày đặc.

Dư Y nghẹn giọng hỏi: “Anh có sao hay không?”

“Không sao.” Ngụy Tông Thao chống phía trên người cô, nói: “Anh có thể nghe thấy tiếng nói chuyện ở bên ngoài, em có nghe thấy không?”

Dư Y tĩnh tâm lại, tập trung lắng nghe, quả nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng người đang nói chuyện, nhất định là có người đang cứu họ.

Cô nói: “Em có thể nghe thấy.”

Đầu cô choáng váng nặng nề, nói một câu như vậy lại hơi khó mở miệng, mê man muốn ngủ, cô vừa muốn nhắm mắt lại thì trên môi mềm nhũn. Ngụy Tông Thao đưa lưỡi vào, hô hấp nhọt nhọt đưa vào cổ họng cô. Dư Y kêu lên một tiếng đau đớn, tỉnh táo lại. Ngụy Tông Thao nhỏ giọng nói: “Đừng ngủ nữa, anh rất sợ.”

Dư Y sửng sốt: “Hả?”

Ngụy Tông Thao tựa như dán vào hai má cô, cọ xát nói: “Đừng ngủ, đừng nhắm mắt lại ở trong này, anh muốn nghe thấy giọng nói của em, muốn nghe thấy tiếng hít thở của em.”

Hốc mắt Dư Y nóng lên, cố gắng duy trì ý thức: “Em không ngủ.” Dừng một chút, cô đột nhiên nhớ tới Ngụy Tông Thao bị thương: “Vết thương của anh... Bây giờ anh...”

“Anh không sao.” Ngụy Tông Thao cắt ngang cô: “Em đừng ngủ, anh sẽ không sao.”

Nhưng giọng nói của anh nghe thật suy yếu, lúc này Dư Y mới phát hiện, từ khi cô tỉnh lại, giọng nói của Ngụy Tông Thao vẫn luôn suy yếu như thế.

“Suy nghĩ cái gì vậy?” Ngụy Tông Thao muốn Dư Y mở miệng, không muốn cô giữ yên lặng.

Dư Y há miệng thở dốc, trong đầu là một mảnh trống rỗng. Trong bóng tối cô nhìn không thấy mặt của Ngụy Tông Thao, chỉ có thể nghe được giọng nói của anh, cô trả lời: “Nghĩ tới anh.”

Ngụy Tông Thao cười một tiếng: “Nhất Nhất, em thật xinh đẹp.”

Lần đầu tiên anh bị Dư Y hấp dẫn chính là bởi vì diện mạo của cô. Ở trong mưa, quần áo của cô trong suốt, thuần khiết không nhiễm một hạt bụi nào. Lâu rồi anh không có thấy qua thứ gì xinh đẹp như vậy, không ngờ trong một ngày đông tố ở một nơi như thế này, anh lại có thể nhìn thấy một cô gái nhỏ xinh đẹp thế này.

“Lần thứ hai nhìn thấy em, em đã thay đổi, lạnh như băng. Anh suy nghĩ, nếu ôm em vào trong xe thì có phải anh không cần mở máy lạnh hay không?” Ngụy Tông Thao dường như bắt đầu nói hươu nói vượn: “Lần thứ ba, anh nghĩ muốn em, có chút không khống chế được muốn em. Có biết là ngày đó anh có được em, có bao nhiêu hưng phấn hay không?”

Anh vốn không biết mình muốn có được cô đến như thế. Khi anh đi vào cô, đặt cô ở dưới thân tiến vào, mỗi một tế bào trên toàn thân đều đang kêu gào, thì ra anh lại muốn cô lâu như vậy.

Dư Y sợ hãi, khoé mắt dần dần chảy lệ: “A Tông, anh làm sao vậy?”

Ngụy Tông Thao không có trả lời, chỉ nói: “Anh muốn mang em về nhà, mang em đi gặp bố già. Anh sẽ cho em mọi thứ tốt nhất, sẽ không để cho em chịu một chút uất ức nào. Anh lớn tuổi hơn em nhiều, nhất định sẽ rời đi sớm hơn em...”

Dư Y vội vàng cắt ngang anh: “Em về nhà với anh, chúng ta kết hôn, em và anh đi gặp bố già. Năm đó em không có nhìn thấy anh, về sau, mỗi ngày em đều muốn nhìn thấy anh. Em muốn xem anh đối tốt với em, nếu anh dám để cho em chịu một chút uất ức nào thì em nhất định sẽ không để cho anh sống tốt.”

“Vừa rồi đất đá trôi, anh lớn tiếng gọi em, em không có nghe thấy, cũng không có nhìn anh.”

Ngụy Tông Thao đột nhiên chen vào nói, Dư Y sửng sốt, trong lòng giống như bị khoét một lỗ: “Em nhìn anh, em muốn nhìn anh.”

Ngụy Tông Thao cười nhẹ một tiếng, hơi thở càng ngày càng yếu: “Nhất Nhất, bỗng nhiên anh không biết, nếu anh chết, là muốn em tiếp tục sống hay là chết theo với anh.” Anh không để cho Dư Y trả lời, đột nhiên hôn lấy cô, truyền một chút dưỡng khí cho Dư Y. Giọng nói của anh không thể nghe thấy, nhưng Dư Y lại nghe rất rõ ràng.

“Anh yêu em, anh đi đâu đều muốn mang theo em.”

Dưỡng khí vẫn cuộn cuộn không ngừng truyền vào trong miệng Dư Y. Đến tột cùng là anh muốn đi đâu? Anh lại muốn mang Dư Y đi nơi nào? Anh không muốn hít thở tiếp tục sao? Không phải anh đã nói, anh đi đâu đều muốn mang cô đi sao?

Dư Y giãy khỏi cái hôn của anh, nước mắt đầy mặt: “Em yêu anh, Ngụy Tông Thao, em yêu anh!” Cô không cần anh hôn cô, dùng sức lắc đầu né tránh. Không khí càng ngày càng loãng, giống như ngay sau đó sẽ bị ngạt thở. Cô rất cuộc biết Ngụy Tông Thao đã xảy ra cái gì, trên người anh là một thân cây ngã, tất cả chung quanh đều là nước bùn cùng đá. Anh đang dùng mạng mình giữ lại một chút không gian cho cô, trên đùi anh còn đang chảy máu, anh vừa mới đi ra từ trong cơn nổ mạnh.

Anh kêu cô chờ ở trên sườn núi, anh nói anh sẽ lập tức quay lại, anh sẽ không để mặc cô ở lại trong hiểm nguy. Anh nói với Dư Y, cứu chú Tuyền anh sẽ mất bốn mươi phút, nhưng cứu cô, anh sẽ không chùn bước. Khi tảng đá rơi xuống, nước bùn cuộn trào mãnh liệt, anh thét lên ở bên tai Dư Y, đất cô chạy ra ngoài,

nhưng mà chân anh đang bị thương, thể lực cạn kiệt, rốt cuộc vẫn bị đất đá áp đảo. Thế nhưng anh đã bảo vệ Dư Y trước tiên, dùng lưng của anh, chống lên một mảnh trời cho cô.

Ngụy Tông Thao lại hôn lấy cô, lần này Dư Y không có kháng cự. Cô cố gắng nâng tay, muốn ôm anh một cái, nhưng một chút cũng không nâng lên được, hơi thở càng ngày càng yếu. Hơi thở lần này yếu đi, không nhận của Ngụy Tông Thao, Dư Y chuyển khí cho anh, cố gắng hôn lấy miệng của anh. Nhưng Ngụy Tông Thao giống như mất đi ý thức, không đáp lại chút nào.

Dư Y run giọng, khe khẽ, giống như nói mê: “Anh muốn dẫn em...”

Mưa đột nhiên tưới vào khe đất đá, xa xa có máy bay trực thăng, quân đội Campuchia đứng ở trên sườn núi bị sụp, có người hô to: “Tìm được rồi!”

Nửa năm sau, vào đầu mùa hè.

Rừng rậm hoàn toàn bị phong toả, đem thành cổ trở thành truyền thuyết. Căn cứ theo nguyện vọng của Quách Quảng Huy khi còn sống, khu giải trí Kim Huy sẽ được đưa vào dưới cờ của Thế giới giải trí. Lại có tin tức từ Campuchia truyền đến, Dư Y cúp điện thoại, đứng đó một lúc lâu rồi mới đi về phía giường bệnh, vừa mới tới gần đã bị người nào đó nhanh chóng kéo vào trong ngực.

Sáng sớm Ngụy Tông Thao mới vừa cạo râu, cố ý giữ lại râu lởm chởm, cọ trên mặt Dư Y. Dư Y nhắm mắt lại tránh né, nằm lên giường, nói: “Thi thể của mọi người đều được tìm thấy rồi chỉ còn lại một người...”

Ngụy Tông Thao hôn cô một ngụm: “Đừng nghĩ đến những người khác, anh dưỡng thêm nửa tháng nữa là có thể xuất viện, chúng ta lập tức kết hôn.”

Dư Y lườm anh một cái: “Ai muốn gả cho anh!”

“Mấy người chú Tuyền đã chuẩn bị cả rồi, trì hoãn nữa thì sẽ để cho A Trang giành trước một bước.” Ngụy Tông Thao vuốt vuốt tóc cô, cười nói: “Nửa tháng sau anh đi giáo đường, là ai nói muốn anh dẫn em theo?”

Anh muốn dẫn em theo, không bao giờ xa rời.

A Thành tốt nghiệp trung học, lần đầu tiên nhìn thấy thông báo tuyển dụng của Thế giới giải trí ở trên báo.

Bảng in của thông báo tuyển dụng rất nhỏ. Chính phủ Singapore không để ý tới lời phản đối của dân chúng, giải trừ lệnh cấm đánh bài. Thế giới giải trí trở thành sòng bài đầu tiên của Singapore, người chủ chính là bố già tiếng tăm lừng lẫy. Cậu ta muốn đến xin làm chia bài, nhưng lại vướng vào phản đối mãnh liệt của mẹ và chị.

“Bố già kia là ai? Ông ta là xã hội đen, tiền vào cũng không sạch sẽ, cái Thế giới giải trí kia cũng không phải là nơi tốt, mẹ không đồng ý cho con đi!”

Cuối cùng cậu ta vẫn đi. Cậu chưa từng thấy qua trường hợp thông báo tuyển dụng mấy ngàn người. Tại một toà nhà sáu mươi tầng còn chưa có kinh doanh, nơi nơi đều là người tới xin việc và viên chức bận rộn, cậu cũng không có cơ hội nhìn thấy bố già trong truyền thuyết. Cậu chỉ là một gã chia bài nho nhỏ, tầm thường, không có tiếng tăm gì.

Người chia bài không được phép tham gia đánh bài. A Thành học không giỏi, nhưng đối với đánh bài thì rất có hiểu biết. Thấy phần nhiều là vùng tiền như rác, hơi một tí là cờ bạc ngàn vạn, cậu ta bật lên ý nghĩ, lén cùng bạn bè đi sòng bạc ngấm một lần. Từ đó về sau càng không thể vãn hồi, mỗi ngày cậu ta đều nghiên cứu thuật cờ bạc, trong thời gian nửa năm đã đem người thân dọn ra khỏi căn nhà rẻ tiền, vào ở căn nhà xinh đẹp. Cũng vì vậy mà cậu ta gặp phải tai hoạ bất ngờ, bọn tay chân của sòng bạc ngấm đã giơ mã tấu lên với cậu ta. Cậu ta nhắm mắt lại, nghĩ tới mình sẽ bị đầu rơi xuống đất, đột nhiên chợt nghe thấy có người nói: “Tôi tên là Trang Hữu Bách, đây là danh thiếp của tôi.”

A Thành mở mắt ra, chỉ thấy một người đàn ông đứng trong con hẻm. Tên du côn sau khi hết sững sốt thì lập tức chạy lên tiếp nhận danh thiếp, rất cung kính đối với anh ta, mà sau khi người đàn ông này nhìn cậu một cái liền xoay người ngồi vào một chiếc xe hơi.

Thật lâu về sau, A Thành hỏi Trang Hữu Bách, Trang Hữu Bách nói với cậu ta: “Lúc ấy tổng giám đốc Ngụy đang ngồi ở phía sau, anh ấy vốn đã sớm thấy cậu bị người ta đánh, chờ đến khi bọn họ sắp muốn chém cậu thì anh ấy mới bảo tôi xuống xe.” Anh ta quan sát A Thành: “Tổng giám đốc Ngụy nói phải kèm chế lòng hăng hái của cậu, người trẻ tuổi không thể quá cuồng vọng.”

Thật ra, khi đó Ngụy Tông Thao cũng mới hai mươi lăm tuổi, anh cũng là một người trẻ tuổi. Nhưng lần đầu tiên A Thành nhìn thấy anh thì ngay cả hai mắt cũng không dám nâng lên, tiếng nói cũng không dám phát ra. Cậu ta chưa bao giờ gặp qua một người đàn ông như vậy, còn trẻ như thế mà đã có sự bình tĩnh vượt xa cả người cùng lứa tuổi, ánh mắt nham hiểm lạnh lùng, cho tới bây giờ, trên mặt cũng không có vẻ cười.

Cậu ta cũng là lần đầu tiên biết, hoá ra người chủ thật sự của Thế giới giải trí là một người đàn ông chỉ lớn hơn cậu ta có vài tuổi.

Cậu ta bị giới giải trí khai trừ, Trang Hữu Bách đưa cậu ta cùng người nhà đến Malaysia, dẫn cậu đến trước sông bài lớn nhất ở Malaysia, nói: “Vào trong đó làm việc, học tập kinh nghiệm của người khác thật tốt, khi nào học xong thì lại quay về Singapore.”

A Thành không biết sau đó người của sông bạc ngầm ra sao, từ đó cậu ta sinh hoạt ở Malaysia. Một lần ở chính là hai năm, hai năm sau, cậu ta ghi danh tham gia đại hội vua bài, thắng một đường vào vòng trong, nhưng khi sắp tới trận chung kết thì bị Trang Hữu Bách kêu dừng lại.

Lần thứ hai cậu ta gặp được Ngụy Tông Thao, đứng ở bên cạnh anh, không lên tiếng, nhìn tỉ vi trực tiếp trận thi đấu vô cùng long trọng ở Las Vegas. Đang trong lúc hồi hộp thì Ngụy Tông Thao trầm giọng nói: “Người đang thi đấu kia tên là Lý Tinh Truyền, cậu đấu tay đôi với hắn ta cũng không thắng được.” Dừng một chút, anh lại nói: “Dừng thi đấu lại, tôi dạy cho cậu.”

Lần đầu tiên A Thành chân chính hiểu biết thuật đánh bài. Bài tây giống như có sinh mệnh, biến đổi linh hoạt ở trong tay Ngụy Tông Thao. Cũng là lần đầu tiên cậu ta thật sự bị nhục, cậu ta còn chưa có ra bài, Ngụy Tông Thao đã nói ra lá bài mà ngón tay cậu ta chỉ.

Từ đó về sau, A Thành có một đối tượng nguyện trung thành với. Người đàn ông này đã cứu cậu ta từ hố lửa ra, không để cho cậu ta tiếp tục bị tiền bạc che mờ hai mắt, bị khí phách hăng hái của tuổi trẻ huỷ diệt nửa đời sau. Cậu ta trung thành và tận tâm đối với Ngụy Tông Thao, cùng A Tấn và Trang Hữu Bách xưng anh em, đối với chú Tuyền là bậc trên thì kính trọng lễ phép. Bốn người bọn họ đi theo Ngụy Tông Thao, đứng ở hậu trường của Thế giới giải trí.

A Tấn làm phân tích kỹ thuật, lấy tư liệu của khách đánh bài quan trọng. Trang Hữu Bách đại diện bàn bạc thương lượng, đem vào từng cái từng cái hợp đồng làm ăn hạng nhất. Chú Tuyền thì mỗi tháng đều phải lái máy bay đưa đón khách quý. Còn cậu thì chăm chỉ nghiên cứu thuật cờ bạc, đứng trước màn hình theo dõi, tóm gọn những tay giở trò gian lận.

Thế Giới giải trí giống như lớn mạnh trong một đêm, khiến kẻ khác nghe tiếng đã sợ vỡ mật.

A Thành vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, ngoài đánh bài và nấu nướng, thì cậu ta cũng thích xem phim truyền hình. Người nam diễn viên trong phim truyền hình có sự nghiệp thành công, đồng thời bên người cũng thu hoạch được một người vợ, nhưng mà qua nhiều cái tết như vậy, cậu ta chưa bao giờ thấy phụ nữ ở bên cạnh Ngụy Tông Thao.

À, không đúng, dì Hoa coi như là phụ nữ.

Lại suy nghĩ một chút, rốt cuộc A Thành nghĩ tới Trần Nhã Ân. Ngoại trừ dì Hoa, Trần Nhã Ân là người phụ nữ duy nhất dám kêu Ngụy Tông Thao “A Tông”, cũng là người phụ nữ duy nhất biết rõ cuộc sống của Ngụy Tông Thao.

Trước kia Trần Nhã Ân là ngôi sao, sau đó thì trở thành phụ tá đắc lực của bố già, mặc dù chức vụ thấp, nhưng quyền lực cũng không nhỏ. Anh nghe được một ít lời đồn đãi vô căn cứ – nhân viên sông bạc nói Trần Nhã Ân là vị hôn thê của ông chủ, cũng có người nói thật ra là cô ta bò lên giường của bố già. A Thành biết rõ chân tướng, bao nhiêu lần đều muốn nói với người khác – Trần Nhã Ân chính là có năng lực

xuất sắc mới được bố già nhìn trúng. Nhưng cậu sợ càng bơi càng đen, cuối cùng cậu vẫn thật vất vả nhìn xuống.

Cậu cảm thấy rằng Trần Nhã Ân rất thích hợp làm Ngụy phu nhân. Trần Nhã Ân có tài có mạo, tốt nghiệp trường nổi tiếng, sinh hoạt cá nhân có ý tứ chừng mực, cách cư xử đoan trang khéo léo, làm việc thường phạt công bằng. Một người phụ nữ như vậy tựa như không có khuyết điểm gì, và quan trọng nhất là, cô ta toàn tâm toàn ý với Ngụy Tông Thao, trung thành đồng thời sùng bái.

Có đôi khi A Thành cũng muốn nói chuyện yêu đương. Cậu không hiểu, một người phụ nữ như vậy hiện ra ở trước mặt Ngụy Tông Thao, thế nhưng Ngụy Tông Thao cũng không thèm nhìn tới? Cậu biết rằng tất cả mọi người bề bộn nhiều việc, Thế giới giải trí cần phải củng cố nền móng vào giai đoạn đầu, giai đoạn giữa thì phải mở rộng kinh doanh, giai đoạn cuối thì muốn đánh đổ đối thủ. Vài năm nay, tất cả mọi người không có thời gian nhìn tới phụ nữ, không riêng Ngụy Tông Thao, ngay cả Trang Hữu Bách và A Tấn cũng không có đi hẹn hò, thậm chí ngay cả chú Tuyên cũng không có thời gian đi tìm mùa xuân thứ hai. Nhưng mà Trần Nhã Ân thì khỏi cần phải tìm kiếm, cô ta rõ ràng luôn luôn bên cạnh Ngụy Tông Thao, chẳng lẽ Ngụy Tông Thao không cần giải quyết nhu cầu sinh lý?

A Thành vừa dọn dẹp căn nhà lớn ở đảo Sentosa, vừa không ngừng suy nghĩ, ánh mắt không khỏi nhìn về phía tủ ti vi, không biết bên trong có thể cất giấu đĩa phim gì hay không?

A Thành lắc lắc đầu, ra lệnh bản thân mình không thể bắt kính với Ngụy Tông Thao, kết quả là trong tủ ti vi không có phát hiện cái gì bất thường. Ngược lại, cậu phát hiện máy tính trong phòng làm việc lòi ra một đĩa CD.

Một gian phòng lớn như thế, đây là đĩa phim duy nhất hiện ra, A Thành cảm thấy rất kỳ lạ. Trước kia rõ ràng không có nhìn thấy đĩa CD nào cả, cái đĩa này xuất hiện khi nào? Cậu ta nhớ rõ trước đó không lâu, Ngụy Tông Thao mới đi Campuchia đón bố già về, cánh tay của bố già bị súng bắn bị thương, chắc là Ngụy Tông Thao không có rảnh rỗi đi mua đĩa phim xem. A Thành thu dọn sạch sẽ bàn làm việc, đem đĩa phim và tài liệu cùng để sang một bên.

Kết quả là bàn làm việc ngăn nắp không được nghênh đón khen ngợi của Ngụy Tông Thao, mà A Thành suýt nữa bị Ngụy Tông Thao dọa cho vỡ mặt.

Nửa đêm, A Thành còn đang ngủ ở trong nhà thì nhận được điện thoại của Ngụy Tông Thao. Xém chút nữa là cậu ta té xuống giường, quần áo cũng không kịp mặc chỉnh tề, cậu liền đến căn nhà lớn, nghênh đón cậu chính là khuôn mặt lạnh lùng của Ngụy Tông Thao.

Ngụy Tông Thao chỉ vào đĩa CD ở bên cạnh tài liệu, lạnh lùng nói: “Đã động qua?”

A Thành gật gật đầu: “Vâng.”

Cậu thành thật như thế, cũng không ngờ sắc mặt của Ngụy Tông Thao trầm xuống, ánh mắt hung ác đáng sợ. Lần đầu tiên ở bên ngoài bàn đánh bài, A Thành phản ứng nhanh nhẹn, lập tức dè dặt giải thích: “Tôi đem nó từ bên cạnh máy tính tới bên cạnh xấp tài liệu...Không có xem...”

Về hung dữ biến mất trong nháy mắt, Ngụy Tông Thao nói nói cà vạt, lúc này mới lộ ra mềm mỏng, phát phát tay kêu cậu trở về. A Thành thở ra, tay chân cứng ngắc rốt cuộc có thể nhúc nhích. Lúc đóng cửa phòng lại, cậu nhìn thấy Ngụy Tông Thao mở máy tính lên, nhét đĩa vào. Bên trong đến tận cùng là cái gì mà nửa đêm rồi anh ta vẫn còn muốn xem?

Đĩa CD này đã quấy nhiễu lòng A Thành ngứa ngáy. Vài năm sau đó, mấy người bạn họ chạy ngược chạy xuôi khắp nơi trên thế giới, mỗi lần trở lại Singapore là A Thành lại có thể nhìn thấy đĩa CD kia. Chỉ bất quá về sau này, đĩa CD đó bị bỏ vào trong ngăn kéo, vị trí không hề thay đổi, tựa như bị người ta quên đi.

Cho đến khi bọn họ từ Trung Quốc trở về...

80. Chương 80: Đĩa Cd Bí Ẩn

Chuyển ngữ: Pussycat

A Thành từng sinh sống ở Trung Quốc, cho nên tiếng Hoa của cậu nói không tệ, nghe không ra khẩu âm Singapore. Trước khi đi Trung Quốc, cậu còn cố ý xin Trang Hữu Bách chỉ dạy qua văn hoá Trung Quốc. Trang Hữu Bách suy nghĩ một chút, chỉ nói hai chữ: “Mặt chuột.”

Mặt chuột, A Thành dĩ nhiên hiểu biết, nhưng mà cậu càng thích chơi bài tây hơn.

Bốn người bọn họ theo Ngụy Tông Thao đi Trung Quốc, kể trước người sau không hề có lý lịch Singapore. A Thành ít nhiều biết một chút về thân thế của Ngụy Tông Thao, cậu thông cảm đồng thời càng thương hại cho tập đoàn Vĩnh Tân hơn, không biết tập đoàn này còn có thể giữ lại được bao lâu.

Nửa năm trước, Ngụy Tông Thao như là vừa làm vừa chơi, ngẫu nhiên đến tập đoàn Vĩnh Tân lay động một chút. Người cô của anh trước mặt là một người, sau lưng là một người khác. Chú của anh thì mặt người dạ thú.

A Thành cảm thấy từ “Mặt người dạ thú” này dùng cũng không thích đáng, nhưng cậu ta cũng không có sửa lại. Cậu tiếp tục chăm sóc cho ăn uống hằng ngày của Ngụy Tông Thao, thỉnh thoảng còn có thể đi công tác ra nước ngoài, hoặc là quay về Singapore một chuyến. Tóm lại, xuất nhập cẩn thận, giấu diếm chân tướng nhiệm vụ.

Sau đó Ngụy Tông Thao cần một phát súng cho ông Robin, kế hoạch rốt cuộc bắt đầu.

Trước đó, Trang Hữu Bách đã liên lạc với người đáng tin cậy, thuê một căn nhà ở Nho An Đường. Nguyên bản của kế hoạch là chờ cho sau khi Ngụy Tông Thao dàn dựng “Ngụy Khải Nguyên hãm hại Ngụy Tông Thao”, thì Ngụy Tông Thao tới nơi này “tránh né” thuận tiện nghỉ dưỡng. Nhưng mà một phát súng đỡ cho ông Robin này đã đem lại hiệu quả càng thêm rõ rệt, kế hoạch được tiến hành sớm. Ngụy Tông Thao xử lý vết thương qua loa, muốn nắm lấy thời gian chạy tới Nho An Đường.

Đêm giao thừa, bọn họ ăn được một chén canh chân gà đậu phộng.

A Thành từng tự kiểm điểm, có phải tay nghề bếp núc của mình không giỏi hay không, cho nên Ngụy Tông Thao cần một cô đầu bếp nhỏ.

A Tán và Trang Hữu Bách nhìn cậu giống như là đang nhìn người ngoài hành tinh. A Thành vốn cũng không lý giải được ý nghĩa của hai luồng ánh mắt này, cho đến về sau cậu mới hiểu được – cậu vĩnh viễn không thể thay thế được cô đầu bếp nhỏ này. Bởi vì nếu Ngụy Tông Thao muốn cậu đi làm việc của cô đầu bếp nhỏ này thì cậu sẽ chết không khuất phục!

Cậu là một người đàn ông chân chính đó. Tuy rằng dì Hoa luôn trêu chọc bọn họ, nhưng mọi người luôn rõ ràng, cậu là một người đàn ông chân chính. Cho nên không phải là cậu nên thấy may mắn vì Ngụy Tông Thao là một người đàn ông bình thường?

Cậu nhớ rõ có một ngày, Trang Hữu Bách và A Tán còn chưa có quay về Nho An Đường, cô đầu bếp nhỏ đặc biệt chịu khó đi giặt ra mền, lên sân thượng đã lâu cũng chưa có xuống, A Thành nổi lên nghi ngờ, chạy lên lầu nhìn, vừa thấy thì cậu cực kỳ hoảng sợ.

Ngụy Tông Thao vậy mà để cho cô đầu bếp nhỏ ngồi ở trên đùi anh, hai người miệng đối miệng, thân mật khăng khít.

A Thành sợ hãi, nghiêng ngả lão đảo chạy về phòng khách, khiến bản thân mình nhất định phải bình tĩnh lại, ngăn vạn lần không thể lộ ra dấu vết trước mặt Ngụy Tông Thao. Cậu không muốn bị móc mắt!

Biểu hiện của cậu rất tốt, khiêm nhã chớ nhìn, khiêm nhã chớ nghe, khiêm nhã chớ nói. Cậu vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đúng rồi, rốt cuộc là Ngụy Tông Thao khiêm nhã với cô đầu bếp nhỏ, hay là cô ta khiêm nhã với Ngụy Tông Thao?

A Thành lại làm một phần ăn khuya, đói bụng đến không chịu được, miệng cũng rất thèm ăn. Cô đầu bếp nhỏ dường như đang lấy lòng cậu, làm ca đêm trở về còn mang theo đồ ăn cho cậu. Tuy rằng còn thua một chút với hương vị của quê nhà, nhưng cái này cũng đủ làm cho cậu đỡ thèm.

Cậu hỏi Ngụy Tông Thao có muốn ăn không, Ngụy Tông Thao lắc lắc đầu, liếc nhìn đồ ăn một cái, đột nhiên hỏi cậu: “Của Dư Y mua?”

A Thành sững sốt, muốn giải thích không phải là mình làm biếng, mà là cô đầu bếp nhỏ tốt bụng. Ai ngờ Ngụy Tông Thao nói: “Tiếp tục làm món ăn khuya, cô ấy cho cậu ăn cái gì thì cậu cứ an tâm ăn đi.”

A Thành cảm thấy khó hiểu, bất quá chuyện này cậu không bị lỗi gì, mỗi ngày cậu đều ăn đến no nê, đáng người dường như có nguy cơ bị biến dạng.

Ăn được vài ngày, Nho An Đường lại trời mưa, bọn họ cũng sắp chuyển nhà. Cậu không có cảm tình với Trần Chi Nghị không biết sống chết kia. Người mù đều nhìn ra Trần Chi Nghị thích cô đầu bếp nhỏ, nhưng cô đầu bếp nhỏ đã sớm cùng Ngụy Tông Thao hôn môi, anh ta đã tới trễ.

A Thành vâng lệnh tham gia đánh bài hữu nghị, rất phấn khởi, rất chờ mong, rốt cuộc có thể đã ghiền. Tiếc là trận đấu khiến cho anh thất vọng, không hề có tính khiêu chiến, có muốn thua cũng không thua được. Cho đến khi cậu thắng xong, quay đầu lại thì đã không thấy Ngụy Tông Thao và cô đầu bếp nhỏ đâu.

Ban đêm mưa to tầm tã, bọn họ bị ngăn ở bên ngoài ngôi nhà cổ. A Thành cảm thấy rất thê thảm, không có nơi nào để đi. Cậu bàn bạc cùng A Tấn, mua một chút bia và đậu phộng, tiêu phí thời gian giống như bà con ở Nho An Đường. A Tấn cảm thấy khả thi, hai người tìm một phòng khách sạn nhỏ, vừa uống liền uống đến hơn nửa đêm. Cho đến khi bọn họ trở lại nhà cổ lần nữa thì A Thành sợ đến ngất người.

Cậu khẳng định là say rượu hoa mắt, ngôi nhà cổ sao lại sụp đổ như thế, cây đại thụ kia sao lại ngã xuống. Trái lại, A Tấn không có ngạc nhiên gì, vỗ vỗ vai cậu, yên lặng nhìn về phía trước, cô đầu bếp nhỏ bị Ngụy Tông Thao nhét vào trong xe.

Ấy, cô đầu bếp nhỏ bị đóng gói!

Cô đầu bếp nhỏ bị đóng gói mang đi dường như trở nên có chút khác thường. A Thành cảm thấy cậu không thể lại tiếp tục kêu cô ta là cô đầu bếp nhỏ nữa, phải kính trọng kêu cô ấy là “cô Dư”. Nhiều năm như vậy, bên cạnh Ngụy Tông Thao rốt cuộc xuất hiện một người phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ khiến cho anh ấy để ở trong lòng. Tại thời điểm máu chốt như thế này, thế nhưng anh ấy lại mang theo một người phụ nữ ở bên cạnh.

A Thành trở thành một người hầu, ham muốn mua sắm của phụ nữ thật đáng sợ. Cậu đã vài lần muốn phản đối tình huống này một chút, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt Ngụy Tông Thao nhìn Dư Y thì cậu cái gì nên nói cũng không nói được. Cái loại ánh mắt này, nhất định ngay cả chính Ngụy Tông Thao cũng không có phát hiện được.

Trong mắt không có thế giới, chỉ có cô ấy.

Bởi vậy khi Dư Y chạy trốn, lúc những món hàng xa xỉ mà cô ấy đã mua xuất hiện trước mặt Ngụy Tông Thao, A Thành đã sợ hãi đến sắc mặt trắng bệch.

Người đàn ông này, cho tới bây giờ vui buồn đều không có hiện ra, nhưng trong thời gian này, người đàn ông thường cười to trước mặt khi Dư Y làm trò, lại trở về lạnh lùng. Anh ra lệnh một tiếng, triệu tập tất cả thế lực, đào ba thước đất cũng phải tìm ra một người phụ nữ.

Dư Y, Dư Y, không có ảnh chụp của cô, không có tin tức gì khác của cô, chỉ có trên bìa tạp chí của Hong Kong đăng ảnh chụp cô mặc áo đầm dạ hội.

Ánh sáng tươi đẹp bắn ra bốn phía, đẹp không sao tả xiết.

A Thành lại nhìn thấy đĩa CD kia xuất hiện ở trên bàn lần nữa.

Cậu nhớ không rõ, cái đĩa CD này đã bị bỏ vào trong ngăn tủ vài năm, hiện tại nó bỗng nhiên từ ngăn kéo trở về mặt bàn, có khi thậm chí xuất hiện ở tủ đầu giường, bên cạnh còn có tạp chí đăng ảnh chụp Dư Y.

Dì Hoa đang quét dọn vệ sinh cùng cậu, cầm lấy tạp chí hỏi A Thành: “Đây là cái gì?”

A Thành từ chối trả lời. Dì Hoa cũng rất thông minh, cười như không cười, nói: “Yên tâm đi, dì sẽ không nói cho bố già biết đâu. Dì thấy bố già bị A Tông chọc tức, cũng không muốn biết. Cô nữ sinh nhỏ này rất đẹp đó, quên đi, coi như dì chưa có thấy qua.”

Bỏ tạp chí xuống, dì ấy lại kỳ quái cầm lên đĩa phim: “Chẳng lẽ là cái loại phim đó sao? Ồi!” Dì ấy miệng đầy ghét bỏ, nhưng về mặt thì lại nóng lòng muốn thử, cầm lấy đĩa phim muốn tìm máy để mở lên xem. A Thành vội ngăn dì ấy lại: “Cái này có thể là bí mật của công ty, không thể xem!”

Dì Hoa bỏ đĩa phim ra, vỗ vỗ ngực khen A Thành: “Đúng đúng, thật tốt là có cậu nhắc nhở!”

Đĩa CD bí mật xuất hiện ở đầu giường trong thời gian dài. Thật ra, A Thành cũng kỳ lạ lắm, cậu hi vọng nhanh chóng tìm Dư Y trở về. Thời gian gần đây không nên lại gần Ngụy Tông Thao, ngay cả cậu cũng cảm thấy sợ. Cậu tìm Trang Hữu Bách hỏi tình hình, đúng lúc Trang Hữu Bách đang gọi điện thoại. Sau khi cúp điện thoại, Trang Hữu Bách day day đầu chân mày, nói: “Cái người phụ nữ tên Mã Đế Na kia, ngay từ đầu một câu hỏi là ba câu không biết, bây giờ nói tiếng Nhật với tôi, giả ngu giả ngốc. Tôi đã kêu người tới Thụy Sĩ, nhốt cô ta tám mươi ngày rồi nói sau!”

A Thành không đồng ý: “Cô ta là bạn của cô Dư, theo tính cách của cô Dư...Sau này nhất định sẽ trả thù!”

Trang Hữu Bách ngẩn ra, cảm thấy A Thành đã thông minh lên rất nhiều so với ngày xưa. Đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ của mình A Thành.

Chậm chạp tìm không thấy Dư Y, A Thành cũng thật đau đầu. Một tháng, hai tháng, ba tháng, lời nói của Ngụy Tông Thao ngày càng ít. Bình thường anh ấy rất ít hút thuốc, khoảng thời gian này anh ấy lại trường kỳ làm bạn với khói thuốc. Có đôi khi anh đứng ở ban công thật lâu, khói bụi đều bị gió biển thổi vào phòng ngủ. Có đôi khi anh lại nằm trên boong tàu phơi nắng, trong tay là cuốn tạp chí kia.

Phong cảnh bên ngoài nhà lớn là biển cả, mệnh mông không giới hạn, tựa như nỗi cô đơn vô tận, ánh mặt trời rực rỡ cũng không cách nào làm ấm lên nỗi cô đơn. A Thành sắp sửa nhớ không rõ một Ngụy Tông Thao hay cười lớn; một Ngụy Tông Thao hay ôm Dư Y ngồi ở trong vườn; một Ngụy Tông Thao hay xem tờ báo đến một hai lần, chờ Dư Y xuống lầu ăn điểm tâm; một Ngụy Tông Thao đứng ở phía sau sofa, yên lặng nhìn Dư Y đang chú tâm vào ti vi; một Ngụy Tông Thao nửa đêm gọi cậu ra, bảo cậu đi làm món điểm tâm ngọt; một Ngụy Tông Thao kêu tất cả bọn họ đóng cửa phòng lại, lập tức đi đến phòng tập thể dục; một Ngụy Tông Thao cố ý thông qua một chút thời gian buổi trưa, đi chọn bông tai; một Ngụy Tông Thao hôn Dư Y, coi bên cạnh như không có người.

Vô số Ngụy Tông Thao, không gian chỉ tồn tại một Dư Y, mà Ngụy Tông Thao đã không còn Dư Y, chỉ còn lại một mình.

Lạnh lùng bình tĩnh, phẳng phất giống như mười năm trước, khi A Thành gặp lần đầu.

Có vài lần A Thành đưa cơm tối, thuận tiện dọn dẹp nhà cửa, cuối cùng có thể đụng đến máy tính hoặc là đầu máy chiếu đĩa phim. Khi đó Ngụy Tông Thao thường ở trong phòng tắm, tắm rửa giữa ban ngày. A Thành không biết là anh tập thành thói quen đó khi nào.

Cậu thấy số lần đĩa phim này xuất hiện càng ngày càng thường xuyên, cậu tò mò càng ngày càng nặng. Có một lần cậu cầm đĩa phim, đang đi vào cõi thần tiên, thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, cậu cả kinh thả lỏng tay, đĩa phim rơi xuống đất “cạch” một tiếng. Cậu còn chưa kịp xoay người nhất lên thì Ngụy Tông Thao đã bước nhanh tới, vội đẩy cậu ra, giọng nói lạnh lùng: “Đừng đụng tới cái này!” Anh kêu A Thành ra ngoài, cửa phòng còn chưa đóng lại, anh liền vội vàng vàng bỏ đĩa phim vào đầu máy. A Thành cuối cùng cũng không biết trong đó là cái gì, nhưng từ hôm đó trở đi, cậu không dám đụng tới đĩa phim đó nữa. Đĩa phim đó có một bí mật vô cùng lớn, một Ngụy Tông Thao không ai biết được, Ngụy Tông Thao này chỉ có thể tồn tại trong không gian có Dư Y.

Có lẽ ngay cả chính Ngụy Tông Thao cũng không biết có một anh như vậy tồn tại.

81. Chương 81

Tiền riêng dẫn đến huyết án

Thói quen lúc trước của Ngụy Tông Thao là để đĩa CD tùy tiện, sau đó lại có cảnh giác với A Thành và dì Hoa nên anh mới thu lại. Cho đến sau khi kết hôn, anh tiếc rẻ đĩa CD này, nhưng không muốn để cho Dư Y phát hiện, vì thế chỉ có thể lén tìm nơi giấu đi.

Đàn ông đều thích giấu tiền riêng. Dư Y thường hay đến phòng khám của bác sĩ Trịnh tìm cô ta đi dạo phố ăn cơm, đã không ngừng nghe thấy một người nữ bệnh nhân nói với cô lời này. Dư Y tò mò: “Bởi vì muốn biết tiền riêng của chồng mà cũng có thể ghen thành bệnh tâm lý?”

Bác sĩ Trịnh cười: “Sai, do các bà ấy phát hiện trong tiền lương mà chồng đem về nhà có chút lạ, nên đã đi tìm tiền riêng, cuối cùng tìm không thấy tiền riêng mà lại tìm được giấu điểm đàn bà, lúc này mới tạo thành vấn đề tâm lý.”

Dư Y nghĩ, Ngụy Tông Thao muốn tiền thì tùy tiện đi sòng bạc chơi hai ván là có thể có, cho dù Thế giới giải trí có đóng cửa, anh cũng không có bị đói chết. Bởi vậy, anh tuyệt đối sẽ không giấu tiền riêng. Bác sĩ Trịnh không tin: “Anh ta không giấu điểm tiền riêng, thì nhất định cũng có giấu cái gì đó không muốn cho cô nhìn thấy được, ví dụ như thư tình của quá khứ, hình của phụ nữ, lại ví dụ như đĩa phim người lớn.”

Dư Y cười: “Cho dù anh ấy giấu hình phụ nữ thì cũng là giấu hình của tôi.”

Dư Y rất tự tin, bác sĩ Trịnh nhìn không vừa mắt: “Cá với cô một ván?”

Vì thế, ba ngày sau, Dư Y ở nhà tiến hành tổng vệ sinh. Cô lục tung, hầu như tìm kiếm tất cả mọi nơi nhiều lần. Đang muốn tràn đầy tin tưởng đem kết quả nói cho bác sĩ Trịnh thì cô đột nhiên nghĩ tới cái gì, đi vào phòng làm việc, mở máy tính lên, ấn vào phím đĩa CD, thế nhưng một đĩa CD bị đẩy ra. Sắc mặt Dư Y không tốt lắm, cho đến khi cô xem thấy nội dung đĩa CD thì sắc mặt của cô đã không thể dùng từ “không tốt lắm” để hình dung. Có một loại sắc mặt kêu là đỏ pha đen, có một loại cảm xúc kêu là xấu hổ và giận dữ muốn chết, có một loại hành động kêu là bạo lực gia đình.

Buổi tối, Ngụy Tông Thao về nhà, trong phòng khách bày đầy đèn cầy, có rượu đỏ có hoa hồng, còn có âm nhạc mê người. Dư Y mặc áo ngủ gợi cảm, vừa nhấm nháp rượu vừa cởi vai áo ngủ xuống. Ngụy Tông Thao cởi bỏ cà vạt, cởi áo khoát, trong ánh đèn cầy mờ tối, hai mắt toả sáng như sói, đang định nhào lên, Dư Y đột nhiên nói: “Em vốn sắp đặt tỉ mỉ, đáng tiếc là nửa giờ trước phát hiện đi cả đến thăm em.”

Ngụy Tông Thao hỏi: “Phải vậy không?”

Dư Y nói: “Thật đáng tiếc.”

Ngụy Tông Thao lấy di động ra, lật mở “Nhắc nhở công việc”, cười nhạt: “Chu kỳ sinh lý của em anh ghi nhớ toàn bộ ở đây, lần này muốn chơi trò gì, hửm?”

Dư Y bị Ngụy Tông Thao đánh ngược, khi sắp thành công thì thỉnh thoảng nghe một tiếng “răng rắc”. Dư Y cười cợt nhả, Ngụy Tông Thao đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển, giờ hai tay lên, cái còng tay bóng lưỡng phát ra ánh sáng lạnh lẽo. Anh vừa âm trầm vừa gấp gáp đáng khinh: “Mở khoá ra!”

Dư Y nói: “Chao ôi, không thấy chìa khoá.”

Cái chìa khoá vào buổi sáng chín giờ ba mươi ngày thứ hai mới tìm được, còng tay hưởng thọ mười ba tiếng đồng hồ.

Kỳ nghỉ vui vẻ Lại một năm nữa, đại hội vua bài được tổ chức ở Las Vegas. Ngụy Tông Thao phái mấy người Trang Hữu Bách cùng A Thành đi tham gia. Trang Hữu Bách hỏi: “Tổng giám đốc Ngụy, anh không đi?”

Ngụy Tông Thao cười mà không đáp.

Ba ngày sau, Ngụy Tông Thao cùng Dư Y bước trên Campuchia, trong phong cảnh quanh co khúc khuỷu như cũ của Biển Hồ. Bọn họ vào ở phòng trắng mặt xa hoa, Dư Y đứng ở cửa sổ sát đất ngắm phong cảnh, thở dài: “Anh hiếm thấy lãng mạn.”

Ngụy Tông Thao ôm cô từ sau: “Anh vẫn luôn lãng mạn, là em không có phát hiện.”

Dư Y hỏi: “Tại sao đến nơi này?”

“Nơi này là lần đầu tiên anh nhìn thấy thân thể của em.”

Dư Y biết Ngụy Tông Thao rất háo sắc. Lúc trước, khi ở Nho An Đường, cô còn tưởng anh rất cao ngạo nham hiểm, sau khi chính thức ở với nhau thì cô mới biết đàn ông chỉ là đàn ông, nói được hai ba câu thì sẽ hướng nơi đó xé. Ngụy Tông Thao trách cô nói cường điệu hoá: “Em đã làm thống kê qua?”

Dư Y nói: “Đề nghị này rất tốt, lần sau em sẽ làm bản ghi chép lại.”

“Không bằng đến thực chiến, em sẽ nhớ kỹ hơn.” Dứt lời liền khép màn, toàn bộ thời gian buổi chiều đều tiêu phí ở trong này.

Hỗn loạn mấy tiếng đồng hồ, Dư Y ngủ thiếp đi. Ngụy Tông Thao hôn nhẹ cô, đứng dậy đi phòng tắm rửa. Cửa phòng tắm vừa mới đóng lại, Dư Y liền mở mắt, mở ra laptop mang theo. Trên màn hình, hình ảnh trong phòng tắm có thể nhìn thấy rõ ràng, Ngụy Tông Thao cường tráng gợi cảm. Dư Y che miệng cười trộm.

Đạo nuôi dạy con Sau khi kỳ nghỉ qua đi, Dư Y trở lại Singapore, sắp xếp lại tài liệu trong tay. Trần Chi Nghị sống không thấy người, chết không thấy xác, không có tin tức, thật ra có đôi khi lại là tin tốt. Hai năm trôi qua này, cô vẫn cố chấp tìm kiếm tung tích của Trần Chi Nghị. Kỳ nghỉ này lựa chọn tới Campuchia, Dư Y cũng biết là Ngụy Tông Thao đang ngấm ngấm chiều theo ý cô.

Ngụy Tông Thao rất có phẩm vị, ngồi trên sofa nhìn cục cưng bò đầy đất, không đi đỡ cũng không đi đỡ. Cục cưng đụng trán vào bàn trà, ngơ ngác ngây ngốc không nhúc nhích. Ngụy Tông Thao ra lệnh: “Tập Tập, lên.”

Tập Tập lười biếng đứng lên, dùng mõm đẩy đẩy mõng của cục cưng. Đúng vậy, Tập Tập là một con chó chán cừ.

Cục cưng tiếp tục chậm chạp bò, không có cảm giác phương hướng, tốc độ chậm. Trong lòng Ngụy Tông Thao luôn lắc đầu, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu, anh nhanh tay lẹ mắt lao tới bế cục cưng lên trên đùi, dỗ: “Con trai, nhìn con bẩn như vậy.”

Dư Y nói: “Sao anh không trông con?”

“Không phải anh đang trông con sao?”

Dư Y nhận lấy cục cưng: “Đến đây, mẹ bế con.”

Cục cưng ừ a a quơ cánh tay nhỏ. Dư Y hôn nhẹ con, trong lòng trong mắt đều là tình yêu nồng đậm. “Anh muốn trông con, chỉ có thể để con bò ở trên tấm thảm, đừng để con đụng đầu, vừa rồi con có khóc không? Đói tã ướt chưa?”

Ngụy Tông Thao trực tiếp nói: “Kêu dì Hoa đến.”

“Dì Hoa đang yêu đương với chú Tuyền, anh cũng đừng không có việc gì lại đi làm phiền dì ấy, anh là cha của cục cưng nên chăm sóc con nhiều nhiều, gây dựng tình cảm từ nhỏ.”

Ngụy Tông Thao nói: “Anh dẫn con đi khu giải trí.”

Dư Y trừng anh: “Anh còn nói, lúc chọn đồ, cục cưng đã quơ được cái gì? Đều là anh làm hư, loại đồ vật nghe quen tai nhìn quen mắt này, lớn lên hỏng mắt sao!”

Ngụy Tông Thao không đồng ý: “Đây là nuôi dưỡng trẻ con có khả năng lô gích, khả năng ứng biến, khả năng tính nhẩm, năng lực quan sát, tương lai con đi học có nghĩa là những môn này con không cần phải học lại.”

“Theo như anh nói, sao trường học ở Singapore không mở môn thuật đánh bài?”

Ngụy Tông Thao nhú nhú mày, ngay lúc Dư Y nghĩ là anh á khẩu không trả lời được thì Ngụy Tông Thao đột nhiên nói: “Đúng vậy, đáng để cân nhắc. Anh tìm Trang Hữu Bách thảo luận nghiên cứu một chút.”

Dư Y thả cục cưng xuống, xắn tay áo bắt đầu tranh luận với Ngụy Tông Thao. Khẩu chiến hơn mười phút, cho đến khi bọn họ khô miệng thì mới phát hiện không thấy cục cưng. Dư Y vội vàng gọi cục cưng, kéo Ngụy Tông Thao đứng lên tìm người. Ai ngờ mới vừa đi được vài bước thì tìm thấy cục cưng bò lếch ở ngay

sau lưng sô pha, chó chần cừ đang gặm xương, ngoan ngoãn dựa vào bên cạnh cục cưng, mà miệng của cục cưng thì đang cắn một cái đĩa CD.

Nguyệt Tông Thao nhíu mày: “Đây là cái gì?” Cái CD anh giấu diếm kia không phải đã bị Dư Y tiêu huỷ rồi sao?

Dư Y liếc nhìn đầu cầu thang một cái, cái va li mở rộng còn chưa kịp thu dọn, cô cười gượng một tiếng: “Không có gì, không có gì.”

Nguyệt Tông Thao trước cô một bước, xông lên cướp lấy đĩa CD từ trong miệng cục cưng, híp mắt cười lạnh: “Dư Y...”

Đêm nay lại là một đêm mất ngủ, Dư Y thật mệt mỏi.

82. Chương 82

Mã Đế Na tìm Dư Y tổ khổ, nói A Thành không hiểu quyền rũ, là một đầu gỗ, bình thường thành thật thì thôi, khi thân mật không biết làm thế nào thì cô vẫn cảm thấy đáng yêu, nhưng đó là lúc ban đầu. Bây giờ bọn họ đều đã kết hôn, em bé cũng đã sinh, nhưng khi A Thành nhìn thấy cô vẫn còn đỏ mặt. Dư Y trách cô nằng: “Bạn đây là khoe ra, loã lồ khoe ra!”

Mã Đế Na than trách bằng tiếng Trung: “Đâu có đâu, nằm* chỉ nói sự thật thôi!” (ở đây Mã Đế Na nói ngọng, chữ ‘tôi’ trong tiếng Trung phát âm là ‘ngã’, nhưng cô nằng lại phát âm thành ‘ngoạ’, có nghĩa là ‘nằm’ :v)

Bác sĩ Trịnh đầu đầu: “Mã Đế Na, tiếng Anh của chúng tôi đều rất tốt, cô có thể nói tiếng Anh với tụi tôi.”

“Được, A Thành nói, hại tử* muốn học tiếng Trung, nằm** cũng muốn!”

(*ở đây ý là chị nói lộn ‘hài tử’ thành ‘hại tử’)

(**ý chị nói là ‘tôi’, như giải thích ở trên)

Dư Y phì cười.

Sau mười hai giờ trưa ngày chủ nhật, mấy người phụ nữ các nằng thường hay “vứt bỏ chồng con”, đi ra ngoài uống cà phê, dạo phố, tâm sự về con cái và chồng. Bác sĩ Trịnh hỏi Dư Y: “Sao hôm nay Trần Nhã Ân không tới?”

Dư Y cười nói: “Cô ấy gần đây quen biết bạn trai mới.”

“Lại đổi người mới?”

“Dư Y gật đầu: “Tôi nói sai rồi, cũng không xem như là bạn trai mới, hẳn là xem như bạn trai cũ. Cô còn nhớ anh chàng FBI, người đã chỉ đạo ngôn ngữ cơ thể cho A Thành hay không?”

Bác sĩ Trịnh kinh ngạc: “Anh ta?”

“Đúng vậy, chính là anh ta, vốn khi Thế giới giải trí tổ chức đại hội vua bài năm ấy, Trần Nhã Ân cũng đã cùng anh ta liếc mắt đưa tình.”

Bác sĩ Trịnh cười nói: “Trong lời nói này của cô tôi nghe ra một chút vị dấm chua, tôi thấy là anh chàng FBI kia muốn liếc mắt đưa tình với Trần Nhã Ân, nhưng cô ta chung tình với ông xã của cô.”

Dư Y hừ một tiếng, nghị lực của anh chàng FBI kia không giống người thường, chết sống quần lấy hai ba năm nay, rốt cuộc ôm được người đẹp về. Trần Nhã Ân lần đầu tiên trọng sắc khinh bạn, ngày chủ nhật lựa chọn hẹn hò với bạn trai.

Mã Đế Na đột nhiên hỏi: “Diệu Quân, cô và A Trang thì sao?”

Bác sĩ Trịnh ngẩn người, cười nhạt nói: “Còn có thể như thế nào, anh ấy thậm chí muốn yêu đương không muốn kết hôn, mà tôi đã hơn ba mươi rồi, tôi cần hôn nhân và em bé giống như các người vậy, tôi hâm mộ cuộc sống của các người.”

Dư Y và Mã Đế Na không biết khuyên như thế nào, im lặng một lát, ba người lại bắt đầu tán gẫu chuyện khác. Nói đi nói lại, người các cô hâm mộ nhất thật ra là Dư Y. Ngụy Tông Thao đều có lãng mạn và tình thú, đối với Dư Y lại toàn tâm toàn ý, chú ý công việc nhưng cũng lo cho gia đình. Một năm sau khi Dư Y sinh con thì chính thức nhậm chức ở Thế giới giải trí, trở thành phụ tá đắc lực của Ngụy Tông Thao, cũng sắp thay thế được vị trí công tác bên cạnh Ngụy Tông Thao của Trần Nhã Ân. Sau khi kết hôn, cô không muốn chỉ đơn giản giúp chồng dạy con, cả ngày không lộ diện. Ngụy Tông Thao cũng bằng lòng tùy ý cô, anh đối với Dư Y có thể nói là cực kỳ buông thả, ngoại trừ một điều, Ngụy Tông Thao đã ghen nhiều năm, đó chính là Trần Chi Nghị.

Bác sĩ Trịnh hỏi: “Nhiều năm như vậy, vẫn không có một nửa tin tức nào?”

Dư Y lắc đầu.

Bác sĩ Trịnh chần chờ: “Thật ra cô chết tâm đi, có lẽ đã...”

“Nổ thành mảnh nhỏ?” Dư Y cười nói: “Cho dù chỉ là mảnh nhỏ cũng có thể lấy kiểm tra DNA, nhưng mà không có, không có mảnh nhỏ nào ăn khớp với DNA của Trần Chi Nghị, anh ta chưa có chết.”

Dư Y trước sau tin tưởng Trần Chi Nghị còn sống, có lẽ cô chỉ là vì muốn cho trong lòng mình dễ chịu một chút. Cô đối với Trần Chi Nghị từng có hận, từng có chán ghét, nhưng còn lại cuối cùng vẫn là tràn đầy áy náy cùng không từ bỏ. Trần Chi Nghị cùng cô vượt qua cả thời thiếu nữ, cô từng thật sự xem anh như thầy tốt bạn hiền, nhưng cuối cùng cô trở mặt nhìn Trần Chi Nghị lao vào khu vực có mìn. Trần Chi Nghị chỉ để lại cho cô một hình ảnh chịu chết, anh không muốn tiếp tục sống, cho nên anh muốn cùng bị huỷ diệt, dùng cách thức như vậy khiến cho Dư Y nhớ đến anh cả đời, rất thành công.

Dư Y vui trong hồi ức, cà phê dần dần lạnh, ánh nắng vàng của trời chiều cũng chậm chậm trải đến. Tiếng chuông di động đột nhiên cắt ngang suy nghĩ của cô, cô tiện tay tiếp nhận, bỗng nhiên trợn to hai mắt, không nói được một lời lắng nghe hai phút, sau khi cúp điện thoại có chút mặt mày thất thố.

Bác sĩ Trịnh và Mã Đế Na lo lắng hỏi: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Dư Y bỗng nhiên cười rộ lên, hai mắt ướt át chẳng biết tại sao: “Có tin tức, ở Trung Quốc, anh ấy ở Trung Quốc, ở bên ông nội Trần của anh ấy!”

Dư Y lập tức đứng dậy, chạy về nhà, nửa đường bị người chặn lại. Thuộc hạ của Ngụy Tông Thao mời cô lên một chiếc xe khác, cực cứng ở trên xe đang ngậm bình sữa, nhìn thấy Dư Y thì gọi: “Mẹ.”

Dư Y hôn nhẹ cực cứng, hỏi thuộc hạ: “Cậu muốn đưa tôi đi đâu?”

Thuộc hạ nói: “Anh Ngụy có lệnh, phu nhân chờ một lát.”

Không bao lâu, rốt cuộc đến đích, Dư Y xuống xe, gió nhẹ quất vào mặt. Máy bay trực thăng đang đậu ở trước mặt, cô bằng trực giác đi về phía máy bay trực thăng, chậm rãi, rốt cuộc nhìn thấy người ngồi ở trong máy bay trực thăng.

Ngụy Tông Thao đang ngồi ở phía sau, cũng không ngẩng đầu lên, vươn tay về phía Dư Y, lòng bàn tay hướng lên. Dư Y thả tay vào trong lòng bàn tay anh, nhảy lên máy bay, ngồi xuống. Ngụy Tông Thao hỏi: “Nói lời tạm biệt với cực cứng chưa?”

Dư Y nói: “Đã hôn qua.”

“Vậy là tốt rồi.”

“Anh...”

Ngụy Tông Thao rốt cuộc ngẩng đầu, cười nhạt nói: “Tất cả mọi người biết anh cực chiều em đến nỗi coi trời bằng vung, sẽ chiều em một lần, chúng ta đi Trung Quốc.”

Dư Y nhớ tới bốn chữ trong lời nói của bác sĩ Trịnh – cực kỳ phóng túng. Thời gian càng lâu, anh phóng túng càng nhiều, anh yêu Dư Y gấp ba bốn lần, kể cả phần của cha mẹ Dư Y, kể cả phần Dư Y bỏ vợ một mình năm năm. Anh không có may mắn như Trần Chi Nghị, có thể quen biết làm bạn ở bên cạnh cô khi Dư Y vẫn còn là một đứa nhỏ. Nhưng may mắn là, quãng đời còn lại của Dư Y chỉ thuộc về một mình anh.

Độc nhất vô nhị, vừa quý báu lại tốt đẹp.

Máy bay trực thăng cất cánh, mười ngón tay của Ngụy Tông Thao và Dư Y đan lại với nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/canh-bac>